

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம: ॥

ஸ்ரீ ம த் த க ம் ப ரா ம ர ய ண வ ச ன ம்.

உயுத்தகாண்டம்.

இஃது

சிந்தாத்திரிப்பேட்டையிலிருக்கும்

மெய்யூர்

சின் னெ யா மு த லி யா ர வ ர் க ள்

கு ம ர ர்

வீ ராசாமிமுதலியாரவர்களாலும்

ஷே. பேட்டையிலிருக்கும்.

காஞ்சேபுரம்

ஆதிமூலமுதலியாரவர்கள்

கு ம ர ர்

வீரானமுதலியாரவர்களாலும்

வளவனார்

வித்வான்—ஆதிமூலமுதலியாரைக்கொண்டும்

சென்னைநாட்கல்லீஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

கோ-இராசகோபாலபிள்வன்

யவர்களைக்கொண்டும்

முற்றும் எழுதுவிக்கப்பட்டு,

சிந்தாத்திரிப்பேட்டையிலிருக்கும்

ச, முனிசாமிமுதலியாரவர்களது

மெய்ஞ்ஞானஞரியோதயவிலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கலியுகாதினா - சகசுக-க்குச் சரியான ரக்தாக்ஷி - ஆடிமன்.

COPY-RIGHT.

1864.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமத்வரமுதயே நம: ॥
சாத்தூக்கவிகள்

கா - பச்சையப்பமுதலியாரது - சென்னைக்கல்விச்சாலையில்

தமிழ்த்தலைமைப்புலமைநடாத்தும்.

வித்வான்.

அ, சுப்பராயபிள்ளையவர்கள் செய்தது.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உலகுபுகழ் புலவர்மதி மொழியமுத கவியரசெ னெப்பற்ற கம்பரனும் *
 ஓளி ரிராமாயண வ்யுத்தகாண்டத்தன்னை யோங்குவள மெய்யூர்வரும் *
 கலைவலானென்னும் வீராசாமிநதிநிலக் காவலனு மிணையில்காஞ்சிக் *
 கருதுபுகழ் மன்னா ரொனும்வள்ள ருனுமிக் காசினியில் யாருமுணர *
 இலகுபொரு ளமைவசன காவியமதாச்செய்க வெனவேண்டு கோளினுலே *
 இலக்கண விலக்கியப் புலமைநிறை வளவனா ரொழிலாதி மூலமாலும் *
 அலகிவ்முத்தமிழாகு மழைபொழியு நன்மேக மணிகொள் கோமளபுரியில்வாழ்*
 பார்வல திலகனம் ராசகோபாலவே ளறிஞனு மியற்றினரோ. *

நெகல்விச்சாலையில்தமிழ்ப்புலவரும்,

கோ இராசகோபாலபிள்ளையவர்கள்.

மாணுக்கரும்.

திருமணம்.

கேசவசுப்பராயமுதலியார் செய்தது.

பதினாறுசீர்க்கழி நெடி லாசிரியவிருத்தம்.

தேய்வொண்புலமை மகாகவி கம்பர் செட்டிய பெரியகாப்பியமாம் *
 சீர்கோளும்புருடாகாரவைபவஞ்சேர்சிற்றயிருந்தவளுடைபேற்றம் *
 பெய்வருமிதிகாசச்சிரோட்டமதாப் பிறங்கிராமாயணத்தன்னைப் *
 பேதையும்பெண்களும் முணர்ந்தய்வான் பிடுறுவாசகமாக *
 மெய்வளர் வீராசாமிமால் காஞ்சிவேந்தன்மன்னார் முயற்சியினால் *
 வீதுச்சி மருவுவளவனாராதிமூலவித் தவசிகோரமணியும் *
 மைவளர்சோலைவண்ட ஹைமாநீர்வளவயற்கோமளபுரத்து *
 வண்டமிழ்ப்புலமைபிராசகோபாலவள்ள லுமியற்றியிட்டனரே. *

வித்வான்,

காஞ்சிபுரம், இராசாமிநாயகர் செய்தது.

நேரிசையாகிரியப்பா.

திருக்கிளர் தெய்வச் செழுமறைபவரிதம் *	புலமைநடாத்து வலமைநேர்நங்கள் *
உருக்கிளர்செங்கை யுதகமவாவிச் *	வீராசாமியாம் வியன்கவிக்குரிசிலும் *
சங்கொலிகடற் றனிமுகடெழுந்து *	பாரோருய்யப் பண்டின்முடித்தனர் *
செங்கெட்பரம்பிச் செந்நிருள்விழுங்கும் *	அயுத்தமொன்றில்லா வுயுத்தகாண்டஞ்சொன் *
பந்திவாணவன்ற னரியவகயாயிரம் *	னடையிற்றருகென நாகிளஞ்சுருட்பர் *
கீண்டிடத்திறக்குமாண்டகுபுதவம் *	உழுமலர்ப்பராக மெருஉவிண்ணகரம் *
ஆயிரமேந்தி யவிரிநிலவிருக்கும் *	நண்ணியவரநதி யண்ணிடத்தூர்க்கும் *
முத்தங்குயிற் ற பொற்றிருக்கோயில் *	வண்பொழிவுபித்த வளனிறைமெய்யூர் *
அரசவிற்பிருக்கு மாரணலிற் ற *	தாராரஞவனையன் வீராசாமியாம் *
வாரிகலித்துக்கிமருங் ககைத்தபூமட்குச் *	குரிசிலுந்தாமரைப் பெருமலர்வாவினும் *
கீர்கொளமுகத்திற் நீட்டியதிலகமென் *	கச்சிப்பதிவரு கங்கைகுலாதிபன் *
ஞெடியகவின்கொண் டினர்மலயாநிலம் *	மெச்சுமன்றரு வேந்தனுமிசைப்ப *
விதியிதுவாய் வியந்திருவமுந்தூர் *	வளமெலாமலிதிரு வளவனூர்வாழ்வை *
எல்லோநெயிநா ளினிதினியந்திய *	யுளமகிழக்கொள்து யுறைதருமாதி *
கொல்லார்தவத்திற் றேஹியவள்ளல் [ள் *	மூலமென்றையு முதிர்ந்தமிழ்வள்ளலும் *
உட்பரும்புதிர்க்கொம்பி லாப்புதந்நைமகொ *	பண்ணுலுணர்ந்த நன்னுவலர்கள் *
கம்பநாட்டாட்வாய் கவிச்சக்கரவர்த்தி *	நாடொறுமுவந்து நலிந்துற்றது, *
கலைமகனாவயி னுலையிற் றமர்தீதுரை *	பீடுகெழீஇய பெரும்புகழாளன் *
நிலவியவிராம னாலகெச்சிச்சரிதம் *	எண்ணிலாநறுங்கனி யுண்ணவிரும்புபு *
வடமொழியாபிற் றதெல்லொழியினினமைத் *	வாவிட்புகுந்திள மந்திகெனல்லாம் *
சந்தனப்பொதியச்செந்தமிழ்மாமுனி[த்தஞ்ச் *	மேவித்தருத்தொகை மீமிசையிவரா *
வெள்ளிப்பொருககெட்டுள் ளொளிமணமுடிச் *	ஒலிலக்கனிகளை யுணவலியின்நிக் *
செடவின்னோடிகுடி யிடைத்தாகிச் *	கூனுடைவெயிநின் மேல்மயிருதிர்ந்தே *
பந்தாமணிமுத லுத்தெனங்காவியம் *	இருகண்குழியா வெண்புவெளிப்பட்ட *
சங்கப்புவலர்செய் பொங்குதுல்பற்பல *	டகிறவொட்டி யபிபசிறலிய *
திருப்பெறுகல்விநிரப்புதுவோர்கொல் *	அண்ணந்துநோக்கி நண்ணியிருக்கும் *
பருப்பொருணாலா விருப்பற்றெழியச் *	முதிர்பெருங்கவிகண்முற்சித்தகறவுகுத்தா *
கொற்பொருட் கவைதொகத் தோய்லாநா *	வெறுத்திடவுட்டிவிழைந் துபின்னுண்ணலிற் *
தருவினனன்றே யன்னதகித்தில [லொன் *	முயன்றுணவலியிலா முதியநல்லறவோர்க் *
கரநிவாளரத் கொள்பொருளினதே *	கூட்டியுண்ணவர்த நாட்டினினிகர்க்கும் *
குருமணிமந்தி யாவருமதியார் *	நலமலிபொழில்புடை கலவிடவிளங்கும் *
ககரினநியார் யாவருமதியத் *	கோமளபுரத்துறை கோமளவாசகன் *
திக்கத்தொலிருத் தெளிபொருள் வசனமாந் *	இராசகோபாலன மியற்றமிழ்ப்புலவனும் *
தெரித்திடினய்தெனத் திகழையாண்டம் *	செய்யுட்கருத்துஞ் சிறந்தகொற்பொருளும் *
புஞ்சுத்தனவனச் காஞ்சிபம்பதிவாழ் *	ஐயமில்நியாவரு மறிதரவுவட்ப *
நலக்குமுண்டருநேர்நயனுடையகைகால் *	ஒதுவோர்நாவிற் குறமதுரித்துத் *
இலக்குமணனெனு மிருந்தமிழ்க்கயிருளும் *	நீதிக்கண்டெனநாச் சிதைத்தவகவைக்க *
வைத்தமிழ்ப் பூக்கொடி படர்கொழு கோய் *	வாசகநடையில் வழங்கினாதனைமுற் *
தந்தமிழ்ப்பந்தமிழ் நல்லாரிடனொ [பெரு *	பேசியவிருவரும் பெட்புறமெழுதா *
முத்தமிழ்க்கடற்கொரு முழுமதியாமென *	எழுத்தினினையவித் தெய்தினர் *
செய்திசையொரு மின்திசைத்ததுவம் *	விழுத்தகுசீர்த்தியிம் மேதினித்தலத்தே *
செய்யொய்க்குக்கத் துன்னுத்தமிழில் *	முற்றிந்நா.

நன்ருக.

சுருவாழ்க.

சுருவேதுணை.

உயுத்தகாண்டம்.

கடல்காண்படலம்.

ஒன்றேயென்னினொன்றேயாம்பலவென்றுணாக்கிற்பலவேயாம் ... ..*

அன்றேயென்னினன்றேயாமாமேயென்னினுமேயாம் ... ..*

இன்றேயென்னினின்றேயாமுளதென்றுணாக்கினுளதேயாம் ... ..*

நன்றேநம்பிசுழுவாழ்க்கைநமக்கிங்கென்னுபிழைப்பம்மா ... ..*

சுதூயசுழும் மாறுகின்றகாலத்திலும்சுலன
ல்லாமல்நிலபெற்றிருக்கின்ற உன்னதமான
கமேருமுதலாகியபர்வதங்களும் - எக்காலத்
தும்வற்றாதிருக்கின்றசமுத்திரமும்-பூமியும்
படபாரிசத்திலே வான மளவும் உயரவும்,
தன்பாரிசத்திலிருக்கின்ற பொதியமலைமுத
லாகிய மலைகளும்-நிலமும்பாதாளபரியந்தந்
தாழவும்,எங்கும்பரவியெழுந்த வானரசேனை
எழுபது வெள்ளமும் தெற்கிலுள்ள மகரவெ
ள்ளமாகிய கடலின் அருகேவந்திறங்கியது.
சமுத்திரமானது சமீபித்திருக்கிறபடியினாலு
ம்,சுவாமி வெகுநாளாகப் பிராட்டியாளைப்
பிரிந்திருக்கிறபடியினாலும் இனி வழிமத்தி
யின் எங்கும் நிலாமல் பசி-தாகம்- இளைப்பு
முதலானதுணையம் பாராமல் எப்படியாவது
பிரயாசத்தடனே பிரயாசமாய்ப்போய்ச் சீக்
கித்திற்சேரவேணுமென்றும் - ராஜனாதி ரா
ஜாதருடனே எந்தித்துச் சண்டைசெய்து
வெயித்துச் சீதாதேலியில்சிறையை மீட்க
வேணுமென்றும் எண்ணங் கொண்டவர்கள்
ய்மனதுபொங்க, நிலமுழுவதும்பாந்துவிடா
தது நடந்துவந்த வானரசேனு வீரர்களின்
லம் மாகியபையுடைய கைகளினால்,சுவ
மக்கு என்ன அபாயம் என்றுதோலவன்று
சுவலாக்கிரகதபடனே அகலினாய் அந்
ருக்குப்பறத்தில் புலகுலதேபத்தி, அந்த

வானர்கள்தங்களைப்பெற்ற தாயர் தந்தையர்
தமையன்மார் தம்பிமார்பெண்சாதிபிள்ளைகள்
முதலானவர்களையும்கைவிட்டு, சுவாமி காரிய
தூந்தரர்களாய்த் தமக்குத்துணையாக வந்தத
னால் அவர்களில் ஒருவராவதுதப்பாமல்வந்து
சேர்ந்தார்களாவென்றும்,அவர்களுக்குப்பொ
ல்லாங்கு எங்கே சம்பவிக்கிறதோ வென்றும்
ஒருவேளை கர்மவசத்தால் ஆருக்காவது பி
ராணநஷ்டம்வந்தால் அந்தச் செய்திகேட்டு,
அவர்களுடையபந்துவர்க்கத்தார் இந்தராமன்
தன் பெண்சாதியை ராவண னெடுத்திக்கொ
ண்டிப்போனதைக்குறித்து அவனைஜெயிப்பதற்
காக, எங்கள் புத்திரர் புருஷர் அண்ணன்மார்
தம்பிமார்களையெல்லாம் ஆட்டிமந்தைபோல
மடக்கிக்கொண்டுபோய்ப் பதனமாய்க் காப்
பாற்றி அழைத்துக்கொண்டுவராமல் அநி
யாயமாய் ராஜதப்புலிகளின் வாய்க்கு இரா
யாகக் கொடுத்தவிட்டான் நாகாலனென்று
தம்மை நினைப்பார்களென்றும் எப்போதும்
அவர் அவர்கள் மறாமல், மனதில்சிறித்திக்
கொண்டிருக்கின்றதனால் அந்த வானவீரர்க
ள் அவருக்கு அகத்திலும் படைகுழுவும்,ஜான
காரியப் பிரிந்தபின்பு ஒருவிதத்தில் தம்மு
டைய கைகளைப்பாத்திருக்கின்ற தாமரைப்
பூப்படைகளும், இதழ்வித்து உறக்குகின்ற

ராத்திரி காலத்திலும் நித்திரையில்லாமல் துக்
கித்துக்கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபத்திராசமீ
பமாயிவந்து தென்கடலைக்கண்டார்.— மாய
னென்னுந் திருநாமத்தைபடைய லோகாராட்
டியன் அநேககாலமாய்த்திருக்கண்வளர்ந்தரு
ளாமல் தன் சபனஸ்தானத்தைவிட்டுப்போய்
வெகுதூரத்திற்றி இப்பொழுதுதான்விவந்
தா னைகையால் இனிப் பழையபடியே பள்ளி
கொள்வானென்று நினைத்து வெண்மையாகிய
புஷ்பத்தைச் சிந்துவதுபோல நுணையையும்
முத்துகளையும் சிந்தி, நெடிதாங்கியபாயலைச்
சுருட்டிஉதறி மறுபடியும் விரிப்பதுபோல
அந்தக்கடலைகள் தென்நிசையிலிருந்து வரு
கின்ற மந்தமாருதத்தினால் மோதப்பட்டு எழு
ம்பிச்சுருண்டிலிழுந்து எங்கும்பரவிப்பாயத்
தலைப்பட்டன. பெருகியழிகின்ற கண்ணீ
ராகியகடலில்நிமிஷமில்லாது சீதாபிராட்டியார்
விசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றதனால் தமக்
குலந்தபழிக்கும், மன்மதனுடையபஞ்சபாண
த்திற்கும் இலக்காயிருக்கின்ற ரகுநாயகருடைய
அழகிய திருத்தோள்களைச் சமுத்திரங்கொ
ழிக்கின்ற அலைகளிலிருந்து தென்றகாற்றா
னது, கிடைத்துக்கொண்டிவந்து தூவுகின்ற
கிறிபநீர்த்துளிகள் கருமானுடைய உலைக்க
ளத்தில் தள்ளியெழுங்கின்ற நெருப்புப்பொறி
களைப்போல என்னகாரணத்தினாலோ? என்று
கிறிப்படிச்சுடத்தலைப்பட்டன. ஜானகியா
கியபிராணநாயகியைப்பிரிந்த விபாகுலத்தால்
தேற்றுக்கண்டதிருமேனி இன்று கண்டவர்க
ளுடைய கண்ணுக்கு நிறம் வேறுபட்டு
அடையாளம் தெரியக்கூடாமல், இந்தப்
படி நானுக்குநான் இளைத்துக் காணத்தக்க
தாக உயிர்த்தில் தளர்கின்ற ஸ்ரீராமனாகிய மரு
மகனைக்கண்டும் வாவென்றழையாமல், ஐயா
உய்குசைக்குரிப நாயகியைப்பறிகொடுத்ததை
யா? உனக்குமுடிபத்தவந்ததா? என்று மேல்
விழுந்து அழாமல், தன்மகளாகிய சீதைையை
நாயணன் கொண்டுபோனதைக்குறித்துத்தன
க்குச்சப்பவித்த சோகத்தினால் மெய்மறந்து,
என்றும் வராத இந்தச்செல்லமருமகன் மாமி
யார்விட்டேடி அபூர்வமாகவந்ததையும் நினை
யாமல், தன்னுட்கண்டதத் துணையாய்வுகின்
றவர்களுமில்லாமல் ஒற்றைக்குரலாய்த் தனி
யேகைத்தொண்டிருக்கின்ற கடலினுடைய
அலைபாகியகைகளில்மேல், தவழ்ந்துவிடையா
டுகின்ற இளந்தென்றலாகிய அதன்பின்னா
யானது இளைக்கென்று பயமநியாதென்றபடி
யே சமயமும்பாராமல், அந்தக் கடற்கையி
லிருக்கின்ற புண்ணப்பல்பத்தின் மகாந்தப்
பொடியாகிய சந்தப்பொடியை வளிக்கொ

ண்டிவந்து அடிக்கடி ஸ்ரீராவனாகிய தன்
அக்காளப்புருஷின்மேலிறைத்து, மைத்துனன்
முறைகொண்டாடத் தலைப்பட்டது. கட
லினிடத்தில் பவளக்கொடிகள் படர்ந்திருப்
பது எப்படியிருக்கிற தென்றல், தம்மு
டைய திருத்தோள்களுக்கு முல்பு ஒப்பா
காத மேருமுதலாகிய பலமலைகளும் சிறிது
ஒப்பாகுப்படி, மிகவும் மெலிவுகூர்ந்திருக்
கின்ற சக்கரவர்த்தி திருமகளுக்கு எஃகோ
வழுலோகத்தாரும் சிசின்மேல்கொள்ளத்த
க்க கற்புக்கிருப்பிடமாகிய சீதாதேவியின் திரு
வாயைப்போல, ஒப்பற்றதுகளாய்த் தோன்றி
அவருடைய பிராணனை வாட்டுகின்றதுகளா
கையால்இதுகள் ஜீவகோடிகளை இட்கிக்கின்ற
எமன் தானேவென்று அவர் பப்பப்பிப்படி
யிருக்கின்றதுகள். அந்தக் கடலானது என்
மகளாகிய சீதைபாணவள் ஒழிபாத துன்பத்
தை அறுபலித்துக்கொண்டி லங்கையிலே
தனியே தவஞ் செப்கின்றது, அவருடைய
பர்த்தாவாகிய உம்முடைய கௌரவத்திற்குத்
தகுதியா யிருக்கின்றதோவென்று கண்ணீர்
ததும்புவதுபோல முத்துகளைச்சிந்தி, கை
யைவிரித்து மார்பிலடித்துக்கொண்டு சுவாதி
திருவடியில்விழுந்து முறையிடுகிறபேயல்,
அலைகளெழுந்து மடக்கி விழும்படி இரை
யத்தொடங்கியது. மற்றும் ஆதிசேஷனுடைய
யு முடியின் மேற்கிடக்கின்ற பூமியே அம்
மிக்கல்லாக மேலே எழும்பிச் சிதறுகின்றபி
றுதுளிகளேதெளிநீராக, புனிதமாகிய நீர்க்
குழுவியைச் சுழற்றிச்சுழற்றி வெருத்ததுணா
யாகிய சந்தனத்தை ஸ்ரீராமச்சந்திரனுடைய
விரகாக்கிளிபால் வெதும்புகின்ற திருமேனி
யில், அந்தவெப்பந் தணிபத்தக்கதாக அள்
ளிப்புகும்படி அக்கடலானது அலைபாகிய
கையிலால் அணைப்பதுபோலவு மிருந்தது.
மேலும் குயிலுபோத்த பிராட்டியாரு
டைய துயரத்தைநீக்கித் தேவர்களுக்குச்
சம்பவித்த குறையை முடிக்கும்படிக்கையி
லே கோதண்டத்தையேந்தி, முதலின்புறத்
தில் அம்புப்புட்டிடைத்தாங்கி அதிககோபத்
துடனே சத்தருக்கள்மேல் யுத்தத்திற்ஊக
வந்திருக்கின்ற கங்கைநாட்டையுடைய தசாத
குமாரனைப்பார்த்துமனதுகளிக்குப்படி அலை
களாகிய கைகளைத்தலையின்மேல் எடுத்துக்
கொண்டு எஃகோ ஒடிவந்து ஆர்ப்பரிக்கிறது
போலயிருந்தது. இவ்விதமாகிய கிறப்பி
ணையுடைய தென்சமுத்திரத்தின் கையில்
ரகுநலோத்தமர்வந்தசேர்ந்து அந்தக்கடலு
க்கும் எழுபங்கு அநிகமாக அபிமானமும்
துக்கமும் ஆசையும் உதிக்கும்படி இனிமேல்

என்ன விளையுமோ வென்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தார். இவரிப்படியிருக்க, பின்புலங்காபட்டணத்தில் நடந்த காரியங்களையும் நினைந்தபொருள்களையும் குறித்துச் சொல்லுகின்றோம்.

கடல்காண்டலம்-முற்றிற்று.

மந்திராபடலம்.

ஆஞ்சனேயரால் கொணுத்தப்பட்டு எரிந்து நிராயப்போன லங்காபுரியைப் பிரம தேவர்வந்திருந்து தெய்வத்தச்சுகிய மயன் என்பவனை அழைப்பித்து, ஆக்கியாபித்தது கொண்டு அவன் சுவர்க்கமுதலாகிய மூன்று உலகத்திலும் விசேஷமாகிய அழகுண்டாகத் தக்கதாக இந்திரன் - குபேரன் - முதலாகிய தேவர்களெல்லாம் இது அமராபதியோ? அளகாபுரியோ? தேஜோபதியோ? வென்று சந்தேகமுற்றுப்பிரமிக்கும்படி ஒருகூணப்பொழுதியிலே நிர்மிதப்பண்ணினும். சகலலோகசுருஷ்டிகளீத்தாவாகிய அந்தப்பிரமதேவனோ இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று அதன் அங்கங்களெல்லாம் குறித்துக்காட்ட அவருடைய நோக்கத்தின் படியே, அந்த மயனுனவன் சுருஷ்டித்தா னுதையால் பழிப்பில்லாத உலகங்களை யெல்லாம் பலகால் அழித்தழித்துச் செய்கின்றவனுக்குச் செய்தற்கு அரிதாகிய அம்மென்றுண்டோ? அப்படி ஆயிரத்தெட்டு மாற்றையுடைய ஜாம்பூதமென்னும் பொன்னினாலும் கோமேதகம்- பலளம்-புஷ்பராசம் மரகதம்- மாணிக்கம்- முத்து- வச்சிரம்-கைரீரிய மென்கின்ற நவரத்னங்களாலும் நூதனமாய் மன விநோத விசித்திரமாகச் செய்யப்பட்ட துவ்விய சுந்தரத்தையுடைய லங்காபட்டணத்தை, ராவணேஸ்வரன் வந்து பார்த்து உடனே தேவலோகத்தையும் அதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து இந்த நகரம் முன்னிலும் அதிக அழகையும் - அற்புதத்தையும் உடையதாயிருக்கின்றதென்றுநினைத்து அதற்குமுன் லங்கை அழிந்துபோய்விட்ட தென்று தான் கொண்டகோபமாத்மிகவுஞ்சந்தோஷிப்பட்டான். பட்டணமுழுதும் செவ்வையாகப் பார்த்துச்சந்தோஷித்த தசக்கிரீவன் பிதாமகனாகிய அந்தப் பிரமதேவருக்குக் கிரமமாகப் பூஜாச்ச்சனை செய்து, மயனுக்கும் பகிழ்ச்சியுடனே அருமையாகிய நானாவித வஸ்துக்களையும் அபிமானம் வைத்து வெகுயானங் கொடுத்தனுப்பினான். பின்புசெழுமையாட்ப்

பிரகாசிக்கின்ற மாணிக்கத்தினுற் செய்த பத்துலக்ஷம் நூன்றிறுத்தி அதிக சிங்காரமாகக் கட்டப்பட்ட மகாமண்டபத்தில், சிங்கரன் சமக்கின்ற உன்னதமாகிய ஆசனத்தில் பிரதா பலங்கேஸ்வரஸ்வரவன் போய், கிரோஷ்டர்கள் ளாகிய சுற்றத்தாரும்- பூரணமாகிய மந்திரித் துவத்தையுடைய வபோதிக பிரதானிகள் ளும்- சேனாபதிகளும் புடைசூழத் தன்மார் பிலணிந்த மணிமாலை மலர்மாலை முதலானது களும் அசையத் தேவஸ்திரீகள் சாமரம்வீசும்படி வீற்றிருந்தான். அப்போது ஆலோசனை செய்யவேண்டுமென்று கருதி அந்நள்ள முனிவர்களையும் தேவர்களையும் ஸ்திரீகளையும் பால்யர்களையும் மற்றுமுள்ள அந்நியர்களையும் அப்பாற்போகச்சொல்லி, சகலசுரதிர பன்மதர்களையும் நெய்நீர்காலமாகத் தன்னுடன் பழகியிருக்கின்றவர்களையும் விரித்தர்களையும் குணசாலிகளையும் மந்திரிகிரோஷ்டர்களையும், வரவழைக்கச்சொல்லி ஆக்கியாபித்துத் தன்னருகில் வைத்துக்கொண்டி இதரமானவர்கள் நிறைந்து அமைந்த நல்ல கேள்வியை உடையவர்களா யிருந்தாலும், கிரேகராயிருந்தாலும் பந்துக்களாயிருந்தாலும், புத்திரர்களுக்கும் தம்பியார்களுக்கும் சமமானமானவர்களா யிருந்தாலும் அவர்களையெல்லாம் வரவொட்டாமல் தடுத்தி, வண்டிகள் காற்றுடன் முதலானதுகளும் உள்ளே நுழையாமல் விலக்கிவிடும்படி உத்தரவுசெய்து திக் குள்தோறும் காவற்காரரை வைத்தான். அந்தக் காவல்வீரனாக்குறித்த வேறென்ன சொல்லுகிறது உலகமெல்லாம் ஒருமிக்கக் கூடி எதிர்த்தாலும் உள்ளங்கைக்குளிட்டி மூட்டிப் பூச்சிகளைப்போல, நசுக்கிப்பிசைத் தெய்யத்தக்க பலசாலிகளாயிருக்கின்றவர்களாகையால் அவர்கள் காவலில் பறக்கின்ற பட்சிகளும்- எங்கும் ஓடித்திரிகின்ற மிருகங்களும் - மற்ற ஜெந்துக்களும் சப்திக்கிறதற்கும் பலதிகைகளிலும் சஞ்சரிக்கிறதற்கும் அஞ்சி வாயத்திறவாமல், அத்துகள் இருந்தவிடத்தில் இருந்தவிடத்தில்தானே அசைவற்ற சித்திரம்போல ஸ்தம்பித்திருந்து விட்டன. செவிலி லணிந்த மாணிக்க குண்டலங்களும் - தோள்களிலணிந்த நவரத்னவாசுரவலங்களும் - மார்பிற் பூண்ட முத்துமணித் தாழ்வடங்களும் முன்னையில் தரித்த மரகதகடங்களும் ஜட வஸ்யமாய்ப் பிரகாசிக்கவும், கிரகிவகித்தவச கிரகிடங்கள் இருங்கோபித்துத் தூர்த்தவும் அட்படிப்பட்ட மகாசுபதரீயில் வீற்றிருந்த ராவணேஸ்வரன், தான்நினைத்த நீண்டவை வெளியிடும்பொருட்டுத் தனக்குச் சேப்ப

தீவிரந்த மந்திரத்தலைவர்கள் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான். ஒரு குரங்கினு லே என்னுடைய அழிபாத பெரியலங்காபட் டணம் அபிந்திப்பாயிற்று. இதைப்பார்க்கி லும் இனிமேலும் வரத்தக்க மாணத்தாழ்வு என்ன இருக்கின்றது, என்னுடைய பராக் பிரமமும் குறைபாத சம்பத்தும் ராஜரீகமும் அழகாயிருக்கின்றன என்று சொல்லி, மற்றும் அந்தச் சிறு குரங்கு சுட்டிச் குறைபாடும்படி தம்முடைய நகரமானது சமூலமும் வெந்து பொடியாய் விட்டது. பந்து ஜெனங்களும் இந்நகரங்களும் மடிந்தார்கள். எங்கும் மிகுதி யாபிப உபத்திரவமுண்டாயிற்று இப்படிப் பட்ட அனர்த்தம்விளைந்தும் இந்தச் சிங்காச னத்தில் என்சாரும் சாவாமல் ஜீவித்திருக்கின் றது. லங்கையில்கிணறுகள் துரவுகளிலெல்லா ம் இன்னமும் உதிரலுந்துச் சுரந்தபடியிருக் கிறது ஊருக்குஞ் குரங்கு இட்டதீஜறவெயில் லு. விதிகளின் தலையிடுவல்லாம் அகிற்புகை மணக்கின்றது மாறிச் சுபநாற்றம் நாதிக் கொண்டிருக்கின்றது. நாமெல்லாம் அந்தச் சுபநாற்றத்தைத் தானே அநுபவித்துக் கொ ண்டிருக்கிறோம். நல்லது பிள்ளையொன்று பிள்ளாமற்போனாலும் இப்படிச் சண்டைசெய் து வீண்பிரமாதத்தை விளைத்துப்போன குரங்கு மாண்டுபோய்விட்ட தென்கின்ற சொல் லாவது நமக்குக்கிடக்கலாகாதா, அதுவுமில் லையாகையால் நாமெல்லாம் பிறந்தும் பிறவா தவர்களானோமெல் பதைப் பெற்றோமேயல் லாமல் நமதேவனைத்தின்படி முடித்தோமா, இனிதமக்கென்னபெருமையிருக்கின்றது அப சித்திக்காளானோ மென்று இவ்விதமாக ராவ ணக் சொல்ல, உரோமாகிபகோபத்தைபுடைய சேனாதிபதியான பிரகஸ்தனெழுந்து நமஸ் கரித்துச்சொல்லி! அடியேனெரு விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன் அதைத்தாங்கள் கேட்டருளவே னுமென்று நின்றபடியே சொல்லுகின்றான். ராமலக்ஷ்ணர்களாகிய மனிதர்களை வஞ்சித் து அவர்களுடைய ஸ்திரீயை எடுத்துக்கொ ண்பவருக்கறது பபந்தவர்கள் செய்கிறகாரிய மென்று நான்முன்னமேதானே அறிவித்தே ன். சகலத்தையும் அறிபத்தகை புத்திகோசா த்தையுடைய நீர் அது அப்பமாகிய செய்கை டென்று என்னைத்தொந்திச் சொல்வதாக நினைவாமற்போனீர், அடிகள் சுரதுஷ்ணதி யை என்னைத் தள்ளுகள். பேனும் உய்மு டைய சிங்கையாருடைய முக்கையறத்த வீ ரர்கள் ஒரு குரங்கைத்தாதுதும் அகரக மு தலாசெய்யும் மாய்செய்து மனதன் பத்தை விட வித்தார்கள். அப்படிப்பட்ட

சத்துருக்களை அப்பொழுதே கொல்லாமல் விட்டுவிட்டு இப்பொழுது அரசாட்சியுதிந்த தென்று விசனப்படுகிறீர்- சாம-தான-பேத- தண்டமென்கின்ற நாவகைஉபாயத்தில் ஒன் றாகிய, தண்டமென்று சொல்லப்பட்ட போர் செய்துவெல்லுதற்கு உரியவர்களைக் கண்ணி லேகணியும், அதுசாத்தியமான காரியமாயிரு ந்தும் ராஜரீகம் செய்கிறவர்கள் அப்படிச் செய்யாமற் பொறுத்துக்கொண் டிருப்பார் களோ, பதைவர்களுடைய மதத்தையடக்கி அரசாளத்தக்க ஆண்மையையுடைய நாம் இனியவர்களை வணங்கியா பிழைக்கப்போகி றோம். இதுவனாயிலும் நீர் உம்மோடெதிர்த் ததேவர்கள் அரசர்களனைவரையும் விஜயம் புஜபலம் வீரம் தீரமற்று ஒடிஒளிக்கும்படி ஒழிக்கி, திரிலோகாதிபதியாய் ராஜ்யபாரம்பண் ணிக்கொண்டுவந்தது உம்முடைய வீரத்தினு லேயோ, அல்லது பொறுமையினாலேயோ சொல்லுமையா- சத்துருக்கள் பிராணநாசமா ட்படி அவர்களை அதம்பண்ணாமல் இந்தலங் கையிலே செளக்கியமநுபவித்துக் கொண்டிருப்போமானால் அந்தக்குரங்கின் மட்டிலே தானேபோமா, இனியொரு கொக்குவந்து உபத்திரவஞ் செய்தாலும் விலக்கக்கூடாமோ, இந்தவ்ருகைச் சுட்டெறித்துப்போன குரங்கை ப்பின்பொடார்ந்துபோய் அதையும் அக்குரங் கை இவ்விடத்திற்கு அனுப்பியமனிதர்களைபு ங் கொண்டு, பழியைத்தீர்த்துக்கொள்ளாமலு மிருக்கிறோம். சும்மாவாயினாலே பலகாலு ஞ்சொல்லிக்கொண்டும், மனதினாலேநினைத்து க்கொண்டு மிருந்தோமேயாகிஸ் நம்முடைய ஆண்மைக்கு எந்தவிதத்திலும் குறைவுவரு மென்று சொன்னான். அங்ஙண்ணமாகப் பிர கஸ்தன் சொன்னவுடனே அவனுக்குப்பின் மக்காதானென்னும் பெயரினையும் மலைபோ லும் தெடியதோளினையுமுடைய முதல்மந்தி ரியானவன், கண்கள் கொத்தெதிரியும்படித்தி னைமுழுதும்பார்த்து ராவணனைநோக்கி ஐயா, சேனாதிபதி சொன்னதுகளைல்லாம் சரிதான் ஆயினும் நான் சொல்லுகின்றதையுங் கேளு மென்று சொல்லத்தொடங்கினான். தேவீரு டைய வீரசௌரியங்ளுக்கும் ஆக்கினைக்கு ட்ப்பயத்து தேவர்களு மடங்கிப்போனார்கள். சித்தர்களும் திசைசுதையாய்ச் சிதறினார்கள். அரசர்களும் செருக்கழிந்தார்கள். யாவருந் தக்களுக்கு ஹைவர்களுள்வந்து வணங்குகின் ற பிரமருத்திராதிபர்களாகிய திரிமூர்த்திக ளும் ஒதுக்கிக்கட்டகிருார்கள். இன்னும் வே றறவன் விசேஷித்தசொல்லத்தக்கது சகல ருடைய பிராணனையும் வாங்குகின்ற மகாபல

தையுடைய எமனும் உம்மைத்தன்னுடைய பிராணனைவாங்குகின்ற எமனென்று நினைத்து உம்முடைய ஆக்கினைபைச் சிரசாகவகித்து நீரிட்டவவலைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான். ரிஷிபவாகனாருடனாகியருத்திரமூர்த்தியுடனே கூட அவருடைய வெள்ளியங்கிரியையும் அடியோடே அள்ளி அண்டத்தைமுட்டி அங்கையாலெயித்து, அட்டகாசஞ்செய்த அதிபராக் கிரமத்தையுடைய நீர் எள்ளியாகிய சிறுகொம்புகளில் தங்கித்திரிகின்ற ஒரு குரங்கினுடையதோள்வலியை விசேஷித்துச்சொல்லி, அதற்கு உம்முடைய புஜபலத்தை இளைத்ததாக எங்களுடனே இகழ்ந்துபேசுகின்றீர். பூமலாகத்திலும் சுவர்க்கமலாகத்திலும் பாதாளமலாகத்திலும் சகலமான இடங்களிலும் உம்முடையதிர்ஷ்டிக்குத்தட்டுப்பட்டாதவர்கள் ஆகிறார்களா? ஆயினும் நீர் கண்டவர்களுக்குள்ளே யுத்தஞ்செய்த உம்மாலே ஜெயிக்கப்பட்டாத குரர்கள்தான் எவர்களுக்கென்று? ஒருவருமில்லையே! இப்படியிருக்க அந்தச் சொற்பமானவர்களைக்குறித்து இவ்வளவாக ஆலோசிக்கவேண்டாமா? இனி நீர் இப்படிக்கெல்லாந் துக்காக்கிராந்தராய்ப்பேசவேண்டாம் நானும் தடைசொல்லுகிறதில்லை இப்பொழுது எனக்குச் செவவுகொடுத்த என்னை யனுப்பினீயோயாமாகி, இந்தக்ஷணமே அந்தக் குரங்கின்குலத்தை நிர்மூலஞ்செய்துவிட்காத வலிமையையுடைய அம்மனிதர்களின் உயிரையுமுண்டு உம்முடையபகையைநானே முடித்துவிடுவேனென்றுசொன்னான். இந்தச் சொல்லை அவன்சொல்லி முடிப்பதற்குமுன் உஜ்ரதந்தனென்பவன் தன்பற்களைக் கடித்துரத்தத்தைப் பொழியுதுபோலக் கண்கள் சிவக்கச்சொல்லுகின்றான். திரிலோகபயங்கரனே நீபோய்மனிதனாயும் குரங்கையும் தறையிலிட்டிக் கைகளால் தேய்த்துத் தின்றுவிட்டுவாவென்று என்னையேவி, நீர் இவ்விடத்தில்தானே யிராமல் வெகுதூரம்ஆலோசித்து ஆராய்கின்றதென்ன என்னிடத்தில் ஏதாவது உமக்குச்சந்தேகமுண்டா? முன்பு எந்த உலகத்திலும் உம்முடைய எவலைக் கௌரவத்துருக்களைக்கருவறுத்து, சகலனாயும் உமக்கு அடிமையாகும்படிசெய்த நான் எவ்விடத்திலேயோ எதுவோ ஒருகாரியத்திலே தவறிப்போனதாக நினைத்தோ இந்தக்காரியத்தை பெண்ணமுடிக்கச்சொல்லி எனக்கு உத்தரவுசெய்யாமலிருக்கிறீர்என்றான். அவ்வாறு சொன்ன உஜ்ரதந்தனை நீயதற்குத்தக்கவனல்ல நிலவென்று விலக்கித் தன்முகமென்பவன் எழுந்து ராவணேஸ்வரனைப் பார்த்து,

நீரிதனை என்முன்னும் பலனீனகாப்போலச் சொல்லுகின்றோவென்று கைகாப்பித்தொழுது சொல்லத் தலைப்பட்டான். அஷ்டகஜங்களும் உம்மைஜெயிக்கத்தக்கபலமுடையதுகளல்ல தேவர்களுக்கும் பலத்தில்களையவர்கள். முக்கண்படைத்த சிவனுடையகைலாசகிரியும் பலமற்றதாயிருக்கின்றது. அது கெல்லாம் அப்படியிருக்க இனி மனிதர்களும் குரங்குமே பலத்தில்கித்தவர்களானால் திரிலோககண்டங்கூடிய ராவணேஸ்வரனுக்குண்டாகிய பலமெல்லாம் அங்கேதான். சிறப்பான செய்கைகள் அநேகமாயிருக்க எப்போதும் அற்பச்செய்கையே சிறியவர்களுக்கு உரியதாயிருக்கின்றது. ஆகையால் நம்முடைய சத்தருக்கள் பலத்தையுடையவர்களென்றாலும் நாம் அவர்களுக்குப் பயந்து நம்முடைய உயிரினிடத்தி லிச்சைவைத்துக் கொண்டுமின்னிடுகிறதா? இப்பொழுதுஆலோசித்த ஆலோசனை பூமியிலே சஞ்சரிக்கின்ற மனிதர்களையும் குரங்கையும் நாம் உண்ணுகிறதற்கு ஏற்றதாகவே யிருக்கின்றது. அப்படியே உண்ணுகிறதற்காக நாமஞ்சுவோமானால் அப்புறம் ராக்ஷதர்களைப்பார்க்கிலும் கீழ்ப்பட்டவர்க ளாரிருக்கின்றார்கள். நம்முடைய நகரத்தின் வாசலைக் கடந்து உள்ளே வருவதும் - நாம் குடியிருக்கிற ஊரிலே நெருப்பை வைப்பதும் - எதிர்த்தவர்கள் இறக்கும்படி சண்டை செய்து போவதும் - குரங்குக்கு எளிதாயிருக்கிறது. ராக்ஷதர்களுக்குக் கடலை நீந்துகிறதே அரிதாயிருக்கிறது. இந்தமட்டுமவந்து உம்முடைய அரமணையையும் கோட்டையையும் சம்பத்தையும்மிதமில்லாத சேனைகளையும் உமது வீரத்தையும் அச்சமில்லாமல் கண்ணினுற்பார்த்து, மனதினால் மதித்துப்போய் ஆர்தான் உலகத்தில் உயிர்ப்பிழைப் பிழைத் திருக்கின்றார்கள். பொருத்தியகாரியத்தையேநினைத்தாலும்உறுதியையே ஆலோசித்தாலும்ஜெயிக்கத்தக்கதையே விரும்பினாலும் போர்த்தொழிற்செய்யத்தணித்தாலும், அவர்களிருக்கு மிடத்திற்போயல்லவோ ஆகவேண்டியது. ஆகையால் அவ்விடத்திற்போய் அவர்கள் நிர்மூலமாகும்படிக்கொல்வதேகாரியமென்று தெரியச்சொன்னான். அந்தத் தன்முகனை லக்காதிபதியின் கண்ணுக்கெதிரோ கையமர்த்தி மகாபாரிசனென்ற பராக்கிரமத்தையுடைய மத்திரிபானவன்சொல்லுகின்றான். கோபமும் சாமர்த்தியமும் குரங்குக்கேயல்லாமல் இனி நமக்கென்னயிருக்கின்றது முன்னே அந்தக் குரங்குடனே பலமில்லாதவர்கள் சிலபேர் யுத்தஞ்

செய்துமடிந்து போனார்களே அவர்களுட
னே நம்முடைய புகழ்பலமெல்லாம் போய்வி
ட்டதா? அல்லது குரங்குவந்து இட்டநெருப்
பினால்வெந்துபோன லங்கையுடனேகூட ரா
க்ஷதர்களுடைய ஆண்மையும் வெந்து தான்
போயிற்று! மனிதர்கள் சுவேச்சையாய் ஏவு
வதும் குரங்குவந்து இறந்தவுகைக் கொளுத்து
வதும் ராக்ஷதசேனையை மடிப்பதும்! அதி
னிமித்தம் மற்றவர்களெல்லாம் விசனப்பட்
பிட்டுக் கூட்டக் கூடி ஆலோசிப்பதுமானால் அப்
பால்நட்டக்கவெண்டியைதக்குறித்துச் சொல்ல
வேணுமா? இப்படிக்கெல்லாம் இருந்திருந்து
இதுகளை ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனைபண்
னவும் வாயினுற்சொல்லவும் எனக்குச்சம்ம
த்பாயிருக்கவில்லை. அந்தமனிதர்களையும் குர
ங்கையுங் கொன்று தின்றுலொழிய ஒரு எண்
னமுங் கைகூடிவரமாட்டாதென்று சண்டை
செய்யவே எத்தினப்பட்டு அதிக கோபமா
ய்ச் சொன்னான். அவனுக்குப்பின்பு பிசாசு
னென்று பெயர் பெற்றவன் நம்முடைய ரா
ஜாசெய்கின்றதைப் பார்த்தால் வீணாயோசித்
திறதும், சரீரங் குன்றுகிறதும்பிரகடிக
ரிப்பமெல்லாமல் ஒன்றும்சாரமில்லாத படியி
னாலே நாமெல்லாம் பட்டணத்தைவிட்டுப்
பலநிலையிலும்போய், நம்முடைய வாழ்வை
பொழித்தவிட வேண்டியதாயே நேரித்ததெ
ன்று நெருப்பைப்போலப் பொங்கிச் சொ
ன்னான். அவன் சொன்னவுடனே குரியசத்த
ருவெல்பவன் நம்முடைய ராஜாவின்சுண
மீமா இப்படியிருக்கின்றது. இவருடைய
ஆலோசனையும் ஒருவிதமா யிருக்கின்றது.
ஆகையால் காணமிடத்தில் மனிதர்களேபெ
ரிப்பவர்களுக்கும் தாம் சிறியவர்களு மாய்விட்
டோம். இனி வேறென்ன இருக்கின்றதென்று
சொன்னான். அப்புறம் யாசுத்தருவெல்
கின்றவன். ராக்ஷதர்கள் யுத்தஞ்செய்வதின
ம் பலத்தினுந்தாழ்ந்தவர்களா? இது ஒருவரா
லேகொல்லத்தக்கதா? மனிதர்களைக்குறித்துச்
சலுகைகூடியிருந்து மந்திராலோசனைசெய்
கிறமட்டும் எத்தவிட்டதே ஆகு! நன்றாயிரு
க்கின்றதென்றுசொன்னான். பின்பு துமாஷு
ன் குரங்கின் கூட்டத்தைபுடைய மனிதர்
களை நாக்கொருபொருளாகச் சொல்லமா
ட்டோம். மேலும் குலப்படையையுடைய
குத்திரைக்குறித்துச்சொன்னாலும் லக்ஷியஞ்
செய்யமாட்டோம் எப்படியாயினும் அவர்
களைக்கொல்லுகிறதே யுத்தமென்று சொன்
னான். அவனுக்குப்பின் மற்றமந்திரிமார்க
ளும் இதுவேயுத்தமென்று புத்திவிருக்கின்ற
சுப்பங்களைப்போல மனம்புழுக்கிவரவர்க

ளிருந்தவிடத்திலிருந்து சொல்லுர்கள். இந்
தப்பிரகாரம் அதிககோபாவேச முடையவர்க
ளாய்ச்சொன்ன மந்திரிமார்களையெல்லாம் நீங்
கன்காரியாகாரியந்தெரியாமற்பேசுகின்றீர்கள்
சும்மாவிருக்களென்று தமிழ்து, தல்தமயனு
கியதசக்கிரவனைப்பார்த்து நான் இதமானசில
வார்த்தைகளைச்சொல்லுகிறேன் கேளுமண்ணு
வென்று, அவனுடைய நேரினையதம்பியாகிய
கும்பகர்ன னென்பவன் சொல்லத்தொடங்
கினான்.—ஐயா! நீர் கிஷ்டமாகிய பிரம்
குலத்திலே உற்பவித்தீர் சகஸ்திரவேதங்க
ளையும் ஒதி அதுகளில் அர்த்தங்களைபந்
தெளிந்து ஞானோத்திருஷ்டிராயிருக்கின்றீர்
இப்படிப்பட்டநீர் பாபகிர்த்தியத்தை விரு
ம்பிச்செய்ய ஏற்பட்டீர் சித்திரவிசித்திரமா
யிருக்கின்றமகாபட்டணத்தை அக்கினித்த
மாம்படிசெய்தீர். என்னுடையராஜரிகம் அழி
ந்துபோய்விட்டதென்று வருத்தப்படுகின்றீர்
ராஜதர்மந்தப்பி அந்நியகுலத்தா நெருவனு
டையபெண்சாதியை இச்சித்து எடுத்துவந்து
சிறைவைத்தீர். ஆதலால் நீர்இந்தப் பாபகர்ம
மொன்றுமாத்திரமா குழப்பெற்றீர். மேலும்
கொடியபாபாத்மாக்கள் அடையத்தக்கமகத்
தாகியபழியையும்அடையப்பெற்றீர். இதைப்
பார்க்கிலும் அதிகமாகிய பழிவேறென்றுண்
டா! இப்பொழுது நகரமானது அழிந்து
போய்விட்டதென்று வெட்கப்படுகிறீர் உம்
முடைய பிராணனுக்குச் சமானமாகிய தேவி
மார்களைல்லாம் உம்மைக்குறித்து அடிக்கடி
ச்சிரிக்கும்படி, ஒருவன் பெண்சாதியாயிருக்
கின்றவனுடைய காலிலே நீர்போய் விழுந்து
விழுந்துவணங்க அவளவைது மறுக்கும்படி
யாயிருக்கின்றதே இதைப்பற்றி நாணமில்லை
யா? இதுவென்ன கிர்த்தியா? என்றைக்கு ஒரு
வனுடைய மனையிடத்திலிருந்த பதிவிரதை
யைக்கொண்டுவந்து இரங்காத கடினசித்தமு
ம் அதற்குத்தக்ககடினச்செய்கையுமுடையவ
னாய் முறையழிந்து சிறைவைத்தையோ,அன்
றைக்கே ராக்ஷதர்களுடைய பெருமைகுலை
ந்து போயிற்று. அபகீர்த்தியை யுடையவர்
களும் புகழப்பெறுவதுண்டா, குற்றமற்ற
பரதார்த்தையெடுத்துவந்து சிறைவைத்தநீர்
தோஷமில்லாத கிர்த்தியைஇச்சிக்கின்றீர். வா
ய்மாத்திரமடம்பமாய் வீரப்பேசுகின்றது. ம
னிதனொன்பதைக்குறித்து அபிமானமும்வாதிக்
கின்றதுஆகையால் நம்முடையபிரதாபம் நன்
றாயிருக்கின்றது. உயர்ந்தவர்கள்செய்வதற்குரி
யநல்லசெய்கையைச்செய்யவில்லை. நம்முடைய
யராக்ஷத குலத்துக்கேற்ற துஷ்கிர்த்தியமே
செய்தீர்இனியந்தச்சீதா பிராட்டியைவிட்டுவி

ட்டோமானாலும், நாய்பராக்கிரமத்தில் மிகவும் இளைத்தவர்களாகின்றோம். அதைவிட அவர்கள் கையினால் மாண்டுபோனாலும் நல்லதாகும். அதுபழிப்பாகமாட்டாது. ஆரணியத்தில் தனக்கு உபபலமில்லாமல் ராமன் ஒருவனையிருந்து விடலைவளைத்துக் கரதாஷிண திரிசிரர்களுடைய சேனைகளை நாசமாக்கி, அவர்களுடைய கொன்று வென்று களைபறித்தான். அதுவும் அலனுடைய சாமர்த்தியத்திற்குப் போதுமானதல்ல இனிமடக்கும் அந்தக்கதிதானாகப் போகின்றது அதற்குமேல் நமக்கென்ன உறுதியுண்டி? அந்தமானிடர்கள் நம்மை வெயிக்கத்தக்கவர்கள் னானாலும் சாரமில்லையென்பதாக நினைத்து நாய்விலகிநில்லாமல் அவர்கள்மேற்படையெடுத்துப்போய் நெருக்கி யுத்தஞ்செய்து, அவர்களைக் கொல்லாமற் போவோமானால் தேவர்கள் முதலாகிய ஏழுலகத்தாரும் ஒருமிக்க அந்தப் படைவர்களுடனே கூடிக்கொள்வார்கள். அவ்விதமாக அவர்களுக்குப்படைத்துணை சேர்கிறதற்கு முன்னே ஒருநொடிப்பொழுதில் நாம் கடலைத் தாண்டிப்போய், அம்மனிதர்கள் வானரர்களெல்லாரும் வேறிடத்தில் ஓடிப்போகாதபடி வளைத்து வேருடனே மடிந்துபோகப் பல்லமபடலஞ்செய்வதே காரியமென்று சொன்னான். அந்தவார்த்தைகேட்டு ராவணேஸ்வரன் தம்பி கும்பகர்னா நீநல்ல உபாயஞ்சொன்னாய் நானும் இப்படியே யோசித்தேன் இதைவிட்டு இனிவேறொருயோசனை செய்கிறது காரியப்படுதாகும். இந்தநொடியிற்போய்ச்சத்துருக்களையெல்லாங்கொன்று குவித்து விட்டுவருவோம். நம்முடைய சேனையுத்திரத்தை பெல்லாம் இப்பொழுதுபிரயாணப்படுத்துமபடிச் செய்யக்கடவாயென்று ஆக்கியாபித்தான். இப்படியாகப் பிரதாபலங்கேஸ்வரன் சொன்னபொழுது ஐயா! சேனைகளுடனே நீர்போயல்லவா மனிதர்களோடு எதிர்த்துச்சண்டையிட்டு அவர்களை ஜெயித்து வருகிறவர். அப்படியானால் எங்களுடையவீரம் நல்லதாகுமென்று சிரித்து, ஜேஷ்டபுத்திராகிய இந்திரஜித்துச் சொல்லுகின்றான். உமாபதிபாணவர் கொடுத்தவாக்களையும் ஆயுதங்களையும் பிரமதேவன் கொடுத்த வரங்களையும் ஆயுதங்களையும் நாகபாச முதலானதுகளையும் வீணேசுமந்து கொண்டு, இங்கேயிருக்கின்ற பலபேர்களுடையகின்ற இழிசொல்லுக்கு இளையாமல் உழல்கின்றவனாய் நானுமொருவனிருக்கிறேன்ல்லவா? திரிலோகங்களும் அதுகளைச் சிருஷ்டித்து ரக்ஷித்துச் சங்கரிக்கின்றவர்களாகிய திரிமூர்த்திகளுடனே கூடிவந்து உம்

மோடெதிர்த்துச் சண்டைசெய்தாலும் என்னையனுப்பும். உமக்குறமே ஜெயத்தைச்சம்பாதித்துக்கொடாமற் போவேனெனயாகி நீயென்னெப்பெற்றதுமில்லை நானுமக்குப் பிள்ளையாப்பிற்றத்தமில்லை. குரங்குகளிறக்கவும் பூமிமுழுதும் என்னுலேகுறைத்துத்தள்ளப்பட்டதல்களால் மறைபடவும், போர்க்களமானது அதமாகவும் ராமலக்ஷ்மணர்களாகிய மானிடர்கள் மிகவும் வருத்தப்படவும் சீதைபாணவள் மெப்பதைத்துத் தூக்கப்படவும் அய்விருவருடைய கிரகங்களையுங் கொய்து கொண்டுவருகிறேன் பாரும். இனிச்சொல்லினாலே காலத்தைக் கழிக்கவில்லை. சுருக்கத்தில்முடித்துவிடுகிறேன் குரங்குகள் மலையைப்பிளக்கும்படி விசையாயிடித்து விழுக்கின்ற வல்லியைப்போலக் கடுமைதோன்றும்படி, என்விலிலே பூட்டிப் பிரயோகிக்கப்படுகின்ற உக்கிரமான பாணத்திற்குப்பயந்து பல்லை இளித்துக் கொண்டு இந்த அண்டத்தைத்தாண்டியோடுவதைக்கண்டு மெய்ச்சும். ஆனைப்படையிலாதவர்கள்- தேர்ப்படையிலாதவர்கள் புரவிப்படையிலாதவர்கள் - ஆட்படையுமில்லாதவர்கள்- நம்மைப்போல்வாழும்பெருதவர்கள்-கையிலேஒருபொருளுமில்லாதவர்கள் கூனியமுதுகையுடைய அம்பமாகிய குரங்குகளைக்கூட்டிக்கொண்டு நம்மைவெல்ல நினைக்கின்றவர்களோ மானிடர்களா யிருக்கின்றார்கள் என்கையால் நமதான்மையானது அழகாயிருக்கின்றதல்லவா? பிருதிவி- அப்பு- தேயு - வாயு-ஆகாசமாகிய பஞ்சபூதங்களும் அப்பஞ்சபூதகாரியமாகிய உலகங்களையாவும் ஒருநிமிஷத்தில் நிலைகுலையும்படி மானிடர்களுக்குள்ளே ஒருவருந்தவருமலும், குரங்குகள்முதலற்றுப்போகவும் நாசஞ்செய்யாமல் நான்மீண்டிவருவதில்லையென்று சொல்லிப்பிதாவின் பாதத்தவணங்கி யெழுந்து எனக்குவிடைகொடுக்கவேணுமென்ற மாத்திரத்தில், அழிககோபங்கொண்டு வாயிலுள்ள பற்களைக்கடித்து உயிவைவருத்துகின்ற சகலதீவினைகளையும் வென்ற பெரியோர்களுக்குள் விசேஷமாக மதிக்கப்படுகின்ற விபீஷணரானவர், அந்த இந்திரஜித்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார். அப்பாசகலசாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்த அதிபுத்தமமாகிய அறிவினையுடையவர்களும் மேலாகியபொருளை அறிபத்தக்க பெருமையை யுடையவர்களும்போலப்பேசவந்தையே! மேல்வருங்காரியத்தைக் கண்டறியுங்கல்லியில்லாத சிறுபிள்ளையாகிய நீயா இந்தவிஷயங்களைக் குறித்துப் பேசுகின்றவன். நீபேசுகின்றது எப்படியிருக்கிறதென்றால் விவேகமில்லாதவனும் கண்

னில்லாதவனுமாகிய ஒருவன் தன்கையினு
 லெழுந்தப்பட்ட சித்திரம்போ லிருக்கின்றது.
 முதிர்ந்த வயதிலேயும் பேரறிவையுமுடையவ
 ர்கள் கூடி மந்திராலோசனைசெய்யும். இந்தக்
 கூட்டத்தில் நீமுன்னே சேர்ந்திருக்கலாமா?
 பால்பத்தினாலே அந்தக்கிரமத்தை யெண்ணு
 மலிருக்கின்றாய் நிர்மலசித்தத்தையுடைய பெ
 ரியோர்கள் எப்போதுங் கிரமமாகவே நடந்
 துகொள்கின்றார்கள். அவர்கள் ளிருக்கடும்
 பாபாத்மாக்களாகிய அசுரர்கள் முதலானவர்
 கள் புண்ணியாத்மாக்களாகிய தேவர்களாய்ச்
 சேர்த்துப்படுகின்றது தர்மத்தினாலேயோ? அ
 ல்லதுமாயையினாலேயோ? அல்லதுவஞ்சனையி
 னாலேயோ? அல்லதுதக்களுடையபராக்கிரமத்
 தினாலேயோ? நீதர்மத்தைக்கைவிட்டுத் தேவர்
 களை வெயித்த உன்னுடைய பராக்கிரமச் செ
 ய்வையை ஆலோசித்தநியமிடத்தில் அதுவும்
 பூர்வம் நெறிதவறாமற்செய்த தவத்தினாலும்
 அவரத்தையிட்டு அந்தப்பிரமாதி தேவர்கள்
 கொடுத்த வரத்தினாலுமே. இன்னமும்பொ
 ல்லாதவர்க ளநேகர்கள் மும்மூர்த்தியினாயும்
 வென்று மூன்றுலோகங்களையும் பூரணமாக
 அரசாண்டுகொண்டிருந்தும் செர்வமதிகரிக்கு
 ம்படி, மாணமேமுடிவாக இறந்துபோனார்
 னாயல்லாமல் நியாயமாய்த்தேவர்களைவென்ற
 வர்கள் ஆகிருக்கின்றார்கள்? முனிவர்களுக்குள்
 னும் தேவர்களுக்குள்ளும் முன்னம் பின்ன
 ம்இருவினைகளையுங்கடந்து மேலாகிய மோக்ஷ
 சாம்பிராஜ்யத்தை அடைந்தவர்க ளெத்தனை
 பேர்களைன்று அளவிட்டுச் சொல்லுவோம்.
 மற்றவர்களுக்குள்ளே ஆர்தான் அப்படிச்செ
 ப்தார்கள் சிறுபின்னையான்படியினாலே இப்ப
 டிச் சொல்லுந்நிபுத்தியில்லாதவ னென்றமக
 னை அதட்டி, தமபளுகிய ராவணனைப்பார்த்து
 சகவாம்! எவ்வாற்றதையை இகழ்ச்சிசெய்யா
 மற் கேட்பியோகில் தெளிவானதல்லசொற்க
 னைச் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லத்தலைப்
 பட்டார். எனக்குத் தந்தையும்நீர்! தாயும்நீ
 ரே! தமபனும்நீர்! நான் பூஜிக்கின்ற சாக்ஷா
 ததெப்பமும்நீர்! தவமும்நீர்! மற்றஞ்
 சகலமும்நீர்! ஆகையால் உம்முடைய இந்
 தியோகபோக பாக்கிய வைபவத்தை இழ
 ந்துவிடுகிறென்று மிகவும் முனமெலிந்
 தேன். அதனல் உமக்குநான் சொல்ல ஏற்
 பட்டேன். பலதூஷணையுங் கற்றமைந்த தன்
 மையென்னிடத்திலில்லாமற் போனாலும்கூத்
 தியமாகத் தக்கவிஷயத்தை ஆலோசிப்பாவிட்
 டாலும், உபாயதந்திரங்களை நிச்சயித்திச்
 சொல்லா திருந்தாலும் நீதொக்சொக்குமுது
 ட்கேட்டபிரகு வேண்டினாலுங் உன்மேற்

கோபித்துக் கொள்ளும். சிலாக்கியமாகிய நம்
 முடையநகரமும் உம்முடைய பிரதாபமும்
 ஜானகியென்கின்ற லோகமாதாவினுடையகற்
 பினால் வெந்ததல்லாமல் ஒருகுரங்குசுட்டதெ
 ன்று நினைக்கிறதென்னபெருமையா? யோசி
 க்குமிடத்தில் எவர்களுக்காலுமும் ஆபத்தும்
 சம்பத்தும்பெண்ணினாலும் பொன்னினாலும்
 மண்ணினாலுமல்லதுவேறொன்றினால் வரத்தக்
 கனுகளோ? கடல்கூழ்ந்த லங்கைக்குத்தலைவன்
 பூர்வம் அருமையாய்ச்செய்த தபோபலமெல்
 லாம் ஒருமானிடஸ்திரியினால், அழிந்து போ
 மென்றுஉலகத்தார்சொல்லும் அபக்கியாதியா
 கியவார்த்தையானது இப்பொழுதென்னமுடி
 யத்தக்கதா? நீர்பிரமாவைநோக்கி நெடுநாளாக
 த்தவஞ்செய்து அவரிடத்தில் தேவதானவர்முத
 லானவர்களை ஜெயிக்கும்படி வரம்பெற்ற
 போது மனிதரை ஜெயிக்கும்படி வரம்பெ
 ரவில்லையே? ஆகையால் அவர்களை எந்தவித
 த்தால் இனிஜெயங்கொள்வீர் வேறொருஉபப
 லமும்வேண்டாமல் நீர்தனியேஎதிர்த்துஎழுவ
 கங்களையும் வெல்லத்தக்கவராயிருந்தும், மனி
 தர்களைமாத்திரம் வெல்லமாட்டென்பதற்கு
 ஆயிரந்தோள்களையுடைய கார்த்தவீரச்சுனை
 னுகியமனுஷனுக்கு, உம்முடையவலிதோற்று
 ப்போனதுவே திருஷ்டாந்தம்இதைவிடவேறு
 சாக்ஷியும் வேணுமா? முற்காலத்திலே வானத்
 தளவுடையார்ந்தகைலாசகிரியைபறித்ததுகண்டு
 சதூர்ப்புஜங்களையுடைய நந்திகேஸ்வரன் நீ
 குரங்குகளாலே உன்பலமழியப் படுவாயென்
 னு சொன்னசாபத்தை வாலியினிடத்திலேபிர
 த்தியக்ஷமாகக்கண்டிருக்கிறீர். பூர்வம்செய்வீ
 கமாகிய கற்பினையுடைய வேதவல்லியென்ற
 ரிஷிபுத்திரியானவள் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுதனக்கு
 க்கணவனாக வேணுமென்று தபகபண்ணிக்
 கொண்டிருக்குமளவிள், அவளைநீர் கற்பழிக்க
 ஏற்பட்டபோது அவள்வாயினுற் கொடுத்தசா
 பத்தை நாம்தழிக்கத்தக்க வல்லமைபுடைய
 வர்களாவோமா? உனக்குநானே மிர்த்துவாகி
 ய திராப்பினியென்று சொல்லிவிட்டு அக்கி
 னிப்பிரவேசமானுளே அவள்தான் இந்தச்சி
 தையாய்வந்து அவதரித்திருக்கின்றாள். இந்தி
 ராதிதேவர்களுக்குச் சத்துருவாயிருந்த சம்
 பராசுரனை ஆகாசத்தினிடத்தில் ரதத்தை நட
 த்திக்கொண்டுபோய் வில்லின்வலிமையால் பி
 ரபலமாகிய புத்தஞ்செய்து தலைபறுத்து; அந்
 தத்தேவர்கள் பிசுழ்க்கும்படி தேவராஜனுக்கு
 அரசுமொபுத்து உதவிசெய்து தர்மசக்கரமா
 னது தானேவிடபடியே உலகத்தில் தனக்கு
 ணுழியஞ்செய்ய, மகத்தாகிடகீர்த்தியை வகித்
 ததசரதமகராஜனென்பவ னொருவனிருந்தா

ன் அந்தத் தசரதனோ, தேவேந்திரன் நிஷிப
மரயச்சமக்க முதுகில்மேலேறி யிருந்து
வானையுருவி அசுரர்களை மெல்லாஞ்சங்கரித்த
ஒப்பற்ற ஆண்மைமையுடைய கருந்தமகா
ராஜனும்; தன்விடத்திலிட்டவித்துக்களின் மெ
ல்லாம் முளைக்கவொட்டாமல் தனக்குள்ளே
யிருத்துக்கொண்டி மதப்பட்டிருந்த பூமியி
ன்மேல் பாணப்பிரயோகஞ்செய்து அதன்ம
தத்தையடக்கி, அது பசுவருக்கொண்டிவந்து
தானியமுதலாகிய சகல பதார்த்தங்களையும்
கொடுக்கும்படி முலையின்வழியே கறந்தெயி
ர்த்துக்கொள்ளச்செய்த பிரளுமகாராஜனும்;
சமுத்திரத்தைத்தோண்டியசுரர்களும், தப
கினுஸ்திரகாசகெங்கையைப் பூமியிற்கொண்டி
வந்த பகீரதமகாராஜனும் அவதரித்த மறு
வம்சத்தில் உற்பவித்தவன் அவன் பெய்பே
சுலகத்தைப் புகைத்தவர்களுடைய குலத்
தைக்கருவறுத்துத் தர்மத்தைவிர்த்திசெய்து
அந்தத்தர்மநெறியில்நின்ற; தன்மனைவிக்குக்
கொடுத்தவரத்தைய மறுக்கமாட்டாமல் சத்திய
த்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகப் பிராணனைக்
கொடுத்தத் தேவர்களும் பெறுவதற்கு அரு
மைப்பாகியசாக்ஷாதுமோக்ஷத்தைப் பெற்றான்.
அந்தத்தசரதச்சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்களே
இப்போது உமக்குப் பகைவர்களாய் வந்தி
ருக்கிறார்கள். அம்மம்மா! அவர்களை எப்ப
டிப் பட்டவர்களுண்டு நீர் கேட்டிரோயாகிச்
சாமனென்றும் லக்ஷ்மணனென்றும் பெயர்
பெற்ற அந்த இருவரும் தங்களுக்கு, ஒருவ
ரும் எதிரில்லாதவர்களா யிருக்கின்றவர்கள்.
முனிஸ்வர்களும் தேவர்களும் எல்லா
மறிந்த ஞானியர்களும் மற்றுமுள்ள சகல
உத்தமர்களும் நினைப்பதற்கு அருமைபா
கிய தகைமையுடைய மகா புருஷர்கள்.
நாம் செய்த தீவினையால் மனிதர்களாக மாடி
வெடுத்து யாவர்க்கும் எளிதாக வந்திருக்கின்
ார்கள் தாமதாயாசனத்தை யுடைய பிரம
தேவனுடனே, சகலபுலனங்களையுஞ்சிருஷ்டி
செய்திறேனென்று பிரயத்தினப்பட்ட விஸ்
வாமித்திர மகாரிஷி கொடுக்கப் பெற்றதாக
ளாய் இமைப்பொழுதிலே யாவரும் நாசமா
ம்படி, எவ்வகைப்பட்டவுலகங்களிலும் விசை
பாய்ச் செல்லுகின்ற அஸ்திரசஸ்திரமுதலா
கிய ஆயுதங்களைக் கையிற் பிடித்திருக்கிறா
கள், பூர்வம் புகுபராக்ரீமத்தையுடைய அசு
ரர்களுடனே பகைத்துத் தேவர்களினத்சம
யத்தில் அவர்களுக்காக எயித்து வளைத்துயுத்
தஞ்செய்து ஜெயத்தைச் சம்பாதித்துக்கொ
ய்த்த கருடவாகன ஞானாகிய ஸ்ரீசகாலிஷி
னுவினுடைய கைவிடலையும்- முப்பாங்களை

நிந்து நிராகும்படி கைலாசமாதம் பிரயோஜ
த்த தீவ்னியாஸ்திரத்தையும் முனித்தலை
ராகிய அகஸ்திரயர் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொ
ண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுிடத்திலிருக்கின்ற
நாகாஸ்திரங்கள் எப்படிப் பட்டதாக னென்
றும்; நாவை நீட்டி உலகங்களை மெல்லாம்
ஒருமிக்கவளைத்து எயித்து விழுங்குகின்றதாக
ளும்- திக்குகளைமெல்லாம் ஒருகண்ணத்திலே
பொய்யாளவியிசின்றதாகளும்-எப்போதும் வி
ஷாக்கினியே கத்திக்கொண்டிருக்கின்றதாக
ளும்-அதிபுஷ்ணமாகப் பெருமூச்செறிக்கி
றதாகளும் - பிரகாசத்தை விசுடிக்றகூரியபத்
களை யுடையதாகளும் அவிவிராதி வீரர்களு
டைய அம்புறைதூணியாகிய புற்றினிடத்தி
லிருந்து சீறுகின்றதாகளும் - பூரணவியாஸத்
தையுடைய பெரிமோர்களிலிஷயத்தில் அப
சாரப்பயிசின்ற பாபாத்மாக்களுடைய உயி
ரையல்லது வேறொரு இரையை இச்சியாதது
களுமா யிருக்கின்றதுகள். அவர்களுடைய
விடிகள் அந்தப்பிரதாபசாலிகளால்மாதிரம்
எடுப்பதற்கும் வளைப்பதற்கும் பாணப்பிர
யோகஞ் செய்வதற்கும் எலபமாயிருக்கிறதே
யல்லாமல், மற்றொருவரால் அசைக்கப்படு
மோ? அப்படிஅபாரமானதாகளும்நெடியது
களுமாயிருக்கின்றதுகள். அதுகளின்பூட்டிய
நாரியும் அறுபடாததுகள். நம்முடையசொ
ற்பமாகிய விறளைப்போல எளிதில் ஒடிக்க
ப்படுமோ? அன்றியும் அதுகள் மரமோ?
மூங்கிலோ? அண்டத்தை ஊடுருவி நிற்கின்ற
மகாமேருவோ? சப்தகுலாசலங்களில் சம்பந்
தப்பட்டதாகளோ? அல்லது இதுகளெல்லா
மல்லவோ? என்னவோ தெரியாது. அவர்க
ளுடையபாணங்களால் கடலைக்கடைந்தவாவி
யினுடைய மார்புருவி அவன் பராக்ரீமமட
ங்கியது. உலகத்தைமெல்லாம் கவிந்து சூழ்
ந்த மராமரங்களும் ஒயிங்கியதுகள். கான்
முதலானவர்களுடைய தலைகளும் விராடனு
டைய தலையும்சண்டிக்கப்பட்டதுகள். இனி
யுத்தமுண்டாகுமானால் தேவர்களுடைய வீப
த்துநீங்குமல்லாமல் அவர்களுக்கு அடக்காத
பகை யென்பது வேறொன்றுண்டோ? மவி
மையையுடைய முனிஸ்வர்கள் அவர்களுக்கு
வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்து இணையி
லாதவர்களாகிய அந்த இருவரும், தேவர்களு
டனே புலனங்களை மெல்லாம் வெல்லுவார்களெ
ன்றும், ராஜாதர்களுடைய குலமானது
வேற்றுப்போம்படிக்கொல்லுவார்களென்
றும் நினைத்தறிந்து அவர்களை வந்து சிறைநி
திருக்கிறார்கள். உம்முடையவிருடையேயல்லா
மல் வேறுதெயி யில்லாதிருக்கின்ற தேவர்களு

டைமனது முன்பு ராஜாதிபதிகளுடையபெய
ரைச்சொல்லுதலும் நயிக்கும். இரவும்பகலும்
நித்திரைசெய்யவுமாட்டார்கள். இப்போதுஜா
னகிபாதிபதித்தை உண்ண எத்தனைப்பட்ட
வர்கள்மாண்புபெயர் நாகபிராப்தர்களாவார்க
ளென்றுசாணிக்கொண்டி நமக்குப்பயப்படா
திருக்கிறார்கள். அடைக்கலவந்தானத்தையறிபா
திருந்ததனால் நமக்குப் பயந்துகிடந்த ரிஷிக
ளுடையமுகங்கள்பகற்கால சந்திரனைப்போல
ஒளிமழுங்கியிருந்ததுபோய், இப்போதுசாந்
தாலத்தின் இராத்திரியிலுதயமாகிய சந்திரனை
ப்போல அதிக பிரகாசத்தைக்கொண்டிருக்
கின்றதுகள். கடல்குழந்த உலகத்தைவிட்டு
அப்புறம்போய்த் தங்கள் உருவத்தைமறைத்
துக்கொண்டிசங்குஞ்சுஞ்சாரியாமல் ஒங்கிப்ப
டையெனமல் முதலான தேவர்களுந், முனிவர்க
ளும், மந்தரவர்களும், சிந்தயானவள் நம்முடை
யதாகத்தீர் வந்திருக்கிறாளென்றுகேட்டபின்
பு பயமில்லாமல், திரும்பிவந்து தங்களுலக
மாடிகளவர்க்கமுதலானவர்களையும் அடிக்கடிப்
பார்த்துச் சந்தோஷித்துப் போகின்றார்கள்
கொல்லத்தக்க துரிச்சகுணங்கள் எங்குங் கா
ணத் தலைப்பட்டதுகள் நம்மை வெல்லத்தக்க
கந்தியில்லாத நம்முடைய சத்துருக்களாகிய
தேவர்களும், அசுரர்களும் சண்டையிலே தோ
ந்துவிட்டிவிட்டிப் போனகுதிரைகளும் யானை
களும் வலதகால் முன்னேயெடுத்துவைத்து.
நம்முடைய கிரகங்களுக்குள் வந்துதுணைகிள்
றதுகள். ராஜாதிபதிகளையிலும் பல்லிலும் நீரி
ல்லாமல் வாடுகின்றார்கள். பேய்களும் பூதங்
களும் நாய்களும் நரிகளும் நாயிதகரமுழு
மைபும் திரிசுத்ததுகள். விதிகளுடைய
கந்தல்களும் நம்முடைய சினைகளும் நெரு
ப்பிவிடுவதென்று சிந்தாற்றம் நாயகின்றதுகள்.
இவ்விதங்களைப்பார்க்கிலும் வேறுதுர்நிமித்த
முமுண்டா? தேவலோகமானது அதமாகும்
படித் தேவர்களைப் போரிலே தீர்முலஞ்செ
ப்த-கால்-துஷணன் திரிசிரன்-மான்வடிவெயி
த்தமர்சீ-வாலிமுதலானவர்களுமே இவர்க
ளால்மாண்டதனால் மாண-இடதுகையிலேந்
திடகையும் - சக்கரபாணிபாகிய விஷ்ணுவும்
பிரமாவும்-மந்தத் தேவேந்திராதிகேவர்களுந்
தான்இத்த இரண்டிமனிதர்களுக்குச்சமானமா
வர்களென்று ஆர்தான்எண்ணுவார்கள் ஐயா!
இன்னமொன்றுசொல்லுகிறேன் அதைச்சந்
தோஷமாபிக்கேளும் அந்தஇரண்டிமனிதர்க
ளையும் வாணசக்கட்டங்களாயும் வந்திருக்கிற
வர்கள்தம்முடையபகையாளிகளாகிய தேவர்க
ளென்றுஅறித்தாளென்றும். ஆகையால் அவர்க
ளுடைய பாககொள்ளலாமென்பதுசெவி

கொடுத்துக் கேட்கத்தக்கதெல்ல இது நமக்கு
உறுதியென்று நினைப்பதுங் காரியமல்ல தீர்
த்தியும் பாக்கிபமும் சூல்கிஷ்டமுங்குறைந்
துபோக, அபகீர்த்தியும் சிறுமையும் அகிஷ்ட
மும் பிரபலிக்கமதுசுற்றத்துடனே நாம்ம
டிந்திபாமல் சலிபாதகற்பினையுடைய சீதாபி
ராட்டியை விட்டுவிடும். இதைப்பார்க்கிலும்
வேறே ஜெபமென்பது நமக்கில்லையென்று
பிரமக்கியானிகளுக்குள் சிறந்தவிபீஷணரான
வர்கொன்றார். அந்தவசனத்தைக்கேட்டராவ
ணேஸ்வரன் கையோடுகைபறைந்து வாய்கள்
தொறுமுள்ள கோரத்தந்தங்கள் பிறைக்கூட்
டம்போலப் பிரகாசிக்கக் கண்களில் நெருப்
பெழுந்திருந்தாரும் அதுகள் ஜொலிக்கின்ற
மார்பும் தோளும் குலங்க நகைத்துச்சொல்
லத்தொடங்கிவான். இவ்விடத்திற் பேசினவர்க
ளெல்லாமைப்பார்க்கிலும் நல்ல உறுதியைச்
சொல்லுகிறேன் எனன்று சொல்லிக் கேட்கல்
பித்தர்கள் பேசுகிற பேச்சுகளையே நீ பேசு
னாய். என்னுடைய மகாபலத்தைக் கொச்சை
பாகிய மாணிடர்கள். ஜெபங்கொள்ளுவார்க
ளென்றுஎனக்கு நேரிலே தானேசொன்னது
நியுவர்களுக்குப் பயப்பட்டுச் சொன்னதா?
அல்லது அவர்களிடத்தில் அன்பினாலே சொ
ன்னதா? என்னகருத்துக்கொண்டி சொன்னாய்.
மனுஷிப் பகைகளை வெல்லும்படிக்கு நான்
வரம்பெறவில்லையென்று இந்த அற்பவிஷித்
தை எனக்கொரு லக்ஷியமானதாகக் குறித்துக்
கொண்டு, என்மேற் குற்றஞ் சொல்லவந்தை
யே அஷ்டதிக்குகளையும் திரிலோகங்களையும்
அஷ்டகஜங்களையும் ஜெயித்து அந்தத் தழல்
வண்ணகுகிய சிவனைக் கைலாசபர்வதத்துட
னேயெடுத்தேனே. அப்படியெல்லாம் செய்கிற
தற்கு முன்பு நான் ஏதாவது வரம்பெற்றது
ண்டா? கொஞ்சமாவது மனதிலெண்ணிப் பா
ராமல் பயனில்லாத சொற்களைச் சொன்னாய்.
ரணகளத்தில் தேவர்கள் என்மேற் பிரயோக
ஞ்செய்த தெய்வீகமாகிய கொடிய ஆயுதங்க
ளெல்லாம்எனைஎன்ன உபத்திரவுஞ்செய்த
துகள் அவர்கள் தான் என்ன செய்தார்கள்.
அந்தமனிதர்கள் என்னைவெல்லுகிற தென்ப
து அப்படியிருக்கட்டும். குகையென்றொரு
தாய்வயிற்றிலே என்னுடனேகூடப் பிறந்த
உண்ணத்தான் அவர்கள் ஜெயிக்கமாட்டுவார்க
ளென்று சொல்லுகிறதற்கு இடமுண்டா?
நல்லது ஒருவன்ஏதாவது சொல்லும்பொழு
து இதுசொல்லத்தக்கது தகாதது என்று ஆய்
ந்தறிந்தல்லவோ சொல்லவேணும். அவ்வாறு
நீயோ சொல்லுஞ்சொல்லி அறிந்துசொல்ல
வேயில்லை. பலதாம் தோற்றம் ஒருதாம்வெ

நிற்கொள்ளத்தக்க பராக்கிரமமுமுண்டு ஆன
லும் அண்டத்தைக் கல்லியெறிவின்ற மகாபல
த்தையுடைய என் பந்துணத்தையும், என்னை
யும்போர்க்களத்தில் ஜெயிக்கின்ற சத்திருக்க
ருண்டென்றும் நினைவு கொண்டாய். நம்பி
நான் தேவர்களிடத்திற் பெற்ற வரத்தினால்
மிகவுஞ்செருக்குண்டாய்ப் பேசுகிறேன் அந்த
மனிதர்கள் திரிமூர்த்திகளுக்குள்ளே ரிஷிப
வாகுளுடனாகிய சிவனிடத்திலேயா? புவனங்
களை யெல்லாம் ரக்ஷிக்கின்ற மகாவிஷ்ணுவி
னிடத்திலேயா பிரமாவின்னிடத்திலேயா இவர்
களல்லாமல் மற்ற யாரியத்திலேதான் வரம்
பெற்றாராக னென்று சொல்லுகின்றாய்? நந்தி
கொடுத்த சாபத்தினால் குரங்குகள் நம்மைக்
கெலிக்குமென்று சொல்வாயானால் இந்திராதி
தேவர்களாலும் சித்தர்கள் யக்ஷர்கள்முதலான
வர்களாலும், நமக்கு வந்திருக்கிற சாபங்கள்
எண்ணத்தொலையுமா? அதுகொல்லாந் செ
ய்ததென்ன? சரோத்திராதி இந்திரியங்மனை
யும் சப்தாதிவிஷபங்களையும் மனாதி அந்தக்
கரணங்களையும் அடக்கினவர்களாகிய எதிஸ்
வரர்களிலும், ரிஷிஸ்வரர்களிலும் நமக்கு மர
ணம் சித்திக்கும்படிப் பிரார்த்திக்கா தவர்க
ளாரிஅவர்களுடைய எண்ணங்கொல்லாந்தான்
நம்மை அழித்துவிட்டதென்ன? சபையிலே
நடனஞ்செய்கின்ற சிவனிடத்தில் அன்புசெ
ய்து அந்தப்பூஜாபலத்தால் எதிரியின்பலத்தில்
பாதிதனக்கு வரும்படி வாலிவரம்பெற்றதை
அநியாமல் நானிளைத்துநிற்க, என்பலம் அவ
னிடத்திற் போய்ச்சேர்ந்ததனால்லவோ அவ
னுக்குத் தோற்றேன். அப்படியிருக்க மற்றக்
குரங்குகளெல்லாம் என்னை ஜெயங்கொள்ளு
மென்பது நீயெப்படிக்குறித்துக்கொண்டாய்.
நீலகண்டத்தையுடைய சங்கரனும், சக்கரதர
னாகிய மாகாவிஷ்ணுவும், அந்த வாலிக்கு எதி
ரோ நின்று போர்செய்தாலும், அவர்களுடைய
மகாபலமும் அவனிடத்திற் சேர்கின்றவரத்தை
அறிந்து அவனுக்கு எதிரோபோவதற்கு அஞ்சி
ராமனாகிய அந்த மனிதன்மறைந்திருந்து அவ
னை எய்தாக். மிதியிலில் ஊனமாகிய விஸ்வ
யொடித்துக் கிழித்ததையில் ஒட்டையான
மராமரங்களின்மேல் அம்மைபச் செலுத்தி அ
யோத்தியில் கூனியினுஷ்டய உபாயத்தினால்
அரசாட்சியை இழந்து, ஆரணியத்திற்குவந்து
நான் செய்த மாயையினால் தன்பெண்சாதி
யைப்பறிக்கொடுத்து மானமில்லாமல். இன்ன
மும் உயிரைச் சமந்துகொண்டிருக்கின்ற அந்
தமனிதனுடைய ப்லத்தை நீயல்லாமல், மதித்
துச்சொல்லுகிறவர்க ளாரிருக்கிறார்களென்று
சமது வார்த்தையை இகழ்ச்சிசெய்து உனக்

சுப் புத்தியில்லை நல்லது நீயெழுந்திரு உப்
பாலே போவென்று சொன்னரான்னை, அந்
ஷணர் இவன் பாழ்த்தான் போவென்று ஒழி
யாமல் அவனுக்குச் சமீபத்திற் போய்ச் சகோ
தரவாஞ்சல்லியத்தினால், மறுபடியும் இன்ன
மொருஉறுதிவார்த்தை சொல்லுகிறேன்சேரு
மென்று சொல்லுகின்றார். தனக்கு மேற்ப
ட்ட பொருள் வேறொன்றில்லாமல் ஒப்பற்
றிருக்கின்ற பராபரவஸ்துவாகிய ஸ்ரீமந்நாரா
யணனே நம்முடைய நிமித்தம் தேவர்கள்செ
ய்த உபாயத்தினால், அந்தமானிடமாக வந்து
அவதரித்திருக்கின்றான் நீரோதோ அநியாமல்து
கழிக்கின்றீர் அப்படிச்செய்யவேண்டாமென்று
தமையன் பாதத்தைத்தொழுது இரந்துசொ
ல்ல; அதுகேட்டுத் தசக்கிரீவன் ஆ! ஆ! அம்
மனிதனை விஷ்ணுவென்று சொல்வாயானால்
உன்புத்தியை யென்னவெல்கிறது அப்படித்தி
யென்றல்லவோ. சொல்லவேணும். ஆயினும்
அந்த விஷ்ணுஎன்னுடைய புத்தத்திலே எத்
தனையோதாந் தோற்றோடினான் மேலும்என்
னிஷ்டப்படிக்கெல்லாம் இத்தனைகாலமாய்
நான் நடந்தேனே, முழுமுதலாகிய அவனென்
ன செத்துக்கிடந்தானெவென்று கோபித்துக்
கொண்டு, யின்னும்இந்திரனைப்பிடித்துச்சிறை
வைத்தகாலத்திலும் அஷ்டபுக்கஜங்களின் தந்
தங்களை முறித்தகாலத்திலும் பூர்வம் தான்வந்
து போர்செய்யுந்தோறும், தன்னை நான்தா
த்தியடித்தகாலத்திலும் தேவர்களுடைய உல
கத்தைப்பஞ்சாய்ப்பறக்க அடித்தகாலத்திலும்
நீசொன்ன அந்தத்தேவன் அநியாத சிறுபிள்
ளையாயிருந்தானோ? சிவனும் பிரமாவும் தேவர்
களுக்குந் தெரியாத அந்தவிஷ்ணுவும் மற்று
முள்ள இந்திரன், அக்கினி, யமன், வரணன்,
வாயு, முதலாகிய தேவர்களும் அடங்கியொடுங்
கிக் கிடிகொள்ளுப்படி, திரிலோகங்களையும்
நான் ஏகாதிபத்தியமாக அரசாண்டுகொண்டிரு
ந்தது அவனில்லாமையினாலேயோ? அல்லது
அவன் பலவீனப்பட்டு ஒதுங்கிக்கிடந்ததனா
லேயோ நீசொல்லுகின்ற ஆச்சரியமான சொ
ல்லுக்கு என்னசொல்லுகிறது. ஏகமூர்த்தியா
கியவிஷ்ணு தன்னுடைய ஆயிரந்தோள்களும்
ஆயிரம் கிரககளும் பிரமாண்டத்தையெல்லா
ம் ஒரு உள்ளங்காலுக்குள்ளடக்கிய எதுவ
வடிவமும், மிகவுஞ் சிறியதாகுளென்று நினை
த்து நாம் நின்றுகின்ற சொற்பமாகிய மானி
டவுருவ மெறித்துக்கொண்டோ, நம்மை ஜெ
யம்பண்ண வந்திருக்கிறான். பித்தலாகிய சிவ
னுய், மாயனாகியவிஷ்ணுவும் எப்பெயரைக்கே
ட்டுப்பயந்து நடுக்கித்தளர்ந்துஒடுகிறபோதெ
ல்லாம் அவர்கள் ஏறியரிஷிபத்தின் முதுகிலும்

கருடம் முடிவிலும் என்னுடைய பாணங்கள் போய் மலைகளில் மேல் விழுவின இடிகளைப் போலத் தைத்துக்கொண்டு இன்னமுமிருக்கின்றதுகள். இப்படிக்கெல்லா மிருக்க நீயென்ன பேய்ப்பேரவப் பேசுகின்றாய்? அவனாகும் எனக்கும் உள்ளபடியே யுத்தம்மேறிட்டானான் நியுபபலமா பெங்களூடனே கூடப் புறப்பட்டுவந்து சண்டைசெய்ய வேண்டிய நிலை. உன்னுமிருக்கு லயமில்லா திருக்கிறதற்கு இந்த அழிவின்லாத லங்கைக்கோட்டை யிருக்கிறது இதற்குள்ளேதானே சுகமாயிருப்பபட்டதே பயப்படாதேயென்று சொல்லி, பக்கத்திலிருந்தவர்களுடைய முகத்தைப் பாரித்து அலாமைகியவிஷத்தைப்பார்க்கிலும் அதிக உரோமான கோபத்தை யுடையவனாய், கை கொட்டிப் பிரளயகால இடி யிடித்தது போல ஓர்ப்பரிந்துப் பசுபகவென்று சிரித்தான். பின்னும் அந்த விழிஷ்ணுநாவானவர்தகக்கிரவனே நோக்கி ஐயா! பூர்வகாலத்தில் உம்மைப்போலல்ல உம்மினும் அதிகபலமும் பிரதாபமும் படைத்தவர்கள் அநேகர், இந்த மகாபுருஷன் சக்கிரிக்கும்படித் தங்கள்பந்து வர்க்கத்தானே சமூலமாய் மாண்டுபோனார் என். நானும்கூடச் சொல்லவேண்டியது இன்னமொன்றுண்டி அதுஎன்னவென்றால், இரணியனென்ற அசுர ராஜனுடைய சரித்திரமாம் அழைப்புள்ளபடிச் சொல்லுகிறேன் கேளுமையாவென்று சொல்லத் தலைப்பட்டார்.

மந்திரபடலம் முற்றிற்று.

இரணியவதைப்புடலம்.

அந்த இரணியன் வேதத்திற் சொல்லியிருக்கின்ற தவங்கையெல்லாஞ் செய்து தன்மனதில் நினைத்து வாயினுற் கேட்டவாங்கள் எதேதோ அதுகையெல்லாம், பிரமதேவன் கொடுக்கும்படிப் பெற்றுக்கொண்டு வந்த சிவன் பிரமா விஷ்ணுவாகிய மும்மூர்த்திகளும் முடிவுகாணப்படாத சகலபூதங்களுக்கும் உள்ளபலத்தையும் ஒருமிக்கப்பெற்று, எக்காலத்திலும் அழிபாமல் நித்தியமாயிருக்கின்றவனென்று வேதவேதாந்தங்களால் சொல்லப்பட்ட ஜெதேஸ்வரனாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும் பிரமாவும் - ஜடாமகுடத்தையுடைய சிவனும் படைத்தது காத்து அழிக்கின்ற இந்த ஒரு அண்டத்தின்மட்டிந்தானே? இதற்கு அப்புறத்திலுள்ள அளவின்லாத பல அண்டங்களிலுள்ளவர்களும் தன்பெயரையே சொல்லும்படி

வாழ்ந்திருந்தான். எட்டுத்திக்குகையுந் தாங்குகின்ற ஐராவதமுதலாகிய அஷ்டதஜங்களில் வலதுகையில் ஒரு யானையும் - இடதுகையில் ஒருயானையுமாக இரண்டுகையினாலும் இரண்டு யானைகளைச் சுண்டற்காட்போல அலகநியமாக எயித்து ஒன்றோடொன்று முட்டவிடுவான். அளவுகாண்பதற்கரிதாகிய ஆழத்தையும் அகலத்தையமுடைய ஏழுசமுத்திரங்கையுப்தோணி முதலானதுகளில்லாமல், கணைக்காலளவு ஆழமாக எண்ணித் தன் காலாலேயே நடந்து கடந்து களையேறுவான். ஆகாசங்கை முதலான மகா ததிகளின் ஜலத்தைக் கொஞ்சமென்று நினைத்து அதுகளின் கிட்டவும் போகான், ஸ்பந்தமேகங்களில் ஜலத்தைக் குளிரிச்சிப்போதாதென்று எட்டியும்பாரான். சமுத்திரஜலத்தை உப்பென்றுகருதி அதில் மூழ்கவேமாட்டான் பின்னை யெப்படி ஸ்நானஞ் செய்கிற தென்றால், அண்டமுகட்டை உடைத்து அதற்கு அப்புறத்திலிருக்கின்ற பெரும்புறக் கடலின் ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வான். அவ்விதமாகப் பெரும்புறக்கடலில் ஸ்நானஞ்செய்து நாகலோகத்திற்குப்போய் நாககன்னிகைகள் உபசரிக்க ஷ்டாசபதாரித்தங்களுடனும், பால் பழம்பஞ்சகச்சாயங்களுடனும் இஷ்டான்னம் புசித்துக் கர்ப்பூர தாம்பூலங்கொண்டு கந்த புஷ்பாதினைத் தரித்து இளைப்பாறி இந்திர லோகத்திற்குப்போய், அமிர்தபானம் பண்ணி இந்திராணிமுதலாகிய தேவஸ்திரீகள் சத்திரம் பிடிக்கச் சாமாம்வீசக் காளாஞ்சியெந்த, ரம்பை மோனகை முதலாகிய தேவதாசிகள்பரத நாட்டியஞ்செய்ய, தேவேந்திரன் முதலான பலதேவர்களும் ஏவல்கேட்க அந்தஇந்திரனுடைய சுதர்மமென்னும் மண்டபத்தில். சுதர்மணி சிங்காசனத்திலிருந்து வேடிக்கையாகப் பகற்பொழுது போக்கி, சத்தியலோகத்திற்குப்போய்ப் பிரமாவுடனே சனக-சனந்தன-சனாத-சனற்குமாரர்களும் மற்றமுள்ள சகல ரிஷிகளும்புடைகுழ, அந்தப்பிரமாவின் திருவோலக்கத்திலிருந்து சம்பிரமத்தோடே இராப்பொழுது போக்குவான். ஒருசமயத்தில் விமானத்தின்மேலேறிச் சந்திரமண்டலத்திற்குப்போய் அந்தச் சந்திரனைப்போலவே சுஞ்சரிப்பான். ஒருகேளையில் தேரின்மேலேறி அதைச் சூரியமண்டலத்திற்கு நடத்திக்கொண்டுபோய் அந்தச் சூரியனைப்போலவே உலாவுவான். எட்டுத்திசைகளிலும் போய்த் திக்குப் பாலர்கள் செய்யுங்காரியத்தையுந் தான்செய்வான். மகமேருவில்சிகரத்தில் பிரசண்டமானதம் மோதியடித்தாலும், யுகாந்தகால இடியிடித்து விழுந்தாலும் மகாபிரளயம் வந்தா

லும் எவ்வளவாயினும் சலனமில்லாமல், சொர்ணச் சாயையாயும் சித்திரவிசித்திரமாயு மிருக்கின்ற பெரிய கோட்டைக்குள் நலரத்ன க்கிதமாயும் திவ்விய தேஜோமயமாயும் பிரகா சிக்கின்ற அழகியமண்டபத்தில், மாணிக்கசிங் காசனத்தில் சக்ரோஸ்வரனாய்நிற்குந்ந அக் ண்டாதி பத்தியமாக ராஜரிகஞ் செய்வான். பிருதிவி- அப்பு- தேயு - வாயு- ஆகாசமாகிய இதுகளுக்கு அதிதேவதையா யிருக்கின்றவர்க ளைத் தள்ளித் தான் அவர்களுக்குப்பிரதி யாயிருந்து அவர்களுக்குச் செய்கிற கிர்த்தியங்க ளெல்லாஞ்செய்வான். கமலக்கண்ணனாகியஸ்ரீ மகாலிபிணுவும்- அக்கினிக்கண்ணனாகிய- சிவ னு மென்கின்ற இவ்விரண்டுபெயருந்தவிரத் தன்பெயரையே சகலலோகத்தாரும் சொல் லிஸ்தொத்தியஞ் செய்ப, பிராமணர்முதலா னவர்கள் மூவகை அக்கினிகளையுங்கொண்டு வேதோத்தமாகச்செய்கின்ற- யாகங்கள்- எங்கி யங்கள்-கிர்துக்களில், தேவர்களைநோக்கியவர் களுக்குக் கொடுக்கின்ற அவிர்ப்பாகங்களை யெல்லாம் தனக்குக்கொடுக்கும்படி அந்தத் தேவர்களைவருந் தானாயிருந்து வாங்கியுண் பான். ஆக்குதல் - காக்குதல் - அழிக்குதல்- என்கின்ற இந்தமுத்தொழில்களையும்மும்மூர் த்திகளுங்கைவிட்டு ஒதுங்கிநிற்கும்படித்தா னேய துளைச்செய்யத்தலைப்படுவான். யோகி ஸ்வரிகளெல்லாம் அவனாலேதங்கள்பதங்களை இழந்தார்கள். தேவர்களும் தங்களுக்கு அவ னே முக்கியதெய்வமென்று எண்ணிஅவன்பா தத்தையே அர்ச்சிக்கிறதல்லாமல் மற்றொரு வரைப்பூஜிக்கிறதேயில்லைமுற்காலத்திலே அம ரர்கள் அசுரர்களுெல்லாருங்கூடி, வெகுபிர யாசமாகத் தூக்கிநீட்டித் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த மத்தாகிய நெடிய மந்தரகிரியை, அவன்கையில் ஊன்றுதடியாகச் சிலநாள்பி டித்துக்கொண்டிருந்துபின்பு அது தன்கைக் குப்பளுவுபோதாதென்று எறிந்துவிட்டான். சூரியன் உதித்து ஒடுங்குகின்ற ஸ்தானங்க ளாகிய உதயகிரி-அஸ்தமானகிரி யென்கின்ற இரண்டுமலைகளும் அந்தஇரணியனுடையஇரு காதுகளுக்கும் குண்டலங்களாயிருக்கின்றது களுென்றால் -மற்றும் அவன் பராக்கிரமத் தைச்சொல்லவேண்டியதென்ன? நான்முகப் பிரமாமுதலாகிய தேவர்களும் தேவகுருவா கிய பிரகஸ்பதியும் சதாகாலமுங் கற்பதுங் கேட்பதும் அவனுடையகீர்த்திப்பிரதாபமே, அநாதியாயநியாதிருக்கின்ற வேதங்களும்அந் தவேதங்களுக்கு அதிதேவதையும் இரணிய நமாபயன்றே சொல்லுகிறது. ஜெபம்-தபமு தலானதுகளையும்சகலரும னேதோக்கியேசெ

ய்கிறது. அவன் அடிவைத்தால் புமிதாழிந்து போம் சகஸ்திர பஞ்சமுகுடங்களையுடைய அனந்தனும்முடிசோர்ந்தபோலாம். அவன் எழுந்துநின்றால் அண்டமுகமெடுக்கிலேமுட்டி அப்பாலுயர்ந்துபோம். அவன்நடந்தால்பஞ் சமகாபூதங்களும் நடுங்கிச்சலிக்கும். அவன் பெற்றவரத்தினாலும், அபீட சித்திகளாலும். ஆணிலும்-பெண்ணிலும்-அலியிலும்-உயிருள் ளதுகளாகிய சித்துப்பொருள்களிலும் உயிரி ல்லாததுகளாகியஜடப்பொருள்களிலும், கண் ணினுற் காணப்படுகின்ற காட்சிப்பொருள்க ளிலும் - மனதினால் நினைக்கப்படுகின்றகருத் துப்பொருள்களிலும்-சகலசராசரங்களிலும்ச ர்வாந்தரியாமிடோலப்புகுந்து சஞ்சரிப்பான் மண்ணிலும்மடியான். வானிலும் அழிபான். நீரிலுஞ்சாகான். நெருப்பிலும்வேகான் காற் றிலும் இறவான். தேவர்களைவரும் - யக்ஷர்க ளெவர்களும்- பிரமா-விபிணு- ருத்திராதியர் களும், அவனைக்கொல்லயத்தனைப்பட்டாலும் உயிர்மாயான். மற்றமனிதர்கள் - மிருகங்கள்- பறவைகள் முதலான பலபல ஜீவராசிகளாலு ம் அவனுக்குமரணமேயில்லை. அண்டர்கள்மு னிவர்கள் மற்றயாவரும் இடுகின்றசாபங்களும் அவனைச்சேர்கிறதேயில்லை. அவனுக்குஅகத்தி லுஞ்சாவில்லபுறத்திலுஞ்சாவில்ல. இரவிலு ஞ்சாவில்லபகலிலுஞ்சாவில்ல. தெய்வீகமாகி யசக்கராயுதம்-சத்திவேல்-எமதண்டம்-எம்பாச ம்-பிரமதண்டம்- பிரமபாசம்- பிரமாஸ்திரம்- நாராயணஸ்திரம்- பாசபதாஸ்திரம்- இந்திரா ஸ்திரம் - -அக்கினியாஸ்திரம் - வருணஸ்திரம் நாகாஸ்திரம் - மாபாஸ்திரமுதலாகிய அநேக வகை ஆயுதங்களும் அவனைக்கொல்லமாட் டாதுகள். எமன்வந்து பிடித்துக்கொண்டு போனாலும் சாகமாட்டாநென்றால் பின்னை யார்தான் அவன்பிராணனைமாய்க்கின்றவர்கள் பஞ்சமகாபூதங்களும் ஒன்றாகக்கூடி ஒருருக் கொண்டுவந்தாலும்மாளான். வேதத்திற்சொ ல்லப்பட்டமந்திரங்களினாலும், ஒளவுதங்களி னாலும் இறக்கமாட்டான். பெற்றபிதாவே அவனைக்கொல்லவற்பட்டாலும் பிராணலயப் படான் இதுவாகும் அவனுடையநிலைமை. எல்லாலகங்களுக்குத் தானொருவனே தலைவ னாகியாவரும் தனக்கெதிரில்லாமல் மகத்தா கிய தீரகுரபிரதாபத்துடனே வாழுக்காலத்தி ல் அந்த இரணியேஸ்வரனுக்கு, அநிவுடையவ ர்களுக்கெல்லாம் மேலாகிய அறிவினையுடையவன். நல்லவர்களுெல்லாநிலும் மிகவும் நல்ல வன். வேதத்தைக்காட்டிலும் மகாபரிசுத்தமு ள்ளவன் தாயைப்பார்க்கிலும் அதிசுஷ்டன் ளவன். அவ்விற்றத்தையத்தையையுடையவன் அப்

படிப்பட்டமகாநபாவல்லுருவன் அருமைத் திருமகனாக உற்பவித்துப் பிரகலாதனென்ற பெயரினையுடையவனாய்வளர்ந்து, ஐந்துவயதுள்ள சிறுபிள்ளையாயிருந்தாங்காலத்தில் அநேக புகழ்களைக்கடந்தும் அபிவிருத்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றஆயுஷியத்தையுடையவனாயும், சதுர்த்தசபுவனத்தாரும் தன்பாதத்தை வணங்கும் படி ஏசுக்கோஸ்வரஸ்யுமிருக்கின்ற இரணியாசுரன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு உருகி மகனைப் பார்த்து ஐயா! எம்புத்திரசிரோமணியாகிய பிரகலாதா! நீசகலசாஸ்திரங்களுங் கற்றுக்கொள்ளொன்றுசொல்லி அபரிமிதமாகிய கல்வியும் விவேகமுமுடைய அசரகுருவான சக்கிராசாரியார் புத்திரன் சண்டாமார்க்கெனென்னபவனை அழைப்பித்து, நீர் என்சுண்மணியாகியபிரகலாதனுக்கு வேதசாஸ்திராப்பியாசம்பண்ணுவியுமென்று திட்டப்படுத்தியனுப்பினான். அவ்வண்ணமே அந்தஉபாத்தியாயன் பிரகலாதனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்க் கல்விக்கழகத்தினிடத்திற்சேர்ந்து வேதத்தை யோதுவிக்கத்தொடங்கி, அசரேந்திரனுடையதபோகுமாரனைப் பார்த்து ஐயா! இரணியநமாவென்று உன்பிதாவினுடையநாமத்தை முன்னே ஸ்மரனை செய்வென்றுசொன்னான். அதுகேட்டுஅந்தப் பாலன் தன்விசயங்கொள்கிறபுங் கைகளால் மூடிக்கொண்டு பேரநிலையுடைய உபாத்தியாயனோ! நீர் இப்படிச்சொல்லுகிறது நன்மையல்லவென்று வேதத்தின்முடிவிலேசொல்லப்பட்ட தத்துவார்த்தமாய் விளங்கிற்றுகும்பிரமசாஸ்திரசாரத்தில் திருநாமத்தைப் பிரசித்தமாக, அரிஷ்டமோநாராயணாய என்று நாவின்னஞ்சொல்லிமனதுருகித்தம்பா கிர்த்தியாயமைவுற்றுநின்ற தன்னுடைய இரண்டி கைகளையும்தலையின்மேல் அஞ்சலிடண்ணிக்கொண்டு, தமஸ்கரித்தத் தாமரைகளுக்கு இணையாகிய கைகள் சூழந்தபாஷிப்பம்பொழிபத் தேகம் புளிக்க மயிர்குச்செறிய, இந்தப்பிரகாரம் அந்தஞானசிரோஷ்டனாகிய பிரகலாதாழ்வான் பக்தபரவசனாய் பகவத்தியாஸத்திலிருந்தான். அப்போது அந்தப்பிராமணன் உடல்நடுக்கி என்னடாதரோகி! என்னடாபாவி! என்னடாசண்டாள! ஐயையோஎன்னைபுக்கெடுத்தாய் என்னைக்கெடுத்ததல்லாமல் உன்னைபுக்கெடுத்தாய் நீகெட்டதுமல்லாமல் சகலத்தைபுக்கெடுத்தவிட்டாயே அடகெய்வாய்! குலநாசகா! அந்தப்பிரமாதிதேவர்களுக்கு சொல்லுகிற தற்குஅடாததாய் அபோக்கியமானதாயிருக்கின்ற ஏதோஒன்றைச்சொல்லும்படி உனக்குப் புத்திபிறந்து நாவெழுந்ததே இது என்னகாரணம்! ஒக்கா என்ன அக்கிரமத்தைச்செய்ய

நினைத்தாயென்றான். அப்படி உபாத்தியாயன் சொன்னதற்குப் பிரகலாதன் ஐயாவித்தியாகுருவே! நான்செய்ததென்னவென்றால் முதல் என்னை உய்யும்படி செய்துகொண்டேன். பின்பு எந்தந்தையை உய்யும்படிசெய்தேன். அப்பால் உம்மைஉய்யும்படிசெய்து இந்தஉலகத்தையும்உய்யும்படிசெய்ய உத்தேசித்துவேதாத்தியாயனம் பண்ணுகின்றவர்கள் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் அந்தவேதத்தின் முதற்பொருளாகிய ஸ்ரீ அரிசய்யல்லவோ ஸ்துதிசெய்கிறது சம்பிரதாயமாயிருக்கிறது. நானும் அந்தப்படியே சொன்னேன் நான் சொன்னதில் என்னகுற்றமென்றுசொல்ல, தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாயிருக்கிறவன் இந்திரன் அந்த இந்திராதி தேவர்களுக்குத் தலைவர்களாயிருக்கின்றவர்கள் திரிமூர்த்திகள். அந்தத் திரிமூர்த்திகளுக்குத் தலைவனாயிருக்கிறவன் உன்னைப் பெற்ற தந்தையாகிய இரணியேஸ்வரன் அப்படிப்பட்டவனுடைய பெயரைச்சொல்லுகிற தற்கு, அருகையிருக்கிற பிராமணேந்தமனான என்னைப்பார்க்கிலும் நியென்னவிசேஷமாகத்தொழிந்தவனா! இந்தக் கர்ணகரோமாகிய பெயரைச்சொல்லி என்ருடியைக் கெடுக்காதேயப்பா உனக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகின்றதென்று சண்டாமார்க்கன் சொன்னான். அப்போது திரிமலகித்தத்தையுடைய பிரகலாதன் நான் அந்த ஆதிநாயகனுடைய திருநாமத்தை யல்லாமல் வேறொன்றையுமறியேன். என்னறிவுக்குச் சொல்லவேண்டியது பிறிதொன்றுமில்லை அவனுடையகடாகுத்தினாலே எனக்குப் போதிக்கப்படாத பரமார்த்தமும் வேறில்லை யென்றுசொல்லி, சண்டாமார்க்கனைப் பார்த்துமறுபடியும் புராதனமாகிய வேதங்கன்கிரமமாக நிச்சயித்துச்சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கெல்லாம் முடிவாகிய பரமபொருளாயிருக்கின்ற ஸ்ரீமந்தாராயணன், எனக்குள்ளேவந்துபுகுந்து என்னுடைய இதயகூடலத்தைத்தனக்கு உறைவிடமாகக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றான் ஆகையால் அவனைவிடப்பெறுதற்குரியபயன் எனக்குவேறொன்றுமில்லை. ஆனலும்நானறிபாதது ஏதாவதிருந்தால் அதை நீதிதவறாமல்ஓதுவியும். ஐயா! பிரமசிரோஷ்டர்களுள்ளாம் ஆலாச்சொல்லுகின்றதுவேதங்களும் ஞானியர்களும் எந்தவஸ்துவைச்சொல்லுகின்றது உபநிடதங்கள் எதைச்சொல்லுகின்றது. அமரர்களும் முனிவர்களும் சொல்லுகின்ற அந்தச் சர்வேஸவானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லவேணுமே யல்லாமல் வேறேசொல்லத்தக்கதும் ஒன்றுண்டே! மகாநுக்களானவர்கள் இருந்தாதி வேதங்களிலும்

அக்கினிஹோமாதியாகக் கொள்ளும் தத்துவத்தினைத்தினாலும் மற்றுமுள்ள எவ்வகைப்பட்ட சாதனப்பொருள்களாலும், சாதித்துப் பெறுவதற்குரிய பொருளைப் நான் முக்கிய மாய்ப்பெற்றிருக்கிறேனென்கையால் இனியொருவர் ஒதுவிக்கும்படி ஒதி, கேட்பிக்கும்படிக்கேட்கத்தக்கபொருள் இன்னமும் ஒன்றுண்டாயிருக்கின்றதோ? அது இல்லை இல்லை, ஆரணியவாசஞ்செய்தும் - மலைக்குகைகளிற் சேர்ந்திருந்தும் - விருஷிணு ஜினந்தரித்தும் - சிரண்முடிதஞ்செய்தும் ஜடைவளர்த்தும் அக்கினிமத்தியிலிருந்தும் தவட்பண்ணியும், அஹி டாங்கயோகஞ்செய்தும் ஞானநிஷ்டைசாதித்தும் இந்தக்கிரமத்தினால் மோகஸ்தையடைந்த முக்தாத்மாக்கள் பெற்றபாக்கியத்தினும், மிகவும் உத்திருஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத்கடாஸுமாகிய பரமபாக்கியத்தை நான் பெற்றேன். இதைப்பார்க்கிலும் மேலும் வருத்தப்பட்டுச் சம்பாதிக்க வேண்டியது என்ன இருக்கின்றது? ஸ்ரீதேய்வநாயகனுடைய அடியார்க்கடியாராய் இருக்கின்றவர்கள் செவிகளினால் பலகேள்விகளையும் கேளாதவர்களானாலும் வாயினால் பலதூஷணையும் படியாதவர்களானாலும், தேவர்களுக்கு அவி கொடுக்கின்ற மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்ற சதுர்வேதங்களின் பூர்வார்த்த உத்தரார்த்தங்களும் அறிவார்கள். வித்துவஜனர்களும் ஆவார்கள் உண்மைப்பொருளையுங் காண்பார்கள். அவர்களுடைய பிரபாவத்தைப் பாரதிவார்கள். எனக்கும் சதுர்முகப்பிரமாவக்கும் சகலமானவர்களிலுமுயர்ந்த தனக்கும் தன்னிலையறியக்கூடாதிருக்கின்ற அந்த எம்பெருமான் என்மனதுலெழுந்தருளியிருக்கின்றமைபால், எனக்குச் சகலமும் எளிதிற்கிடைத்திருக்கின்றன. ஐயா! உபாத்தியாயமோ உமக்கும் இதைவிடயுத்தமானது மற்றொன்றில்லை. இப்படியே நீருஞ்சொல்லி இந்த அஹி டாஸ்தனையே கைக்கொண்டு உம்முடைய ஆத்துமாவை விதித்ததற்காகக் கொள்ளுமென்று சொன்னான். இவ்வாறெல்லாம்பிரகலாதன் சொல்லக்கேட்டு அந்தச் சண்டாமார்க்கென்கிற உபாத்தியாயன் அதுகளுக்குப் பிரதியாக யாதொரு சொல்லுஞ் சொல்லாமல் மனமறதி, இனியெனக்கென்ன பெருமையிருக்கின்றது என்பிராணனுக்கே முடிவுவந்தது. இரணியனிடத்திற் போய் அவனைக்கண்டு நல்ல விசேஷத்தைச் சொல்லித் தப்பிவருகிற தேமகாபிரபாசம். அப்படியிருக்க இந்தக் கொள்ளையை எப்படி மனந்துணிந்து நாவா னது கூசாமற் சொல்லுகிறது. சொன்னால் அவனைன்ன சொல்லுவானோ? நான் வேதங்

கற்பிக்கச் சொன்னால் எதோதோ துர்ப்போதனைகளைப்பண்ணி நியெய்பிள்ளையின் புத்தியைக்கெடுத்திடுவாயென்பானோ? கோபத்தினாலே கொலைசெய்வானோ? இதுவாயினால் எவ்விதமாவது? இப்பொழுதெனக்குக் கிரக சாரந்தான் போதாதோ? ஐயையோ! இதே தர்மசங்கடமாயிருக்கின்றதென்று எண்ணுதும் எண்ணி முகம்வாடிக்கிலேசித்துப் பயந்து நிற்பிங்கிக்கொண்டே போய் இரணியனைக் கண்டி, அதிகப்படுத்தி விசுவாசத்துடனே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கியெழுந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து வஸ்திரத்தை யொதுக்கிக் கொண்பின்று சுவாமி! அடியேனெருகைவுகண்டேன் அதைத்தேவரீரிடத்திற் சொல்லும்படி வந்தேனென்று சொன்னான். அது என்ன ஐயாவென்று இரணியன் கேட்ட, எங்குக் கெல்லாந்தந்தையாயும் சூலதெய்வமாயுமிருக்கின்ற இரணியேஸ்வரனே கெளுமைபா! உம்முடையவரகுமாரன் இம்மையிலானாலும் மறுமையிலானாலும் வாயினால் சொல்லத்தகாததாயும், மனதுலும் நீனைக்கக்கூடாததாயுமிருக்கின்ற சொற்களை ஒருவர் சொல்லிக்கொடுக்காமல் தானே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். வேதமோதென்று சொன்னால் ஓதாமல் நான் முன்னமேதானே சகலார்த்தங்களை யும் அறிந்திருக்கிறேனென்று சொல்லுகிறானென்று சொன்னான். அப்படி உபாத்தியாயன் சொல்லக்கேட்டு இரணியன் ஐயா சண்டாமார்க்கோ! பிராமணர்களுக்கு யோக்கிய மல்லாததுகளாயும் முன்பு யாவருஞ்சொல்லிய கிரமத்திலே சம்பந்தப்படாததுகளாயும், நீர்வெறுக்கும்படி அவன் தன்னறிவினாலே புதுமைபாக எடுத்தச் சொன்னதுகள் தானென்ன சொல்லுமென்றான். அதற்குப் பிராமணன் பயந்து கிரகின்மேற்கைகூப்பி நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகின்றான். சுவாமி! காதுக்குள்ளே விஷிசர்ப்பம் நுழைகிறது போல மகாருரமாயிருக்கின்ற சொல்ல அடியேன்தேவரீரிடத்திற் சொல்வேனெனாகில் ஞானவநரகத்திலே போய் விழுவேன். என்னாலும் இப்பொழுதே வெந்து இன்று விழுந்து போமென்று சொல்ல, அதகேட்டுக் கொடியவனாகிய இரணியாசுவன் ஆச்சரியசித்தனாய்ச் சீக்கிரமாக என்ருமாரனை அழைத்துவாருங்கொண்டு ஆக்கியாபித்தான். அந்தக்ஷணமே துதர்களை அடிப்போய் யன்முத்தவந்தார்கள். தனக்கு ஒரு துணையும் வேண்டாமலிருக்கின்ற ஏகமூர்த்தியைத் துணையாகவுடைய பிரகலாதன்வந்து, தன் பிதாவைக்கண்டு செவித்தான் அப்படிச் செவித்த புத்திரனை மனியாரம்பிரகாசிக்கின்ற தன்மார்க்கினிடத்தி

லணிந்த பொற்கண்ணமுதலானதுகள் அவன்
மார்பிற் படியும்படி அன்பினாலினுதல் தழு
விட்பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவனு
டைய திருமேனிமுழுமையும்பார்த்து அப்
பிரகலாதா! உங்களுபாத்தியாயர் கோபிக்
கும்படி நீபமுதலாக என்னவார்த்தை சொன்
னாய் அதைச்சொல்லென்று. இரணியன்கே
ட்கு, ஐயா வேதமோதும்போது பிரதமத்தி
லேசொல்லப்பட்டதை நான் உச்சரித்தேன்.
அறிந்தாலும் நினைத்தாலும். கேட்டாலும்
சொன்னாலும் துன்பக்கடலைக் கடப்பதற்கு
உரியது இதவெய்யம் இதைவிட நல்லதுவே
நெய்யில்லை யென்று பிரகலாதன்சொன்னான்.
தேவர்களுக்குத்தக்க வொழுக்கத்தையு
டைய அந்தப்பிரகலாதன் அப்படிச்சொல்ல
லே, பொல்லாதவனாகிய இரணியன் குற்றமி
ல்லாத உபாத்தியாயன் சொல்லத்தக்கதையே
சொல்லியிருப்பான். ஆனதாகடும் இவனு
டைய அபிப்பிராயத்தையறிவோமென்று நி
னைத்துக்கொண்டு நீசொன்ன அந்தச்சொல்
லென்ன சிக்கிரமாகச் சொல்லென்று கேட்க,
மனோபிஷ்டத்தை யெல்லாம் கொடுப்பதும்,
அதுகடையதபவித்தக் கடந்தால் மோஷத்
தை அடையும்படியெய்வதும், ஒமங்களாக
ங்கள் செய்தவர்களை அதுகளுக்குரிய பதவி
களிற்செலுத்துவதும் அந்த ஏகவஸ்துவா
யிருக்கின்றவனுடைய திருநாமமே அது பிர
கலாதா! உன்குடிய நமோநாராயணாய வெ
ன்னும் திருமந்திரமேயாம்.—பூமண்டல் முத
ல்பிரமலோகபரிபந்தம் வாழ்கின்ற எண்ணி
க்கையில்லாத பூதபௌதிக சராசரங்கள் யாவ
ற்றினுள்ளும் கலந்து நிறைந்த அந்தக்கா
ண்டங்களிலும் பொருந்தி, அங்கிருந்து உதித்
கின்ற உணர்வினால் உணரப்படுவது இந்தத்
திருவடிபாகுமேயல்லது வேறில்லை. திரி
தேத்திரங்கையுடைய மகாதேவனும் சதா
முகபிரமாயுமாதியாக மனிதர்களவையிலும்
இந்தத்திருமந்திரத்தை மறந்தவர்கள் இறந்
தவர்களே. இதைஒருவர்காண்பிக்க ஒருவாறி
கிறதோ! மனபிரபாசம். அப்படியானால் எப்
படித்தான் அறிகிறதென்றால் சொல்லுதற்கு
ரிய அறிவாரியாகிய சதாசாரியனும் கேட்பதற்
குரிய பக்குவினாகிய சேஷனும் கூடிஒருமித்தி
ருந்து காட்டக்கண்டறிந்தாலறியலாம். மற்
றப்படி அறிவாரிய-கிழஞ்சாரியனும்அபக்ஞ
வினாகிய சேஷனும் அதனிலையைக்காட்டவும்
. அறிபவனாட்டார்கள். ஜானமாயிசமுத்திரத்
தில்பழையனாகிய சமுலித்தின் தும்கனையெந்
றுகின்ற கையாக்கையிருப்பதும் பாபு
களுக்கிடையே பசுந்திருவருமையாகியபூஷணம்

யிருப்பதும் - சொல்லுக்கு மங்களகரமாயிரு
ப்பதும்- ரிஷிகள் வேதத்தின்முடிவில் சிலாக்
கேயமாகத் தெளிந்தெடுத்த மெய்ப்பொரு
ளுமிதுவே இதற்குச்சமானாகியமுடிதவையல்
லாமல் மற்றொன்றுமில்லை. — உம்முடைய
ஆத்துமாவக்கும் என்னுடைய ஆத்துமாவக்
கும், இவ்வுலகத்திலுள்ள சகல ஆத்துமாக்க
ளுக்கும் இதுவே உறுதியென்று நான்மதித்
துச்சொன்னதென்று, தத்துவக்கியானிகளிற்
கிறந்தவனாகிய பிரகலாதாழ்வான் லிசிதமாய்ச்
சொல்லலே, இரணியன் ஜோதியின்னலைப்
போலப் பிரகாசிக்கின்ற தன்சையிலேந்திய
விரவேலாயுதச்சுதைச்சுழற்றிக்கண்ணோ நெருப்
புஜொலிக்கவிழித்த; அடாதுஷ்டிப் பயலே
நான்மிறந்தநாள்முதல் இந்நாள்வரைக்கும் இ
ந்தப் பெயரைச்சொன்னவரையும் இதைநி
னைத்தமனதையும் என்னுடைய ஒப்பற்ற சக்
ராக்கினையானதுதகித்துவிடும். அப்படியிருக்
கப்பின்னையானுக்கின்றப் பெயரைச்சொல்லி
க்கொடுத்தவர்கள். நீளவரிடத்திற்கற்றுக் கொ
ண்டாய். சிக்கிரத்தில் உள்ளத்தைச்சொல்லடா
வென்றுகாலாக்கினி சொருபமாய்க் கோபித்து
ரிஷிகள், தேவர்கள் முதலாகத்திரிலோகங்களி
லுமுள்ள மற்றச்சகலமானவர்களும் என்னு
டைய உபயபாதத்தையே தியானஞ் செய்கி
றது. என்பெயரையே. ஸ்துதிசெய்கிறது
ஆகையால் அவர்களெல்லாம் உனக்கு இதைச்
சொல்லுகிறதற்குப் பப்பப்படுவார்கள். எப்ப
டித்தான் நீ 'அறிந்தாய்! அந்தவிஷிணுவா
னவன் என்னிடத்தில் யுத்தஞ்செய்யும்படி
அநேகாவர்த்திவந்து எதிர்த்து, தானேறிய
கருடவாகனத்தின் வேகத்தால்தப்பி போடிப்
போய்க் கடலிலேவிழுந்து அமிழ்ந்து இன்
னமும் எழுந்திராமல் கிடந்து உறங்குகின்
ருன். அவ்வாறு உறங்குகின்றவனுடைய பெ
யரை உனக்கு உறுதியென்று சொன்னவர்க
ளைக்காட்டா! சமுத்திரத்தின் சிறுமணலை
எண்ணி அளவிட்டாலும், நம்முடையகுலத்தி
லேதோன்றிய பெரியோர்களை அளவிடக்கூ
டாது அத்தனைபேர்களும் அவனொருவனே
கொன்றுதீர்க்கும்படி மாண்டுபோனார்கள்.
எலியானது தனக்குக் கூற்றுவனாகிய கொடி
பபாம்பின்பெயரைச் சொன்னதனால் அதற்கு
என்னநன்மையுண்டி? அப்படித்தானிருக்கிற
து நீ அந்தச்சத்துருவின்பெயரைச் சொல்லு
கிறது. உனக்கீழ்த் தூர்ப்புத்தி வந்ததற்குக்
காரணம் என்னவென்றுசொல்லலாம். மேலே
முலோகங்களையும் கீழேமுலோகங்களையும்
தவறாமல்நிற்குள்ளே அடக்கிவைத்துக் கொள்
னத்தக்க சந்தேகமற்ற பவதையுடைய என்

தமைபனாகிய இரணியாகுநென்பவனை ஒரு பன்றிபாகவடிவெயித்துக் கொம்பினுற்றத்தி யெறிந்து மடித்தவனுடைய பெயரைச்சொல் லுகிறதற்கோ! உண்ணநான் பிள்ளையாகப்பெ ற்றது. பெற்றதந்தையில் பெயரைச்சொல்லு கிறதற்கல்லவா! உலகத்திற்கும் அநினுள்ளயா வருக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் நானொருவனே த லையொயிருக்கிறேன் சகல உயிர்களையும், உண் டாக்கல் காத்தல் அழித்தலென்கின்ற இம்மூ ன்று தொழில்களும் என்னுலேசெய்யப் பரி கின்றனாக. இந்தப் பிரத்தியக்ஷமாகிய காரி யத்தைப் பாராமல் வேறே காரணமுண்டெ ன்று நீ சொல்லுகின்றது எந்த வேதத்தின் சம்மதமென்றுதேறினாய்! ஆதியந்தமில்லாத அளவிறந்த வுலகங்களிலும் வேதம் எந்தமார் த்கமோ அந்த மார்க்கத்தையே கார்ந்து அது சொன்ன விதிப்படியே குற்றமற்ற நல்விண் யைச்செய்தவர்கள் மெம்பரிவார்கள், தீவிண் யைச்செய்தவர்கள் தாழ்வார்கள். ஆராயுமிடத் தில் இது எதார்த்தமாம். பூர்வத்தில் மகத்தா கிய தவத்தைச் செய்ததனால் அரிபாபிரமாக் கள் திரிமூர்த்திகளென்று யாவருஞ்சொல்லத் தக்க பதத்தைப்பெற்றார்கள். பின்பு நான் அவர்களைப்பார்க்கிலும் விசேஷமாகிய தவத் தைச்செய்து உண்மையாகிய நாயகத்துவத் தை வகித்ததனால் அந்தப்பதத்தை யவர்களிழ ந்து, இனியிச்சித்தாலும் அதுகிடைப்பது தூர் லபமென்று நினைத்துப் பூரணமாகியஎன்னதி காரத்துக்குள்ளடங்கி நடக்கின்றார்கள். புத்தி யில்லாத இளம்பிள்ளையாகிய நீ இப்பொழுது செய்தபிழையை நான் பொறுத்துக்கொண் டேன். இனிமேலிப்படிப்பட்ட வீரோதமா கியவார்த்தைகளைச் சொல்லாதே. உபாத்தியா யர் என்ன சொன்னாலும் அதுகளை இதமாக வேகொள்ளக்கடவாய். இனி யோதுபோ வெ ன்று இரணியாகுநென்பவன், ஐயா! உமக்கு நானறிவிக்கவேண்டிய வார்த்தைகள் சிலவுண் டு. நீர் அசட்டை பண்ணாமல் கேட்டறிய வேண்டும். என்னவென்றால் அது வேதமாகிய கடனுக்குக்கையாயும், யாவருங் கற்கின்ற கல்வியாகிய பானுக்குப்பினாயாயிருக்கின்ற தென்று பிரகலாதன் சொல்லத் தலைப்பட் டான். வித்தில்லாதவினைவு ஒன்றுமில்லை. உம் முடையபைத்தியத்தைவிட்டு அறிவீரோயாகில் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியைப்போலக் காண் பீர். தனக்குள்ளேயிருந்து உலகங்களை யெல் லாம் உற்பவிக்கப்பண்ணியும் தானும் அதுக ளுக்குள்ளேகலந்திருந்தும், தனக்குப்பின்னு மில்லாமல் முன்னுமில்லாமல் எகவந்துவா யழிபா திருக்கின்றவனுடைய மகிமைப்பிரபா

வமானது ஒருவரால் நிர்சயித்துச்சொல்லத்த க்கமோ? விரிந்து ஸ்தூலித்திருக்கின்ற பிரு திவிழுதலாகிய தத்துவங்களையெல்லாம் வெங் வேறுகப் பகுத்துக் காண்கின்றசாக்ஷியதெறி யும்போகதெறியுமென்று இரணியாழிகளுண் டி. அதுகளை யறிந்தவர்களுக்கல்லதுமற்றவர்க ளுக்கு அவனுடைய மேலாகிய உயர்ந்ததிலே இன்னதென்று அறிபக்கூடுமா? வேதமுடிவில் சித்தென்று தெளிந்துசொல்லப்பட்ட மெ ய்ப்பொருளாகிய அவனுடைய தன்மையைத் தம்மைத்தாபறிந்த ஞானசீலர்களறிவார்கள். அப்படியல்லாமல் விஷயங்களையே பொரு ளென்று மதித்துத்தொண்டிருக்கின்றபித்தர் களுமுண்டு அவர்கள் தம்மைப்பறியாமலால் அவனுடைய தன்மையையும் அறியார்கள். அவர்கள் மோக்ஷமும்பெறமாட்டார்கள். பிர தியக்ஷமுதலாகிய பிரமாணங்களால் அளவி டப்படாததாயும் மனதுக்கு அகோசரமான தாயும் உபநிடதங்களிற் சொல்லப்பட்ட வாக் கியங்களாலும், அந்த வாக்கியார்த்தங்களாலும் அறிவிப்பதற்கு எட்டாததாகியு மிருக்கின்ற அந்தப்பரமபுருஷனுடைய ரகசியத்தை மெ ய்மைபைக்காணாத பாமரர்களி லாரறிவார்கள். கீழ்மேல் நயிவாகிய மூன்றுலகங்க ளாகியும், முக்குணங்களாகியும், யாவரும் யாவையுமா கியும், இதுகளுக்கு வேறுபட்டும் நீக்கமில் லாமலிருக்கின்ற ஒப்பற்ற நிலைமையையுடைய பரம்பொருளாகிய ஒருவனுடைய கிரத்தியங் கள், பிரமாதி தேவர்களாலும் முனிஸ்வரர் களாலுந்தான் அறியப்போமோ? கர்மமும் அந்தக் கர்மத்தாலாகிய பயனும் அப்பயனைத் தருகின்ற கர்த்தாவும் தானு யிருக்கின்றான். அவனுடைய அருமையையும் பெருமையையும் ஆரேனும் அறிவார்களாகில் அவர்கள் இகபர மென்கின்ற கடலைக்கடந்து கரையேறுவார் கள். மந்திரமும் மாதவமும் அதுகளால்வரும் பிரயோசனமும் அதுகளைக்குறித்துக் கிரம மாகச் சொல்லப்பட்ட தெய்வமும் வேதமும் வேள்வியும் ஆவதும் அவனே. முறைதவறா மல் முன்னே கொடுக்கவேண்டிய பலனை முன்னே கொடுக்கிறதும் பின்னேகொடுக்க வேண்டியபலனைப் பின்னே கொடுக்கிறதும் அந்தநாராயணன் செய்கையே. அதை அவனு டைய அற்புதமாகிய மாயையினாலே அநேக ரதியாதிருக்கின்றார்கள். நல்வினையானது நன் மையும் தீவினையானது தீமையுமாகிய ஒவ் வொருபலனைக் கொடுக்கும்ல்லாமல் விசே ஷமாகக் கொடுக்கமாட்டாதுகள் அந்தப் பகவானுடைய கருணையின் பிரபாவம் அப் படியல்ல பலகாலும் ஜனனமரணத்துக்கு

ஏதுவாகிய நிருவினைகளும் பற்றற்றுப்போய்
படி ஆவிரதரினைத்தனகள் என்ன என்ன
வுண்டோ அதுவையெல்லாம் அவர்களுக்குக்
கொடுக்கின்றது. இதையன்றி வேறுதிருஷ்டி
டாந்தமும் வேணுமோ! யாகவிர்த்தியக்களைச்
செய்திற் சோமயாஜிகன்யாசமுடிவிலே அந்
தச்சேஷிசாயிக்கு ஒரு ஆவிரதிகொடுப்பார்களா
னல் அது சராசரங்களுக்கெல்லாம் திற்பிற்பா
ரும். வேதமும் இப்படியே சொல்லுகின்றது
மூலப் பிரகிருதியென்னும் மாயையினிடத்தி
லிருந்துதோன்றியபஞ்சபூதபௌதிகங்களைத்
தந்த முதற்பொருளானது அந்தப்பூதபௌ
திகங்களுக்கிடைய மிருககதிகளும் அதுகளு
க்குமேலாகிய மனுஷிகதிகளும், அதுகளுக்கு
மேலாகிய தேவகதிகளும் ஆகிய இவ்வகையா
யுள்ள எழுவகைத்தோற்றத்திலும் போக்குவா
வற்றநிலைமையை அடையாதவர்களுடைய அறி
வுக்குள்நீமோ! பிரமாமுதலான சராசரங்க
ளெல்லாம் அந்தஜோதி சொருதியின் திரு
நாயிக் கமலத்தின் பொருட்டில் ஒருபுடைக்கு
ள்ளோ அடங்கியிருக்கின்றன. காண்கின்றவர்
கள் காட்டுகின்றவர்களுடைய கண்ணுக்குள்
ளும் அவனொளித்திருக்கின்றான் பஞ்சபூதங்
களுக்குள்ளும் நிறைந்திருக்கின்றான். சகல
ருடையநிலைவினா செய்யவயிலும் சொல்லி
லும் வாழ்ந்திருக்கின்றான் இந்திரியங்கள் தோ
றும் சேர்ந்திருக்கின்றான் இப்படிக்கெல்லா
மிருக்கின்றதைத் தானெவ்வளவும் நினைக்கிற
தாயில்லை. மூலப் பஞ்சபூதமாகிய பிரணவ
மும் பின்பு தவயாகுமாயிய நமசுப்தமும்
அப்பால்பஞ்சபூதமாகிய நாராயணயவென்
பதமாகிய எட்டெழுத்தும் மூன்றுபதமும்
இரண்டு சந்தியுமாய்த்தழைத்திருக்கின்றான்.
காம - வெருளி - மயக்கங்களை லுண்டாகிய
திமைவையெல்லாம் நிவர்த்திசெய்திற் அந்த
ஷ்டாட்சுண்ய பரிபூரணான எம்பெருமானு
டைய திருநாமத்தையும் அதன் மகிமைபை
யும் குறித்துப்பேசாதவர்கள், அவனது இரு
ப்பை எப்படி பறித்து பேசமாட்டுவார்கள்?
காலமும்-சுருதியும்- இடமும்- பயனும்- அந்
தப் பயனை அதுபவிக்கின்றவனும் - சீலமும்-
அதுகொடுக்கின்ற சம்பந்தமுமாயிருக்கின்
றான். பெரிதாகிய ஆலமாரமும் சிறிதாகிய
அதன் வித்தம்போலச் சந்தோசமாயும்கிசா
சமாயு மிருக்கின்றான். சங்கீதவித்துவான்கள்
ஸ்பந்தகாக்களையும் தங்களுக்குள்ளே உதிக்கி
ன்ற உணர்வினால் மூலப் சிந்தித்தக்கண்டறி
ந்து, பின்புவினையினிடத்தில்காசித்தலினால்
செவிக்குவிழ்பமாரும்படி அறிகிறதபோல,
பெரியோர்கள் யோசனையில் தியானத்தின் வழி

யாகத் தமக்குள்ளே தரிசித்து அந்த யோச
னிடத்தினாலே புறத்திற்காண்கின்றதனால் அந்
த்திலுள்ளவனாகியும், புறத்திலுள்ளவனாகியும்,
ஆகாசமானது மற்றப்பூதங்களோடு சேர்ந்தி
ருந்தும் அதுகளுடனே கலவாமலிருப்பது
போல, அவன் பிருதிவிமுதலான தத்துவங்க
ளுடனே கூடியிருந்தும் அதுகளிலெல்லாம்
தாக்கற்று நிற்பவனாகியும் வேதங்களும் பரிமி
க்கின்ற தன்மையைபுடையவனாகியிருக்கின்
றான். ஒங்காரமாகிய ஒழுங்குத்துக்குள் அதனு
யிராயுமிருக்கின்றான் அறிவுக்கறிவாயுமிருக்கி
ன்றான் மூன்றுலகங்களையும் தழுவி யிருப்பத
னால் புகையும் அக்கினியும் போலவுமிருக்கின்
றான். பலபேதமாகிய சமயங்களைப்பற்றி, வா
திக்கின்ற சமயவாதிகளுடைய மாறுபாடுகளை
யொழித்து ஏகபாவனையாய்ப் பேசுகின்றவர்
களுக்கெல்லாம் பலமலர்களைக்கொண்டு தொ
டுக்கப்பட்ட மாலையினிடத்துள்ளமலர்களைப்
போலவும் கடலும் அதனலையும் போலவும்
வேறுபாடில்லாமலுமிருக்கின்றான். இப்படிப்
பட்டபரமத்துமனைநீரிகழ்ந்துபேசி உம்மை
ச்சார்ந்திருக்கின்றசெல்வமும் உம்முடையதீர்
காயுளும்பெயர்ந்துப்போம்படி நீரும் பிரா
ணனைஇழந்துவிடுகிறீரோயென்றுநினைத்து, நா
னந்த ஜெகதில்வரனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பி
த்துமங்களாசாஸனமாக அவனுடையதிருநாம
த்தைச் சொன்னேனென்று பிதாவுக்குத்தெரி
யும்படிச் சொன்னான். இதுகளை எதிர்நி
ன்று பிரகலாதன்சொல்லவே அந்த இரணிய
னுக்கு எவ்வகையுலகங்களும் அஞ்சும்படிச்
சமூத்திரத்தில் தோன்றிய ஆலாலம்போலப்
பிரபலமாகிய கோபமூண்டது. சூரியனும்
சந்திரனும் ஆகாசமுஞ் சூழன்றதுகள் பூமி
கம்பிதமாயிற்று அவனுடையகண்கள் உதிரத்
தைக் கக்கின. கொடிபோலப் புகை யெழுந்
தது. புகாந்தகாலாக்கினியைப்போல உக்கிர
மாகிய அக்கினிஜொலித்தது. இவ்விதமாகப்
பொங்கி அந்த இரணியேஸ்வரன் என்னுட
னே பகைக்கின்றவர்க ளினிவேறில்லைகுடலுக்
குள்ளே தினவுபோல, என்னிடத்திலேதானே
பிறந்துஎன்சத்துருவுக்கே நானடிமையென்று
சொல்லுகின்றானுடையால் இவனைக் கொண்டு
போய்க் கொலை செய்யுங்களென்று ஆக்கியா
பித்தான். அந்தநொடியிலேதானேகாலனைப்
பார்க்கிலும் அதிகமான கொடுமையைச்செய்
கின்றவர்களாகிய அசுரர்களேகர்வந்து, ஒரு
யானைக்குட்டியைச் சிங்கக்கூட்டம் பிடித்து
இழுத்துக்கொண்டு போவதுபோலப் பற்றி
யிழுத்துக்கொண்டுபோய் மலைபோல் உயர்
ந்த எண்ணகிதமாகிய வாசலுக்கு வெளியிலே

திருத்தி, மழு- வாள்- குலம்- வேல்- குந்தம்-
செதை முதலாகிய ஆயுதங்கள் ஒன்றுபேரல்
அநேகமாயிரங்களைக் கொண்டு பிரகலாதன்
மேல் பிரயோகஞ்செய்து இவனை உயிருட
னெதின்னுதிர்ப்போமென்று, இடிபைப்போ
லக் கொக்கரித்துக் கண்களால் நெருப்பைச்
சொரிந்தார்கள் ஜீவகோடிகளினிடத்தில் பெ
ற்ற தாயைப்போல அன்பு செலுத்துகின்ற
அந்தப்பிரகலாதன்மேல், தவத்தைச்செய்யாத
பாவிகளாகிய அசுரர்கள் பிரயோகித்த ஆயுத
ங்களெல்லாம், நல்லொழுக்கத்தையுடைய மெ
ய்ஞ்ஞானியின் சகாயத்தைப் பெற்றவனெரு
வனை அவன் பகையாளிகள் திட்டிய திட்டிப்
போலாய்விட்டதாக. அவன் ஒரு தன்மை
யாகிய வைராக்கிய சித்தத்தையுடையவராய்த்
தான் அகக்கண்புறக்கண்களால் தரிசிக்கப்பட்
ட தெப்பநாயகனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனு
டைய திருவடிபை மறவாமலும், அவன் திரு
நாமத்தை விடாமலும் தியானம் பண்ணிக்
கொண்டிருந்ததனால் அவன்மேல் வெற்றித்தக
ளும் எய்துகளும், அவனை எற்றியதுகளும்
குத்தியதுகளும் அரிந்ததுகளுமாகிய பல
படைகளும்முறிந்து ஒடிந்து உதிர்ந்து சிறு
பொடிகளாய்ப் போனதுகளேயல்லாமல், அவ
னுடைய திருமேனியிலுண்டாகிய திணவைக்
குறித்துச் சொறிந்த அம்மாத்திரம் உபத்தி
ரவமுஞ் செய்யவேயில்லை, அதைபந்த அசுரர்
கள்பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு இரணியனி
டத்தில்வந்து சவாமி எங்களிடத்திலுள்ள ஆயு
தங்களை பெல்லாம் பிரயோகஞ் செய்தோம்.
அதுகளெல்லாம் தவிர்ப்பொடியாய் விட்டதுக
ள் உம்முடையகுமாரன் சரீரத்துக்கு யாதொ
ருதுன்பமுமில்லை இனிமேல் வேறேறாங்கள்
செய்யவேண்டியதென்ன வென்றார்கள்? அப்
போது அசுரேந்திரன் மிகுந்தகோபமுண்
டானவராய்ப் பிரகலாதன் கபடமானநெஞ்
சையுடையவனாகையால், எதோமந்திரக்கட்டி
னால் அந்த ஆயுதங்களெல்லாம் தன்னுடம்
பில் தாக்காமல் முறிந்துபோம்படிசெய்தான்
நல்லது இப்பொழுது நீங்கள்கரோமான அக்
கினியைமூட்டி அதிலே, அவனைக் கட்டித்தள்
ளிவிடுங்களென்று சொன்னான். அப்படியே
அந்தத் துஷ்டிகள் அதிக அகலமும் நீளமும்
ஆமமுமுள்ளதாகஒருபெரியகுழிவெட்டி அந்
தக்குழியிலே பர்வதம்போலப் பருத்தபுளிய
ங்கட்டைகளை மேலுமேலும் நிறைய அடுக்கி,
ஆயிரங்குடத்து எண்ணெயும் நெய்யுங்கொ
ண்டிவந்து சொரிந்துதணல்மூட்டினார்கள்-
வாலைபானது, தெப்பவலோகமட்டும்போய்த் த
வழும்படிநெருப்புப்பற்றிக்கொண்டு பிரளய

காலாக்கினிபோல வெளிந்தது. அவ்வண்ணமா
யெரியும்பொழுது அங்கிருந்தவர்களெல்லாம்
உயிர்சோரும்படி, எவ்வையனாகிய பிரகலாதா
ழ்வானைக்கையையுங்காலையுங்கட்டி திர்த்தாகு
ணிபமாய்த் தள்ளிவிட்டார்கள். அவல்லோகா
ராட்டியனுடைய திருவடியை நமஸ்கரித்து
அரிகரிபென்று அறிவேலிமூந்தாய் அவனுக்கு
அத்யுஷ்ணமாகிய அனலானதுகுளிர்ந்தசீதள
சந்தனக்குழம்புபோலாய் விட்டது. அன்று
அநுமானுடையவாலிலே வஸ்திரங்களைச் சுந்
தி நெய்யிலேதோய்த்து விஷித்துக்குச் சமா
னமாகிய ராஜாதிகள் கொளுத்திவிட நம்மு
டைய லங்கையாறியந்தமுஞ்சுட்ட தீபானது,
பதிவிரதாரத்னமாகிய-ஜானகியானவள் சொ
ன்ன ஆசீர்வசனத்தினால் உஷ்ணமானும்படி
அந்த ஆஞ்சனேயனுடைய வாலெப்படிக்கு
ளிர்ந்ததோ, அப்படியே பிரகலாதனுடைய
மாணிக்கத்தையொத்த அருமைத்தருமேனி
பானது குளிர்ந்தது. அப்பொழுது இரணிய
னிடத்தில் அசுரர்கள்போய் ஐயா! தேவரீர்
உத்தரவின்படி நெருப்புக்குழியில் தள்ளியும்
உம்முடைய புத்திரனை ஜ-வாலையையுடைய
அந்தநெருப்பானது எவ்வளவுந் தகிக்கவேயி
ல்லை. இனியென்னசெய்கிறதென்று கேட்டார்
கள். இரணியாசுரன் விழிகள் கொதிக்கும்படி
மகத்தாகிய குரூரத்தைக்கொண்டு அப்படி
பா! அந்தஅக்கினியைக்கட்டிச் சிறையிடுங்கள்.
இந்தத் திருட்டுப்பையலை அக்டிடமா நாகக்
ளவிட்டுக்கடித்து. உயிர்குடிக்கும்படி செய்
புங்கள் அவன் சாவாமலிருக்கிறதைப் பார்ப்
போமென்று ஆக்கியாபித்தான். அனந்தன்-
வாசுதி- சங்கன்- குளிகன்- பதுமன்- மகாபது
மன்- தக்ஷகன் - கார்த்திகோடகன் எங்கின்ற
தெய்வீகமாகிய சரீரங்களைட்டும் இரணி
யேஸ்வரன் நினைத்தமாத்நிரத்தில் அநிகேக்கி
ரமாக எங்களுக்கு என்னகட்டளை. பென்று
வந்து, அவன்சொற்படியே கொடியவிஷாக்
கினியைச் சிந்துகின்ற வாயினால் இநாச்சலி
ட்டிச்சீறிப் பிரகலாதனுடைய அழகியதிருமே
னியில், வாலைப்போல நீண்டிவளைந்து கூர்மை
யாயிருக்கின்ற பற்களென்றும்படி மரணம
டைவதற்கேதுவாகியது நிகுத்திரங்களில் அ
திககோபமாய்க் கடித்ததுகள். கடித்தவுடனே
படம்விளித்துக் கொண்டாடியதுகள் தரையி
லும் புரண்டதுகள். அப்போதுபிரகலாதன்
தன்சரீரத்துடிக்காமல் எம்பிரானுடைய திரு
நாமத்தையே உச்சாரணம் பண்ணிக்கொண்
டிருந்தான். பக்கத்தில் நின்றவர்கள் பயத்தி
னால் வலியின் வழியாக ரத்தத்தைக் கக்கவும்
பாம்புக்கு வலியாகிய கருடனும் நடுக்கத்

தையடைபவன், தவிரவேகத்திற்குள்ளேபா
வதற்காக ஹைதிரபாட்பாலக்கடியினாதலு
ப்புகளில் காலி-காளான்-ரி-யமல்-யமதுத
வெள்கின்ற நான்குபந்தனும் தைத்து உருவ
எழும்பி எழும்பிக் கடித்ததனால் அந்தப்பாம்
புகளில் பந்தகொல்லாம் வலியற்று ஒடிந்து
உயர்ந்ததுகள். பிரகலாதனுக்குக் கடித்த இட
ங்காலிலல்லாம் விஷம் பாயாமல் அமிர்தம்
உறுதி யொழுகத் தரப்பட்டது அதுகண்டு,
அவரவொரு அபிநாசகனும் குழிந்து
பந்திசுடித்தும் அதுகளில் பந்தகள் அழுந்தவு
மிகை உய்முடைய மைந்தனுக்கு விஷமே
தவமி லிபென்று இரணியனுடனே சொல்
லான். அவன்கேட்கத் திகைத்துக்கொண்டு
வேகொண்டிடொய்ப்போட்டு அதன் காலா
லிடறச்செய்து விடுகின்றான். என்றமாத்
திரத்தில் பலபேர் தங்களுடைய பசையின்
லாத மனதைப்போலக் கிழக்குத்திசையில்
விசையாபோடி, இந்திரன் ஏறுகின்ற ஐராவத
மேவற கொடிநாகிய கோபத்தையும் மத
த்தையும் பலம்பொருந்திய நான்குகொம்பு
கையுமுடைய வெள்ளையானைய, அந்நீகிர
மாகக் கொண்டுவிந்து நிறத்தி அகன்முன்
னே பிரகலாதனைக் கைகளிலும் - கால்களி
லும்-மார்பிலும்- கழுத்திலும் தெய்விகமாகி
யபாசுகளை இறுக்கி ஒய்க்கிக்கட்டி எயித்துக்
கொண்டு போய்ப்போட்டார்கள். அத்நுணத்
தில் மெய்ப்பொருளான பரிந்தவனாகிய பிரகலா
தன் அந்தயானையைப்பார்த்து. ஐராவதமே
உன் தாமைப்பெற்ற பாட்டனாகிய கஜேந்திர
னைப் பூர்த்தாலத்தில் ஒருமுதலையானதுவிழுங்
கினதுகண்டுவிழிப்புமலமே என்றழைத்த, அதன்
முன்னே உத்தரகித்த அந்தக் கஜேந்திரவா
தன் என் மனதிலிடத்தில் வந்திருக்கின்றான்
என்றுசொன்னால் இப்படிச் சொல்லாததற்கு
முன்னேதானே அந்தவெள்ளையானையானது,
இவன் காணாது அரிபத்தன் இவன் விஷிபத்
தில் அபசாரப்படலாகாதென்று பிரகலாதனை
ப்பிரதக்ஷணமாகவந்த, தன்னுடைய நெற்றி
யிலணிந்த கொர்சப்பட்டமானது நிலத்தில்
பொருந்தும்படி அவனுக்குத்தெண்டம்சமர்
ப்பித்து விட்டித்திருப்பிது. இத்தச்செய்தி
வைச் சத்தருக்கள் இரணியனுக்குப்போய்ச்
சொன்னார்கள். அவன் ஒருயானையானது உல
கத்தில் எங்கும் தனக்கு இடங்கிடையாமல்
எனக்குப் பயந்துபோய், சமூத்திரத்திலே
தாக்குகின்ற விஷுவென்பவனைய பெரிய
பொருளாக மதித்துக்கொண்டு என்னுடைய
அழிபாதவிர்த்தையும் ஆக்கிணையையும் அழி
த்தது, ஆகையால் அதைக்கொல்லுக்கொண்

று நெஞ்சுகொதித்துச்சொன்னால். உடனே
அசுரர்கள் ஐராவதத்தைக் கொல்லும்படிப்
பிரயத்தினைப் பட்டார்கள் அப்படித் தன்னைக்
கொல்லவந்தபோது அது பயந்து இரணிய
னே கொடியவருயிருக்கின்றான். பிரகலாத
னே சுவாமிக் கு அடியவனு யிருக்கின்றான்.
இதென்னபெரிய சங்கடமாக நேர்ந்ததென்
று நினைத்துத்துக்கித்துப் பிழ்ப்புருவிதத்தின்
மனந்நுணிந்து பொன்னொளியையும் மரு
ங்கச்செய்கின்ற தேஜசையும் - கீர்த்தியையு
முடைய சத்தியசந்தனாகிய பிரகலாதனைக்கொ
ல்லும்படிவந்து மின்னலைபழிக்கின்ற பிரகா
சத்தையுடைய தன் கொம்புகளினால், அவனு
டைய வலிபெற்றமார்பில் குத்தியழுத்தியது
அய்விதமாக அழுத்தவே அந்தத் தந்தங்கள்
நான்கும் இளவானைத்தண்டுபோல முறிந்து
போய்விட்டதுகள். அதுகண்டு உண்மையில்
லாத அசுரர்கள் கண்ணிமைப்பதற்குள்ளாகப்
போய் ஐராவதம் உய்முடைய குமாரனைத்
திரும்பிவந்து குத்திப்பாய்ந்து கொம்புகள்
இற்றுவிழுந்த தென்று சொல்ல, அசுரோந்தி
ரன் கோடைக்காலத்தச் சூரியபோப்போலச்
சுருகின்ற கண்ணையுடையவனுய்க் கோபித்து
அவனை எழுநிலைகளையுடைய நமதுபெரியஉப்
பரிசுகளில் வாசத்தோபுராகிரகத்தின்மேல் ஏற்
தி, பூமியிலே தள்ளிவிடுங்க ளென்று உத்தரவு
செய்தான் பல்லாயிரகொடி அண்டங்களையு
ம் உண்டருளிய பரமாத்மனுடைய உபய
திரவழகளை, தியானிக்கின்ற புண்ணியாத்து
மனாகிய பிரகலாதனைப் பிரசண்டவாயுவைப்
பார்க்கிலும் அதிகபலத்தையுடைய கொலையா
ளர்கள் அப்படியே கட்டித்தாக்கிக்கொண்டு
போய், மகாமேருவைப்போல அண்டபரியந்
தமுயர்ந்த இரணியனுடைய வசலிலிருக்கின்
ற கோபுராகிரகத்தின் மேலேற்றி அங்கிருந்து
தலைதூக்கவருட்டித் தள்ளிவிட்டார்கள். அந்
தச்சமயத்தில் பூமாதேவியானவள் இரணிய
னுடைய தமயனாகிய இரணியாக்ஷன் தன்
ணப் பாயாச்சுருட்டிக்கொண்டு போனபோ
து, அவனைவராக மாயவதரித்துக்கொன்றுதன்
ஆபத்தை நீக்கிய பகவானுடைய பத்தன் இவ
னாகையால் இவனுக்குவந்த ஆபத்தைத் தான்
நீக்கவேண்டு மென்றுஎண்ணிப் பிரகலாதனிட
த்திலிரக்கத்தையுடையவளாய், அவனுக்கு யா
தொரு உபத்திரவமுமில்லாமல் மாந்தளிருக்
கொப்பாகிய தன்னைகளினால் அவனை எதிரே
ஏந்திக்கொண்டான். அவத இரணியனுநிந்து
உடல்வெளும்பிப் புத்திரவாற்செய் மென்பது
கபிகளவுமில்லாமல் அந்தக் கள்ளனை யாவரா
லும் அகைக்கப்படாத பெரிய மலையுடனே

நெருக்கிக்கட்டி, கணாகாணக்கூடாத சமுத்திரவெள்ளத்திலே விட்டுவிடுங்கொண்டு ஆக்கியாபித்தான் இவ்வண்ணமாக ஆக்கியாபித்த போது, அந்த அசுரர்கள் பெற்றதகப்பனே கொஞ்சமாவது பச்சர்த்தாபயில்லாமலும் இவன் பிள்ளையாகையால் இவனைக்கொல்லுகிறது நமக்குத்தர்மமல்லவென்று நினையாமலும் விடாமல் ஒட்டிக்கொல்ல ஏற்பட்டானென்று, தாங்களும் தையயில்லாமல் பர்வதத்துடனே சேர்த்துக்கட்டி வாபுவேகமாய்க்கொண்டிபோய்க் கடலின் நடுவிலே விட்டார்கள். நடுவுநிலைமையையுடைய ஏகநாயகன் திருநாமத்தைச் சொரவிடாதவனாகையால் பிரகலாதனுக்குப் பாதாளபரியந்தம் ஆழ்ந்தபெரிய சமுத்திரமானது சிறியமடுவைப்போலிருந்தது- அந்தநெடியமலையும் சுகாக்குடுக்கைபோல் மிதந்தது அலைமோதுகின்ற கடலிலே மூழ்காமல் அப்படிமேலேமிதக்கின்ற பர்வதத்துடனே அந்தப்பாலன், மகாபிரளயத்தின் மத்தியிலே ஆலிலையின்மேல் குழந்தைவடிவுகொண்டு சயனித்திருந்த ஜெகத்குலகணைப்போலிருந்த தலையின்மேல் கைகூப்பிக்கொண்டு, தீர்க்கவையாக்கியத்தை யுடையவனாய் அவனுடைய சகல திர திருநாமங்களையும் சொல்லி ஸ்துதிசெய்யத் தலைப்பட்டான்.

கவி.

அடியாரடியேனெனுமார்வமல்லா .. ... *
ஒடியாவலியானுடையேனுளனே ... *
கொடியாய்குதியாய்குணமேதுமிலாய் .. *
நெடியாயடியேனிலேநெருதியோ. ... (க)
கள்ளந்திரிவாரவர்கைதவனீ... .. *
உள்ளந்தெரியாதவுனக்குளவோ... .. *
துள்ளும்பொறியின்னிலைசோதனையோ ... *
வெள்ளந்தருமின்னமுதேவிதியோ... .. (உ)
வருநான் முகனைம்முகன்வானவர்கோன்... .. *
திருநான்மறையின்னெறியேதிரிவார் ... *
பெருநாடெரிகின்நிலர்பேதைமையென் *
ஒருநாணுனெபெய்நுனமுள்ளுவனே ... (ஈ)
செய்யாதனவோவிடைதிவினதான்... .. *
பொய்யாதனவந்துபுணர்ந்திடுமால் ... *
மெய்யேயுயிர்தீர்வதொர்மேல்வினைநீ ... *
ஐயாவொருநாளுமயர்த்தனையோ... .. (ஈ)
ஆயப்பெறுநன்னைநிதம்மறிவென்... .. *
நேயப்பெறுமீசர்கனெண்ணிலரால் ... *
நியப்புறநிற்கநினைக்கிலர்நின் ... .. *
மாயப்பொறிபுக்குமயக்குவரால்... .. (ஊ)
தாமேதனிநாயகராயெவையும்... .. *
போமேபொருளென்றபுராதனர்தாம்... .. *

யாமேபாமென்றனொன்னவவரீக் ... .. *
காமேபாநின்னலதாருளரோர். ... .. (க)
ஆதிப்பரமாமெனினைநெனலாம் ... .. *
ஒதப்பெருநூல்களுலப்பிலவால் ... .. *
பேந்திப்பனநீபவைபேர்இலையால் ... .. *
வேதப்பொருளேவினையாடுதியோ ... (எ)
அம்போருகனாராநுரநிபார் ... .. *
எம்போலியொண்ணிடினென்பலவாம் ... *
கொம்போடடைபுகனிகாயெனினும் ... *
வம்போமாமொன்றெனும்வாசகமே... (அ)
நின்னிற்பிதிதாய்நிலையிற்றிரிடா ... .. *
தன்னிற்பிதிதாயினதானெனினும் ... .. *
உன்னிற்பிதிதாயினவோவுலகம் ... .. *
பொன்னிற்பிதிதாகியபொற்கலனே... (ஊ)
தாய்தந்தையெனுந்தகைவந்தனைதான் ... *
நீதந்தனைநீயுறநெஞ்சினென்யான் ... .. *
நோய்தந்தவனேதுவநீர்வுமென... .. *
வாய்தந்தனசொல்லிவணங்கினனால்... (ஊ)

பொருள்.

சூழீடர்களுக்கு நிஷ்கண்டகன யிருக்கின்றவனே! எவர்களாலும் குறித்தறியப்படாதவனே! தோஷ்குணம்யாதொன்று மில்லாதவனே! விராட்சொருபனே! நான் உன்னுடைய அடிமைக்கடிமையா யிருக்கவேண்டுமென்கின்ற விருப்பமுள்ளவனே யல்லாமல் அழியாத அகங்காரத்தையுடையவனாய் உனக்கு எதிர்த்தட்டாவேனோ? ஆயினும், என்னுடைய பக்டியினமாகிய நிலைக்கு நீ இணங்கி அருள்வையோ? வஞ்சகத்தைக்கொண்டு நடிக்கின்றவர்களுக்கு வஞ்சகத்தைக்கொண்டு நடிக்கின்றவன் நீயாகையால், உள்ளத்திலுள்ள ரகசியங்களில் நீயறிபாதகனொழண்டோ? அமிர்தபிரவாகமாக யிருக்கின்றவனே! இப்படிப்பட்ட துன்பங்களை நான்டைவது உனழின் சோதனைதானோ? பிரமாவும் ருத்திரனும் தேவேந்திரனும் வேதஞ்சொன்ன நெறிப்படி நடக்கின்றார்களேயல்லாமல் அநேககாலமாயுன்மகிமைபை அறியவில்லை அப்படியிருக்க நானுன் பிரபாவத்தை எப்படி யறிவேன். அடியேன் செய்பாத பாபகர்மமோ இல்லை அதுகொல்லாம் தவறாமல் வந்து எனக்குப் பிராப்தமாகின்றதுகள் இது எதார்த்தந்தான் ஒருகாலத்திலு, அந்தக்கர்மம்என்னுத்தமாவை விட்டுநீங்கும்படி எத்தனைப்பட்டாலும்அதை பெய்க்காலமும் என்னுத்தமாவுடனே சம்பந்தப்படுமபடிச்செய்கின்ற செய்கையை நீ மறவாதிருக்கின்றாயாகையால், அது உன்னருளில் லாமல் எப்படி நிவர்த்தியாகும். ஆராய்ந்துஅ

(அஅ)

டையப்பெறுகின்ற நல்லதெறியானது தம்மறி
லையென்று பொருந்தப்பெற்ற பூஜர்கள்
அநேகருண்டு. நீபர்களுடைய அறிவுக்கும்
அப்புறத்தில் நிந்த உண்மையெண்ணாதவர்களா
யவர்களெல்லாம் உண்ணுடையமகாமாயையாகி
யவலைக்குள் அடிப்பட்டியங்குகின்றார்கள். தா
ங்களேதனிநாயகமாய்த் தோன்றி எல்லாப்பொ
ருள் கருந்தங்களுக்குத் தெரியுமென்று நிச்சயி
த்தமுன்கூற்றுகளெல்லாம், நாமேபரத்துவமெ
ன்று எண்ணியிருந்தார்கள் அப்படி எண்ணத்த
க்கதாக அவர்களுக்கு அந்தப் பரத்துவஞ்சித்தி
க்குமா, சாஷாத்தகாரம் உண்ணைப் பல்லாமல் வேறே
யாரிருக்கிறார்கள்? ஒருசமயத்தார் காரணகாரி
யத்தைப்பற்றி ஜெகத்துக்குநீயே ஆறியாகியபா
மென்றால் மற்றொரு சமயத்தார் எத்தாசுத்த
த்தைப்பற்றி அல்லவென்று சொல்லலாம். இந்
தப்படிப் பலவிதத்திலுஞ்சொல்லுகிறதற்குச்
சாஸ்திரங்களும் அநேகமாயிருக்கின்றனவள்
அந்தச் சாஸ்திரங்க ளெல்லாம் பேதிக்கும்
நியப்படிப்பேதிக்கமாட்டாய். வேதார்த்தமா
யிருக்கின்றவனே இப்படிக்கெல்லாம் கபட
நாடகம் நடத்திக்கிறையோ? எல்லாநீயாயிரு
க்கின்ற உன் பிரபாவத்தையறிவாத எண்ணப்
பொலிருக்கின்றவர்கள் ஒரு தன்மையாக உன்
னையே குறியாமல், பிரமாவென்றும் சிவனெ
ன்றும் மற்றும் பலபலதேவர்களென்றும் வெ
வ்வேறாகக் குறிப்பதென்னதன்மை? கொம்பு
இலை மலர் கனி காய்களென்று சொல்லும்படி
வெவ்வேறாய் அநேகமாயிருந்தாலும் விருக
மொன்றே யென்கின்றசொல் இப்பொழுது
தான்புதிதாய்த் தோன்றியதோ? உலகம்
உன்னிலிருந்து வெளிப்பட்டு விகாரமாய்த்
தனக்குள்ளே பலபேதப்பட்டதானாலும், உன
க்கு அந்நியமாயிருக்கின்றதோ பொன்னினு
லாகிய சூபரணங்கள் அந்தப் பொன்னுக்கு
அந்நியமாகுமோ? தாயாகியும் தந்தையாகியுப்
பந்து நீயே யெண்ணப்படாததருளினாய் நீ
யெழுந்தருளியிருக்கின்ற நெஞ்சத்தையுடை
யவன் நான் எனக்கு ஜனமரணமாகியதோய்
களைத்தந்தவன் நீயாதலால், அந்ததோய்களு
க்கு நியந்தியும்நீயே சொல்லவேண்டியமைய
னையென்று பத்திபரவசனாய் இந்தப்படிப்
பலவிதத்திலும் தன்வாக்கில் வந்தனகளைச்
சொல்லிச்சொல்லி வீதோத்திரஞ் செய்துவ
ண்க்கினாய். அதை அசுரர்களாலறிந்த மகாப
ராக்கிரமகாலமாகிய இரணியன் அவனைக்கொ
ண்டுவந்து என்முன்னே விழிக் கொன்றான்.
அவ்வாறே சமுத்திரத்தில் மிதந்துகொண்டி
ருக்கின்ற பந்தைத்தடனே கட்டிய கட்டவி
சுத்துக்கொண்டவந்துவிட்டார்கள் விட்டமா

த்திரத்தில் சரீர மெரிந்து புழுங்கி, இவனுக்கு
விஷங்கலந்த அன்னம் பதார்த்தம் பாஸ்பதும்
பஞ்சகச்சாயமுதலாகிய பக்ஷணைகளை ஊட்டி
இவனைக் கொன்றுவிடுங்கொள்ளுன் அவ்வா
றே அநேகவகைப்பட்டவிஷான்னத்தையும் உல
ட்டினார்கள். அதுகளையும் அவன் உண்டு பகலத்
கடாசத்தினாலே ஜீரணஞ் செய்து கொண்டு
சாவாம லிருந்தான். அதுகண்டு இரணியன்
அப்புறம் ஒரு இருப்புப்பணியில் மேல் வை
த்துச் சம்மட்டிகளைக்கொண்டு, கை கால் தலை
உடல்முதலானனகளும் சிதைந்து பொடியா
ய்ப் போகும்படி மரித்தியுங்கொன்று ஆக்
கியாபித்தான். அவ்வண்ணமே அந்தக் கொலை
யாளர்கள் பிரகலாதனைக் கட்டிக் கொண்டு
போய்ப் பணியில் மேல் வைத்து எத்தனை
போ பெரிய இருப்புச் சம்மட்டிகளைக்கொ
ண்டு புலமாக ஓங்கியடித்தார்கள். கொடியபாத
கர்களாகிய அசுரர்கள் கணக்கில்லாதவர்கள் மூச்
சுவிடாது ஒயாமல் அடிக்கவே இனிமேது இவன்
பிழைக்கிறதா? கனவிலுமில்லை யென்று சகலமா
னவர்களும் எண்ணும்படியாயிருக்கின்ற சமய
த்தில், அந்தப் பிரகலாதாழ்வான் தனக்குள்ளே
அந்தநியாயியாயிருக்கின்ற எம்பெருமானு
க்குக் கைகளோ ஆயிரமல்ல அநேகம். திருவடி
களோ அளவிறந்தனவள். திருக்கண்களோ எண்
ணத்தொலையாதனகளென்று இந்தப்பிரகாரம்
அவனுடைய அவயவமுதலாகிய ரூபநாமகுண
ங்களை ஒழியாது தியானித்து மனதுருகிக்கொண்
டிருந்தானேயல்லாமல், தன்னை யடிக்கிறார்க
ளென்கின்றநினைவுசிறிதாவது கொள்ளவில்லை. எ
ன்னசெய்தும் ஊறுபடாததுகண்டு இரணியன்
மாயையிருல் இவன் உடலுஞ்சிதையாமல் உயி
ரும் பிரிபாமலிருக்கத்தக்க உபாயத்தைபுடை
யவையிருக்கின்றனாகையால், இனிநானே கொ
ல்லுகிறேனென்று கோபித்து உலகங்களை
ல்லாம் நடுங்கும்படிச் சமீபத்தில் வந்தான் அப்
படிக்கொல்லவந்தபிதாவைப் பிரகலாதன் வண
ங்கி ஐயம்! என்னுயிரைவாங்கும்படி நீர் வருத்
தப்படவேண்டாம் இது உம்மாலே சாத்திய
மாகத்தக்கதல்ல. சகல புலனங்கனையும் உண்
டாக்கிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே கொள்ளும்படி
யிருக்கின்றதென்று சொன்னான். அதைக்கே
ட்டு இரணியாசுரன் அடா உலகங்களைபுண்டா
க்கினவனென்று சொன்னமே! உலகங்களைபுண்
டாக்கினவரார் எப்பெயரை ஸ்துதி பண்ணிக்
கொண்டிருக்கின்ற திரிமூர்த்திகளா? அல்லது
முனிவர்களா? அல்லது தங்களுக்குள்ளதுகளை
யெல்லாம் என்னிடத்தில் தோற்றுப்போயிரு
க்கின்ற தேவர்களா? அல்லது மற்றவர்களா?
தெரியச்சொல்லடா என்றான் அப்படிப்ப

உவனெருவன் உண்டாயிருந்து அவனைக்கா
ட்டிவானுனால் காணலாமென்று நினைத்துத்
தனக்குக்கோபமுண்டெழுந்தும், இரணியன்
பிள்ளையைக் கொல்லவில்லை அப்பொழுது
பிரகலாதன் அவனொன்று கேட்டால்லவோ?
முன் குறித்தபடியே உலகங்களைப் படைத்
தவனும் அதுகளுக்குள் நானுபேதமாகிய
உயிர்களைப் படைத்தவனும் அந்த அபிபாத
உயிர்கள்தோறும் அந்தரிபாமியா யிருந்து
அங்கங்கே வாசஞ் செய்கின்றவனும், பூவி
னிடத்தில் மணமும் எள்ளினிடத்திலெண்ணெ
யும்போலவும், அளவில்லாத பலபொருள்களி
லுங் கலந்து நிறைந்திருக்கின்றவனுமாகிய
அரியென்பவன் தான். அவன் என் கண்ணினால்
நோக்கிக்காண்பதற்கு எவ்விடத்திலு மிருக்கி
ன்றான். உன்னிடத்தில் நான் அவனைக்குறி
த்து அன்புடனே சொன்னால், நீ யொன்றாவ
து உறுதியாகக் கொள்ளவில்லை ஆகையால்,
உன்னுடையகண்களால் நோக்கிப்பார்ப்பத
ற்கு உனக்குமுத்தவனாகிய இரணியாஷனு
டைய உயிமாமாய்த்ததாமரைக்கண்ணன், அத்
தனைலேசாய்க்கிடைக்கின்றவனோ? சாத்தவிகம்
ராஜசம். தாமசமாகிய முக்குணங்களு - மவ
னுடையதுகள். சிருஷ்டி- திதி - சங்காரமா
கிய முத்தொழில்களு மவனுடையதுகள். வெ
ண்மை பசுமை செம்மையாகிய மூவுருவமு
மவனுடையதுகள். சோமசூரிய அக்கினியாகி
ய முச்சுடர்களு மவனுடையதுகள், காரு
கபத்தியம் - தக்ஷணக்கினியம் - ஆகவளியமா
கிய வேதாக்கினி மூன்று மவனுடையதுகள்.
சொக்கமத்திய பாதாளமாகிய மூவுலகமும்
வனுடையதுகள். முதலும் நடுவும் முடிவு
முண்டாயிருக்கின்ற பொருள்களுக்குக் கெல்லாம்
அவனேசாகியா யிருக்கின்றவன் இதுவே
வேதத்தின்முடிவு இதுவே சத்தியமென்று
சொன்னான். இப்படி யென்று சொல்லவே
இரணியாசுரன் தன்னுடையதந்தங்கள் பிரகா
சிக்கும்படிக் கலகலவென்று நகைத்து, அடா
உலகத்திலுள்ள பலபொருள்களிலும் அந்த
அரியென்கின்ற ஒருவன் புருந்து நிறைந்திரு
க்கின்றனென்று சொன்னையே அதை நான்
கண்டு பின்பு அதற்குத்தக்கபடி செப்கிறேன்.
அப்படியே அந்தத் திருடனிருப்பானாகில்
அவனுடைய நிலைமையைத் திருஷ்டாந்தப்ப
டுத்து பார்ப்போமென்று சொன்னான். அதற்
குப்பிரகலாதன் ஐயா! அந்தப்புருஷோத்த
மன் காணிலுமிருக்கின்றான் அணுவினுமிரு
க்கின்றான் அந்த அணுவை அநேகங் கூறுகச்
செய்யப்பட்ட பரமானுவினு மிருக்கின்றான்
மகமேருவினு மிருக்கின்றான் இவ்விடத்தில்

நிற்கின்ற தூணிலுமிருக்கின்றான் நீர் சொ
ன்ன சொல்லிலு மிருக்கின்றான் அவனில்லாத
பொருளொன்றுமில்லை இந்த அநிசயத்தைப்
பார்க்க வேனுமானால் தீக்கிரத்தில் சந்தேச
மில்லாமல் பிரத்தியக்ஷமாகச் சொதித்தநின்று
கொள்ளுமென்றான். இவ்விதமாகச் சொல்ல
வே இரணியன் நல்லதென்று சம்மதித்துப்பி
ன்னான் சொல்லுகின்றான், தேவர்களுக்கும்
உனக்கும் ஒத்தவனாகி இந்த வலகமெங்கும்
நிறைந்திருக்கின்ற அந்தமகாவிஷ்ணுவை இங்
கே நிற்கின்ற தூணினிடத்திலிருக்கக் காட்டு
காட்டாமற் போவாயானால், மஸ்தகத்தையு
டைய மதயானையைச் சிங்கமானது அறைந்து
கொல்வதுபோல உன்னைநாங்கொன்று உன்
னுதிரத்தைக் குடித்து உடலைபுற்றின்றுவிடுவே
னென்றுசொன்னான். அதுகேட்டு அறிவிலே
கிரோஷ்டனாகிய பிரகலாதன் கேளுமையாபிதா
வே என்னைக் கொல்லுகிறேனென்று அடிக்க
டிச் சொல்லுகின்றீரே என்னுயிரானது உம்
மாலே கொல்லப்படுகிறதற்கு, அத்தனைஎளி
தாயிருக்கின்றதல்ல நான் உமக்கு முன்னே
சொன்ன சர்வேஸ்வரன் நீர் குறித்த குறித்த
இடங்களி லெல்லாம் அவசியம் காணப்படு
கின்றான் காணாமற்போவானேயாகில், என்னுயி
ரைநானே மாய்த்துக்கொள்ளுகிறேன் அப்ப
டிச் செய்யாமல் பிசுன்னும் பிராணனுடனிரு
ப்பேனனால், அவனுக்கு நான் அடிமையல்ல
எனக்கவ னுண்டவனல்ல வென்று பிரதிக்கி
னை பண்ணினான். அப்பொழுது இரணியாசு
ரன் தன்னுடைய வக்கிரதந்தங்கள் பிரகாசித்
தும்படி கிரித்துக் காலாக்கினிபோல மன
ம்பொங்கி நல்லதறல்லதென்று சொல்லிஇடி
விழுந்ததுபோல, அதிகஆர்ப்பாடமாகஎதிரோ
யிருந்த சொர்ணமயமாகிய நெடிய தூணைத்
தன்னுடையவஜ்ர கடகங்களையணிந்த ஜெயம்
பெற்றகையினால்ஒங்கி உக்கிரத்துடனே விசை
கொண்டு அறைந்து, இதிலே எங்கேகாட்டடா
வென்றான் அப்படி அறைந்த மாத்திரத்தில்
அந்தத் தூணிலிருந்து ஒருபேரரசை யான
து எழுந்துவிசைகொக்கிழித்து, அண்டமுகட்
டையும் பீறிக்கொண்டு ஊடுருவும்படிச் சிவ
ந்தகண்களையுடைய சிங்கமானது லோகாலோ
கங்களைல்லாங் கிடுகிடாயனமாகியவையும் உக்கி
ரமாய்ச் சிரித்தது. சார்வகாலமும் சதுர்முக
ப்பிரமாவும் கைலாசநாதனுந் தேடியுங்காண
ப்படாத அதிதூரத்திலிருக்கின்ற சர்வவகியன்
சர்வபரிபூரணனாகிய எம்பெருமான், அந்த
வீதம்பத்தில் சிரித்தவுடனே முன்புபரமாத்
மனைநான் எப்படியும் உமக்குத்தேடிக்காண்
பிக்கிறேனென்று இரணியனுக்கு, உறுதியாகச்

சொல்லியிருந்த மறக்கியானியாகிய பிரகலா
தாழ்வான் எழுந்து கூந்தாடினான் ஆனந்தக்
கண்ணிர் விட்டழுதான் அவன்விஷயமாயிரு
க்கின்ற திவ்விய சூத்திரனைப் பாடினான் சி
கிண்டேற் கைகளை அஞ்சலி பண்ணிக்கொண்
டால் சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்தான்மான்மான்
றுபோலத் துள்ளித் துள்ளி உலகமெல்லாம்
ஒடியோடித் துடைத்தான். அந்தச் சமயத்தில்
இரணியன் கொக்கரித்து அடடா! தூணி
லிருந்து கிரித்தையே நீயாடா! இந்தப்
பையல் சொன்ன விஷிணுதானா? எனக்குப் ப
யந்து ஒடிப்போயினவனாயினும் நீயொளித்
துக் கொண்டிருந்த சமுத்திரத்திலிடம் போ
தாதென்றோ? இப்பொழுது இந்தத் தூணி
விடத்தைத் தேடி. இவிலே வந்து ஒளித்
தாய் சூகட்டிம் என்னுடனே யுத்தம்பண்ண
த்தக்க வல்லமையை யுடையவனான தூணை
விட்டிர்த்திரமாகப் புறப்படு புறப்படு. என்
காலதாமசஞ் செய்கின்ற பெய்ந்து சொல்லிப்
பிண்ணும். அதட்டியார்ப் பரித்தான். அப்
பொழுது அண்டம்வெடித்ததுபோலப் படை
வென்று அந்தத்துணும்பிளந்தது அதிலிரு
ந்து உச்சிரநாசிக்கமானது பிறந்தது பிறந்த
வுடனே அதுவளர்ந்தது. அப்படி வளர்ந்து
அய்யிடத்திலுள்ளதும் பகிரண்ட முதலானதாக
யையும் அளந்துகொண்டேபோய் நிறைந்தது
ஆயினும், பகிரண்டத்திற்கு அப்பால் நடந்த
செய்திஎன்னவோ அதையாரறிந்து சொல்லு
கின்றவர்கள். ஆகாசம் கீழும்மேலும் கிழிந்த
து பரிமளம் பொருந்திய துளபமாவையை
அணிந்த நாசிக்க மூர்த்தியின் திருவுருவம்வா
னத்தை பூமிருவிப் போனதை நாமறிபமாட்
டோம். திருவடித்தாமனாகள் பூமியிலே தோ
யும்படி நின்றபொழுது நெடிநாகிய அண்ட
முடிநிலை சத்தியலோகத்திலிருந்த பிரமதே
வன், அன்றுதான் அந்த நாசிக்கப்பெருமானு
டைய திருவுர்த்திக்மலத்தில் உற்பத்தியான
வன்போல விளங்கியிருந்தான். அப்படிப் ப
ட்ட நாசிக்க சொருபத்திற்கு எத்தனையோ
கைகள் எத்தனையோகைகள் எத்தனையோ
முக்கேளுண்டா யிருந்ததுகள். அதுகளைக்கு
றித்து திவ்வனவென்று எண்ணிக்கணக்கிட்டு
ச் சொல்லத்தக்க விசேஷிகளுமுண்டோ? உல
கமெல்லாம் பரவியிருந்த அசுரசேனை ஆயிர
கோடி வெள்ளமும் மாண்புபோம்படித் தனி
த்தனியே நாசிக்க மூர்த்தியில்லைகள் அள்ளி
க்கொண்டதுகள். அந்தச்சகலிரகோடி வெ
ள்ளமாகிய அசுரர்களுக்குள்ளே ஒவ்வொரு
வர்க்கு ஒவ்வொருருமுடையும் இரண்டாண்
டுகளுக்கும் ஒவ்வொரு சிவக்கு முட்டும்

கண்களுமா யங்கங்கேகாண, திருமேனியில்
முடங்கிய ரோமங்கள் அசையும்பொழுது
அதுகளிலிருந்து உண்டாகியகாற்றுப் பிரள
ய காலாக்கினியை அவிக்கவும், சுவாசம்பிரசன்
டமாருதத்தை அடக்கவும், கண்களில் நின்று
ஜொலிக்கின்ற கோபாக்கினியானது சமுத்திர
ஜலத்தைச் சுவற்செய்யவும் வாயிலுள்ள
நீர் சகலமாகியபுவனங்களுடையும் நிரப்பவும், பல்
லாயிரகோடி யண்டங்களும் நெருங்கியரோ
மங்கள்தோறும் முட்டைகளைப்போ லொட்
டிக்கொண்டிருக்கவும் இந்தப்படி கோரபீக
ரமாகிய சொருபத்துடனே, உலகமெங்குமிட
மில்லாமல் நிறைந்துதோன்றிய அந்த நாகிங்
கமூர்த்தியானவர் ஊழிக்காலத்தில் சகலவுயிர்
களையும் திருவுரத்தில்தவைத்து வாழ்விப்பது
போல, பிரமாமுதலாகிய தர்மாத்மாக்களை
யெல்லாம் அப்பொழுது தமதுகர்ப்பத்தினி
டத்தில்தவைத்துத் தாயைப்போல ரக்ஷித்துக்
கொண்டு அந்தஅசுரர்கள்மேல்தாவி, அநேக
ரை பெயித்து அர்த்தசந்திரானுக் கொப்பாகிய
தம்முடைய வக்கிரதந்தங்களுக்குள் அடக்கு
வார். அநேகனாவாரிப் பூமியிலிட்டுத் தேய்ப்
பார். அநேகனைத்துக்கிப் பகிரண்டத்தில்
மோதுவார். அநேகனைப்பிடித்து மகமேரு
வில்லடிப்பார். அநேகனைவிரல்களினுற் பிசை
வார். அநேகனைக்கடல் நீருக்குள் அமிழ்த்திக்
குமிழி பெழும்படிச்செய்வார். அநேகனைவட
வாமுகாக்கினியிலிட்டு வாட்டுவார். அநேகனை
யிருபாதிபாகக் கிழிப்பார். அநேகனைக்குத்தி
வாயைப்பிளப்பார் - அநேகனை நகங்களாக்கிநி
த்தோலுரிப்பார். அநேகனைக் கண்களைத்தோ
ண்டிபெயிவார். அநேகனை வயிற்றைப்பிழிக்
குடையறுப்பார். அநேகனைப் பசையற்றுப்
போம்படி நசுக்குவார். நசுச்சந்திற் பதுங்கியி
ருப்பவர்களை நசுத்தினாலேயே அழுத்திக்கொ
ல்லுவார். யானைகளையும் தேர்களுக்கும் குதிரை
களையும் மற்றும் அந்த அசுரர்களுக்கு வாக
னமாயிருக்கின்ற யானைகள் சங்கங்கள் முதலா
னதுகளையும் உடல்கள் பிண்ணப்படாமல் உ
யிருடனே எயித்து விழுங்குவார். ஸ்ப்த சமு
த்திரஜலங்களையும் அதுகளிலுள்ள பெருமீன்
கிறுமீன்களுடனேயும் மொடுமொடு வென்று
குடிப்பார். ஏழுமேகங்களையும் இடிசுருட
னே உட்கொள்ளுபார் இந்தக் கோரத்தைக்க
ண்டி தர்மதேவதையும் இனியேதுசுவாமிக்குக்
கோபத்தணிதிறதென்று அஞ்சிச் சலிப்புற்ற
து பிண்ணுஞ்சில அசுரர்களைச் சக்ரவாளகிரி
போடெற்றுவார். சிலஅசுரர்களை அண்டச்சுவ
ரிக் மேல் மோதுவார். சில அசுரர்களை ஸ்ப்த
குலபர்வதங்களின் மேலடித்துக்கொல்லுவார்.

சில அசுரர்களை அழித்திருக்கின்றன அடங்கியிருக்கின்ற இருட்டிரதேசத்திற் கொண்டுபோய்த் தமது பெரியகையாலறைந்துதேயப்பார். சில அசுரர்களை மலையைப்போல உருண்டி விழும் படியாகத் தமதுகைநுனி நகத்தினுற் றலைகளைக் கிள்ளியெறிவார். சில அசுரர்களைவாரிச் சூழிப் பறக்கும்படி நசுக்குவார். சில அசுரர்களைக்கொல்லுகின்ற முறைமைப்படி கொல்லுவார். சில அசுரர்களுடைய உயினைப்பறித்துப்பானம் பண்ணுவார். சில அசுரர்களைப் பிடித்துக் கடல்நீர் ஆகாசத்தில் தாவும்படி கடலுநிறையத் தூர்த்துவிடுவார். மூன்று லோகங்களிலு முள்ள அவுண்கோடிகளை யெல்லாம் ஒன்றுதவிராமற் பிடித்துக் கொண்டு ஸ்ரீகளுடைய கருப்பமு மழிந்துபோகும்படியாகச் செய்து இந்த அண்டத்தில் அவுணரில்லாமற் கொண்டு அப்புறத்தண்டங்களிலும் தேடித் தடவிக்கொண்டிருந்தனாக இத்த நரசிங்கத்தினுடைய சிலைகள். இந்தப்பிரகாரமாக இரணியாசுரனும் அவன் பெற்ற தேவரக்ஷகனான பிரகலாதாழ்வானும் தவிர மற்றப் பலவகைப்பட்ட அவுணர் கூட்டங்களை யெல்லாம் ஒரு இமைப்போதின் நிமிஷம் கொண்டு ஆக்கிரமித்து வருகின்ற அந்த நரசிம்மத்தை இரணியாசுரன் பார்த்து, தனது வலதுகையில் வச்சிராயுதத்தை யுருவிக்கொண்டு இடதுகையில் ஆகாசத்தையும் மறைக்கும் படியான கேடயத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு தேவர்களுடைய மனது தீயும்படியாகவும் சப்த சமுத்திரங்களும் வற்றி மணல்காணும்படியாகவும் அழித்தருள பர்வதங்களும் நடுக்கும் படியாகவும் - கொர்ஜித்தது - உயிருள்ள மகமேருவைப்போல உதட்டை மடித்துக் கடித்துக்கொண்டுநின்றான். அவ்வாறு நின்ற தன்பிதாவைப் பெரியோர்களெல்லாந் துதிக்கும்படியாக நிற்கின்ற பிரகலாதாழ்வான் பார்த்து ஐயா! ஏகசக்கராதிபதியே! இப்போது இந்த நரசிம்ம மூர்த்தியைப்பார்த்தும் நீ உன்னுடையமனதில் ஒன்றுமாலோசிக்க வில்லையல்லவா? இந்தக் கருணைக்கடலாகிய நரசிம்மமூர்த்தியை வணங்கு, அந்தப்படி நீ வணங்குவாயாகில் அவரிடத்தி லிதுவரையில் நீ செய்திருக்கிற அபராதங்களை யெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்ளுவாரென்று சொல்லக்கேட்டு, இரணியன் அதிக உக்கிரங்கொண்டு அடா பிரகலாதனா? இதைக் கேள்-உன் கண்முன்பாகவெளிப்பட்டிருக்கின்ற இந்த நரசிங்கத்தினுடைய தோள்களையும் கால்களையும்வெட்டித்தள்ளி உன்னையும் இரண்டு துண்டமாக்கத் துண்டிட்டு என்னுடைய வாளை வணங்குவேனெ யல்லாமல் எனதுதேவிமார்களுடைய ஓடல்காலத்திலும் நான் வணங்கினதை

நீகண்டதுண்டா வென்று அண்டங்களெல்லாம் நயிக்கும்படியாகச் சிரித்து அப்படிச் சிரித்தவாயிலும்-கையிலும்-கையிற்பற்றியிருக்கின்ற வாளிலும் நடந்தகால்களிலும் குப்பு குப்புவென்று திப்பொறி பறக்கும்படியாக அதிககோபத்தோடு அந்த நரசிம்மத்தை எதிர்த்து வந்த மாத்நிரத்தில்த், கொயிடைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தவர் அசுரர்களுடைய தந்திரங்களுக் கெல்லாம் மேலாகிய உபாயங்களைச் செய்யும் அகடிதகடனா சாமர்த்தியமுள்ள அந்தநரசிம்ம மூர்த்தியானவர், கணிதசாஸ்திர பண்டிதர்களாலும் கணக்கிட்டு இவ்வளவென்றுதொகைசொல்லுதற்கரிதான தம்முடைய எண்ணிறந்த கைகளினாலுங்கால்களினாலும் அந்தஇரணியாசுரனைச் சூழ்ந்து கட்டிப்பிடித்தார். இந்தப்படித் கொருவனையொருவர் கட்டிப்பிடித்து எல்லா வுலகங்களுக்கு மேலாய் ஒருவருங்காணுதபடி உயர்ந்து நிற்கின்ற தன்மையைக்காணும்போது பயப்படும்படியான ஆகாரத்தையுடைய இரணியாசுரன் மேருமலைக்குச் சமானமாகவும், இந்த நரசிம்மமூர்த்தி மற்ற அழித்தருள சலங்களுக் குச் சமானமாகவும், காணப்பட்டார்கள். மேலும் இந்த நரசிம்ம மூர்த்தியானவர் மிகுந்த கொர்ஜித்ததினாலும் வேலாயுதம் போன்ற நகங்களையுடைய அநேகமாயிரங் கைகளாலும் சப்திக்கின்ற அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலானது பிரம்மலோகத்தைத் தாவிக்கொண்டுபோகிறதுபோலும் காணப்பட்டார். இரணியன் அந்தச்சமுத்திரத்திற்கு நழிவிலகப்பட்ட மேருமலைக்குச் சமானமாக விருந்தான்.

இப்படி இருவரும் மிகுந்த உக்கிரத்தோடு யுத்தஞ்செய்யும்போது இந்த நரசிம்மமூர்த்தியானவர் தமதொரு கையினாலே இரணியனுடைய இரண்டுகால்களையும் சேரப்பிடித்துவாரி அவனுடைய வாளும்-கைகளும்- தலையும் பிரம்ம லோகத்தினுடைய அண்டச்சுவரில் உடைசும்படியாகச் சூரியனுணவன் தன்னுடைய பரிவேடத் தோடுங்கூடச் சுற்றிவருகிறதைப்போலத் தோன்றக் கிறகிறென்று சுழற்றிய காலத்திள், அந்த இரணியனுடைய இரண்டு கால்களில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த குண்டலங்கள் சிதறி கிழங்கிலொன்றும், மேற்கிலொன்றுமாக விழுந்தன. அதைப்பார்த்தும்போது சூரியனுணவன் உதயகாலத்திலும், அஸ்தமன காலத்திலும், பிரகாசிக்கின்ற காலமாவை கிரணங்களைப்போலவு மிருந்தன. இந்தப்பிரகார மிவர்களிரண்டுபேருஞ் செய்த யுத்தப்பெருமையை இத்தன்மையதென்று ஒருவன் தன்னொருவாயினுற் சொல்லும் வல்லமையுடையவனாவானோ? அந்தக்காலத்திள் தன்

எடியார் யாவர்க்கும் பரமபதத்தைக் கொடுக்கும் வள்ளல் தன்மையை யுடையவரான, அந்த நாகிம்மமூர்த்தியானவர், தமது வெண்மையான நகங்களிலே இந்த இரணியனுடைய மார்பிலே நறுக்கென்று குத்தினார். குத்தினமாதிரி த்தில் மார்பினிடத்தில் குபுருபுவென்று இரத்தவெள்ளமானது புறப்பட்டுப் பூமியெல்லாம் பரவினது. இப்படி புத்தஞ்செய்த பிறகு நாகிம்மமூர்த்தியானவர் அத்திறோத்தில் அவனுனுடைய கோபுரவாகுத்படியில் தமது திருத்தொடைகளின்பேரில் இரணியாசனத்தை வைக்கிராபுதம்போன்ற தமது நகங்களிலுள் அவன் மணியார்சப இரண்டாகப்பிளந்து அவனுடைய உதிரங்களைமெல்லாம் பூமியின்பேரில் இத்தொட்டாமல் வாயினுலுறுஞ்சிக் கொப்புளித்துக்கொண்டி அவனைச் சமீபமித்த அயனான் தேவர்களுக்கு உண்டாயிருந்த துன்பங்களைப் போக்கினார்.

அந்தச்சமயத்தில் இரணியாசனனுக்குப் பயந்தோடிப்போய்த் தாங்களிருந்த இடந்தெரியாமல் மறைந்திருந்த திரிதேத்திரங்களை யுடைய பரமசிவனும், எட்டுக்கண்களை யுடைய பிரமதேவனும், ஆயிரக்கண்களையுடைய இந்திரனும், திருப்பாலரீசனும், எல்லாத் தேவர்களும், சமஸ்த ரிஷிக்கூட்டங்களும், மற்றமுண்டான சகலமானபேர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து அவ்விடத்தில்வந்துநின்றனவொன்றி நம்முடைய ரக்ஷகராகிய இந்தநாகிம்மமூர்த்தியின் பயங்கரமான விவருபத்தைக்கண்டு கண்கூசி; எந்தக்கண்களாற் காண்போமென் திரக்கமுற்றவர்களாய் திந்தப் பார்த்தபார்த்தபேர்களுடைய கண்களுக்கு முன்பாகத் தமது திருமுகமும், திருக்கைகளும், திருமேனியும், திருவடிகளுமாய்த் தோன்றி எல்லாவிடங்களிலும் தாமாய் நிறைந்த; வாங்கினாலும், மனத்தினாலும், அறிவினாலும், அளவிடக்கூடாதபடித்திருவடிகள் பாதலத்திக்குக் தோடிவும், இடைப்பிரதேசம் ஐம்முகனுடையோருள் காண வரிதாப்படியாகவும், திருமுடி சந்தடலோக வாகியான பிரமதேவனாலும் அளவிடக்கூடாதுமுடியாமலும், பெரிய ஆகாரத்துடனே சேவைசாதிக்கின்றதைக் கண்ட; சமஸ்தமான தேவர்களும், ரிஷிகளும் பயந்து திந்த. அப்படி பல்லுக்குப்பல் இடைவெளி ஆயிரக்காதமாகவும், கோடானுகோடி திருமுடிகளை யுடையவராகவும், அளவிடத்தக்கரிதான பெரிய திருமேனியை யுடையவராகவும், பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அந்த நாகிம்மமூர்த்திக் கெதிரோ கமலோற்பவஞான பிரமதேவன் வந்த தின்றுகொண்டி அவருடையபுனைபெயரெடுத்துச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

கவி.

தண்ணைப்படைப்பனவுந் தானேயெனுந்தன்மை, பின்னைப்படைத்தனவேந் காட்டிம்பெரும்பெருமை, யுண்ணைப்படைத்தாய்நீ யென்ற லுயிர்படைப்பா, நெண்ணைப்படைத்தாய்நீ பென்னுமதுபெற்றமே..... (க)

பல்லாயிரகோடி யண்டம்பனிக்கடலு, ணில்லாதமொக்குளிந் றோன்றுமானின் னுழையே, எல்லாவுருவுநீ யென்றக்காலிவ்வுருவம், வல்லே குறித்தால் வாய்பின்மைவாராதோ ... (உ)

பேனாயொருபொருட்சே பல்வகையாற் பேர்த்தெண்ணுந், தானாநிலையைத் தனியைப் பிறரினிலை, யானாப்படைக்கின்ற தியானையளிக்கின்றதி, யானாத்துடைக்கின்ற தையாவந்யே மால்..... (ஈ)

நிண்ணுளையெண்ண நிருமித்தாய்நின்னருளா, லெண்ணுளையெப்பொருளு மியாவணாயும் யானின்மேல், பின்னிலென்முன்னிலென் எந்தைபெருமானே, பொன்னிலேதோன்றும் பூனோக்கும்பூட்சியாய்..... (ச)

பொருள்.

தேவரீருடைய கல்பாணகுணங்கள் ஒவ்வொன்றும் தண்ணைத்தானே சிருஷ்டித்துக் கொண்டதென்று நினைப்பதற்கு, அக்குணங்கள் தேவரீருடைய திருமேனியையச் சிறியில் தண்ணைத்தான் பிரத்தியேகமாகச் சிருஷ்டித்துக்காட்டுமே யானான்; அந்தப்பெருமையை உடையதானும். அப்படிக்கில்லாமல் தேவரீரோ உம்முடைய திருமேனியையும், அத்திருமேனிக்குப்பிரகாசமாகத் திவ்யகல்பாணகுணங்களை யுஞ்சிருஷ்டித்திரானால் உலகசேவகோடிகளைச் சிருஷ்டிக்கும்படி எண்ண நீர்சிருஷ்டித்தீரொன்னுஞ்செய்கை யெத்தன்மைத்தானும். பல்லாயிரகோடி அண்டங்களும் குளிர்ந்தசமுத்திரத்தில் தோன்றி அழியும் குமிழியைப்போல உம்மிடத்தி லுற்பவிக்கும் எல்லா வுருவங்களும் நீரோயாயிருக்க, அவற்றை பெல்லாம் அழிக்கும்படியான இவ்வுருவத்தையும் வகித்துக் கொள்ளுவரோ யானான், அநவஸ்தா தேஷ்டமென்கிற ஒருகுறைவாமாட்டாதோ! ஒருவஸ்துவக்கேபலபெயரிட்டுப்பேசித்து நினைக்கும்படியான காட்சியையுடையவர் நீரொருவரே வேறொருவரினிலை. யாதலால் நீராணாச் சிருஷ்டிக்கின்றீர்-யானா இரகசிக்கின்றீர் - யானாச்சம்மரிக்கின்றீர் - அம் மாயா லீலைபை நாக் கொன்றுமறியமாட்டோம். உமது உந்திக்கமலத்தி லடியேனையுண்டாக்க உமதுகி

ருபையினியமனத்தினு லெல்லிடத்தி னின்று
ம், எல்லாப்பொருள்களையும் ருத்திநோற்றிராதி
எல்லா சீவர்களையும் யாக்கிருத்தித்தேன். உம்
மைமயன் னனக்கொரு காரணமுமில்லை - கா
சியமுமில்லை - பிரம ருத்திநோற்றிராதியர்களா
ன எங்கள் பிராவாகிய பெருமானே! ஒரு
பொன்னிலுண்டான பலபூஷணங்களைப் போ
லப்பல வடிவுடைய தேகதேகி ஐக்கியபாவ
மான எகஸ்வரூபரானவோ? என் திப்படியாக
ப் பிரமதேவனும், மஸூவாயுதத்தையுடைய உ
ருத்திரனும், மற்றதேவர்க்கள் முதலிய யாவர்க
ளுஞ், சாஷ்டாங்கபிரணாமங்களைச் செய்துக்கொ
ண்டு இரண்டுபக்கங்களிலும் நின்றுகொண்டிரு
க்க. சக்கிரதரராகிய சாக்ஷாத்து ஸ்ரீவைகுண்
டபதியானவர் அடங்காத தமது கோபமாரி, இ
ப்போதே லோகமெல்லா மழிந்தபோது மெ
ன்று மனம் மயிங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற பிர
ம ருத்திநோற்றிராதி சமஸ்ததேவர்களையும் பா
ர்த்துப்பயப்படாதேயுங்கொண்டு கிருபைசெ
ய்து, தாமரஸுபுட்பம்போன்ற தமது திருக்கர
த்தால் அபயங்கொடுத்தார். இப்படிக்கொத்த
சமயத்தில் தேவர்களுள்ளாரும் தங்களைய நி
வாரணத்தின் பொருட்டிப்பூவிலவீற்றிருக்கின்ற
ஸ்ரீமகாலட்சுமியும், அழகுக்கு அழகானவளும்
சர்வத்திராளுக்கும் ஐஸ்வரியமானவளும், பரம
பதவின்பத்தைக்கொடுப்பவளும், பிராணரக்ஷ
கியும், தேவாமிரித்ததோடுமிங்கூடப். பிறந்தவளு
ம், தேவர்முதலிய யாவர்களையும் பெற்றதாயா
னவளுமாகிய-பெரியபிராட்டியானா அந்த நர
சிம்மமூர்த்தியினிடத்திற் கெழுந்தருளும்படி
யாகப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

அப்படி தேவர்களுபிரார்த்தித்தப்பிரகா
ரம் தம்மெதிரிலெழுந்தருளிய செந்தாமரைப்
புட்பத்தின்மீது வீற்றிருக்கும் தாண்டாளிக்
கானவளும், நல்லவாசனைபொருந்திய புஷ்ப
மாலையிற்கட்டிய விளங்கொழுந்தைப்போல்
வளும், எல்லாவுலகங்களையும் அவ்வுலகங்களிலு
ள்ள பிரமருத்திநோற்றிராதிகள் முதலிய சீவகோ
டிகளையும் பெற்றதாயாகியவளுமான, சாக்ஷாத்
து ஸ்ரீமகாலட்சுமியைச் சமாருதிக-ரகிதஞை-
சாக்ஷாத்து நரசிம்மமூர்த்தியானவர்கிருபையு
டனே கடாஷித்த மாத்திரத்தில் ரிஷிக்கூட்டங்க
ளெல்லாம் புருஷ குத்தத்ததினால் ஸத்தோத்
திரம் பண்ணினார்கள். அப்போது பரஞ்
சோதியாகிய ஸ்ரீநரசிம்மமூர்த்தியானவர் சந்
தோஷித்துடன் தனக்கெதிரில் நிதிவன்ற பக்
த சிரோன்மணியாகிய பிரகலாதாழ்வானைக்
கடாஷித்து - ஐயா, பிரகலாதாழ்வானே? உன்
னுடைய தகப்பனாகிய இரணியனைநான்
உன் கண்ணெதிரே கொண்டு அவனுடைய

உயிணாப்போக்கின காலத்தினும்; உன்பனது
கிஞ்சித்தேனுஞ் சஞ்சலப்படாமல் தர்மமார்
க்கமானசெய்கையுடனேகூட என்மீது அத்திய
ந்தபத்திவைத்திருந்தாயே! அப்படிப்பட்ட
தயவுள்ள உனக்கு நானென்ன பிரார்த்தனா
செய்யப்போகிறேன். ஓரிணைப்பெழுதை
ஆயிரம்பங்கிட்டு அநிலொருபக்கான கறுகா
லத்திற்குள் உந்தகப்பனை உயிணாமாத்திரம்தீக்
குதிறவனைப்போல அவனுடைய தேகதேயும்
பிளந்து கின்றுபின்னப்படுத்தக்கூடும், பொ
றுமைமமைந்த நல்லமனதுடனே நீ இருந்தா
யே! இனிமேலுனது சந்ததியார் என்னிடத்தி
ல் அளவில்லாத பலகுற்றங்களைச்செய்தபோதி
னும், அவர்களைக்கொல்லுகிறதேயில்லை, உனக்
கும் நல்லவனாகிருக்கிறேன். ந-ஹு-ஹுக்குச்செ
ய்யவேண்டிய நன்மைகள் எவ்வளவுமென்மிமா
னபோதினும் அஞ்சையப்படாமல் கேட்கக்கூ
டவாயென்று ஆக்கியாபித்தருளினார். அப்போது
பிரகலாதாழ்வார் ஸ்வாமி! உம்மால்முன்பு அடி
யென்பெற்ற பேறுகளுக்கு ஓரளவில்லை, ஆயி
னும் இன்னொருவரம் அடியேனுக்குக்கிருபை
செய்யவேண்டும். அநென்னவென்றால், அடி
யென் எனும்பில்லாத இழிபிறவியாகிய புரு
வாகச் சென்மீத்த போதினும், உம்மிடத்தும்-
உம்மடியாரிடத்திலும் அத்தியந்த அன்புபெற்
றிருக்குப்படியான இந்த அரியவர மொன்று
மாத்திரமே வேண்டுமென்றான். அப்படிச்சொ
ன்னபிரகலாத ஆழ்வானைக் கடாஷித்துக்கருணை
த்திருவுள்ளத்தராய்ல! பிரகலாதாழ்வானே! பிரம
ருத்திராதி தேவர்களான சமஸ்தபூதங்களும் அ
ழிந்தகாலத்தினும் நீ அழியாமல் என்னைப்போ
ல் நித்தியனாய்ச் சீவன்முத்தனாகக்கடவாய் சோ
திமயமாகிய பிரகலாதாழ்வானே! இந்த மூன்
றுலோக வாசினரும் உனக்கடுமையல்லவோ!
அவர்களென்னை வணக்கியபடையும் பிரயோச
னங்களைமெல்லாம் உன்னைவணங்கி - உன்றாற்
பெற்றுஜ்ஜீவிக்கக் கடவர்கள். எனக் கன்பான
வர்களெல்லாம் உனக் கன்பராகக்கடவர்கள். நீ
இனித்தானவர்களுக்கு அரசனா யிருக்கிறதாமா
த்திரமோ? வானவர்களுக்கும் நீபேதலைவனா
யிருக்கின்றாய்! நல்ல தர்மமும் - சத்திய
மும் - நான்குவேதங்களும் - பெரியனா
னமும் - பொறுமைமும் - எண்ணுணக்களும்
உன்சொற்படி உனக்கு வேண்டியவைகளைச்
செய்துய்யக்கடவர்கள். இனி எனக்கு முனக்கு
மொருவேதமு மில்லையென்று எம்பெருமான்
வரங்கொடுத்து. எல்லாலோகத்தவர்களும், கை
கூப்பி வணங்கும்படியாகவும், ஆசாரவாசலி
ல் செய்பேரிகை முழங்கும்படியாகவும், பிரக
லாதாழ்வானுக்கு திருமுடிசூட்டித் தேவர்க

யெல்லா மழைத்து நீங்கள் இந்தப் பிள்ளைக்
ஞ்சுச் செய்யவேண்டிய உரிமை பெருமைகளை
யெல்லாம் செய்யக்கடவீர்களென்று ஆக்கியா
பித்தார். அப்படியே தேவர்களெல்லாரும்பிர
கலாதாழ்வானுடைய பட்டாபிஷேகத்தில் தங்
கள் தங்களுக்குரிய கடமைகளைச் செய்யவும், பிர
மதேவன் ஓம்வளர்க்கவும், சாக்ஷாத் நாராயண
ன் முடிசூட்டவும், இந்தப்பிரகாரமாகப் பிரக
லாதாழ்வான் மகாராஜனுய்த் திரிலோகத்தவர்க
ளும், ஸத்தோத்திரம்பண்ணவும், மகாரிஷிகள்
வெதபாராயணஞ் செய்யவும், சிம்மாசனத்
தில்லிது எழுந்தருளியிருந்தார். இது பூர்வவி
ருத்தாந்தமாகும். ஓ அண்ணா! இராவணன்
ரா? நீ இதை நன்றாய் தீர்க்காலோசனை செய்
யவேண்டும், என்னமோ சாமான்னிய மென்று
ஆலசியம் பண்ணுவாயானால் நீமைவினாகிறது
சத்தியமாகமென்று புத்திமான்களில் சிவோஷி
டரான (விடீஷ்ணுந்வான்) தந்தமயனாகிய இரா
வணனுக்குச் சொன்னார்.

இரணியவதைப்படலம்

முற்றும்.

விபூஷணனடைக்கலப்படலம்.

இந்தப்பிரகாரமாக விடீஷ்ணுந்வான் சொ
ல்ல, இராவணன்கேட்டும் - சீதையினிடத்தில்
நான் வைத்திருந்த ஆசையினாலே அந்தக்கேழ்
வியைத் தன்மனதில் உறுதியென்று நம்பாமல்
செய்வார்கூட்டியதுபோல், இரணியகண்களுக்கு
சிவந்த மிதந்தகோபமுடையவனாய் இரணிய
னென்கிறவன் எக்கணக்காட்டிலும் மிதந்த ப
லமுள்ளவன். அப்படிப்பட்டவனை அந்தவிஷி
ணுவானவன் கொன்றுபோட்டான் என்று பயந்
து இந்தமனிதரிடத்தில் நீ பகவும் வைத்திருக்கி
ன்றாய்! மாணமென்கின்ற ஒரு முடிவுகாலத்தி
னால் அப்படிப்பட்ட பலபொழியுமே யல்லா
மல் வேறல்ல, அப்படிப்பட்ட இரணியனால்
பெற்று வளர்க்கப்பட்ட பிரகலாதனன் வளர்த்
தகடாகையில் பாய்ந்ததுபோலத் தந்தகப்பனை
அந்தவிஷ்ணுவானவன் பிளந்து சம்ஸாரித்தகா
லத்தில் விசனமென்பது என்னவேனுமில்லாம
ல், தான் மிதந்த மகிழ்வடைந்திருந்தான். அந்த
ப்பிரகலாதனனும் என்பகையாளிகளான அந்த
மானிடர்களுக்குச் சிநேகப் பூண்டிருக்கின்ற நீ
யும் சமானமானார்கள். உக்கணப்போலொத்த
துரோக சித்தியை யுடையோர்கள் வேறொருவ
ருடையோ? மிதந்த பெருமையுடையவனாகிய
இரணியனுடைய குமாரனாக பிரகலாதனனு
டைய சபாவத்தைப்போலச் செய்யவேண்டிய

தந்திரங்களை நீ செய்துமுடித்து நானிந்த மனி
தனுக்குத் தோற்றமின்பு ஏழையான நீ என்னு
டைய இந்தமிகுந்த ஐஸ்வரியத்தை அடைந்து
வாழலாமென்றிருக்கிறாய் உன்னுடைய நினைவி
ன்படி இது உனக்குக்கிடைக்குமோ? நீ அவர்களிட
த்தில் வெகுநாளைய உறவாளிகளைப்போல மிகு
ந்த அன்பு வைத்திருக்கின்றாய் எனக்குப்பகையா
ளிகளாகிய அந்தமனிதரிடத்தில் சிநேகம் வைத்தி
ருக்கின்றாய்- அவர்கள் பகைத்தில் மெத்த உருகி
ப்போகிறாய்- அழுகிறாய்- அவர்களை ஸ்தோத்
திரம்பண்ணுகிறாய் - ஆகையால் அவர்களுக்கு
நீ புகலாயிருக்கின்றாய் - இதற்கு வேறே சாட்
சி வேண்டியதில்லை, அந்தமனிதர்களிடத்திற்கு
ப்போய் அவர்களைச் சிநேகஞ் செய்து
கொண்டு செய்யவேண்டிய தந்திரங்களை யெல்
லாம் நன்றாயாலோசனைபண்ணிக்கொண்டாய்-
எண்ணச் செய்திவ்வேண்டுமென்றும் நினைத்திருக்
கின்றாய்- இந்த இராசரீகத்தில் பேரினு மாசை
வைத்திருக்கின்றாய் - உன்னுடைய செய்கையா
னது வெகு கொடுமானதாகிருக்கின்றது, உ
ன்னைப்பார்க்கினு மெனக்குப் பகையாளிகளா
ரிருக்கின்றார்கள். அன்றைக்கொரு குரங்குவந்
து நம்முடைய அசோகவனத்தையழித்துவிட்
டதற்காக அதைக்கொல்லும்படியாக நான் சொ
ன்னதற்குத் தூதரைக்கொல்லுவது வெற்றியல்ல
வென்று விலக்கிவிட்டாய்-இனி நடக்கவேண்டிய
பகாரியத்தை நினைத்துக்கொண்டு வெற்றிமாலை
யை அணிந்துவந்திருக்கின்ற பரீராமனை உனக்
குத்துணைவனுக்கிக்கொள்ளுகிறதற்குத்தீர்மானி
த்திருக்கின்றாய் - நீ உன்பிராணனுக்குப் பயந்
து இருக்கின்றாய் யானபடியால் எதிரிகளோடு
புத்தஞ் செய்கிறதற்கு நீதக்க யோக்கியனுமல்
ல உனக்கு இராசுகர்களாக அந்த மனிதர்களிட
த்தில் சிநேகம் வைத்திருக்கிறாய்? உன்மனதில்
குறுகுக்கின்றது. நீ பிறந்த இராசுகச நிலைமையு
மாற்றிவிட்டாய் விஷித்ததைக்கூட வைத்திருப்
பதுபோல உன்னையு மென்னுடன்கூட வைத்
துக்கொண்டு வாழ்கிறதினால் நன்மையுண்டாகு
மோ? ஆகையால் சகோதர அத்தியென்கிற
தை நினைத்து உன்னைக்கொல்லாமல் விட்டுவிட்
டேன் நீ ஒன்றும்பேசாதே சீக்கிரமாய் வெளி
யேபோய்விடு என்கண்முன் நிற்பாயேயாகில்
மரணமடைந் திருவாயென்று இனி அழிந்து
போகின்றவனும் தனக்குள்ள அறிவெல்லாங்
கெட்டவனுமான இராவணன் சொன்னான்.

அப்படி அவன் சொன்ன மாதிரத்தில்
(விடீஷ்ணுந்வான்) அந்தச் சகபதையவிட் டெ
ழுந்திருந்து ஆகாசமார்க்கத்திற்போய் - அநே
கநீதியான காரியங்களை ஆலோசித்து- அன்ன
பிரதாபலக்கேஸ்வரா? மிகுந்த வாழ்வுடனென்

உண்பிகாலபரியந்தம் உயிரோடுங்கூடி வாழ்
நிற்குகிறதை எள்ளளவும் நீரினயாமல் அற்ப
மானபேர்கள் சொல்லுகிறதைக்கேட்டுக் கெட்
டுப்போகிறது நியாயமாகுமா? தர்மந்தப்பின
பேர்களுக்கு ஆண்மைபுமுண்டா! உன்பிள்ளை
களென்ன? குருக்கள்மாரென்ன? மிகுந்தபந்துக்
களென்ன? சிறேதீதர்களுென்ன? பலஹீனர்க
ளும் பலமுள்ள வர்களுமான உண்ணைச்சேர்ந்த
பேர்களுென்ன? இத்தனைபேர்களையும் ஸ்ரீராம
ருடைய அம்புக்கிணாயாகக் கொடுத்த நியுமி
றந்துபோவாய். நான் பலவகையாலும் உறுதி
யானவைகளையும், தகுந்தவைகளையும், உண்மன
துக் கிசையும்படியாகத் தெரிவித்தேன் அவ்வ
ளவையும் நீ ஆலோசிக்கவில்லை. அண்ணா! என்
குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டு
மென்று உத்தமனானவிபீஷ்ணுநீவார் சொல்லி
ப்போட்டு, அந்த இலங்கா பட்டணத்தைவிட்
டுப் புறப்படும்போது அலைல் - அனிலல் - அ
ரன் - சம்பாதி என்கிற நான்குமந்திரிகளும் வே
கமாபவந்து விபீஷ்ணுநீவா ருடனேபுறப்பட்
டார்கள். அவ்வாறுபுறப்பட்ட விபீஷ்ணுநீவா
ரும், நான்கு தோழர்களும், குரங்குப்படை
யோடு இராமலக்ஷ்மணர்க ளென்கின்ற இர
ண்டுமணிதர்கள். சமுத்திரக் கரையில் வந்து
சேர்ந்திருக்கிறார்கள். என்று சமாசாரக்கேட்
டு, வேறொரிடத்துக்குப்போய் இந்த நான்கு
தோழர்களுடன் விபீஷ்ணுநீவா ராலோசிக்கத்
தொடங்கினார். ஐயா! தோழர்களே? தர்மசிற
தைபுடையவர்களிடத்திலே எனக்குப் பகைமு
ண்டாயிருக்கின்றது. நான் புகழையல்லாமல்
வாழ்வை விருப்பவில்லை மறந்துவிட்டேன். எ
ன்கோதரன் தர்மத்தை யுறுதியென்று பிடி
யாத படியினாலே அவனைவிட்டு நீங்கிவிட்டே
ன். இனி நான் செய்யவேண்டியதென்ன நீங்
கள் சொல்லுங்களென்று கேட்க, தருமசாஸ
்திர நிபுணர்களான அந்தநான்கு ஆலோசனை
மந்திரிகளும், ஒருவருக்கொருவர் நன்றா யா
லோசித்துச்சொல்லத்தொடங்கினார்கள். ஐயா!
விபீஷணமஹாராஜனே! பெருமையிற்சிறந்
தது இதனும வேறொன் றில்லை, குறைவில்லா
த ஐஸ்வரியமானது தர்மசொருபியர்கிய இந்
த இராட்சத்திரனைத் தரிசித்துக்கொண் டிரு
க்கின்றதே, இனி உமக்குத் தர்மமு மிதவே
யாகும், என்று சொன்னார்கள். அதை விபீஷ்
ணுநீவார்கேட்டு - ஐயா, மந்திரிகளே! நல்ல
வார்த்தை சொன்னீர்கள். நாயிதைத் தவிர்ந்
து வேறொருகாரியஞ் செய்வோமேயானால்
இராட்சாசர்களாகவே போய்விடுவோம். நம்மு
டைய அல்பமான செம்மம் நீங்கிக் கடைத்
தேறும்படி அநந்தகல்லியாண குணகண ஸ்ரீ

மானுன, ஸ்ரீராம மூர்த்தியி னுடைய இரண்டி
செந்தாமரைக் கமலம்போன்ற நிருவடிக்கையு
ம் அடைக்கலமாப்ச் சேரக்கடவோம் என்று
பின்னுஞ் சொல்லுகின்றார்.

இந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியை நான் முன்
பொருக்கானும் பார்த்ததாயில்லை, இவரைப் ப
ற்றிக்கேள்விப்பட்டதாயில்லை, இவரிடத்திற்
எனக்கன்பு பிறந்ததற்குக் காரணந் தெரிடவில்
லை, எந்தேகமெல்லாம் ஆனந்தமென்னுங் க
டலிற் குளித்துக் குளிர்ந்துவிட்டது. என்.
னுடைய நெஞ்சம் திடமாய் நிற்குமாட்டவில்
லை உருகிப்போகிறது-இவர் என்னுடைய அல்
பமான பிறவிநோய்க்குப் பைகடாளிபோலக்
காணப்படுகின்றார், ஈஸ்வரபத்தியும், நல்லதர்
ம்மமும், பகைபாசமின்மையும் பிறவுயிர்களி
டத்திலிருளும் ஸ்ரீவேதவித்துக்களுடைய ஆசீ
ர்வாதங்களும் மூலதாமரையுதிப்பத்தில் வசித்
துக்கொண் டிருக்கின்ற சாக்ஷாத் திராமதே
வனை நோக்கித் தவஞ்செய்த காலத்தில் நான்
விரும்பிப்பெற்றவரங்களும், ஆகிய இவைகளா
னுண்டாகிய பிரயோசனங்கள், என்னை இப்ப
டிப்பட்ட பரிசுத்தவானாகச்செய்தவைகளே எ
ன்று நினைத்தேன். பிராமருத்திரோத்திராதி யா
வர்களுக்கும் ஏகநாடகனாகிய இந்த ஸ்ரீராம
மூர்த்தியினுடைய நிருவடிகளைத் தியானித்து
நம்முடைய மனதில் நினைத்த எண்ணங்களை
யெல்லாம் முடித்துக் கொள்ளும்படியாயி
னோம். என்று மிகுந்த ஆறந்த பூர்ன்னையக்
கடலைத் தாண்டிப்போய் அந்தவிபீஷணரான
வர் அக்களையில் எங்கும் விளக்கு வெளிச்சம்
பிரகாசிக்கின்றதினால் பாற்கடலில் தாமரை
புஷ்பித் திருக்கிறதுபோலக் காணப்படுகின்ற
பெரியவானரசேனைகளைத் தமதுகண்ணினுலே
பார்த்து தேகத்தோடுகூடிய சகலஜீவகோடிக
ளையும் இந்தவானரங்களையும்ஒரிடத்தில் நிறுத்தி
மதிப்பிடுவோமானால் இந்தவானரசேனைகளின்
தொகையே பெரிதாயிருக்குமென்று, தன்னு
டைய மந்திரிகளுக்குச்சொல்லி, நாயிப்போது
இராத்நிகாலமாயிருக்கிறபடியினாலே அவ்வி
டத்திற்குப்போகிறது நமக்குத்தகுதியல்லவே
ன்று உயர்ந்தபொருள்பட ஆலோசனைசெய்து
அதிவிவேகியான அந்தவிபீஷ்ணுநீவார், ஒரி
டத்தில் மறைந்திருந்தார். ஒற்றைச்சக்கரத்
தைப்பூண்ட தேவையுடைய சூரியனு முதய
மாயினான்.

அந்தச் சமயத்தில் லோகா ராட்டிரான
ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், சமுத்திரத்தைக் கடக்
கும்படியாக நினைவுகொண்டவராய் - நீலோற்
பலபுஷ்பம்போன்ற கண்களோடுகூடிய சீதா
பிராட்டியாருடைய பவளத்தைக் காட்டினு

ஞ் சிறந்த பிரகாசிக்கின்ற சிவந்தஇதழை நினைத்துச் சொர்வடைத்து, அந்தக்கடற்கரைக்குச் சமீபத்தில்வந்து அய்விடத்தினுள்ள சோலைகளையும், நீர்ச்சுழிகளையும், மணல்வெளியையும், தாமரஞ்செடிகளையும், நீலோற்பலபுஷ்பங்களையும், கருங்குவிளைப்புஷ்பங்களையும், படர்ந்திருக்கின்ற புன்னை விருகங்களையும், அதன்பக்கத்தில் அன்னங்கள் நிறைந்து ஒன்றோடொன்று நனையும்படியாகக் காமவேட்கையை வளர்க்கத்தக்க புஷ்பச்சோலைகளையும், பார்த்தும், அய்விடத்தில் மும்பல்குட்பலாக அலைகளினால் லோடங்குண்டு கிடக்கின்ற முத்துக் குவிபல்களையும், பலளக்குவிபல்களையும், மற்றமணிக்குட்பல்களையும், சொர்வணமயமான கடற்கரைகளையும், யாவர்களும் பயப்படும்படியான அரேகமரங்க ளடர்ந்த தோப்புகளையும், மணற்குன்றுகளையும், அவற்றின்மேல் புரண்டிருக்கின்ற கடலைகளையும், உற்றுப்பார்த்தும், நுளைச்சியர் தங்கள்நாயகன்மார்கள் எப்போது வருவார்களென்று மின்னலைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற அழகிய விரல்கள் தேயும்படியாகச் சுழிகள்சுழித்துச் சகுணம் பார்க்கும் போது, தங்கள் கண்ணிரானது அந்தச் சுழியினால் அழித்துவிட, அதனால் விசைமுடையவர்களாய் - மறுபடியும் அச்சுழிகளைச் சுழித்துக்கொண்டு இருக்கின்ற சமுத்திரக்களையினுள்ள புன்னைமரச் சோலையையும், நுழைந்து பார்த்தும், குளிர்ந்த சமுத்திரத்தினுடைய அலைகளானது மோதியடித்துக்கொண்டு வருகிறதினாலே அதன்களையினுள்ள வளைந்ததாமரஞ்செடிகளின்மேல் பாதிச்சிறகினால் தன்னுடைய பெட்டையைப் பக்கத்திலிணைத்துக்கொண்டு, ஆணன்னங்கள் நித்திரைசெய்கிறதைப்பார்த்தும், பெருமூச்சு விட்டவராய், உண்ணாததக்க மிக்கொண்டிருக்கும்படி அந்த மாக்கினைவிட்டுப் பிரிந்துபோன ஆண்கொக்கானது திரும்பிவரப்பட்ட திசையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற வெண்மையான பெட்டைக் கொக்கைப்பார்த்து, மணமிக்க முடையவராயும், ஒருபெண் கொக்கின்மேல் மோகிக்கொண்ட இரண்டு ஆண்கொக்குகள், மிகுந்த கோபமுடைய வைகளாய்க் கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்க, ஒன்றோடொன்று மிக்கினிடையாமல் உயுத்தஞ்செய்வதைக்கூறி, தானுங்கோபக்கொண்டு புருவதேறிப்பெயுடையவராயும், நிறைந்த ஊடலினாலே ஆணன்னத்தை ஜெயித்தப் பெண்ணன்னமானது கலியில் ஆணன்னத்திற்குத் தோர்வைபுற்று நித்திரைக்கண்டு, தனதுபவளம்போன்றபிதழை முத்துப்பேன் பறக்களி

னால் அதுக்கிக்கொண்டு துக்கமுடைய வராகியும், சமுத்திரக்களையி லுலாவிக்கொண்டிருந்த சக்கிரவர்த்தித்திருமகனுனவர், இளைபபெருமாள், சுக்கிரீமமகாராஜர், சாம்பவர், அதுமார், முதலானபேர்கள் தேறுதலைசொல்லத் திருவுளந்தேறி, சுபாவவறிவோடுங்கூடியபித்தனாப்போல அய்விடத்தைவிட்டுத் தமது உறைவிடமே வந்துசேர்ந்துச் சதுரர்களான துணைவர்களோடுங் கூடிக்கொண்டு அய்விடத்தில் அணியணியாய்நிற்கின்ற வானரசேனையில் (விபீஷணமூவார்) மணக்களங்கமில்லாமல் வந்துசேர்ந்தார்.

இப்படிவந்த விபீஷணமூவாராயும், அவருடைய தோழர்களையும், வானரசேனையின் பார்த்து, நம்மிடத்திற்கு இந்த இராசகுதர்கள்வந்தார்கள். வந்தவர்கள் என்னசெய்ய நினைக்கின்றார்களோ அதைஅறிகிலோம். ஆதலால், இவர்களைத் தள்ளுங்கள் பிடியுங்கள் அடியுங்கள் என்று இடிஇடித்தாற்போல கர்ச்சித்து சொல்லிக்கொண்டு அவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டார்கள். அப்போது விபீஷணமூவாரானவர் இவ்விடத்தில் எனக்கு வேறொரு துணையுமில்லை, அதிவீரபராக்கிரமசாலியான - ஸ்ரீராகவமூர்த்தியே உமக்கபயமென்று கூவிய சப்தமானது, சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுருடைய திருச்செவியில் நுழைந்தமாத்நிரத்தில் தமது துணைவராகிய-இளைபபெருமாள், சுக்கிரீவன், அதுமார், சாம்பவர் முதலானவர்களைக் கிருபையோடு முகமலர்ந்துபார்த்து ஐயா, ஸ்ரீராகவப்பெருமானே! உமக்கபயமென்று சொல்லுகிறார்களே அவர்கள் னியாரொன்று பார்த்துவந்து சொல்லுங்க ளென்று; ஆக்கியாபித்தார் அங்கேயப்படியிருக்க, இங்கேவானரசேனையில் வந்து சேர்ந்தபோது வானரவீரர்களால் விபீஷணருக் குண்டானதைச் சொல்லுகிறோம் என்று கம்பநாட்டாழ்வார் சொல்லுகிறார். வானரர்கள் விபீஷணரைப்பார்த்துத் தர்மதேவதையே இந்த இலங்கா திபதியானவனை இங்கே கொண்டுவந்துவிட்டது. யதார்த்தமாய் என்னமோ ஒருபொல்லாங்கு செய்கிறதற்கு இவ்விடத்திற்குவந்தான்- இவன்தானிராவணன் ஆதலால், நம்முடைய எண்ணத்தை முடித்துக் கொள்ளலாம். மஹாபாவிபாகிய ராவணனுக்கு இருபதுகைகளும், பத்துத்தலைகளும் மிருக்கிறதாய்ச் சொல்லுவார்களே! அவைகளெல்லாம் அறுந்து போய் விட்டதுகளோ! என்கின்ற வர்களும், எங்களோடு சண்டைசெய்ய மாட்டுவையோ! வெண்கிறவர்களுமாய், ஆளுக்கொரு வார்த்தை யாகச்சொல்லி மிகுந்த கோபத்தோடு நெருக்கி இவனைப்பிடித்து நாம் சிறையில்வைத்

அவிட்டுப்பிறகு தம்முடையசுவாமிக்ஞ்சொல்லுவோ மென்பார்கள் சிலர். இவனைக் கொல்லாமல் இவனைப்பார்த்தும் கண்ணப்பொழுதாவது நாம் சும்மாநிற்கவேண்டிய தென்னவென்று நெருங்கிப்போகின்றார்கள் சிலர். இவர்களுடையசுஜாதியிற் பிறந்தவர்களாதலாற் கண்ணப்போதுக்குள்ளாக ஆகாசமார்க்கமாய் மறைந்துபோய்விட்டால் அப்புறம்நாம் செய்வதென்ன என்பார்கள் சிலர். இவனைச் சும்மாக்கொல்லுகிறது மாத்திரம் தகுதியோ? ருத்திநசுக்கிவிடுவதே நல்லதென்று வெகு கோபத்துடனே சொல்லுகிறார்கள் சிலர். இப்படி அவரவர்களுக்குத் தோன்றியபடி சொல்லும்போது நியுணர்சுளான - மயிந்தனென்பவனும், துமிந்தனென்பவனும், ஸ்ரீராகவருடைய நியமனத்தால் வினாவாயோடிவந்து அப்படிக்கொல்லும்படியாகப் போகின்ற சேனைத்தலைவர்களை விலக்கி, வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவர்களான அந்த இரண்டு வானரவீரரும், அந்த அரக்கரைப்பார்த்து இவர்கள் கோபக் குறியுடையவர்களல்லவென்று தெரிந்து, சாமுத்திரிகாசாஸ்திரப்படி அவர்கள் விவேகாதிகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து நீங்கள் யார்? இவ்விடத்திற்குவந்த காரணமென்ன? சண்டைசெய்கிறதற்காகவோ? அல்லது வேறே ஒரு எண்ணமாகவோவந்தீர்கள். மேலும் நீங்கள் இவ்விடம் வந்துசேர்ந்ததற்குக் காரணமெதுவோ அதுகளை யெல்லாம் ஒளியாமல் உண்மையாகச் சொல்ல வேண்டிமென்று கேட்டார்கள். அதற்கு சத்தியவந்தனான விபீஷணமுவருடைய தோழரில் ஒருவனாகிய அனலன் சொல்லுகிறான். இவர்பிரம்மாவினுடைய குமாரனான தயாசிலரும், தர்மவாணுமாகிய புலஸ்தியபிரம்மாவினுடைய புத்திரர் விபீஷணரென்னும் பெயரினையுடையவர், சூரியவமிசகிளோஷ்டரும்லோகநாயகருமான ஸ்ரீராகவப்பிராணுடைய திருவடிகளைச் சரணமடைந்து உஜ்ஜீவிக்கவந்தார். தர்மநிலைமை தவறாமலும், சாஷூத்து நாராயணமூர்த்தியினிடத்தில் நிறைந்த அன்பும், நிலைத்த சத்தியமும், பிராமணர்களிடத்தில் விஸ்வாசமுமுதலாகிய இந்த நற்செய்கைகளை யெல்லாம் பிரமதேவனை நோக்கித்தபசுசெய்து பெற்றுக்கொண்டார். அதன்பிற்பும்; இவர் இராவணனைப்பார்த்து - ஐயா, இராவணேஸ்வரா! நீ அக்கினியைமுந்தானையின்புடிபோட்டுக்கொண்டிருக்கின்றவர்களைப்போல அவிவேகமுள்ளவனாய் லோகநாயகருடைய தேவிபாகிய சீதாபிராட்டியைச் சிறையில் வைக்கலாமா? அந்தச் சீதாபிராட்டியை விட்டுவிட்டால் நீ கடைத்தேறுவாய் விடாமற் போவாயெயானால்

அழிந்துபோவது சித்தமென்று, பற்பலவிதமான நல்லபுத்திமதிகளைச் சொன்னார். அதைக்கேட்டு கொடுமான அந்தந்ததையையுடையவனும், புத்தியினனுமான இராவணன் இவரைப்பார்த்து நீ எனக்குப் பின்பிறந்தவனென்ற காரணத்தினால் பிசுமுத்துக்கொண்டாய், வெளியே போய்விடு என்கண்முன்னாக நின்னால் இறந்துபோவாயென்று சொன்னதைக்கேட்டு அந்த இராவணனைவிட்டு நீக்கி வந்தவிட்டார் என்று நடந்த சவிஸ்தாரங்களை யெல்லாம் விரித்துச் சொல்லியதை மயிந்தனென்பவன் கேட்டு ஆலோசித்து, இந்தவார்த்தை சுவாமி இடத்தில் அவசியம் சொல்லத்தக்க தென்று திரும்பி இளைப்பெருமானும், வானரசேனைகளும், பிராகிருதகாவலாய்ச் சூழ்ந்துநிற்கச்செய்து தருமமும், நீதியும், தவமும், மதிள்களாகவும்; கீர்த்தியும், பொறுமையும், வாயில்களாகவும்; கிருபையே ஒரு கோயிலாகவுங்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுடைய சன்னிதியில் மிகுந்தபயபக்தியுடனேபோய் அவருடைய திருவடிகளில் தெண்டனிட்டுச்சுவாமி! அடியேனுக்கொரு விண்ணப்ப மிருக்கின்றதென்று சொல்லத், தாமரைத்தடாகம்போலும், திருக்கண்களோடுங்கூடி எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் சுற்றிக் கட்டியிருக்கின்ற சடாமகுடத்தோடுங்கூடிய தமது திருமுடியை அசைத்துச் சொல்லும்படி சைஜ்ஞஞசெய்ய, மயிந்தன் தான்சத்தியமாகக்கண்டதையும், கேட்டதையும், சொல்லத்தொடங்கினான். சுவாமி! மேல் விளையுங்காரியம் அடியேனுக்குத் தெரியாது, விபீஷணனென்கின்ற பெயரையுடைய ஒருவன் இராவணனுக்குத் தம்பியாம் அவன் தன்னுடைய மந்திரிகளான நான்குதோழர்களோடு நம்முடைய வானரசைனியங்கள் மத்தியில் வந்துசேர்ந்தால், அப்படி வந்துசேர்ந்தவனை அனேகவானரவீரர்கள் கொல்லுங்கள்- பிடியுங்கள் - தள்ளுங்களென்று சொல்லிக்கொண்டு நெருங்கிப்போனாக எதை அடியேன்பார்த்துப் பொறுங்களென்று அவர்களைத் தடுத்து அவனை நீயார்! உன்னுடைய நிலைமையென்ன! சொல்லென்று கேட்க, அவன் துணைவர்களில் அனலனென்னு மொருவன் இந்தவிபீஷணர்கொடுத்திமையைச் செய்துமுடித்த தன் தமயனான இராவணன் போய்ச் சேரப்போகிறது அன்பமிகும் நரகஸ்தானமே அவனைக்காப்பதற்கு வேறொரு இடமுமில்லை என்று, கிருபாநிதியாகிய சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுைச் சரணமடைந்தாடொன்று சொன்ன துமன்றி, அந்த விபீஷணன் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் பந்து

ள்ள சிந்தனையையும், உண்மையையும், பிரம
தோஷிடத்தில் வெகுநேரம் தபசுசெய்து வர
மாசுப்பெற்ற பரிசுத்தவா னென்றுஞ் சொன்
னான், மேலும் பதிவிரதா கிரோமணிபான
கீதாபிராட்டியை நீவிட்டிவிடாமல் காத்திருப்
பையேயானால், இப்போது சூரியனுழையாம
ல் பக்கத்தில் சுற்றிப்போகும்படியான பெரு
மையையுடைய இந்த இலங்காபட்டணத்தில்
உன்னுடைய கிரீடங்கோடுங்கூடிய தலைகள்
புரளுமென்று ஒருநல்லபுத்தியும்சொன்னானும்
அதற்கு இராவணன் அதிககோபமுள்ளவனாய்க்
கண்களிறிற்சிப்பொறிபறக்கும்படியாக ஒலிபி
டித்து? நீ ஒருகண்ணப்பொழுதேனும் என்சமீப
த்தில் நிற்பையேயாகில் உனக்கு மாணம்சம்ப
லிப்பது நிச்சயம் ஆகையால், என்சென்று
கூட நிற்காமல் அப்புறம் போய்விடுவென்று
சொல்லத் தேவிகாச் சாணமடைந்தாலும்
என்றுஞ் சொன்னான். இது அடியேன் கேள்
விப்பட்ட விருத்தாந்தம் என்று மயிந்தனெ
ன்பவன் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்ட
பொழுது அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட - சக்
கிரவார்த்தித் திருமகனுடைய ஸ்ரீராமமூர்த்தியா
னவர் தமக்கருகில் நிற்கின்ற சக்கிரீவமகாரா
ஜன் முதலான துணைவர்களைப்பார்த்து, இப்
போதிந்த மயிந்தன்சொன்னதைக் கேட்டார்
ளே! இந்த விபிஷணன் அடைக்கலப்படத்த
க்கவனோ! நீக்கப்படத்தக்கவனோ! உங்களுடைய
பத்தினோசாத்தினாலே சீர்தூக்கிப் பார்த்துச்
சொல்லுக்கொன்று நியமித்த விசாலமான க
மல்லோசனருக்குத் தண்டன சமர்ப்பித்து இ
ராமனாரிய விவகாரங்களை நடத்துகிறதில் இன்
னது தகுந்தயிடமின்னதுதகுந்தகாலமென்று
ஆலோசித்தியும்படியான சமர்த்துள்ள ரத்
னை கிரீடதானுடைய சக்கிரீவமகாராஜன் ஆதி
யான வேதங்கலையும், மனுமுதலான சாஸ்த்ரி
ரங்கலையும், சைவசைவ தேவரீர் இப்படிப்பட்
ட காரியங்களைக்குறித்து எங்கொருடத்தில் விசா
ரிக்கவோ எக்கொருவினாவினகாரியம்விதிக்குமே
விருக்கின்றாரே! கிருபா சமுத்திர மானவ
னே! ஆகிலும், அடியேன்சொல்லுவது தகுந்த
தல்லாததும், சாஸ்திரோக்த மல்லாததுமாயி
ருந்த போதிலும், என்னறிவுக்குத் தகுதி
யானவைகளை விண்ணப்பம் பண்ணுகின்றே
ன். இருபடிசெய்த திருச்செவி சாற்றி யரு
ள வேண்டும். இனிவினாவது தேவரீருக்கேதெ
ரியம். இப்போது சண்டை தொடங்குகிறதா
கிருக்கின்றதே அதற்காகவுமல்ல, எதிரிகள்
கொல்லும்படியாக வந்திருக்க அதை ஆலோ
சிப்பாணமையுமல்ல, இவனுடைய தமயனை நீக்
கிவிட்டு வந்ததுமாத்திரமேதருமமாகுமா? அ

யோக்கியரான ராஜாதிர்களுக்குள் யோக்கியர்
களுமுண்டாயிருப்பார்களா! பெற்றகாலமு
தல்தயவுவைத்துப்போஷித்துக்கொண்டுவந்த
தாய் தகப்பன்மார்களையும் தனக்கு முன்பிறந்
த பிராதாவையும், தன் ஆசாரியர்களையும், அ
ரசர்களையும், பகைக்கிறதும் அவர்களிடமிடப்
பிரிகிறதும் யோக்கியர்களுக்கிடங்கியாகுமே
யல்லாமல் சந்தோஷிக்கும்படியானதோ! மே
லும் தன் தமையனிருக்குமிடத்திலிருந்து அவ
ன் பிரவேசித்தபுத்தத்தில் தானும்பிரவேசித்து,
அவனுடன் கூட மாண்பிப்போக வேண்டியதாயி
ருக்க - அதற்குப்பயந்து நம்மிடத்தில்வந்துசேர்
ந்தான், இதுஉலகத்தில் வீரலக்ஷணத்துக்குப்ப
ழியையுண்டாக்கும்ல்லவோ! தர்மத்தையேவிரு
ம்பிப்போதிலும், தன்னுடையபந்துக்களையெ
ல்லாம்விட்டுப் பலர்நகைக்கும்படியாகத், தன்
மானம்புறமானமென்பதில்லாமலிருந்து அந்த
ப்பகையாளிகளிடத்தில் சேர்ந்துகொள்ளுதல்,
எக்காலத்திற்கும் பழியாகாமல்போகுமா? இ
வன் தன்னுடைய தமையனான இராவணன் வா
ழ்ந்திருக்கிற காலத்தில் அவனுடைய செல்வத்
தைப் பங்கிட்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருந்
து இப்போதவனை யெதிரிகள்பகைத்து வந்தி
ருக்கும்போது அந்தபுத்தத்திற்கு அவனுக்கு
உதவியாயிராமல், நம்மிடத்தில்வந்து சேர்ந்
தானுதால், கிருபாநிதியாகிய - ஓரகராமா!
இவன் நமக்கு உறவாளியென்று எண்ணலாமா?
பொன்மர னுருவான மாரீசன் தன்மருமக்
னுடைய இராவணனுடைய துற்புத்திக் கிசைந்
து அவனுடைய செஞ்சோற்றுக் கட்டுக்காகத்
தன்பிராணனைக் கொடுத்ததைப் பார்த்திருந்
தும், இந்த விபிஷணன் அநேக தவங்களை
யும் சாஸ்திர விசாரணையையும் விட்டபோது
இவனை நீக்கிவிடாமல் இவனிடத்தில் கிணைங்
கொள்ளலாமோ? எமனோடு கூடிக்கொண்டு
மூன்று லோகத்தவர்களு மொன்றாய்ச் சேர்ந்
து உம்மோயி எதிர்த்தகாலத்திலும் தேவரீர்
அவர்களை பொரு லகதியம் பண்ணுதவராச்சே
நமக்குச் சத்துருவாகிய - இராவணனுடைய
தம்பியான இந்த விபிஷணன் நம்மிடத்தில்
வந்துசேர்ந்ததினால் நமக்கு இவன் கிணைகனாவா
னோ? இராஜாதிர்களை பெல்லாங் கொன்று கரு
வறுத்து தர்மத்தைப்பரியாவிக்கும்படியாக வ
ந்தோமென்கின்ற பெருமையையுடைய நாம்
இந்தநிர்த்தயாஜெந்துவா னவனைக்கிணைகமாக
அங்கீகரிப் போமே யானால் நாம் பலயினா
ளென்று பிறர்நினைப்பார்களல்லவா! நல்லபந்
துக்களாக இருக்கின்றபேர்கள் தங்களைப்பிரிந்
தகாலத்திலேயும், தங்களுக்கூடி மூகங்கூட்
டிக்கொண்டிருக்கிறகாலத்திலேயும், அவனு

டைய மிகுந்த அபிஸ்வரியத்தைத் தாங்கள் பெற்று அனுபவிக்கிற காலத்திலேயும், அவ்வபிஸ்வரியத்தை யிழந்து தரித்திரனாய்த் தங்களுடைய கழுண்டு பிழைக்கிற காலத்திலும், வித்திடாசப் படாமல் ஒரோநிலையையா யிருப்பார்கள். பேசும்போலும் திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமமூர்த்தியே! நாமியந்தவிழிவிண்ணைப் பட்டசடாக அங்கே கரித்தபோதிலும் வித்தைத் தப்போல மகத்தீமை செய்ய வந்தவனே யல்லாமல் அடைக்கலமாக நம்மிடத்திற்கு வந்தவனல்ல இந்த விழிவிண்ணு என்று சங்கீரீவமகாராஜன் தன்ன பிப்பிராயத்தை விவரமாகச் சொன்னதைக் கேட்டு அவன் பின்னாக நிற்கின்ற அனேகசாஸ்திர கேள்விகளையுடையவனும், தனக்குச் சமானமில்லாத பலாஹிதிகனுமான ஜாம்பவனேப்பார்த்து, உன்னுடைய அபிப்பிராயமென்னவென்று ஸ்வாமிக்கேட்க, அனேககாலமாக வெகுதாரியங்களை அனுபவமாக யறிந்த அந்தஜாம்பவன் ஸ்வாமி! சத்தருக்கன். மிகுந்த அறிவுடையவர்களா யிருந்தபோதிலும், அவர்களைச் சினேகர்களென்று கொண்டால் எதார்த்தமாய்க் கேட்டுப்போவார்கள். இராசுதர்கன், நல்ல தெறியுடையவர்களைப்போலக் காணப்பட்டாலும், ஜாதிஸ் பாவத்தைக் கொண்டு பெரிபோர்கள் அவர்களை யோக்கியர்க ளென்று நம்புகிறார்களே! அப்பலாதி யிற் பிறந்தவர்கள், ஜெயமுக்காட்டுவார்கள். அதிகவினைய விஸ்வாச முள்ளவர்களாகவு மிருப்பார்கள். செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஒழுங்காகவு முடிப்பார்கள். தீர்க்கப் பகைடாளிகளாகவு மிருக்கமாட்டார்கள். ஆனபோதிலும், அவர்களைச் சினேகர்களாகக் கொண்டாற்பெருமை யுண்டாகுமோ! மேலும், வேதவிதிகளையும், யாகதருமங்களையும், மாறுபாடாகிப் பிராமணர்களுக்கு துக்கத்தையும், தேவர்களுக்குத் துன்பத்தையும், செய்துகொண்டு வருகின்ற மகாபாதகர்கள், நம்மிடத்தில் வந்ததினாலே யோக்கியர்களாய், நமக்கு நன்மை செய்வார்களோ! அப்படிப்பட்டவர்கள், நம்மைச்சரணடைந்து நாமுமவர்களைக் காப்போமானால் அவர்கள் பொய்யைக் கொண்டு வஞ்சனையான துறாகக்களைச் செய்தபோதிலும், அதை எதார்த்தமாகக் கொண்டு நாம் இறந்தபோதிலும், நம்முடைய ஐஸ்வரியங்களை யிழந்தபோதிலும், லோகத்தவர்க ளெல்லார்க்கும் பழியுமாகும் தர்மதேவதையும் சகிக்கமாட்டாது. இன்னமிதற்கு மேல்விளைகிற தீங்கை நான் சொல்லவேண்டிமோ! தேவரீர் காட்டில்வாசம் பண்ணுகிறகாலத்தில் மானுருவங்கொண்டு வந்தவனுடையவருகை பெய்

படிப்பட்ட துன்பத்தைவிளைத்ததோ அப்படிப்பட்டதாகல்ல, இவனுடைய வரவு முடிவுபெறுமென்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டான். அதன்பிறகு எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் படித்து அதனுடைய உண்மைப்பொருளைப் பலரிடத்திலும் கேட்டறிந்தவனுன நீலவெண்கிறவாண்டுசெஞ்ஞாடையைப்பார்த்து உன்னுடைய அபிப்பிராய மென்னவென்று கேட்க மிகுந்தபக்திவிசுவாசத்தால், சகலவேத சாஸ்திரங்களையும் தெரிந்த ஸ்ரீராமவனே! அடிபேய் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்வது இழியாகிய குரங்கினுடைய சொல்லென்று சிரிக்கத்தக்க வகையாயிருந்தபோதிலும், அங்கே கரிக்கல்லாண்டும். சத்தருக்கன் சினேகர்களாகவற்றுக்கொள்வதில் அனேகபோற்றமையுண்டி தங்களுடைய பந்துக்களாயிருக்கின்றபேர்கன், யுத்தஞ்செய்கிற காலத்தில் எதிர்த்துவந்த வீரர்களுக்குப் பயந்து அவர்களைப் பல ஈனர்களாகக் காட்டிவந்தவர்களும், ஸ்ரீகளிடத்திலாசைவைத்தவர்களும், குசறவுபடாத திரவியங்களை யிழந்துகொபிச்சின்ற பேர்களும், தேகாபிமான்களான பேர்களும், யத்தத்திலு புறங்கொபித் தோடிவந்த பேர்களும், தாயாதிக்குச் சேரவேண்டிய தாயபாகத்தைக் கொடாமல் அதைக்கொண்டு ஐஸ்வரிய வாச்களா யிருக்கிறவர்களும், அன்னியரால் ஸ்டிக்கப்பட்ட பந்துக்களைக் கொன்றுவிட்ட பேர்களும், அன்னிய இராஜதெண்டனைக்குட்பட்டவர்களை வருத்தப்படுத்தின வர்களும், பகையாளிகளிடத்தில் தம்மையையே விட்டிழந்தவர்களும், ஆகிய இவர்கள் நம்முடையபிள்ளைகளாயினும், நம்மிடத்திலவந்தால் தெண்டனையடைதற் குரியவர்களேயாவார்கள். மேலும் இவர்கள் தங்களுக்குள்ளும் பொறுமையுடையவர்களல்ல, நாமுறவுசெய்யத் தக்கவர்களுமல்ல, அப்படிப்பட்ட இராசுதர்கள் நம்மைவந்து சேர்ந்தார்கள். தம்முடைய பந்துக்களுக்குக் கெறிதுண்டாகும்படியாக அவர்களைவிட்டு நீக்கிவந்தார்கள். ஆதலால், இவர்கள் மிகுந்த துணிவுடையவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில் நாமென்ன தீர்மானிக்கலாம். இப்போது நாமிருக்கிறகாலத்தைப் பார்க்கும்போதும், சாஸ்திரங்களினுடைய துணியை நிரிச்சயிக்கும் போதும், தமயம்மேற் கோபங் கொண்டிவந்த இவனுடைய நடக்கையை சிந்திக்கும்போதும், இவனுடைய நீன்மை இப்படிப்பட்டதென்று நாமறியும்படியான தன்மையையுடையதா யிருக்கின்றதோ! என்று தனக்குத் தேன்றிப நிபாயங்களை பெயித்துக் காட்டினால்.

பிறகு - ஸ்ரீராமர், மற்ற மந்திரிமார்களுடைய, அனேகவித்துவாச்சனையும், தனக்குச் சிறைமையிருக்கின்றவர்களையும்பார்த்து, இந்த விபீஷணன் விஷயத்தில் உங்களுக்கு இருக்கும் அபிப்பிராயமென்னவென்று கேட்க, அவர்களெல்லாரும் வித்தியாசப்படாமல் ஒரோமொழியாய் இவனை பக்கேரிக்கிறது கிருபாநிதியாகிய தங்களுக்குத் தகவலென்று தீர்மானமாய்ச் சொல்லுகிறார்.

அதைக்கேட்டுள்ளாரிலும் முதன்மைப்பட்டவரான ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் அனுமனைப்பார்த்துச் சமாலமிடவாத மிகுந்தநல்ல அறிவையுடையமாருதன்! உன்னுடைய அபிப்பிராயமென்னவென்று கேட்க, அனுமானுவரர் தலைவனாகிய கையேனும் வாயைப்பொற்றிக் கொண்டு சுவாமி! அடியேன் தவிரேருடைய திருவுள்ளத்துக்கு இன்னும் படிச்சொல்லத்தக்க அறிவுடையவர்களெல்ல என்னாலும், மந்திராலோசனைசெய்து காரியம் நடத்துகிறது தேவரீர் சந்ததியின் கடமையானதால், அதைப் படிதேவருக்கேட்கத் திருவுருக் கொண்டீர், என்று அறிந்துபமான கேள்வியையுடைய ஆஞ்சநேயர் மிகுந்த பத்தினியை வின்வாசத்துடன் சுவாமி! ஆகவே சித்த சொல்லவேண்டியவைகளை எவ்வளவோ? அய்யனவையும், தேவரீருடைய சகலியில் உத்தமமானது இன்னதென்று, இங்குள்ள பெரியோர்களுள்ளாரும் விவரமாய் விண்ணப்பஞ்சியிருக்க, அடியேனைப்போன்றவர்களுள்ள விசேஷத்துச்சொல்ல விருக்கின்றது. இந்தப் பெரியோர்கள் சொன்ன, ஆலோசனை அதிக உயர்ந்ததே! ஆயினும்; அடியேன் கண்ணாக்கண்டறிந்த சில காரியங்களைச் சொல்லுகிறேன். தேவரீர் திருச்செவிச்சாத்தியருளவேணும். இந்தவிபீஷணனாத் தீயவனென்று சந்தேகித்துச்சொல்லமாட்டேன். அடியேன் இலக்கைக்குப்போய் இராவணன்சதலில் சேர்ந்தபோது அவன் என்னைச் சொல்லும்படியாகத் தன்னுடைய கிங்கராபேஷினான். அப்போது இந்தமகானுபாவாகிய விபீஷணர் பண்போரிகளுடைய தூதுவனாகச் சொல்லுவது தகவது, பழிபாகும். மேலும், வெற்றியுமல்ல வெல்லுதலென்று, அவர்களைவிட, ஸ்ரீகணக்கொல்லுறையும், கண்ணின்வாத குருடர்களைக்கொல்லுகிறதும், துரர்கள் எல்லாவைக் கெடுதெய்தகாலத்திலும், அத்தகையவர்களைக்கொல்லுகிறதும், தன்வதல்லவென்று, இப்படிப்பட்ட சிறந்த ஏதுக்களை இராவணனுக்குத் தெரியச்சொல்கிறார்.

இன்னும் இரத்தினிகாலத்தில், இவருடைய திருமாவிகைக்குள் நான் பிரவேசித்தபோது,

அம், அவ்விடத்திலுள்ளிக்கொண்டிருந்தபோதும், நல்லசருணங்கள் அடியேனுக்குக்காணப்பட்டதுமல்லாமல், சுவாமி சக்கிரவர்த்தித்திருக்குமாராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியே! இன்னும் அடியேன் கண்டவைகளைச் சொல்லுகின்றேன். இவர் திருமாவிகைக்குள் மதுமாமலிகைக்குக்க தாங்கண்டதில்லை, அதுஎப்போதும் தர்மம்-தானம்-வந்தனைவழிபாடு முதலானவற்றால் பிராமணகிரகப்போல பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது, இவருடைய குமாரத்தியான திரிசுடையெப்பவன் எந்தாயாகிய சீதாபிராட்டிக்கு, அம்மா! இந்த தூர்ப்புத்திமானான இராவணன் உண்ணக்கையால் தொடமாட்டான், அப்படித்தொழிவானுதல் அவன் தலை சகஸ்திரசுக்கவாய் வெடித்தது அவனும், எமலோகத்தை யடையும்படியாகப் பிரம்மதேவரிட்ட ஒருசாபமுண்டாயிருக்கின்றது என்று இதுமுதலான இனியவார்த்தைகளைச்சொல்ல, அடியேன் காதாரக்கேட்டி மிருக்கின்றேன். மேலும் தூளபமாலிகாதராகிய சுவாமி! நெஞ்சிலவஞ்சனை யுள்ளபேர்களுடைய முகத்தைப்பார்த்தமாத் திரத்திலே அவரவர்களுடைய குணம் வெளியாகாமல் மறைவாகமாட்டாது. (உடைந்த கப்பலுவிருந்தி சமுத்திரத்தில் முழுகிப்போகிறவர்களைப்போல) அடியேன் இவ்விஷயத்தில் பொய் சொல்லுவேனோ! மனதிலுள்ளதை வாயால் சொல்லுகிறதற்குமுன்னமே, அவரவர்களுடைய முகங்களை வெளியாக்கியிரும். (திருடும்பியிர் செய்கின்றவர்கள், ஒருவருக்குத் தெரியப்படாத இருண்ட ஒரு பள்ளத்தில் பியிர் செய்வார்களெயல்லாமல் அதிகாரிகளுடைய கண்களுக்குத்தோற்றும்படிசெய்யமாட்டார்கள்.) சுவாமி! இராவணனை அலட்சியமாகத்தன்வாலில் கட்டியிருத்துக்கொண்டெங்குத்திரித்தவாலி சுவர்க்கத்தையடையவும், அவனுடைய பட்டத்தைச் சக்கிரவரதாராஜ ரடையும்படியாகவும், வளைத்த உம்முடைய விவல்லமை யையும், உம்முடைய ஜயப்பிரதாபத்தையும், உம்முடைய தல்லசீலகுணத்தையும் கேள்விப்பட்டி, உம்மையடைந்து, ஞானப்பிரதேசமான பாம்பதவாழ்வையடையும்படி, இந்தவிபீணர் உம்முடைய திருவடியை அடைக்கலம் புகுந்தார். மேலுமிருந்த இராஜசர்களுடைய இராஜரீகம் வேதமார்க்கத்துக்கு விரோதமான கொடுக்கொன்மைபோடு கூடினதாகையால், இது திணத்திருக்க மாட்டாதென்று நம்பி இந்தச் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த இந்த உலகமுழுவதையும், உம்முடைய தம்பியாகிய பாதாழ்வாருக்கு கொடுத்தவிட்ட அபாரகருணையையும், உம்முடைய சத்தியத்தையும் விரும்பிவந்தார்.

இவர் தகுதியல்லாதகாலத்தில் வந்தாலும் குறைபல்ல; வாலிக்குச்சமானமான பலமுள்ளவர்களுடைய மூலபலனைகளையுடையவல்லமை, தங்களுக்கு உதவியானதாயிருந்தபோதிலும், இந்தராஷ்டிரர்களுக்கு முடிவுகாலம் வந்துவிட்டதென்கின்ற நம்பிக்கையினால், தம்முடைய சகோதரர்களை உண்மையாய்ப் பிரிந்துவிட்டார். அந்த இராஷ்டிரர்களுடைய மாய தந்திர செய்கைகள் அநேகமுண்டு; அந்தவிதத்தில் நன்றாய்ப் பற்றித் துபழகியிருக்கின்ற இந்த விபீஷணரொருவர், நமக்கேற்பட்டார். இனிதான் எளிதில் வெற்றி பெறலாம். இந்தராஷ்டிரர்களுடைய மனதின் தீமையை ஆராய்ந்தறிந்து நமக்குமெத்த லேசாய்முடியுத்தக்கது. இவர்கள் கொல்லும்படியான செய்கையைப் பெற்றவர்கள் என்கின்ற எண்ணம் இனிநீங்கும்படி அனுப்பப்பட்டவர்களுக்குச் சமானமாயிருக்கிறார்கள், மேலும் இவர்கள் எளியவர்கள் இவர்களைப் பற்றி யாலோசிக்க வேண்டியதில்லை. மேலும் இவர் இந்தராஷ்டிரர்கள், பிரமாதி தேவர்களிடத்தில் பெற்றிருக்கின்ற பெரியவரங்களுடைய, இவர்களுக்குத் தெரிந்த வஞ்சனை, சூது, முதலானவைகளையும் பார்க்கும்போது, இவர்களை யல்லாமல் வேறொருவரும் இப்படிப்பட்ட தவங்களைச் செய்து, வரம் பெற்றவர்களில்லை. இவர்களுடைய பெரியவரங்களும், இவர்களுடைய பிறவிக்குணமான வஞ்சனை சூது முதலானவைகளும், தேவரீர் திருக்கையிற் பிடித்திருக்கின்ற கோதண்டத்தி லிருந்தும் புறப்படுகிற ராமபாணத்தினால் வெந்து அழிந்து போகுமென்று நினைத்து, உம்முடைய திருவடிகளை யடைந்தார். ஜெயப் பிரதாப சீலரான தேவரீர் தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும், தேவதேவர்களான பிரமருத்திரோத்திராடிகளாலும், செய்துமுடிக்க அரிதான தர்மஸ்தாபனத்தை முடிக்குட்படியாகக் கண்கண்டிக்கொண்டு, எழுந்தருளி யிருக்கின்றீர். ஆபத்தையடைந்து அபயம் புகுந்தவர்களைச், சந்தேசித்து அகற்றிவிடுவீரோயானால்; ஒருகிறுதினத்தின் சலத்தை பெரியசமுத்திரமானது சந்தேசித்து நீக்கினுற் போலாய்விடுமே ! இந்தவிபீஷணர் பகையாளியைச் சேர்ந்தவர், நமக்குச்சினேகரல்லவென்று இவனாத்தள்ளி விடுவோமேயானால், அறிவாளிகள் பார்த்தால் நகைப்புக்கு யிடமாயிருக்கும்வரை ! தாயத்தில் ஒருவருக்குச் சேரவேண்டிய பாகப்பொனையும், வினைபுற் தானியங்களுடைய, அவர்களுக்குக் கொடாமல் தாங்களே அதை இச்சிப்பாரென யானால், தந்தையர்களுடைய, தம்பி தமையன்மார்களாலும்,

அவர்களல்லவோ ! பகையாளிகளாய்ப் போர்க்களத்தில் மரணமடையத் தக்கவர்கள். ஆகையினாலே இந்தவிபீஷணனுடைய வரவு நல்லவரவாகுமென்று அடியேனுடைய மனதில் நினைத்திருந்தேன். வேதத்திற்குச் சமானமான தேவரீருடைய திருவுள்ளக்குறிப்பு எப்படிப்பட்டதோ தெரியாதென்று, நான்கு முகத்தினோயின்கூடிய பிரம்மாவினாலும், கற்றிய அருமையான சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும், சூரியனுடைய கதிக்கு முன்னிட்டு அவனுடைய சன்னிதானத்தில் கற்றறிந்தவரும் சமுத்திரர்களை யெல்லாம் தாண்டி இவங்கைக்குப் போய் ஜயம்பெற்று இந்தலோகங்களை யெல்லாம் சகிக்குட்படியாக அடைந்தவருமான மாருதியானவர் சொன்ன அமிர்தவார்த்தையைச் சகரவர்த்தி திருக்குமாரர், தமது திருச்செவியைச் சாய்த்து, மிதந்த சந்தோஷித் தோடு கேட்டருளி. அந்தச் சதலி லிருக்கின்ற புத்தி மாக்க ளெல்லாரும் சபாஷென்று மெச்சிக் கொள்ள அவர்களைப் பார்த்து, இந்த ஆஞ்சனேயர் சொன்ன அமகாசி லோஷிடமான ஆலோசனையாகும் இதற்குமேல் நீக்கனெல்லாரும் தெளியுட்படியாகச் சொல்லுகின்றேன். கேளுக்களென்று, அவர்கள் கேட்குட்படியாக ஸ்ரீராம மூர்த்தியானவர் அவர்களைப் பார்த்து இந்த விபீஷணன் என்னையடைக்கலம் புக வேண்டுமென்று நினைத்தவந்த இந்தக்காலமும், அவனுடைய மனதினுண்டான விருப்பமும், அவனுக்கு ராஜ அயிஸ்வரி யத்தின்மேல் ஆசையில்லாமையும், நம்பிடத்தி லடைக்கலம் புகுந்த இந்தபெரிய தர்மமொன்றினால் மாத்திரமே, தப்பானவனல்லவென்று திருப்திகரமானதாயிருக்கின்றது. இனிமேல் மேறெசொல்லவேண்டிய வார்த்தையொன்று மில்லை இந்த ஆஞ்சனேயர் தெளிந்துசொன்ன ஆலோசனையே தகுந்த ஆலோசனை, இப்படிக்கல்லாமல் வேறென்றினால் வெற்றியந்தாலுஞ்சரி, வாழ்வுவந்தாலுஞ்சரி, அதுஎனக் கக்கோரமல்ல ! இவரடைக்கல மென்றுசொல்ல, இவனா அங்கீகரிக்கிறதினால் எனக்குத்தோல் விவந்தபோதிலும், மாணம்வந்தபோதிலும், அதுவேயென்பட்சம், என்னையடைக்கலம் புகுந்தவன் புண்ணியம் ஒன்றுமில்லாமல் மாத்திரமல்ல தகப்பனையும், தாயையும் கொன்றுவிட்டு அந்தமகாபாதகத்துடனே வந்தபோதிலும், அவனெயெனக்கு இனிமையைச் செய்திற் கிணைனாகும். அந்த அடைக்கத்தைத் தவறினவனுக்கல்லவோ ! இம்மையிற்புதியும், மறுமையில் நாகமுமுண்டாகும், எப்பிதாக்களில் சிபிச்சக்கிரவர்த்தியானவர் புருஷக்காக துலையேறின

தன்மையை யெனின் வம்சத்தவர்களுக்கும்
 னே தக்கனாயின் தாளில் மறந்துபோனபே
 ரினிக்குயே ! அப்படியிருக்க, என்னை அ
 டைக்கலமென்று வந்துள்ளீர்தவனைத் துறந்
 துவிடுகோமோகல் தானிருந்தான் செத்த
 உறையல்லது வேறால் எவ்வாறு இவ்வோடிக
 னையும் கிடுக்கிடித்து ரகித்திக் கொண்டுரு
 கிற சாஷுத்தாராயண மூர்த்தியானவர், உலக
 த்தக்கிகெல்லத் தாமதராய தெனையுட, அந்
 தத்தி ரகித்துடன் அந்நியாயியமா யிருந்
 துந், கங்கிருவழகிள அடைக்கலபாகன் சேர்
 த்தபெர்களுக்கும தீதிரம், இவற்றி லெவ்வரிய
 த்தையுந், மறையுந், பரமபதத்தையுந் கொ
 யித்தநயமென்றான், இவ்வெவ்வறென்றிடை
 டாத்தம்கொண்டேன்மீம், என்னையார் ரகித்
 பார்த்தென்ற இவ்வெவ்வ வழுது புலம்புந்
 போது, தம்மாநிபயப்ப்பாடே! உணர்ந்தான்
 துணையிருக்கின்றேன் என்ற கிருபப்பாடிக
 த்து இவ்வெவ்வபாத்தடைதேன பெரியபுத்
 தத்தைச்செய்து வும்பெற்றுத்தெய்வமரணத்
 தையடைத்த ஜடாயுவாகிய என்மிதாபெற்ற
 பெருமையும், எதைக்குராகியல்லவோமென
 ம் அபயமென்று அடைத்தவர்களுடைய உயி
 ரைத்தன் னுயிர்போல ரகிப்பாதகண்டாளனுந்
 ஒருவன்செய்ததத்தந்தியை நினைவாதவனும், கள
 க்கவறப்பட்டுசாதிபாமல்வேதநிச்சமனானமெ
 ய்ப்பொருளை பெய்யென்றுசொன்னவனும்,
 சூடிய இவர்களுள்ள மீளாத நரகமடைவர்
 கள், தேவர்களுக்கு இயிசைசெய்த அந்வினை
 குகிய ராவணன் தான் செல்லவென்று சப
 தப்பண்ணிக்கொண்டது சிதைக்காகவா என்
 னை அபயமடைந்த ரிகிக்கு வாக்கத்தத்
 தம் பண்ணித்ததக்கவல்லவா ? அந்தச்சொன்
 னை தன் தவறலாமா ஒரு யானையானது முத
 லியினுலே இவ்விக்கப்பெட்டபோது ஐதிமு
 லவனதுவான பரப்பிரிந்தமே உமகப்பயம்;
 என்னை ரகித்த வேண்டமென்று கூப்பிட்ட
 அந்தக்கவத்தல் வேதோபநிதித்தினுலு மந்
 யப்பபாதகெப்ப்பொருளான சாஷுத்தாரா
 யணமூர்த்தி அந்த வேதேந்திராயுணக்குச்
 சேவையுத்தது ரகித்தொன்றிவார்த்தை
 யை குணவாகன் மறந்துவிடுவாரோ !
 தம்முடையவாரிய மாணவிட்டாலும் பேசுந்
 பி, அடைக்கலம் புத்தவர்களை ரகித்தெ
 னைப்பார்க்கிலும் தயாசிலாசுக்குப் பெரு
 மை வேறொன்றுண்டோ ! அதைநீக்கன் நன்
 றுயோகித்துப் பாருங்கள் - தன்னை அடைக்க
 லமாக அடைத்தபெர்கள் அந்நியாயியிருந்த
 போதிலும், தன்னுயிரைக்கொடுத்ததே அவ
 ர்களை ரகித்தெனையாமல் போடவேண்டல்

அப்படிப்பட்டவன் சக்கிரவர்த்தியானபோதி
 லும் அவனுக்கென்ன மேன்மையண்டாலும்,
 ஆனபடியினுலே அபயமென்று சொன்னமா
 த்திரத்தில் அவனுக் கப்பதானங் கொடுக்கவே
 ண்டியதே தருகியாகும். நீக்கன் சொன்னதெ
 ள்ளாம் என்னிடத்தி லுங்களுக்கெண்டான பகை
 த்தினுலேதான். அவரைப்பற்றி நாமாலோகி
 க்கவேண்டியதில்லை, சூரியகுமாரனான சுக்கிரீ
 வமகாராஜனே ! இந்த ராவணன் ராகுசர்க்கள்
 பிசாசர்க்கள் - யட்சர்க்கள் - தாஸவர்க்கள் முதலா
 ன திரிலோக வாசிகளுமான - இவர்களுள்ளா
 ரு மொருமிக்கச்சேர்ந்து என்மேல்புத்தத்திற்
 கு வந்தப்பாதினும், என்சென்றுவிரலா லவர்க
 ளெல்லானாயும் ஐயித்துவிடுவேன். பயப்பட
 வேண்டாம். அந்த விபிஷணனை என்னிடத்
 திற்கு அசுழத்துக்கொண்டு வரக்கடவாயென்
 னு திடமித்தமாதிரத்திள், சுக்கிரீவமகாராஜன்
 ம் தவிராஜனான சக்கிரவர்த்தித்திருமகனார் திரு
 வுள்ளத்தைப்போலத் தன்மனமுந் தெளிந்து
 இதோ அடியேனையுத்தக்கொண்டிவருகிறே
 னென்று வேகமாய்ப்புறப்பட்டுச் சத்தியவந்
 தரான விபிஷணுந்வாரிடத்திற்கு வரும்போ
 து சுக்கிரீவமகாராஜனை மயிந்தனென்கிற சே
 னைத்தவனின் விபிஷணருக்குக் காட்டி ; உம்
 மையையுத்தக்கொண்டி வரும்படியாக ஸ்வா
 மி நிபமித்தார் அதனாலும்மை யெதிர்கொள்
 ளும்படியாக பெரியமலைக்குச் சமணமான
 தோள்களையுடைய சூரியகுமாரர் எழுந்தரு
 ளினுடொன்று சொன்னமாதிரத்திள், கலங்கிக்
 கொண்டிருந்த உள்ளத்தையுடையவரான வி
 பிஷணுந்வார் மிகுந்தமனக்களிப்புடனே தா
 மு மவொதிர் நடந்துபோனார். அயோக்கியர்
 களா யிருக்கின்றபெர்கள் தக்களாயுள்வனாயும்
 பழகினைபோதிலும் நடப்பாகமாட்டார்கள். புத்
 திமாக்கள்கண்ட அந்தணுணமே சிறேகமாவா
 ர்கள், என்ற நீதிப்படியே இருவருடையமன
 மும் ஏகமாகும்படி விபிஷணுந்வாணுந் சுக்கிரீ
 வமகாராஜனும், இவரும் பகலு மொகாலத்
 தில் கலந்ததுபோல ஒருவரை பொருவ ராலிங்
 கணம்பண்ணி நின்றுபோது, சுக்கிரீவமகாராஜன்
 விபிஷணரைப்பார்த்து, நீர் சரணமடைந்த
 சக்கிரவர்த்தித்திருமகனாகிய ஸ்ரீராமர் தக்களு
 டைய வம்சத்துக்குத்தக்கமுறைமைப்படி உம்
 மிடத்திள் கிருபகூர்ந்து, அபயதானப்பண்
 னினார். இவ்விக்கிரமாய்வந்து அவர்நிருவடி
 களுக்குத் தெண்டம்சமர்ப்பியும் என்று ஆண்
 கிக்கப்பென்ற சுக்கிரீவமகாராஜன் சொன்ன
 வார்த்தை செவியில் றுணழவதற்கு முன்னமே
 கறுத்திறத்தையுடைய விபிஷணுந்வாரிரண்
 டு கண்ணிலுமிருந்து ஆனந்தபாஷ்பப்பிரவா

கம் கணபுரண்டோடவும், தேகங்குளிரவும், சந்தோஷிக்குதியினுலே, உடல் மயிர்க்கூர்ச் செறியவும், சர்வசங்கபரித்தியாகம் பண்ணி னவர்களான ஜீவன் முத்தர்களுக்கு நண்பரா ன், ஸ்ரீராகவிராஜன் என்னையும் உறவென்று திருவுளங்கொண்டி, அபயதானம் பண்ணினோ! அப்போதே, என்னுடைய பாபவினைக ளெல்லாம் போய், அந்தப் பாபகாரியமான மாயவாழ்க்கையோடுங் கூடிய, என்னுடைய பிறவியையும் கடந்து, மறுமையி லுடையவே ண்டிய நாகத்தையும் நீங்கிவிட்டேன். செம் பஞ்சைப்போலுஞ் சிவந்தமிருதுவான திரு வடிவையுடைய லோகமாதாவைப்பிரிவுசெய்த ராவணனுக்குத் தம்பியான என்னையும் வ ரும்படியாகத் திருவுள்ளங் கொண்டாரோ! மயக்க நெஞ்சையுடையவனான ராவணன், என்சொல்லு மறுத்தபோதே ஞாயினுடைய தேரும் லங்கைமேலோடுமல்லவா! எம்பெரு மானுடைய கிருபை, இவ்வளவு செளலப்பிய மாயிருக்குமேயானால், ராகுசர்களுக்கு இனி பிழைப்புண்டாகுமோ? துஷ்டர்கள் சிக்கக் கூடாத இம்சைகளைச்செய்தபோதிலும், கிரு பாவான்களான பெரியோர்கள் தங்களுக்குச் சுபாவமான நிலைமையில் நின்றுத் தப்பமாட் டார்கள். சமுத்திரமானது தேவர்கள் பெரிய மலையை மத்தியில் நிறுத்தி, சின்னபின்னமா கக் கடைந்தகாலத்திலும், அவர்கள் பிழைக்கு ம்படியாக அமிர்தத்தைத்தானே கொடுத்ததெ ன்றுசொன்னபோது, மிகுந்த அறிவுடையவ ளான சக்கிரீவமகாராஜர் விபீஷணரைப்பார்த் து, நம்முடைய சுவாமியானவர், நல்லவர்தீயவ றென்றுகருதமாட்டார். தமதுதிருவடிகளிற்ச ரணமடைந்தவர்களைக் கடைக்க வேணுமெ ன்கின்ற அருத்தியுடைய பரமத்துமா, தா மசஞ்செய்யாமல் எழுந்தருளுமென் றழைத் துக்கொண்டி, அநேகமலைகள் சூழ்ந்துகொண் டி வரும்படியாக இமயமலையும், மேருமலையு ம் வருகிறதுபோலத் தங்கள் தபோபலத்தை யடைந்தவர்களான விபீஷணனுவாரும், சக்கிரீவமகாராஜரும், வானரவீரர் சூழ்ந்துவர, எ ழுமாமரங்களு முருவும்படியாகப் பாணப் பிரயோகஞ்செய்த பிரதாட்சிராண ; சக்கிர வர்த்தித் திருமகனான டையசன்னிதிக்குவந்து, வானரவீரர்கள் நிறைந்த அந்தக்கடற்களையில் இளைப்பெருமாள் கையில் விழைப் பிடித்துக் கொண்டு பக்கத்தில் காவலாப்பிற்கு, லோக தாயகரான ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் விவலைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற மேருமலையான டு பக்கத்திலேநிற்கும்படியாக கருங்கடலா னது கூர்சாகரத்தினால் சூழப்பட்டு, தாமரை

ப்பஷிபங்களைப் பஷிபித்துக்கொண்டிருந்தா ற்போலப் பிரகாசிக்கின்றவரும், மிகுந்தகளி ப்புடனே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றவானரசே ணைகளுக்குறியில் தேவர்கள் வணங்கி வேண் டிக்கொள்ள களங்கமற்ற அலைகளோடு விளங் கிக்கொண்டிருக்கின்ற, பாற்கடலி னடுவில் த மது யோகநித்திரையைவிட்டு எழுந்தருளியி ருக்கின்ற கூர்சாகரநாதனைப்போல் பிரகாசி க்கிறவரும், வளைந்து கறுத்த அழகியபுருஷம் போ லலைகள் ஒன்றோடொன்றுகூடவும், பூணு தற்கின்பத்தைத்தருவதானமுத்தைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளிய மணற்பிரதேசத்தில் விசாலமான வானரப்படைகளுக்கு நடுவில் கருநிறத்துடன் ஒளிபொருந்திய நெற்றியை யுடைய சீதாபிராட்டியின் கண்ணின் கரும ணியைப்போல் பிரகாசிக்கின்றவரும், மேக ங்களை வாகனமாயுடைய காலத்தில் தேவேந் திரன் தன்வில்லை விட்டிருந்ததுபோல ரத் தினாபாணக்களை நீக்கிப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கின்ற திருமார்பை யுடையவரும், கட லைக் கடையும்போது மந்திரகிரியிற் பூட்டி ய வாசகியைக் கழற்றிவிட்டதுபோல ரத்தி ன கங்கணங்கள் நீங்கிய திருத்தோள்களை யு டையவரும், தனது கிரணங்களை நீக்கிவிட்டு கிருபையினுலே அமிர்தத்தைப்பொழிந்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஷோடசகலா பூர்வண சந் திரனுக்குச்சமானமான திருமுகத்தையுடைய வரும், தன்பிதாகொடுத்த ராஜமுடியைத் தம னு திருத்தம்பியாருக்குக் கொடுத்தருளி சிறி யதாயாரால் பெற்ற ஜடாமகுடத்தைத் தரித் துக்கொண்டிருக்கிற திருமுடியை யுடையவ ருமான ஸ்ரீராமமூர்த்தியைப்பார்த்து, தேகம் புளகாங்கிதமாகவும், கண்களி லானந்தபாஷி பம் பொழியவும், மனமுருகி அஞ்சனகிரிக் குச்சிவந்த திருக்கண்களுண்டோ! அல்லது க றுத்தமேகந் தாமரைப்புஷ்பித்ததோ! அவ்விர ண்டிமல்ல, இவர் சாக்ஷாத்கண்ணன்போலிரு க்கிறது. அல்லது, மிகுந்தகிருபையொழுதுகிற சத்தியமான தருமதேவதைக்கு நிற்கக் கறுப் பாயிருக்கிறதோ! வென்று நீனைத்தவராய் மி ன்மினிப்பூச்சியில் ஒளி தோன்றி மறைவது போல அழிந்துபோகும் பிறவியையும், தம க்குரிமையான இராஜகீடத்தைபும் நீக்கிவிட் டி ஸ்வாமியினுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சிரசிஞ்ஞடிய செவ்வரான ஸ்ரீவிபீஷணந்வா ர் எந்தமையான இரகணன், எந்தநவதயா விய புலவியருக்குத் தந்தையான காசபரு டைய தந்தையாகிய பிரம்மாவினுடைய மூ த்தப்பருண, ஸ்ரீராமமூர்த்தியை மனமகுட யடியாக என்னு் உபகாரஞ்செய்தாவென்

சொல்லிப்பின்னும், மிகுந்தபகசெய்தபேர்
களுக்கும் நீச்சக்கடாத பிறவிப்பிணிக்கு மரு
ந்தாக யிருக்கின்ற, சாக்ஷாத் நாராயணனே !
வில்லிலம்பப்பூட்டிக்கொண்டு, இந்த அரக்
கர்களைக் கொல்லும்படி நின்றான். இவர்கள்
பெருமையை என்னசொல்லப் போகிறேன்.
இந்த அரக்கர்கள் அளவில்லாத அருந்தவஞ்
செய்தவர்களேயென்று ஆச்சரியமானசராயு
ந், தமது இரண்டிகைகளையும் ரத்தினகிரீடத்
தின்மேல்கூப்பிவைராயும், கல்லுமாறுமுரு
கும்படியானசாட்சியையுடையகிருபா மூர்த்
தியாகிய ஸ்ரீராமச்சந்திரரீஇரக்கத்துடன்கடா
கித்தருளும்போதெல்லாம் தண்டஞ்சமரீப்
பித்துக்கொண்டேபோய் சர்வாபிஷ்டப்ரத
சாகரமானஇரண்டுதிருவடிகளினும்சரணுகதம்
பண்ணி, அடியேனுடைய பிறவித்துன்பம் ஒ
ழிந்துபோய்விட்டது என்று, மனநிலைநிலைவு
முசத்திலே பிரகாசிக்கவும், ஆனந்தக்கண்ணீ
ரோடுபூமியில்மாரீபுபடியும்படியாகவும் தெ
ண்டஞ் சமரீப்பித்த விபீஷணனுதவாணாக் கிரு
பையுடனே ஆவிங்கனம்பண்ணினதுபோலக்
கடாகித்த, எழுந்திருக்கக்கடவாயென்றுநிய
மித்துத், தமது திருக்கையினால்இருக்கும்படி
சைக்கினை பண்ணிப் பின்பு, சக்கிரவர்த்தித்
திருமகனுனவர் மிகுந்த கிருபையும், சந்தோ
ஷமும் பொங்கும்படியாக விபீஷணனுதவா
ணாக் கடாகித்த இந்தப்பதினாலுலோகங்களு
ம், எவ் பெரு மெத்தனைகால மிருக்குமோ
அதுபரிபந்தம் ராக்ஷசர்களுக்கு வாசமாக
இருக்கின்ற இந்த லங்கையி னெஸ்வரியமெல்
லாம் உனக்கேயாகும்படியாக இதோ கொடு
த்தவிட்டேன் என்று வாக்குத்தத்தம் பண்
ணிபருளினார். இப்படிச் சுவாமீ அருளிச்
செய்த கிருபைபைப்பார்த்தோ ! அவரால்
எல்லப் பெருமையையும் பெற்ற விபீஷ
ணனுதவருடைய தர்மத்தைப் பார்த்தோ !
வேறென்னகாரணத்தினாலோ! சுவாமி வாக்கு
தத்தம் பண்ணின மாத்திரத்தில், உலகத்திலு
ள்ள சாசனங்களுல்லாம், தனித்தனியே தம
க்கே வாழ்வாண்டானது போலப், பெருங்கோ
ஷமாகச் சப்த்தமிட்டார்கள். பிறகு, கிருதா
ர்த்தநானேன் என்று உட்கடிவணங்கிக்கொ
ண்டு நின்ற, அஞ்சனணைபோன்ற நிறத்தையு
டைய, விபீஷணனுதவர். டத்தில் ஸ்ரீராமர் கிரு
பைகூர்ந்த, அடைக்கலம் பருந்து நமக்குத்
துணைவராகிய, குற்றமற்ற கிரீத்தியோடுகடிய
இவருக்கு நீத்தினைசெய்ப்பாத நேத்திரத்தையு
டைய ஜடனே ! முடிசூட்டக் கடவாயென்று
நியமித்தார். அதைக்கேட்டுமெல்லினையுக்கரி
யக்கினைமெல்லா மறியும்படியான பத்தியை

யடைய, (விபீஷணர்) சுவாமீ! எந்நாளும் அ
ழியாத அளவிறந்த பெருமையைத் தாத்த
க்க நல்லசெல்வத்தை யருளிச் செய்தீரோ யா
யினும், திருட்டுச் சபாவமுள்ள இராக்கசனு
ன இராவணனுக்குத், தம்பியென்ற சம்பந்த
மொழிந்து விடும்படியாகத், தேவரீருத் த
ம்பியான பரதாழ்வாருக்குச் சூட்டிய, திருப்
பாது கையாகிய மௌலியை, அடியேனுக்
குஞ்சூட்டி யருளவேண்டு மென்று விண்ண
ப்பம்பண்ணினார். அதுகேட்டு ஜகதாக்களு
கிய சீதாபிராமல், நாட்கள் முதலில் நான்கு
சகோதரர்களாகப்பிறந்தோம். அப்புறம் கு
துளேடு சேர்ந்து ஐந்துபோரானோம். மே
ருகிரியைச் சுற்றிவருகின்ற, சூரியகுமாரான
சுக்கிரீவ மகாராஜனைச் சேர்ந்து, ஆறபோரா
னோம். இப்போது எங்களிடத்தில்கைத்த அ
ன்பினாலே இங்கேவந்துசேர்ந்த மனப்பூரண
மான காதலியுடைய விபீஷணனுதவானே! உ
ன்னோடு ஏழுபோரானோம். அடர்ந்து இருள்
தங்கியிருக்கின்ற நெடியகாட்டிற்குப் போகு
ம்படியாக நியமித்த நம்முடைய பிதாவாகி
ய தெசாதமகாராஜனும் இந்தப்புத்திரர்களா
ல் மிகுந்த னெனை யடைந்தார். என்றுசொ
ன்ன சுவாமியினுடைய வார்த்தையைக்கேட்
டு சுவாமீ ! சர்வலோக ராக்ஷராகிய, தேவரீ
ர் வேறென்ன சொல்லவேண்டிய திருக்கின்
றது, நாய்க்குச்சமானமான அடியேனைத் தே
வரீருடன் பிறந்தவர்களோ டொருவனென்ற
ருளிச்செய்தீர். இனி அடியவர்களுக்குள் சிற
ப்புற்றேனென்று சந்தேகபய நிவர்த்தகராகி,
ஸ்ரீராகவ பிரானுடைய திருவடிக். சுவட்டைத்
தமதுசொர்ன்னகிரீடத்தைத் தரிக்கும்படியா
ன சிரசிற்கூட்டிக்கொண்டு, சூரியனை உச்சியி
ற்சேர்த்துக்கொண்ட பெரியமலையைப் போ
லும் நிற்கின்ற, இலங்காதிபதியான விபீஷ
ணனுதவாணாப்பார்த்த, ஸ்ரீராம லட்சுமணர்க
ளிருவரும் களித்தார்கள். அப்பால், சுக்கிரீவ
மகாராஜர் முதலான வானார்களுல்லாஞ் ச
ந்தோஷித்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்ப வரு
ஷம் வருஷித்தார்கள். சப்தசமுத்திரங்களுந்,
சப்தமேகங்களும், சப்தித்ததுகள். தேவதூத்
துமியும், தேவசக்கமு முழங்கினதுகள்.
சொர்ன்னவருஷம் வருஷித்துக் கொண்டும்;
வாசனைப்பொடியினை யிறைத்துக் கொண்டும்;
தேவர்களெல்லாரும், ஆகாசமார்கத்தில் நின்
று மங்களங்கூறினார்கள். அமிர்தத்திற்குச்சமா
னமான சொல்லையுடைய, சீதாபிராட்டியார்
விஷிபத்தில், முறைமைதப்பி அபசாரப்ப
ட்ட, என்னுடைய வம்சத்திலுண்பான இந்த
ராக்ஷசகுலம், இப்போது கிளேஷ்டத்தை ய

டைந்ததென்று பிரம்மதேவர் துக்கநிவாரண
மாரூர். பிறகு தர்மதேவதையும், இராவணனு
டைய செல்வமழிந்து போய்விட்ட தென்று
ஆர்த்துக் கூத்தாடிக்கொண்டு சந்தோஷித்த
து. இப்படிப்பட்ட காலத்தில் ஸ்ரீராமச் சந்
திரமூர்த்தியானவர் இலங்காதிபதியாய் அயிஸ்
வரியமெல்லாம், விபீஷணனும்தான் பெற்றதை
ப் பலரும் கேட்டறியும்படியாக எங்கும் கட்டி
யங் கூறும்படிச் செய்து, அங்கே தமதுபக்க
த்தில் அதிக விஸ்வாசத்துடன் வாய்பொற்றிக்
கொண்டு நிற்கின்ற, சுக்கிரீவ மகாராசனையும்,
இனைய பெருமானாகிய - ஸகை-மணனையும்,
பார்த்து, நீங்களிருவரும் சகலவாணரப்படைக
ளுடன் இவரை நம்முடைய பாடிவிட்டைச்
சுற்றி, ஊர்க்கோலம் செய்வியுங்க ளென்று
நியமித்தார். அந்தப்படியே விபீஷணும்
வாரா இரண்டு திருவடிச் சுவட்டைத் தரித்த
மூடிபுடனே சந்தன விமானத்திலேற்றி, அ
ந்தவிமானத்தை வானரவீரர்கள் சுமந்துக்
கொண்டு, இந்திரபோக ஐஸ்வரியத்தைபடை
ந்த லங்காதிபதியிவரோ! எச்சரிக்கை பராக்
கென்று கட்டியங்கூறிக்கொண்டுவானரசனினி
யங்கள்சூழச் ஸ்ரீராமருடையபாடிச் கூடாரத்
தை வெகு வேடிக்கை விநோதமாகச் சுற்றி,
தகர்வல்லவந்தார்கள். அப்போது தங்கள் தா
சுசொருபத்துக்கு அருகுணமான கைங்கரி
யத்தைச் செய்யும்படியாக அபேக்ஷித்துக்
கொண்டிருக்கின்றதேவர்கள். அக்கைங்கரியப்
பிரதிசம்பந்தியான திருவடியைத்தேடிக்கொ
ண்டிருந்து அன்றுதரிசித்த பிரம்மதேவனும்
மற்றதேவர்களுமெல்லாம், சமுத்திரஸ்நானஞ்
செய்து தங்களுடைய பாபநிவாரணம் பண்
னிக்கொண்டு சுவாமியினுடைய திருவடித்தா
மரை மலனாத்தங்கள் கிரகின்பேரில் சூடிக்
கொண்டு அவர்களடைந்தஆனந்தப்பிரதாபத
ன்மையை இந்தவிதமென்று தெரிந்துச்சொ
ல்ல பாவராலாகும். ரிஷிகளும், தேவர்களும்,
ஞானவான்களும், பத்திமான்களும், யா
காதிருதுக்களைச் செய்துமுடித்து நின்றவ
ர்களும், மகத்தாகிய தபசிகளும், இந்த விபீ
ஷணும்வான் பெற்றபேறு இதுவகையிலும்
பார்பெற்றொன்று, ஆச்சரியப் பட்டுக்கொ
ண்டிருந்தார்கள்.

விபீஷணனைக்கலப்படலம்

முற்றும்.

இலங்கைகேழ்வப்படலம்.

இந்தப் பிரவாரமாக, ஊர்க்கோலம் வ
ந்து சுவாமியினுடைய திருவடியில் தெண்
டஞ்சு மர்ப்பித்த விபீஷணும்வாருக்கு, அங்
கே வசிக்கும்படியாக ஒருபெரியவிநிதிசெய்
துகொடுத்த அதிலவரை யிருக்கும்படி வை
த்தபிறகு, ஞரியன் தன்கிரணக்களைமெல்லாம்
அதிக உஷ்ணமானவைகளென்று நீக்கிவிட்ட
துபோல, அஸ்தமனமானான். சுவாமியும் தன
து கூடிநிரிய தர்மத்துக்கிசைந்த சந்தியாவ
ந்தாதி கருமங்களை முடித்துக்கொண்ட
மூந்தருளி யிருக்கும்போது, மேற்குத்திசை
யில் அக்கினி நிறமான செவ்வான முண்டாகி
ப் பின்பு ஆகாசமெல்லாங்கறகறுத்தது. மன்
மதன் புஷ்பபாணங்களை ஸ்ரீராமர்மேல் பிர
யோகித்தான். சமுத்திரமானதுகொத்து மூ
டிக்கொண்டதுபோல, அஷ்ட திக்குகளையும்,
இருள் மூடிக்கொள்ள, அந்தச்சமுத்திரத்தில்
தாமரை, அல்லிக்கொடி முதலானவைகள் பு
ஷ்பித்ததற் கொப்பாக ஆகாசத்தில் கிரகநட்
சத்திரங்கள் பிரகாசித்தன. சீதாபிராட்டியா
ரை நினைத்து வருத்தமுற்றுக்கொண்டிருக்கி
ன்ற ஸ்ரீராம மூர்த்தியினுடைய மனதைவரு
த்தப்படுத்தும் கருத்தால் இருளைக்கண்டமாத்
திரத்தில் புஷ்பித்த மல்லிகைக் காடானது
நட்சத்திரங்களுடன் கூடிய ஆகாசம் போன்
றிருந்தது. இருளினுலேமறைபடாமல் எண்ண
ச்சமானப் பரித்திக்கொண்டிருந்தும். ஒளி
யினுலே எண்ணத் தோற்கப்படுத்தி ஜெயம்
பெற்ற, திருமுகத்தை யுடைய சீதாபிராட்
டியாருக்குச் சினேகராகிய இந்த ஸ்ரீராம
மூர்த்தி இராத்திரிக்குச்சமானமான தருமே
னியை யுடையவராயிருக்கிறபடியால் இவ
ரைவெல்லாமென்று எண்ணங் கொண்டது
போலச் சந்திரனுதையமாகி, இந்த ஸ்ரீராம
ரை வருத்தும் படியாக அந்தச் சீதாபிராட்
டியாருடைய நிறத்தை நாமுடைத்தா யிருந்
தோமானால், உவருடையமனதைக்கவலைப்படு
த்தி நமதுவசப்படித்திக் கொள்ளலாமென்று
நினைத்து தன்னுடைய சந்திரிகையாகிய வலை
யைக் கடல்குழந்த உலகமுழுவதிலும் விசி
றான். அப்போது சமுத்திரமானது நம்மைப்
போன்ற நிறத்தை யுடையவராயிருந்தும்.
இந்த ஸ்ரீராமர் நம்மைத் தம்முடைய வானர
சேனைகளால் அணையிட்டு அடைக்கும்படியாக
வந்தாரல்லவா! அப்படிப்பட்டவர் நம்முடைய
யகண்முன்னே கிடைத்துவிட்டாரோ, இவரோ

யி சண்டைசெய்து மோகிதரற்கு சமயம்
வாய்த்ததென்று, உடம்புரித்தபொழுது மிரு
ந்ததுபூண்சாந்திரனைக்கண்டதால் பெருகின
து. மெல்லுஞ்சமுத்திரமாவியபாம்பாணமுந்
தின கிரகபக்தால்வளர்ந்த தோலையுரித்துத்
தள்ளிவைத்தபோல விளங்குகின்றமணற்கூன்றுக
ளால் விசுவிக்நிருக்கின்ற சமுத்திரதீர்ப் பிர
தேசத்திலெல்லாம் பாலைக்கவிழ்த்துவிட்டது
போலச் சந்திரிகைப்பிரகமித்தது. அப்போ
துவாசனைபெய்கிறவாயையும், மல்லிகையரும்
பெய்கின்ற பல்பையும், தேனில் மொய்த்துக்
கொண்டிருக்கின்ற வண்டிகளென்னும், சுரு
வரிசையையும், தேனுவிய கண்ணையும், மலைக்கு
கையிலிருந்து பாய்வின்ற சத்தியையு முடை
யதான சென்றலென்கிற, புலியானது ஸ்ரீராம
மர்மேல் சீறிக்கொண்டு புறப்பட்டது. கடல்
கடைந்து அயிர்தங் கொய்த்தவனான வாலியி
னுடைய மார்பையும், காட்டினிடத்தில் ஓங்
கிவளர்ந்திருந்த மராமரங்களையும் தமது கை
யிற்கொண்ட பாணத்தினாலே அனைத்த ஸ்ரீ
ராமருடைய திருமார்பிற்பாய்ந்திருக்கிற மண்
மதபாணத்தோடுகூட, சந்திரிகையினுடைய
கிரணங்களாகியவாளாயதமும்பாய்ந்தது. அப்
போது ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தம்முடைய
இனைத்த திருமேனியைப் பார்ப்பார். தம்மு
டைய இனிய உயிருக்கொப்பாகிய சீதாபிரா
ட்டியாணா நினைப்பார். தமக்குச் சம்பவித்த
துன்பத்தை ஆலோசிப்பார். வேறெவ்வறையு
ம்பாராமல் தமக்குளதிராக விருக்கின்ற கடலை
ப்பார்ப்பார். இராவணனாகிய கிருடன் வாசம்
பண்ணுகின்றலங்காதீபமெங்கேயென்று சுந்
றிப்பார்ப்பார். அப்புறம், தம்முடையகோத
ண்டத்தைப்பார்ப்பார். இப்படி அதிகஆபா
ணங்களைத் தரித்திருக்கின்றசீதாபிராட்டியாரி
டத்தில்கொண்டமோகப்பித்தேறியமனத்தை
புடைபவரான, ஸ்ரீராமர் மிருந்த அழகையு
டைய முத்தப்போன்றதந்தபந்தியோடுகூடி
ய பவனத்தையொத்த சீதாபிராட்டியாருடை
ய திருவதரத்தைத் தமதுமனத்தில் நினைத்து
மறாமல் வருத்தமடையுங் காலத்திள், ஞாயி
ருமாளுன கங்கீரவமகாராஜன், எல்லாக்காரி
யர்களையும் பூரணம் பண்ணத்தக்க திருவுள
த்தை புடைபகலாம்! தேவரீர் இனிவிழிவுண்
ரோடுகூடல்கித்த,மேய்ந்தக்கேண்டிவகாரி
யத்தைஎன்னுமல இப்படிவருத்தப்படுகிற
ருபாகருக்காரம்போன்றதங்கப்பெருமனக்கு
ந்தக்கம்! என்று சொல்லமாந்தராதல்,
தூய்மைவெள்ளிது தங்கத்தீர்திரவார்த்தி,
வெவரம்ப்போய் விழிவுண்ட. அமைத்த
கொண்டபெயரு நியமித்தல், கங்கீரவம

ராஜன் விழிவுணரிடத்திற்குப்போய் உம்மை
சுவாமிவரும்படி நியமித்தாரென்ன? உடனே
அக்கிரமமல்லாத வழியையடைந்தவரான வி
ழிவுணுவாரும் தாமணாதெருங்கிப் புஷ்டி
த்த தடாகம்போல எழுந்தருளி யிருக்கின்ற
ஸ்ரீராமருடைய சன்னதியில் வந்து அவரு
டைய திருவடித் தாமணாகளில் தெண்டஞ் ச
மர்ப்பிக்க அந்தவிழிவுணுவான எழுந்திரு
ந்து உட்காரும்படியாக நியமித்தார். அப்ப
டியே உட்கார்ந்தபோது தம்பி விழிவுணு!
சமுத்திரத்தினால் சூழப்பட்ட லங்காபட்ட
ணத்தினுடைய அரண்ப்பும், அந்நுள்ள ரா
ஷசர்களுடைய வல்லமையும், எசனியங்களி
னுடைய தொகையும், விவரமாய்ச் சொல்ல
வேண்டுமென்றார். விழிவுணுவார் எழுந்தி
ருந்தார். இருந்தேசொல்லென்ன! இரண்டு
கைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு சுவாமியைத்
தொழுது வினாவினகாரியங்கள் விவரமாகச்
சொல்லத்தொடங்கினார்.

முன்னொரு காலத்தில் ஆதிசேஷனும்,
வாய்வுபகவானும், தங்கள்வலியைச் சோதிக்கு
ம்படியாக ஆயிரஞ்சிகரங்களோடுகூடிய மே
ருமலையி னிடமாகவந்து ஆதிசேஷன் தன்னு
டைய ஆயிரத் தலைகளானும், ஆயிரஞ்சிகரங்
களையு மறைத்துமூடிக்கொண்டார். அப்போ
து வாய்வு பகவான் பூமிக்குள்ளருவாணியாக
நிலத்திருக்கிற மேருமலையை அலைகுலையச்
செய்து தம்முடைய பலத்தினாலே ஒருசிகர
த்தைப் பறித்துக்கொண்டுவந்து சமுத்திரத்தி
ன்மத்தியி லெறிந்துவிட்டார். அதுதான் இந்த
லங்காதீபம். அந்ததீபம், எழுதுதுயோசனைவி
ஸ்தாரமாகும். அதைச்சூழ்ந்தகோட்டைமதில்
லட்சயோசனை ஆழ்ந்ததும். குரியமண்டல
த்துக்கு முடர்ந்ததுமாய் உலகத்தை சக்கர
வாளிகி வளைத்துக்கொண்டிருக்கிறதுபோல,
வளைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அதைச் சு
ற்றிலுமுள்ள தந்திரங்களையும், சூத்திரவேலை
ப் பெருமைகளையும், காவலாக அமைத்திருக்
கின்ற அரண்முதலான வைகளையும், விரித்து
ச் சொல்லவேண்டுமானால், ஆயுள்போதாது.
அடியேன் வேறென்ன சொல்லவேண்டியிரு
க்கின்றது, தேவரோ கடாஷிக்கலாம். அதற்கு
ச் சமுத்திரமே அகழாக விருக்கின்றது. அப்
படிப்பட்ட கோட்டையின் வடக்கு வாசலுக்
குக்காவலா யிருப்பவர்கள் பதினாறுகோடி அ
ரக்கர்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும்
புகாராவல யமனுஞ் சமாலமலில், சாக்ஷா
த் நிஷ்பவான ஞாநான ஈசானமூர்த்தியே
சமாலமாலும். மேற்குக்கோட்டை வாசலில்
திருவந்த காலவான்கள். அவர்களைப் பா

நீக்கிலும் இரண்டு கோடிபேர்கள் எரிசுமானவர்கள். அவர்கள் என்னென்றோ எமன்வர்க்கண்டால் அவனுடைய ரத்தசகிதமாயுயிரினை முண்டு விரிவார்கள். தெற்குக்கோட்டை வாசலுக்காகின்று துஷ்டர்கள், மலைக்கச்சுமானமான ஆகாரமுள்ள பதினாறு கோடிபேர்கள். அவர்களுடைய கொடுமை சொல்லிட்டங்காது; மிகுந்தபலமுள்ள நமனுடைய அரசையும் பிழக்கிக்கொள்ளத்தக்க வல்லமையுடையவர்களாகும். கிழக்குக்கோட்டை வாசலிலிருக்கின்ற துஷ்டர்களும்பதினாறு கோடிபேர்கள் தானென்று கேள்வி, அவர்களையுடைய க்கஜங்களையும் பின்னங்காலைப் பிடித்துப் பூமி பிலைபத்தக்க வல்லபமுள்ளவர்கள். ஆகாசத்தில்காத்து நிற்கின்ற துஷ்டர்கள் முப்பத்திரண்டு கோடிபேர்கள் எண்பார்கள். தேவர்கள் வருவார்களென்று, பூமிக்குப் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற இரக்கமற்ற ராஜாக்கர்களுக்கு அளவில்லை. அந்தக்கோட்டைமதினுக்கு உட்புறத்திலும், வெளிப்புறத்திலும், நித்திரையிலல்லாமல் காற்றையாகாரம் பண்ணிக்கொண்டு, காற்றாடியைப்போலச் சுற்றித்திரிந்து, காத்துக்கொண்டிருக்கின்ற ராஜாக்கர்கள் ஆயிரங்கோடிபேர்கள். இந்தப்பிரகாரமாக அந்தலங்காபுரிக்கு மூன்று அரசாங்கங்களுண்டு, அவைகளைக்காக்கின்ற ராஜாக்கர்கள், மதிலொன்றுக்கு முப்பதுகோடியாக, மதில்மூன்றுக்கும் தொண்ணூறு கோடிபேர்கள் காவலிருப்பார்களேயானால், அந்தலங்காபட்டணத்தின் பெருமையைச் சிறப்பித்துச் சொல்லவேண்டுமோ! ராவணனால் சிறப்பும், செல்வமும், அடைந்து தீர்க்கவைரமுள்ள அதிகபலவந்தார்களும், எதிரிகளவந்தால் உண்மையாய்ப்பாடுபட்டி உதவிசெய்கிறவர்களுமாய், ஆயிரத்தாறு கோடி ராஜாக்கர்கள் இருக்கின்றார்கள். அதுவும்ல்லாமல் அவனுடைய அரண்மனைவாசலில் இந்தவுலகத்தை யொருகையில் தூக்கும்படியான தைரியசாலிகளும், மலைக்குச்சுமானமான பலமுள்ளவர்களுமாய்க், கோடி கோடி ராஜாக்கர்காவலிருக்கின்றார்கள். மேலும்ந்த ராவணனுடைய மேருமலைக்குச் சமானமாகிய ராஜமாளிகைவாசலின் இடதுபக்கத்திலும், வலதுபக்கத்திலும், விஷக்கண்ணார்களும், அக்கினிக்கண்ணார்களும், கோபக்கண்ணார்களும், கண்டிமிட்டாமல் பார்க்கிறவர்களுமாய், அதுபத்துறாகோடி ராஜாக்கர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அல்லாமலும் பெய்க்குச்சுமானமாகப் பிதற்றிக்கொண்டு அவனுக்கு மூலபலமாயிருக்கின்ற ஆயிரம்வெள்ள சைனியங்களைக் கொல்வதற்குப் பிராம்மகற்ப பரியந்தஞ்செல்லவேண்டுமென்பது அடியேனுக்குத்

தெரியும். சுதூங்க சைனியங்களைப்ப் பெருயிரந்தேறும், செந்தாமரைப் புஷ்பம்போல முகங்கொடியுடைய இருபதினாயிரம் பாணகளும், காற்றைப்போலப் பறக்கும்படியான நாற்பதினாயிரம் குதிரைகளும், எண்பதினாயிரம் ஒட்டகங்களு மிருக்கின்றன. லக்காபட்டணத்தினுடைய அரணிப்பு இப்படிப்பட்டது. அதன்சைனியங்களினுடைய தொகை இவ்வளவாகும். சிவனிடத்திலவரமாகவாக்கின வளையுத்தை வலதுகையில் பிடித்திருக்கின்ற வஞ்ச ராவணனுக்குத் துணையானவர்கள் தங்களுக்குவேண்டிய பலங்களையும், வரங்களையும், அனேகதபங்களைச்செய்து பெற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்களில், சூழ்பவென்று ஒருவனுண்டு, அவனுழிக்காற்றைப் பார்க்கிலுமகா கொடுமைபாணவன், சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள சித்தகணங்களைச் சிறையிட்டவன், ரதகஜதரகபதாதிசுளான பத்துக்கோடி சைனியங்களை யுடையவன். வேறொருவன் அகம்பனைன்ற பேருள்ளவன். அவனனேகயுகற் தவஞ்செய்து வெகுவார்களைப் பெற்றிருக்கின்றான். அவன் யுத்தங்களல்லாமல் தனக்குச்சுந்தருவதாக வேறொன்றையும் இச்சிக்கிறவனல்லன்! அவனுடைய சைனியங்கள் அளவில்லாதவைகள். அவனோ? நாகிம்மத்திற்குச் சமானமானவல்லமையுள்ளவன். நிகும்பனென்றொரு பெரியவாகாரமுடையவனுண்டு, அவன்மலையிலும் பெரியதானகுதிரைகளும், பாணகளும், தேர்களும், வில்வீரர்களும், ஆகிய வொப்பதுகோடிசைனியங்களை யுடையவன். இவனோய் யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமென்று தனதுவானமாகிய ஆட்டிக்கடாவைவேகமாய் நடத்திக்கொண்டுவந்து யுத்தத்தில்தின்ற அக்கினிதேவனைத் தோற்கடித்தான். மகோதரனென்றிற மற்றொருவீரனுண்டு - இவன்பிசாசுக்களும், பாளிகளும், பாணகளும், கழுதைகளும், எட்டப்பட்டபத்துக்கோடி தேர்ப்படைவைய யுடையவன். தாயாயிருந்தபோதிலும் வஞ்சனைசெய்திறதில் பின்னிடமாட்டான். மகா தந்திரசாலி. யாககேது வென்றொரு வீரனுண்டு - இவன்மலையில் வாசஞ்செய்தின்ற வர்களான இருபதுகோடி வீரர்களுக்குத் தலைவன். இவ்ஹக்குள்ளவர்கள் நாளைக்கில்ல யென்றுப்படியாய், யாவர்களையும், தப்பற்றோக்கு இரையாக்கி விரிவான். அனேகத் தடவைகளில் யுத்தத்துக்குவந்த தேவர்களை ஜயித்திருக்கின்றான். சூரியகேதுவென்று ஒருவீரனுண்டு - அவன்பூலாகத்திலுள்ளவர்களையும், தேவலோகத்திலுள்ளவர்களையும், ஒவ்வொரு ஒரோளில் தின்றுவிடத்தக்கவென்று பிர

சித்தப்பட்டவன். இவன்எட்டுக்கோடி சைனியங்களைபுடையவனும், ஆக்கினியும்பயப்பயிம் படியான பரிவையுடையவனுமானவன். மாபெருப்பாரிசனென்ற ஒருவிரன் மலையிலும், மிகுந்த பலமுள்ளவன். தேவர்களும், ரிஷிகளும், பிரம்மசிவாதிகளும், இவன் பெயரைச் சொல்லவேண்டுமானாலும் பக்கம்பார்த்துச் சொல்லவேண்டியபடியாகியமகத்தானகோபமுள்ளவன். இவன்பதினான்கோடி சைனியங்களுக்குத்தலைவன் உஜாதந்தனென்று, காலாந்தகனென்று, பெயருள்ள எரிமுகத்தையுடையவனும், எட்டுக்கோடிசைனியங்களுக்கு அதிபதியும், சூலாயுதத்தையுடைய உமாநாயகனையும் வெல்லத்தக்க பலமுள்ளவனுமாகிய ஒருவிரனுண்டு; எந்தக்காலத்திலும் சஞ்சலப்படாதவர்களான பத்துக்கோடி சைனியங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற-வல்லமையில் தனக்குச்சமானமாக வேறொருவருமில்லாதவனும், புத்தத்திலியக்காரிகளைக்கையினாலே பிசைந்து தன்கினவனுமான - பிசாசன் என்ற விற மற்றொருவிரனுண்டு - தேரும், யானைகளும், குதிரைகளும், வில்வீரர்களுமாகிய பதினான்கோடி சைனியங்களுக்குத் தலைவனும், பூமியைப்போர்த்தெயிக்கத்தக்கவனும், சப்தசமுத்திரங்களுக்கும், சப்தசூலாசலங்களுக்கும் உலகச்செய்ய வல்லவனும், கோபித்துப்பேசுகின்ற சக்தியுடையவனுமான, துஷ்டகனென்று ஒரு பாகியுண்டு. லங்காதிபத்தை யொத்த மற்ற தீபக்களிலே வாசம்பண்ணுபிறவர்களான பத்துக்கோடி ராஜ்ய விரர்களுக்குத்தலைவனும், வாள்வித்தையில் வெற்றி பெற்றவர்களான வித்தியாதாரிகளைத் தோற்கடித்து அவர்களுடைய கீர்த்தியைப் போக்கடித்தவனுமானவினாபாஷாசென்று அக்கினிசக்திகின்ற பரிவையுடையவனொருவனுண்டு. புத்தத்தில்கல்லவனும், மகாஜெயசாலியும், தேவாக்கள்மத்தாக்கொண்ட கோவர்த்தனகிரிக்குச்சமானமானவனும், எல்லாச்சேனாபதிகளிலும், அதிபலமுள்ளவனும், பூலோகத்தாரும், உலகத்தாரும், கேட்டமாதிரத்திலுமுதுகாட்டி போய்ப்படியான ரணமஸ்தனென்கிறபெயருள்ளவிரனொருவனுண்டு. தாமசானென்பவக்டினக்கணமசானத்திலாவ உலொட்டாமல் தப்பல்லுக்கே இலாயாக்கிக் கொள்ளுகிறவனும், கோடாகோடி ராஜ்யவிரர்களுக்குத் தலைவனும், தேவர்களைபெல்லாம் புத்தத்தில் முதுகிட்டோடுப்படியாகச் செய்தவனுமானவன். இப்படிப்பட்டபேரகளைபெத்தனையாயிரம் பேர்களைன்று கொல்லப்போகின்றேன். அந்த ராணனுடைய

உதவிச் சைனியங்களாயிப்போது சொன்னவர்களைப்பார்க்க இரண்டு மடக்கு சைனியங்களுக்குத் தலைவனுயிருக்கின்ற பிரகஸ்தனென்று ஒருவிரனுண்டு. சேனாதிபதியாகிய இந்திரனுடைய ஐராவத மெய்கின்றபானை பின்னிட்டோடவும், அந்த இந்திரனுடைய ஏழுசக்கரம்பூட்டியதேர் - சின்னாபின்னப்பட்டோடவும், முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவகணங்களும் - முதுகிட்டோடவும், தன்னுடைய அம்புகளை - பிரயோகித்தவனும், அஷ்டதிக் கஜங்களினுடைய நான்கு சந்திரர்களைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற நான்கு கொம்புகளையும் பிமிங்கிக்கொண்டு மேருபர்வதமானது மதங்கொண்டு திரிந்தாற்போலத் திரிந்துகொண்டிருந்தவனுமான கும்பகர்ன்னனென்றுராவணனுக்கு ஒருதம்பியுண்டு. மேலும் சூரியசந்திரர்களையும் சிறையிட்ட மிகுந்த கோபமுடையவனுன இந்திரசித்தென்று சொல்லப்பட்டபிள்ளை ராவணனுக்கு கொருவனுண்டு - இவன் இந்திரனைப்பிடித்து கட்டினதமும்பு அந்தஇந்திரனுடைய கையிலுங்காலிலு மின்ன மாறவில்லை. அந்தஇந்திரசித்தையுஞ் செயிக்க வல்லவனும், கொஞ்சமாவது தருமத்துக்கு இரக்கப்படாதவனும், காஷாத்து கைலாசமூர்த்தியினிடத்தில்பெற்ற வில்லையுடையவனும், இந்திரசித்துக்கு கிளையவனுமான ஒருபிள்ளையுண்டு - வேறொரு இந்திரனிலனுக்குச் செயிக்கிறதற் கில்லாமையா வந்திரசித்தென்ற பேரில்லாமல் அதிகாயனென்ற பேருண்டாயிற்று. இவ்விருவரல்லாமலும் ராவணனுக்குத் தேவார்த்தகன் - தாராந்தகன் - திரிசிராவெல்கின்ற மூன்றுபிள்ளைகளுண்டு அந்தமூன்றுபேரும் திரிமூர்த்தியை யொத்தவர்கள். புத்தத்துக்குப் புறப்பட்டால் அவர்களெதிரில் திற்கவல்லவர்கள் திரிபுவனங்களிலும் ஒருவருமில்லை. இவர்களுடையவல்லமை யிப்படியிருக்க. ராவணனுடையபலம் எனக்குத் தெரிந்தமட்டுக்குஞ்சொல்லுகின்றேன். அவன் பீரம்மபௌத்திரரும் - காசிபபமூராரிஷியின்புத்திரருமான-புலஸ்தியப் பீரம்மானினுடைய புத்திரன். இவன் தபசில்முனிவர்களிலும் உயர்ந்தவனாகி திரிதேத்திராகியருத்திரமூர்த்தியைநோக்கித் தவஞ்செய்து, எல்லாச்சிறப்பையும்பெற்றான் இவன். பூதகோடிகளெல்லாஞ்சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும் படியான காஷாது மான்தோலாடையையணிந்த ருத்திரமூர்த்தியானவர்-பார்வதிசமேதராய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கைலாசபர்வதத்தைஉள்ளங்கையில் வேறொடுபிடுங்கித் திரிலோகங்களும், நடுநடுக்குப்படியாய்த் தூக்கினான். உலகங்களைத் தாங்குகின்ற அஷ்ட

திக்கெங்கேயும் தந்தங்கள் முறியும்படியாகத் தன்னுடைய புஜத்தினால் தாக்கினான், இனி நம்மீதும் வருவானென்று முப்பத்துமூக்கோடிதேவர்களும் தறிக்கங்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். இவன் காலகையர்களை அவர்கள் பந்துசெய்தமாக, அணிந்த கிரீடங்களோடும், பிடித்த ஆயுதங்களோடும், கொன்ற பிறகு இவனுடைய பெயரைக்கேட்டாலும் இடிமுழக்கங்கேட்ட சரீப்பம்போல் தானவர்களுடைய கருவுங்கூட இன்னும் பயப்படுகின்றன. அநேகதடாகங்களால் சூழப்பட்ட அளகாபுரி பட்டணத்தில் இப்போது பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிற குபேரன் தன்னுடைய அநேகமான அயிஸ்வரியங்களுள்ளாம் பட்டணவீடுகளில் சிந்திச்சிதறுண்டுபோகும்படியாக பூலியைக்கண்டமானப்போல்பயந்து தன்மானமும், புகழ்பகவிமானமுமிழந்து, இந்த லங்காபட்டணத்தையும்விட்டு, ஓடிப்போய்விட்டான். நம்மையடித்து உடம்பெல்லாங்காய்ப்படுத்தின துமல்லாமல் இந்த ராவணனாகிய நமன் நம்முடைய உயினாயும் வாங்கும்படியான செய்கையிலிருக்கின்றான் என்று யமனுந்தன் பட்டணத்தைவிட்டு ஓடித் தன்னுடைய ஆயுள்நாளைக் கணக்கெண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றான். சூரியனை லங்காபட்டணத்துக்குள் பிரவேசிக்கவொட்டாமல் வெளியிலேயேநிற்கும்படியாக ஜெயித்து, அந்தச் சூரியனுடைய கண்களுக்கு லங்கையின் பெருமையையும் காட்டவில்லை. வருணனை ஜெயித்து, அவனுடைய பாசத்தையும்பிடுங்கிக்கொண்டான், அந்தப்பயத்தினாலே அவன் தப்பிப்பிழைத்துச்சமுத்திரஜலத்திற்குள்ளே மறைந்துக்கொண்டிருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட பலமுள்ள ராவணன் மலைகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாய்நின்றாலும், இவனுடைய தோள்களுக்குக்கொஞ்சமேனும் லபமுண்டாகிறதில்லை, இவனுடைய பலம் இன்றைக்கானாலும், நாளைக்கானாலும், இன்னங் கொஞ்சங்காலப்போய் அழிபுமானாலும் தேவராலன்றி வேறொருவராலு முடியாது.

இந்த ஆஞ்சனேயரால், புவியினிடத்திலகப்பட்ட ஆடுகளைப்போலச்செத்தழிந்த ராக்ஷசர்களுக்களவில்லை, தோரணக்கம்பத்தினால் வதைப்பட்ட ராக்ஷசர்கள் கடல்மணலின் தொகையைப்பார்க்கிலும் அளவில்லாதபேர்கள். அதுவுமல்லாமல் லங்காபட்டணமும்கட்டெரிக்கப்பட்டது. அப்போது அதில் வெந்த ராக்ஷசர்களுடைய தேகத்தின்கிரிதநிறைந்த கடலிலிருக்கிற வடவாமுகாக்கினிக்குக்கொடுத்ததட்சணையாயினது. அந்தராக்ஷசர்களுடைய

கையில்பிடித்திருந்த மலைபோன்றவில்லோடுங்கூட அவர்களைப்பிடித்து இவர்பூமியில்தேய்க்கும்போது அவர்கள் தேகத்திலிருந்தும் பிழிந்த ரத்தநிணக்குழம்புகள் லங்காபட்டணத்துத்தெருவில் இன்னமும்உலரவில்லை. அந்த ராவணனுடைய பஞ்சசேனதிபதிகள் தேவர்களுக்குரிய சுவர்க்கத்திலுள்ள காவலையும், அரணங்களையும், அழித்தவீரர்களாகும். அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்கள்சேனைகளும், பத்துக்களுமாய் யானையின் காலிலகப்பட்ட செல்லப்போல் இவரால்நசுக்குண்டு இறந்தார்கள். இதுவுமல்லாமல் என்பதினாயிரம்பேர் கிங்கரர்கள்மலைக்குச்சுமானமான ஆகாரங்களையுடையவர்கள், கொடியகையினாலும், மழுவாயுதத்தினாலும், இருப்புலக்கைகளினாலும், எதிர்த்துநின்ற ருத்திரமூர்த்தியினால் அழிந்துபோனதிரிபுராசரர்களைப்போலானார்கள். ஜம்புமாலி யென்கிற மகாவீரன் ஒருவன் சமுத்திரம்போன்ற சைனியங்களோடுகூட இந்த ஆஞ்சனேயரை எதிர்த்து, இவர் தோளொன்றுக்கு ஆயிரமாயிரம் அம்புகளைப் பிரயோகித்துப் பிறகு அவன்னை வில்லினாலேயே அடியுண்டு எமலோகமேபோய்ச்சேர்ந்தான். இதுவுமல்லாமல் அந்தலங்காபட்டணத்தை இவர் எரித்தகாலத்தில் அநிலழிப்பிப்போன ராக்ஷசர்களையிவ்வளவுவென்றுபார்கணக்கிட்டுச்சொல்லுவார்கள். எரிந்துபோகாமல் தப்பியுள்ளமும் வீரர்களிருக்கின்றார்களா? இவரால் எரிக்கப்பட்ட அந்தலங்காபட்டணநெருப்பானது அவர்களுடைய ரத்தநிணங்களினாலேதான் அவிந்தது. லங்கையி லிறந்தவர்களைப்பற்றி; வேறே யென்ன சொல்லிருக்கிறது. ராவணனே அணிந்த மாலைபுடனும், பூசின சந்தனத்துடனும், அன்று பூண்ட ஆபரணங்களுடனும், கட்டிய வஸ்திரங்களுடனும் கூட ஏழ்நாள்வரைக்கும் அந்தலங்கையிலிருக்கச் சகிக்கமாட்டாமல் ஆகாயத்திலேயே நின்றாவிட்டான். அந்தவல்லமைபொருந்திய ராவணனுடைய லங்காபட்டணப் பெருமையையும், அதன் காவற்பெருமையையும், செடிக்கேசனே? அதுஎரிந்துபோனபிறகு இராவணனுடைய ஏவலினால் சாக்ஷாது பிரம்மதேவோ அந்த லங்காபட்டணத்தைப் பசுமையடியே சிருஷ்டிப்பித்து விட்டார். மதத்த யானையை பொத்த காண்முதலாகிய வீரர்களும், வாலியும், தேவரால் இறந்ததைக் கேட்டதினாலும், கவிசிரோஷ்டிராகிய இந்த ஆஞ்சனேயரால் லங்காபட்டண மெரிந்ததையும், இவர் ராக்ஷசர்களைக் கொன்றுவிட்டு எந்ததையும், அடியென் கண்ணினுற் கண்டதினாலும் தான்

இங்விடம்வந்து தேவர்களுடைய திருவடியை யடைந்தேன் ஸ்வாமி ! என்று தம்முடையதி ருமேனியோடு உறவுகொண்ட கதத்தமேனி யையுடையவரான விபீஷணமூர்வார் விண்ண பம்பண்ணிக்கொண்ட வார்த்தைகளை மெய் வாங்கேட்ட ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் வானைப் போலுங்கொண்டையுடையவரும், மிகுந்த பாக் கியமுள்ள மயில்போன்றவருமான சீதாபிரா டியாரை வெகுதூரம் விட்டுப்பிரிந்திருந்த தினால் ஒளிமழுங்கி, மெலிந்திருந்த திருத் தோள்கள்புரித்துத், தனது தூதராகிய ஆஞ்ச நேயகாப்பாத்தச் சொல்லுகின்றார். வீர கிராமணியாகிய ஆஞ்சனேயனே ! அந்த ராணனுடைய வசனியங்களில் பாதிசனிய ங்களுக்கு மேற்படவே கொன்றுவிட்டாய். லங்காபட்டண முழுதையும், அக்கினிக் கினாயக்கிவிட்டாய். இனியங்கே மெய்ப்பை லமிருக்கின்றது. சிதைவைப்பெற்றும் இங் கேகொண்டுவராதது என்னுடைய விலலில் வீரத்தைக் காட்டிப்படியாகத்தானே ! உன் னுடைய தோள்வல்லமையை நிறைத்துவை த்திருக்கின்ற அந்த லங்காபட்டணத்துக்கு நாங்கள்போய் உனிச் செய்யப்போகின்ற கா ரியங்களினால் எங்களுக்கு என்னபெருமையு ண்டாகப் போகின்றது. மேருமலைக்குச் ச மானமான தோளையுடையவனே ! நா ங்கள் அதிகசேனைகளோடு வந்து, என்ன காரியத்தைச் செய்தோமென்று தீர்த்தியடை யப்போகிறோம். என்னுடைய செளரியத் தையும், ராணனுடைய வல்லமையையும், நெய்ம் பெற்றதினாலும், தோற்பித்ததின லும், உலவசப்பித்திக்கொண்டாய். என்ன யின்வரியமெல்லாம் உருவம்பெற்று வந்தது போலும் உற்பலித்த ஆஞ்சனேயனே ! இந்த முயற்சுவலோகத்தையுஞ் சிருஷ்டித்த பிர்ம்ம தேவருடையபதவியை மறுகற்பத்தினியடை யக்கடவாய். என்னுருவிச்செய்தமாத்நிரத்தி ன், அனுமாராவவர் சுவாமியினுடைய திருவ டிகளில் சாட்டாங்கதெண்டன் சமர்ப்பித்து, ஒன்றுப்பேசாமல் வாய்போத்திக்கொண்டு நி ல்லார். அருளுடைய பிரதாபத்தைக் கேள் விப்பட்ட வானவீரர்களும், அவர்களுக்குத் தலைவரான சுக்கிரமகாபதரும், மோட்சத் தை யடைந்தவர்களைப்போலப் பரமானந்த டந்தர்களைப் சூச்சரியமடைந்தார்கள்.

வருணனைக்கலப்படலம்.

விபீஷணமூர்வார் சுவாமியை நோக்கிச் சுவாமி ! இனிமேல் இந்த ஆஞ்சனேயருக்கு இந்தமூன்றுலோகங்களைச்சிருஷ்டிக்கிறதும், ரக்ஷிக்கிறதும், சம்மரிக்கிறதும், ஒருகாரியமல் ல. இனி வருணனை அழைக்கும் விதத்தையும், நம்முடையசேனை இந்தச்சமுத்திரத்தைத் தா ண்டிப்போகும் வழியையும், ஆலோசிக்கவே ண்மும். மறைந்துநின்ற உம்முடைய கல்பா ணகுணங்களை யாகியபிக்க இந்தச் சமுத்திர மானது இச்சிக்கின்றது. மேலும் உம்முடைய வமிசத்தாராலுண்டானது. ஆதலால், தேவர் விரும்பும்வரத்தை யிதுகொடுத்தருளும், இ ந்தச்சமுத்திரராஜனைக்கேட்டுச் சனியங்கள் போகும்வழியைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டு மென்றார். இதைக்கேட்டு விபீஷணமூர்வா னுடையவார்த்தைநன்றாயிருந்ததென்று சந்தோ ஷிப்பட்டு வானரசனியங்களோடுகூட ஸ்ரீரா மமூர்த்தியானவரசமுத்திரத்தின் சமீபமாகவ ன்தபோது, சூரியனுடைய குகினாகள் அஸ்த மனகிரியில்நின்றதாண்டிப்போய்விட்டது. அப்போது, இராத்திரிகாலமாயிற்று. சூரிய னுக்குப்பகையான அந்த இருள் நீங்கும்படி அமிர்தகலையோடுங் கூடிய சந்திரனுதித்த து. பொறிகளோடுங்கூடிய படத்தையுடைய கரும்பாம்பாகிய ராகுவினாலே விழுங்கி யு மிழப்பட்ட அந்தச்சந்திரனைப்போலு மிருத் தது இந்தச்சமுத்திரஞ்குழந்த பூமியான து. அப்போது சுவாமியானவர் சீதாபிராட் டியாரை மீட்டுக்கொண்டுவரத்தக்கவழியைப் பெறும்படியான திருவுளங்கொண்டவராய்ச் சாஸ்திரோத்தமாக இனையபெருமா ளால்திருத் தப்பட்ட தெர்ப்பைச்சயனத்தின்மீதுவருண மந்திரத்தைச் செபித்துக்கொண்டு, கடலின் மேல் பார்வைசெல்லும்படியாகச் சயனித்து க்கொண்டிருந்தார். தமதுதிருமேனியிற்று கன்படியவும், சூரியன் திருமுகமண்டலத்தை ஸ்பரிசிக்கவும், ஒருபகல் ஒரு ஊழிக்காலத்திற் கொப்பாக ஏழுநாள்பரியந்தம் சயனித்திருக் கவும், வருணதேவன் வராகமையைக்கண்டு இந் தப்பெரியசமுத்திரராஜனுணவன் நாம்கேட்ட வாம்உண்ட இவ்வெயன்று சொல்லும்படியாக வரப்பெற்றிருமின்பையெனக்கிற் கொப்பத்தி னாலே, சமுத்திரத்திலே அக்கினி புறப்பட்ட துபோலச்சந்தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற இ ரன்பிதிருக்கண்களுஞ்செவந்தது. நாம்கிறந்த பெண்காதியை யிழந்து, இந்தச் சமுத்திரத்

இலங்கை கேள்விப்படலம் முத்தித்து.

தைத்தாண்டிப்போகிறதற்குவழிவேண்டுமென்
றுவேண்டியும், இந்தவருணதேவன் இல்லையென்
றுசொல்வதற்கீடாக, ஒளித்துக்கொண்டான் போ
லிருக்கிறது, என்று மிகுந்த கோபத்துடனே
பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, நீண்டவில்வளைந்
ததுபோல இரண்டிபுருவங்களும்வளைந்தவராசி
த், தாங்களொருவரிடத்திலும், ஒன்றும் விரும்
பாதவர்களாயிருந்தாலும், தம்மிடத்தில் ஒருவர்
வந்துவதெனும் கேட்பார்களானால் அவர்களு
டையவறுமையை நீக்குவார்கள். இன்றைக்கு
நாம் கடலைத்தாண்ட வேண்டுமென்று வருண
ராஜனப்பிரார்த்திக்கவும், அதை மறுத்துவிட்
டான். இவனுடையநீதி நன்றாயிருக்கின்றது, ந
ன்றாயிருக்கின்றது. என்று மிகுந்தகோபத்து
டன்றதைத்து, தம்மை அற்ப வில்லையுடையவ
னென்றும், ராவணன் அபகரித்துக்கொண்டு
போகத் தந்தாமிழந்த தன்மையையுடைய
வனுடையபால், வீரமற்ற மனிதனென்றும்,
நிந்தனைசெய்து, இந்த வருணராஜன் வரா
மற்போனான், என்று நினைத்தும், ஒருதவிசெ
ய்து ஒன்றைப்பெற்றுக் கொள்ளுதலும், கீர்த்
தியினால் ஒருவரிடத்தில் ஒன்றைப்பெற்றுக்
கொள்ளுதலும், சண்டைசெய்து தூத்திவிட்
டி ஒன்றைப்பெற்றுக்கொள்ளுதலும், ஆகிய இ
வைகளெல்லாம் வழக்கமானவைகள். நாம்ப்
படிச்செய்யாமல் கேட்டுவாங்கும்படி வந்த
போது தன்னியல்பும், தர்மமும், குறைவாகு
ம்படி ஒளித்துக்கொண்ட இது நன்றாயிருக்கி
ன்றது. தம்மைக் காட்டிற்சுவந்து காய்கனிச
ளைத்தின்ன உடம்பு வளர்த்துக்கொண்டிரு
க்கிறவனென்று நினைத்திருந்த இந்த கடலுக்
குத்தலைவனுன வருணராஜனுடைய பெருமை
யையும், விவ்னுடனெநின்ற மனிதனாகிய எம்
முடைய சிறுமையையும், தேவர்களே பார்க்
கட்டும். பழிக்குப்பயந்து நாயிருந்த தன்மை
யை அற்பமென்று நினைத்து தம்மை நிந்தித்
த இந்தச்சப்தசாகரங்களும் வெந்து ஒருபிடி
சாம்பலாகும்படியாகவும், பஞ்சபூதங்களும்
வந்து அழுதுகொண்டு பிராணபிணை, கேட்
கவும் செய்கிறேன், அப்போது என்னுடைய
சேனைகள்கால்கூசாமல் தாராளமாக இந்தக்கட
லின்வழியாக நடப்பார்கள். மோக்ஷத்தை
டைந்த முக்தர்களானபோதிலும், இந்த பூமி
யில் வெறுமையோடு வருவார்களானால்; ஒரு
வருமவர்களை - லக்ஷியஞ்செய்யமாட்டார்கள்.
அக்கினியானபோதிலும், கிதிதாய்க் காணப்ப
ட்டால் அதற்குப்பயப்படமாட்டார்கள். உருவ
ச்சிறுமையைக்கண்டவர்கள் குணப்பெருமை
யைப்பார்த்தால் லல்லாம லுணர்வடைய மாட்
டார்கள். என்று ஊழிக்காலத்தில் அதிகஉக்கிரத்

தோடு புறப்படுகின்ற சூரியனைப்போல பிரகா
சிக்கின்ற திருமுகமண்டலத்தை யுடையவராய்
ஸ்ரீராமரானவர் பலதரம் வில்லாக் கொடுக்கொ
டு வென்று கேட்டபோது கண்கள் செவந்து
நெருப்புப்பொறிபறக்க லட்சு-மணப் பெ
ருமாள் வில்லாக் கொடுத்தார். அதைவாங்கி சு
வாமியானவர்வளைத்து நானே நின்று விரலால்
குணத்தொனிப் பண்ணினார். அந்த குணத்
தொனிபானது கயிலாசபதியினுடைய தேவி
யாகிய பார்வதியுடையதாயிருந்த ஊடலையும்
நீக்கிவிட்டது.

மேலும் சுவாமியானவர் லோகத்திலுள்ள ஜ
லத்தைபெல்லாம்முடிவுகாலத்தில் கிரகிக்கின்ற
கிரணங்களையுடைய சூரியனுக்குச்சமானமான
அஸ்திரங்களைப் பிரயோகம்பண்ணினார். சப்த
குலாசலங்களைப் பார்க்கிலும், மிகுந்தபலமு
டையதான அந்தகோதண்டத்தை மூன்றாப்பி
றைச்சந்திரனைப்போல வட்டாகாரமாக வளைத்
து, அதில்சராசரங்களையும்பிரளயகாலத்தில் சு
ட்டெரிக்கின்ற வடவாமுகாக்கினியைக் காட்டி
லும், மூன்றுபங் கதிகமாகக் கொடுமையையு
டையபாணங்களைப்பிரயோகித்தார். அப்போ
து சமுத்திரத்திலுள்ள மீன்களும், பாம்புக
ளும், மலைகளும், மற்றமுள்ளவைகளும் சமி
த்துகளாகவும், துறைகளோடுங்கூடிய அந்தச்
சமுத்திர ஜலமானது ஹோமநெய்யாகவும்,
பிரயோகிக்கப்பட்ட அம்பு அக்கினியாகவும்,
சமுத்திரக்குழியானது சூழ்ந்த யாகஞ்ண்ட
மாகவும் இருந்தது. மேலும், அந்தப் பெரு
மைபொருந்திய நெடியவில்லிலிருந்து பு
றப்பட்ட ராமபாணம் சப்தசாகரங்களையும்
புகையும்படியாகச் சுட்டெரித்துக்கொண்டு,
ஊழித்தீயின் கொழுந்துகள் புறப்பட்டது
போலப்போய்ச் சக்கிரவாள கிரிக்கப்புறத்திலே
ருக்கின்ற இருளையும் நாசப்படுத்தி விட்டது
கள். சுவர்க்கலோகத்தி லிருக்கின்ற கற்பகச்
சோலைகளுந் தீயும்படியாகக் குறித்துவிட்ட
ராமபாணக்கினியினாலே மருமஸ்தான மெரி
ந்து பெரும்புறக்கடலிலுள்ள மகரமச்சங்கள்
இடிவிழுந்ததுபோலும் விழுந்ததுகள். சமு
த்திரத்திலுள்ள மலைகள்வெந்து புகைந்துகொ
ண்டு மேலெழும்பின அக்கினிப் பொறிக
ள் ஆகாசத்தை அளாவினதால் அந்த ஆகா
சத்தில் ஒய்கின்ற மேகங்கள் வெந்து பூமியி
லுதிர்ந்து விட்டதுகள். தீர்த்தனம் பண்ணி
க்கொண்டிருந்த அரம்பாஸ்திரிகளினுடைய
கறுத்த கூந்தலெல்லாம் வெளிர்ந்துப்போ
ய்விட்டதுகள். ராமபாணங்கள் மார்பில்ப
ட்டிப் பாய்ந்ததினால்; ரத்தங்கக்கிக்கொண்டு
அனேகமாக மச்சங்கள்வற்றி யுலர்ந்துபோய்

விட்டதுகள். திமிங்கிலங்களும், திமிங்கிலகில
மச்சங்களும், அனேக கண்டதுண்டமாய் தறு
க்குண்டுசெத்ததுகள். மலிகளெல்லாம் எரிந்
து சாம்பல்பறக்கவும், நீழாறுகொண்டி சமுத்
திருஞ்சேறாகி அந்தச்சேறற் தீயவும், ஆதி
சேஷனுடைய ஆயிரஞ்சிரங்களுங் காய்ந்து
போகவும், ராமபாணங்கள் தூறும், ஆயிரமும்,
கோடிகளுமாகப் பறப்பட்டதுகள். மீன்க
ளெல்லாம் பொய்சொன்னவர்களுடைய குல
ம்போலக் கருவந்துப்போய்விட்டதுகள். பா
ய்மரக்களையிங்குடிய கப்பல்கள் சமுத்திர
ரத்தில் ஓடித்திரிவதுபோல அனேக மீன்க
ள் பாய்ந்த அம்புகளையிங்குட ஓடித்திரிந்த
துகள். சமுத்திரமானது ரத்தங்கள்வழிந்து
ஓடுப்படியாக நெஞ்சுபிளப்புண்ட இரணிய
ணப்போலவும், சிவந்த அந்நிவானத்தைப்போ
லவுமிருந்தது. பத்திபத்தியாக ராமபாணங்
கள் பறந்துபோனதினாலே, அந்தச் சமுத்திர
த்திலிருந்த அனேகமீன்கள் வெந்து தீய்ந்து
போனதுகள். அனேகமீன்கள் கரிந்துபோ
னதுகள். அனேகமீன்கள் பொரிந்துபோ
னதுகள். சுவாமியினுடையபாணம் குடித்து
விட்டதினாலேவற்றி, அங்கங்கேகொஞ்சுகொஞ்
சஞ் சலமுள்ளதாய் பக்கத்தில் அன்னங்கள் சூ
ழ்ந்திருக்கும்படியாக வெந்துக்கொண்டிருக்கி
ய்ந்தசமுத்திரம் கறுத்தசட்டிபோலவும், அதில்
வேகித் தசிலமீன்கள். நெய்யிலவேகித் தமீன்க
ள்போலுமிருந்ததுகள். அனேகராமபாணங்
கள் ரத்தத்தைக்குடிக்கிறதுபோலச்சமுத்திரஜல
த்தைமெல்லாம் வற்றிப்போகும்படியாய்ப்பா
ணம் பண்ணியதினாலே அதில் பிரகாசித்துக்
கொண்டிருந்த பயனம்- மாணிக்கமுதலான ர
த்தினக்கூட்டங்கள் கடல்வெந்து அவிக்கக்கூ
டாத மிதந்தநெருப்பைச் சொரிந்ததுபோ
லுமிருந்தது. சமுத்திரமுழுமையும் தீர்வ
ற்றி வெளியாய்ப்போய் விட்டபடியினாலே,
கொழுப்புடனே கரிந்துகிடக்கின்ற மீனினங்
கள் சமீதற்குவைத்திருக்கும் சங்குவிளையும், க
ரிவிளையுப்போலிருந்ததுமெல்லாமல், ஆற்றினிட
த்தில் பிணக்களை வரிசைவரிசையாய் வைத்து
தகைஞ்செய்த அக்கங்குளம்போலுமிருந்தது.
செறிக்கொண்டிருக்கின்ற ராமபாணங்க ளொன்
னோடொன்றுதாக்கி அக்கினியை உண்டாக்கின
தினாலும்கிந்தகாரிபற்றி யெரிந்ததுபோலுமி
ருந்தது. கடலிலுள்ளமீன்களும், மற்றஜீவகோ
டிகளும்மெல்லாம் ராமபாணத்தினால் துண்டிட
ப்பட்டு, அவற்றிலிருந்து மொழிவிவருகின்ற
ரத்தவெள்ளங்கள்கடல்போலுஞ்சிலபக்கங்க
ளில் அலைமோதிக்கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீராமபா
ணமறுத்தத்தள்ளத் தெறிப்பிடுகின்ற சூழ்

ந்தசமுத்திரக்கொதிநீர்ப்படும்போதெல்லாம்
நெருப்புக் குழிர் குழிர்ொன்றுபற்றி, உள்
னூன்றிய வேளோடுங்கூடப் பெரிய மரக்களு
ம், மலிகளும், எண்ணெயில்தோய்ந்து வே
கிறதுபோல வெந்ததுகள். தேவதேவரான
ஸ்ரீராமராவ்விடப்பட்ட பாணமானது பிரம்
மாவினுடைய சாபத்தைப்போலப் பிசகாமல்
மனோவேகத்தினு மதிக்கமாக்குகி டுக்கிரமான
அக்கினியை அங்கங்கே கக்கிக்கொண்டு போகி
றபடியினாலே சமுத்திரமானது தாமரைப்பு
ஷ்பித்திருந்த ஒருதடாகம்போலுமிருந்தது.
பெரியோர்கள் கொடுத்தாலும் அதுசிறப்பை
க்கொய்க்குமே யல்லாமல் கெடுதியைத் தர
மாட்டாதென்பதைத் திருஷ்டாந்தமாய்க் கண்
டோம். அதெப்படியென்றால், உப்புச்சமுத்
திரமென்று உலகத்தவர்கள். பழிக்கிறதுபோய்
ஸ்ரீராமருடையபாணப்பட்டு வற்றிப்போன அ
ந்தத் தென்சமுத்திரம் எத்தோதகசமுத்திரமா
ய்விட்டது. வரிசைவரிசையாகயிருக்கின்ற பெ
ரிய அண்டங்களை மெல்லாம்வாரி யுண்டருளின
சாஷாத்தாராயணனுக்கு இந்தச்சமுத்திரத்தை
வற்றடிப்பதொருவல்லமையோ? பூமியைமுழ
்த்துவதுசமுத்திரம் அந்தச்சமுத்திரங்குளையும்,
ஊழிகாலத்தில் வடவாழகாக்கினியானது - ப
கித்தப்போயிமென்று சொன்னவேதவர்க்கிய
த்தினர்த்தத்தை இவர் நிலைநிறுத்திக்காட்டினார்.
ரத்திரியும்-பகலுமாக - அந்தக்கடலுக்குள்ளா
கயிருந்து மங்களகரமான தவஞ்செய்துகொ
ண்டிருந்த மஹாரிஷிகள் அந்தஸ்தியப்பதியி
னுடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்
டிருந்தபடியால், ராமபாணத்தினால் வேகாதவ
ர்களாகி அந்த அக்கினிமயமான ஜலத்துக்குள்
ளேயேசஞ்சரித்தார்கள். தென்திசை வடதிசை
முதலான எல்லாதிக்குகளிலும் புடைப்படலங்க
ள் மூடிக்கொண்டதனால், சூரியனுடைய குதி
ரைகள் புளுகயால் உடல்கருகிநிறமாநி நடக்கக்
கூடாமல்வழிதப்பிநின்றதுவிட்டதுகள். தம்மை
விட்டு நீக்கினபேர்களுக்குத் துன்பமுண்டாகு
மென்று வருத்தப்பயிற் தன்மையுடையவர்க
ள். எல்லாச்சாஸ்திரங்களுயுந்தெரிந்திருந்தா ளு
ம், அறிவில்லாதவர்களுக்குச்சமானமேயாகும்.
அதுபே-லச் சக்கிரவாளப்பகிகள் தம்மைவி
ட்டுப் பரிந்திருக்கின்றபேரிகளைத்தேடிக்கொ
ண்டிபோய் அந்த அக்கினியி லகப்பட்டுத் தீ
ய்த்திருந்தபோய் விட்டதுகள். பொறுமைய
ற்ற கருங்கடல் முழுதும் அக்கினிவிசாலித்து
வேகத் தொடங்கினபோது அதன்கொடுமை
யைச் சொல்லவேண்டுமோ? நெருங்கியபே
ரும் புடைப்பட லந்தங்களைச் சூழ்ந்துகொண்
டபடியால், தேவர்களுங் கண்கிமிட்டி வியர்

வும் அடைந்தார்கள். பூக்களைத் தேடிப்போகாமல் ஒளியைக்கண்டு அவ்விடத்தைச் சேர்ந்துப்பாவங்களெல்லாம் ஒன்றாய்க்கூடினது போன்றிருந்த வண்டிகளெல்லாம் அந்நெருப்பைக் கடந்துபோக வேறுவழி யில்லாமையால் வருணராஜனுடைய விருத்தியடையாத புகழைப் போல மடிந்துபோய் விட்டதுகள். நெருங்கி கூடிக்கொண்டிருந்த கடற்பறவைகளெல்லாம் ஆகாசத்திற் பறக்கத்தொடங்கி அவ்வாசாவெளியில்போவதற்குச்சக்தியில்லாமல் நெருப்புப்பற்றியெரிகிறதேகத்தை யுடையவைகளாய்ப் பூமியி னுதிர்ந்துவிட்டதுகள். இறந்துபோன பட்சிகளெல்லாம் போக, சாகாத பட்சிகள் அக்கினிப்படலமானதுசூழ்ந்துகொண்டபடியினாலே தாங்கள் முட்டையிட்டிவைத்தவிட மின்னதென்று தெரியாமல் வெந்த முத்துக்களைத் தமதுமுட்டைகளென்று எடுத்துக்கொண்டுபோனதுகள். அக்கடலிலுள்ள குரங்குகள் பாவிகளே! சாகுதா எம்பெருமானை மனிதனென்று நினைத்து, அவரிடத்தில் சேராமல் இங்கேயேயிருந்துவிட்டோம். ஆனபடியினாலே, அவர் நம்மைத் திருவுளத்தில் நினைபாரம் போனொன்று தங்களுடைய பற்களை இளித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் தானிக்குதித்து ஓடிப்போய்விட்டதுகள். அதிக தீமையை யுடையவர்களாய், கடலில் மறைந்து கொண்டிருந்த அசுரர்களெல்லாம் செத்துப் பெரியமலைகளைப்போலச் சமுத்திரத்தில் மிதந்தார்கள். பொற்குடமானது இடையில்விந்ந்துபோலொத்தவரிகளையுடையபெருன்னிறமானமான்களெல்லாம் வெந்துவிழுந்துவிட்டதுகள். ஆகாசங்கையும்வற்றிவறந்துவிட்டது. வானந்தச்சத்திரங்களும் வெந்துபோய்விட்டதுகள். சிவந்தநிறத்தையுடையதுகளாகவும், அக்கினியை வளர்க்கின்றவைகளாகவும், நீதியைப்போல நடக்கின்றவைகளாகவும், தபசைப்போலவித்தியானவைகளாகவும், கோபம் பலவுருவு கொண்டதுபோலவறவைகளாகவும் இருக்கின்ற ராமபாணங்கள் அகஸ்தியமகாமுனியைப்போலச் சமுத்திரத்தைவற்றக்குடித்துவிட்டதுகள். சமுத்திரத்தை மூடிக்கொண்ட தீயினாலே பூலோகமானது மரங்களோடுங்கூடவெந்து லக்ஷாபட்டணத்தின் மதிலும், வேகத்தலைப்பட்டபோது அதிலுள்ள ராசுசரக ளெல்லாம் முன்சுட்டிவிட்டிப்போன தூதன் மறுபடியும் வந்தானே வென்று பயமடைந்தார்கள். சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்ற மேருமலையானது, பொற்காறுகளாக உருகினது. ரக்தந்தொய்ந்ததுபோன்ற முருக்கம்பூவுக்குச் சமானமாகக்கூடுகள் நெருப்பாய்

வெந்ததுகள். பவழக்காடுகளெல்லாம் கரிக்குப்பலுக்குச் சமானமாய்விட்டது. பெரிய மலைக்குச்சமானமாகப் பருத்திருக்கிறமீன்கள் உயிர்தப்பிப்பிழைத்து ஓரிடத்திலும் ஒதுங்குதற்கிடமில்லாதவைகளாய்ச் சமுத்திரசலத்திற்குள் னுழைகின்றதுகள். அவைகளிற்சிலமீன்கள் இந்த நீரைக்காட்டிலும் நெருப்பே சூளிர்ச்சிபா யிருக்கின்றதென்று கனாயிற்குதித்து உடல் சுடிக்கின்றதுகள்.

இந்தப்பிரகாரமாக ராமபாணமாய்நு சுருண்டுவிழுக்கின்ற திணைகையுடைய கடல் நீரைபெல்லாம் பாணம்பண்ணிப்போட்டு, இனிப் பாணம்பண்ணுகிறதற்கு ஜலமில்லாமல் பூலோகத்திலுள்ள அந்தகாரத்தைக்கெடுத்து நரகலோகத்திலுள்ள இருளு மழியும்படியாகச் சூரியனைப்போலச்சென்றுதுகள். உலகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சப்தசாகரங்களையும் கொதிக்கச்செய்த ராமபாணங்கள் வேகமாய்ப் போய், மேலுங் கீழுமாகப் பாய்ந்து பிரமாண்டத்தையும் உருவி, அப்புறத்திலுள்ள பெரும்புறக்கடலையும் தொடர்ந்து போனதுகள். ஆகாசங்கிழிந்து அவ்விடத்தில் நின்று முதிருகிறசெவந்தமணிகள் சொர்க்கலோகம் உட்கிழிந்து ரக்தவெள்ளமொழுக்குகிறதுபோலிருந்ததுகள். கடலின் ஜலமெல்லாம்வற்றி அதன் குடல்கள் கிழிபட்டதுபோலக் கடற்பாம்புகள் நெளிந்ததுகள். சமுத்திரம் ஜலம்வற்றி ரத்தினங்கள் வைத்திருக்கின்ற பெட்டியைப்போலிருந்தது. சமுத்திரத்தின் வளைகளில் னுழைந்து ராமபாணங்கள் தைத்திருக்கின்ற சங்கங்கள் சட்டுவம்போலப் பிரகாசித்ததுகள். அநேகஆயிரபாணங்கள் தைத்ததினாலே மலைஞர் மநேகஆயிர துண்டுகளாய்விட்டதுகள். வித்வான்கள் கோபித்தால் தேய்ந்துறசிந்துபோகிறவர்களைப்போல அந்தச் சமுத்திரத்திலுள்ள முத்துக்கள் ராமபாணத்தால்வெந்து, ஒன்று நுாய்ச்சிதறிப்போனதுகள். இப்படி ஸ்ரீராமராமலெவெந்துமாண்டஜீவகோடிகளெல்லம்பரமபதமடைந்துவிட்டதுகள். அந்தச்சமுத்திரத்தில் நெருங்கிவளர்ந்த மூங்கிற்காயிகளிற்பற்றிய அக்கினிபுறப்பட்டுச்சமுத்திரநீர் முழுதிலும்பரவியோடினது. கொடிய அக்கினியானது பூமியைச்சுற்றிலும்வளைத்துக்கொண்டது, பூமி தேவிதரித்துக்கொண்டிருந்த நீலவஸ்திரத்தை நீக்கிவிட்டுச் செகப்புவஸ்திரத்தைத் தரித்துக் கொண்டதுபோலு மிருந்தது. படித்தவர்களும், படித்தவர்களும், மனஞ்சகித்துக்கூடியிருக்கமாட்டாததுபோல, ஸ்ரீராமபாணத்தினு லுண்டான அக்கினி இந்த சமுத்திரசலத்தைப் பாணம்பண்ணுவதைக்கண்டு சகிக்கமாட்டாம

ல் வடவாமுகாக்கினியானது உயிர்ப்பதைத்து வேறொரு கடலை நாடி, ஓடத்தொடங்கினது. இந்தச் சமுத்திரத்தில் பற்றிய நெருப்பானது ஜீவகோடிகள் வரடிப்படியான உலகத்தையெல்லாம் மூடிக்கொண்டு, ஆகாச பரிபுரம்மபாவி, ஊழிக்காலத்தில் உலகங்களை யெல்லாம் மூடித்தியுழிக்கும்படியாகப்போய் விளங்கிப் பெரும்புறக்கடலை ஒத்திருந்தது. அக்கினியானது ஆகாசத்தை மூடிவிட்டது, அதைச் சங்கிலிமாட்டாமல் தேவர்கள் தவர்களுடைய கத்தைவிட்டிப் பிரம்மலோகத்திற்குப்போய், அங்குமித்திசை தங்குவார்களெய்யாலுல் பூலோகத்திலிருந்திவற்ற மற்றவர்களுடைய செய்கையை இன்னபடியென்று சொல்லவேண்டுமோ? ஸ்ரீராமரானவர் இனிதாம்வருத்தமுண்டாவதை ஆலோசிப்பதென்ன, ஏப்போதே வருணனை யோடியருப்படிச்செய்கிறேன் என்று அதிகஉத்திரமானகோபத்துடனே பிரம்மாஸ்திரத்தை யெடுத்த விவ்விற்றபூட்டினார். பூட்டினுமாத்திரத்தில் தேவர்களுள்ளும் நடுங்கிவிட்டார்கள். இனியார் பிழைக்கப்போகிறார்களென்ற பயத்தால் மேகங்களுள்ளும் கதறினதுகள். வருணன் நாவில் தண்ணீரில்லாமல் அபயக்கூக்கு ரவிட்டான். எல்லாலோகத்திலும் அடைபட்டிருந்த ஆறுகளுள்ளந்தத் தனித்துப்போய் விட்டதுகள். பிரம்மாண்டத்துக் கப்பறத்திலிருக்கின்ற பெரும்புறக்கடலுங் கொறிக்கு மாலுல் எழுசமுத்திரங்களினுடைய செய்கையைச் சொல்லவேண்டுமா? சாக்ஷாத் உயிலாச பதியினுடைய சடபாரத்தில் ஆகிகலந்தொட்டு எழுந்தகொண்டிருக்கின்ற ஜலஸ்வரூபமாகிய சக்காதேவியும் பதைபதைத்துப் போனார். பிரமதேவனுடைய கமண்டலத்திலுள்ள தீர்த்தமும் கொளகொளவென்று கொதித்தது. தமக்குத்தவவுவந்தகாலத்தில் லோகங்களுையெல்லாங் கிருஷ்டித்துக்,கோபம்வந்தகாலத்தில் மதுபடியுஞ் சம்மரிக்குப்படியான சர்வேஸ்வரனை இந்த வருணன் அறியாமற் போனானே! அவருடைய கோபத்தைக்கண்ட பின்பாவதுபோகப் புத்தியில்லாமல் தாமசப்பட்டானே! இவ்விடப்பார்த்திலும் ராக்ஷசர்களா! பகைபாளிகள் என்று தேவர்களுள்ளும் தரிக்கிறார்கள். தானே தனியாயிருந்து தன்னிடத்திலேயே எல்லாவுலகங்களையும் பெற்றவனுள் சர்வேஸ்வரனுல் கோபிக்கப் பெற்றால் இவன் இனி பிழைக்கிறதற்கிடமெங்கே, குற்றமில்லாதகாலத்திலும் இப்படிப்பட்ட தப்பிதம்வருந்தாததற்குச்சம்பலித்ததென்பென்று சமஸ்தாத்தவனும் வருணனைத் துஷ்டித்ததுகள். அப்போது வருணன் லோகமெல்லாம்

அக்கினிச்சுவாவையோடு மிகுந்த புகை நிறம்பினதினாலே வழிதெரிந்துபோகச் சக்தியில்லாதவனுய்க், கண்களில் தானாதானாய்க்கண்ணீர்விட்டிப், பத்தியுடனே உருகி, மனமறிக்கித் தொழுதகையனாயும், சமையப்போலக் கொஞ்சிப்புகழுகின்ற சொல்லியுடையவனாயும், சுவாம்! தேவரீர் அடியேனை நினைத்ததன்மையைக் கடலுக்கக்களையில் நின்ற நாய்போன்ற அடியேன் அறியவில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு, சுவாமிக்குச் சந்தேகநீங்கும்படியாக அக்கினிபற்றி எரிக்கின்ற சமுத்திரத்தின்மத்தியிலே தட்டித்தரிம நிக்கொண்டுநடந்து, வாய்குளறி, வெகின்று தலைபயுடையவனாயும், பயந்ததெஞ்சையுடையவனாயும், சருதி விளைத்ததேகத்தை யுடையவனாயும், கண்ணி புகைமண்டிக்கொள்ளக் குருடனைப்போலவழிதடவிக்கொண்டு, மிகுந்தவருத்தத்துடனே துக்கப்பட்டுவந்து நின்ற, குற்றமற்றலோகத்திற்கெல்லாம் ரக்ஷகராகிய தேவரீரே கோபித்தால், உம்முடைய இரண்டு நிருவடிசளையெல்லாமல் அடியேனுக்கு வேறுகதி யொன்றுண்டோ? இந்தலோகமெல்லாம் உமக்கு ஒருலட்சியமோ? உம்மையல்லாமல் எனக்கு வேறு ரக்ஷகருண்டோ? உமக்கே யபயம்மபயமென்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டு, நீரே இந்தச் சமுத்திரங்கள். நீரேயக்கினி. மற்றப்பூதங்களும்நீரே. ஊழிக்காலமும்நீரே. உலகங்களும்நீரே. அந்த உலகத்தில் வசிக்கின்ற ஜீவகோடிகளும் நீரே. இப்படிப்பட்ட உம்மை. மறப்பேனோ? அடியேன் மிகவும் கொடிய அக்கினிசூழ்ந் தெரித்ததினால் வருத்தப்பட்டுப்போனேன் ரக்ஷித்தருளவேண்டும், லோகங்களை யுண்டாக்குவீர். உண்டாக்கி ரக்ஷித்தவைகளைக் கடைசியில் எட்டெரித்துவிடுவீர். அவைகளையெல்லாம் உண்டுவிடுவீர். உம்மாலாகாதகாரியமுமுண்டோ? மிகுந்த கூர்மைபுள்ள ஒருபாணத்தினாலே இந்தமுன்றுலோகங்களையும் எட்டு, நாசமாக்கிப்போடுவீர். அடியேனுக்கு இவ்வளவுசெய்ய வேண்டுமோ? மிகுந்த பிரசண்டிரணங்களாகிய வாளாயுத்தினாலே எங்குமுடிய இருட்டடை வெட்டிச்சாய்க்கும்படியான சூரியமண்டலத்தில் வசிக்கின்ற ஜோதிஸ்வரூபமோ! வேதங்களின் ஆதாரமோ! நாய்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவனாகிச், சராசரங்களைச் சிருஷ்டித்தபோது, தாமரசபுஷ்பத்தில் எழுந்தருளியிருந்த அனாதிவஸ்துவே! ஒருவருக்கும் தெரியாமல் லோகங்களைமெல்லாம் மறைத்துவைத்திருக்கின்ற கிருபைபோடுகடின ஸ்வதப்பிரமாணமான வேதபிரதிபாதய உஸ்தவான ஆதிகாரணவஸ்துவே! எட்டித்தருள வேண்டுமென்று

அழைத்த கஜேந்திராநுவனுடைய துக்கம் நீங்கும்படியாகக் கெருடபகவால்மீது எழுந்தருளிவந்து சேவைசாதித்த புராதனனோ! உமக்குமங்களமுண்டாவதாஃ. எனக்குத்தாயும் நீரோ - தந்தையும்நீரோ - வேண்டிய மற்றயெல்லாப்பொருளும்நீரோ - ஆனியும்நீரோ - அந் தமும்நீரோ - மோகமும்நீரோ - நரகமும்நீரோ - சர்வேஸ்வரரான நீரோ உம்மை அறியாதிருந்தால் அடியேன் எப்படி யறியப்போகிறேன் அடியேனை இகழக்கூடுமோ? என்று வருணன் இருளைத்தூத்தும்படியான தீவ்ப தேஜஸ் உள்ள ஆதிசேஷனுடைய ஆயிரம் கிரோரத்தினங்களையும் பழிக்கும்படியான ஆயிரம் ரத்தினங்களாலாகியமணிமாலை யை ஸ்வாமியின் திருவடிகளில் காணிக்கையாகவைத்துச், சிறியவர்கள் தப்பிதஞ் செய்வார்களேயானால், பெரியோர்கள் அதைப்பொறுப்பது கடமை யாகும். சகஸ்திரநாமங்களையுடைய சுவாமீ! உமக்கு அடைக்கலம் என்று திருவடிகளில் வீழ்ந்தான். இப்படி ஒருமலையானது அக்கினி பற்றி பெரிசிறுதுபோல எளிகிற உருவத்துடனே சமுத்திரராஜன் அடியேனு முமக்கபய மென்று, சொன்னமாத் திரத்தில் மிகுந்த நெருப்பிலேகாய்ந்து பொங்கிவழியும் பாலானது கொஞ்சந்தண்ணீரைத் தெளித்தமாத் திரத்தில் ஆறி அடங்குவதுபோல, ஸ்ரீராமமூர்த்திகோப மாறி, வருணனைப்பார்த்து, கோபமாதிரேனும் பயப்படாதே, உனக் கபயந்தந்தருளிஞேம் உன்னைவேண்டிப் பிரபத்திபண்ணவும் வராமல், கோபித்தபிறகு வந்ததற்குக் காரணமென்ன? விவரமாகச் சொல்லென்று நியமித்தமாத் திரத்தில் வருணன்சுவாமியைத்தொழுது சொல்லத்தொடங்கினான். பூமிதேவியைப்பார்க்கிலும் மிகுந்த பொறுமையையுடைய உமதுபத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியாருக்குச் சம்பவித்த துன்பத்தை இன்றைக்குத்தேவீருடையவார்த்தையினால் தானறிந்தேன். ஏழுசமுத்திரங்களுக்கப்புறத்தில் மீன்கள்சண்டைசெய்துகொண்டிருந்ததை விலக்கப்போயிருந்தேனாகிய இலேதேவீருடைய நியமித்ததையடியேனறியமாட்டேன், இதுதான்உள்ளசமாச்சாரம் என்றவருணனுடையவார்த்தையைக்கேட்டு, இரக்கமுற்று, இந்தக்காரியம்நிற்கட்டும். இந்தப்பாணம் சும்மாவியர்த்தமாய்ப்போகாதுஇதைப்பிரயோகிக்கும்படியான லக்கு, இன்னதென்று சொல்லக்கடவாய், என்று நியமிக்க. வருணன் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அடியேனும் இந்தலோகங்களும் பிழைத்தோம். மலையைக்காட்டிலும் முயர்ந்த திருத்தோள்களையுடைய சக்கிரவர்த்தித்திருக்குமாரரோ? மருகாந்தா

ரமென்கிற தீவிலே நூறுகோடி பேர்களுக்கும் மறிகமாக அசுரர்களிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் இந்தலோகத்து ஜீவகோடிகளில் அனேகங்களைத்தின்னுவிட்டார்கள். அவர்க ளெனக்கு மகாபகையாளிகள் இந்தப்பாணத்தை அவர்கள்மேல் பிரயோகித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, வேதசாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்தறிந்த மகாரிஷிகளுடைய அறிவுக்கு மெட்டப்படாமல் எழுந்தருளிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் நூறுகோடிபேர்களான அந்த துஷ்ட அசுரர்களை அவர்களுடைய வம்சசக்திமாக சீக்கிரமாய்ப்போய்ச் சம்மரித்து விடுமபடியாக ஆக்கியாபித்து அந்தப்பாணத்தைவிட்டார். ஒருகூணறோத்திற்குள்ளாக அவர்களைச் சுட்டெரித்துப்போட்டு அந்தப்பாணத்தேவதையானது மறுபடியுஞ் சுவாமியின் அம்புறத்தூணியில் வந்து நுழைந்துகொண்டது. சத்தர்மங்களைச் செய்து, தர்மந்தப்பாதவர்களுக்கு எப்போதும் நன்மையே சேருமல்லது, கெடுதியுண்டாகமாட்டாது, அழித்தவிடுமபடியாக உன்மேற்பிறந்த கோபமானது, துஷ்ட செய்கையையுடையவர்களான அசுரர்களுக்கே தீமையைச்செய்தது. பாபத்தைச்செய்துகொண்டிருந்தவர்களான அசுரர்களை அனேககாதூரமோடி எரிந்து புமைமண்டும்படியாகவும் தீபத்தைப் போன்ற ஞானமுடையவர்களான வேதமூர்த்திகளா விடப்பட்ட சாபத்துக்குச் சமானமாகவும், எம்முடைய பாணமானது சுட்டுவிட்டபடியினாலே தர்மத்தைக்காட்டிலும் பலமுள்ள தொன்றுண்டோ? ஒய்வருணதேவனே! நீ யெமக்கு அபயமென்று புகுந்தாய், அப்படி உனக்கு அபயங்கொடாவிட்டால் பழியுண்டாமென்று நாம் கோபமாதிரேனும், பாதகர்களாகிய ராவணாதி ராகுச்சர்களுடைய தலைகளை அறுக்கும்படியாக இந்தச்சமுத்திரத்தைத் தாண்டிப்போகிறதற்கு எங்களுக்கு வழிகாட்டவேண்டும், என்று சுவாமிகேட்க, வருணன் தபஸ்வோஷ்டிரான சுவாமீ! இந்தச்சமுத்திரத்தினுடைய ஆழமும், அகலமுமறிதிறற்கு அடியேனாலும்முடியாது, இதின் ஜலத்தை இறைத்து கட்டிவைக்கிறதற்கு அயிர்க்காதுருக்கின்ற இந்த ஏழுலோகங்களும் போதாது. மேலும், தேவீருடைய சேனைகள் இதை இறைத்து வற்றடிக்கிறதற்கு அநேககாலஞ்செல்லுதுமல்லாமல் மனத்தளர்வையுமுடைந்துவிடும். எல்லாஜீவகோடிகளும் கல்லைப்போலவழியுடையவைகளாய் ஒன்றின்மேலொன்றாய்நின்றாலும் இதில் மூழ்கிமாய்ந்துபோய்விடும். சுவாகபால் என்மேல்வைத்தபொருளென்றும் மூகிவிழவொட்டாமல் எத்தனைகாலமாகுது

சுமந்துகொண்டிருக்கின்றேன். தேவரீர் என் தலையின்மீது, ஒருசேதவையும்கட்டிச் சந்தோஷமா யெழுந்தருளும்; என்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டான். நல்லது, அப்படியே செய்கிறோம், என்று சொல்லி, வானரங்களைப் பார்த்து நம்மிடத்தில் வருணன் கொண்டிருக்கிற தயவினாலே இன்றைக்கே தீரும்படியாக எல்லாரு மலைகளைக்கொண்டுவந்து அழிக்கிச் செலுத்திடுங்கள் என்று நியமித்துவிட்டு, சுவாமி தம்முடைய இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார். வருணதேவனும் எவ்வாறியினிடத்தில் சந்தோஷமாய்விடைபெற்றுக்கொண்டு போய் விட்டான்.

வருணனைடக்கலப்படலம்
முற்றிற்று.

சேதுப்பட்டலம்.

பின்பு, சுக்கிரீவமஹாராஜர் அநேகவானரமந்திரிமார்களுடனே விழிஷ்ணுந்நவாரும்சேர்ந்து 'குலோசித்த, இனி நடக்கவேண்டிய வேலையை முடிக்கும்படித்தீர்மானிக்கிறதற்கு வானரத்தச்சகுதிய நளனைவரவனழத்தார் அப்படியே நளன்வந்து சுக்கிரீவ மகாராஜருக்குத்தெண்டனிட்டு மகாராஜரோ, அடியேனையழைப்பீர்த்த காரிய மென்னவென்று கேட்க, நாமெல்லாம் இந்தச்சமுத்திரத்தைப் பந்தனைசெய்ய வேண்டுமென்ன, அப்படியே நல்லது சுக்கிரீவமகாராஜரே! கடலையடைத்துச் சேது கட்டவேண்டுமேயானால் நம்முடைய சைனியங்களுக்கு மலைகளைக்கொண்டுவரும்படி நியமிப்பும், அடியேன்மேருவையும், அணுவையும், வித்தியாசத் தொற்றவொட்டாமல் படியச்செய்து கட்டிக்கிறேன் என்று சொன்னான். அப்போது சாமுபவரவாசைனைப்பார்த்து, இனியபெருமானும், சுவாமி யும்! விழிஷ்ணுந்நவாரும், சுக்கிரீவமகாராஜருமல்லாத மற்றவர்களுடைய சூழ்ந்திருக்கின்ற சமுத்திரத்தைப் பந்தனைஞ்செய்கிறதற்குப் புறப்படுகின்றேன் என்று சொன்னார். அந்தப்பிரகாரமே வானரசேனைகள் வெகுதூரம் போய் அனேகமலைகளைப்பெயர்த்துக்கொண்டு இரண்டுகைகளிலும், தோள்களில்மேலும், தலையிலும் சுமந்துகொண்டு ஒருசமுத்திரத்தை யடைக்கிறதற்கு மந்தச்சமுத்திரங்களைல்லாவு சேர்ந்துவந்ததுபோலப் புறப்பட்டுத்

ததுகள். சிலவானரங்கள் மலைகளைப்பெயர்த்துக்கொண்டிருந்ததுகள். அப்படிப்பெயர்க்கப் பெயர்க்க அலைகளைச் சிலவானரங்கள் இழுத்துக்கொண்டுவந்ததுகள். சிலவானரங்கள் தலைமேற் சுமந்துகொண்டு வந்ததுகள். சிலவானரங்கள் அந்த மலைகளால் கடலைத் தூர்த்ததுகள். சிலவானரங்கள் அப்படிக்கடலைத் தூர்த்த சந்தோஷத்தினாலே நின்று ஆர்ப்பரித்ததுகள். சிலவானரங்கள் கூத்தாடினதுகள். சிலவானரங்கள் பாட்டுக்களைப்பாடினதுகள். சிலவானரங்கள் ஒருமலையைக் காலாலுருட்டிக்கொண்டும், இரண்டிமலைகளை இரண்டு தோளில்மேல் தூக்கிக்கொண்டும், ஆகாசத்தை யளாவிச் சூல்கொண்ட மேகங்களால்சூழப்பட்ட ஒருபெரிய மலையைத் தலையிற்சுமந்துகொண்டும், ஒருமலையை வாலில்கட்டியிழுத்துக்கொண்டும் வந்ததுகள். இந்தப்பிரகாரமாக கைக்குக்கை கொண்டு வந்து கொடுங்கள் கொடுங்களென்று வேகப்படுத்தினபோது, மூன்றுகோடிவானரங்கள்சேர்ந்து தூக்கிக்கொண்டுவந்தாலும், அப்படிப்பட்ட பெரியமலையையும் நளனைக்கிறவானரத்தச்சன் ஒருகையைநீட்டி வாங்கிவைத்திருக்கிறதன்சாமர்த்தியத்தைக்காட்டி, வருணதேவனேற்றியுங்கும்படியாகச் செய்தான். வெற்றியையுடைய வானரசேனைத்தலைவர்கள் சந்திரமண்டல வரையிலுமுளாவியிருக்கின்ற பெரியமலைகளைத்தங்கள் கால்களால்உதைத்து அசைக்கும்போது அந்தமலையின்பெரிவிருக்கின்ற மேகங்களுல்லாங்கூச்சலிட்டுக்கொண்டோடினதுகள். எக்டாரும், எக்டார்திரீகளும், ஒட்டம் பிடித்தார்கள். வண்டிகள் சப்பித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பெரியமலைகளை அலைகளையுடைய கருங்கடலின் கரையில் கொண்டுவந்து அணைகட்டுவதற்குக்கு வித்துவைத் திருந்தது, அதுகளில்மேல் மோதுகின்ற அலை நீர்த்திவலைகள் எவர்க்கலோகத்தைத் தாண்டிப்போய், மறுபடியுத்திரும்பிப் பூமியில்விழுதிறபடியால், தேவனோசத்தினு மழைபெய்ததாயிற்று. இப்படிமலைகளை அடியோடே பிடுக்கி, வானரத்தலைவர்கள் எறிகிறபோது, அந்தமலைகள் ஒன்றின்பெரிவென்றுபட்டு சமுத்திரஜலத்தில் நெருப்புப்பறக்க அந்தநெருப்பைவருணன் பார்த்து, இது ராமபாணநெருப்போவென்று பயந்தான். கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சமானமாக ஒருவானரவிரன் பெரியமலையைக் கையில் தூக்கிக்கொண்டுவந்து சமுத்திரத்திலெறிந்தபோது, அந்தக்கடலிலுள்ள முத்துக்கள் நீர்த்துளிகளோடுங்கூடச்சிதறி, ஆகாசத்திற்போய் வானநகூத்திரங்களுக்குச்சமானமாகப்பிரகாசித்ததுகள். செவந்தமலைகளைப் பிடுக்கி எறிந்தபோது ஆகாச

சத்தினிடமாக முன்சிறிப்போயிருந்த முதலுக்கள் வந்துவிழுந்து பறிந்ததினாலு, ஆகாசத்தில் படர்ந்திருக்கின்ற மேகங்கள் மேற்கட்பிம் வஸ்திரத்துக் கொப்பாங்கிச் சூரியனுக்காகப் போடப்பட்ட முத்துப் பந்தலைப்போலு மிருந்தது. மேகங்களாற்சூழப்பட்ட மலைகளூடன் அலைகளூட்டுகின்ற கடலில்வந்துவிழுந்தயானைகள் பெரியவாயையுடைய சுறாமீன்கள் வந்து களவ்வின் மாதிரத்தில் பயந்து பூர்வத்திலே தடாகத்தினிடத்து முதலையினால் களவப்பட்டுப் பயந்து, ஆதியந்தமில்லாத பரம்பொருளே? பென்று அழிக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டு கூப்பிட்ட கஜேந்திரனுக்கொப்பாயிருந்ததுகள். புலால்நாறிக்கொண்டிருந்த சமுத்திர சலமானது சறுக்கலுண்டாகும்படி ஒழுக்குகின்ற தேனும், புஷ்பங்களும், சந்தனக்கட்டைகளும், அகிற்கட்டைகளும், இன்னமநேகவாசனைத்திரவியங்களும், ஆகாசமுழுமையுங் கமழுகின்ற தேவகந்தம்போல-நெருக்கிப் பரிமளிக்கின்ற படியினாலே வாசமுட்டிக் குடத்தில்நிறைத்து வைத்திருக்கின்ற நிருமஞ்சனதீர்த்தம்போல வாசங்கமழ்ந்தது. மிகுந்தகொடையாளர்கள் குயிம்புமெல்லாம் சிறுமைப்பட்டாலும் தங்கள் கொடைமாறாதது போல மாமரங்கள் முதலிய கனிவிருகைங்க ளோடுங்கூடிய பெரியமலைகளெல்லாந் தங்களிடத்திலுள்ள கனியுங் காயும்-தேனும், மாமிசமும், துவ்வியபரிமள புஷ்பங்களும் முதலான மற்றெல்லாவற்றையும் சமுத்திரத்திலுள்ள மீன்கள் பெற்றுக்கொள்ளும்படியாகக் கொடுத்தன, சிறப்பை யடைந்ததுகள். மிகுந்தசேற்றுக்குள் அமிழ்ந்துபோகின்ற மலைகள் தமக்குள்ள மிகுந்தசெல்வங்களைக் கொடாமல் ஒளித்துக் கொள்ளுகின்ற லோபிகளைப்போலவும், அவைகளிலுள்ள தேனிறைந்த புஷ்பங்களையும், காய்களையும், கனிகளையும், இன்னுமுள்ள மற்றப்பொருள்களையும், உண்ணப்பெறாதவெண்மையானமீன்களெல்லாம், கொடைபெறாதயாசகளைப்போலவு மிருந்ததுகள். மேலும், காற்றாழியைப்போல மிகுந்தவேகமாய்த் திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற வானரங்கள் பெருமலைகளைச் சமீபியிற் கடலிற்போயும்படியாகப் பெயர்த்தபோதும், அப்பெரிய மலையிலுள்ள பாம்புகள் யானையை விழுக்கிப்போட்டு நகரமாட்டாமல் அறிவில்லாதவர்கள் துன்பம்வந்து சம்பவித்தபோதும், உணர்வடைபாதது போலச் சோர்ந்து உறங்கிக்கிடந்தது. ஆபாணத்துக்கொப்பாய் மின்னுகின்றபற்களை யுடையவைகளாய்ச் சமுத்திரத்திலிருக்கின்ற முதலைகளும், அழிக்கையுடையவைகளாய், மலை

யிலிருக்கின்ற மதயானைகளும், கர்ச்சித்துக்கொண்டி ஒன்றை நெய்நெய்தித்துச் சுற்றிப்பற்றி, விழுபுட்க்கைந்த உறுதிக்காலத்தின் மேகத்திற்கொப்பாக மிகுந்தபுத்தல் செய்ததுகள். அன்றியும்-அற்புண்ணியப் செய்தவர்களிறந்து சுவர்க்கமடைந்து, அப்புண்ணியத்திற்கோச அந்தச்சுவர்க்கத்தலத்தைக் கண்ணால்மாதிரிக் கண்டு மீண்டதுபோல கிலவானாவீரர்க்கு எறிக்கின்றமலைகள் ஒன்றின்மே லொன்றுப்பட்டு எழும்பித் தேவலோகத்திற்கென்று அங்கேதங்காமல் கீழேவீழ்ந்ததுகள். எறியப்பட்டமலைகளில்முன்னே வசித்திருந்த வல்லமையுள்ள சிங்கங்களும், புலிகளும், ஆய்வானைகளும், கூர்மையான பற்களையுடைய சுறாமீன்களும், கொல்லப்பட்டு நீரினிடத்தில் மாண்டதுகள். இந்தப்பிரகாரம் தங்கள் நிலைமைவிட்டால் பலவான்களும் அபலவான்களாவார்களென்று அறிவாளிகள் சொல்லுவார்களல்லவோ! கொடையாளிகள் தங்கள் புத்திபூர்வமாக உதவாவிட்டாலும், அவர்கள் அயிஸ்வரியங்கள் யாவர்களுக்கு முபகாரமாவதுபோலப் பெரியமலைகளின் சிகரத்திலிருந்துபெருகி யொழுதுகின்ற பூந்தேன்களை அம்மலைகளே கொடாவிட்டாலும், கடல்மீன்கள் நிறையக்குடித்து வானரங்களைப் போலச் சந்தோஷித்துத் துள்ளிக் குதித்ததுகள். மிகுந்த நெருப்புண்டாக ஒன்றோடொன்றுதாக்கும்படி வானரங்கள் அதிகமாகமலைகளைக் கொண்டுவந்து இறக்கின வேகத்தினாலே தேனைச் சொரிகிறதுபோலக் குளிர்ந்த நீரைச் சொரிகின்ற அம்மலைகளில்வினைந்த மூங்கிலிற்பிறந்த முத்துக்களுக்கும், வாய்விரிந்த இப்பியினிடத்தில் பிறந்தமுத்துக்களும், வலம்புரி முத்துக்களும்சுலந்து விருந்துகொண்டாடினதுகள். வெண்ணெய்நல்லூரிலடைக்கலமென்று வந்தவர்களைச், சடையப்பமுதலியார் ஆதரித்துத் தாங்குவதுபோல, வானரசேனாவீரர்க்குப் பெரியமலைகளை வருத்தப்பட்டுப் பேர்த்தெடுத்திக்கொண்டு வந்தெறிந்தபோதிலும், வானரத்தச்சனாகிய - நளன் - தன்வித்தியாசாமர்த்தியத்தால் அவைகளை ஒரு அறாயாசமாக ஏந்திவாங்கினான். ஆகாசத்தை யளாவிக்கொண்டிருக்கின்ற மலைகளை வானாவீரர்கள் கோடுபெயர்த்தெடுத்திக் கொண்டுவந்து சமுத்திரத்தில் கும்பல்கும்பலாய்க் குவித்தவிட்டபடியினாலே, கடல்நீரொல்லாம் பூமியில்தேக்கி பூமிக்கலாகவும், கடல்பூமியாகவும், மாநீவிட்டன. சாஷாத்து தாரகமந்திர வாச்சியனாகிய ஸ்ரீராமபிரான் விருப்பினால் எது எப்படியாக மாட்டாது, கொடுமைபாணசிங்கங்களும், வேல்

வகப்படுவதனும், யானிகளும், சூழ்ந்துகொண்
டிருக்கின்ற மலைகளும், விருட்சங்கள்முதலான
வைகளும், நெருங்கியிருக்கின்ற படியினாலே,
நெய்ச்சுவை மூழ்கிநிலமாப் விட்டது. ம
லையினுள்ளமிருகங்கள் யாம் உண்ணக்கிடை
யாதவை எவையென்று சொல்லுகிறதற்கு
அவைகளுக்கெல்லையு ஆகாரங்களிலெவை
அம்மலையிலில்லை. அம்மிருகங்கள் சமுத்திர
த்தில் வீழ்ந்தபோது, தாம் உண்ணத்தகாத
மிகளாலே உண்ணப்படாமலிருந்த மிருகங்
களென்றமில்லை. கொல்லாமல் வளர்க்கின்ற
வர்களிடத்தில் மிகுந்ததயவு உண்டாயிருக்கிற
படியினாலே அப்படிப்பட்டவர்களைவிட்டு அ
வைகளில் ஒன்றுடனிலகாது. இம்மலைகள் கருக்
காதாரமா யிருக்கின்ற தானையா லிதைவிட்டோ
மென்று தொடர்ந்துபோல - எல்லா மிரு
கங்களும், அம்மலையுடனே கடலில்வந்துசேர்ந்
துவிட்டன. உலகப்பற்றில்லாத ரிஷிகள்எல்லா
ரும், திணந்தோறும் வீழ்ந்தமில்லாம லுண்ணு
ம்படியாக மிகுந்த கனிவளமும் - சாய்வளமும்
கிபற்றிச் சந்தோஷமாகத் தவமுஞ்செய்கிறத
ற்கு நல்ல இடமாயிருந்தபடியால் அம்மலைக
ளைவிரும்பி, அவைகளுடன் தாமமுடிக்கிறதற்கி
ச்சித்தாரிகள். இந்தமலைகளில்மேல் புலாந்தின்
து வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இராசாசனர்கள் த
லையிலேமேல் கையைவைத்துக்கொண்டு நமக்கி
னி இருக்கிறதற்கு மலையிலிடக்கிடையாது. அ
தைவிட்டாலும் வேறேவாழும்படியான இட
மும் நமக்கிடையென்று சொல்லிக்கொண்டு
வந்தகையப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சமுத்
திரதீரில் முழுவுதும், முழுகாமலும், மேலே
நிவாரமலும், கிறப்பாகக்கட்டப்பட்ட சேது
வளைக்கட்டினுடைய இரண்டு பக்கங்களிலும்,
தங்கள் கூட்டத்துடனே உரிசை வரிசையாய்ச்
சேர்ந்த செக்களும், யானிகளும், அந்தச்
சேதுவுக்கு இரண்டி பக்கத்திலும் கட்டப்ப
ட்ட ஒழுக்கான எழுதைய்போலு மிருந்த
துகள். முத்திப்பாட்டபளிங்குமலைகள் பி
ரகசித்தகொண்டிருக்கின்றதைத் தெரியா
மல் இடையில் வெளிவிழார் திருக்கின்றதென்
தும், அப்பெரியமழப்பிறதற்கு வேண்டு
மென்று வானவீரர்கள் செம்மலைகளைக் கொ
ண்டிவந்து சேர்ந்தார்கள். பூமியானது ப
ய்ளமாய்ப் போகுப்படியாக வானங்கள் பி
ய்க்கியமலைகளில் வேணப்போல அந்த மலை
களினுடைய குகைகளில்நின்றும் பாம்புகள்
தழுதிப்பூமியில் தொக்கினதுகள். அந்தச்சே
துவில் சூரியகாந்த மலையில்க்கத்தீயில் சிலநு
ருண்டமலைகளையும், வரிசையாக அங்கிவைத்
திருக்கின்றது, கிருபாமேகமாகப் ஸ்ரீகுரு

லோத்தமரானவர் மழுவாதேவனுடைய வருண
ராஜன் வெறுங்கழுத்துட னிருக்கிற னென்
து அவனுக்குத் திருப்பிக்கொடுத்த வருண
சரமாகிய- ரத்தமாலைபோலிருந்தது. யோகிஸ்
வர்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமான தேகத்தை
விட்டுவிட்டு மறுகூடுபாய்ந்து சித்த விளையா
டுகிறதுபோலக் கடற்பாம்புகள் தாமுன்வாழ்ந்
துகொண்டிருந்த மலைகளைவிட்டு அம்மலைகளி
ல்பக்கத்தில் சேதுவின் கட்டடத்துக்காகப்
போடப்பட்டவேறு பெரியமலைகளின் குகை
யில்துழைந்ததுகள். அனுமாரானவர் கொண்
டுவந்து போட்டமலையினால் சிதறுண்டநீர்த்
துளியோடு அந்தச்சமுத்திர ஜலத்திலுள்ள மீ
ன்களும், சகலாத்மகோடிகளையும், சமரக்ஷணை
செய்யும் ஸ்ரீ உபேந்திரருடைய லோகத்தை
ப்போய்ச் சேர்ந்ததினால் அந்தச் சேதுவினு
டைய சிறப்பைச்சொல்லுகிறதற்கு ஒரு முகா
ந்திரம் வேண்டுமென்று ஆலோசிக்கவும் வே
ண்டுமோ ? வாயுபுத்திரராகிய அனுமாரு
டைய நீண்டதொள்களைப்போலப் பருத்திருக்
கின்ற மலைகளைக் காடிப்படைக்குத் தலைவ
ராகிய - ஜாம்புவர், பிடுங்கி யெறிந்த வேகத்தி
னாலே சிதறிப்போனகடல் நீரானது தேவர்க
ளுடைய கிரகின்மேற் போய்ப்பட்டது. இ
டியுடன்கலந்த மேகங்கள் சூழ்ந்தமலைகளைப்
பணசெனென்கின்ற வானரவீரன், கொண்டுவந்
துபோட அவைகள்பாதாளலோகபரியந்தம்ப
திந்ததினாலே, அவைகளை ஆயிரம் பணமுடியை
யுடைய ஆதிசேடமுர்த்தி தாங்கமாட்டாமல்,
அந்தலோகவாழ்வை வெறுத்துவிட்டுப் பூலோ
கத்திற்குவந்து விடப் புறப்பட்டார். நிலனெ
ன்பவன் ஒரு பெரியமலையைப் பிடுங்கியெ
றிய அந்த மலையானது, சமுத்திரத்தினுடைய
அடித்தகாவனாயிலும்தாக்கிச்சமுத்திரஜலமெ
ல்லாம்பொங்கிக் கணக்கு மேற்பட்டு வழிந்து
பூமிமுழுவுதும் சலம்முடிக்கொண்டதினாலே,
உலகத்துள்ள ஜனங்களெல்லாம் அழுதுகொண்
டோடத் தலைப்பட்டார்கள். இப்படி வானர
வீரர் ஒவ்வொருவரும் ஆயிரம்போசனை யுய்
ரமாக இருக்கின்ற பெரியமலைகளைப் பிடுங்கி
யெறிந்து கரிஜ்ஜித்தபோது வாசனை ஊட்டிக்
கொடிகளைக்கட்டிய உப்பரிசைகளோடுங்கூடி
ய லக்காப்பட்டணவீதியெல்லாம் சமுத்திரஜல
ம்பரவினது. மயிந்தனென்கின்றவானரவீரனு
ல் போடப்பட்ட பெரியமலையானது ஆகாச
த்தைமுட்டி விழுந்தபோது சப்தித்தெழுந்
த சமுத்திரசலமானது திகந்தபரியந்தமுஞ்
சென்றதினால் அஃததிக்குகளிலுமுள்ள திக்
கஜங்கள் தம்முடையநிலபெயர்ந்துக் கூச்சலி
ட்டதுகள். குமுதனென்கிற வானரவீரன் போ

ட்ட பெரியமலைபாணது நட்டுவணப்போலச்
சமுத்திரத்தைக் குறிக்கச் செய்தது, அதனால் ச
முத்திரத்தினுடையநீர்த் துளிகள் சுரக்கமலோக
த்திற்போய்த்தெறித்தனாகள். அதைக்கண்ணிதேவ
ர்கள் இன்னமும் அமுதமுண்டாகப்போகிறதெ
ன்கின்ற ஆசையினாலே துள்ளிக்குதித்தார்கள்.
அமிர்த முண்டாகும்படியாகக் கடலைக்கடை
ந்தவாலினுடையபுத்திரனாகிய அந்தநெண்
பவன், இளைப்பெருமானாவர் ஆயிரம்பாண
ங்களைக்கொண்டிலக்கினாலும் விலக்கக்கூடாத
பெரியமலையொன்றைப்பிடிக்கியெறிந்து மறு
படியுமந்தக் கடலைத்தந்தந்தையைப்போலக்க
லக்கினான். அளவில்லாதகரடிக்கூட்டங்கள் கொ
ண்டிவந்து போடப்பட்டமலைகள், ஒன்றின்மே
லொன்றுவிழுந்து புண்ணியஞ் செய்பாதவர்க
ளுடைய ஐஸ்வரியத்தைப்போலப் பொடிப்
பொடியாய்ச் சிதறிப்போய்விட்டனாகள். சமு
த்திரத்தினுடைய ஆயிரப்போசனை வரையிலும்
மிகவுமுயர்ந்து பருத்திருக்கின்ற திமிக்கி
ல மச்சமானது தன்மேல் பெரியமலைகள்
பாருஞ் சமர அதைச் சகிக்கமாட்டாமல் உட
ல்பதைத்துப் புரண்டபோது மலைகளெல்லா
ஞ்சுநின்றுவிழ்ந்துவிட்டனாகள். அப்படிக்கொ
ண்டிவந்தமலைகளை வரிசேர்க்கிறதற்கு இசைவு
பார்த்து உடைக்குமடையாளம்வைத்த அந்த
வானரத்தச்சன் மலைகளைப்பொன்றுபோலுடை
த்துச்சேர்த்துச் சமானமானமலைகளை, வரிசை
யாயடுக்கி மேல்மட்டம்ஆகுமபடி மணலவாரி
ப்போட்டுத்தனதுபெரியகையினாலே சமப்ப
டுத்திப்பரப்பி அநேககொடியவானர சைனியங்
கள் ஒன்றுகச் சேர்ந்துகொண்டு கூட்டமாய்க்
கொய்க்கின்ற பெரியமலைகளை எழுக்கடம்பம்
போன்ற தன்னுடையகையைநீட்டி எல்லாவற்
றையு மொருமிக்கச்சேர்த்து வாங்கும்போ
து, நழுவி விழுகின்றமலைகளைக் கால்களினு
லே தாங்கிச் சேர்த்துக் கொள்வான். வா
னர வீரர்களெல்லாம் மலைகளைத் தலையின்மே
ற் சுமந்துகொண்டு பூமியிற் போடாமல்வரி
சை வரிசையாகநிற்க அந்தத் தோற்றமான
து கடலிற்கட்டுகிறசேதுவை யல்லாமல் இந்த
வானரசேனைகள் தலையின்பேரிலும் ஒருசே
துவை புண்டாக்கினதுபோலு மிருந்தது. அ
வர்கள் பெரியமலையைக் கொண்டிவந்து வ
ரிசைவரிசையாக வைத்திருக்கிற படியினாலே,
பூமியில்நடக்க வழியில்லாமல் சிலவானர்கள்
கையில் தூக்கிக்கொண்டு வந்தமலையைத்
தலையிலே தாங்கிக்கொண்டு சமுத்திரஜலத்
திலிறங்கி நடந்துபோனார்கள். சில வானர
கள் வெகுதூரம் வருத்தப்பட்டுக் காலையிற்
து பசியினால் சிரமமடைந்து சுமந்துகொண்

டுவந்த மலைகளைக் கீழேயிறக்கிவைத்து அவை
களிற்கட்டியிருக்கின்ற தென்களை அடிக்கடி
குடித்து வெறியெறி, மெயிம்பறந்து நித்திரா
போயினர். மலைகளைக்கொண்டி வருகிறதற்காக
ப்போகிறவானரர்களிற் சிலரை அழித்திடுங்கி
யிருந்து மலைகளைக்கொண்டிவருகிற வானரர்க
ளிற் சிலர், இப்போது சேதுவால்வருகிறபா
யிற்றென்று கேட்கப் பாதி கட்டியாயிற்றெ
ன்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்க
ள். நிருவணசெய்கிற மலையிலிருக்கின்ற குங்கு
மங்களும், குகையிலுள்ளதெங்களும், அநே
கஜாதிபூஷ்பங்களும் கலந்து துறைமோறும்
படிந்திருப்பதினாலே உப்பாகிய கருக்கடல்
நிறத்தினாலும், சுவையினாலும், மதாமாகிய
செந்தென்கடலுக்குச்சமானமாயிருந்தது. இந்
தச்சமுத்திரமானது அநேகம் பெரியமலைகளை
ப்போட்டுத் தன்னை நெருக்கப்படுத்தியும், எ
வ்வளவு தரித்திரம் வந்தகாலத்திலும், குயிப்ப
சம்ரகளைசெய்கின்ற உயர்ந்தகுடிப் பிறப்
பாளணப்போலக் கொஞ்சமும், கலங்காமலி
ருந்தது. மலைகள் விழுந்தபடியினாலே சித
றின நீர்த்துளிகளோடுங்கூட, ஆகாசத்தின்போ
கிற மீன்கள், இந்தக்கடல் தூர்ந்துபோனப
டியினாலே பெரும்புறக்கடலிற் சேருகிறதற்
குப் போகிறதுபோலு மிருந்தது. கொழு
ந்துவிட்டுப் படர்ந்துவருகின்ற பவளக்கொடி
கள் அழிந்துபோகும்படியாகளறியப்பட்ட
மலைகளாற்சிறுண்ட நவரத்தினங்கள்ஒருபக்க
த்தில்ஒளிவீசின. வானரவீரர்கள் ஆலமரங்களை
ப்பறித்தபோது அதில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்
த பகலிக்கூட்டங்கள் குயிப்புத்தைத்தாங்குகிற
வன் இறந்தபோது அவனால் பகலிக்கூட்டப்பட்ட
ர்கள், வேறேதங்களுக்கு ரகசிகரில்லாமையால்
அழுது துக்கிக்கிறதுபோலக் கூச்சலிட்டுக்
கொண்டு பறந்தனாகள். மாமரங்களெல்லாம்,
கடலில் விழுந்தபோது அந்த மாமரங்களில்
வாழ்ந்துகொண்டிருந்த வண்டிகளெல்லாம், அ
ரசுநிறந்துபோக, ஆதரணியில்லாத ஏவலாள
ர்களைப்போலப் பலபக்கங்களிலும் ஒடினதுக
ள். வானரவீரர்கள் வேரோடுகூடப்பறிபு
ண்ட புஷ்பங்களையுடைய விஞ்சுக்களைச்சூழ்
ந்து படர்ந்திருந்த பூக்கொடிகள், அவைக
ளுடனே வெகுதுன்ப மடைந்ததாகனே யாயி
னும், நாயகன்மாரிற்றுபோக அவர்களோடு
டன்கட்டை ஏறுகின்ற நல்லகுல ஸ்திரீகளைப்
போல அந்தமரங்களுடனே சமுத்திரத்தில்
விழுந்தனாகள். சிலவானரவீரர்கள் மலைகளைப்
பிடிக்கிக்கொண்டு வரும்போது அவற்றிலுள்
ள யானைகளுடைய மதசலத்துக்குஆசைப்பட்
டு, அவைகளைப் பின்றுடர்ந்து மொத்தத்

கொண்டியந்த வண்டினங்கள், அந்தயானைகளில் மலைகளுடனெகூடச் சமுத்திரத்தில் விழுந்தபோது நாயகன்சொல்கியபொயுள்ளவனாயிலும் அவன் கைப்பொருள்களைப்பறித் தனபவித்தக் கொண்டிருந்து அவனக்குச்சங்கடம்நெரிட்டமாதிரத்தில் அவனைவிட்டு விலிப்போகின்ற வகைகளைப்போலத் திருப்பிப்போய்விட்டதுகள். மலைகள் விழுந்தனவற்றினதண்ட வுப்புக்கடலின் நீர்த்துளிகளப்பட்டுப்பெரும்புறக்கடலினது ருதியும் நீக்கிப்போனது. அன்றியும் மேகத்தினிடத்துள்ள அக்கினியமாக விருங்கின்ற இடங்களுங்குளிர்த்துப் போய் விட்டதுகள். இவ்வளவுதானே மேகம் வருஷிக்கின்ற மழைத்தண்ணீரும் உப்புக்கரித்தது. பெரியமலைகள் விழுந்தபோது எதிர்த்தெழுந்த நீர்த்துளிகள் எப்போதும்பரிவித்திருந்த குரியனுடைய ஊஷிணமிரண்டுகளானவை சந்திரனுடைய கிரணங்கள்போலும் குளிர்த்துபோய்விட்டதுகள்.பேரித்தெறிந்தமலைகளாற் சிதறுண்ட நீர்த்துளிகளோடு மேலெழுந்தபோன பவளத்துண்டங்கள், பிரகாசிப்பதினாலே ஆகாசமுழுமையும் மின்னற்கொடிகள் சொல்கிறதும்போலிருந்ததுகள். மூத்துக்களை விரித்தாற்போலிருக்கின்ற மணற்பிரதேசங்களின் பக்கங்களிலே அக்கினிகளைப்பாப்பிவைத்ததுபோலே, தனித்தனியே அநேகமேமான கனிவர்க்கக்களை உண்ணுதற்குப்பாப்பிவைத்திருக்கின்ற வானரக்களினுடைய கூட்டத்தின்கிசாலம் அநேகப்பெருமணிகளையுடைய சமுத்திரப்பரப்பை யொத்திருந்தது. இந்தப் பிரகாரமாகச் சேதுவானது வங்கைபரியந்தம் மூன்று நான்குள்ளாகக்கட்டிமுடிந்தது. கட்டிமுடித்த சந்தோஷத்தினாலே வானரக்கூட்டங்கள் மிகுந்த பேரோசையோடு கிண்கிணத்தினால் அண்டகோளம் படைத்து உண்டான அப்போதிருந்த ஆகாசம் மத்தெருகுலோகத்தில் ஆகாசப்போலக்காணப்பட்டது. சேதுகட்டிதற்கு வேறெயொருவரைத் தேடவேண்டிய காரணமென்ன? செகன்மாதாவாகிடசிறையாட்டியாருடையதுவந்ததை நீக்குப்படிக்கு நீங்கள் என்னுடைய மூதகச் வழியை - வங்கைக்குப் போகலாமென்று பித்தவாரத்திற் குள்ளிருந்த ஆதிசேஷிக்குமே லெழுந்த தனது முதுகையுபாதுக்கிவதுபோலச் சேதுவானது பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. மெய்பைவிரும்பிய வங்கைப்பெய்கின்ற எதிரியானவள் இராசசூரிகளாற் செப்பப்பட்ட தீமையைச்சகிக்கமாட்டாதவளாகி ஸ்ரீசர்வேஸ்வரனுடைய சேனைபங்கையி சந்தோஷத்தினால் தனது கைகைநீட்டி

உபசரிப்பதுபோலும் மிகுந்தது.கூட்டாறுகளாலே நிறைந்த சமுத்திரத்தைச் சர்வஜ்ஞபரான ஸ்ரீராசசந்திரனுடையசேனைகள் தாண்டிப்போகிறதற்கு ஆறென்று பெயர் பெற்றவழி தானல்லாமல் வேறெதுவென்று ஆகாசக்கையானது சமுத்திரத்தின் குறுக்காக விழுந்திருந்ததுபோலும் மிகுந்தது. மேலும் வானரசனியங்களால் கட்டப்பட்ட சேதுவானது நவரத்தினக்கற்களினாலே பிரகாசிக்கின்றபடியினால் ஆகாசத்தினுள்ள நிற்கிரவிலானது சமுத்திரத்தின்குறுக்கேகிடந்ததுபோலும் தோற்றிக்கொண்டிருந்தது. இப்படிப்பட்ட சிறப்பையுடைய சேதுவை மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே கட்டிமுடித்துப் பிறகு வானரசேனாபதியான எக்கிரீயமஹாராஜரும், லங்காதிபதியான விசீஷணஸ்வாரும், இன்னும் அங்குண்டான சகலமானவர்களுட்கூடே தண்டிக்காரருவினிடத்திற்குவந்து தெண்டஞ்சர்ப்பித்து, தூற்றிரண்டுயோசனை நீளமும், பத்துயோசனை அகலமுமான சேது கட்டிமுடிந்த தென்பதாக விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

சேதுப்புடலம் முற்றிற்று.

ஒற்றுக்கேள்விப்புடலம்.

அப்போது, தயாமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராம பிரானுவரர், ஆறந்த அமுதவெள்ளம் பெருகத்தமது நீண்ட செந்தாமரைக் கமலம்போன்ற திருக்கையினால், வானரத்தச்சகுதிய நளனைத் திருமாற்போயி சேர்த்துத்தழுவி, நான் சொன்னபடியே எல்லா முடிந்ததா வென்று வினவி, அத்தியந்த சந்துஷ்டராய் எல்லாரும்கொண்டுவந்து நியமித்துப் புறப்பட்டுப்போய், தம்முடைய பழைய வாசஸ்தலமாகிய, திருப்பாற்கடலுக்கு எதிர்த்தட்டாகக்கறுத்தகடலிலே சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற, சாக்ஷாது விஷ்ணுவக்குச்சமானமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற சேதுவுக்குச் சமீபத்தில் வந்து, தேவதேவராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், தம்முடைய பிராணனையொத்த சீதாபிராட்டியானாகக் கண்டதுபோல, மிகுந்த சந்தோஷமுடையவராய், இந்தப் பெரியகடல்திரம்பமலைகளைக்கொண்டு தூர்த்து; அணைகட்டின

து மனஅருமைபாகும். லோகங்களைச் சி
ருப்பிடித்த பிரமதேவனெவற்று கட்டினபோ
திலும், இதுமுடிதிறற்கு எத்தனைகாலஞ்செ
ல்லுமென்று, பின்னும் சர்வசம்மார கர்த்தா
வாகிய ஸ்ரீதாசாதிபானவர், அநிக ஆச்சரியப்
பட்டு, இந்தக் கடலினுழமாவது ஒருவராலு
ஞ் சொல்லிமுடியுமோ? இந்தச் சமுத்திரத்
தைக்காட்டினும், லங்கைபெரிதாயிருக்கின்றது.
ஆகையா லிந்தக்கடலைவிட்டு இதற்குமேலான
சப்தசாகரங்களையும், ஒரு கூணறோத்திற்குள்
ளாக இந்த வானரக்கூட்டங்கள் தூர்த்துவிநி
வார்த்தொன்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோவென்
று சொல்லிச், சைனியங்களுக்கு முன்னாக வி
ழிவினாழ்வாராப் போகும்படியாகவும், பிங்
பக்கத்தில் சாஸ்திரோத்தங்களை யெல்லாம்விசிட
மாக நன்றாய்க்கற்றுணர்ந்த சமர்த்தரான ஆஞ்
சநேயராவரும்படியாகவும், நியமித்துத், தம
க்குப்பின்னாக இனையபெருமாள் எழுந்தருள்,
வீரத்தோடுகூடிய மகாஅழகிய திருத்தோள்
னையும், கறுத்ததிருமேனியையமுடைய ஆண்
யானைக்கொப்பாகத்தாம் எழுந்தருளினார். பெ
ரியவானரசேனகள் ரத்தினங்களையும், முத்து
க்களையு மெறிந்துகொண்டு, கையிலேயோங்கி
வளர்ந்திருக்கின்ற, சோலையில் தாவிவிழுக்கி
ற அலைகளுக்குச்சமானமாகவும், கருங்கடலிற்
போய்விழுக்கின்ற காவிரியாற்றின் பெருக்கை
ப்போலவும், உயர்ந்த சேதுவின் வழியாகப்
போனதுகள். குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள ஆகா
ரங்களையும், முல்லைநிலத்திலுள்ள ஆகா
ரங்களையும், மருதநிலத்திலுள்ள ஆகா
ரங்களையும், எமந்துகொண்டு போகிறபடியினால்,
அந்தவானரசேனகள் குறிஞ்சிநில முதலான
வற்றிலுள்ள உணவுப்பொருள்கள் கொண்டும்
விடாமல், கொள்ளுகொள்ளையாய் அலைகளெ
ன்கிற கைகளினால் வாரிக்கொண்டு கடலில்
விழும்படியாகப் போகின்ற அந்தக் காவிரி
யாற்றுக்குச் சமானமாக இருந்தது. அந்தச்
சேதுவானது இறுதியழந்தும்படியாக மிதித்
துக்கொண்டு ஒருவர் போனவழியில் ஒருவர்
போவதினாலே காலடிபட்டுத்தேய்ந்து, அந்த
வழியில் சமுத்திரத்தினலைகள் பாய்கிறபோதெ
ல்லாம், குதினாமேவெறிச் சவாரிசெய்துகொ
ண்டு போகிறவர்களைப்போல, வானரவீரர்கள்
குதித்துக்குதித்துத்தாவிக்கொண்டுபோனார்கள்
அப்படி போகும்போது, ஒருவர்தேகத்தோ
டொருவர்தேகம் நெருங்கி உராய்கின்றபடி
யால் நடக்க விசையற்றுக் கால்தவறி பக்கத்
தில் விசாலமான இடமில்லாமல் - கடலில்
விழுந்தவர்களை முழுக்கிப்போகாமல், கை
கூட்டிவிடுகின்ற தையுடையவர்கள் கைகொ

டுத்துத்தாக்கி வரிசையரிசையாக அழகுத்துக்
கொண்டபோது, இப்படி அநேகவானரவீர
ர்கள்போனார்கள். கருங்கொண்ட மேகத்திற்கு
ச்சமானமாகக்கறுத்த, ஸ்ரீராமமூர்த்தியினது
திருமேனியில் குரியனுடைய அதிக உயினை
மாகிப் கிரணங்கள்படவொட்டாமல் தழைத்து
மிசுந்த நிழல்தருகிற உயர்ந்தஅதிக சீதளசந்
தனவிருகுகளையும், சுரபுண்ணிவிருகுகளையு
ம், பிம்பிங்குக்குடைபிடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீராம
மூர்த்திக்குஇரண்டிபக்கங்களிலும் அநேகவான
ரர்கள் போனார்கள். தெய்வீகம் பொருந்திய
அநேகமான யாகாதி கிருதுக்களைச் செய்யும்
படியாகிய வேதோத்தமர்கள் அத்தியயனம் ப
ண்ணுகின்ற வேதார்த்தமே யதார்த்தமாய்த்
தாமாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற அந்தச்சக்கிர
வர்த்தித்திருமகனுருடைய நிவ்வியதிருமேனி
யானது, இளைப்படையாமல், நானாவிதபரிமள
சுகந்தபுஷ்பக்கொத்துக்களுள்ள மரக்களைகளை
யொடித்து அவைகளைத் திருத்தவேண்டிய
பிரகாரமாய்த்திருத்திச் சாமணாபோல அநே
கவானரவீரர்கள் வீசிக்கொண்டுசென்றார்கள்.
சீதாபிராட்டியாருடைய திருமணத்தைத்திருவு
ளத்திலிறினைத்துத்தம்முடையத்தினக் கணங்
கள் பொருந்திய திருக்கரங்களைக்கடாக்கித்துக்
கொண்டு, யுத்தத்தின்பெரிப் இச்சுகொண்டு
போகின்றவர்களானவானரசேனகளுடனே ச
முத்திரத்தைத்தாண்டிக்கொயேறித், தேவாமி
ரத்திற்குச்சமானமாகிய தமதுதிருத்தம்பியா
ரோடும் சுக்கிரீவமஹாராஜர் விழிவினாழ்வா
ர் அனுமார்முதலானதுணைவர்களேயும், அரு
ந்ததியுங்கண்டு அதிசயித்து ஸ்தோத்திரஞ்செ
ய்ப்பத்தக்க சீதாபிராட்டியார், எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற அந்தலக்கூட்டணத்தால் சமீபத்
பத்திலிருக்கின்ற ஒரு பெரிய மலையில்மேல்
தேவர்கள் பெருந்தவஞ்செய்து, பிரார்த்தித்த
தின்பொருட்டு வந்தவதரித்தருளின, ஸ்ரீராம
மூர்த்தியானவர் எழுந்தருளி, நீலனென்கின்ற
வானரசேனவீணைப்பார்த்து, அப்பா நீவா!
நம்மோடு கூடவந்த சைனியங்களுக்கெல்லாம்
பாடிக்கூடாம் நீ செய்விக்கவேண்டுமென்று,
ஆஞ்ஞாபித்த மாதிரித்தில் அவன் சவாமிபி
னுடைய திருவடிகளில் தமஸ்கரித்துவிட்டுப்
போய்ச் சமுத்திரத்தில் அணைக்கடி வழிசெய்
தவனான், நளனுக்குச் சவாமி நியமித்தக்கட்ட
னையை விவரமாகச்சொன்னான். அதைக்கே
ட்ட நளன் தன் பிதாவாகிய மயனும், நானம
டையத்தக்கதாக அந்த இடத்தைச் சதுரப்படு
த்தித் தலைவர்களான சுக்கிரீவமகாராஜர் - விழி
வினாழ்வாரொன்று சொல்லப்படுகின்ற இரு
வர்களுக்கும், மற்றபாவர்களுக்கும் அவரவர்க

ள் நிலைமைகளுக்குத் தக்கபடியே பிரமதேவ
னால் கிருஷ்ணன் பட்டபலபோலப் பொன்னி
லுறும், ரத்தினங்களாலும், பாடிக்கூடாமமை
தவச் சகுனலோத்பலமான ஸ்ரீகோதண்டபா
ணி எழத்தருளி யிருக்கத்தக்க இடத்தைப் மு
ண்டாக்க வெண்மெய்ற விருப்பத்துடனே
அம்மலேகிசைத்த மட்டப்பறித்தி, மூங்கிற்
காக்கள் நாட்டித், தருப்பைப்பற்களால் ஆக்
கையிட்டுக்கட்டித், திவ்விபுகைத்தபரிமள புஷி
பகலினால் மேற்கூறை மேய்த்து பரிச்சை
கூட்டிமுடித்தான். பின்பு, சங்கிராமகாரா
ஜி முதலான யாவர்களுந் தத்தமது வாசஸ்
தானங்களைநோக்கி எல்லாச் சீவகோடிவளிடத்
திலும், தானையப்பார்க்கிலும் மிகுந்ததயாசை
ரும்; சர்வரகைருமான ஸ்ரீராமமூர்த்தியை
மனம்பூரணமாக வாழ்த்திச் சாயிதாக்கமாகத்
தெண்டஞ்சுமரிப்பித்து, அந்தமலையின் அடித்
திக்குவளினுமுள்ள அவரவர்களிருப்பிடத்தை
ச்சேர்ந்தார்கள். அப்பால், சர்வலோகசரணி
யராகிய ஸ்வாமிபுத் தம்முடைய பரிச்சைசாலை
யில் சந்தோஷமாக எழுந்தருளினார். மிகுந்
த மனவருத்தமுடைய ஸ்ரீராமர் லோகமாதா
வாகிய சீதாபிராட்டியாணாப் பிரிந்ததனாலுண்
டாகிய துக்கசாகரத்தில் முழங்கவும், தஷுத்தி
ராதி பிராணங்கள் பிரகாசிக்கவும், கறுத்தஉப்பு
நீர்த்துளிகளிப்பி மழுங்கிய ஒளிபிரகாசிக்கச்
சுத்தஜலத்தில் ஸ்தானம் பண்ணுகிறதற்குப்
போவதுபோலச்சூரியன் அஸ்தமனமானான். அ
ப்படி அவன் அஸ்தமித்தமாத்நிரத்தில், ஸ்ரீராம
ர் மீது அன்பிரப்பியபோகம்பண்ணுகிறதற்கா
க அநிகேசேபத்தடனே இரண்டு குதையும், ஒன்
றுடனென்று பொருந்துப்படியாக வளைக்கப்
பட்ட மம்மனாடைய விவிலப்போல மேற்
திசையில் மிகுந்த பிரகாசத்துடனே மூலம்
ரும்புகறச்சந்திரா னுதயமாயிற்று.

சகலரே தெழ்க்கோயிர்க்கடிய தாமரை
ப்புஷிப்பதினாண்டான் வாசனையையுடைய மக
சந்தப் பொடியை அளவிக் குளிர்த்த பன்னீர்
த்துளியை வீசிக்கொண்டிருக்கிற தென்றற்
கைத்தைப்பார்க்கிலும், அந்திவானமாகிய செவ்
வானத்தைக் காட்டிலும், மம்மதபாணமாகிய
எலிலும், சுகிமான குரூரத்தைக்காட்டிக்
கொண்ட, அந்த மூர்ஞ்சுறைச்சந்திரன் மி
குத்த சகலவையவிகிறது. கோபவேளையிலு
ம் அழகுவிளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற திருமுக
மண்டலத்தைபுடைய சீதாபிராட்டியாணாப்
பிரிந்ததாலமுதத்திதனையபும், தாவிற்குரு
கிதேர்தலையும், மறந்தருப்பவாகிய, ஸ்ரீராம
ருடைய திருத்தோள்களில், சந்திரகொண்டன்
பிரகாசிப்பது தன்னிடத்தில் வாசமாயிருந்த

மயில்பிரிந்துவிட்ட சமயம்பார்த்துபெருமை
பொருந்திய ஒருமரகதமலைமேல் அக்கினிமய
மான சுவாசத்துடன் வெண்மையான ஒருசுட்
டிப்பாம்பு தவழுவதை ஒத்திருந்தது. சீதா
பிராட்டியா ரெழுந்தருளிய லங்காபட்டணத்
தைக் கிட்டிவரவர, வச்சிரகங்கணங்கள் தரித்து
அழகுடனே திரண்ட திருத்தோள்களையுடைய
ஸ்ரீராமபத்திரர் தேகமெல்லாம் புழுங்கி,
வருத்தமடைந்தார். அநேக காததூரத்திலே
இருந்து நினைக்கும்போதே சுட்டெரிக்கும்ப
டியான செவந்த இதழையும், கறுத்த கண்ணை
யுமுடைய அந்தச்சீதையாகிய அக்கினியான
து சமீபத்திலவந்தாற் சுடாமலிருக்குமோ? இ
ந்தப்படியாகச் சீதாபிராட்டியாருடைய வி
போகாக்கினியாலே ஸ்ரீராமபிரானுவர் வரு
த்தப்பட்டுக்கொண் டிருக்கும்போது, இராவ
ணன் தன்னுடைய வாழ்நாளுக்கு முடிவுவந்
ததினாலே ஸ்ரீராமருடைய பலாபலங்களைத்
தெரிந்துவரும்படியாக இரண்டு ஒற்றர்களை
அனுப்பினான்.

அவர்கள் ராஜசமாயையினால் குரங்கு
ருவ மெறித்துக்கொண்டு வானரசேனைகளைச்
சுற்றிச் சுற்றி, எவ்வளவுசேனைகளென்று மதிப்
ட்டிப், பார்த்துக்கொண் டிருக்குப்போது, பூ
ர்வத்தில் தாம்செய்த நல்ல தபோபலத்தினா
லே முந்திவந்து சாட்குண்ணிய பரப்பிரம்மா
கிய ஸ்ரீராமசுவாமியை ! அடைக்கலம்புகு
ந்த விபீஷிணுந் தார். பெரிய சமுத்திரத்திற்
குச் சமானமாகிய வானரசேனைகளை இவ்வள
வென்று தம்முடைய உள்ளத்தில் கணித்தறிந்
திருக்கின்ற வரானபடியால், பாற்கடலில் ஒரு
சிறுதுளிநீர் தெளித்தபோதிலும், அந்த நீரை
வேறுபிரித் தறியும்படியான அன்னத்தை
பொத்த விவேகசாமர்த்திய முள்ளவராய், ம
கத்துக்கு மகத்தாயும், அணுவுக்கணுவாய் மி
ருந்து ஒதென்மையாய் காண்டற்கரிய அக
ண்டாகாரமாய்ப் பருத்துயர்ந் திருக்கின்ற த
ம்முடைய விராட்சொருபத்தை யுள்ளடக்கிக்
கொண்டு, தம்முடைய வ்வுருபமிப்படிப்பட்ட
தென்று தெரிபாதட்டிமறைந்து, அந்தரி
யாமியாய்ச் சலாத்தமாக்க ளிடத்திலும், வ
செத்துக்கொண் டிருக்கின்ற மகாமாயாசக்தி
யையுடையவர்களான பெரியபிராட்டியாரும்
அவந்தாயகான நாராயணமூர்த்தியுமாகிய இ
ருவரையும், தங்களுடைய இருதயத்திலே தரிசு
ணசெய்கின்ற மகாபாசிகளுக்குச் சமானமான
வராய், இராவண ஒற்றர்களாகிய ராஜசூர்கள்,
செநியவானா தேசேதை யுடையவர்களாய்ப்,
பார்க்கப் பயக்கமாய்ப் பருத்துயர்ந்திரு
ந்த குரூரத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு

தங்கள் உண்மையான உருவம் ஒருவருக்குத் தெரியாதபடியுமறைத்துக்கொண்டு திரிகின்ற அந்த மாயாபூதிகளான இரண்டிராசுசனையும், சூசனையாகக்கண்டி அவர்களைத்தம்முடைய முடிபிடிபிடித்த பலம்பொருந்திய கைகளினுலே வானரக்கூட்டங்களுக்கு இரக்கமுண்டாகும் படிக்குக் குமைத்து, வெறொன்றுஞ்செய்யாமல், மிதுந்தபலமுள்ள ஊணுங்கொடியா லிறுக்கிக் கட்டி, ரக்தங்க்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அவ் விருவனையும், கட்டியகட்டிடனே: சுவாமிக் கு முன்பாகக்கொண்டிவந்து, இராவணனாலு அனுப்பப்பட்ட திருடர்களிவர்களுண்டு விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டார். அதைக்கேட்ட சேஷசாயியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், அவர்களைப்பார்த்துப்பகைவென்று நினையாமல், இவர்கள் நமக்குச்சகிக்கக்கூடாத ஒருத்தத்தைச்செய்தபோதிலும், குரங்குகளாச்சேயென்று இரக்கக்கொண்டவராய், நம்மைத்தஞ்சமென்ற டைந்தவர்களை நாம் வருத்தப்படுத்தலாமோ? இவர்களைத் துன்பப்படுத்தாமல் விட்டுவிடுங்க ளென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இப்படிச் சுவாமி சொல்லுவதைக்கேட்டு, இந்த ராசுச த்திருடர்கள் சுவாமியைப்பார்த்து, ஓ வில் வீரசிகாமணியே! இந்த விபீஷணன் உம்முடைய சேனாசமுத்திரமாகிய வானரவீரர்களுடைய மிகுதியைப்பார்த்து, இவர்களைவெல்லுகிறது அரிதென்றெண்ணி, வஞ்சனைசெய்து எங்கையெல்லாங் கொல்லுகிறதற்கு வந்தான். நாங்கள் யதார்த்தமான குரங்குகள் எங்களை அங்கீகரித்தருளவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்போதுவிபீஷணுந்நவார், சுவாமியினுடைய திருவுள்ளத்தின்தையைய அறிந்து கண்ணுந்தண்ணீருமாய்நின்று சுவாமி! இவர்கள் மலையிலும், காட்டிலும், வாழ்கின்ற குரங்குகளல்லர். தபையுந் தாசுண்ணியமுந், சத்தியமுமில்லாத மனதையுடையவளுந் ராவணனால் ஏவப்பட்டதுதரிகளிவர்களிரண்டுபேரில் ஒருவனுக்குச் சுகவென்றுபேர் - மற்றொருவனுக்குச் சாரவென்றுபேர் - என்றுசொன்னது மல்லாமல், இவர்கள் மாறுருவந் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற திருடர்கள், அந்த மாறுபாட்டைத்தேவீருக்குச் சந்தேகமறக்காட்டுகின்றேன். பார்த்தருளவேண்டுஞ் சுவாமி என்று விபீஷணுந்நவார் ஒருமந்திரத்தைச் செபித்தார். செபித்த மாதிரத்தில்த், பாதரசத்திளிபட்டவுடனே தன்னுடைய பழையநிறமாநி வேறுபட்டு வெள்ளிறிதமாக இருந்த பொன்னுது புடமிட்கிறவர்கள் அந்தரசம் போகத்தக்க தகுந்த செய்கைகளைச் செய்து, புடமிடத் தன்பழையநிறத்தைப் பெறுமாறு

போல, வர்ணவாடிவெண்ணிறந்த அந்தத் திருடர்கள் தங்கள் யதார்த்தமான ராசுசவடிவுடனே வக்கிரதந்தங்களை யுடையவர்களாய்ப்பயந்து, மலைபோன்றிற்றின்ற அந்தக் கொடியவர்களைப் பார்த்து, சிரித்தது, துன்பமுற்றுத் தம்மைபடைந்தவர்களுடைய துக்கங்களை பெல்லாம் நிவர்த்திசெய்யும் பரமதயானுவான ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் பயப்படைதேயுங்கள். நீங்களிவ்விடம் ஏதகாரியத்திற்காக வந்தீர்கள், அந்த விவரங்களை யெல்லாம் விசதப்படச் சொல்லுங்களுண்டு நியமித்தார். அந்தப்படி நியமித்தமாதிரத்தில்த், பெரியோர்களைல்லாம் தாயென்று தெரிந்து கொள்ளும் படியான சீதாபிராட்டியானாத் தன்னைக்கொல்லும்படியான ஒருபெரியமோயென்று அறியாமல், தனக்குத்தானே சம்பாதித்துக்கொண்ட ராவணனால் ஏவப்பட்டு, இன்னது சொல்லவேண்டு மென்கிறதைத் தெரியாமல் மனநிலொன்றைநினைத்து, வாயில் ஒன்றைக்குளறுகின்றவர்களாய், வணங்கிச் சுவாமி! வஞ்சனையான தந்திரத்தினால் இவ்விடத்திலுள்ள உளவைத்தெரிந்து கொண்டுபோய்ச் சொல்லும் படியாக வந்தோமென்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

அதைக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் அப்படியா நல்லது-ஓய்.- சுகசாரணர்களே? உங்களை இங்கே விலங்கிட்டுச் சிறைப்படுத்தாமல் விட்டுவிட்டேன், நீங்கள் ராவணனிடத்தின்போய் இந்த அளவில்லாத லங்காபட்டணத்தினுடைய அயிஸ்வரியத்தை யெல்லாம் உன்னுடைய தம்பியாகியவிபீஷணருக்குக்கொடுக்கப்பட்டதென்றும், வானரசேனாவீரர்கள் மலைகளைக்கொண்டி கடலையடைத்துச் சேனாவைக்கட்டி அந்தவாராவதியின்வழியாய்க்கடலைத்தாண்டி எல்லாரும் லங்கைக்குவந்தார்களென்றும், இத்தனை நாள் பொறுத்திருந்தவில்லீரர்களுந், வந்திருக்கிறார்களென்றும், பணங்குலையைப்போலும் பத்தத்தலைகளை யுடையவளுந் ராவணன் வசிடத்தக்கொண்டிருக்கின்றதும், குறும்பர்களான இராசுசர்கள் நிரம்பியதுமான லங்கைக்குன்றமானது சமுத்திரத்தாக்குழப்பட்டு இந்தமூலையிலிருக்கின்றதென்று தெரிந்துகொள்ளக்கூடாமையா யிருந்தபடியினாலே உயிருடனும், துஷ்டஹிருதயத்துடனும் இத்தனைநாள் வாழ்ந்திருக்கும்படியாய் நேரிட்டதென்றும், என் பிதாவாகிய ஜடாபுபகவானைக்கொன்று அவருடைய பந்துக்களை வருத்தினபடியே அவனுடையபந்துக்களையும், அவனுடையபலத்தையும், அவனுக்குண்டான எல்லாவரங்களிற் பெருமைமையும், ரணகளத்தில் நாசப்படுத்தி என்

ஊடைய பிதாவுக்காகச் சொர்க்க லோகத்தி
லிருக்கிற தேவர்களுக்கு அலையுமினாக்கொண்
டுதான் பவிழ்ப்பட்டப்போகிறேனென்று சொன்
னதாகவும், மிகுந்தவேகத்தோடு செல்லுகின்
ற ரிஷிபவாகனத்தையும், கருடவாகனத்தையுமு
டையவர்களான, மூன்றும்பிறைச் சந்திரனை
அணிந்த நுத்திரமூர்த்தியும், அளசிமாலிகாத
ராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியும், மற்றச் சமஸ்தலோ
கநாதர்களும், அவனுக்குத் தலையாகவந்து காத்த
போதிலும், என்னுடைய இராமபாணத்தினு
ல், அவனுடைய தேகத்தைப்பலனுண்டங்கொ
கச்செய்யப் போகிறதாய்ச் சொன்னேனென்
றும், பதிவிரதாதவஸீரோமணிபாணஜிதை
த்தனித்த ஒருகிறையிலிருக்கும்படியாகவீரர்க
ளுக்கியிவ்வாத வஞ்சனையைச் செய்த அந்தமாபா
தகக்கொடியோனான ராவணனை அவனுடையப
ந்துக்களோடுகூட அக்கினிபற்றி எரியும்படி
யான தாகமென்று சொல்லப்பட்டமீளாத சி
றையிலே வைக்கப்போகிறேனென்றும், நான்
சொன்னதாகச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் எங்க
ளுடைய சைனியங்களை எல்லாம் நுழைந்து ந
ய்றாய்ப் பார்த்தாயிற்றே ! இனிநீங்கள் செய்
யவேண்டியது ஒன்றுமில்லையே ! ஆகை
யால் நீங்கள் போக்களென்று திருவாய்மலர்ந்
தருளி, வானரசனியங்களைப் பார்த்து, நாம்
மணப்பூரணமாய் அஞ்சலென் நிவர்களுக்குச்
சொன்ன நம்முடையவாக்கை நினைத்துக்கொ
ண்டி இவர்களைவாக்கினாலும், மணத்தினாலு, உங்
களுடையகையினாலும், ஒருதுன்பமுஞ் செய்
யாமல், சீக்கிரமாய் வெளியே கொண்டிப்போய்வி
யிடுகின்றேன். மீத்தார், அப்படியேகொண்டு
போய்விட்டீர்விட்டார்கள். விடப்பட்ட சுகசா
ரணர்கள் தங்கள் பிழைத்தோம் பிழைத்தோ
மென்று சந்தோஷித்தான் ஓட்டம்பிடித்தா
ர்கள்.

அப்போது ராவணன் சமுத்திரராஜன்
பயத்து அடைக்கலப்பெற்றதையும், வானரங்
கள் சமுத்திரத்தில் சேதுகட்டினவல்லமையை
பட்ட, அந்தச் சேதுவில்வழியாக வானரசனி
யங்களுடன் ஸ்ரீராமர்முதலானவர்கள் வந்த
தையும், பார்த்துக்கொண்டி, இராத்திரியில் ஓ
ரிடத்தில் தனித்திருந்து தன்னுடைய பிள்ளை
பெண்களையொருவரையும்வரவொட்டாமல் நி
யமித்து, காத்தும்புதுவதற்கருமையானமந்தி
ராவே, சகலசாலைமெய்க்கிற ஒருரஹ்மையுடைய
வதத்தில் தங்குத்துக்கிடைத்த மந்திரிமார்க
ளோம். கூட ஒலோசனை செய்யும்படியாகப்
போனான். அக்கே மிகுந்தபுத்தியும், யதார
்த்தமும், சாஸ்திரகேள்வியும் சித்ததேனும் இ
வ்வாதவர்களுள், ஊமை - செவிக்குதலான அ

ங்கஹ்நீனர்களும், கூன்-குறள்-சப்பாணிமுதலி
யகுறாபிகளும், விளக்குகளைப்பிடித்துக்கொண்
டு சுற்றிநிற்கச்செய்து, அசுரயக்ஷை காத்தருவாரி
முதலானவர்கள் வணங்கும்படியான பார்த்தங்
கையுடைய பிரதாபலங்கேஸ்வரனாகியராவணன்
அந்த மந்திரிகளைப்பார்த்து, மனிதர்கள் நம்மு
டையபட்டணத்தைச் சமீபித்துவந்துவிட்டார்
களே? இனிநாம் செய்யவேண்டிய காரியமென்
னவென்று கேட்டபோது, ராவணனுடையதா
யைப்பெற்றபாட்டனாகியமாலியவாக். ராவண
னைபார்த்துச்சொல்லுகின்றான். அப்பாராவண!
அந்த இராமனுடைய வடவாமுகாக்கினியை
பொத்தசரங்களினுள்சமுத்திரராஜன் உடல்வெ
ந்து நிற்பிங்கிசுருரியனுக்குச்சமானமான இரத்
தின் மாலிகளைக்கொண்டிவந்து ஸ்ரீராமனுடைய
உபயதிரவடிகளில்வைத்து வணங்கிக்கொ
ண்ட அந்தச்செய்தியானது சூலத்தைப்போல
என்னுடைய நெஞ்சுக்குள் நின்று தொளைக்கி
ன்றது. அந்தச் சமுத்திரமானது ஸ்ரீராமபா
ணத்தால் சின்னாபின்னப்பட்டழிந்ததும், அ
ந்தப்பகவானுடைய உத்தரவின்படியே அணை
கட்டிமுடிந்ததும், மிகுந்தபயத்தினாலே அ
ந்தக்கடல் அவர்கள் இலங்கையிற் பிரவேசிக்கு
ம்படியாக வழிகொடுத்ததும். ஆகிய இந்த அ
பூர்வமான செய்கைகளெல்லாம் என்னுடைய
மனத்தை மெத்தவும் வருத்தப்படுத்திவந்த
தே! மேலும் லோகத்திலிருக்கப்பட்ட மலைய
ளையெல்லாம் வேறோடு பிரங்கிக்கொண்டிவந்த
வானரவீரர்கள் தங்களுடைய தோள்களைக்
கொட்டிக் கர்ஜித்த சப்தமும், சமுத்திரத்தை
க்கெட்டியாக அடைத்துக்கட்டின கோஷிமு
ம், என்னுடையநினைவை ஸ்தம்பிக்கும்படிச்
செய்துவிட்டதே! மிகுந்தகோபாவேசத்தோடு
அளவில்லாத வானரவீரர்கள் தங்களுடைய ச
க்திக்குத்தக்கபடி மலையளைச்சுமந்துக்கொண்டு
வந்து கொடுக்க, அவைகளை யெல்லாம் அலக்ஷி
யமாக ஒருநாளெனக்கிற வானரவீரன் தன்
னுடைய கைந்றுனிவிரல்களினுல்வாங்கிச் சமு
த்திரத்திலிட்டது, என்மனத்தினிடத்தில் இ
ட்டதுபோலிருக்கின்றதே ! இந்தலங்கா
பட்டணத்தை முன்னொரு குங்குவந்து எட்
டதையும், சமுத்திரத்தை அந்தக்குங்கு தா
ண்டிவந்ததையும், மஹாபலசாலிகளான நம்மு
டைய அநேக ராகுசர்களை அந்தக் குங்கு
கொன்றுவிட்ட விதத்தையும் கண்டோமே ?
அல்லாமலும் இந்தக் கொடுமைபான செய்
கைகளெல்லாஞ் செய்துவிட்டு - அந்தக்குர
ங்கு நம்முடைய கண்ணுக்கு எதிராகவே எவ்
வளவும் அச்சமில்லாமல் போய்விட்டதே !
இவைகளை யெல்லாம் நாம் அனுபவமாப்பா

ரித்திருந்தும், அந்த மனிதர்களுடைய பலாபலத்தைப்பற்றி ஆலோசிக்கும்வேண்டுமோ? என்று நல்ல நீதிவார்த்தைகளைச் சொன்னபாத்திரத்தில், இராவணன் பற்களை நெறநெறென்று கடித்துக், கண்களில் அக்கினிப்பொறி பறக்கும்படியாக நம்முடைய மந்திராலோசனை நன்றாயிருந்தது நன்றாயிருந்ததென்று கோபித்து, ஒமாலியவானே! நீ எப்போதும் உயிரோடு கூடி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்படியாக, விபிஷணனோடு கூடப் போய்விடென்றான். இதைக்கேட்ட மாலியவான் எப்போதும் நல்லவார்த்தையை துஷ்டிகள் கெட்டதென்று நினைப்பார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு, ஒன்றுமப்போமல் மௌனமாக இருந்துவிட்டான். அப்போது அங்கிருந்த சேனாபதியான பிரகஸ்தனென்கிறவன் எழுந்திருந்து வணக்கஞ்செய்து கையைக் கூப்பிக்கொண்டு, ஐயா! மாலியவானே? ஏழைகளான மனிதர்கள் இந்த அற்பமாகிய கடலைத்தாண்டுவந்த தொன்றுதானே அவர்களுக்குப்பலம், அஷ்டதிக்குப்பாலர்களும் வணங்கும்படியாகஜயம்பெற்று அவர்கள் இந்தப்பிரதாப லங்கேஸ்பரனாகிய ராவணனுக்கு ஊழியஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற அந்தயதார்த்தத்தை யொன்றும் நினைக்காமற்போய்விட்டோ! இந்தக் குரங்குகள் வருத்தப்பட்டிச்சு, கிறுகுன்றுகளைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து, கடலையடைந்தாண்டு பிந்தாபித்துச் சொன்னீர். இந்த ராவணேஸ்வரர் அந்தமகா கபிலாச பர்வத்தைப்பிரமதகணங்களோடும், உமாநாயகனாகிய பரமசிவனோடும், உச்சாணிவேரும்பறிபறிப்படிப்பேர்த்தெடுக்கவில்லையோ? அதைஇப்போதேன் சொல்லவேண்டும் இந்த இரண்டுமனிதர்களும், குரங்குகளும், புத்திகெட்டவர்களாய் நம்முடைய வாசஸ்தலமாகிய இந்தலங்கைக்குவந்து சேர்ந்தார்கள். தங்களை நாசப்படுத்தவதானகாலம், பிடரிபைப்பிடித்துத்தள்ளிக்கொண்டு வந்தபடியா வினிச்செத்தவர்களேயல்லாமல், பிழைக்கிறவர்களல்லவென்று சொன்னான். அப்போது தேதமுழுதும் மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற நிலைபக்கிதரித்தவனும், அக்கினிஜொலிக்கின்ற கண்களையுடையவனும், கடையில் பிரம்பும் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றவனுமான், வாயிற் காவலாளியாகிய - ஒரு கட்டியக்காரன் ராவணனிடத்துக் கோடிவந்து கீழே விழுந்து கும்பிட்டு நின்று சுவாமி! எச்சரிக்கைபராக்கு, தாங்க ளனுப்புவித்த ஒற்றர்கள்வந்தார்களென்று சொன்னான். சொன்னமாதிரித்தில் அக்கினி பொழிக்கின்ற கண்களுடையவர்களும், மிகுந்த பலமுள்ளவர்களுமான பாஷாசர்களுக்குத் தலைவனாகிய ராவணன் நல்ல

து அவர்களை இங்கே அனுப்பென்று நியமிக்கசுவாமி! அப்படியே புத்தியென்றுபோய், அந்த ஒற்றர்களை உய்யோபோங்கென்று அனுப்பினான். அவர்கள் ராவணனுடைய சமுகத்தில்வந்து அவனுக்கு வணக்கஞ்செய்து, வானரசேனைகளை நினைத்து நினைத்து நினைத்தும் நெஞ்சையுடையவர்களாய்க் கணக்குப்போதெல்லாம் ரத்தநகங்கிக்கொண்டும் நின்றுார்கள். அப்படி நின்றவர்களைப்பார்த்து, வானரசேனைகளுடைய அளவையும், விபிஷணன் செய்கிற செய்கையையும், இராமலக்ஷ்மணர்களுடைய தன்மையையும், விவரமாய்ச்சொல்லுங்களென்று, பாவரும்பயப்பறிப்படியான எமனுக்குச்சமானமாகிய ராவணன்கேட்கச் சகசாரணர், சுவாமி! ராவணேஸ்வரா, நாங்கள் இந்தச் சமுத்திரத்தை ஒருக்ஷணத்திற்குள்ளே தாண்டி, வானரசேனா சமுத்திரம் வசிக்கின்ற பாடிக்கடாரங்கள்தோறும், அந்த வானரவருவந்தரித்துக்கொண்டு போய் நாங்கள் அந்தச் சேனாசமுத்திரத்தினுடைய அளவைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசையுடனே உன்னிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு கருடனிலும் அறுவேகமாகப் பறந்தோடிப்போயும், அதிளவைப்பார்க்க எங்களாற் கூடாமற்போய்விட்டது. அந்தவானரசேனையினுடைய விரிவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறதற்கு நாங்கள் வேண்டுமோ? அந்தவானரர்கள் இந்தக் கடலை அடைத்தபோது, சபித்துக்கொண்டெழுப்பின அந்த நீர்த்துளிகளே உமக்கு முன்னேவந்து சொல்லவில்லையா? பிரமருத்திரோந்திராதிசனாலும், இத்தன்மையொன்று அளவிடவுங்கூடாத வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்த அந்த மனிதர் தம்முடைய தோள்களாகிய மேருமலையைப்பார்த்துப் பாணங்களையுப்பார்த்துத், தமது வில்லையும் பார்த்தமாதிரித்திலே, சமுத்திரமானது வெந்து நீராய்விட்டது. கற்பகப்பூமாலை அசைகின்ற ரத்தினமய லங்காரமுள்ளம், ரீபயுடைய ராவணேஸ்வரா! உம்முடைய லங்கா திபத்திய அயிஸ்வரியமெல்லாவற்றையும் அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தி சூரியசந்திரர்க ளுள்ளவரையிலும், தமது நாமம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவரையிலும், உம்முடைய தம்பியாகிய விபிஷணருக்கே சொந்தமாகக் கொடுத்தவிட்டார். முன்னாகத் துவந்த ஒரு குரங்கு தன்னுடைய புஜபலபராக்கிரமம் தெரிவித்தபெருமையைப்போ? இன்னமொருவருமளவிடவில்லை, அப்படியிருக்க. சேதுபந்தனஞ் செய்தார்களென்கிற ஒரு பொதுவான வல்லமையும் வெளிப்பட்டிருக்கின்றது. முப்பத்து மூன்று கோடி தேவர்களும், தேவாமிர்த பாணப்பண

ஊர்போது தங்களுடைய பந்தியில் தானவர்கள் மறைந்திருப்பதை அறிந்து, சர்வவல்லவரான - ஸ்ரீமாதவப்பிரானுக்குத் தெரிவித்த தன்மைபோல, உம்முடைய தம்பி வானர்களைக்கொண்டி எக்கன யடிப்பித்து, மடலோடு மடல்புறியச் சேரித்துக்கட்டி, இழுத்துக் கொண்டுபோய்ச் சிறுநீரிகோடி, கிரணங்களைப்பிடித்து விளக்குகின்ற சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மகாவீரனா - ஸ்ரீராமமூர்த்திக்குக் காட்டி, எக்கன ராக்ஷசர்களை உதவியிட்டு, மந்திரத்தினால் நாங்கள் குரங்கல்லாமையையும் வெளிப்படுத்தினால், எக்கன ராக்ஷசர்களை உதவியிட்டு கொண்டு, அந்தவெற்றியீரரான ஸ்ரீராமர் எங்கேயோ பரிபூரண தயையவைத்ததினால் நாங்கள், பிரானை தப்பிவந்து உம்முடைய பாதங்களையடைந்தோம். மேலும், அந்த ஸ்ரீராமர் சொன்னவார்த்தைகள் இவைஇவையென்று ஒன்றுவிடாமல், விவரமாகச் சொல்லி இதுதான் நாங்கள் போய்வந்த ஒற்றுத்தொழிலில் விதமென்று கூறிப் பின்னும் உமக்குண்டாகும் குறைவுகளுக்கும் பொல்லாங்குகளுக்கும் நீக்கி; இன்று முதல்தீர்க்காயுகடையவராகக்கடவீரென்று வாழ்த்துகிறேன். அப்போதுமகோதரர் ராவணனைப்பார்த்து, ஐயம் இராவணேஸ்வரா! பெரியோர்களுடைய சாபவார்த்தையைப்போல தப்பாமல் கொல்லத்தக்க வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அந்த மலிதர்கள் சமுத்திரசலத்தை லேகி வணியிட்டடைத்து, வல்லமையுள்ள சேனைகளுடனே யாடுகின்றதிக்கின்ற நம்முடைய ஊரைவந்து சேர்ந்தார்கள் என்கிற போதே இவிராமாலே கித்துச்செய்யவேண்டிய செய்கைமுண்டா யிருக்கிறதாவென்று சொல்லிப், பின்னும் சொல்லுகிறான். நாம் சேறையை விட்டிவிட்டபோதிலும், தேவர்கள் ராவணன் பயத்தானென் நிகழ்வதுமல்லாமல், உம்மோடு ஸ்ரீராமக்ஷமணாகளுக்குக் குண்டான பலகைய ஒழிபவிடார்கள். ஸ்ரீராமன் சன்னடையில் ஒருவேளைக்கேதமகந்தையிருந்தாலும், உத்தமப்புகைய விழிவினை அப்படியாகும் படியிடல். சத்தருக்கள் நம்முடைய ஊரைக்கிட்டினைப்பிடுகு அவர்கள் - செய்ப்போகிற அவமானத்தை உப்படியென்று சொல்லவேண்டாம்? நம் படைகளுடனேபோய்ச்சமுத்திரத்தில் அக்கனையிலவாகவிருக்கும்போதே யானாகொருபின் அத்தமனிதர்களையுங் கொன்று திருப்பி, தம்மடம் வந்து சேரவேண்டி மென்றதை குமோடிபாமற் போய்விட்டோம். அப்போது அடர்களிட்கேயே உத்திருக்கிறார்கள். இனி யவர்களைக் கொல்வதை

விட நமக்கு வேறே யுறுதிப்பாடுமுண்டோ? இச்சித்தது சமீபத்திற் கிடைக்கப்பெற்றால் வெகுதூரம்போய்ப் பிரயாசப்பட்டு வெற்றி கொள்ளுவதிலும் சிறப்பானதல்லவோ? இனி லோககண்டகருகிய ஓராவணேஸ்வரா! ஆயிரவள்ளமான நம்முடைய ராக்ஷசச்சேனைகள் அழியவேண்டுமானாலும் நூறுவாழ்க்காலம் வேண்டியதாகும். நமக்குச் சேனையி லென்ன குறைச்சல்? சிங்கத்தைக்கண்ட நாய்க்கூட்டங்களைப்போ லோடிவிடுமேயல்லாமல், நீகோடித்துப் புறப்பறும்போது இந்த அற்பக்குரங்குகளும், உன்னெதிரோ நிற்கமாட்டுமோ! அதப்படியிருக்க, நம்மோடு பகைத்து வந்தவர்களைத் தங்கள் சேனையுடனே மடங்குண்டு பெரியசமுத்திரத்தில் வீழ்த்து சிதறுண்டோடிப் போகச் செய்யத்தக்க சேனையும், நானுமாய்ப் போய்க் கொடிய யுத்தஞ்செய்கிறவிதத்தைக் கொஞ்சம் தயையசெய்துபாரும். எனக்குத்தரவு கொடுமென்று, இந்திரனை முதுகுக்காட்டி யோடச்செய்த அந்த ராவணனுடைய மனம் சம்மதிப்பிடும்படிச்சொல்வான். அப்போது தன்புத்தி பூர்வமாயனுபவித்தறிந்த மானியவான் சத்தியமாக நாம் கேள்விப்பட்டதைப் பொதுதெறி நிலையாகச் சொல்லித் தெரிவிப்பது நல்ல அறிவாகுமென்று நினைத்து, வேதசாஸ்திர விதிகளினால் நிச்சயமாய்ச் சொல்லப்பட்டவஸ்துவானவர்கள் இந்த ராமலட்சுமணர்களே என்பதை விவரமாகச் சொல்லத்தொடங்கினான். அப்பா-ராவண! நம்மிடத்தில் சன்னடை செய்கிறதற் கேற்பட்டிவந்தவீரர் சமுத்திரங்களாற்குழப்பட்ட ஐம்பத்தாறு தேசத்திற்கும், ஏகசத்திராதிபதியானதசரதருடையகுமாரராகத்திருநாமஞ் சாற்றிக்கொண்டிருக்கிறபாஞ்சோதி ஸ்வரூபமென்றும் வேதத்தினுக்கியிலெழுந்தருளியிருக்கும் தேவதேவரான சர்வேஸ்வரொன்று சொல்லுகின்றாரர்கள். அவருக்கிளையவரான லட்சுமணனா அம்பரம்பொருளுக்குச் சயனத்தலமாகிய ஆதிசேஷனென்கிறாரர்கள். அவர் உயர்ந்த நிலையினின்று முற்றத்தாந்து அகங்கார மமகாரமாகிய குற்றமற்ற ஜீவங்களினிடத்தெல்லாம் சேஷத்துவப்பாரதத்திரியமாகிற ஞானநிலையைக் காட்டுகின்றவர்களைப்போல, எல்லாவற்றபத்திலும், பரிசுத்தவானென்றதை லோகப்பிரகித்தமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகின்றாரர்கள். அந்த இரணியீரர்களுடைய வில்லுகளைப் பிரம்மதேவன் குலசலக்களுடைய சத்தையெல்லாம் வேறுக வெறித்த வில்லாகச்செய்த அந்தக்காலத்தில் அதற்கு ஏற்ற நாணி அத்திருவணந்தாழ்வானையே அடைத்திருக்கின்றதாம். பாணமாகச்செ

ய்த காலதேமியாவென்றால், ஒருவராலுந்
ணிக்க இசையாதென்கிறார்கள். வாலியையும்
அவனுக்குப் பிள்ளையாக வந்தவனையும், தே
வேந்திர னென்கிறார்கள். நிலனென்கிற வா
னரசேனாகிப்பின் லோகங்களைப்பெல்லாம், சுட்
டரிக்கத்தக்க அக்கினிதேவ னென்கிறார்கள்.
யமனுக்குச்சமானமான ஸ்ரீராம தூதனா, வாயு
பகவானும், சாம்பசிவனுமென்கிறார்கள். மே
லும், இந்த ஸ்ரீராமதூதர் இனிமேல் பிர்மமா
வாகப்போகிறாரென்று மொருவிசேஷிஞ்சொ
ல்லுகிறார்கள். அந்தபிர்மபதவியை அவரு
க்குக் கொடுத்தவர் இராசாசூரர்களுடைய கரு
வை அறுத்துவிடுவதாக இந்த உறுதிக்குவந்திரு
க்கிற ஸ்ரீராமபதிராரென்று எல்லாருஞ் சொ
ல்லுகிறார்கள். இவர்களுடைய வல்லமையை
ப்பார்த்து, ஒப்பிடும்பிச்சொன்னார்களோ? ய
தார்த்தமேசொன்னார்களோ? தெரியாது, ரூ
ங்காய்வந்தவர்க ளொவ்வொருவரும் பிரம்மசி
வேந்திராதி தேவர்கள் என்கிறார்கள். இந்தச் ச
மாசாரங்களைச்சொன்னவர்கள் பயத்தினால்தொ
ன்னார்களோ? அல்லது அவர்களுடைய ரூனதி
ருஷ்டியினால் தெரிந்துசொன்னார்களோ? தெ
ரியாது. சீதைையைப் பிரம்ம ருத்திரோந்திர ராதி
தேவர்களுக்கு மெட்டப்படாத பரமபத
நாட்டிலுள்ள - சாஷாது ஸ்ரீமஹாலட்சுமி
யென்று சொல்லவேண்டுமே யல்லது, இந்
த லோகத்து எளியபெண்ணென்று இகழ்வா
ய் நினைக்கப்படாதென்றும், மஹாபரிசுத்தமா
னவளென்றும், அமிர்தத்துடன் அவதரித்தவ
ளென்றும், சர்வலோகங்களுக்கும் நிருபாதிக
த்தாயானவ ளென்றும், சொல்லிக் கொள்ளுகி
ன்றார்கள். மீல்களையுடைய சமுத்திரமாகிய
அகழியாற் சூழப்பட்ட மேருசிகரமாகிய
லங்காபட்டணத்திற்கு ராஜனான ராவணனு
டையவரத்தை நினைத்துத், தர்மசம்ஸ்தாபன
பார்கள், தங்கள் சுயேச்சையாகவே மனிதவடி
வுகொண்டு காட்டுக்குவந்ததும், தேவர்களுடைய
பிரார்த்தனையால் தானென்றும் சொல்லு
கிறார்கள். அப்படியே அளவில்லாத உற்பா
தங்களுஞ் சம்பவித்தன வென்கிறார்கள். சர்
வஜீவர்களுக்குந் தாயைக்காட்டிலும், அதிகி
ருபையை யுடையவரான சீதாபிராட்டி யே
முந்தருளி யிருக்கின்ற அதிர்ஷ்டசியமான அ
சோகவனத்தையறிந்தக்கவரான ஸ்ரீராமதூ
தரால் இந்த லங்கையைக் காத்துக்கொண்டிரு
ந்த தேவதையானது உதையுண்டு, அந்தக்காவ
லைவிட்டு ஒடிப்போய்விட்டதென்றும், அதனு
லேயே இந்த யுத்தமுஞ் சம்பவித்ததென்றும்,
சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஸ்ரீராமருடைய அ
ம்பிக்கு லக்ஷ்மணமாவர்கள் இப்போது ராஜீக

ஞ்செய்தவருகிற ராசாசூரிக ளென்கிறார்கள்.
அப்படியென்று தம்முடைய வசத்திடுகிறந்த
பொய்பாத நாயையுடையவனும், வேமத்தி
ரியானபிரகஸ்பதிக்ஷம் ஒருமுழுமுயர்ந்தவனு
மான ; உத்தம்பியாகிய விபீஷணன் சொ
ல்லிவிட்டிப்ப் போளுனென்றும், வெளிபரக்க
மாகச் சொல்லுகிறார்கள். இவைகளைப்பெல்லா
ம் நான்கென்கிறப்பட்டதுமல்லாமல் எச்சுலம்
ஆதியில் நாசமானதும், பரம்பொருளாகிய
அவனுலேதான், இதைப்பெல்லாம் உன்னிடத்தி
லெனக் கிருந்த டக்ஷத்தினாலே பின்விடையு
ட்காரியங்களைக்குறித்து மனதிலிருந்தபூற்று
உனக்குச் சொன்னை வினியாவது சீதையை
விடுவாயானு விந்தப்பொல்லாக்குநிலகிப்போ
ய் விடுமென்றும், சொன்னதைக்கேட்டு ராவ
ணன் மாலியவாணப்பார்த்து - நீ - சொன்ன
வைகளெல்லா மிருக்கட்டும், அந்தமனிதர்களு
ம், வானரங்களும், இன்று வதைப்பி நின்று
தேவர்களென்று சொன்னது மல்லாமல், அவ
ர்களுக்கு நான் தோற்றுப்போவேனென்றஞ்
சொன்னாய். நீ இதுவரையில் பலசாஸ்திரங்
களையும், படித்தறிந்தது யிவ்வளவுதானாவெ
ன்றிகழ்ந்து பின்னும் சொல்லத்தொடக்கினான்.
இந்தப்பேதைகளான மனிதர்களுடனே
குரங்குகளல்ல, மற்றராசாசூரிகள் தானாகட்டும்,
பூலோகத்தி னுள்ளவர்கள் - நாகலே கத்தவர்க
ள் - எவர்க்கலோக வாசிகள் எல்லாரும் பதை
த்து, என்மேல் சண்டைக்கு வந்தபோதிலும்,
சீதையில்விஷயத்தி லென்னைக்கானாலும், நான்
வல்லமையில் தப்பிப்போய் விடுவேனோ? இ
ந்த லோகங்களை யெல்லாஞ் செயித்தவைக
ளாய் என்மையில் ஒன்றல்லவே! அநேகபா
ணங்க ளிருக்கின்றதுகளே, அவைகளந்தஅனு
மானுடைய கொடுமையிலும், அதிகமாய் மு
ன்னாலே மிகுந்த உக்கிரமான யுத்தஞ்செய்த
தேவர்களுடைய முதுகையு முயிருவிப்போ
னவைகளாச்சே? அப்படிப்பட்டதான், இன்
து இந்தக்குரங்குகளில்மேல்செல்லச் சத்தியந்
றதுகளோ? சூலாயுதத்தைக் கையில் பிடி
த்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரமசிவனையொரு
குரங்காய்ப்பிறந்து? வந்தாலென்ன என்னைக்
ண்டா லிடைந்துபோக வேண்டுமே யல்லாம
லென்னை என்னசெய்யப்பட்டிவான். பாற்கடலை
க்கடைந்தகாலத்தி னுலமெல்லாம் பயப்படு
ம்படிப் புறப்பட்டிவந்த காலகோடிவிஷித்ததை
யும், கவுளிகரிக்க வல்லவைகளாக்கு மென்னை
யில் இருக்கின்ற கூடியபாணங்கள். என்மல்
லமை உனக்குத் தெரியாதுபோ விருக்கிறத
யுத்தத்தி லெனக்குத் தோற்றுப்போன சக்க
ராயுதத்தான விஷ்ணுவே! இந்தஸ்ரீராமனு

கவர்து எடுத்தாலுந்தா னென்ன ? என்னை யிருக்கின்ற பாணங்கள் சூரியசந்திரர்களுந் தீயிந்துபோப்படி அதிலேயொழிந்த செவ்வின் தலைக ளல்லவா ? அவைகள், சமுத்திரத் தைக் கட்டியுப்போ துண்டான கெள்வதும ணியோ ? அவன்மார்பில் தரித்துக் கொள் ளுகிறதற்கு. வெற்றிபொருந்திய வானாயுதத் தை புடையவர்களான தேவர்களுக்கு ராஜகு ளிய இத்திரன், குரங்குருவங் கொண்டானேயா னான்; அன்றைக்கு அவன், பிரயோகிக்கப் பட் டவசிராயுத மறுக்கச் சிறகுவெட்டியின்று நிற்க மாட்டாமல் விழுந்த அப்பயலானோ ? எப்பு ளுமலைகள் அவ்வுலகப் பரிதந்தா, என்று இப்படி ராவணன் சொல்லித்தொண்டி இருக்கும்போது குலத்தீர்களுடைய உள்மேதூதாசுப்போகத் தக்கவருயிர்க்குச் சமானமாகிய நாயகன்மார்க ள் தங்கள் சொந்தவிட்டிற்குப் போகவும், அவர்களைவிட்டுப் பாண்டிதிகள் சோர்வடைய வும், சக்கரவாகப் பக்கிகளுடைய வியசனங் கள் விலவும், மேருமலையையுமூடிக்கொண்டிருந்த பிரயாயவெள்ளம் வடிந்ததுபோல உல கத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த ராத்திரிக் கழிந் து, பொழுதுவிடிந்தது. லக்ஷபட்டணத்தின் தன்மையிப்படிப்பட்டதென்று எட்டிப்பரிர் க்கவும் பயந்து, அந்தமதினுக்குப் பக்கமாய்த் தினத்தோறும் போய்க்கொண்டிருந்த சூரிய ன் இப்போது சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர் பத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறார், நமக்கு நல்லச லிக்க கிடைத்ததென்று வெகுநாளாய்க் காணு மலிருந்த அந்தலக்கையைப் பார்க்கிறதற்காகப் புறப்படுகிறபோல உதயமாவான்.

ஒன்றுமேன்விப் படலம்
முற்றிற்று.

இலங்கைகாண்படலம்.

௯௯

அப்போது ஸ்ரீராமர் அருந்ததிக்குச்சமா னமாகிய சீதாபிராட்டியார், அவ்விடத்திலிருக் கின்றவாழ்ந்து மிகுந்த சுகசபுடனே சுவர்க்க லோகத்தைக் காணப்போகெவனாப்போலத், துணைவர்களைத் திருடிப்பறாராஜர் அந்தன் சாய்பவர்-முதலானவர்கள் கத்தியவாயும், இளைப் பெருமாள் சித்தேவரையும், எல்லா பருவத்தி ல்க் கொத்திக் மேலேறி வருளினார். மிகுந் த பனவந்தர்களை விரிசெல்லாம் நெருக் கிச் சூழ்ந்தவாயும், சுக்கிரவென்றாராகும், அக் கதையும் கவனஞ்செய்துக் கொண்டுவரவு ம், (ஸ்ரீசுருத்தங்க சோத்தாரை.) அந்நிலை ருள்கொண்டவரும், யானும், பரியுள் சூழ்ந்த கொண்டு குழப்பியாக, உடந்த பருவத்தி

லேறுகின்ற ராஜசிம்ஹத்துக்குச் சமானமாயி ருந்தார். மேலும் அந்த ஸ்ரீராமர் அலைமோ திப் பொங்கிச் சப்திக்கின்ற சமுத்திரஞ் சூழ் ந்த உலகமெல்லாம் மூடிக்கொள்ளுகின்ற இ ருளைப்போல் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின் ற மிகுந்த ராஜசூரிகளுடைய நகரமும், அத ன். அயிஸ்வரியமும், அழியச்செய்கின்ற உ த்பாதத்தைக் காட்டுப்படி கிரமமாய் உதய கிரியி னின்று உதித்துவராமல் இருந்தாற் போலிருந்து உக்கிரமாக வடக்கே யொரு மலையி னுச்சியில் உதித்த கருஞ்சூரியனையொ த்நிருந்தார். பெரிபயுத்தத்திலி் மிகுந்த அ ஸ்திரவருஷங்களைப்பொழிகின்ற வில்லுடனே கூட அந்தச் சுவேலாசலத்தின்மேல் தாமரை களைப் பூத்துக்கொண்டு, ஒருபெரியகாளமே கம்வந்ததுபோல ஸ்ரீகோதண்டபாணியாகிய ஸ்ரீராம முர்த்தியானவர், திருக்கைகளும், திரு வடிகளும், திருக்கண்களும், திருமுகமும், திருவாயும் பிரகாசிக்க எழுந்தருளியிருந்தார். வ லியமலையைப்போத்த திருத்தோள்களையுடைய சக்கிரவர்த்தித் திருமகனார் பெருமைபொரு ந்திய தம்முடைய கோதண்ட வல்லமையினு ல், மகாதேவனுடைய வருணனைவரவழத்து ம லைகளால் சேதுகட்டிக் கடலைத்தாண்டிச் சுவே லாசலத்தின் மீது வானாவீரர் கூட்டத்தின டுவே, சுவர்ன்னகிரிகளுக்கு மத்தியிலிருக்கின் ற ஒரு மாகதமலையையும் ஒத்திருந்தார். பெ ரியசமுத்திரத்தின் மத்தியில் திருவணையக்க ண்டி; வருணனிடத்திற்கொண்ட கோபமூறிய ஸ்ரீரகுநாதர் சீதாபிராட்டியென்னுந் தமதினி ய உயிர்பிரிந்தபிறகு துணைபிரிந்த அன்றிந் சேவலைப்போல வருத்தமுற்றிருந்தவரி, தமதி ரன்னி திருக்கண்களாலும் லக்ஷபட்டணத்தைப் பார்த்து இளையபெருமானுக்கு அதன்பெ ருமையைக் காட்டத்தொடங்கினார். லோகத் தில் வித்துவால்கள் நம்முடைய அயோத்தி யாதகமுதலாகிய எல்லாலோகத்திலுள்ள எல் லாதகங்களுக்கும் உபமானஞ்சொல்லிப் புகழ் ஏற்படுங்காலத்தில், இந்திரபதவியாகிய சுவ ர்க்கலோகத்தைத் திருஷ்டாந்தப் பரித்துகிறார் கள்-இத்தலக்காபட்டணத்தைப்பெரித் துவமிக் கிறார்களில்லை. அதற்கு மிதந்தமுள்ள தாரதம் மிபந்தெரிய அரிதானதா விதம்பிரபாவத்தை அவர்கள் அறிபவல்லபொலிருக்கின்றது.

குற்றமறப்பிரகாசிக்கின்ற செம்பொற்ற கரி பரித்ததலத்தில் சூரியனுங் கண்கூசத்தக்க மிகுந்த ஒளிபுள்ள நவரத்தினங்களால் செய்து முடிக்கப்பட்டதுகளும், ரிஷிகளாலுந் சித்தி ரிட்டுக் கூடாததுகளுமான மாளிகைகளினு டைய பொருத்தமான வேலைமானங்கள் அ

திசுபிரகாசமுள்ள கிரணங்கள் சூழ்ந்ததனால் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை, விரிந்தகிரணங்களை யுடையவைகளாகப் பிரகாசிக்கின்ற ரத்தினங்களினுடைய கிரணக்கூட்டங்கள் ஆகாசவாயில் அளவுகின்றதைப் பார்த்தும்போது சிங்கத்துக்குச் சமானமாகியவெற்றியேயுடைய வல்லமையுள்ள ஆஞ்சமேயம்வைத்தநெருப்பாலின்னமுமிந்த லங்காபட்டணமெய்கின்றதென்று நினைக்கும்படியாயிருக்கின்றதுபார்த்தாயாலட்சுமண? மேகங்கள் பரவிப்பட்டு நிற்கின்ற பெரியமரகத்தளத்தில்தங்கத்தால் கட்டிய உப்பரிக்கைகளின் தழைந்தகிரணக்கூட்டங்கள் சூழும்படியாக மத்தியில் களங்கமற்ற வஜ்ஜிரக்கற்கள் பறித்துக்கட்டிய வீரிகள், கொடிப்பாசி படர்ந்துள்ள ஒருதடாகத்தில் தாமரைப் புஷ்பத்தில் கிசுக்கின்ற அன்னப்பச்சினைப்போலிருக்கின்றதைப்பார். அக்கினிக் கொழுந்துபோன்ற ஜோதியையுடைய ரத்தினங்களை யழுத்திக்கட்டிய மிசுந்த பிரகாசமுள்ள மேல்மாடங்கள் நெருங்கிச் சொலிக்கின்ற படியால், கருமை நிறத்துடன் ஆகாசமார்க்கமாய்ப்போகும் மேகங்களெல்லாம் அந்தச்சுடர்கள்பட்டு உலக்களத்தில் வேலும்படிக்காய்ச்சின இரும்புக் கொப்பாகச் செவந்து ஒளி வீசுகிறதைப்பார். விளந்த வில்லின் வடிவத்தைப்போலத் திரண்டதோளையுடைய லக்ஷுமண! அதோபார், கோபக்கண்ணோடுக்கூடிய ஆணையானது இருள்படிந்த நிறத்தையுடைய தாகவிருந்தபோதிலும், உரலுக்குச் சமானமான பலம்பெற்றிருக்கின்ற கால் நகங்களினால் பொற்றகையைக்கல்லிப்பேர்த்துத்தனது துதிக்கையினால் அந்தப் பொற்புழுதியைத் தன்னுடம்பெல்லாம் வாரி பூசிக்கொண்டு பொன்மலையைப்போலப் போகின்றது. யுத்தஞ்செய்கின்ற வில்லையுடைய இளையவனே! அதோபார், மிசுந்த பிரகாசத்தோடு கூடிய சுவர்ச்சுத்தேர்களில் கட்டியிருக்கின்ற ஒளியையுடைய வர்ணமரங்களுக்கும், அந்தத்தேரின் மீது கட்டிப்பறந்துகொண்டிருக்கின்ற சுவர்ச்சுத்தேர்கொடிக்காங்களுக்கும், ஆகாசத்தினிடத்தில் பரவியிருக்கின்ற மேகமாகிய அழுக்கைத் துடைத்து அந்த அகண்ட ஆகாசமாகிய கண்ணுடைய பிரகாசப்படுத்திதுபோலு மிருக்கின்றது. அதுவுமல்லாமல் இந்த லங்காபட்டணமானது நூல்போட்டதுபோல வரிசையாக ஒன்றிப்பக்கத் தொன்றாகச்சேர்த்து சுவர்ச்சுத்தேகப்பித்தி சித்திரங்களமைத்தப் பத்திபத்திகளாய்க் கட்டியிருக்கின்ற மாளிகைகளாகிய ரத்தினமணிகளுக்கு நடுவே ராவணனுடைய மாளிகையானது நாயகப்பதக்கத்தக்கு

ச்சமானமாகி, சமுத்திரராவண தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற ரத்தினமாலையோலு மிருக்கின்றதுபார். நல்லவிவகையார்க்கத்தையுடைய சம்பிர! அழகான லங்கையில் நெறித்தெருவில் சுவர்ச்சுத்தேர்கொரு ரத்தினத்தினால் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற உப்பரிக்கைகளின் வரிசையான நிழல் படுவதனால் தன்னுடைய சொந்தநிறமானது தெரிபாலும், ஒருநிறத்தையாவது சேராமலும், இன்னஜாதியானதென்று அறிப்படாமலும், குறுகினாகப் போகின்றதுகள் பார். அதிக பராக்கிரமம்பொருந்திய சுத்தவீரனே! மன்மதனுக்கண்டு புத்திமருண்டு ஆச்சரியப்படுமபடியாய் தெளிவானபரிசுக்குக் கல்லால் பிரகாசிக்கத்தக்கதாகக் கட்டின உப்பரிக்கைகள் வேறே ஒருபொருளில் சேரைய பறும் போதுமாத்திரம் காணப்படுகின்றன. அப்படிக்கில்லாதபோது ஆகாயத்தோடாகையாய்க் காணப்படவில்லை. அவை காணப்படுகிறதோற்றம், ஜலத்தினாலே கட்டப்பட்டவைகள் போல நிழலிடுகிற தன்மையுடையவைகளாயிருக்கின்றதுகள் பார். அம்புகோத்துவளந்தவில்லைப்பிடித்திருக்கின்ற அழகிய கையையுடைய லக்ஷுமண! வெண்மையாய்க் கூனிய சந்திரனுடைய கிரணங்கள் பிரகாசிக்கிறதுபோலும் காணப்படுகின்ற ஆகாசத்தையளவிபமுத்துப்பந்தலுக்கு மத்தியில் அலங்கரித்து வைக்கப்பட்ட மரகத ரத்தினமானது, பாற்கடலின்மத்தியில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரமவிராட்புருஷருக்கு நிகராக இருக்கின்றதுபார். மிசுந்த பலத்தையுடைய ராஜசிம்ஹத்திற்கொப்பாகிப் தசரதகுமாரனே! சூரியனைப்போலு மறிக பிரகாசத்தை வீசுகின்ற உப்பரிக்கையில் மீது ஒரு தேவஸ்திரீபாளைச், கறுத்த வுறையில் நின்றும் வெளியிலெடுக்கப்பட்ட கண்ணடியானது ஆகாசத்தினிடமாக இராகுவெல்கின்றகருட்பாய்ப்புற்றிவிழுக்கிறது படியும்கக்கினசந்திரனுக்குச்சமானமாக இருக்கிறதென்றுப்பார். வெற்றியைக்கொடுக்கின்ற வில்லைக் கையின்வைத்திருக்கிற வீரகைமணிபே! அநேகொடிகள் நெருக்கிய உப்பரிக்கைகளுள்ள லங்கையிலிருக்கின்ற நீண்ட சூழ்ந்தையுடைய ஒட்டகங்கள் அந்த லங்கையினுப்பரிக்கைகளில் புஷ்பங்களைப்போலப் பிரகாசிக்கும்படியாகப் பதிக்கப்பட்ட ரத்தினங்களினின்றும் வீசுகின்றகிரணங்களைத், தேமாவிருகூட்களினுடைய கொத்துகளாகிய தளிர்களைப்பறித்தத் தீண்டும்படியாகக் கழுத்தை நீட்டுகின்றதைப்பார்; வெற்றிமலையைத் தரித்தவிலைக் கையிலேந்திக்கொண்டிருக்கின்ற அடிகபராக்கிரமமுடைய லக்ஷுமண! வீரிக

கோபுரப்படலம்.

ஈழமாவையைநீக்கிவிட்டுநிலங்கள் கந்தலாளுக்கு
ஊட்டிவிட்டுநிறுத்தியபொழுது முழுதூளுமுழ
ப்பட்ட ஒரு பன்னமாளிகையானது உலகையு
நிறைப்பெயர்ந்ததுக்கொண் டிருக்கின்ற பார்
வதிசெய்தொகைய சாம்பலெழுந்தியைப்போ
லும், பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கின்ற பார்
நீ. தசரதமகாராஜருடைய அருந்தவப் பத்தி
ரனே ! விஸ்வசுரமாவானவன், நிலரத்தின
த்தினால் அலங்கரித்துச் செய்யப்பட்ட செய்
குந்தவன், ஒருவரும் தெரிந்துகொள்ளக் கூ
டாதவஞ்சகமனத்தையுடைய ராஜசூசர்களால்
சம்பாதித்து வைக்கப்பட்ட பாபநிசேஷபங்க
னாப்போலு மிருக்கின்ற வையகனாப்பார். மா
ணம்போல மதர்த்த தங்களுடையபார்வையா
னது, விவரித்தமாதும்படியாக மேகத்தினுற்
பிணிப்புண்டு, சொந்தநாயகர்களைவிட்டுப் பிரி
ந்துவந்து, கங்கனிடையைப்போலத்தத்தளிக்கி
ன்ற உள்ளத்தை யுடைவர்களுந், சரீர்ப்பத்தில்
படத்திற்குச் சமானமான அலங்குலை யுடையவ
ர்களுமாயி ய ராஜசூசர்கள் வருஷாகாலத்
தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற மயில்
கூட்டங்களைப்போல நம்மைப்பார்த்துக் கொ
ண்டிருக்கிறார்கள்பார். அகாலத்தில் பழங்கு
ம்படி மாதாளும்பழத்துக்குப் புனையுட்பிவது
போல, வண்ணப்பெண்ணொருத்தி ராஜசூச ரா
ஜந்திரியினுடைய குஜங்கனில் சந்தனத்தால்
கொலமெழுதி அது உலருப்படி பொந்துப
முட்டியால் அகற்புனையுட்பிவதற்குப்பார்
நீ. புதுமலாற்றொடுத்த மாவையைத்தரித்திரு
க்கின்ற வீரசிவமணியே ! நம்முடைய சைனி
யக்களைப் பார்க்கும்படியாக, வீணாததீந்
ந்ஞ்சமானமாயி ய கொல்லையுடைய தேவ ஸ்ரீ
சுருத், தேவபுஷ்பங்களும், நமக்கு இனிவாய்வு
ண்டாய்ந்தெடுத்த வக்கப்பட்டணத்தை யென்
லாம் பழங்குவிட்டுப்போட்டு ஒடிப்போகிற
வர்களைப்போல ஆகாசமார்க்கமாக ஏறிப்போ
கிற விதத்தைப்பார். என்று இந்தப்பிரகார
மாக வக்கப்பட்டணத்தை இனையபெருமானா
கிய லட்சுமணருக்குத் தராமற் திரவாச்சியரா
கிய ஸ்ரீராமமுந்திரவானவர் காட்டினபோது,
எனாம் சொல்லுகிறாராம் இனையபெருமான்
நிறும்பச் சொல்லுகிறதற்குக்கூடாமல், அந்த
லக்கைப் பெருமனையக்கணல் அநிசயப்பட்டு
யிக்கொண் டிருக்கின்ற காலத்தில், லக்கை
பதியான ராஜசூச வானையக்களினுடைய
பெருமனையப்பார்க்கும்படியாக ஆகாசத்
தையவாயி ய கொக்களோடுகூடிய உத்தர
கோபுரத்தின்மீ தேற்றுக.

இலக்கணைப் படலம்
முற்றிற்று.

கட்டுங்கியிறுகளெல்லாம் தெறிக்கத்தக்க
காகக் கோடுக்குப்படியான, மத்சுஜத்துக்கு
ச் சீமானமாயி ய அந்த ராவணன் ஓடியினிட
த்தில்வைத்த ஆசையாகிய மல்மத பாணமா
னது கைத்து ; வட்டமுற்றிருக்கின்ற மல்லயு
த்தஞ்செய்து காய்ப்பெறிப் தோள்களுடனே
அனேக கவிகளையுடைய ஒருபெரியபலைபோ
ல, உத்தரகோபுரத்தின்மீது நின்றான். சகுமா
ரியாகிய தோபிராட்டியாருடைய அழகினுலே
தளர்வடைந்து மெலிந்திருந்த அந்தத் தோ
ள்கள். சண்டையென்று சொன்னமாதிரித்
தில் மேருமலையைக் காட்டிலும், பருத்துப்
பலங்கொள்ளும் படியாகக் கவிவித்திருக்கின்ற
மனதையுடைய ராஜசூசன். சொர்ணகிரீடங்
கள் பொருந்திய தலைகள் பிரகாசிக்கவும், அ
ழகிய பொன்மலைக்குச் சமானமாக உத்தர
கோபுரம் பிரகாசிக்கவும், பிரளயகாலத்தில்
உலகமுழுதும்போது உலகத்தைவிட்டு மே
லேறிப்போகின்ற அனேக சிவசுளோடுங் கூ
டிய சரீர்ப்பராஜனாகிய வாகுக்கிஞ்சுச் சமானமா
னவனும், பஞ்சபூதங்களோடுங் கூடிய தே
கத்தையும், பத்துத்திசைகளிலும் பார்வை
யுற்றிருக்கின்ற பத்துதலைகளையும், மற்றப்பக்
கபாக்களையும் மறைத்து நீழல் பரப்பிக்
கொண்டு யாவர்களு மாச்சரிப்பி பழிப்படி
யான விசாலமாகிய குடைபிரகாசிக்கவும், பக்
கங்களி னின்றுகொண்டி வீசுகின்ற வெண்
சாமரக்காற்றினால் கணிந்து இருண்டி உயர்ந்தி
ருக்கின்ற ஒருபெரியமலையின்மீது, தத்திவிழு
கின்ற அருவிபாறுகளைப்போல நீண்டபெரிய
உத்தரீயங்கள் தன்னுடைய விசயம் பொருந்
திய மார்பில் அசைந்துகொண்டிருக்கவும், தே
வாமிர்த்தத்திற்குச் சமானமாயிருக்கிற ஊர்வசி
யுந், வாசனையுள்ளதாமரைமலர்போலப்பரிமளி
க்கின்றதேகத்தையுடைய அழகியதிலோத்தமை
யும், சிவந்த இதழையும் குயிலையொத்தசொல்
லையுடைய மேனகையும் முதலிய உயர்ந்த
ஸ்ரீகௌல்லாம் தாங்கள் தெய்வமாதர்களா
யிருந்தும், ஆயிரத்திலொருகூறும் ஒப்பாநா
மல் சூரியனைக்கண்ட சந்திரனைப்போல விளங்
குதின்றமையால், தோபிராட்டியாருக்கு அழ
கை விளைவித்துக்கொண்டு பக்கத்தில் நின்று
நித்திரைப் பண்ணவும், வீழிப்பழத்திற் கொ
ப்பான இதழையும், குருத்து மூங்கிப்போன்
நயிருதுவான தோள்களையுமுடைய, கந்தரு
வந்திரிகளில் நன்றாய்ப் பாடத்தக்கவர்கள் பதி

கத்திற்கு ஆயிரத்தெழுபது பேர்களாக இரண்டி பக்கத்திலும் இரண்டு வரிசையாய்ச் சூழ்ந்து பாடிக்கொண்டு நிற்கவும், வாயாகிய குகையினிடத்தில் பதிந்திருக்கின்ற வளைந்தகூர்மையான மிகுந்தபிரகாசமுள்ள வாளாயுதங்களுக்கொப்பாகியபற்கள் இளஞ்சந்திரிகையை விளிக்கொண்டிருக்கவும், குண்டலங்கள் படிந்துறைந்துகொண்டிருக்கின்ற தோள்களாகிய ஒவ்வொருமலையிடத்திலும், சப்திக்கின்ற மேகதாணாகள் சொரிந்தாற்போலமுத்துமலைகள் பிரகாசிக்கவும், அருமையான உயிரானது தேயும்படி மனமானது தோதோவென்று கருதாநிற்கப் பலசாஸ்திரங்களைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிற செவியாகிய வாய்கள் தேவராத சுரங்களையுடைய வீணையினிசையினோடு நாரதமகாமுனிவர் பாடுகின்ற சாமவேத தோமிர்த்ததை வாரிக்குடிக்கவும், கொடுமையான கையினிடத்தில் வேலாயுதத்தையுடையவர்களும், வாளாயுதத்தையுடையவர்களும், வில்லையுடையவர்களும்மாய்ச் சங்கரமூர்த்திக்கும், தோல்வியடையாத பலசாலிகளான நூறுகோடி ராக்ஷச மெய்காப்பாளர்கள் சூழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும், லோகங்களைமெல்லாம்பெயர்த்து உள்ளங்கையில் தூக்கத்தக்க கத்தியையுடையவர்களும், லங்காபட்டணந்தோன்றின காலந் தொட்டிருக்கிறவர்களும், யாதொரு குற்றமுமில்லாத கணிதநூலோர்களாலே கணக்கிட்டுச் சொல்லப்பட்ட நூறுகோடி யக்ஷர்கள் பக்கத்தில் வில்லைப்பிடித்துச் சூழ்ந்து ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருக்கவும், பூமியில் சஞ்சரிக்கின்றவர்களும், ஆகாசத்திற் பரவியிருக்கின்றவர்களும், ஜலபுலிங்களமான மேகத்தினுடைய சப்தத்தையொத்த பேரிகைகளையும், முருடென்கிற வாத்தியங்களையும், ஆகுளியென்கிற சிறுபறையையும், சந்தோஷவாத்நியங்களையும், சமூகத்துவாரத்தில் முழக்கிக்கொண்டிருக்கவும், விஷத்தையும் மேகத்தையுமொத்த விழிகளையுடைய நாகஸ்திரீகளும், பூங்கொடிக்குச்சமானமாகிய இடைமையுடைய பூலோகஸ்திரீகளும், இனிய மதுரம் பொருந்திய சுவையைத்தருகின்ற சொற்களையுடைய சுவர்க்கலோகத்து ரம்பாஸ்திரீகளுடன் சேர்ந்து - மதுரமான காணங்களைப் பஞ்சம சுதியில் பாடிக்கொண்டிருக்கவும், மேகமு மஞ்சள்படியாகக் கர்ஜித்திசை சொல்லையுடைய கட்டியக்காரர்கள் விஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டு அக்கினி ஜொலிக்கின்ற கண்களையுடையவர்களாயும், பலநிறமுள்ள மெய்ச்சட்டையை யணிந்து கையிற் பிரம்பைப் பிடித்துக் கொண் டிருக்கின்றவர்களாயும், தேகயப்

பக்ஷிபவபொத்த வேகத்துடனே நடந்து தாண்டுகிறார்களிலும் கட்டியங் கூறிக்கொண்டிருப்பவரும், அபீட்டகுலாசலங்களையும், சமாளஞ்சொல்லுகிறதற்குக் கூடாத விசாலமான தோள்களினிடத்துப் பூமியிருக்கின்ற கலைவச்சாந்தினுடைய பரிமளமானது ராவணன் வருகின்றனென்று ஒற்றர்கள் சொல்லுவதபோல அபீட்டதிக்குகளிடத்தும்போய்க்கமழ்ந்துகொண்டிருக்கவும், கையிற் பிரம்பையுடையவர்களும், தீப்பறக்கும்படியாக விழிக்கின்ற கண்களையுடையவர்களும், க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் ஒவ்வொரு வகையான கோபத்தையுடையவர்களும், நகரக்காவலை விரும்புகிறவர்களுமாகிய பதினாயிரம் ராக்ஷசவீரர்கள்சூழ்ந்துகொண்டு நிற்கவும், இப்படியாக அழகியதோரண வாசலிம்மீது கருக்கொண்டகறுத்தமேகப்போல நின்ற ராவணன் ஸ்வதப்பிரமாணவேதப் பிரதிபாத்திய வஸ்துவும், அபௌருஷேயமாகிய வேதபுருஷனுலந் தேடிக்காண வரிதான முதற்காரணப் பொருளுமாகிய சாஷாது ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியைத் தன்னுடைய இருபதுகண்களாலும் நன்றாய் நுழைப்பார்த்தமாத்திரத்தில் பத்து வாய்களும் மடிந்ததுகள் இருபதுகண்களிலும் குபுகுபென்று நெருப்புப்பொறிபறந்ததுகள். அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் அபீட்டதிக்குகளிலும், வெள்ளிடியிடித்து நெஞ்சில் கோபாக்கினியானது திருநிகென்று பற்றி பெரிந்தது. ராவணனுக்கு இடதுகண்களும், இடதுதோள்களுந் துடித்ததுகள். இப்படிப்பட்ட துர்ச்சகுணங்கள் காணும்படியாக இக்ஷ-வாகு வம்சப்பிரபுவான ஸ்ரீராமமூர்த்தியைக்கண்டு, ஆகாசமார்க்கமாய்ச் செல்லுகின்ற செவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன் ஒரே இராசியில் வரக்கண்டு எதிர்த்த கொடியராகுவைப்போல அழிககோபமடைந்து சாரனென்கிற ஒற்றனைப் பார்த்து, ஸ்ரீராமனுடைய வடிவமுகே அவனை என்ருத்தெறிவிக்கின்றது. மற்றச்சேனாவீரர்களை இன்னு ரின்னொன்று தெரியக்காட்டென்று வினவச், சாரன் காட்டத்தொடங்கினான். ஐய இராவணேஸ்வரா! அதோ இளஞ்சூரிடனைப் போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமனுக்குப்பக்கத்தி லிருக்கின்றவன்தான். சூர்ப்பநகையைத்திரிலோகப்பங்கராசிய உம்முடைய தங்கையென்று கேட்டமாதிரத்தில் பெருங் கோபங்கொண்டு, தனது அழகிய உடையினிடத்தில் ன்ளையுருவி, உமது தங்கையாகிய மக்கையர்க் கரசியானவள் ஒவென்றழுது பண்புப்படி முலைபையும், முக்கையும் சேர்த்துப் பிடித்து அறுத்தவனாகிய லட்சுமணன். இவன்

தருமசிந்தை யுடையவனேயல்லது, அதர்மம்
தோக்கமுடையவ னல்லாதவனுடிக் கருங்கட
லைச் சக்கிரவாளனிரியானது சூழ்ந்து காத்துக்
கொண்டிருக்கிறதென்பால் ஸ்ரீராமனுக்கு யா
தொருவருத்தமும் தோற்றாதபடிச் சகலபணி
விடைகளையுஞ் செய்து, சுவர்க்கத்தை யடை
ந்தபெரிஞரும், தறக்கக்கூடாத நித்திரைக்கதி
தேவதையாகிய க்ஷாமதேவதையை ஓய்ப்படி
யாகக் கோபித்துத் தறத்திலிட்டான். அந்த
ஸ்ரீராமன் கைதொட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி
யாகக்கலாகுறையிட்டுக்கொண்டு நித்திரைவன்
தந்தமையான வாலியோடு இந்தஅண்டக்க
ளெல்லாம் நிற்கும்படியாகக் கொடிய யுத்த
ஞ்செய்த தன்நிர்த்தியால் பிரகாசித்துக் கொ
ண்டிருப்பவனும், சூரிய குமாரனுமான சுக்கி
ரீவனென்கிற நாமதேயமுடையவன். அவன்
பக்கத்தில் நித்திரைவன் அசுரர்களுக்குத் தோ
ல்லியடைந்தவர்களான தேவர்களுடைய வாச
நிலையாகிய தேவலோகத் தமிர்தமுண்டா
கும்படியாக மந்தரகிரியிலே வாசுகியென்கிற
சரீப்பராஜனைக் கயிறாகப்பூட்டித் தனதுபெரி
யதோள்சுளினுலே க்ஷீரசாகர மதனம்பண்
ணின் வாலியினுடைய குமாரனாகிய அங்கத
னென்கிற பெயரினையுடையவன். அவனைச்சே
ர நிர்கின்றவன் சூரியனுடைய கங்குமுன்
பாகப்போய் அவனிடத்தில் நவனியாகாணங்
களைக் கற்றுணர்ந்தவனும், இந்தப் பூலோகத்
தைத் தனது தந்தத்தினால் பெயர்த்தெடுத்த
ஆகிபுருஷி வராசமுர்த்திக்குச் சமானமாகிய
பலத்தை யுடையவனுமாய்ச், சமுத்திரத்தைத்
தாண்டி இத்தலங்கைக்குவந்த அனுமானென்
கிற பெயரினையுடையவன். இவனுடைய காரி
யங்களைப்பெல்லாம் முன்னாலே நீர் பார்த்திருக்
கின்றீர்களா? இதோநிற்கின்றவன் அக்கினி
குமாரனாகிய தீலனென்கிற பெயரினையுடைய
வன். இவனைத்தெரியாதவர்கள் பலம்பொருந்
திய குலாயுதமும், பாசமும் இல்லாமல் வந்தி
ருக்கின்ற விஷித்திற்குச் சமானமாகக் கறுத்த
எமனென்றகொல்லுவார்கள். அதோ மலைக்
குச்சமானமாக பெரிபஞ்சுதாரமுள்ளவன் தான்
நாலென்றும் பெயரினையுடையவன் இவன்வ
ருணன்யுதிவக பிக்கனில்லென்றுஸ்ரீராமமு
ர்த்தி அங்கேபோய்க்கொண்டு, அக்கினியால்
திரக்கினால் கடைச்சுட்டபோது அச்சுடாறாத
தந்தமுன்னே விசாலமாகிய சமுத்திரத்திலே
சேதமடைக்கட்டியுண்டாக்கினான். அவன்
பக்கத்தே நிற்கின்றவன் மூன்றுகாலத்தையும்
தன்னுடைய புத்திவினாலே முறைப்படி யறி
பத்தக்கவனும், தேவர்களைல்லாருஞ் சமுத்தி
ரத்தில் விஷிமுண்டாசூப்படியாகக் கடைத்த

அந்தக்காலத்திலும், இருந்த பெரியோனுமா
ன கரடிப்படைக்குத் தலைவன். அவன்பெயர்
ஜாம்புவனென்பார்கள். அவன் இவ்வளவுவய
தாகியும் இன்றைக்குக்கூட இந்தச் சப்தலோ
கங்களையும் அம்மனைக்காய்போ லெடுத்தெறிய
த்தக்க அடிகபலாஷ்டிகளுக விருக்கின்றான்.
அந்தச் சாம்புவனுக் கிருபாரிசத்திலும் ஒரு
கரியமலையி னிருபக்கத்திலும் இரண்மீமேரு
மலை நிற்கின்றதுபோல நிற்கிறவர்கள் இராம
லட்சுமணர்களுக்குச் சமானமானவர்களும்,
தேவமருத்துவர்களுடைய புத்திரர்களுமாகி
ய மிகுந்த பலசாலிகளாகும். அதோநிற்கின்
றானே அவன்தான் குமுதனென்று பெயரு
ள்ளவன். அவனைச்சார்ந்து இருக்கின்றவனே
குமுதாஷ்டனென்பவன். இந்தப்பக்கத்தி லி
ருக்கின்றானே அவன்தான் கவையன். அவனு
க்குச் சமீபத்திலிருக்கின்றானே அவன்தான்
கவையாஷ்டன். அதோநிற்கின்றானே அவன்
தான் சிவனென்றும், பிரம்மாவென்றும் நாம்
சந்தேகிக்கும்படி லங்கைக்குவந்த தூதனாகிய
அனுமானுடைய பிதாவென்னும் வாயுதேவ
னுக்கொப்பாக நினைக்கத்தக்க கேசரியென்கிற
நாமதேயத்தை யுடைய அடிகபலசாலி யான
வன். மிகுந்த பலத்தோடுங்கூடிய தோள்களை
யுடைய சிங்கத்திற்குச் சமானமாக, விஷித்தை
யுடைய சரீப்பராஜர்களும், சீவரத்தினக்களை
க்கக்கும்படியாகக் கோபித்துக்கொண்டிருக்
கின்றானே? அவன் அஷ்டகுலாசலங்களையும்
வேரோடு பேர்க்கத்தக்க வல்லமையுடைய ச
ரபனென்கிற நாமதேயத்தையுடையவன். அந்
தப்பக்கத்தில் இருக்கிறவன் சதவலியென்கிற
பெயரையுடைய வானரவீரன். இதோமூன்
றுகண் ணிலீவாதவனு யிருந்தபோதிலும் தி
ரிபுரங்களைச் சுட்டெரித்த ருத்திரமூர்த்திக்
குச் சமானமாக நிற்கின்றவன் பனசனென்கி
ன்ற வானரவீரன். சண்டைக்கெல்லாந்தானெ
ன்று ஏற்று நிற்கின்றவன், இடபனென்கிற
நாமதேய முள்ளவன். அவனுக்கெதிராகத்
தோன்றுகின்றவன் மகாபுத்திரமானாகிய சுசே
ஷிணனென்கின்ற பெயரையுடையவன். மூங்
கிற்புதருகளுள்ள மலைகளையெல்லாம் வேரோ
டும் பிடிக்கிப் பூமியின் கடினத்தன்மையை
நீக்கி, மிகுதுத்தன்மையை உண்டாக்கினவ
னும், வடவாமுகாக்கினியையும் குளிரும்ப
டிச்செய்த கோபத்தையுடையவனும், சூரி
யகுமாரனான சுக்கிரீவனுக்கு இடதுபக்கத்
திலே நிற்கின்றனுமான காளைதான் ததி
முனென்கிற பெயரினையுடையவன். அவனு
க்குப் பக்கத்தில் நிற்கின்றவன்தான் சிங்கமெ
ன்னும் படியான பலமுடைய சங்கனென்று

சொல்லப்பட்டவன். கேளுமையா ! பிரதாபலங்கேஸ்வரா; இந்த வானர சைனியங்களுக்கு எண்ணுமில்லை, எல்லையுமில்லை, ஆகாச நக்ஷத்திரங்களை இத்தனையென்று கணக்கிட்டாலும், சமுத்திரத்திலுள்ள மீன்களை எண்ணிப் பார்க்கக் கூடுமானாலும், கடல் மணலையெல்லாம் கணித்துத் தொகைதைத்த போதிலும், இந்த வானரர்கள் கணக்கி லகப்பட மாட்டார்கள். நீரோ பாருமையா வென்று காண்பித்தான். அப்படிச்சாரன் சொன்னதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்ட மிகுந்தபலவானாகிய இராவணன் புன்கிரிப்புச்சிரித்து. ஓ சாரா! காட்டிலே வசித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அற்பமாகிய குரங்கைப் புகழுகிறபென்ன ? வணக்களிலும், பலமலைகளிலும், திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற அநேக மான்குலங்கள் கூட்டங்கூடி ஒருசிலகத்தை என்ன செய்பமாட்டும் ; அது போல இந்த வானரங்கெல்லாம் என்னை என்னசெய்யக் கூடுமென்று சொன்னான். அந்தச் சமயத்தில், சூரியவம்ஸோத்பவராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், இராவணனுக்குத் தம்பியாகிய விபீஷணனுதவனைப்பார்த்து, தம்பி விபீஷணனுதவானே ? அதோலங்கைக்கோட்டைக் கோபுரத்தின்பேரில் நின்று நம்முடைய சைனியங்களைக் காணும்படியாக நினைவுகொண்டு, ஆகாசமும் மறையும்படியாகக் கூடியிருக்கின்றவர்களைக் கிரமமாய், இன்ன பெயரினையுடையவரின்னொன்று சொல்லக்கடவாயென்று நியமிக்க. விபீஷணனுதவான், சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரராகிய, சுவாமீ ! ரம்பை-ஊர்வசி-திலோத்தமை முதலான ஸ்ரீராமருக்குறியே கோபுரத்தின் சிகரத்துமீதுலே நிிற்கிறானே ; அவஸ்தான் தன்பந்துக்களாகிய நாற்றுக்களை பெல்லாம், நாகமாகியகழனி யில் நடும்படியாக அந்நிலத்தைச் சேறுசெய்து வைத்திருக்கின்ற அற்ப கிருத்தியத்தை யுடையவனான ராவணனென்கிற பெயரினையுடையவனென்றார்.

கோபுரப் படலம்

முற்றிற்று.

மகுடபங்கப்படலம்.

விபீஷணனுதவான் ராவணனென்று சொல்லி, மற்றொருவனை நினைத்துச் சொல்லுகிறதற்கு முன்பாகச் சூரியகுமாரராகிய சுக்கிரீவமஹாராஜர், கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்க

குப்படியாக அஞ்சனாதேவியானவன் ; தங்குமாரருக்குச் சூரியனைக்காட்டிச் சிவந்தகனி பென்று சொன்னமாதிரித்தில் அந்தச் சூரியன்மேற்பாய்ந்த ஆஞ்சநேயரைப்போலக் குழிவென்று ராவணன்பேரில் கண்டைக்குப் பாய்ந்தார். தன்னுடைய பிரதாவாகிய சூரியபகவான் ஆயிரங்கிரணங்களையும் பரப்பிக் கொண்டு, உதயகிரியினிடத்திலிருந்து அந்தலங்கா கோபுரமாகிய மலையானது கிதறுண்டு போகும்படியாகப் பாய்ந்ததுபோல மென்று கண்டோர் சொல்லும்படி தேவாமிர்தம் ஒருசேரத் திரண்டு இருந்ததுபோலுள்ள சுவேதகிரியி னுச்சியைவிட்டு, ராவணனேறி நின்ற உத்தர கோபுரமானது கிதறுந்து போகும்படியாகப் பாய்ந்தார். பள்ளத்தைத் தேடிக்கொண்டு போகின்ற ஜலத்தைப்போல அதிவேகமாய்ச்சென்று மேருமலையினது ஒரு சிகரமாகிய லங்கையானது முழுமையும்நடுங்கி நொறுங்கு மென்னும்படி உத்தரகோபுரத்தின்மேல் பாய்ந்த ; சுக்கிரீவமஹாராஜரானவர், சமுத்திரத்திற்குச் சமானமான விசாலாஷுத்தையுடைய சீதாபிராட்டியார், ராவண அபகாரத்தின்பொருட்டுத்துக்கித் தழுதகாலத்தில் அந்தராவணன்மீது தனதுபுத்தி பூர்வமாகப் பாய்ந்துசென்ற ஜடாபுமகாராஜனுக்குச் சமானமானார். இப்படிச் சுக்கிரீவமஹாராஜர் பாய்ந்தபோது, ஜனனவிடாய்ப் பட்டோடிவந்தடைந்த மெய்ஞ்ஞானியர்கள் கண்டு, விடாய் தணியும்படியான நிலமேகசாமள ரூபமும், கிருபாசமுத்திர மானவருமாகிய ஸ்ரீராமபிரானைப் பார்க்கும்படியாக இமைபாக் கண்களைப் பெற்று, பேறடைந்தோமெனச் சந்தோஷிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த, ரம்பை முதலானவர்களின், மயில்கள் தாம் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற மலையினிடத்தில் இடிவிழுந்த மாதிரித்தில நடுங்கிப் பறந்துபோகின்ற அந்தமயிற் கூட்டங்களுக் கொப்பாக வோடிப்போனார்கள். உதயகாலத்திருநாள் நாசம்பண்ணுகின்ற சூரிய குமாரராகிய சுக்கிரீவமஹாராஜர், மிகுந்தபல முள்ளவனான ராவணனுக்கு எதிராகப்போய், நிலமலைக்கு முன்னின்ற கயிலைமலைபோலவும், ஸ்ரீராகரத்தைக் கடைந்தபோது அதிர்ந்திருந்த ஆலகாலவிஷத்திற்கு முன்பாகநின்ற ருத்திரமூர்த்திக்குச் சமானமாகவும் நின்றார். அப்படியின்ற சுக்கிரீவனா, ராவணன் பார்த்து, இவ்விடத்திற்குநீவந்த காரியமென்னவென்று கேட்கவும், அதற்குப் பதிலுத்தரம் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் எதோபோய் அடித்துக்கொண்டும் வென்ற, உயர்ந்த பெரியதோள்களிருபதும், ஒன்றோடொன்றுபின்னிட்டுக்கொண்டவும்,

தேகம் நநீகக் கொள்ளவும், அவனுடைய மாந்தில் பதியும்படியாகத் தம்முடைய இரண்டினங்களான மோங்கிக்குத்தினர். அந்தக் குத்தைப் பட்டிக்கொண்டு, ராவணனுடைய மிகுந்த கோபத்தோடும், ஆக்கிரமித்து நெருப்புப் பறக்கும்படியாகப் பார்த்து, பத்துத் திசைகளினிடத்தும், பிரதித்தொனி யுண்டாக்கும்படியாக மஹாவிருஷைக் கிளைவிப்போல பக்கத்தில்தழைத்து உயர்ந்திருக்கின்ற இருபது பெரியகைகளான மோங்கி, இடியிடித்ததுபோலச் சக்கிரவரூராராஜனா யடித்தான். அப்படியடித்தராவணன் தன் னுடையவிரல் சள் பட்டவிடத்திலும், அவருடையதேகத்திற்கு யப்பட்டு, ரச்சஞ்சிறி பொருகாநிற்கச் சரீரிலித்துக்கொண்டு எதிரோபாய் ஒருவருடலோ டொருவருடல் தாக்கும்படியாக இடித்துக் கண்களில்நின்றும் அக்கினி பறங்கும்படியாகக் கவினாலெற்றினான். அப்படி அவன் உதைத்துத் தள்ளினமாதிரத்தில் குரோசென்றபாய் து கிரீடங்கள் தரிக்கப்பட்டிருந்த பத்துத் தலைகளினிடத்தும், பத்துமுகங்களிலும், சக்கிரவரூராராஜர் எட்டியுதைத்தார். அப்படி உதைத்தச் சக்கிரவருடைய இரண்டுகால்களையும், ராவணன் பிடித்து ஒருஷண நேரத்திற் குள்ளாக தேகமானது பதைபதைத்து உலைவறும்படியாகப் பலவித சேஷ்டைகளைச்செய்து மதத்தொருபாணையைச்சிம்ஹமானதுபிடித்து அலட்டினுற்போல அலட்டி, அந்தக்கோபுர தளத்திலேயே போட்டுத் தன்காலக்கொண்டு மிதித்துத்தகைத்தான். அப்படி மிதித்த ராவணனுடைய பெரியதேகத்தை வேகமாய்ப்பற்றி இழுத்தத் தமது மிகுந்தபலத்தினாலே அந்தத் தளத்திலேயே தள்ளியழுக்கி; இரண்டு கோரத்தக்கண்புடைய வாயிற்குத்தி மலைக்குகையிலிருந்தும் சொளிகின்றதுபோல வர், ஒழுதுகின்ற ரத்தத்தைக் கைபினால் வாரிச் சக்கிரவரூராராஜர் குடித்தார். அப்படி குடித்த சக்கிரவரூராராஜருடைய தேகமாகிய மேருமலையை அநேகபடக்களோடுங் கூடிய தலையினைபுடைய சரீர்பாராஜனைப்போலப் பலகைகளினாலும் பிடித்து, மையைப்போலுக் கொடிபற்றத்தைபுடைய ராவணன் மிகுந்த கோபத்துடனே திக்குகளினிடத்தும், மலைகளினிடத்தும், பூமியினிடத்தமாகக் கிழுகிறென்று உறங்கினான். அப்படி சூழ்ந்த ராவணனுடையமார்தில், ரச்சஞ்சிறுத்தப்படியாகக் குத்தி, தனது பருத்துபற்றப் பெரியகைகளைக் கொண்டு, கிழிப்பப் பிடித்துத்துக்கி; அவன் மனது நிரம்பப் பலவீனமாய்-செய்யப் படியாத திரிபுரக்கண் அந்த எட்டெறித்தபு

காந்தகால ருத்திரனைப்போல அவனைக்கசக்கி லங்கைக் கோட்டையைச் சூழ்ந்த அகழியில் விட்டெறிந்தார். அப்படி அகழியில் விட்டெறித்த சக்கிரவரூராராஜனா ராவணன் சீக்கிரமாகப் பாய்ந்துபிடித்து தானும் அந்த அகழியில் விட்டெறிந்தான். அவருமப்படியே மறுபடியும், குரோசென்றபாய்ந்து; இவனைஎதிர்த்து நிற்க இருவரும் ஒருவனாயொருவர் விடாமல் இறுக்கப்பட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு பாய்ந்து அவ்வகழியில் விழுந்தார்கள். அப்படி விழுந்தவர்களாகிய இராவணனும், சக்கிரவரூராராஜரும், கிழுகிறென்று சூழ்ந்தார்கள். ஒருவனாயொருவர் விட்டுப்பிரிந்து, இடசாரி - வலசாரி - வலசாரி - இடசாரிபாகத் திரிந்தார்கள். ஒருவனாயொருவர் காயப்படுத்தினார்கள். ஒருவருக்கொருவர் தோற்கவில்லை, ஒருவனாயொருவர்விட்டி நீக்கவுமில்லை. ஒவ்வொருவரும், வீரபெளருஷ வார்த்தைகளைப்பேசி ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்து ஒருவருக்கொருவர் பின்னிடையாமல் எதிர்த்து நின்றார்கள். மிகுந்தகோபங்கொண்டு தளர்ச்சி யடையாமலும், சிறிதுவீரமும் நஷ்டப்படாமலும், சமயத்தஞ்செய்தார்கள். அப்போது சூரியகுமாரராகிய சக்கிரவரூராராஜர், அந்த அகழியே சமுத்திரமாகவும், தமது அழகு பொருந்திய கைகளே வாசகியாகவும், பற்றிவலிக்கும்போது அந்தச்சூழியி லகப்பட்டிக்கொண்டு முழு கிப்போகின்ற ஜலயந்திரம்போலச்சூழலுகின்ற இரக்கமற்ற ராஜசனாகிய இராவணனே மந்தாகிரியாகவும், தோன்றத்தாம்அந்தக்கிரியைப் பற்றிக் கடைந்த வாலிக்குச் சமானமாகவும் தோன்றினார். இந்தப்பிரகாரமாக ஒருவனாயொருவர் காயப்படுத்திப் புண்ணில் நின்றும் ஒழுதுகின்ற ரத்தமானது ஆலையிலுடைந்த கரும்பிலின்றும், புறப்பட்டசாறு பெருக்கெடுத்தோடுகிறதுபோலப்பெருகியோட, அவ்விருவரும் - கழுதும் - பருந்தும் - பறக்கிறதுபோல ஆகாசமார்க்கமாக எழும்பினபோது அவர்கள் கண்களிலின்றும், புறப்பட்ட கோபாக்கினியாலே லோகமெல்லாந் தீபத்தலைப்பட்டது, விசாலமான ஆகாசத்தில் புத்தஞ்செய்கின்ற சக்கிரவரூராராஜரானவர், கருமேகம்போன்ற நிறத்தையுடைய மேருமலையையொத்த கோபமுள்ளவனான ராவணனுடைய வெற்றிமலையைத் தரித்த இருபது தோள்களினாலும், கட்டிப்பிடிக்கப் பட்டபோது, ராகுவினாலே பிடிக்கப்பட்ட பரிவேடத்தோடு கூடிய தன்மீதாவாகிய சூரியனுக்கொப்பாக விருந்தார். இந்தப்பிரகாரம்ஆகாசத்தில் மிகுந்த புத்தஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கிறபோது சூரிய

குமாரராகிய சுக்கிரீவமகாராஜருடைய மேனியைத் தனது திரண்டதோள்களினாலே மறைத்த மிகுந்த பலமுள்ள ராவணனானவன் உயிர்ணமாகிய கிரணங்களைபுடைய சூரியபகவானை மறைத்த மேகத்திற்குச் சமானமாக இருந்தான். அப்போது சூரியகுமாரராகிய சுக்கிரீவமகாராஜர் பாசச்சிலம்புகள் சுப்திக்கும் படிநடந்துவந்து வேடிக்கைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற ராகுசஸ்திரீக ளெல்லாரும் விழேவிழுந்து கதறும்படியாகவும், பகைவர்களாகிய ராகுசர் பெரியலங்காப்பட்டண முழுதும் ஒடிஇளைப்படையவும், உத்தரகோபுரமானது தலைமேலாய்விழுந்து பொடிப்பொடியாயிடியவும், ஸவர்க்கலோகத்திலிருந்து ஒருசில ஹமானது தனித்துக் குதித்தாற்போல வந்து குதித்தார். அப்படிக்குதித்தமாதிரித்தில மிகுந்த கோபத்தோடு அதிகபலாட்டியான ராவணனானவன் பூலோகத்தைப் பொருந்தும்படியாக வந்து விழுந்த இடியுடனே சம்பந்தப்பட்ட மின்னலாகிய பற்களைபுடைய ஒருபெரிய காளமேகமானது விழுந்தாற்போல உண்ணக்கொண்டு தின்றுவிடுவேனென்று அவனாப்பின்பொருள்நின்றுவந்து இரண்டிகைகளைபுற தாவிப்பிடிக்க அவனைச் சுக்கிரீவமகாராஜர் அதிககோபாவேசத்தோ டெதிர்த்து, அவனுடைய இருபதுகைகளையும் சேரப்பிடித்து, எமனும் பயப்படும்படியாகப் பூமியில் வாரியறைந்தார். அப்போது ராவணன் சுக்கிரீவமகாராஜரை ஒருயந்திரப் பிரதிமையைத் தூக்கி பெறிவதுபோல, ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்தான். அவர் அதைத் தப்பித்துக் கொண்டு ஒருபந்துதாக்குண்டு எழும்பினது போலச் சடக்கெனப்பாய்ந்து, ராவணன் எதிர்த்து நின்றார். இப்படியாக அவர்கள் ஸங்காபட்டணத்திலுள்ள விருகூங்களெல்லாம், புழ்பூரி நகக்குவதுபோல நசுக்கவும், விசாலமான அந்தப் பூமிமுழுமையும் பாளம் பாளமாகக் கிழிந்துபோகவும், கொடியகோப முதிர்ந்து ஒருவரை யொருவர் ஒக்கிக்குத்தும் போது பெரிய சுவர்களெல்லாம் நெக்குவிட்டுப் பிளந்துபோய்விட்டன. உயர்ந்தமலைகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாய் நொறுங்கிவிட்டன. லங்காபட்டணக்கோட்டை மதில்களெல்லாம் அஸ்திவாரத்தோடு இடிந்துவிழுந்துவிட்டன. இவ்விருவரும் நெருங்கி உபரப்பறக்கின்றகாற்றாடிபையப்பாலக்கிழியுவென்று சுழலும்போது அவர்களைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த ராகுசர் அந்த வேகத்தாலே அவர்களுடைய மேனியை வெண்மை கருமையென்று அறியாமல் கைகளைப்பினைத்து

நின்றுசுந்தி நுருவரும் ஒருவரைவிட்டொருவர் பிரிந்தார்கள். அல்லது ஒருவரோ டொருவர் சேரிந்தார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளமாட்டாதவர்களாய் ராவணனோச்சுக்கிரீவமகாராஜர் வாரி பெறியும்போது ராவணன் எதிர்த்தான். சுக்கிரீவன் எதிர்ப்பிவிடையென்று, சுக்கிரீவரை ராவணன் வாரியெறியும்போது சுக்கிரீவனெதிர்த்தான் ராவணன் எதிர்ப்பிவிடையென்று, சுக்கிரீவர் ராவணனைத் தாக்கும்போது ராவணன் தாக்கினான் சுக்கிரீவன் தாக்கவில்லை யென்று, ராவணன் சுக்கிரீவரைத் தாக்குப்போது சுக்கிரீவன் தாக்கினான் ராவணன் தாக்கவில்லை யென்று, அவர்களுக்கெதிரே நின்றும் அவர்களிலிருந்து ரிக்குவென்று அறிபாதவர்களாய்த் தாங்கள் ஏற்றிருந்த மல்லுய்த்த வித்தைபெல்லாவற்றையும் இதைக்கண்டு மறந்துவிட்டார்கள். இந்தப்பிரகாரமாக சுக்கிரீவமகாராஜரும், ராவணனும் புத்தஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் தம்மைச் சரணடைந்தவர்களுக்கு வேண்டியதுகளை வேண்டியபடி அருளுகின்ற கருணாசலதியும் அறிமானுஷ்சேஷ்டிதருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியானவர் தம்முடைய உயிருக்குச்சமானமான மிகுந்தபகைமுள்ளதுணைவரென்னும், சுக்கிரீவமகாராஜனைக்காணாததினால் விபசனமுற்று அப்பா சுக்கிரீவா! நானினைத்திருந்த காரியக்களெல்லாம் இன்றைக்குக் குன்றி முடிந்துபோய் விட்டது என்று தன்னுணர்வுமாரி, மனக்கலக்கமுற்றுச் சேர்ந்து சொல்லுகிறார். தம்பி சுக்கிரீவா! ஒருமைப்பாடான என்னுணர்வே! என் உயிர்க்குச் சமானமாகிய துணையே! உன்னை யிழந்து நான்மாதிரி மிருக்கிறதினால் எனக்கு ஒருகாரியமுமாகமாட்டாதே! அதையும்ல்லாமல் தேவர்களெல்லாரையும் துக்கசாகரத்தில் மூழ்த்தி, ராகுசர்களெல்லாருக்கும் வெற்றியைக் கொடுத்தாயே, உன்னுடைய கோபமானது என்னைக்கெடுத்துவிட்டதே! சீதையினுடைய ஆபரணங்களைக்காட்டி, என்னுயிரைக் கொடுத்த உபகாரகனே! இந்தராகுசர்கள் தெய்வத்தன்மையுள்ள அந்திர சஸ்திரங்களைபுடைய மகாபலவந்தர்கள்; மேலும் மாயவஞ்சனையிலே மிகவும் கைதேர்ந்த பாவிகளாச்சே, அப்படிப்பட்ட துஷ்டர்கள் கையிலிநி அகப்பட்டுக் கொண்டாயே! ஆகையால் அவர்களுடைய காவல்க்கடந்து எவ்விதமாய் ஒருவாய் நிவராமற்போவாயேயானால், இந்தப்பதினால்கைகளையும் நான் பெற்றபோதும், அந்தவாழ்வோடு வாழ்த்திப்போடு! உன்னைவிட்டுத் தனியாய் உயிர்வைத்துக் கொண்டிருப்பேனே! ஐயோ! நானொருவருடைய

நினைக்க, எங்குமற் தானென்றாய் முடிந்து விட்டதே! ஆகையினாலே இனி நான் வாழ மாட்டேன். நீ இல்லையென்கிற வார்த்தையைக் காதினாலே கேட்கவந்தேனென்கூடவில்லையே! உன்னை அந்தத்தூர்க்குணனு ராவணன் கொன்றுவானேயானால் எப்போதும் நிலநிற்கும் படியான பழி உண்டாகத்தக்கதாய் பெரிய பித்தளைத்திலே என்னைக்கொன்றவ னியானோ யல்லவோ? என்கண்மணியே! சுக்கிரீவா! நீ இறந்துவிட்டாயென்ற சொல்லக்கேட்டால் உடனே நானு மிறந்துபோகாமல், ராஜசூரிக ளுடைய பலவந்த சேஷிடைகளை இந்த உலகத் திலில்லாமல் நீக்கிப் பிறகு என்னுயினாமாய்த் துவிடுவே ளுனபோதிலும், இந்த ஸ்ரீராமன் தனக்கு தன்மைசெய்த சிறைகளான அனுமான், சாம்பவன், நளன், முதலாகிய பேர் களுடனே தன்னுயிருக்குச் சமானமாகவந்து சேர்ந்த சுக்கிரீவனை மறந்துவிட்டானே, இவ ளெரு கத்தவிராலுவென்று உலகத்தார்பழிப் பார்ப்பனே! ஆகையினால் அந்தக்காரியமும்செய் யமாட்டேன். நீவெகுஞ்ஞாமான காரியஞ்செ ய்துவிட்டாய், பண்பும் தபையுமில்லாத எனக் கு எப்போதும்நிலநிற்கும்படியான உபகா ரஞ்செய்த உன்னைநான் ஒழித்துவிட்டுவாழலா மோ! இந்த எழுபதுவெள்ளவானரசனியங்க ளில் ஒருவராவது ஞானபாசபடிமிருந்தவளப் பத்தையுடைய அயோத்தியாபுரியைப்போய் சேர்ந்தாலல்லவோ! தக்கமற்றுச் சந்தோஷ மாயிருப்பேனென்று, ஸ்ரீராமர் துக்கப்பட்டுப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் சுக்கிரீவமகா ராஜரும், ராவணனும் ஒருவரையொருவரிவெ த்திலொள்ளாமலும், ஒருவருக்கொருவர் தோ ல்லியாமையாமலும், செய்யும் கொடுமைமான வத்தத்தில் மடபலவந்தஞ்ஞ ராவணனுடைய கிட்டக்கேள்விகள் ஒப்பற்ற பத்து ஜீவரத்தின ட்களையும் தன்னுடைய பலத்தினாலே பற்றிப் பித்தத்தொன்றி, அவன் செத்தவனைப்போ ல கெட்டெப்படுத்தொன்றி நிச்ச, குயினொன் றுபார்த்த வானசேனைக்கு மத்தியிலெந்து கூட்டமாகிய வத்தினக்கேள்வியுடைய ஒவ்வொரு கிட்டக்கேள்வியும் இருந்த பறித்த அந்தநாயக ஸ்ரீவரத்தினக்கேள்வியை அழுது துக்கித்தக்கொண்டி ருக்கின்ற ஸ்ரீராமரத்தனருடைய சிறுவடித்தா யன்களில் பாசகாணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்து தமையோடுசெய்த, சகலருக்கும் சிவன்வந்த துப்பால் எதிரெதத் சுக்கிரீவமஹாராஜர் நி ன்றார். அப்படித்தந்த சுக்கிரீவருடைய சரீர த்தப்பட்ட பண்ணி லொழுக்கெருக்கிற இரக் தமும், நீச்சச்செயில் கெடும், ராஜசூரிக ளின்மீது வந்த குருகூர்த்தி; ஸ்ரீராமர் அந்த

சுக்கிரீவராஜிய தம்மம்பனைத் தம்மார்பிலே த ழுவிக்கொண்டு, கருணைசூர்த்து மடைதிறந்து, ஒழுதுவதுபோலத் தானாதானாயா யொழுகா நின்ற தமது செந்தாமரை மலர்போன்ற கண் ணீராலே ஸ்நானம் பண்ணுவித்து என்மன தை விபசனமானது பிளக்கவும், அங்குமிங்கு மாவி தயிமாவும், சரீரம்ஸ்தம்பித்துத் தெளி வில்லாமற் நிகைத்துப்போகவும், எல்லாநூல் களையுங் கற்றுணர்ந்த உன்மனது நிகைத்து என்னைப்பிரிந்துபோனாயே! என்றுகண்களிலே அருவிசோரச் சுக்கிரீவரைப்பார்த்துப் பின் னுஞ்சொல்லுகிறார். பெருமை - வண்மை - ஆண்மை - இவைகள், பொறுமையினு லல்ல வோ! உண்டாகின்றன, செய்யத்தகாததை யும், எனக்குச் சம்பவிக்கப் போகின்ற பழி பையும் மறந்து, இகபரமிரண்டையுங் கெ டிக்கும்படியாய், நீ என்ன நினைத்து என்ன செய்தாயப்பா; போனவிடத்தில் அந்தத்த யைகெட்ட பாவியாகிய ராவணன் உன்னைக் கொன்றுவானால் பிற்பாடு நான் பிராண னை வைத்துக்கொண்டிருந்து இந்த ராட்ச சரீர்களை வேரோடேபறித்து வெற்றிகொண் டாலுந் தோற்றவனையல்லது ஜபித்தவனாவே ளோ! இப்போது நீ வினாவாய்வராமற் ச ற்றுத் தாமசித் திருப்பாயேயானால், எனக்குச் சீதைபினாலேயு மிறதப் பூமியினாலேயுங் காரி யமென்ன இருக்கிறது, நீ இறந்துபோனாயெ ன்று உன்னைத்தொடர்ந்து நான்வருவேன்; எ ன்னை இந்தமூன்று லோகங்களுந் தொடர்ந்து வரும். அப்படியாகும்படியாய் வினையாட் டிலேயே? என்னபிழை செய்துவிட்டாய் அ ப்பாதம்பீ! எந்திப்படியாக, ஸ்ரீராமபிரா ன்சொல்லச் சுக்கிரீவமகாராஜர் சொல்லுகிறார். சுவாமி! தேவரீருடைய காரியத்திற்காகக் கா ட்டிலேயேபூகரசாரன்; ஜடாயு செய்ததுபோல வும், நாட்டில் - ஸ்ரீகுகப்பெருமான் செய் த தன்மைபோலவும், செய்யாமற் போனே னே! அவைகளைக் காதினற்கேட்டவனுமல்லா தவனாய்விட்டேன். நான் உண்மையாய்க் கே ட்டவனேயானால் செகந்மாதாவையீட்டுகிகொ ண்டி, அந்நீசனுடையபத்துத்தலைகளையுங், கொ ய்துகொண்டல்லோ வருவேன், பெரியபகை மூண்டிருக்கவும், என்ருக்குப்புத்திக்குத் தக் கதாயோடி, திராதிருக்கும்பகையைக் கனையா மல்வந்தேன், என்பகையைத்தீர்த்து என்பிரா ண்ணையும், ரட்சித்துச் சகலசாம்பிராச்சியமு ங்கொடுத்த உமக்கு உம்முடையபகையை உம க்கேகொடுத்தேன், இன்னம்பிராணனையும் வை த்துக்கொண்டு திரிசிறேன், திக்கஜத்தினுடைய தந்தங்களைவிட எந்தோள் பலக்குறைந்து

போச்சே ! அப்படிக்குறையவில்லை யென்பேனாகில் அந்தத்தூர்த்து மாலினுடைய மார்பில் என்னைகள் புறையும்படி ருத்திவிட்டல்லவோ வருவேன் ; உம்முடைய அம்புக்கு முன்னேநான்போ யந்தப்பகையை யறுக்கிறேனென்று சொன்னமனமும், நானும் யாதொருதீக்கு மில்லாமலேவந்து சேர்ந்தோம். எல்லாச்சாஸ்திரங்களைபுங் கற்றறிந்த உம்முடைய தூதரானவர் போயிருந்தபோது அஸ்திரங்களுடனே அநேககோடி ராணசூரர்கள் வந்தெதிர்த்தார்கள், அவர்களை யெல்லாம் கொன்று தமது வாலினுடைய பலத்தைக்காட்டி வந்திருக்க நானந்தஸூரிலே என்னைப்பலத்தைக் காட்ட, ஓடிப்போயோடிவந்து விட்டேனெயல்லாமல் ஏதாவதுஞ் சாரதியமுண்டாயிற்று? வென்றுசொல்லித்தமதுதலையைவளைத்துக்கொண்டு வானராதிபதியான சுக்கிரீபரின்னார். அப்படி விபசனமுற்று நின்ற சுக்கிரீவமஹாராஜனைப் பார்த்து, லங்காதிபதிய மோதிரமும், மிகுந்த ஆபரணமும்பூண்ட விபீஷணும் வானுவர் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். அந்த ராவணேஸ்வரனுடைய கிரீடமென்றால், அவன்தலைமே விருக்கிறதன்றோ ; அந்தத்தலையிலும், அது அதிகமாச்சே ? அதிலுமுயர்ந்ததென்ன விருக்கிறது, அந்தக்கிரீடம் அவன்தலையைப்பார்க்கிலும், உயினைப்பார்க்கிலுஞ், சிறந்ததாயிற்றே ? அவனுடைய பிரதாபகீர்த்தியை வேளோடேபிரிக்கிவந்து விட்டோ! அந்த ஆதிசேஷன் கிரோரத்தினத்தைப்பறிக் கவேண்டினால் தன்காலினாலே கல்லியெறிந்து விடவல்லவன்? அந்தராவணனுடைய கிரகிலுள்ள ஜீவரத்தினங்களைப் பறித்துவந்தீதே; மிகுந்த செளரிய வந்ததிரிபுராந்தகனுடைய ஆகுமா ! இதுக்குமேலானகாரியமும், வேறேயுண்டா ! ஸ்ரீ உபேந்திர னுடைய மார்பிலே தரித்திருக்கிற கௌஸ்தவமணியையும், காளகண்டனான சிவனுடைய சடையிலேதரித்திருக்கிற பாலசந்திரனையும் பறித்தாலும், அந்த ராவணனுடைய கிரங்கனிலே தரித்திருக்கிற கிரீடங்களைப் பறித்துவந்ததே வீரியாதிக்கமாச்சே ? சிவன்கையி லிருக்கிறவாளை வாங்கிக் கொண்ட இந்த ராவணனுடைய கிரீடத்தைப் பறித்துவந்தீர்; அவனைஐயப்பண்ணுகிறதற்கு, அஸ்திவாரம் போட்டுவந்தீர்! வாருவையங்கள் பூண்ட புஜபலமுள்ளவானராதிபதியே! என்று விபீஷணர் சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் அது மெய்தான். இப்போதுதம்பிசெய்துவந்தகாரியம் கொஞ்சமா ! இதுஅந்த ஆதிபுருஷ்வராக ஸ்வரூபரான; பகவான்செய்தாலென்னமோ ? சொல்லமாட்டோமே யல்லாமல், பின்னையொருத்தராலேசெய்து முடிந்திறவாரியமா! தன்னுடையபலத்திற்கு இது ஐயமல்லவென்றும், எத்தனாரீகள் செய்யத்தக்கது இதொருதன்மையாவென்றும்எண்ணிச் சொல்லுகிறார்களாயல் இது ஆராலேசெய்யச் சகியாமென்று ஸ்ரீராமர் அத்தியந்த, இரக்கத்துடனே சொன்னார். அப்போது ஸூரியன் தன்னுடையகுமாரன் சாமர்த்தியத்தினாலே ராவணனுடைய கிரீடங்களைப்பறித்துவர ; அதைப்பிரங்கமாய்க் கண்டு ஒன்றைவிட்டுடொன்றாய் முடியப்போகிறதென்று அந்தராணசூனக்குப்பயந்துள்ளித்துப் போகிறவனைப்போல அஸ்தமானகிரீடப்பால் மறைந்தபோலும்.

மருடபங்கப்படலம்
முற்றிற்று.

அணிவகுப்புப்படலம்.

ஸ்ரீராமர் சுக்கிரீவன்செய்துவந்த ஐயத்தை மனதில் நிறையவைத்து நினைத்து நினைத்துத் தோள்கள் பூரித்துக்கொண்டிருக்க அப்போதுவந்த இருளுக்கு ராவணனுடையகிரீடமானது கைவிளக்காய்ப் பிரகாசிக்கச், சுவேலாசலத்தைவிட்டிறங்கிக் தமதிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார். ஒருநாளு மிப்படிப்பட்ட அவமான மடைந்தவனல்லாத இலங்காதிபதியான இராவணேஸ்வரன் இதைத்தேவர்கள்வந்துநின்று கண்டார்களேயென்ற நானம் அதிகரிக்கவும், ஸ்ரீகன்பார்வை அப்போது பார்த்திருந்த புருஷர்கள் நோக்கம்போலக் கூசாமல் பார்த்திருக்கவும், சாகாதுசெத்தவனுடைய அபகீர்த்தியைப்போல அந்த உத்தரகோபுரத்தைவிட்டு இறங்கி அவமானத்திலே துளைக்கப்பட்ட மார்புடனே முகங்களை யெல்லாம் தலைவளைந்த தாமதாமலர்கள் போலவளைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய அரண்மனைபோய், மத்தியபானத்தையும், ஆடல்பாடல்களையும் விட்டு, ஒருவருடனேயும் பேசாமல் தன்பறிக் கையிலே சேர்ந்தான். அந்தப் பறிகைகடானது திகைப்புகையுடைய பால்சமுத்திரப்போலவும், அதின்பேரில் ஜீவரத்தினங்களை யிழந்து பறித்திருக்கிற ராவணன் பலதலைகளிலுமுள்ள ரத்தினங்களையிழந்து தன்மீது சுயனித்திருக்கும் ஸ்ரீசாட்குண்ணிய பாப்பிரமத்தைப் பிறித்திருக்கிற - ஆதிசேஷனுக் கொப்பாசையு

மிருந்தால். அப்படியிருக்கிற சமயத்தில் தா
ணயப்போலத் தன்னுடன் பழகினவர்களுக்கு
ம், தன்னுடைய நிலைமை - இப்படிப்பட்ட
தென்று காட்டாத மாயவித்யையில் தெரினசா
ரித்துவால் பள்ளியறைவாகவில்வந்து நிற்க, கா
சற்காலங்களிலொருவன் இராவணனை நோக்கேவ
ந்து, அவன்! எதிராளிகளுடைய சேனையிற் போ
யிற்றுக்கொண்ட நியமந்திவரஞ்சொல்லியனுப்பி
னனாகத் வந்திருக்கிறான் என்று அணங்கிய்சொ
ல்ல, அழைப்பெய்க்குப்பாயித்தாம்; அவனும்க
ந்து வந்ததற்கும், அவனைப்பார்த்து அடர்ந்த
யிற்றுக்கொண்ட சைவக்கரியங்களைப் மொளியா
மற் சொல்லென்று ராவணன்கேட்க, அந்தச்
சாதுகிய புத்திரமான தானுவன்; இராவணனு
டைய முகத்திற் பிழைவதுடைய மனத்தை
யறிந்து கொண்டவனாய்த் தன்சரித்ததைவணக்
கமாய்வினைத்துக்கொண்டி மெள்ளத் தான்போ
யிவந்தவரலாற்றைச் சொல்லுகிறான். அவாமி! ப
தினேழு வெள்ளஞ் சேனைகளுடனையும், வீர
லட்சுணத்துடனையும், அனுமான் நம்முடைய
மேலைக்கோட்டை வாசல் அரணைக்கைப்பற்ற
வருகிறதாகவிரைக்கிறது. அல்லாமலும் அக்கதன்
பதினேழு வெள்ளஞ் சேனைகளுடனே தெற்கு
வாசலைச் சாதிக்க வந்திருக்கின்றான். நீலன் ப
தினேழு வெள்ளஞ் சேனையுடனையும், அனே
கம்படைத் தலைவருடனையும், கைழக்கோட்
டைவாசலில் சேர்ந்திருக்கிறான். மற்றப்பதினே
ழுவெள்ளஞ் சேனையும், எங்கிலினுந் தன்னை
ப்பிரியாம விருத்தும்படியாய், வடக்குவாசலில்
நிற்கும்படி அந்தத்தசரதபுத்திரன் குதூகலமா
கவந்திருக்கின்றான். இந்தச் சேனைகளுக்கெல்லா
ம், நெடுள்ளையுங் கலியுஞ் சுற்றித்திரிந்துகொ
ண்டவரும்படியாக இரண்டிவெள்ளஞ் சேனைக
ளைப் பிழிந்துக்கொண்டான். இந்தவாசல்கள்தோ
றுத்திரிந்து மருமங்கள் தெரிந்து கொள்ளும்
படியாய், உம்முடைய தம்பியைத் திட்டும்ப
யினியிருக்கின்றான். தானுந் தன் தம்பியும்
சண்டைக் கெடுத்ததற்கிறதாயிருக்கின்றான்.
இதுகாண்டுகண்டதில் நடந்தசெய்தியென்று
மத்தத்தார்த்தமன் சொல்லக்கேட்டு, கண்களி
லெல்லம் தெருப்பப்பொற்பறக்க, தானையதி
னம் தவக்களுடைய சீரங்கள் என்னுடைய
சேனக்க. விசேஷம்தான் அவர்களுக்கேட்டபடியு
டைய பறக்குப்படியாய்ப் பண்டிப்போ
டுக்கிறேன் பாயிற்று, உல்ல தென்தெனுவென்
து கடித்துச் செட்டில் குத்தின குத்துகளினு
லே சந்திப்பிட்டு அந்த சந்திப்பிட்டுத் திவ
ந்து குட்ட வையமான நிலை இவ்வெ
லோரி யாகவென்தெனப்பெய் பிராசெக்கித்
தோக்கினபுடைய ராவணன் மஃமதபண்ணத்

தால் எரிக்கப்பட்டிப் புஷ்பமெத்தையைவிட்
டு வேறொரு ரத்தினகிண்காதணத்திலே போயி
ருந்து, யோசனைசெய்து அந்தநீச்சுக்காலத்திற்
குத்தக்கப்படி யோசித்துப் பலாபலக்களை
யறிந்துகொல்லுகின்ற தன்வமிச பரம்பரை
யாய்வந்த மந்திரிகளை அழைத்துவாசச் சொல்
லி ஆஜ்ஞாபிக்க, அப்படியே அவர்களு மந்த
அரண்மனைவந்து சேர்ந்தார்கள். பாலவனத்தி
ல் காணலாகிய தங்களுடைய தேவைச் சுற்றிக்
கொண்டிருப்பதுபோல பளிங்குக்கல்லாற் க
ட்டிய ஒருபெரிய மண்டபத்தைச் சுற்றிக்கா
வ்ளொய்யும்படிப்படுத்துக்கோடிப்பெய்க்குட்
டக்களைவலி, மிகுந்த அறிவுள்ளவர்களான மந்
திரிகளோய் அந்தமந்திராலோசனைமண்டபத்
தைச்சேர்ந்து அவர்களைப் பார்த்துக் குரங்கு
ச்சேனைகள் எங்கும்வந்து சுற்றிக்கொண்டதே
வாசனுக்குவாசல் வானரங்களாகநிறைந்து யுத்
தத்திற்குத் தலைப்பட்டி நம்மை இன்னமும்
விடாது வருத்தப்படுத்திகின்றதுகளே; நாமி
தற் கென்னகாரியம் செய்யத்தகும் என்று
அவர்களை வினாவினான். அதற்கு அவனுடைய
அம்மானாகிய நிகும்பன் மிகுந்த கோபங்
கொண்டு கண்களில் நெருப்புப்பொறி புறக்
க இடியிடித்தாற்போலச் சிரித்து, பூமியைக்
கையாலறைந்துகொல்லுகின்றான். ஐயா, ராவ
ண! எழுபதுவெள்ள வானரசைனியங்கள் நம்
முடைய கோட்டை மதிவெயல்லாம்சூழ்ந்து
முற்றிக்கை செய்துகொண்டதுகள். இப்போ
து நீ வேறென்னமோசெய்ய ஏற்பட்டாய்
போலுமிருக்கின்றது, நமக்குப் பெரியசமுத்
திரத்திற்கொப்பான ஆயிரம்வெள்ள ராக்கசச்
சேனைகளிருந்தும், சத்தருக்கள் கோட்டையி
ன் அரணிப்பைப் பற்றிக்கொள்ளும்படியாக
நெருக்கி, மேற்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள்.
வளைதடி, மழையுதம், தண்டையுதம், வில்,
வாள், சூலையுதம், என்றுசொல்லப்பட்ட பெ
ரிய ஆயுதங்களைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு
நம்மிட ராக்கசவீரர்கள் கோபித்தகாலத்தில்
அவர்களுக்குக்கும்பி மிபோட்டுவிட்டுத்தங்களு
டைய சைனியங்களுக்கு முன்னாகத் தேவர்க
ளெல்லாம் ஓட்டம் பிடித்தார்களே! அப்
படிக்கிருக்கக் கையில் ஒரு ஆயுதங்களுமில்
லாமல் இந்தக் குரங்குப்படைகள் வெறுக்கை
யால் வெற்றிகொள்ளுவது ஆச்சரியமாகஇரு
க்கிறது. ஐயோ! காமவிகாரமல்லவோ நம்மை
இப்படி கோரோடுக்கெடுத்துவிட்டது. என்று
யின்றும் அதிக பகலத்தோடு ஒருவார்த்தை
சொல்லப் தொடங்கினான். இந்த ஊருக்கு
வந்து நெருப்புவைத்து சாம்பலாக்கிவிட்டுப்
போன குரங்குக்கைகையிலே சக்கரமூண்டா

மலைகளுக்குச் சமானமான பத்துத்தலைகளைப்
டையபிரதாபலங்கேசராகிய உண்ணுடையகிரீ
டத்திலுள்ள நாயக ரத்தினங்களைப் பறித்துக்
கொண்டுபோனசுக்கிரீவனுக்குலாபமும-வா
ளாயுதமும்- வேலாயுதமும்- உண்டாயிருந்தன
வோ? இந்திரன் குரங்குகளின்கைகளில் ஓரா
யுதத்தையும் சுண்டோமிலலை; ஆகையால், இனி
ராமனுடைய பாணம் வரிசை வரிசையாகப்
புறப்படுகிறதற்குமுன்னதாகக் கிருக்குள்ளே,
அதிக உத்தமையான அந்தச் சீதையைக்கொ
ண்டு போய்விட்டு, ஆயுதமில்லாத அந்த சே
னைகளைச் சேர்ந்து பல ஆயுதங்களைப் பு
டைய நாம் அடைக்கலம் புகவேண்டுமெய
ல்லாமல் அவரவர்கள் மட்டில் தப்பி யொ
ளித்துக்கொள்ளுகிறதற்கும் வேறேவழி யிருக்
கின்றதா வென்றுசொன்னான். அப்போது க
ண்களில் தீப்பொறி பறக்கும்படியாக மாதுல
னைப்பார்த்து எனக்கு அபகீர்த்தி சம்பாதிக்கி
றாய்போ லிருக்கின்றது, நீ என்மீதுபட்சமில்
லாதவனாகி நமதுகுலத்தின் பராக் கிரமமுதலி
யவற்றை அறியாதவர்கள் சொல்லுகிற தகா
த வார்த்தைகளையா சொல்லுகிறாயென்று,
பின் பிறரால் நிற்த்திகப் படுகின்றவனு
ராவணன் மிகுந்தகோபத்துடனே சொன்னான்.
அந்த நிகும்பன் பின்பொன்றும் பே
சாமலிருந்தான். அப்போது ராவணன் பி
ரகஸ்தனைப்பார்த்து, காலகேயர் யாவனாயுந்
சம்ஹாரம்பண்ணின ஆயுதங்களை யெல்லாந் த
ரித்திருக்கின்ற சேனாபதியே! நீ இருநூறுவெள்
ளம் ராக்கசசேனைகளோடும், உன்பந்து ஜென
ங்களோடும், கிழக்குவாசலைக்காத்துக்கொண்டு
நில்லென்று ஆக்கியாபித்தான். அப்படியவனுக்
கு ஆக்கியாபித்துத், தென்றிசைக்கறியாகிய எ
மனுடைய அகங்காரத்தை அடக்கின, மகோத
ரனை நீசீக்கிரமாகப்போய் மதத்தவிரானு ம
கா பாரிசனென்பவனைத் துணையாகக் கூட்டிக்
கொண்டு, இருநூறுவெள்ளஞ் சேனைகளுட
னே தெற்குவாசலிலே நின்று அங்கேவருகின்
ற வானரசேனைகளை யெல்லாந் சப்ஹரித்துப்
போடென்று கட்டினையிட்டு, இந்திரசயித்தை
ப்பார்த்து, அநுமானுடைய பலத்தை நீ அ
றித்திருக்கின்ற யாகையால், இருநூறுவெள்ள
ஞ் சேனையுடனே பொழுதுவிடிகிறதற்குள்ளா
க மேற்குவாசலிற்போய்க் காத்திருவென்று
உத்தரவுசெய்து, பின்பு விருபாக்ஷனைப்பார்த்
து, இதுவரைக்குந் தேவர்களை ஜயம்பண்
ணிக்கொண்டிருந்த நீ குரங்குப் படைகளின்
மேல் சண்டையெய்யும்படிப் போகிறது அந்
பமாயும், கீர்த்தியும் வரமாட்டது, இருக்கி
ற மூலச்சேனைகளுடனும், மந்திரிகளுடனும்,

பட்டணத்தைக் காத்திருவென்று சொல்லிப்
பிரமணுலகத்திற் கிப்புறத்திலுள்ளவர்களை யெ
ல்லாம் ஜயித்துவிட்டு வெகுநாளாகச் சண்டை
கிடைக்க வில்லையெ யென்று கொத்தித்துக்
கொண்டிருக்கின்ற - யானைவீரர் - ருதி
னைவீரர் - தேர்வீரர் - காலாள்களாகிய
இருநூறுவெள்ளஞ் சேனையுடனே வடக்குவா
சலை நான் காத்துக்கொள்ளுகிறேன் எனென்று ஆ
யத்தம்பண்ணினான். அப்போது இருநிறத்
தாருக்கும், யுத்த அபேட்சை யுண்டாகி வி
ணாவில் பொழுதுவிடியவில்லை யென்று உதய
த்தை எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருந்தமையால்
அந்தராத்நிரி ஒரு கற்பகாலம்போல நீளுவதா
கக்காணப்பட்டது, அல்லாமலும் இனி ராட்
சதர்களாலுண்டாகும், உபத்திரவங்கள் ஒழிந்
துவிடுமென்றெண்ணிக் குதுஹலமாயிருக்கு
ம் தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலிய சாதுசனங்
களுக்கும், லோகங்கள் சுகிப்பதுவே தாம் சுகி
ப்பதாகவும், துக்கிப்பதுவே தாம் துக்கிப்ப
தாகவும், கொள்பவராகையால் ஆதிசங்கற்பத்தி
ன்படி நிறைவேற்றக்காலம்வாய்த்ததென்றிருக்
கிறஸ்ரீராமபிரானுக்கும், ஸ்ரீரகுலேந்தமரு
டையசௌந்திரியத்திலுமும்கி அவருடைய தி
ருமார்பைவிட்டுப்பிரியாதகாலம் கிடைத்ததெ
ன்பதினால், ஜானகிப்பிராட்டியாருக்கும், தன்
னுடையபேதைமைப் புத்தியால் மனுவியொ
ன்றெண்ணி நாளைசுலபத்த லே வெற்றிகொள்ள
லாமென்று அகங்கரிக்கும் ஹேயகுணசீலனா
கிய ராவணனுக்கும் ஆறந்தத்தை வினைவிப்ப
தாகவு மிருந்தது. அப்போது பொறுமை-
தபை முதலிய சற்குணங்களில்லாத அதிகப
லாஹீடிகளுகிய ராவணனுடைய கொடுமைக்
குப்பயந்து வெளிப்பட்டாமல் வேதனைபட்டுக்
கொண்டிருந்தகாலத்தில், இறுமாப்படைவோ
ருடைய கர்வத்தைப்போக்கிக்காக்க வல்லவனா
க்கண்டு வெளிப்பட்டாற்போலச் சூரியன்உதை
யமானான். அப்போது ஸ்ரீராமபிரானுடைய
சேனைகளும், அதிகசௌரியத்துடனே கடல்க
ளினலைகளோய்ந்துபோகவும், ஆகாசமெல்லா
ம் மறைப்பிப்போகவும், துளிகளெழும்பும்
படியாகப் புறப்பட்டுத் தங்கள் ராஜகுகிய
சுக்கிரீவமஹாராஜாவி னுக்கினையின்படி அந்த
ந்த வாசல்களின் சமீபத்திலேபோய் வக்கை
யை வளைத்துக்கொண்டு அந்தக்கோட்டைமதி
லைத்தாவி, ஆகாசத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த இ
ருளும், இச்சேனைகளினுடைய தேககாந்தியா
ல் அழிந்துபோகவும், அண்டமும்நடுக்கமெடு
க்கவும், ஆர்ப்பரித்ததுகள். அப்போது சுக்கிரீ
வமஹாராஜனு மிளையபெருமானும் பின்னே
வர அஜசங்க நேந்திராதி தேவர்கள் தொழுது

கொடுத்தஸ்ரீராமமூர்த்தியும், லங்கையைநோக்கி நடந்தார். சகலசாஸ்திரபஞ்சமதராலும், அளவிடக்கூடாத பலமுள்ள ராக்ஷசேனைக் கடலை உள்ளையுடையதாக விருந்தும், கருங்கடலாலே வெளியேழுழப்பட்டதான வானசேனன்வால் விளைத்துக்கொள்ளப்பட்ட அந்தப் பானியினுடைய லங்காப்பட்டணமானது பாற்கடல்மத்தியினுள்ள ஒருநகரத்தைப்போலிருந்தது. இராக்ஷசேனனைப்பிடிக்க விசியவலையைப்போல் வானசேனைகள் லங்கைமாநகரத்தை விளைத்துக்கொண்டது. மேலும் அந்த லங்கையானது பிரளயகாலத்தில் ப்ரம்மருத்திரோத்திராதி ஆத்தமகோடிகள் தங்கியிருக்கத் தக்க மாயப்பெருமானுடைய திருவுதாரம்போலவும், பிரகாசித்திருந்தது.

அணிவகுப்புப் படலம்
முற்றிற்று.

அங்கதன் தூதுப்படலம்.

ஸ்ரீராமபிரான் இந்தப்படி அதிகேட்கிரமாக வடக்குவாசலில் சமீபத்திற் கெழுந்தருளி, எழுபதுவெள்ளஞ்சேனைகையுடையவராய், அந்தக்கள்ளை வரவுபார்த்துக் கொண்டேயிருந்து, அவன்வாவுகாணாததினாலே விபீஷணழயனைப்பார்த்துத் தம்பி! எனக்கொரு தல்ல போனை தோண்டுகிறதென்று திருவாய்பலர்ந்தருள்கிறார். இப்போது ஒருநாளை ராயணவிடத்திற்கு அனுப்பிச் சேையை விநிகிறையாகென்றுசேட்டனுப்பினால், அதற்குமுறத்துச்சொல்லி அனுப்புவானுதில், அதன்மேல் புத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கலாம், அதனவே எல்போனையும், இராஜதருமமும், நீதியுமென்று இருபாதிதிராண்டைச்சொல்ல அந்தவார்த்தையை ராக்ஷசபிரியான விபீஷணுந்வாங்கேடறிச் சுவாமி! அழகாயிருக்கின்ற தென்றார். பானசாதிபிரியான சக்கிரிவபுறாராஜரும், இது இராஜதருமமே வேறல்ல; இராஜக்களஞ்சூர் செப்பத்தக்கதே யென்றான். இதனை மெய்யை இணையபெருமாள் கேட்டு, அனை இரத்ததாக்கேட்பதமிருந்தரணமாகும், ஆகையால் இந் நாம் ராக்ஷசரீபேரில் அன்புப் பிரயோகஞ் செப்பதேயல்லது, அனைப்போரு பொருட்டாக எண்ணிச் சமாதானவார்த்தை சொல்லி உறுப்புவது தகாதென்று அங்

னையுஞ் சொல்லுகின்றார். தேஜஸ்ஸையுடைய நோகமாதாவைச் சிறையிலே வைத்ததல்லாமல் தேவர்கள், ரிஷிகள் முதலானபேர்களுயும் மிகுந்தவருத்தப்படுத்தினுஞ்சகலஜீவகோடினையும், அடித்துக்கொன்று தின்றுவிட்டான். சகலலோகங்களையும் ஆசையினாலே தானே ஆளுகிறான். இந்திரனுடைய சகலசாம்பிராச்சியங்களுந் தானே அபகரித்துக்கொண்டான் தருமந்தப்பினவழியே நடக்கின்றான். அல்லாமலும், சுவாமி! தேவரீர் அளவில்லாத துக்கசாகரத்திலே முழிநியிருக்கும் படியாகவஞ்சனைசெய்து தேவியானையும் பிரித்தான். திக்கில்லாதவராய் நூதுகொண்டு போகின்ற சீதாபிராட்டியாரது துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல், தனியாபுத்தத்திற்குவந்த உம்முடையபிதாவாகிய ஜடாயுவையும்முன்னேகொன்றிருக்கின்றான். அப்படிப்பட்டபாவிக்கு நாம் தூதனுப்பினால், அவனைத் தகிசைந்து பிராட்டியானா விட்டுவிடுவானேயாகில், அப்போது அவனைக்கொல்லாமல் விடவேண்டியல்லோவரும்; அந்தப்படிவிட்டுவிட்டால் தேவரீருடைய பெருக்கிரத்தி யிருக்கிறவனாக்கும், லங்காபிபத்தியம் உணக்கென்று இவருக்குவாக்குக் கொடுத்திருக்கிறதும், வீணாகுமல்லவோ! நீர் பண்ணினசபதம் எப்படிமுடியும், உம்முடைய அன்பினாலே அதுகையெல்லாம் விட்டுவிடுவீராகில் இந்த லங்கையினுடைய பலத்தைப்பார்த்து இத்தீவநாம்பிராவேசிப்பது மிகுந்தபொல்லாங்கைத் தருமென்று அஞ்சிநின்று விட்டமென்று உலகத்திற்குத் தோன்றுமே! ஆதலால், எய்விதத்திலும்போர்செய்வதே அதிகேசிறப்பாகுமென்றுஞ்சொன்னார். அந்தவார்த்தையைக்கேட்ட வீரசிவாமணியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தி தகைத்து ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்கிறார். தம்பி நானென்றையு மொருபோதுமறந்தவனல்லேன் பிரார்ப்பப்படிக்கு வந்து முடியப் போகிறது, ஆனும் தெரிந்தபெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கின்ற, நீதிசாஸ்திரத்தை நீக்கிறப்பது புத்தமல்லவோ! அதிகபலசாலிகளானாலும், பொறுமையினாலேயே எந்தக்காரியமும் செய்யவேண்டிய, அப்படிசெய்கிறதே ஜெயமானாகரியம், அதுதான் தருமமுமாகுமென்று அவருக்குச்சம்மதியாகும்படிச் சொன்னார். அப்படியாகச்சொல்லி, இதற்கு ஆகாயனுப்புவோம், அனுமான அனுப்பினால் இவனைத்தவிர இவ்விடத்திற்கு வரத்தக்கபேர் வேறேயில்லையென்று அவர்களுக்குத்தோன்றும், ஆகையால் அக்கேபோனவிடத்திலே அவர்கள் தங்கள் செளரியத்தைக்காட்டினாலும், அதுகையையும் யுகித்துச் சுமாய்ப்போய்வரத்தக்கவன் அக்கதனென்று,

அவனை அழைத்து நம்பிள்ளாய்; நீ அந்தச் சத்துருவிடத்திற்குப்போய், என்னிப்பிராயத்தைச் சொல்லிவர வேண்டுமென்று ஸ்ரீராமபிரானார் சொன்னார். அவருருப்பாட்டைப் பெற்ற அங்கதராஜனுக்குத் தோள்கள் பூரித்தன. அவனுடைய சந்தோஷ நிலைமையை இவ்வள வவ்வள வென்று கூறத் தரமாகுமோ! அவன் சந்தோஷத்துடனே எழுந்திருந்து சுவாமிசுயப்பார்த்து அடியேன் அந்தக்கொடியோனான ராவணனிடஞ்சென்று யாஸ்சொல்லவேண்டுங் காரியமென்னவென்று பரிந்துகேட்க, எவர்களும் புகழ்ந்துசொல்லும் பெருங்கீர்த்தியைப்பெறவேண்டிச் சீதையைவிட்டுப் பிரிதழப்பதோ! அல்லது நாகத்திற்கே ஸ்வாகப் பத்துத்தலைகளும் பணங்காய்கள் போலச் சின்னாபின்னமா யறுபட்டி மாண்டுமாய்வதோ! உன்சம்மதியென்றுகேள். விரோதமாக அவன் கோபங்கொண்டு மறுத்தானே யாகில் நாங்கள் வந்திருக்கும்போது நீ கோட்டைக்குள்ளே மறைந்திருக்கிறது தருமமல்லவே! செளரியவந்தனுக்கிது அழகாருமோ! அல்லது ஆண்மையாமோ? சாமார்த்தியமுமல்லவே, உனக்கு எதிரில்வந்து யுத்தஞ்செய்பச் சக்தியுண்டானால் வந்தெதிர்க்கலா மெனச் சொன்னதாகச் சொல்லக்கடவாயென்று ஸ்ரீராமபத்திரார்சொன்னார். அப்போது அக்கதன்சேவித்து, ஒருசிறுநுமானது ஆகாசத்தில் தாவிப்போகிறதுபோலவும், ஸ்ரீராமபாணத்தின் விசையைப்போலவும், அதிகவேகமாய் அனுமாருக்கிரண்டாவது நீயென்றுசொல்லும்படி நல்ல வார்த்தை பெற்றேனே எனக்குச் சமாண மாரிருக்கிறார்களென்கிற மகிழ்ச்சியுடனே வேலாயுதத்தையுந் தோற்கடித்து நெருப்புப் பொறி பறக்கும்படியாகப்பார்க்கிற ராஷ்சனாச் செயங்கொள்ளும்படிக்குத் திருப்பாற் கடற்சயனத்தைவிட்டு அயோத்தியி லெழுந்தருளின ஸ்ரீராமருடைய நிபமணத்தைச் சிரசாகவஹித்த தாதனான இந்த அங்கதராஜன் சூரியனைத் தாண்டிப்போகக்கூடாததும், மகமேருவிலும் உயர்ந்திருக்கின்றதுமான மதில்களை யுந்தாண்டி, அந்தராவணனிருக்கிறஇடம்போய்ச்சேர்ந்தான். அவ்விடத்தி லநேக ராஷ்சர்கள் அழுதுகொண்டு அந்தஅனுமானேவந்தானெவென்று பயந்துதொழுதென்ற பந்துக்கள் தக்கனைச் சுற்றிக்கொண்டிவர தன்னிடத்திற்கு வந்து முறையிட்டிக்கொள்ளுகிற வீரர்களுடைய வார்த்தைகள் தன்னுடைய பத்தமுகங்களிலுமுள்ள செவிகளில்துழையத்தக்காலில் விழுதென்ற அந்தச் சேனைகளைப் பார்த்து, ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற. ராவணனை

அக்கதகுமாரர்கண்டு, நாம் கவியினாலும், மாத்நினாலும், இந்தச் சிறுகடலைக்கட்டினது பெருமையென் றல்லவோ என்னையிருந்தோம்? இவன் பிரதாபத்தைப்பார்த்தால் இவனையும் வெல்லநினைத்துத் தைரியங்கொண்டு புறப்படுவோர்களு முண்டோ? இவன்கையி லாயுதமெறிப்பானானால் ஸ்ரீராமர்கையில் வில்லொன்றிருந்தாலல்லாமல் வேறேயொன்றிதது நிம்பவர் களுமுண்டோவென்று மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் பிரமித்து நின்று இவனைவெல்லவேண்டுமென்று நினைக்கிறவர்கள் யுத்தத்திலே இவனைத் தோற்கடித்த எந்தந்தையாகிய வாலியின்மார்பில் ஒருஅம்பெய்து கொன்றுவந்த அந்த ஸ்ரீராமர் குறித்தா லல்லாமல் பிழைத்திருக்கின்ற மற்றவராலே இவனை யேதேனுஞ்செய்யலாமோ? ஆபரணங்களில்லாமலே அழகை விளைவிக்கும்படியான சீதாபிராட்டியார் பேரில் ஆசையைவந்திருக்கின்ற இவனைக் கொன்று இவனுடைய தூரையை அறுத்தெறியவல்ல மையுள்ளவர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள். ஆதிசேஷன்மீதுபாய்ந்து அவனுடைய சீரோரத்தினங்களைப்பறித்துவந்த கருடனைப்போல இவன் மேற்பாய்ந்து இவனோடு மல்லயுத்தஞ்செய்து இவனுடைய கிரீடத்திலுள்ள ஜீவரத்தினங்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்த நம்முடைய சிறிய தந்தையே வல்லவொன்று, கிருபாநிதியாகிய ஸ்ரீராமதாதனான அங்கதன் இப்படிப் பலவாறுநினைத்துக்கொடிய அக்கினிமயமான இடியையும், யமனையுஞ்சேர்ந்து அவைகளுடனே காலகோடி விஷத்தையுங் கூட்டிச்செய்தது போலக் கிரீடங்களின்மீது ஒருகருக்கட லிருக்கிறதுபோல இருக்கிற சிங்கத்தையொத்த ராவணனுக்கு முன்னேபோய் நின்றான். இப்படி எதிரே நின்றவனைப்பார்த்து காலாக்கினி போலக் கோபத்துடனே இப்போது இங்கே வந்த நீயார்! வந்தகாரியமென்ன? இந்த ராஷ்சர்கள் உன்னைக்கொன்று தீய்பதற்குமுன்னே தெரியச்சொல்லென்று ராவணன்கேட்க, வாலியுத்திரானாகிய அங்கதன் தந்தங்களெல்லாம் பிரகாசிக்கறகைத்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறான்.

கவி.

பூதநாயகனிருந்த புவிக்குநாயகனப்பூமேல், சீதைநாயகன்வேறுள்ள தெய்வநாயகனீசொன்ன, வேதநாயகன்மேலினி லிதிக்கு நாயகன்முன்விட்ட, தாதனான்பணித்தமாற்றம் சொல்லிடவந்தேனென்றான்..... *

பஞ்சபூதக்களுக்கும், சமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூலோகத்திற்கு, நீ பூமி

போயி பேர்கிறெடுத்துக்கொண்டு வந்த லோக
மாதாவான சீதாபிராட்டிக்கும், சமஸ்தலோக
நாயகர்களாகிய பரம்ம இவெந்திராதிதேவர்க
ளுக்கும், நீ நான்தோறும் ஒழிவருகின்ற வேத
த்திற்கும், சகலாத்தமாக்களைபுந் தன்னியமப்
படி நடத்திவருகின்ற மேலாகிய விதிக்கும்,
ஒழிய இவைகளுக்கெல்லாம் திருபாதிகநாயக
குயிருக்கின்ற ஸ்ரீராமநாமதாரக பரமஹத்தி
னால் விடப்பட்ட தூதனுக்கொளும், நான் அவ
ருனக்கு ஆகுஞ்சித்த நியமத்தைதச் சொல்
வன்படியாக வந்தேனென்று, இவ்வாறு அங்க
தன் சொல்லிலே, அரணு மயனும் அரியுமல்லா
மல் குரங்குகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து கட
லாகிய குட்டைக்கு ஒருசேதுகட்டி இன்னம்
பயந்துகொண்டு உங்களைத் தூதனுப்பின நர
சூரேலோகநாயகன் என்றுநகைத்து, கைகையை
யும், மூன்றும்பிறையையுந்தரித்த திரிநேத்திர
தாரிக்கும், கையில் சங்குசக்கரத் தரித்த விஹி
னுவுக்கும் முன் என்னுற்சம்பவித்ததை யறிந்
தும், இந்த ஊனாவந்தடைந்த அந்த ராமன்
யாராயிருந்தாலும், அவன் செய்தி யிருக்கட்
டும். அந்தமனுஷனுக்குத் தூதராக இங்கேவந்
து பயப்படாம லிப்படி சொன்னதீபார், சொ
ல்லென்று ராவணன்சேட்க, அங்கதன் நான்
தேவெந்திரனுடைய குமாரனும், பூர்வகாலத்
திலே ராவணனென்கிற ஒருவனை அழகான
தோள்களோடுசேர்த்துத் தன்வாலிலேகட்டிக்
கொண்டிமலைகளைத்தாண்டித்திரிந்தவனும், தே
வர்களுண்ணும்படிக்கு மந்தாகிரியினுலே கட
லுக்கடைந்து அமிர்தங்கொடுத்தவனுமான வா
லியினுடைய புத்திரனென்று சொன்னான்.
அதைக்கேட்டி உங்கதப்பன் எனக்குச் சிறேகி
தெனென்கிறதற்குப்பழயகதையைச் சொன்னதீ
பேசாக்கியாகிறுக்கின்றாய், அப்படிப்பட்டவ
ன்மகனானீமனுஷனுக்குத் தூதனானதைப்பா
ர்க்கிலும், நீந்தனை வேறேயுண்டா ? உனக்கு
வானராதி பத்தியம் நானே கொடுத்தேன் நீ
அவர்களிடத்தி லிழியடையாமல் வந்து, பெ
ரிய உடகாஞ்செய்தாய் வாலிக்குப் பிள்ளை
யானவா வெனக்கும் நீ பிள்ளைமுறையே
அல்லது வேறல்ல, தகப்பனக்கொன்றவன் பி
றனேகுமடிப்பிக்கொண்டிருந்தபேதையைப்
போல இருந்தாயென்கிற அபகீர்த்தியுந் தீர்த்
தவிட்டாய், சீதைையைப்பெற்றேன் - உன்னை
என்குமாரனாகவும் பெற்றேன் இனிஎன்னால்
என்னமுடியாசகாரியம் இருக்கின்றது, அந்தம
னுஷனின் இவ்வாறக்கோ நானேக்கோ மாண்டு
போகாததற்குச் சந்தேகமில்லை, உன் ராஜ்யம்
உண்டாகக்கொடுத்தேன், நீ ஊழிகரல பரிபந்த
ம் அந்தராயத்ததை பாண்டிகொண்டி கையா

இரு, தேவர்களெல்லாம் கைதொழப்பொற்சிங்
காதனத்திலேவைத்து மஹாராஜாவாக உனக்
கு நானே முடிசூட்டுவே னென்று ராவணன்
சொல்ல, அந்த வார்த்தையை அங்கதன்சேட்டு
இங்கே இருக்கிறவர்களுக்கெல்லாம் முடிவுகா
லம் வந்ததென்பதை அறிந்துதானே உன்னு
டைய தம்பி உங்களைப்பெல்லாம் விட்டி எங்களி
டம்வந்துசேர்ந்தான். அதைநீசுத்தமாகமறந்
து உன்வாயிலே வந்ததைச் சொல்லி என்னை
உன்வசஞ்செய்து நானுந்திரிலோக நாயகராதி
ய ஸ்ரீராமரால் விடப்பட்ட தூதனாகவந்து அ
ரசாளுகிறது புத்திமான்களால் ஆலோசிக்கத்
தகுந்ததே, மேலும் சிங்கமானது நாய்கையில்
மட்டாபிஷேகம் பெற்றதபோல உன்னால்
நான் அரசாட்சி பெறுவேனெயானால் இதற்கு
ச்சமானமாகியது வேறென்ன இருக்கின்றதெ
ன்று கைகொட்டித் தன்னுடைய மார்புந்
தொளும்லங்கைப்பட்டணமுழுதும்குலுங்கும்
படிக்குக் கெக்கலிகொட்டிச் சிரித்தான். அப்
போது ராவணனுக்கு அங்கதனைக் கொல்லத்த
க்க கோபம் பொங்கித் தங்களாயுசமுடிந்த ம
னுஷனை நம்பிச்சாகத்துணிந்திருக்கிறகுரங்கே
நீவந்தகாரியத்தைச் சொல்லென்று சொல்ல,
அதைக்கேட்டி அங்கதன் சொல்லுகிறான். ஸ்ரீ
ராமகவரமி என்னை அழைத்துதீபோய் தன்னு
டைய குலத்தைபெல்லாம் கொல்லுகிறதற்கே
ற்பட்ட பாவியாகியும், புத்தத்திற்குப்பயந்து
கோட்டைக்குள்ளே பதுங்கியிருக்கின்றவனு
மானராவணனைச்சீதாபிராட்டியைவிக்கிறயா,
இல்லாவிட்டால்போர்செய்துபிராணனைவிடுகி
றயாவென்றுகேட்டறிந்துவரும்படியாகக் கிரு
பைநிறைந்த மனமுடையவராகச் சொன்னார்.
அதுவுமல்லாமல் பருந்துக் கிளையாகும்படி
உன்பாட்டியானாக் கொன்றபோதும் அநேக
சேனையுடனே உனக்குத் தேவாமிர்த்தத்தைக் கா
ட்டிலும் சிறப்புற்ற அம்மாணக்கொன்றநாளி
லும், ஆரணிபத்திலேவந்து உன்தங்கை சூர்ப்
பரையினுடைய மூக்குமுலையையும் எங்களி
னையபெருமான் அறிந்தநாளிலேயும் வாராதநீ
இனி ஆண்மைபுக்காட்டப் போகிறாயா ? பந்
தக்களோரிம் அநேக ராக்கூசக் கூட்டத்தோடு
ம் உலகத்திற்குச் களைபிடுக்கினதுபோலக் கா
துஷணர்களான உன்தம்பிமார்களைக் கொன்ற
கதப்பார்த்திருந்தும் வராதவனீ. மேலும்
இனையபெருமானைப் பிரியுப்படியாக வஞ்சனை
செய்து சீதையைக்கொண்டுபோன வக்கிரதந்
தக்கனையடைய ராக்கூசனான நீ புத்தத்திற்கு வ
ருவாயா ! அனுமார்வந்து சீதையைக்கண்டு
கொண்டு தெதிர்த்த ராக்கூசர்களை பெல்லாம்
கொல் எந்றிவிட்டி உன் பிள்ளை அக்ஷதனையும்

தனாயில்போட்டுத் தேய்த்துவிட்டு, உன் ஊரி
லேயும் நெருப்புவைத்துக் கொளுத்தி, நீயும்
பார்த்திருக்கவே கடலைத்தாண்டி வந்திருக்கச்
சேயுங் கூடத்தொடர்ந்து வரமாட்டாத நீசெ
ய்புஞ்சண்டையுமொன்றிருக்கின்றதோ? உன்
னத்தாராகிய சுகசாரணர்களுக்குப்பிராண பி
ரதிஷ்டை கொடுத்த அவர்களுடைய கள்
ளத் தன்மையையும் அறிந்து, அவர்களாலு
க்குப் புத்திசொல்லி அனுப்பினபோதும், வ
ருணன்வந்து எங்களாண்டவராகிய ஸ்ரீராமரை
வணங்கினபோதும், உன் தம்பிக் கிலங்காதிபத்
தியங் கொடுத்தபோதும், சமுத்திரத்தை அ
டைத்து அணையிட்டபோதும் வராத உன்னு
டைய ஆண்மைக்குமொருசிறப்புண்டா? தேவர்
களும், உன் மீது ஆசைகொண்டிருந்த ஸ்திரீ
களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, என்சிறியதற்
தையாகிய சுக்கிரீவமஹாராஜராலே கிரீடங்
களைப்பறிகொடுத்தும், புத்தத்திற்கு, வராதவன்
நீ, இனி உன்வீரத்தைப்பற்றி பென்னசொல்
லப்போகிறேன். நெஞ்சில் கொஞ்சமும் தய
வில்லாத உன்னை உன் குலத்துடனே கொன்ற
போதும், அதனால்தனக்கொருகிரீத்தியுமில்ல
யாம், அவ்வளவு இழிவான நிறத்தைக்குட்பட்டா
ய்; எல்லாருந் தூஷிக்கிற தூஷிணையானது,
உன்னைச் சூழ்ந்துக் கொள்ளும்படி உன் ஊரை
நாங்கள் வளைந்துகொண்டும், வெளியே வரா
மல் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கின்றாய்; நீ திக்குவி
ஜயம் பண்ணினகிரீத்திவரவர நன் ருய்ச்சிறந்துவ
ருகின்றதுஎன்றிப்படிப்பலவாகச்சொல்லிப்பி
ன்னும், அங்கதன் ராவணனைப்பார்த்து எங்களா
ண்டவர் ஆக்கியாபித்தருளினபடி உனக்கு ந
ன்மை வேண்டுமானால் எங்கள் சீதாபிராட்டியா
ரைக் கொண்டுவந்துவிட்டுச் சுவாமியை வணங்
கிச்சுகமாய்வாழ்ந்திரு, அப்படிக்கில்லாமல் உன்
பந்துக்களுடனே நீயும் போர்க்களத்தில் மடி
ந்துபோக வேண்டுமென்கிற எண்ண முனக்கி
ருக்குமானால், ஸ்ரீராமர் உன்னுடைய கோட்
டைவாசலில், கையும - வில்லுமாக உன்வரவை
எதிர்பார்த்திருக்கின்றார். என் பின்னாலேயே
வா? வருணமண்டலத்திலும், அக்கினிமண்டலத்
திலும், பூமண்டலத்திலும், சுவர்க்கலோகத்திலு
ம், உண்டானவீரர்களை யெல்லாம், போர்க்களத்
திலேதோற்றுப்போகும்படி ஜெயம்பெற்றநீ
இப்போது இலங்கையிலொளித்துக் கொண்டு
அதைமங்கும்படிச் செய்வாயானால், பாவருக்கு
ட்பழியாய்விடும், என்று அவனுடைய மனம் உ
னையும்படிச்சொல்லக்கேட்டமாத் திரத்தில், ரா
வணன் அங்கதனுயிர் முழுதையும்வாரி பூண்டு
விடுகிறவனைப்போல மிகுந்த கோபமுள்ளவ
னாகி நான்கு மகாவீரர்களான இராசுசரீக

னைப் பார்த்து, இவனைப்பிடித்து முனை சிறி
ப்போகும்படிப் பூமியிலிறையுக்கொண்டு எ
வினான். அந்தப்படியே அவர்கள்வந்து பிடித்
தார்கள். பிடித்தமாத் திரத்தில், அவர்கள் நா
லுபேர்களைபுந் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்
கத்தி லெழும்பி அவர்கள் தலைகளறந்து அந்
த ராவணனுடைய கோபுரவாசலில் வந்து வி
ழும்படி கொக்கரித்துக்கூவி - அவர்களைக்
காலினாலே துவைத்து - ஒருவார்த்தைசொல்
லுகின்றான். ஓ இராசுசரீர்களே! ஏழைகளா
னநீங்கள்யாவரும், ஸ்ரீராமரால்விடப்பட்ட கொ
டியபாணம் தகத்தகாயமாய் மின்னலைப்போல
வருவதற்கு முன்னமே ஒடிப்பிழைபுங்க ளோ
டிப்பிழைபுங்கொண்டு, ஆரவாரித்துச் சொல்
லிக்கொண்டி ஆகாசமார்க்கமா பெழும்பிப்போ
ய்ச் சந்திரன் பூமியிலிறங்குவதுபோ லிறங்கி,
ராகவனுடைய பாதாவிறந்தத்தில் வணங்கித்
தெண்டன் சமர்ப்பிக்க அங்கதனைப் பார்த்து,
ராவணனென்னுங் கொடியோனுடைய அபி
ப்பிராயமிபாதோ! அவையெல்லாம் தெரிய
ச்சொல்ல வேண்டுமென்று, ஸ்ரீராமர்கேட்ச,
சுவாமீ! அதுகளைச் சொல்லுவதா லுண்டாகி
ற சாரமென்ன, அந்தமுர்க்கனுடைய பத்துத்
தலைகளைபு மறுத்துத்தள்ளினு லல்லாமல் அவ
ன் சீதாபிராட்டியமெல்வைத்த ஆசைமாறாதெ
ன்று அங்கதகுமாரன் சொன்னான்.

அங்கதன் தூதுப்படலம்
முற்றிற்று.

இராவணன்முதலுள் உயுத்தப்படலம்.

பின்னும் அங்கதகுமாரன் வானரப்படை
த் தலைவர்களைப்பார்த்து, இனி புத்தஞ்செய்வ
தே காரியமல்லாமல் வேறொர் யோசனையில்லை,
நிசைகளெல்லாம் பேரிகை முழக்கிபதுபோல
நம்முடைய பாடிக்கூடா வாசல்கள்தோறு
ம்போய், எல்லாருக்கும் புத்தமென்று தெரிய
ச்சொல்லுங்கள் - மலைகளும் - மரங்களும் பி
டுக்கிவந்து, முன் சமுத்திரத்தைத் தூர்த்துப்
பழகினகைகளினாலே, வங்கைக்கோட்டைக்கு
அரணுயிருக்கின்ற அகழிகளைத் தூர்த்துப்போ
யுங்கள், ராசுசரீகையெங்குந் திரியவொட்டா
மல் பலவிருகூழ்களால் அடித்து அவர்களைபு
த்தத்திற்கு வரச்சொல்லி அழைப்புகள். சூரிய
னுவன் மேற்றாண்டுவராத அவன்கோட்டை

மதிக்களைப்போய் இந்த ஸ்ரீமத்கம்பராமாயணம் கொள்ளுங்கள் என்று இப்படி பலவாறு ஆற்றா இத்தமாதிரித்தியல், பெரியமலைகளையும், மாங்க ளையும், சிறித்தொண்டி புறப்பட்ட சிங்கக் களை யொத்த வானரசேனைகள், முதுகைளென் லாம் ஒடிப்போகும்படியாகவும், அல் உள்ள ஓலமெல்லாம் மேலேறியோடிவிடவும், சிலையிட் டிக்கொண்டு அந்தலங்கையில் அகழியைத்தூர் த்தவிட்டதுகள். இப்படி எழுபதுவெள்ள ம், வானரசேனைகளும், எட்டாங்கடல் போன்ற அகழியைத் தூர்த்தமாதிரித்தியல் அநிலே இரு ந்ததண்ணீர்மெல்லாம் அந்தவானரசேனைக்கு உ தவிசெய்வதுபோலப் பொங்கிவழிந்து அந்த க் கோட்டைவாசல் வழியாய்ப்போய் வக்காப ட்டணத்தைமூடி வளைந்துக்கொண்டது. அ நேகவானரசேனைகள் ஜெயப்பிரதாபசாலியான அ ந்த ராவணனுடைய பெருக்கீர்த்தியை வேரு டனே சிறிக்குறியுதுபோல விசாலித்தத்தழை ந்து மலர்ந்த தாமரைக்கொழுகளை வளையக்க ளுடனே சிறித்தொண்டி கொண்டதுகள். அதிலே நீ லோற்பல புஷ்பங்கள் குவிந்தது எப்படியி ருந்ததென்றால் நிந்தைக்குப் பாத்திரவானு னராவணனுடைய புகழானது அவனுடனே கூட அழிந்துபோய் விடுகின்றதே! என்று அந்த அகழி கண்ணமூடிக்கொண்டி அழுதிருதுபோ லுமிருந்தது. தாமரைகளெல்லாம் சிறிக்கு ண்டிப்போனபடியினாலே, அதிலே இருந்தவண் டிகளெல்லாம் பறந்துபோய் விட்டதுகள். அ ண்டிகளெல்லாம் முட்டைகளைத் தக்கன்வாயி லே உலவிக்கொண்டிப்பறந்து ஒடிவிட்டதுகள். வல்லிசைபரய் ஈனப்பண்ணிப்பாடுகிறவண்டு கள் மொய்த்திருக்கின்ற, மூக்கு-தெங்கு-முதலி பவையின் பாணியிலுள்ள பூந்தாதுகளுநிற் றிருக்கின்ற நீர்நிறைந்தபள்ளிகளிலுள்ள தாம ரைமலரினிடத்து வானாய்க்கள் தாலும்படியா க், வானவீரர்கள் ஓரிடத்திலிருந்து மேலே றிடத்திற் குதித்தப் பாய்ந்தார்கள். கூட்டக் கூட்டமாக பெரிய விருகங்களுப், மலை களுப், பூந்தாதுகளும், மேல்மேலு மடர்ந்து அகழியில்விழுந்துதெருக்குகிறபடியாலும் அ திலுள்ள நீர்மெல்லாம்மேலேறி பலசூறுகளாய் ச் சமுத்திரத்திற்மேல் பரவியோடினது. அ ந்தசூறுகள் கடலில்விழு மிடக்கத்தோறும், அங்குக்குத் தோன்றுகின்ற நீர்க்கழிளிகளிற் குழுவிடமேலேருகின்ற தாமரைப் புஷ்பங் கள், சமுத்திரஜலத்தில் விறைம்பண்ணி மே லேழுப்புகின்றவநீர்களுடைமருகத்தை யொ த்திருந்ததுகள். எல்லாமென்மைகளையு முடை யவனான, ராவணனுடைய புராதனமகவீருந் த அகழியே வானரசேனையெல்லாம் தூர்த்த

போகும்படியானகாலம்வந்துதேரிட்டதானால் இனி மற்றவர்களுக்கு பலத்திற்கும், பாக்கிய த்திற்கும், தரித்திரத்திற்கும், ஒருமிதமுண்டா குமா! அப்படி அகழியைத்தூர்த்த வானரசேனைகள் அந்த அகழியின்கரையை இடித்துத் தகர்த்துவிட்டு, அந்தக்கோட்டைமதில் முழு தையும், தாங்களேறி நடக்கிறதற்குத்தக்க ஒரு வரப்பாக்கிக்கொண்டு, அநிலேபேரிலின்று சப் ததசாகரமும், சப்தமேகமும், கலங்கும்படி க ர்ஜித்ததுகள். அந்த வானரசேனைகள் சக்கிர வாள கிரியைப்போல வளைந்து அண்டமுக ட்டை அளவியிருக்கின்ற அந்த மதிலின் மேலேறி ஆகாசத்தைத் தொட்டுக்கொண்டி ருக்கிற சிலவானரசேனைகள் - அந்த மதிலுக்கு அலங்காரமாகக் கட்டியிருக்கிற அநேக வெ ண்டிக் கொழுகளைப்போலக் காணப்பட்டது கள். அளவில்லாத ரத்தினங்களாலும், சுவர்ன் னங்களாலும், இயற்றப்பட்ட மேருமலையை ப்போ லிருக்கின்ற கோட்டைமதில், தண்ணீ றொருவரு மிடிக்கவேண்டாமலே இந்த வானரசேனைகள் ஏறிநிற்கிறதைச் சுமக்கச் சக்தி யில் லாமல் தானே பூமியி லழுந்திப்போய்விட்ட து. அப்போது - ராஜசூர் முரசறைந்து கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஆனை மேலேறிப் பிடித்துவந்த கொழுகளால் ஆகா சம் மறைந்து விட்டது. ராஜசூச சேனைகள் மிகுந்த ஆர்ப்பாட்டத்தோடு புறப்பட்டதனால் எழும்பிய சேனாபராகம் அடித்திருக்கின்ற போய்ப் படிந்ததுகள். அந்தச் சேனைகள் சண்டைக் கென்று புறப்பட்ட பேரோசையானது சுவர்க்கலோக பரியந்தம்போய் அ ளவின்னது. சங்கங்கள் தொனித்ததுகள். அவர்கள் எணிந்துகொண்டிருந்த ஆரங்க ளொ லித்ததுகள். நிர்த்தனம்பண்ணிக்கொண்டி வ ருகின்ற குதிரைகள் அனுமானித்ததுகள். தே ர்களில் கட்டியிருக்கின்ற மணிகள் கோஷித்த துகள். யானைகளெல்லாம் பெருங்கூட்டமா கவும், அதிகவேகமாகவும் நடக்கின்றமையால் அதனிரண்டுபக்கங்களிலுங் கட்டியிருக்கின்ற மணிகள் கணீர்கணீர்மென்று ஒலித்ததுகள். அந்தச்சமயத்தில் வெகுதூரமாக விருத்திய டைந்திருந்த ராஜசூசகுலமாகிய அரிஷ்டங்க ளெல்லாம் அழிந்துபோகவும், மற்றத் தேவர் கள் - மனிதர்கள் - வானரசேனையெல்லாம் வாழ் வடைபவந்தக்க கேடுமமான காலத்தை விதி கொண்டுயந்து காண்பிக்க, வானரசேனையுத் திரம் அதிக மனங்கொண்டு, ராஜசூச சே னையுத்திரத்தோடு கலந்து, ஒன்றோடொன் னு எதிர்த்தது. வானரசேனைகள் தங்கள் வா ய்ப் பலவீனமும், உயர்ந்த குன்றுகளையும்,

பெரியமலைகளையுமே தமக்கு ஆயுதங்களாகக் கொண்டு போர்செய்யப்பறப்பட்டார்கள். ராஷ்சசேனைகள் வில்லாயுதம்-நீளமானவேலாயுதம்-குலாயுதம்-வாளாயுதம்-முசலாயுதம்-சக்கராயுதம் முதலான அநேகமான ஆயுதங்களைக் கொண்டு சண்டைக்குப்புறப்பட்டு ஒருவரோடொருவர் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கிவானரங்கள் விட்டமலைகளை ராஷ்சர்கள் அம்புகளால் பொடிசெய்தார்கள். அந்தராஷ்சர்களுடைய அம்புகளை வானர்கள் விருகங்களால்சாடித் துண்டிதுண்டாக்கினார்கள். அந்தவிருகங்களை ராஷ்சர்கள்விட்ட உதிரந்தோயிற்று செக்கச் செவ்வென்று பிரகாசிக்கின்றவேலாயுதங்கள் தொறுங்கிவிட்டன. வானரவீரர்களெறிந்த மலைகளால்வஞ்சகர்களான ராஷ்சர்களுடைய தலைகள்சிதறி, அவர்கள் நாக்கின்வழியாயும், செவியின்வழியாயும், மூக்கின்வழியாயும், தலை மூளைகள் வழிந்து சரிந்தன. கன்னங்கறேலென விளங்குகின்ற ராட்சசவீரர்கள் விட்ட அம்புகள்பட்ட புண்களில் ரத்தங்கள் வடிய, பற்களெல்லாந்தகர்ந்து தங்கள் கையில்பிடித்திருக்கிற மலைகளோடு அநேக வானரங்களுருண்டுபோயின. லங்கைக்கோட்டைமதிளின்மே லேறியிருந்த வானரவீரர்கள் வீசியெறிந்த மலைகள் ராட்சசர்களின் உடல் மீது, மலைகளின்மே விடிவிழுந்ததுபோலத் திடொன்று விழுந்து அவர்கள் பிராணனைப் பறக்கடித்துவிட்டார்கள். நெருப்பைப்போலெரிந்துகொண்டிருக்கின்ற குரூரப்பார்வைகளை யுடைய அரக்கர்கள் கைகளையுதறி வீசியெறிந்த வேலாயுதத்தினால் எதிர்த்துவந்த வானரங்களுடைய தேகங்கள் கோட்டைமதினுக்குப் புறம்பில் மண்ணுக்குள் புதைந்துபோய்விட்டன. வானரவீரர்கள் எதிககோபங்கொண்டு அநேகராட்சசர்களைக்கடித்தும், குத்தியும், கையாற் கழுத்தைப்பிடித்துத் தமது நீண்ட நகங்களால் இருபிளவாகப்பிளந்துத், அறைந்தும், காலினுதைத்தெறிந்தும், கொன்று விட்டார்கள். ராட்சசர்கள் சஸ்திரங்களைத்தொட்டும், அஸ்திரங்களை விட்டும், இருப்புலக்கை-தண்டாயுதம்-முதலானவைகளால் மோதியும், வேலாயுதத்தைக்கொண்டு தேகத்தில் அழுத்தியும் சண்டைசெய்தபடியால் வானரங்கள் கூட்டங்கூட்டங்களாக மடிந்துபோனார்கள். ரத்தத்தினாலே தோயப்பட்டிருக்கிற அந்தப் பொன்மதிலானது பவளத்தினுற் கட்டப்பட்ட மதில்போன்றிருந்தது. ரத்தமானதுபிண மலைகளை யிழுத்துக்கொண்டு உப்புச்சமுத்திரத்தில்போய்விழும்படிபிரவகித்தது. ஆகாசமுழுவதும் கழுகு பருந்து முதலான பக்சிகள்

படர்ந்து பறந்துகொண்டிருந்தபடியினாலே, அதுலங்கையை மறைத்து ஒருபந்தலிட்டது போலவிருந்தது, அதனால் நிந்திராணக்கும் லங்கைக்குள் நுழையக்கூடாமல் திரும்பிப் போகத்தக்கதாயிருந்தது. கொள்ளிவாய்ப் பிசாசுத் துடனே அநேககவந்தங்கள் அந்த ரத்தவெள்ளத்தின் நயிலில் இருபட்சத்தாரிலுங் கூத்தாடினார்கள். இந்த ரத்தக்கடலில் பக்சிகள் முழு ஆகாசமாரக்கத்தில் பறக்கிறபடியினால் அந்தத்துளிகள்பட்டு லங்கைப்பட்டணத்தில் கட்டியிருந்த கொடிகளுடைய பலநிறங்களும் போய் எல்லாம் செந்திரக்கொடிகளாய் விட்டன. ரத்தவெள்ளமானது லங்கைக்கோட்டை மதினுக்கு மேற்பட்டுப் பொங்கிவழிவதினாலே வானரசேனமுத்திரம், பாத்மலானது மேருமலையின்மேலேறிஇறங்கிவருவதைப் போலஅந்தமதிலைவிட்டிறங்கியோடிவிட்டார்கள். நயிக்கங்கொண்ட ராஷ்சசேனை வெள்ளம்மதிலினுண்மேடைகளிலும், மதிலின்மேலும், மதினுறுப்புகளிலும், கோட்டைவாசல்களிலும், நிலாமுற்றமாகிய அட்டாளங்களிலும், திண்ணம் லங்கைப்பட்டண முழுவதிலுமுள்ள மேட்டுப்பாங்குகளிலும்போய் நிறைந்தன. இப்படி ராட்சசசேனைகள் நெருங்கி நிறைந்திருப்பதைக்கண்டு வானரசேனைகள் ரத்தக்கடலிற்குதித்து நீந்தும்போது, அதிகநெருக்கத்தால் நீந்தமாட்டாமல் அதில் அமிழ்ந்தும், நீந்திக்கையோய்ந்து விழுந்து மிவ்வாறோடத் தொடங்கின. வானரசமுத்திரம்ஒட்டம்பிடிக்கவேராஷ்சர்கள் கெக்கலிகொட்டிக்கொண்டி மூன்று லோகங்களையும் அழிக்கும்படியாகப் புறப்பட்ட மகாபிரளயகாலசமுத்திரம்போலச் சப்தித்தார்கள். அந்தராட்சசர் முழக்கிக்கொண்டிவந்த பேரிசை முழக்கமும், முருகுவாத்திய சப்தமும், சங்கவாத்தியநாதமும், தாளவாத்தியத்தொனியும், அவரவர்களுடைய வித்களின் குண்டங்காரமும், ஒன்றாகக்கூடி சமுத்திர ஓசையை மயங்கும்படிச்செய்துவிட்டன. அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் எல்லாலோகங்களை யுஞ் சிருஷ்டித்த பிரம்மதேவருடையநான்கு முகங்களினின்றும் நான்குநதிகள் புறப்பட்டதுபோல ராட்சச சேனமுத்திரங்கள் ஆகாசத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற லங்கைக்கோட்டைக் கோபுரவாயில்களின் வழியாய்ப் புறப்பட்டுச் சுற்றிவளைத்துக்கொண்டன. பூமித்துவாரத்தின் வழியாக பெரியமலைகள் எழும்பிவருவதுபோல துதிக்கைகளில் கொடிமாங்களைப் பிடித்து, எட்டுதிக்குகளிலும் வீசிச்சுழற்றிக்கொண்டு கொடியோடு கொடிக்கிட்டுக் கொள்ளும்படி யாகவும், பிடித்துக்

கொண்பிலருகிற கொடித்தண்டிகள் முறியும் படியாகவும், பூமியி லூன்றிக்கொண்டி வந்தனவன். அந்தயானையில் மதர்களால் அவிவிடக் கள்ளெல்லாந் சேருகி அதில் ஊழிக்காற்றைப் போல ஓங்கி வந்ததர்களால் அச்சேறுகாய்ந்து புழுதியாகிவிட்டது. வானரவீரர்களா விடிக்கப்பட்ட மதிகளைப் புடைவையாக உடைய லக்கைப் பட்டணமாகிய பெண்ணுனவன் வாரிக்குழுத்து அதைச் சடுக்கமாட்டாமல் மறுபடியும் கக்குகின்ற பெரிய கடலினுடைய அலைகளிப்போலக் குதினாகன் கோட்டைவாசலையாகப் புறப்பட்டதுகள். ராவணனுடைய ஆக்கினயாலே சூரியன் லக்கைக்குள் பிரவேசியாதபடியால், பூமியில் பந்துக்களானவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சேருமுறைப்படி துறந்தோறும்வந்த ராக்காலமானவைகள் பந்தியாக லக்கைப்பட்டணத்தில் ஓரிடத்திலிருந்து மறுபடியும் திரும்பிக் கோர்வையாக வருவதுபோல ராட்சசக்காலான்கள் புறப்பட்டார்கள்.

இப்படிப்புறப்பட்ட ரதகஜதூதரக பதாதினான சேனைகளின்காற்றாளி பூமியைச்சுமந்துகொண்டிருக்கின்ற ஆதிசேஷனுடைய வரிசையான ஆயிரந்தலையினுடையசுமை குறையும்படியாகப்பறந்து, சுவர்க்கலோகத்தின் மேல்முகமி முழுவதையும், அண்டபித்திகையின் புறப்பக்கத்தையும், அழிந்திருக்கின்ற வெளிப்புறத்தையும் போய்த் தொத்திக் கொண்டு, மறுபடியும் கீழேஉதிராமலிருந்துவிட்டது. அந்தராக்கசர்கள் இப்படிமெருக்கக், குரங்குச்சேனைக்குலைந்தபோய்ப்புத்தஞ்செய்தின்ற ஆசையினால் உண்டாகிய செருக்குடனே நித்தே சூரியகுமாரரான சக்கிரீவமஹாராஜனிடத்திற்சுப்போய்ச் சேர்ந்ததுகள். தச்சேனைகளையித்த தவந்ததையும், கர்ஜித்துக்கொண்டியந்த ராக்கசசேனையினுடைய பெருமையையும் பார்த்துக் கோபாக்கினியுடனே அக்கேமிருந்த ஒருமாமாதத்தைக்கையில் எயித்துக்கொண்டி புருந்து - ஆணை - குதினா - தேர்பதாதினான தால்வக ராக்கச சேனைகளுக்கெதிரே, ஒய்வொருத்தருக் கொவ்வொருவராக நெருக்கி முல்லுலே தோரணம் உம்பத்திலிருந்து, அடித்தவ னிவனென்று நினைக்கும்படியாக அந்த ராக்கசர்களுக்குக் காணப்பட்டி, ஆணையும், குதினையும், ராட்சசர்களுந், தேர்களு முருகுப்படியாகவும், அவர்களுடைய ரத்தவெள்ளத்தால் தக்கையிலிருக்கிற மராமாயானது, தனதுவெள்ளநிறம் தோற்றமும் பொத்திறமாய்ப்படி குவிக்கவும், கிறகிறென்று வீசி அடித்தார். அப்போது வானருவியின்

கள், தம்மரசனுக்கெதிரில் சண்டைக்குவந்த ராட்சசர்களுடன் பெரும்போர் செய்யத்தொடங்கியால்களைப்பிமிக்கிஅரக்கர்மேலெறியஅதனால்அவர்களில் அநேகம்போர்நசுங்கிமடிந்தார்கள். இராக்கசர்கள்விட்டஅம்புகள்பட்டுஅநேகவானரர்களும் இறந்தார்கள். அப்போதுரணகளத்தில் பெய்க்கட்டங்கள் பாடத்தொடங்கினதுகள். கவந்தங்கள் கூத்தாடினதுகள். ரத்தவெள்ளங்கடலுக்கிழித்துக்கொண்டோடினது. பதிவிரதா கிரோஷமணிகளானலீர்கள் யுத்தக்களத்திற்குவந்து தங்கள் தங்கள் நாயகன்மார்களுடைய சரீரங்களைத்தேடத் தலைப்பட்டார்கள். அல்லாமலும் அதிக உக்கிரமான கோபத்தையுடைய வானரவீரர்களால், தங்களாயுள் முடிந்தராக்கசர்களுடைய ரத்தவெள்ளமோடுகின்ற ரணகளமானது வெறுங்கனமாய்ப்படித் தப்பியுயிரோடிருந்த ராக்கசர்கள் சண்டைக்கு ஆற்றமாட்டாமல் ஓட்டம்பிடித்தார்கள்.

அப்போது வக்கிரமுஷ்டியென்கிற ராட்சசன் தங்கள்சேனை பின்னிடையவே? அதிக கோபத்துடனேகடலிலோடுகின்றகப்பல்போலத் தேணாப்பருந்துக் கூட்டங்கள் பின்றொடரும்படி முயிக்கிக்கொண்டிவந்து எதிர்த்து அந்தவானரங்கள் பேரிலே சரமாரிகளாகப்பொழிந்து சின்னாபின்னமாகும்படிச் செய்தான். அதுகண்டு இந்நிராதிதேவர்கள் மனந்திகைத்தார்கள். அப்போதுசக்கிரீவமகாராஜர் மனது நொந்து அவனுடையதேரும், அதில் வெகுவிசித்திரமாகக் கட்டியிருக்கின்ற குதினாகளும், அவனும் பொடிப்பொடியாய்ப் போகும்படியாகப்பாய்ந்து குதித்து, அவன்கையிலிருந்த வில்லையும், அம்புறுத்துணியையும் பிமிக்கி பொடித்து, அவனுடையசரீரத்தைச் சிதைத்து விட்டுப் போய்விட்டார். அந்தப்படியாக ஒருபெரியமலைபானது அழிந்ததுபோல, வக்கிரமுஷ்டியென்கின்றவன் மாணமடையவே, மற்ற ராட்சசர்களெல்லாம் நிற்கமாட்டாமல் நிறுதுவந்து ஊரைப்பார்த்தோடத்தலைப்பட்டார்கள். அப்படியோடுகிறதைக்கண்டு அங்கிருந்த வானரர்கள் சமுத்திர கோஷம்போலே ஆர்ப்பரித்துக்கொக்கரித்தார்கள். இவர்களிட்கே இப்படியிருக்க, கிழக்குவாசலிலே புறப்பட்டு, வீழிப்பழம்போலச்செவந்த குரமான கண்களையுடைய ராக்கசர்கள் பிரளயகாலசமுத்திரம்போலப் புறப்படக்கண்டவானரவீரர்கள் தக்களோடு மாறுகொண்டெதிர்த்தபைவர்களான இராக்கசர்கள்மேல்பகைத்து, யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். விஷத்தை யொத்த அந்த ராக்கசர்கள் - சூலம், வான், தோமாம், வாலா, சக்கரம், அம்பு முத

லான ஆயுதங்களை - சோனை - மனமுயைப்போ
ல இடைவிடாமல் அவரவர்கள் கைகளால்சோர்
வடையாமல் பொழியவே ! அதனால் சிலவான
ரங்கள் வாலுங் காலும் அறுபட்டுத் தறிபட்
டுக் குறைபட்டு முறையிட்டு மடிந்தனாகள்.
வெற்றிபெற்ற சிலவானரவீரர்கள், வீசியெறி
ந்த மலைகளும், மாங்களும், உகாந்தகால நம
னைப்போலப் போய்விழுந்தமாத்நிரத்தில், அ
நேகராஷாசர்க ளிறந்தார்கள். குதினாகளும்,
யாணகளும், தேர்களும் விழுந்து நாசமாயி
ன. அப்போது மற்றராஷாசர்கள் மிகவும்
கொதித்து ஆக்கிரமித்துப் பராக்கிரமத்தோ
டு, தண்டு - வாள் முதலான படைகளினாலே
சிறைக்க, வானரசேனைகள் சரீரங்கள் கிழிபட்
டுச், சல்லடைக்கண்களாகக் குழிபட்டு, ரத்தப்
பிரவாகமாய் நிற்கமாட்டாமல் ஓட்டமெடுத்த
தார்கள். அந்தச்சமயத்தில், அக்கினிபுத்திரனாகி
ய நீலன் - அங்கு அண்டமளாவும்படியாக நீ
ண்டி - பருத்துஉயர்ந்திருந்த ஒருபெரியமரா
மரத்தை அறிவேகமாய்த் தனது பலம்பொரு
ந்திய கைகளினால் வேலோடேபிழங்கிக்கொண்
டுவந்து ராஷாசப்பூண்டிகள் கூண்டோடழிந்
து சின்னாபின்னமாகும்படிப் பிரளயகாலாக்கி
னியைப்போல அடித்தான். அந்த மராமா
த்தா லடியுண்டி அநேகந்தேர்கள் - தேர்த்
தலைவர்கள் - யாணகள் - யாண வீரர்க
ள் - குதினாகள் - குதினாவீரர்கள், அல்லா
மலும், அந்த ராஷாசர்கள் தங்கள் தேர்களில்
கட்டிவந்த சிங்கங்கள் - யாளிகள் - பூமியி
லே விழுந்து மடிய ரத்தப் பிரவாகம் எங்
கும் பிரவகித்தோடிச் சமுத்திரத்தில் விழுந்
து நிறைத்தது. அவ்வாறுமடிந்த ராஷாசர்க
ள்போக மற்றவர்கள் ஓட்டமெடுத்தார்கள். அ
வ்விராஷாசச்சேனைத் தலைவனான கும்பாணு
வெல்பவன் ; அதிககோபத்துடனே தன்னை
வில்லில் அஸ்திரங்களைப் பூட்டிப் பிரயோகித்
தமாத்நிரத்தில், அந்தஅஸ்திரங்கள் எண்ணிற
ந்தனாகளாய்ப் பிரவேசித்துப்போய் அநேக
வானரசர்களைத் துண்டந் துண்டமாகத் துணி
த்து விட்டனாகள். அப்போதங்கிருந்து பார்
த்துக்கொண்டிருந்த கரடிக்குத்தலைவனான இ
ரும்பனென்பவன் ; ஒரு பெரியபார்வதத்தை
தனது புஜபலத்தினால் உக்கிரமாய்ப்பேர்த்துக்
கையிலெடுத்துக்கொண்டு கும்பாணுவக்கெதி
ராகவந்துகுதித்து அவன் பிரயோகஞ்செய்த
அந்த அஸ்திரங்கள் நெருங்கி வருகிறதற்கு மு
ன்னமே, அவனுடைய கொடிகளும், வில்லு
ம், அம்பும், தேரும், தேரிற்பூட்டின குதினாக
ளும், நாசமடைபவும், சிங்கங்கள் அழியவும்,
அந்தப்பார்வதத்தினால்எறிந்தான் உடனே கும்

பாணு மேகத்தில்நின்றும், இடியான துபாய்ந்த
துபோலப்பூமிகிழிந்துபிளக்கும்படியாகப்பா
ய்ந்து, வானரங்களெல்லாம், புறங்காட்டியோ
டும்படி புத்தஞ்செய்து இரும்பல்மார்பிலேஓ
ங்கியொருகுத்துக்குத்திக்கொக்கரித்தான். அப்
படிக்குத்தி எதினோநின்ற அந்தக்கும்பாணுவை
இரும்பன்கன்னத்திலறைந்துதலையிணைப்பிடி
த்திழுத்து மடலோடுமடல்சேர்க்குண்டுபட்டா
கக்கட்டி அவனைக்குப்புறத்தள்ளி அவனியிபி
லில்தன்னிரண்டிகா லுமூன்மிஏறியின்றுகொண்
டு மலைச்சிகரம்போலிருக்கிற அவன்தலையைக்
கையிணைப்பறி, மூளை சிதறும்படியாடிப் பூ
மியிலறைந்துகொன்றான். அதைக்கண்டு சுமா
லிபுத்திரனான பிரகஸ்தன் அந் க மனவருத்த
முற்று, வில்லைவளைத்து வானரசேனைகள்பேரி
லே ஒன்று - பத்து - நூறு - ஆயிரம் - பதி
னாயிரம் - நூறுயிரமாகச் சர்மாரிபொழிந்து,
ஷணமேரத்திற்குள்ளே வானரசேனைகளைச் சி
ன்னா பின்னப்பட்டுச் சிதறிப் போகும்படிச்
செய்ததை இரும்பன்பார்த்து, வெகுகோபத்து
டனே பக்கத்திலிருந்த ஒருமலையைப்பிடுங்கி
யெறிந்து, எயனைப்போல அந்தப் பிரகஸ்த
ன்சேனையை நாசப்படுத்தினான். அப்போது
அவன் அஸ்திரவருஷத்தால் அந்தமலையை ஒ
ன்றுநூறு யுதிரும்படிச்செய்தான். இரும்ப
ன் பின்னையுமொரு மராமரத்தை வேலோடே
பிழங்கிக்கொண்டு, இடிபோல மோதியடிக்க
வே ! பிரகஸ்தன் கையிலிருந்த வில்லுந்
தேருங்- குதினாகளும் - தூள் தூளாகச்சிதறி
ப்போயின.

அப்படித்தேரும்-வில்லும்- இழந்து, இ
டியிடித்தாற்போலச் சத்தித்து, ஆகாசத்திலு
ள்ள சூரியன் பரிவேடத்தைநீக்கிக் கையிலொ
ருதண்டாயுத மெடுத்துக்கொண்டு, பூமியிலி
ழிந்து ஒடிவருவதுபோலப் பிரகஸ்தன்வாயை
மடித்துக்கொண்டு இரண்டுகண்களிலும், அக்
கினிப்பொறிகள் பறக்கும்படியாக வோடிவ
ந்தான். வந்தமாத்நிரத்தில், அக்கினிசுமாரனா
ன நீலன் ; வெகுகோபத்துடனே அவனுக்கே
தினோபாய்ந்து, அவன்பிடித்துவந்த தண்டாயு
தத்துடனே ? அவனைத்துக்கி ஆகாசத்தில் வி
ட்டெறிந்து கர்ச்சித்தான். அப்போது சுமாலி
புத்திரன் ஆகாசத்திலேநின்றுக்குதித்து, தேவ
ர்கள் நடுங்கும்படியாய் நீலன் பேரிலேதண்டா
யுதத்தினால் மோதினான். அந்த அடிக்கு நீலன்
இளையாமல் தண்டாயுதத்தைப் பறித் தெறிந்
துவிட்டு, உன்பிராணனை இதோ முடிக்கிறே
னென்று சொல்லிக்கொண்டு, தன்னைக்கொ
லோங்கிப் பிரகஸ்தன் தான் முன்குடித்திருந்
த ரத்தத்தைக் கக்குகிறதுபோலக் கக்கும்படி

யறைந்தான். பிரகஸ்தன் அதற்குச்சலியாம
லும், கொஞ்சமாவிலும் கூசாமலும், நீலனு
டையமார்பிலேயோங்கி, ஒரு குத்துக்குத்திலு
ம். இவ்விதமாக இருவருஞ்செய்த யுத்தமித்
தன்மையதென்று எவராலேயுந் சொல்லி மு
டியாது. இப்படி யுத்தஞ் செய்தபொழுது ரா
க்ஷசசேனப்பதியான பிரகஸ்தனை நீலன்வாலினு
லே சுற்றிக்கட்டி விட்டிருந்தான். தோளிலேயும், மார்
பிலேயும், தலையிலேயும், கையிலேயும், அடித்
தலையில். நீலன் அடித்த இடமுழங்கும்போன்ற அ
ந்த அடியினால், பரிவதமானதுமுறிந்து விழு
வதுபோலப் பிரகஸ்தன் துணி துண்டாகத்
தறிப்பிட்டு தெறிப்பிட்டு விழுந்திறந்தான். அப்
படி பிரகஸ்தன் விழுந்திறந்ததைக்கண்டு, தே
வர்கள் சந்தோஷித்து ஆர்ப்பரித்தார்கள். அ
தைப்பார்த்து நெறித்த செம்பட்டமயினாயும்,
வெண்மையான கோரத்தங்களையுமுடைய ம
ற்ற ராக்ஷசர்களையபந்து முறித்து தங்கள் இ
ருப்பிடமாகிய லங்கையைதோக்கி ஓட்டம்பிடி
த்தார்கள். இவர்களிப்படிக்கிருக்கத் தெற்கு
வாசலின்வழியாகச் சுபாரிசனோடு புறப்பட்ட
ராக்ஷச சேனைகளை யெல்லாம் கொன்று அங்
கே அங்கத்தினருந்து திரிக்கிறம்படி அடித்த
அடியினாலே, சுபாரிசனென்கிற படைத்தலைவ
ன் சேதிப் - பதறி - உதறிவிழுந்துசெத்தான்.
அவன் இப்படியாகவே மற்ற ராக்ஷசக் கூட்
டக்களெல்லாம், திறக்காட்டாமல் ஓட்டம்பிடி
த்தார்கள். மேற்கவாசலிலிருந்த இருவாறு
வெள்ளம் ராக்ஷசசேனைகளும், மகாபலசா
லியான துண்முகனும் புறப்பட்டுப்போய் அ
னுழாய்க்கை யென்கின்ற யமனாலே ஒருவருந்
தவருதபடி யத்தனைபேரும் மடிந்துபோனார்
கள். அந்தத்தக்கோட்டை வாசல்கள்தோறும்
மட்டையத்தங்களைப்பார்த்த தூதுவர்கள் அ
ந்தக்கிரமமாக ஓடோடிவந்து ராவணன்ச்சேவி
த்து எங்கள் சக்கிரவர்த்தியே! இந்த அதிச
யத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அ
யன் தலைமயச்சாய்த்துக்கேட்கக்கூதிலேரகி
யமாக, ஐயா! இராவணேஸ்வரா! கிழக்கு
வாசலிலே புறப்பட்டுப்போன தம்முடைய
சேனைகளும், எங்கலத்திலும், வெயம்பெற்று
புத்தவனும், உண்மையான ஓடிஞ்சாக்கிரத்தை
யொத்தவனுமான பிரகஸ்தனைன்னுஞ் சே
னாபதியி னுடையானது, வானரசேனாபதி
யான நீலனைப்பலனாக விரிசொர்க்கப்போ
ய்ச்சேரித்தது. எட்டுவாசலில் செக்கிரமுயி
டியும், மேற்குவாசலில் மலையைப்போர்த்த துண்
முகனைப்பலனும், ஒருவரும் ஜெயிக்க விரிதா
ன, ஐம்பதெண்ணஞ் சேனை யு மிந்தப்போ
னார்கள். தெற்குவாசலிப்போன தம்முடைய

ராக்ஷசக் கூட்டத்திலே, சுபாரிசனு மிறந்து
போனான். மற்றவர்கள்போன்றபடியை நாங்க
ள் அறியோமென்று சொன்னார்கள். அந்த
வார்த்தையைக் கேட்கவே! ராவணன் நெருப்
பிலே நெய்யைவிட்டதுபோலக் கோபாக்கினி
மண்டிக் கண்களிலே அக்கினிசுவாலைகள் எழு
ம்பும்படியாக அடிக்கடிப் பெருமூச்சுவிட்டு
மறுமடியு மந்தத்தூதர்களைப்பார்த்து பிரகஸ்
தனை யார்கொன்றவன் நிறுத்திப் பொறுமை
யோடுசொல்லுங்களடா வென்று சொன்னான்,
அதற்குத்தூதல், சுவாமி! நீலனைப்பவன்;
ராக்ஷசசேனைகளை யெல்லாம் எங்குந்தலைக்காட்
டவொட்டாமல் கிதையவடித்துவிட்டுப் பிரக
ஸ்தனுடனெதிர்த்து, இருவரும் பற்பலவிதங்
களாக யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்தச்சமயத்தி
ல் நீலன்கையினாலோங்கித் தலையிலடித்தான்.
அந்தப்பலமான அடியினாலே அந்தப் பிரகஸ்
தன் மாண்டுபோனான் என்கிறும், அவனுடனே
கூடத் துணையாகச் சென்றவர்களில் நாங்கள்
மாத்திரந்தான் தப்பிப் பிழைத்துவந்தோம், ம
ற்றராக்ஷசர்க ளனைவரும்கிதைந் திறந்துபோ
ய் விட்டார்களென்கிறும், இப்படியாகச்சொன்
னார்கள். அந்தவார்த்தையைக் கேட்கவே! ப
ல்ல நறநற வென்று கடித்துத் திசாதிசைக
ளெல்லாம் திக்கென்று ஓடோ காலத்தில பற்றி
யெரியத் தக்கதாகக் கண்ணில் தீப்பொறிப
றக்கப் பார்த்து, ராவணன் தனக்குச் சமீ
பத்திலிருக்கிற ஒரு ராக்ஷச வீரனோடு; நம்
முடைய சேனாபதி பிரகஸ்தன், ஒருமாத்
தையெயித்தவந்து போர்செய்த அற்பக்குர
ங்கினால் திறந்துபோனென்று வெளியரங்
கமாகத் தூதுவர்கள் சொன்னார்களே? இந்
திராதிதேவர்களை யெல்லாம் ஜெயித்து, அநி
கிரித்திபெற்றவன். ஒருகுரங்கினாலே செத்தா
னென்கின்ற இந்தவார்த்தையைக்கேட்கவே! எ
ன்காதும் வெந்து, மனதும் வேகிறதென்று
சொல்லி, அப்பிரயோகமான ஒருகிறிய எலி
யைப்போன்றகுரங்கு அடிக்க, மகம்மேருவை
ப்போலப் பருத்துயர்ந்த உருமூள்ள்வன், இ
றந்துவிட்டபடியால் பகைமையும், அக்கினி
யையும், கொஞ்சமென் நெண்ணலாகாது என்
துகருதி இரண்பிகண்ணிலுந் தாணாதானாக
க் கண்ணொழுக்க அங்கலாய்த்து, நல்லது அ
திருக்கட்டி, நமக்குக்குறைவுவராமல் குதினா
ப்படைபுடனே புறப்பட்டுப் போங்களென்று
வில்விரிகளாணராக்ஷசர்களை அனுப்பி யுத்தகா
ரியக்களையெல்லாந் தெரிந்துகொண்க கைலா
சமலையைப்பறித்துப் பந்தாடின பராக்கிரம
சாலியான, ராவணன் ஆயிரங் குதினாக்களைக்
கட்டியிருக்கிறதும், சமுத்திரம்போலச்சத்திக்

கத்தக்க ஓட்டமுடையதும், தெய்வலோகங்க ளெல்லாங் கொள்ளுகொள்ளுப்படியாகச் செ ன்றதும், முன்னாலேதேவராஜனுடைய தேவேந் திரன் தோற்றுக்கொடுத்ததும், அதிகபலமுள் ளதும் உயர்ந்ததும், விசாலமான துமாகியதே ரிலேறி, ரிஷிபவாஹ ஓளுடான ருத்திரமூர்த்தியை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, மகம் மேருகிரிக்குச் சமானமாகிய வில்லைக் கையி லேற்றிக்கொண்டு, அட்டகாசஞ்செய்தருணத் தொனியெய்தமாத்திரத்தில் அந்தச்சத்தத்தால் தென்றிசைக்கதிபளுன கூற்றவனுடைய ஸ்திரீ யின்வயிற்றிலே இருந்தகொப்பமுங் கலங்கிவி ழுந்தது. பின்னும் தேவர்களுடைய மணிமாந் பினிடத்தில் பட்டு முறிபாத பலமுள்ளதும், ஒருவரீதும் இதுவரையும் பிரயோகஞ் செ ய்பாததுமான பலபல ஆபுத வர்க்கங்களைக் கைகளில் பிடித்துக்கொண்டும், வச்சிரகவசத் தை மாநிலே தரித்துக்கொண்டும், தும்பை மாலையைச்சூடி, இருபக்கங்களிலும் வீசுகின் ற வெண்சாமனாகள் நுனாகள் போலவும், தன் சரீரமே யொரு கடல் போலவும், முத்துக்கு டையென்கின்ற பூரணச்சந்திரனுக்குக் கீழே காணப்பட்ட கரியமேகம் போலவும் பிரகா சித்தான். சேனா சமுத்திரங்கள் வர, முரசு கள் ரணபேரிகைகள் - தவளசங்கங்கள் - கா களங்கள் - முதலான வாத்தியங்கள் அண் டகடாகங்கள் முழுதும் படிவென்று வெடி க்கும் படியாய் முழங்கினதுகள். ஆனைக ளும், தேர்களும், குதிரைகளும், ராஜாசர்க ளும்வந்து நெருங்கியுந் தகாலத்தில் சப்த சமுத்திரங்களு மொன்றாய்ப் பொங்கிவந்தது போல நிறைந்ததுகள். அதினாலே மகம் மேருபர்வதம்போலத் தேரிலேறிவந்தவனுன ராவணன் பிரகாசித்தான். அந்தத் தேரிலே சரிகம பதரிச - வென்கின்ற ஏழிசைகளை யங்காட்டுகின்ற, வீணைக்கொடி ஆகாசமட்டு மளாவிப் பிரளயகாலக்கூற்றுவ வீட்டியசைக் கிற நாவைப்போலத் தோன்றினது. இந் த யுத்தத்தில் வந்த ராஜாச சேனாசமுத்திரத் தை தாண்டுகிறதற்கு ஸ்ரீராமமூர்த்தியையே ஒருதோணிபாக நினைத்து யுத்தத்தைப் பார்க்கவந்த தேவர்கள் நெருப்புப்பற்றி எரிகின்ற மூங்கிற்காட்டை யுடைய மலைகளிப்போலச் செம்பட்டமயிருங் கறுத்த தேகமுமாய்க் காணப்படுகின்ற இந்த ராஜாசரீரனைப் பார்த்துப் பயந்து ஆகாசத்தில் சிதறிப்போனார்கள். தேரிந்கட்டியிருக்கின்ற கொடிகளும், யானை மேல் பிடித்துவருகின்ற படைமுன் னணிக் கொடிகளும், அளாவித் தோய்ந்த படியினு லே ஆகாசங்கையுஞ் சுவறிவற்றிப் போச்சு.

ஆயிரங்கோடிப் பேய்கள் ஆபுதங்களைச் சுமந் துகொண்டு பக்கங்களில்வரவும், இரண்டாயிரங் கோடி சேமத்தேர்வன் பின் னேவரவும், அநே கராஜாசப்படைத்தலைவர்களுடைய சேனைகள் நெருங்கி ஆர்ப்பரித்துச் சூழ்ந்துவரவும், இந் தமூன்றுலோகங்களையும் வெற்றிகொண்ட ரா வணன் புறப்பட்டிவந்தபோது, வானர தூதர் கள் ஓடிவந்து லோகநாடகாரான ஸ்ரீராமமூர்த்தியைச்சேவித்து சுவாமி! அற்பத் தொழி லையுடைய ராவணன் சமுத்திரம்போல அநே கஞ்சேனைகள்சூழ அதிககோபத்துடனே யுத் தகளத்தில்வந்து சேர்ந்தானென்று சொல்லுந் தான். ராவணன் யுத்தத்திற்வந்தா னென்கிற வார்த்தையைக் கேட்கலே, சீதையைமீட்டதற் கொப்பான தைரிய சந்தோஷத்தினாலே இது வரையில் சீதையைப் பிரிந்து இளைத்திருந்த தோள்கள் பூரித்தன. மரவுரிதரித்து இடது பக்கத்திலே வாளை இறுக்கிக்கட்டினார். பின் னும் உலகத்தில் துன்பத்தைத் தருவதாகிய ச கலகருமங்களினாலும் ஒருபயனு முண்டாகா தென்கிற மெய்ஞ்ஞானநேத்திரத்திற்கு இஷ்ட மாகிற பராபரவஸ்துவான ஸ்ரீராமர் பூர்வத் திலே வாமனாவதாரத்தில் தமது திருவடிகளா ல் உலகத்தை யளந்தகாலத்து வேதத்திற்கு மிந்தஉலகங்களுக்கும்கூட்டப்படாமல் இருந்த திருப்பாத விரல்கள் பக்கங்களில் விரிந்திருந் ததன்மைபோல அந்தத்திருவடிக்கு வீரகண் டாமணியைத்தரித்தார். ஆகாசத்தில் நகைத் திரங்கள் பிரகாசிக்கிறதபோலத் தமது திரு மாநிலில் பிராட்டியில்லாமலிருப்பதினால் அவ ளுக்கு வருத்தமுண்டாகாதென்பது கருதினா லோதெரியாது, அந்தமாநிலில் வச்சிரகவசத் தையிறுக்கிக்கட்டினார். கற்பகக்கிளையில் க ரும்பாப்பு சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறதபோலக் கையில் முக்கைத்தோல்சுட்டிக்கொண்டு, ரா த்திரிகாலத்திலும் பூத்துப் பிரகாசிக்கிறதும், நயிப்பகத்தாலத்திலும் நிறமாருமலும்வாடாம லுமிருக்கிறதுமான தாமரைமலர்போல் நகை விரல்களுக்குவிரற்புட்டில் பூட்டி, புலகத்திலுள் ளபாஷையையுங் கற்று, அளவிறந்த சாஸ்திரங் களையும் ஆராய்ந்து பஞ்ச இலக்கணங்களைக் கற்றறிந்த மகாகவிபாற் செய்யப்பட்ட செய் யுட்களைப்போல விளங்குகிற அக்ஷரத் துணர் ரத்தையுந் தோளிந் கட்டிக்கொண்டு, பரகாசி க்கின்ற மேகக்கூட்டங்களுக்கு மத்தியில் கிடக் கும்படியான மின்னலுக்கொப்பாக அளவில் லாத கிரணங்களுடன்கூடிய நெற்றிப்பட்டந் தரித்துக்கொண்டு, இளந்தளிர்வான இலைகையு டைய ஆத்திமாலையுடனே அழகிய துளவமலர் மாலையும், தும்பமாலையையுந் தரித்து, இந் தப்

பெரிய உலகமும், இதிலுள்ள எல்லாச் சராசரங்களும் முதலாய்த்தமது திருவயிற்றில் அடங்கிய சமஸ்த வஸ்துக்களும், தாமே யென்ற சொல்லும்படியாக விருந்தும், இப்போது இடேறா இருக்கின்ற தாதலா விது வேறொரு பொருளென்று சொல்லும் படியான தான் பஹுமோதண்ட மென்னும் விஷலை இடது கையில் பிடித்துக் கொண்டவராய் ஸ்ரீராமர் - வானரசேனகனி மெய்வே தருட்பாற்கடனுடனே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் பறப்பட்டு வருகிறதபோலவே வந்து உலகங்களை யெல்லா மூடுகவந்திருக்கிற பிரளயகால நுத்திர மூர்த்தியைப் போல வானரசேனகளுக்குக் கெல்லா முன்னணிப் படையில் விஷ்ணுடனே நின்றகொண்டிருக்கிற தம்பியுடனேவந்துகூடினார். அப்போது சப்தசமுத்திரங்களும் ஏககாலத்தில் திரண்டிவந்ததுபோல் வந்த ராஜாசேனகளும், மின்னலைப்போலப் பிரகாசித்த பல்லுண்ணாயுடைய வானரசேனகளும், உயிர்களைக் கொண்டுபோகிற எம்ன தவ்வெலையில் பிரவேசிக்கும்படிச் செய்றதபோல எதிர்த்துப் போர்செய்யத் தொடங்கின. அச்சமாய்த்த ராஜாசர்களுடைய தலைமேற்றத்துகள், குடல்கள்சரிந்ததுகள், தேரிகள் கிதைந்துருண்டதுகள், குதிரைகளிறந்ததுகள், எங்கும்ராஜாசப்பிணக்கும்பல்களாகக் குவிந்ததுகள். அந்தப்பிணக்கும்பல்களை வாரிக்கொண்டு ரத்தவெள்ள மெங்குமோடிப் பெருகினது. தெற்கு வடக்கில் குரங்குச்சேனைகளுடைய பல்லுகளுதிரந்தது. குரங்குப்பிணக்கள் பொற்குவியலைப்போலவும், மலையடுக்குப்போலவும், மேகக்கூட்டங்கள்போலவும், காணப்பட்டதன் குரங்குகள் இரண்டுகைகளிலு லைய, ராஜாசர்கள் ஏறிவந்த குதிரைகளுடைய எஞ்ஞாம்பகன் கிதைந்துபோய்விட்டதுகள். அவ்வானவீரர்களுடைய குத்தினால் ராஜாசர்கள் மாற்பிணந்தோடி விட்டார்கள். அவர்களுடைய ரத்தம் அக்கங்கு ஆறுகளாயோடினது. அப்போது ராவணன் கண்களில் நெருப்புப்பெரிப்பதாகத் தவ் விஷலைத்தேத் தேவர்கள் பிடிக்க குணத்தொனிப் பண்ணினான். அந்தச் சத்தத்தினாலே சிவானரசேனகள் இடிமுழங்கக்கேட்ட, சரிப்பக்கூட்டம்போல ஒடிப்போய்த்ததுகள். சிவானரசர்கள் போர்க்கலத்தையிட்டி ஒடிவிட்டதுகள். சிவகுரங்குகள் பயத்திட்டதுகள், சிவானரசர்கள் பயந்தவோடயத்தவிட்டதுகள். சிவானரசர்கள் மூச்சை யாவ்விழுத்த விட்டதுகள். நெஞ்சுகெற்றுமிரக்கமற்ற ராவணன் ஆகாசமுட்கழிப்பிப்படியாகப் பட்டணனின் அந்தரானுவிக்கேட்டு, அவன்சா

திரான ராஜாசர்களேபயந்து நடுநடுக்கினால், குரங்குகள் பயந்ததை இன்னபடியென்று சொல்லவேண்டுமோ! ஆனால், ஸ்ரீவிடீஷ்ணுவாரும், விளையபெருமானும், சுக்கிரீவமகாராஜருமாத்திரம், பயமென்பதில்லாமல் சுவாமியுடனே கூட நின்றார்கள். மற்றவர்களெல்லாம் நாலுதிக்கிலும், ஒட்டம்பிடித்தார்கள். ஆகாசமுத்தானிப்படலத்தால் மூடிப்போயிற்று. முல்லை - குறிஞ்சி - மருதம் - நெய்தல் என்னும் நால்வித நிலமாகிய இந்தப்பூமியை ஒருகையால்தாக்கி எடுக்கும்படியான பராக்கிரமசாலியாகிய ராவணன்களில் குணத்தொனியால் இந்தப்பூலோகத்தவர்களை நடுக்கச்செய்தது மாத்திரமோ? அது சப்தலோகங்களை யழிக்கவரும் பிரளயகாலமேக கங்குஜைப்போலத் தேவர்கள் செயிலிலும் துறைந்தது. அப்போது வானராஜபதியான சுக்கிரீவமகாராஜர், வச்சிராயுதத்தையொத்த ஒரு பெரியமலையைப்பிடுக்கி அதிவேகத்துடனே அக்கினிகள் ஜொலிக்கும்படி ராவணன்பேரில் விட்டெறித்து நகைத்தாந். ராவணன் அதை ஒருபாணத்தினுலேசாம்பலாய்ச் சிதறிப்போகும்படிக்கீழேதள்ளினான். அதுகண்டு சுக்கிரீவமகாராஜர், அதிககோபத்துடனே கண்களிற்பொறிபறக்கப் பூமியின்வயிறுங் கிழியும்படியாக ஒரு பெரியமராமரத்தை வேருடனே பெயர்த்துப் பிடுங்கிக்கொண்டார். அதைக்கண்டு, ராவணன் அனேமாயிரம் அம்புகளைப் பிரயோகம்பண்ணி, அந்தமரத்தை ஆயிரத்துக்குமேலும், அதிகதொகையாகத் துண்டங்களாக்கி விட்டான். பின்பு, சுக்கிரீவமஹாராஜர், மேருமலையினும் பெரியதொரு பருவத்தைப் பேர்த்தெயித்து, நெருப்புப்பொறிபறக்க, ராவணன்பேரில் வீசியெறிந்தார்! அந்தப்பருவத்தைபு மொருஅம்பினு லுடைத்துத்தள்ளித் திக்குப்பாலகளை முதுகிட்டோடும்படி தோற்கடித்தவில்லைக் கெட்டியாகப் பிடித்து சுக்கிரீவருடையமார்பி லொருவச்சிராம்பு அமுத்தும்படியாக விட்டுவிட்டான். அப்படி விட்ட பாணமானதுபோய் அமுந்தவே! சுக்கிரீவமகாராஜர்சரிப்பதைத்தார். அப்படியைத்திறந்தற்கு முன்னமே மேற்குவாசலி விருந்த சிறிபதிருவடி யாகிய அனுமார்கூட யிருந்து அறிந்தவர்போல ஒருநிமிஷத்தி லோடியவந்து சுக்கிரீவமகாராஜருக்கு முன்னுகறின்றுராவணனைப்பார்த்து, எங்கள் ராசா ஆயாசந்தீர்த்து வருகிறதற்கு முன்னே மிகுந்தபலசாலியான் ராவணனே நீ என்னுடனே போர்செய்கிறாயென்று சொல்லு. அப்படியெல்லாம் அங்கேபத்துடன் வருவாயானால் வா

வாவென்று சொன்னான். சொன்ன ராவணன் பேரிலே, வேதந்தின்பொத்த தோள்களையுடைய அனுமான்; ஒரு பெரியமலையைப்பெய்தித்து வீசியெறிந்தார். அந்தப் பருவதமானது ஆகாசத்தின்படர்ந்து வருகின்ற மேகங்களை யெல்லாம் எரித்துவிட்டு நெருப்புக்களை வீசிக்கொண்டு, அதிகவேகமாய் வருகிறதைக்கண்டு, ராவணன் பத்துப்பாணந் தொடுத்த ஆயிரங்கூறுக்கிவிட்டான். அதைப்பார்த்ததேவர்கள் பயந்துநடுங்கினார்கள். அனுமான் பின்னையொருபருவத்தைப்பறித்துத் தமதுதோள் பலங்கொண்டுவிசியெறிந்தார். அந்தமலையானது இடியைப்பரக்கிலும், அதிகவேகமாய்ப்போயவனுடையதோளி லணிந்திருக்கின்ற வாகுவலயத்துடன் கூடத் தானும் புழுதியாயுதிர்ந்துவிட்டது. அதுகண்டு அனுமான் அதிக கோபாக்கினியுடனே வேறொரு பருவத்தைப் பேர்த்தார். அப்படிப்பேர்க்கின்ற அனுமானுடைய கையிலேயும், தோளிலேயும், பத்துப்பாணமழுந்தும்படி ராவணன் எய்தான். அவைவந்து சரீரத்திலே அழுந்தஅதற்கு ஆயாசப்படாமல் மிகுந்ததையித்துடனே நின்றார். அதைக்கண்டு தேவர்கள் இப்படி யார்தானிருப்பார்களென்று ஆச்சரியப்பட்டு, ஆரவாரித்தார்கள். அனுமான் பின்னு மொருமராமரத்தை கையிலேயெடுத்தது வேறோடே சுழற்றிவிட்டார். அப்படியிட்ட அந்த மராமரம் ராவணனுடைய தேர்ச்சாரதியின் தலையைத் துணித்து எறிந்துவிட்டுப் பக்கத்திலுள்ள ராக்கசர்களையும், அடித்துக் கொன்றுவிட்டது. வேறொரு சாரதிவந்து ரதத்திலேறினான். அப்போது கடல் பொங்கினதுபோலக் கோபங்கொண்ட ராவணன் துறுபாணம் பிரயோகம் பண்ணினான். அத்தையும்வந்து சரீரத்திலழுந்தவே! ரத்தஆறு பொருகும்படியாய், மாருதிமெய்மறந்து சரீரம்மொந்தார். அதுகண்டு ராவணன் சொல்லுகிறான். குரங்குகளே! கல்லுமரமுங்கொண்டு கைகளினாலேயும், வாய்ப்பேச்சினாலேயும், மயிர்வளர்ந் திருக்கின்ற தோள்களினாலேயும், ஊசிப்பல்லுகளினாலேயுமா? என்னை ஜெயிக்க வெண்ணியிருக்கிறீர்கள். உங்களை ஒருபொருளாய் நான்விலலெடுத்து நின்றால், வெகு பலவந்தர்களைப்போலச் செளரியங்காட்டமாட்டீர்களாவென்று சொல்லிப் பல்லைக் கடித்து நெருப்புப் பறக்கறகைத்து வில்லைவளைத்துக் குரங்குச் செனைகளின்மீது பிரளயகாலத்து இடிக்குச்சமானமான பாணங்கள் ஒன்றைப்பார்க்கிலு மொன்றிசுமாய், ஆயிரங்கோடிபாணம் பிரயோகித்தான். அந்தப்பாண வருஷத்தால் சண்டமாரு

தத்தினாலே, கடலைந் துபொங்கிவழிநெறுபேரல் வானங்கள் துன்பப்பட்டதுகள். இப்புடித் தம்முடையசேனைகளை வருத்தப்படுத்தினை, ராவணனுடைய வில்வல்லமையையும், வானங்கள் பட்டபாடுகளையும், படைத்தலைவர்கள் செய்தகாரியங்களையும், இளைப்பெருமாளாகிய லக்ஷ்மணர்கண்டு நம்முடைய பாணத்துக்கே இவன் லக்ஷியமானவன், இன்றைக்கு இவனை அதஞ்செய்வோ மென்றெண்ணி தனுசோடுகூட முன் மேருமலையைப்போலவந்து எதிர்த்தார். அப்படியெதிர்த்த ராஜாதிராஜனுடைய தசரதமக ராஜ குமாரரான லக்ஷ்மணர் வில்லைக் குணத்தொனிபண்ணினார். அதைக்கேட்ட, ராவணனுடையநிலையை யென்னவென்று சொல்லப்போகிறேன்; அந்தக் குணத்தொனியைக் கேட்டுப் பிரளயகாலமேகக் கூட்டங்களி னிடையென்று மூன்று லோகத்தவர்களும், நிச்சயித்து நடுங்கினார்கள். சத்துருக்க ளெல்லாரும், சிங்கத்தின் தொனியைக்கேட்ட யானைகள்போலப்பயந்து திடுக்கிட்டார்கள். அந்தத்தொனியைக்கேட்ட ராவணன், தன்பக்கத்திலுநின்ற ராக்கசர்கள் மனதுமுறிந்து கலங்கினதன்மையையும், மஹாவீரரான ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருத்தம்பிராகிய இளைப்பெருமானுடைய வில்லின் தாளுசையையும் அறிந்து, தன்பத்துத்தலைகளையும் அசைத்து, இவனும் ஒரு மனிதனோவென்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது லக்ஷ்மணப் பெருமானுடைய வில்லிலிருந்து புறப்படுகிற பாணமழைகள் ரதங்கள்பேரிலும், குதினைகள்பேரிலும், யானைகள்பேரிலும், ராக்கசர்கள்பேரிலும், மென்மேலும்வந்துபாய்ந்து, எங்கும் ரத்தப்பிரவாகமாகிவிட்டதுகள். சிலபாணங்கள் முகங்களிற்பட்டுக்கீழ்நோக்கி யுடலிலுருவித்தேரினுடையபார்களைப் பிளந்து, அச்சினைமுறித்துக், கீழ்லோகங்களையும், உருவிச்சென்றும், ஓய்வில்லாம லோடினதுகள். அப்போது பத்துக்கோடி ராக்கசர்கள், யானை - குதிரை - தேர் - இவைகளைப்படை முன்னணியாக்கிப் பற்பல ஆயுதங்களைப் பிரயோகம் பண்ணிக்கொண்டு, ஒருமனுஷன் நம்முடைய அரசனுடனெதிர்த்தான், நமக்குள்ள செளரியம் என்னப் பயன்படப்போகிற தென்று சொல்லிக்கொண்டு, தம்முடைய தரித்திரம் ஹதமாகும்படியாகக் கொடுக்கிற ஒருவனை அநேகதரித்திரர்கள்போய்ச் சுற்றிக்கொண்டதுபோல, ராமானுஜனைச்சுற்றி வளைந்துகொண்டார்கள். அப்படி சுற்றிக்கொண்டிருந்த ராக்கசர்கள் எறிந்ததுகளும், எய்ததுகளும் ஆகிய எல்லா ஆயுதங்களையும், லட்சுமணர் சிலபாணசாங்களினாலேயழித்துப், பின்னும் ஓயா

மல் பாணங்களைப்பொழிந்து, அந்த ராஜாசர்கள்
 னைச் சூழ்ந்தார். அப்போது ராஜாசர்களுடைய
 உயிர்களை யுண்டு, எமனும் தெவிட்டிப்போன
 ன். சமுத்திர மெல்லாம் ரக்தத் ஆறுகளால்
 நிறைந்து எதிர்த்தது. அந்த ரக்த ஆறுகளை
 போடவொட்டாமல் பிணங்கள் மலைபோல்கு
 றுக்கேமறித்துக்கொண்டதுகள். இப்படியினை
 யபெருமானாகிய லக்ஷ்மணர் எய்கிறபாணங்
 களினாலே ராஜாசர்களுடைய தலைகளெல்லா
 ம் அற்றதுகள். வயிரம் பற்றிய கால்களெல்லா
 மற்றதுகள். மலைபோன்ற தோள்களெல்லா
 ம்ற்றதுகள். மார்புகளெல்லாம் அற்றதுகள். அ
 வர்களுடைய வீரநிலைமையெல்லா ம்ற்றதுக
 ள். பல்க்களெல்லா ம்ற்றதுகள். வளைந்தவி
 ல்லுகளெல்லா ம்ற்றதுகள். அவர்கள் கற்றிருந்த
 புத்த வகைகளெல்லா ம்ற்றதுகள். தேரிகளெ
 ள்லாந் துணிந்ததுகள். குதிக்கூட்டங்களெ
 ள்லாம் துணிந்ததுகள். செவந்தகண்களையுடைய
 மேகம்போன்ற யானைகளெல்லாந் துணிந்த
 துள். வீரர்களுடைய பாதகண்டாமணிகளெ
 ள்லாந் துணிந்ததுகள். சூழ்ந்திலே தடிபோ
 ல்கிடக்கிற மால்களெல்லாந் துணிந்ததுகள்.
 ஒருவித்துயிர் திருந்த அவர்களுடைய நிலையெ
 ள்லாம் குலுந்துபோனதுகள். அவர்கள் செய்தி
 து பேரர்களெல்லாந் ஸ்ரீகுமாரன் பட்டி
 விட்டது. பூர்வத்திலே ஜெயம்பண்ணின கீர்த்
 திகளுமழிந்துபோய்விட்டதுகள். மலைப்பா
 புபோன்ற கடினமான கால்களையுடைய ரா
 ஜாசர்கள் விழுந்தார்கள். அவர்கள் பேரில் பு
 ரவிகன் விழுந்ததுகள். அதுகளின் பேரிலே
 யானைகள் விழுந்ததுகள். அதுகளின் பேரிலே
 ரதங்கள் விழுந்ததுகள். அதுகளின் பேரிலே
 ராஜாசர்களின் விழுந்ததுகள். நிணமும், ரத்
 தக்கருமா யத்தரண்களைத்திலே கொஞ்சமாகி
 லும், வெளியில்லாமல் இந்தப்படியே ஒன்றில்
 மே லொன்றுவெழுந்து மாண்டுவிட்டதுகள்.
 அப்போ தந்த ராமானுஜர் வில்லிலே அம்
 பு தொழிக்கின்றதையும், பிரயோகிக்கின்றதை
 யும், ஒருவருக்கு காணவில்லை ; அந்த அம்பு வரி
 னைச் சூழ்ந்தபாம்புப் போகின்ற அழகையு
 ற் கண்டவர்களில்லை ; அது வேகமாய்ந்து
 பட்டு வீழ்க்கின்ற பிணங்குப்பல்லளின் பத்திக
 ளைமாத்திரமே! அக்கட்டுக்கண்டார்கள். அத்த
 னைகாவேக சாவேகமாய் லட்சுமணர் சாங்களைப்
 பிரயோகம்பண்ணினார். பரிவதக்கப்போல யா
 னைகளும் - குதினையும் - ரதங்களும் - யானை
 களும் - கிட்களையும் - மற்றவைகளும் - நி
 னைந்தவந்த கைகளுக்கு, ஒரு அளவிலில்லை ;
 அவ்வளவும், வந்ததறிந்து சிறிதறோமாகிலு
 ம் நிற்றவில்லை ; எல்லாம் அந்த ரணனத்தில்

பிணமாய்க் கிடந்ததுகள். அனேகராஜாசர்கள்
 குலங்கள் - வேல்கள் - வில்லுகள் முதலான
 ஆயுதமெறித்து, லட்சுமணர்பேரில் பிரயோக
 ம்பண்ணினார்கள். அதெல்லாம் அவருடைய
 பாணத்தினால் ஒன்றுதான் துண்டங்களாய்
 றப்போன தேயல்லாமல், ஒன்றாகிலும் தப்ப
 வில்லை ; அப்போது ராஜாசசேனைகள் நிலைத்
 து நிற்கமாட்டாமல் பின்னிட்டு ஓட்டமெறித்து
 வழிகளிலே பந்துக்களுடைய தலைகள் தங்கள்
 காலிலே இடறுவதினால் ஓய்ந்துவிழுந்து மாய்
 ந்ததுகள். அப்படியாகவே! ராவணன் அந்த
 லட்சுமணருடைய அம்புகளைப்பார்த்துவடவா
 முகாக்கினிபோல மனம் கொதித்துக் காற்றுக்
 குச்சுமானமான, குதினாகள் பூட்டியிருக்கின்ற
 தன்மேனா யதிவேகத்துடன் செலுத்திக்கொ
 ண்டியவந்து லட்சுமணருடன் எதிர்த்தான். அ
 ப்போது கூற்றுவனுக்குப் பித்தேறினதுபோ
 லக் கொல்லுகின்ற லட்சுமணர்-கோபமும், தா
 மும் வேறென்றுபேதம் தோன்றாதபடி ராவ
 ணனைக்கிட்டிவந்து நான் காத்துக்கொண்டிரு
 ந்த பிராட்டியானா ; எங்காவிலுத்தப்பி மோச
 ம்பண்ணியிருத்துக்கொண்டிருந்த திருடா! இன்
 னைக்குநீ தப்பிப்போகமாட்டாயென்று சொல்
 வி, அக்கினிச்சுவாலையாகபெருமூச்சுவிட்டுத் த
 லைகளினோட்டைப் பிளக்கின்ற அக்கினிக்குச்சு
 மானமான பாணங்களை ஒன்றின்பின்னொன்று
 அடிக்கடி அடிக்கடிக்காய்ப் பிரயோகித்துப்
 போர் செய்தார். அப்படியாகப் பொழிந்
 த பாணங்க ளெல்லாம் தன்பேரில் வராமல்
 நயிவே. முறிந்துபோகும்படியாக, ராவணன்
 அதிகூர்மையான பாணங்களினாலேதமிழ்தான்.
 அதுகண்டு லட்சுமணர் லெருவான பாணங்க
 ளான படியினாலே அறுத்தாய், இனியறுப்பா
 யென்று மேகம்பொழிகிறதுபோல சாமானிக
 ளாய்ப்பொழிந்தார். அச்சமயத்தில் ராவணன்
 சாற்கால மழையைப்போல அலுந்திரங்களைப்
 பொழிந்து லட்சுமணர்விட்ட பாணங்களை வி
 லக்கி, லட்சுமணர் மறுபடியும் பாணப்பிரயோ
 கஞ் செய்பவொட்டாமல் அவருடைய அக்ஷ
 ய அம்புறுத்துணியை அறுத்துத் தள்ளினு
 ன். அத்தருணத்திலே இளைப்பாறியிருந்த
 அனுமான் கண்ணில் அக்கினிப்பொறிபறக்
 கவந்து பொய்ப்போர் செய்யாதே செய்யா
 தேயென்று அந்த ராவணனுடைய நேருக்கு
 முன்னாக மறித்து நின்றுகொண்டு இந்தயுத்தத்
 தைவிட வேறொரு நல்லயுத்தமிருக்கிறது அத
 ன்விபரத்தைக் கேளென்று சொல்லுகிறார். நீ
 சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும் மூன்று
 லோகத்தையும் ஜெயித்து இளையாமல் மிகுந்த
 பலத்துடனே தேவேந்திரனுடைய கீர்த்தியை

யழித்துப்போட்டாய், திக்குவிஜயம் பண்ணி
 னாயானும் இன்றைக்கு உனக்கு அபஜெயம்
 வருமென்று சொல்லி, அந்த ராவணனுக்கெதி
 ரில் கையைத்துக்கி அந்தக்கை திருவிக்கிரம
 ருடைய திருவடிபைப்போல எல்லாலோகங்
 களையும் மூடிக்கொண்டுவளர்கின்றதை எங்கும்
 வெற்றிகொண்டு கொடிசுட்டியிருக்கிற அந்த
 ராவணனுக்குக் காட்டி, வில்லாபுத முதலாகிய
 ஆயுதபரிசைக்கொண்டெல்லாம் வெகுசுமர்த்துடனே
 கற்றிருக்கிறாய், இருபது கைகளுடனே யிருந்
 திருந், நீ மிகுந்த பலசாலி, யுத்தத்தில் கைவந்
 தவன், மேலும் தல்ல வீரனாய் மிருக்கின்றாய்,
 என்னைக்குமூன் னில்லு, பார்ப்போ மென்று
 நின்று, அக்கினியைப்போலச் சுவாசமிட்டுக்
 கொண்டு, உனக்குச் சமான மில்லையென்று மி
 குந்த ஆண்மைபுடனே யிருந்தாய், இதுமாந்
 திரமா? சிவனிடத்தில்பெற்ற வான்வல்லமையும்,
 சப்தலோகாதிபத்தியமும், சப்தபிராகாரங்களை
 யுடையலங்காராஜ்யவல்லமையும், உன்னைநியமு
 ம், ஒருவருமொப்பில்லாம லானுகைசெய்திற த
 ன்மையும், உன்தோள்வல்லமையும், உன்பிரதா
 பமும், எல்லாம்என்னொருகுத்தினாலே நாசமா
 க்கிவிடுகிறேன். பலவார்த்தைகள் சொல்லியெ
 ன்ன ! கைலாசபர்வதத்திற்கும், செவ்வாக்கை
 ப்போன்ற கண்களையுடைய அட்டிதிக்கஜங்க
 ளுக்கும், அசையாத அடிகபலமுள்ள இருபது
 தோள்களுள்ள மார்புமுடையவனீ ! குரங்கி
 னுடைய கையினாலே குத்துகிறதைப் பொறு
 த்துக்கொள்ளு, இப்போது நான் குத்துகிற
 குத்துக்கு நீ சாகாமலிருந்தாயேயானால் பிற
 கு உன்னுடைய இருபதுகையினாலேயும் என்
 னைக் குத்து, அதுக்கு நான் சாகாமலிருந்தே
 னேயானால் அப்பால் உன்னுடனே எப்போ
 தும் எதிர்த்துப் போர்செய்திற தில்லை
 என்று திருவடியாகிய ஆஞ்சநேயர் கொண்டு
 ர். அதற்கு ராவணன் சந்தோஷப்பட்டிறல்
 ல சௌரியவந்தன் சொல்லுகிறபேச்சுசொன்
 னாய், நீ பலசாலியேசரி என்னெதிரோவேறொ
 ருவர் நிற்பார்களோ ? நீ வந்து நின்றாயே !
 உனக்கு இந்த உலகத்திலாவது மற்றெங்கே
 யாவது சமானமுண்டோ ? உன்கையி, லொ
 ரு ஆயுதமுமில்லாமல் நீ யொருவனுய் முன்
 னே எங்கள் பந்துக்களை யெல்லாம் கொண்டு,
 தேரின்மேலேறி வில்லைவளைத்துக்கொண்டு மி
 குந்த சேனைகளுடனேவந்த என்முன் தனியே
 வந்து நின்றாயே உனக்குச் சமானமானவர்க
 ளாரிருக்கிறார்கள். நீயே சொல்லுயா, நீ இப்
 படி நின்றபோதே அந்த மும்மூர்த்திமுதல்
 மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள தேவர்களும், தா
 னவர்களும், மற்ற வீரர்களும், பித்துப்பிடித்

தல்லாமல், எதிரோநின்ற மார்பில் குத்தென்று
 நிற்பதக்கவர்களாரிருக்கிறார்கள். இந்த ஆஞ்சரி
 யம் வெளியில் * சொல்லத்தக்கதல்ல ; என
 க்கு இருபதுகைகளிருக்கின்றதுகள், அட்டி
 திக்கு யானைகளும் தோற்றதென்ற புசமுங்
 கொஞ்ச முண்டு ; இரண்டுகைகளை யுடைய
 நீ என்முன் னிப்படிசொன்னாய், இனிமேல்
 என்யுத்தமானது எனக்கு வெற்றியைத்தார்த்தக்
 கதல்ல, எட்டுத்திக்குகளையுந் ஜெயித்த எங்கீர்
 த்தி யழியும்படியான ஒரு இகழ்ச்சி முன்னே
 யே உண்டாயிருக்கின்றது. என் உயிருக்குச்
 சமானமான அதிகாயென்னும் புத்திரனைத்
 தனாயில் தேய்த்து, ரத்தவெள்ளம், லங்கையெ
 ல்லாம் பாவச்செய்தாய். அந்த ரக்தம் இன்
 ன முலாவில்லை, இப்படியிருக்க நீ என்முன்னி
 ன்று; இவ்விதமாய்ச் சொன்னாய், நீசொன்னது
 இசைவானதுதான். இது வீரர்களுக்குப் பொ
 துவானதுவே, நீ இப்போது பாணித்ததே
 சரி ; வேறே பேச்சென்னத்துக்கு உன்சொல்
 லுக்குப் பின்னிட்டுத் தலைகுனிய மாட்டேன்.
 இந்த உலகக்களெல்லாம் பார்க்க என்மார்பிலே
 நீ குத்தென்று ராவணன் சொன்னான். அந்த
 வார்த்தையைக்கேட்ட அனுமான் சௌரியவந்
 தனென்றுமெய்ச்சி, வீரகாஜ்ஜிதத்துடன் அவ
 ன்தேரின்மேற் பாய்ந்து, கண்ணிலே நெருப்
 புச்சிதறப்பார்த்து, அவன்மார்பிலேதறித்திருக்
 கிற ஆபரணங்களுடன் கவசங்களெல்லாம்பொ
 டிப் பொடியாய்ச் சிதற வச்சிரம்போலிருக்கி
 ன்ற தம்முடைய கையா லோக்கிக் குத்தினார்,
 அப்போது, பர்வதங்களிலெல்லாம் மணலுதிர்
 ந்தது. ராவணன் கண்களில் அக்கினி உதிர்ந்தது.
 அவன் தலைகளிலிருக்கிற மூளைகள் தயிர்போ
 லத் ததும்பிக்குழம்பினதுகள். ராஜ்ஞ்சுக்கட்ட
 ங்களுக்கெல்லாம் பிராணன் கழன்று போய்வி
 ட்டது. எல்லாவாணங்களுக்கும் மயிரும்பல்லு
 களு முதிர்ந்துவிட்டதுகள். மேகங்கள் மழை
 யைக்கக்கினதுகள். அந்தராக்காச குலாதிபனு
 டையகைகளிலும், மற்றராக்காசவீரர்களுடைய
 கைகளிலும் பிடித்த வில்லுகளிற்பூட்டின நா
 ண்களெல்லா மறுந்ததுகள். சமுத்திரம் நீலகு
 லைந்தது. சப்தகுலபர்வதங்களும், அதிர்ந்து
 கல்லுகளை சிந்தியதுகள். சூரியக்கிரணங்களு
 முதிர்ந்ததுகள். திக்கெஜங்களுடையபல்லுகளு
 முதிர்ந்ததுகள். சகலருடைய ஆயுதங்களுந் த
 றையிலேவிழுந்ததுகள். ராவணனுடைய மார்பி
 லிலே நெருப்புப்பொறி பறந்தது. அனுமா
 னுடையகைக் குத்துப்படவே ? ராஜ்ஞ்சாதிபதி
 யான ராவணனுடைய மார்பிலே பூர்வத்தில் அ
 ட்டிகஜங்களுடைய தந்தங்கள் அழுந்தி முறி
 ந்ததெல்லாம், கீழேபலபலவென்று உதிர்ந்தது

போக. அன்னுக்கட்டியிருந்த கவசத்தில
 சூத்திரைவத்தாரத்தினக்களெல்லாம்பேர்ந்து திக்
 குளிரிக்குள்ளில் சிதறி, ஆகாசத்திலிருந்து ந
 ளுத்திரைக்க னுதிர்ந்து விழுந்ததுபோல விழந்
 ததுடன். அவன்கண்களில் பொறிபெழும்பி
 யது. அப்போது பிரளயகாலத்துச் சண்ட
 மாருதக்காற்றடிக்க, அலைந்து தள்ளாடிச் சா
 ப்த மகம்மேரு பர்வதம்போல ராவணன்சா
 ப்ததான். அதைக்கண்டு தேவர்கள் சந்தோஷி
 தது. அரிப்பரித்துத் திருவடியாகிய ஆஞ்சநே
 யர்பேரிலே புஷ்பமாரி பொழிந்து வாழ்த்தி
 னார்கள். ராஜாசன்களெல்லாம் பயந்தார்கள்.
 வானரர்களெல்லாம் ராவணன் தோற்றுப்போ
 குனென்று; சரீரம் புனகாங்கிதமாய்க் கூத்தா
 டினார்கள். அப்போது ராவணன் மலைகளிலி
 ருந்து யோகாப்பிரசாம்பண்ணி சுவாசவாயு
 வி விழையையறிந்த, தபோதனர்கள் கைவந்த
 திதியால், தங்கள் தேவதேவதவிட்டி, மற்றொ
 ருதேவததில்புகுந்து, அந்தத்தேவதத்துக்கு மா
 தபாபிவந்த காலத்தில், தங்கள் பழயதேவத
 தை படைவதுபோலவும், அந்தத்தேவததிலு
 பவிக்கக்கூடாத இய்திவிஷயங்களை மற்றொரு
 தேவதையடைந்து அதுபவித்துவிட்டி, ம
 தபடியும் பூருவதேவதைய படைவதுபோலு
 ம், மூர்ச்சைவெளித்துபார்த்துபெருமூச்சுவி
 ட்டிப் பேசும்போதெல்லாம்ரத்தங்கக்கிக்கொ
 ண்றியாயுபுத்திராபாப்பார்த்து, ஒருவருஞ் சமா
 னமில்லாதவீரனே! என்னைச் சின்னாயின்னப்
 பரித்திருப்ப, இனியென்னுடனே யுத்தஞ்செப்
 பமாட்டாயல்லவா! என்று எதிரோதெருக்கி
 வந்து வரிசையாகத் தோள்களையுடைய ராவ
 ணன் சிலவார்த்தைகள் சொல்லுகிறான். பல
 மெய்பதும், அது உண்டென்பதும், உன்னி
 டத்திலேதா னிருக்கின்றது, ஒவீரனே! மற்
 ரவர்களைல்லாம் பேடிக்குச் சமானமானவர்க
 ள். என்னை மூர்ச்சிக்கும்படி குத்தியபடியா
 ல் உட்பலத்தை இந்தச் சப்தலோகங்களிலும்
 நிறைத்தாய், பிரமதேவன்வந்து சலிக்கக்கடவா
 பென்றுசெய்தாலும்சலியாதவன் நான், வருத்த
 மெய்கிறதை இதுபரிபந்தம் அறிந்தவன்ல்லா
 த என்னை அதையறிப்பபண்ணினாய். ஒ! ஜயசாவி
 யே! இன்னம் ஒருவார்த்தைஇருக்கிறது சொ
 ல்லுகிறேன்; உன்மார்பிலே பிரளயகால
 த்திடிபோல என்னையால் ஒருகுத்து குத்துகி
 நேன்; அதற்குத்தப்பிப் பிராணனுட னிருந்
 தப்போது உணக்குச் சமானமானவர்கள் இ
 ர்த மூக்தலோகங்களிலும் ஒருவருமில்லை, நீ
 யே தின்றைக்கும், மற்றென்றைக்கும், உன்னவ
 ன் உணக்கு வேறே பகையு மில்லை பென்று
 சொன்னான். அதற்கு அனுமான் எப்போது

என்னைக்குத்தினால் சாகாமல் நின்று பேசினு
 போ? அப்போதே நீ என்னை ஜெயித்தவனல்
 லவா? நிறல்லசமர்த்தன், மிகுந்தபலவான் என்
 னு எதிரோதந்து அவன் சமீபத்திலேபோய்,
 உன்கடனை நீ வாங்கிக்கொள்ளென்று மார்பைப்
 காட்டினின்று. அப்படியிருந்த உற்சாகத்து
 டனின்ற ஆஞ்சநேபருடைய மார்பிலே, பல்
 லை இறுக்கிக் கடித்துக்கொண்டு, சிலத்துவாரம்
 போன்ற பத்துவாய்களையும் மடித்து இருப
 துகண்களிலும் நெருப்புப்பொறிபறக்கக் கை
 களை முறுக்கிப் பலவிரல்களும் நெரிய வீதி
 அய்திடிக்குகளும், போதாதென்னும்படி நீட்
 டி ஒங்கி இருபதுகையிலுமேயும் குத்தினான்.
 அந்தக்குத்துப்படவே பிரளயகாலத்தில் சமூ
 த்திரத்தினால் மூடப்பட்டிப் பூமிபழிந்தகாலத்
 திலும், அழிபாத கிரஞ்சிவிகளெல்லாரிலும்
 வல்லமைபுடையவரான ஆஞ்சநேயர். அந்த
 ராவணனுலே பூருவத்திலே சலித்த கைலாயம்
 போல மெய்சலித்துப் பதைத்தார். அப்ப
 டியனுமான் சலிக்கவே! தேவலோகமெல்லா
 ன் சலித்தது. தர்மஞ்சலித்தது. சத்தியமொ
 த்சலித்தது. பின்னையும், தவமும், வேதமும்,
 நீதியும், கருணையும், சகலமுஞ் சலித்ததுகள்.
 அப்போது வானரவீரர்க ளெனவரும், எக்கால
 த்திலே ஆளுக்கொரு பருவத மெயித்துக்கொ
 ண்றி, ஆகாசத்தில் வெளியில்லை பென்னும்படி
 யாய்நிறந்து பிரளயகாலத்தில்உலகங்களையெ
 ள்லாமழிக்க மேகங்கள்சொரிசிறுதுபோல ஆயி
 ரங்கோடிக்கு மதிசமான அந்தப்பருவதங்களை
 ராவணன்மேலே யெறிந்தார்கள். அதுகண்டு
 தேவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். வானரவீ
 ரர்கள் மிகுந்தகர்வத்துடன் மலைகளையெறிந்து
 ஆகாசத்தி லிடமில்லாமல் ஒருவார்க்கொருவர்
 நெருங்கி விவகாமல் நிறைந்து நின்றபடியால்
 சூரியனுமறைந்து உலகமெல்லா மிருண்டது
 வானரர்க ளெறிகிறமலைகளினால் இனிராஜாசு
 கள் நளங்கிப்போய் விடுவார்களென்று நினைத்
 துத் தேவர்களெல்லாம் ஆகாசத்தில்வந்து சூ
 ழ்ந்துகொண்டார்கள். வானர்கள் எறிந்தம
 லைக ளொன்றுடனென்றுதாக்கி யுடைபட்டி, இ
 டிகள்போல நெருப்புப்பறக்கும்படி ஒன்றோ
 டொன் னாய்ந்துகொண்டு, கோதண்டத்தினி
 ன்றும் புறப்படுகின்ற அம்புகள்போலவும், சி
 லாவருஷம் போலவும், பூமியில் விழவே ரா
 ளுசசேனைகள்பயந்தோடத்தலைப்பட்டதுகள்.
 அந்தப் பர்வதராகிகள்போய் விழுந்தினால் சு
 முத்திரைக்குஞ்சவறிப்போய்விட்டதுகள். உல
 கமெல்லாம் இன்றையதினம் கல்லால் முழுதி
 ட்போய் விடுமென்ற பெருந்தொனி யுண்டா
 யிற்று. அதைக்கேட்ட ராவணன்மிகுந்தகோ

பங்கொண்டு, தேவர்களால் புகழ்பெற்றிருக்கின்ற தன்விலை வளைத்து ஆயிரமாயிரங்கோடி பாணங்களைப் பிரயோகஞ்செய்து அகத்தனைமலைகளையுஞ்சிலுச்சில்லாயுடைத்துக் கீழேதள்ளினான். அம்புகளினாலே துண்டுகளாக்கப்பட்ட பருவநீர்கள் ராவணனுவிற்றிருந்தமலைகள் துண்டிதுண்டாய்ந்து விழவும், பாணங்களெல்லாந்துண்டாக்கப்படவும், ஆளிகள்-கீக்கர்கள் பெரியகொடிஞ்சிகளுடன்கூடிய தேர்கள் எல்லாம் சின்னாபின்னமாய் நசுக்கிப்போகவும் விழுந்தன. தேவர்கள் ராவணனுடைய பாணம் பாயும் விதமும், மலைகளொன்று நூறுயிரமாக முறிந்தவிதமும், மலைகளிடியுண்டு பொடிப்பொடியாய் நொறுங்கினவிதமும் கண்டு, இப்படியாக இந்தக்கொடியவன் வில்வித்தை கற்றானே யென்று பயந்து கைகளை விரித்தார்கள். ராவணனுடையபலத்தை நாசப்படுத்தி கிறோ மென்று வானாவீரக்கூட்டங்க ளெடுத்தெறிந்த மலைகளையெல்லாம் அவனுடைய பாணங்கள் பொடியாக்கிவிட்டன. அதனால் சுற்றிலுமிருந்த கடலெல்லாம் தூர்ந்துபோய் விட்டது. ரணகளத்தில் நின்றவர்கள் தேகத்திப்படிந்த புழுதிகளையெல்லாம் அவர்கள்தேகத்திலிருந்து வழிகிற ரக்தவெள்ளங் கழுவிவிட்டுப் பூமியையுந் துடைத்துக்கொண்டோடினது. அப்போது ராவணன் இந்தக் குரங்குக்கூட்டங்க ளிப்படிச்செய்கிறபடியா லிவைகளையெல்லாம் கொன்று, இந்த இரண்டு மனிதனாய் மிந்தக்ஷணமே வெல்லுகிறேன் என்று அதிககோபத்துடனே பத்துக்கையிலேயும், பத்துவில்லை யெடுத்திக்கொண்டு பத்துக்கையிலேயும் பிரளயகாலத்து மேகம்போல சரமாரிகளாய்ப் பொழிந்தான். பத்துவில்லிலேயும் கையொன்றுக்கு ஆயிரமாயிரம் பாணங்களாகத் தொடுத்து எய்கிறபோது ஆகாசம், பூமி, சமுத்திரம் திசைகளெங்கும் அம்புகளாய் நிறைந்துவிட்டது. அந்த ரணக்களமானது ரக்தத்தினாலே அந்திவானம்போலே செவந்தது. வானங்கள் பந்திபந்திகளாகமுந்துவிழுந்தன. பிணங்கள்மலைமலையாகக் குவிந்திருந்தபடியால் அவற்றை மலைகளென் றெண்ணி மேகங்கள் வந்து கவிந்தன. நீலப்பட்ட அம்புடன் கீழேவிழுந்தான். அனலனும் மாணமுர்ச்சையாய்விழுந்தான். கவையன் அம்புதைத்து முர்ச்சையடைந்தான். காலகோடி விஷித்துக்குச் சமானமான அம்புடனே அங்கதன் முர்ச்சையானான். சூலாயுதம்போன்ற முச்சிரபாணத்தால் சாம்பவன் கருண்பிவிட்டான். மற்றவானரவீரர் மார்பில் அம்புகள் தைத்தபடியால் தங்கள் வெற்றிபெற்ற

வீரர்களும், ஆண்மைபாண செய்கைகளும் குறைந்துபோனார்கள். குழந்தைகள் வானப் பெருஞ்சோலைகளெல்லாம் சிதறுபெய்தபெட்டு மெலிந்துபோய்விட்டார்கள். மீதியான வானங்கள் னோடிவந்து முறைபிட்டுநின்றன. இளம்பெருமான் கோபங்கொண்ட ராவணன் விட்ட நூறுகோடி, நூறுநூறுயிரக்கோடியான பாணங்களை யெல்லாம் தமது அம்புகளால் அறுத்து அவன்கையிலே வைத்திருந்த பத்துவில்லையும் இரண்டாண்டாகமுறித்துப்போட்டார். அதைக்கண்டு தேவர்கள் சந்தோஷித்து ஆரவாரித்தார்கள். ராக்ஷசர்கள் மெய்விபரீத்து, மனம் வெதும்பினார்கள். முனிவர்களெல்லாம் புஷ்பமாரிகள் பொழிந்தார்கள். லட்சுமணருடைய திருத்தோள்களைப்பார்த்துப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டு தருமதேவதை வந்து சேர்ந்தது. ராவணன் இளம்பெருமானைப்பார்த்து, உன்யுத்தவல்லமையும் நன்றியிருக்கின்றது, உன்யுத்தசாதாரியமும் நன்றியிருக்கின்றது, உன் குறிப்பும் நன்றியிருக்கின்றது, உன்னைவேகமும் நன்றியிருக்கின்றது, உன்வித்தியா சாமார்த்தியமும் நன்றியிருக்கின்றது. உன்னுண்பின்னத்திறமையும், அதுபோலவே உன்மேனியழகும் நன்றியிருக்கின்றது, என்று கரகம்பப்பண்ணி உனக்கு நியேசமான மென்று சொல்லி, ஆரணிபத்தில் அன்றைக்கு கரையும் அவன்சேனைகளையுங்கொன்ற உன் தமயனும், இந்நிரனைத் தன்வல்லமையால் தேவலோகத்தில் ஜெயித்த என்மகனும், நானுக்கூடச் சரியல்லோ மாறு வந்த லோகத்திலே உனக்கு எதிராரிருக்கின்றார்கள் என்று சொல்லி இவ்வள வில்லினாலே நாம் ஜெயிக்கமுடியாது. இவ்வளத் தாமசியாம வின்மைக்கே கொல்லவேண்டு மென்று நினைத்து, உடைபட்ட பல்விஞ்ஞலே யழுத்திப் பிரம்மா கொடுத்த வேலாயுதத்தைத் தன்பலக்கொண்டெடுத்து லட்சுமணர் பேரிலே பெறிந்தான். அதுவருகிறபோது லட்சுமணர் அநேகம் அம்புகளைக்கொண்டு தடுத்தார். அந்த அம்புகளையெல்லா மெறித்துப் பொறியாயுதிர்த்துவிட்டு அக்கினிகளைக்கக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய்வந்து லட்சுமணருடைய மார்பிலே பாய்ந்தது, பாயவே பழையுத்திமாருதிய இளம்பெருமானும் அந்தபெரிய ரணக்களத்திலே சேர்ந்து விழுந்தார். அதுகண்டிப்பந்து வானங்கள் னோட்ட மெறித்தன. தேவர்கள் நடுங்கி உணர்வழிந்து போனார்கள். ரிஷிவரர்கள் மனம் பதைத்தார்கள். ராக்ஷசர் சமுத்திரத்திற் கிரட்டிப்பாகக் கொக்கரித்துச் சந்தோஷித்தார்கள், பூமிசுழன்றது. சூரியனுடையபிரகாசமு மந்த

காசப்பட்டது. அப்போது ராவணன் இளைப்பெருமாளைப்பார்த்து, இவன் வெள்குப்பயப்படவு மில்லை, சாகவுமில்லை, மூர்ச்சித்திருக்கிறான், இவனை யெயித்துக்கொண்டுபோய் விடுவோமென்றெண்ணித் தேவானிடமிருந்து கால்டையாக ரத்தப்பிரவாகத்திலே ஓடிவந்து மூன்ருதிரமூர்த்தியினுடைய வெள்ளியநிலிபையெயித்தது நம்முடையபாக்கிரமத்துக்கு அவமான மாச்சேயென்று நாணப்பட்டு அந்தநாணத்திரும்படி அய்யிடஞலாகலங்களுக்கும் சிறந்த மகமேருவாகிய பொன்மையை இப்போ தெயுக்கிறவனைப்போலவிஷித்துக்குச் சமமான மனதையுடைய ராவணன் இருபதுகைகளாலுடனென்று இளையபெருமாளை யெயித்தான். தமக்கெயற்கையான செஷித்து வகியவானக்கெடாமல் சாஷுது ஸ்ரீராமமூர்த்தியே ! அந்தப் பிரதாபாதாரியாகிய ஸ்ரீயப்பதியென்று தம்முடையதிருவுள்ளத்தில் நிபாணித்துக்கொண்டு மூர்ச்சித்திருக்கின்ற ராவணன், திக்குப்பாலகதையிங்கச்செய்து, கைலாசத்தையெயித்த ராவணன்கைகளுக்கு அந்தராமாதுஷர் எயிடவில்லை, அப்போது பத்துத்தலைகையுடைய தசமுகனென்கின்ற ராவணன் ஒருகையெயித்திருந்தான். அவன்கைகளெத பருவதக்களை யொத்திருந்தன. அப்ப மாவிசாதாரண ஸ்ரீராமருடையதிருத்தம்பியாகிய இளையபெருமாள் அந்தப் பர்வதத்திலே உதிக்கின்ற பாலசூரியனை ஒத்திருந்தார். அப்படி இராமாதுஷனுடைய திருமேனியை எயித்தப் பலமில்லாதவருப் ராவணன் பெருமூச்சு விட்டிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது மூர்ச்சைதெளிந்த அனுமாரோடிவந்து ராவணன் ஒருஇடியிடித்துத்தள்ளிவிட்டு, கங்கைமணைக்கையினுலே தாக்கி யெயித்துக்கொண்டு அதிவெகைய அப்பாலே போம்போது ஸ்வேரு பக்கியானமொன்றுக்குமாதிரம் இளையபெருமாள் ஆண்டவனென்று சொல்லுந்தன்மையை யுடையவராக விருந்தாலும், அப்பெய்னும் பத்திடால் ஒருகுட்டியைப்போலவும், ஆஞ்சநேயர் அந்தக் குட்டியைத்தழுவிப்போகின்ற மந்திரையப்போலவும் பிரகாசித்தார்கள். இவ்விதமாய் லட்சுமணர் சற்றுநோத்திற் குள்ளாக மூர்ச்சைதெளிந்த எழுந்திருக்கும்படித் தாக்கிக்கொண்டு கையும், காலும், திருக்கண்களும், செந்தாமரைப்பட்டிப்பத்திற்குச் சமான்மையப்பிரகாசித்திற் ஸ்ரீராமபிரானுடைய சந்திதிக்குப்போனார். அப்போது ஸ்ரீகோதண்ட தீக்ஷா குருவும் பாண்டிகம்பேரிலே போருக்குப்போகிற ஒருசிக்கப்போல ராவணன்பேரில் எதிர்க்கதாந்தருளினார். தேவதைகள் பட்டியமா

பொழிந்தார்கள். ராவணனுந் தன்தேவானிடமிக்கொண்டிருந்தான். அவன் ரத்தத்திலேயும் ஸ்ரீகாருஸ்தருவதிலகர் கால்டையாகவும் எதிர்க்கிறதை அனுமானாகிய திருவடியானவர்கண்டு மூன்றால் பரிசுத்தத்தையடையும்படித்தகங்கையைச் சிரத்திலே தாங்கியமகாநபாவர், அந்தக்கங்கையைத்தந்ததிருவடி பாவிகளுடைய போர்க்களத்தில் நின்றுகிரமப்படக்கண்டு சகிப்பாரோ ! மனம்பொருமல் மிகுந்த பரிவுடனெவந்து சுவாமி ! அவன் ஆயிரக் குதிரகட்டின தேரின்பேரிலேறிவந்து எதிர்க்கத்தேவரீர் பாதசாரியாக எதிர்க்கிறது கலபமாகக் காணும், அடியென் சிறியேனானும் என்னுடைய தோளின்மேலேறி யருளவேண்டுமென்று பற்பலவிதத்தில்பிரார்த்தித்தார். அப்படி பிரார்த்திக்க, அந்தக்கலபானகுணபிராமனும் நல்லதுநல்லதென்று பருவதத்தின்பேரிலேதானியெறுகிற ஒருராஜசிம்ஹம்போல அனுமானுடைய தோளிலேறவே, தேவர்க்கப்பல்லாண்டிபாடினார்கள். சூழ்க்கைநைத்தாங்கியெயித்த தாயைப்போல மாருதி சந்தோஷித்துக்களித்தார். திருக்குறளான ஸ்வேருபமாய் உலகத்தையளந்தவருடைய திருவடியை அப்போது அனுமான் செவ்வையாகப்பார்த்தும் பரிசுத்தும், சிந்தித்தும், அறிந்து சமக்கக்கிடத்ததெயென அநிசயமடைந்தார். அதுஅறிந்து எப்போதும் உரிமையாக அவரைத் திருத்தோளிலெயித்திற அந்தக் கருடபகவானும் ஸ்ரீராமபிரானும் திருத்தோளில் எழுந்தருளச்செய்து கொண்டு ஆறந்தக்கூத்தாய்கின்ற ஆஞ்சநேயருடைய பாக்கியம் இப்போது தமக்குக்கிடக்கவில்லையெயென்று நாணினார். ஆதிசேஷனும் தலைநித்தினார். அப்போது அந்த அனுமான் திருப்பாற்கடல்போலப் பிரகாசித்தார். ஸ்ரீராமர் அந்தத் திருப்பாற்கடலிலே வாசமாயிருக்கிற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவான புருஷோத்தமணாப்போல விளங்கினார். ஆனாலும் அந்தப் பரமபுருஷோத்தமணாப்போலிவர் யோகத்தினைசெய்யாமல் வீற்றிருக்கிற படியினுலே அந்தமாருதி வேதமும், ஸ்ரீராமர் அந்தவேதத்தினுடைய மூடிவிலேயிருக்கிற போதசொருபமான ஸ்ரீநாரியும்போலப் பிரகாசித்தார். மேலும் அந்த அனுமான் ஞானம்போலவும், ஸ்ரீராமர் அந்தஞானத்துக்கு மேலேயிருக்கிற பரமபதம்போலவும் காணப்பட்டார்கள். அண்டக்களையெல்லாம் உண்டு வயிற்றிலடக்கின, அந்தப் பகவானைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்து பலவிதமாகச் சாரிக்கொதிக்கிற அனுமானுடைய தோள் வெண்மையாயிருக்கிற படியால் அந்தமகம்மேருபர்வதத்தையும் சமா

னமாகச் சொல்லக்கூடாது அப்படி தோன்று
கிற அனுமானையும் அவர்தோளிலே சேவை
சாதிக்கிற சக்கிரவர்த்தித்திறமகளுன கோதண்ட
டாமனையும் சண்டி, ரிஷிஸ்வர்கள் பல்லா
ண்டு சொன்னார்கள், தர்மதேவதையுங் கையை
யெய்தித்துக்கொண்டு ஆனந்தநிர்த்தனமாடியது.
சிவன், பிரம்மா, உபேந்திரனாகிய விஷ்ணுமுத
லானசகலமானதேவர்களும் இந்தராமராவணர்
களுடையபுத்தம்பார்க்கும்படியாகவந்தவர்கள்
அச்சத்தோடுசொரிந்தார்கள், அப்போது ஸ்ரீராமன்
கோதண்டத்தையெய்தித்து குணத்தொணி
பண்ணினார், அந்தத்தொனி பிரளயகாலத்திலே
சகல ஜீவராசிகளையும், தன்வாயிலே போட்டுக்
கொள்ளுகிறபோது ருத்திரன் கொக்கரிக்கும்
தொணிபோலிருந்தது. ராஷ்சரீரங்களும் இ
யக்கர்முதலாகிய அனைவரும் பிராணனும் போ
காமல் நிற்கவும், மாயாமல்சொர்ந்து நாவலர்
ந்து கலங்கி மிருகங்கள்போல அறிவுநீங்கி ந
டுங்கினார்கள். பதினாலுலோகமுங் குலைகுலை
ந்து பிரமதகணங்களுக்கு இறைவனாகிய சிவ
னும், பிரம்மாவும், தலைநடுங்கினார்கள். அந்த
ச்சமயத்தில் ராவணன் பிரளயகாலாக்கினிபோ
லச் சமுத்திரநீரையும் குடிக்கத்தக்க வைகளும்
நிக்குகளெல்லாம் அளக்கத்தக்கவைகளும், பூ
மியையும் ஆகாசத்தையுந் தொலைக்கத்தக்கவை
களுமாகிய ஏழுபாணந்தொடுத்தி எய்தான்.
அந்த ஏழுபாணத்தையும், பதினாலு தண்டமா
க அறுத்துத்தள்ளிப், பின்னும் அஞ்சபாணங்
களைக் கோதண்டத்தில்பூட்டிக் காலாக்கினியுந்
தீயும்படியான அக்கினி வீசிக்கொண்டுபோக
ஸ்ரீராமர்பிரயோகம் பண்ணினார். அந்த அ
ஞ்சபாணத்தையும், அஞ்சபாணத்தினால் ஆ
காசத்திலேயே விலக்குவித்து அம்புகளை ஆ
கர்ன்ன பரியந்தமாக நானையிழுத்தராவணன்
விட்டான். வேதமுதல்வராகிய ஸ்ரீராமபிரா
னரும், பத்து அம்புகளையெய்தி அந்தப்பத்
தம்பையும் அறுத்துத்தள்ளினார். அவன்சமீ
பத்திலேயிருக்கிற அநேகராஷ்சரீரன் பிரயோ
கம்பண்ணின ஆபுதமழைகளையுஞ் சில அம்
புகளினாலே அறுத்துத்தள்ளி அவர்களுடைய
பாணங்களையுஞ் சுட்டெரித்து, அவர்களது தலை
களையும் அறுத்து, மலைமலைகளாய்க் குவித்து,
அவர்கள் பிரயோகம்பண்ணின ஆபுதங்களையு
ம், ராவணனெய்கிற அம்புமழைகளையும், வா
னரர்கள் பேரில்வந்து படாமல் மறுத்து அந்
த ராஷ்சரீரகது தலைகளையும் துண்டித்தார்.
அப்போது அனுமானுவர் பூமியிலேயிருந்
தாரென்று பார்த்தால், ஆகாசத்திலேயிருப்பா
ர். மறுபடியும் ஒருஷ்டித்திலே அந்த ராவ
ணனுடைய எல்லா முகங்களுக்கு மெதிரே நே

ராகநிற்பார். அங்குவந்தவஞ்சகரான அந்த
னை ராஷ்சரீரனுடைய முகத்துக் கெதிரேயும்
பிரகாசிப்பார். அறிவேகமாய் ஸ்ரீராமனுடைய
அம்புக்கு முன்னேயும் போவார். மனதுக்
கும் முன்னேயும்போய் நிற்பார். அப்பிரகா
ரம் இடசாரி வலசாரியாகச்சுழன்றுதிரியும்போ
து, அந்தரணக்களத்திலே எங்குவந்தவர்களா
முனதுகள். அவைகளுடனேகூடப் பேய்களு
மாடிப் பாடத்தலைப்பட்டனதுகள். யானை - தே
ர் முதலானதுகளை யிழுத்துக்கொண்டு பலரக்
ததுறுகள் கடல்போலெங்குமோடினது. அந்
த ரணக்களத்தில் தேர்களுெல்லாம் சச்சரங்க
ளோடுகூட அஞ்சருவாணிமுறிந்து உடைபட்
டிப்போயின. யானைகளுருண்டுபோயின. கு
திரைகளெல்லாம் துண்டங்களாய் விழுந்தன
பேய்களும் ரணக்களத்தில் கூட்டங்கூட்டமா
யடைந்தனதுகள். ராஷ்சரீரகளெல்லாந்தேரிழந்
து, சிலையிழந்து, ஆணையிழந்து, குதியையிழந்
து, தங்கள் செளரியமும், கவசமும், சிடித்துவ
ந்த துவசமும் மாறினிலே தரித்துவந்த வெற்றி
மாலிக ளுமிழந்து, பிறகு தங்கள்தலைக ளுமிழ
ந்து போனார்கள். அந்தச்சமயத்தில் அநேக
ராஷ்சரீரநீர்ள்வந்து தங்கள்புருஷர்களுடைய
தலைகளைத் தேடிப்பார்த்து, விகார தொருப
முள்ள அரக்கர்களுடைய தலைகளும், யானை
குதிரைகளுடைய தலைகளும், பேதந்தோன்றா
மல் சிதைந்து குழம்பிக்கிடக்கிற படியால்
மயங்கி யானைத்தலையை இதுதான் என்புருஷி
ன் தலையென்றும், குதிரைத்தலையை இதுதான்
என்கணவந்தலை யென்றும், இவ்வாறாக எயித்
து உடற்குறைகளோடு பொருத்திப்பார்த்துத்
தழுவிக்கொண்டு அழுதுமாண்டார்கள். ஸ்ரீ
ராமபாணமான காலனானது ஒன்று பத்து
துறு ஆயிரமாகத் தலைகளையறுத்துக் குவித்து
ம், அதன்விசைபோயாமல் திரிந்துக்கொண்
டு அநேககோடி சேனைகளையும் உருவிச்சென்
றது. தந்தேருடனே ராவணனெருவனிற்கு, ம
ற்றங்குள்ள சேனைகளெல்லாங் கொலையுண்டு
போகவும், ராஷ்சரீரகளுடைய வாய்கள் ஆர்ப்ப
டங்கினதுகள். கண்கள் அக்கினிகளைக் கக்கிக்
கொண்டு பார்க்கின்ற அவரவர்கள் அகக்காரங்
குலைத் தலைத் - தடக்கினதுகள். அவனுடன்
வந்தராதகஜதுரகபதாநிக ளெல்லாம் மாண்டு,
பிணங்கள் மலைமலைகளாய் மேகமண்டலமுதல்
ஆகாசபரியந்தம் உயர்ந்து கிடக்கிறதைப் பல
துகைகளிலுங்கண்டு, ராவணன் சர்ப்பப்போல
ச்சீறிக்கொபித்து, அதிசீக்கிரமாகவிலிலிலே இ
ரண்டிபாணங்களைத் தொடுத்தித் தொளளவும்
வாங்கி, ஸ்ரீராமமுர்த்தியினுடைய மரகதாத்தி
னம்போன்ற இரண்டி திருத்தொள்களிற்போ

யமுந் தன்படி யாய் பிரயோகம்பண்ணினான். அதனைப் பார்ப்பு பண்ணுகையென்று ஒருதி விவியாட்டுமவாங்கிப் பிரயோகித்து, ஊழிக் காலத்துச் சண்டமாருதர்காற்றாது மந்திரி கியை முறித்துவிட்டதுபோல அந்த ராவண னுடைய பிடித்திருந்தவிலைத் துண்டித்து விட்டார். துண்டித்தமாதிரிதான் திரிவிட யிராவணன் மறுவிலைபிடுத்து நானேற்றி ஆக் கிரமித்து அந்நபத் தொய்க்குஞ்சையத்தில் அ லையுள் எப்பிரயோகிய ஸ்ரீராமமுறித்தி ஒருதெ ய்விகற்பொழுத்திய அயிரத்தையவிட்டுநாகப் படுத்திவிட்டார். அவ்வவனிலே திவ்வாமல் அ திவவேகமாக அந்தராவணனுடைய ரத்தத் வே கட்டியிருந்த அமிசகருவினைத்தலைகொடி மறு த்தெறித்தார். அந்தகாலத்தில் அதிசபலம் பொருந்திய ராவணன் பிடித்தொருவிலையில் அந் திராமெய்திதுப் பிரயோகஞ்செய்யயத்தனித்தா ன். அதை எவன் எங்கெவொட்டாமல்செனாளாமல் ஸ்ரீராமமுறித்தித்தந்தார். அவனுடையகுடைபுக் கொடியும்பாங்களுந், விணைகளாலேதணிந் து விழுப்படியாக அதுத்துத்தள்ளி அவனுடைய அநிசபிரகாசமான கலசத்தையும்முறித்துவிழத்த ள்ளினார். இதுவுமன்றி அந்தராவணனுக்குமே லுமேலும்புத்தகனத்திலிருகிற சேமத்தேர்க ளைவாறொட்டாமல் அழியுமாறான பாணங்க ளால்விவக்கி நாசப்படுத்தியெய்தார். அப்போ து எமனுக்கையெடுத்துக்கொண்டு ஆடுப்படி யாக அந்த ரத்தவெள்ளமோடுகிற மனைகளத்தி ல் அந்தத்தேனாவிடிக் குறித்தான். குறித்த போது பிரயோகித்துக்கொண் டிருக்கிற அவன் டிரிட்களிக்மேல் சிலபாணங்களை யெய்தார். அந்தப்பாணம் முன்னாலே ஸ்ரீயன்பேரிற் பா ள்த்த அனுமாவைப்போல அதிகவிசையாகப் போயவக்கிடத்தையப்பலமேருமலைகளைத்தன் னிக்கொண்டு போவதுபோலத் தள்ளிக்கொண் டுபோய்ச் சமுத்திரத்திலே போட்டுவிட்டான். அந்த ராமபாணமானது நெழக்கப்பட்ட ரத் திவக்கையெல்லாம் தக்கவிதிக்குகளில் கிதறு ம்படியாகப்பண்ணிக் கிடங்களைக்கடலிலே த ள்ளினபடியால், வாயுபவாஸுல் முறிப்பட்ட மேருவில்கொடி முடிசுன்பறியுண்டு கடலின்வி ழுந்துபோவவும் அந்தமருடக்கன் பிரகாசி த்தான். அக்கணம், ஸ்ரீராமருடைய கோதண்டத்தையித பறப்பட்ட அம்புளோடு பறி யுண்டுபோய்க் கடலின்விழுந்த அந்தமருட மா னைவகன், பர்போடத்துடன் கூடிய ஸ்ரீயிரன் தக்கவையால் கெளரவிகெண்ட கிரஹணசர் ப்பங்களுடன் சமுத்திரத்திலே விழுந்ததுபோல வுமிருந்தான். ஒவ்வொருசெவ்வு மனையக்கு ள் தங்கிட்டக்கவையிற் தவிர்த்து தாத்தமா

வானவன் ஸ்ரீயனைஇழந்த பகலைப்போலவும்; சந்திரனைஇழந்த ராத்திரியைப்போலவும், பொ லிவிழந்து காணப்பட்டான். இதுவனாரிலு ம் தன்னோடுசண்டைசெய்தவர்களிடத்தி லெல் லாம் வெற்றிபெறுவதே யல்லாமல், இந்தஸ்ரீரா மரிடத்தில் தோற்றதுபோல ஒருவரிடத்திலும் தோற்றயிராத வல்லவனான இந்தராவணன்; சக லபாங்கியமும் பெற்றதுப் பராக்கிரம முள்ளவ னானவன், வித்துவான்களுக்கு அபசாரஞ்செ ய்ய அளர்வன்மனதுதொந்து வசைபாடித் து ள்ளினித்தான், அவன்எப்படி தக்கீர்த்தியுஞ் செ ல்வமு மிழந்துபோவானோ? அப்படி, எல்லா மிழந்தவளுந், தருமந்தப்பி நடக்கிறவர்க ள்கரிய மிப்படியதான் முடியுமென்று உலகந் தொல்லும்படியாய் முகங்கருகிப்போய் கால் விரலாலே நிலத்தைக்கீறிக்கொண்டும், தலைகள் குவிந்து தரையைப்பார்த்துக்கொண்டும், முக த்தில் கிறிதுபவிஷ்டமில்லாமல் வெறுங்கைகள் தொங்க விழுதுகள் தொங்குகின்ற ஒருஆல மரம்போல நின்றான். அந்தப்பிரகாரத்திற் ராவணனை கிருபாநிதியான தாசரகிபார்த்து வெறுங்கையுட னிருக்கின்றவனைக்கொல்லலாகா தென்று திருவுளத்தி லெண்ணி, அவனைப்பார்த் து ஓராவனா! உன்னுடைய அக்கிரமம் இன் னைக்கு அழிந்துவிட்டதுபோலு மிருக்கின்ற தென்று சொல்லிச் சில வார்த்தைகள் சொல் லுகின்றார். தருமசந்தையுள்ளவர்க ளெவர்க ளானாலும் அவர்களுக்குச் செயமாகுமேயல்லா மல், தேவர்களானாலும் அதர்மமத்தினாலே ஜெ யமடையமாட்டார்கள். என்ஐற நீதிவாக்கியத் தை உண்மனதிலே வைத்துக்கொண்டு, ஐயோ பாவி! நீ இப்போதே ஒட்டமா யோடி உன் பதியையடைந்துவிடு. இன்னம் கண்ணேராமாத் திரம் என்னுடன் மாறுகொண்டு எதிர்த்து இ ருப்பாயெயானால் உன்பிராணன் போய்விடும், அது உண்மையாகவிருந்தாலும் அப்படியானி னைத்தவனல்ல, நீதனியானபடியினாலே மனமி ரக்கினென். உன் குலத்தாருடனேயும், உன் உ றவின் முறைபாருடனேயும், ஆபுதங்கருடனே யுமோ? அல்லாமலும் உன் குல் என்னென்ன ஆபுதக்கன் சம்பாதித்திருக்கின்றனவோ! அவைக ளெல்லாவற்றுடனேயும் புத்தத்துக்குவா இஷ்டமிருந்தால் வரக்கடவாய். அல்லது உ னக்கு அவ்வளவு பலபலத்துடன் வருவதற்கு சக்திபில்லைபாகில் எக்கேயாவதுபோய்ப் புது க்கிக்கொள்வாயாக. அற்பிருத்தியுஞ் செய்கி ற ஓ ஹீன குணவாயோ? நீ சிவையிலைவத்தி ருக்கிற சிதைவைக்கொண்டவந்துவிட்டு உன் த ம்பிரயோகிய விசீஷினை இந்தலோகத்திற்குத் தெய்வமெனநினைத்த ராணசர்களுக்கெல்லாம்

ராஜாவாகப் பட்டங்கட்டிவைத்து, நீ அவனிட்ட
வலிச்செய்துகொண்டிருப்பாயானால், உன்
தலையை என் பாணத்தினாலுத்துப் பூமியிற்
ள்ளமாட்டேன். அப்படிக்கல்லவென்று யுத்தஞ்
செய்ய உனக்குத்தேவனுவிருந்தால், உன்பல
மெல்லாங்கொண்டு என்னெதிரோ நின்று சண்
டைசெய்து மரணமடைந்து சுவர்க்கலோகத்
திற்குப்போய் அங்குண்டாண் சகலருக்கும் நல்
வலனாகப் பேரெடுத்திரு. இனி நீயிழைத்திரு
ப்பாயென்று மனதிலாசைவையாதே ! நீயிடி
த்துவளைத்து நின்ற வில்லும்முறிந்தது. தே
ருமழிந்தது. நீ கொண்புவந்தபெருங் கூட்ட
மான சதாங்கசேனைகளெல்லாம் நாசமாய்வி
ட்டதுகள். நீயு மிளைத்துப்போய் விட்டாய்.
உனக்கு நல்லசண்டைசெய்து பார்க்கவேண்டு
மென்று விரும்பமிருந்தால், ஆண்பிள்ளைத் த
ன்மைவையுடைய ஓ. ராவண ! உனக்குதவி
யா யமைந்திருந் தவைகளெல்லாம், சண்டமா
ருதக்காந்தி வகப்பட்ட பூனைப் பூப்பறக்கிறது
போலப் பறந்துபோய்விட்டதை நீ உன்கண்
முன்னாகக் கண்டிருக்கின்றாயே ? ஆகையா
ல் நீ இன்றைக்குப்போய் நாளைக்குவாவென்று
கோசலதேசாதிபதியான ரகுனலோத்தமர் மி
ருந்த கிருபையுடனே ராவணனுக்குச் செலவு
கொடுத்தனுப்பிவிட்டார்.

இராவணன் முதலுள் யுத்தப்படலம்
முற்றிற்று.

கும்பகர்ணன்வதைப்படலம்.

அப்போது ராவணன் திக்கஜைகளுடனே
போர்செய்து ஜெயம்பண்ணின் மார்பினுடை
யபலமும், கைலாயபர்வதத்தையெடுத்த புஜப
லமும், ரிஷிகளுக்கெல்லாம் வேதங்களை அத்தி
யபனம் பண்ணுவித்த நாவினுடைய சாதாரிய
மும், வெற்றிமாயையைத்தரித்துப் பிரகாசித்தி
ன்ற கிரீடங்கள்பத்தும், சங்கரன் கொடுத்தவா
ளும், தன்னுடைய செளரியங்களும், ரணகள
த்திலேயே இழந்துவிட்டு, வெறுக்கையுடனே
திரும்பிப்போய் லங்கையைச்சேர்ந்தான். தே
வர்களை வெற்றி கொண்ட திரிலோகாதிபதி
யான ராவணன் இவ்விதமாக நிராயுதபாணியா
ய் அபகிரித்திகூடத்தொடர்ந்துவரக் கால்நடை
யாகச்சென்று நகரப்புருந்தபோது சூரியனும்
அஸ்தமனமானான். அன்றலர்ந்ததாமனாமலனா

யொத்த முகங்களையுடைய வண்டோதரி முத
லான ஸ்திரீகள் கண்களெல்லாம் வான்போ
லவும், தன்பிள்ளைகள் வார்த்தை அந்தராமபா
ணம்போலவும், நல்கிரகங்களைய கோங்க
ளையெல்லாம் ஒளவிடத்தில் சிறைவைத் தா
ண்பிவந்த ராவணனுக்கு அன்றைக்கு ஸ்திரீக
ளுடைய ஸ்தனங்கள் தன்னுடைய வெறுந்
தோள்போல பார்க்கவெறுப்பாகவுமிருந்தன.
திசைகளையும் பாராமல் அந்நப்பட்டணத்தை
யும்பாராமல், எதிர்கொண்டிருக்கிற தங்கிறே
கிதர்களையும் பாராமல், சேனாசமுத்திரங்களை
யும் பாராமல், ஸ்திரீகளெல்லாம் தன்னைப்பார்க்க
தான் பூமியைப் பார்த்தப்படியே போ
னான். மந்திரிகளாகிய பந்துக்களும், தன்பெ
ண்சாதிமார்களும், சேனைத்தலைவர்களும், உற
வின்முறையார்களும், மனத்தினைத்து ஒன்று
ம்பேசாமால் சித்திரப்பிரதிமைகள்போலநிற்க.
ஒருவருமில்லாமல் தான்மத்திரம் ஒருமதயா
னை தன்கொட்டாரத்தில் போவதுபோலத்தன்
மாளிகையிற்போய்ச் 'சேர்ந்தான்'. அவ்விட
த்தொரு பொற்சிம்மாசனத்தில்போ யுட்கா
ர்ந்து ஆயாசத்தைத்தீர்த்துக்கொண்டு, எதிரோ
நின்றிருந்த ஒருகாவற்காரணையழைத்து நம்
முடையதூதர்களை அழைத்துவாடா வென்று
ஆஜ்ஞாபித்தான். அந்தக்ஷணமே அவன்போய்
மனகதியென்றும், வாயுவேகனென்றும், மருத்
தனென்றும், மேகனென்றும், பேரினையுடை
ய நான்குதூதர்களைக்கூப்பிட அவர்கள்வந்து
நின்றார்கள். அப்படியவந்து நின்றவர்களைப்
பார்த்து இந்தக்ஷணமேநீங்கள்ஒடி நம்முடை
யராஷ்டசசேனைகள் எங்கெங்கே யிருக்கின்ற
தோ ! அங்கங்கே விளைந்துபோய் அவைக
ளையெல்லா மழைத்துக்கொண்டு, ஒடிவாருங்க
ள், இன்னும் சப்தசமுத்திரம், சப்ததீபங்கள்,
அளவற்ற பர்வதங்கள், பாநாளலோகம், சக்ஷி
ரவாளகிரியாகிய இவைகளிலிருக்கிற ராஷ்டசர்
களென்கிற பெயருள்ளவர்களை யெல்லாம் ஒ
ருவனா விடாமல், அந்நி சித்திரமாக அழைத்
துக்கொண்டு வாருங்கொன்று உத்தரவு கொ
யிக்கவே ? அந்தத் தூதர்கள் அந்த ஆத்தி
ணைடைச் சிரசாகவித்து ராஷ்டசர்களைத்தே
டிக்கொண்டு போனார்கள். முறைமுறைபா
ய் ராவணனுக் கேவல் செய்துகொண்டிருக்
கிற, சுவர்க்கமத்திய பாநாளமென்கிற முன்
றுலோகத்தவர்களும், ராவணனுடைய கருத்தி
ன்னதென்று தெரியாதுடியால் என்ன அபாய
ம்நேரிமீமோவென்று மனம்பதைத்து அழு
துகொண்டு நின்றார்கள். அவ்வாறு இவர்களி
ருக்க. ராவணன் தோல்வி யென்னும் வே
லானது இரண்டுபக்கங்களிலும் குத்தவதி

னாள் வெடொய்த அம்புகைத்த உடனுடனே
சாய்ந்த யானையைப்போல ஒரு புஷ்பமெத்
தையின்பேரில் சாய்ந்து, முன்னே சீதாபிரா
ட்டியாரிடத்தில்கைத்த நினைவு நிறைந்திருக்கி
றதென்கில் தோவியினுணுண்டான வெட்க
மும் நிறைந்தபடியால், பிறகுள்ளுண்டாவது
அவ்வெட்கத்தை மறைத்துக்கொள்ளுகிறதற்கு
ம் இடமில்லாமல் தோன்றிய விபசனமானது,
மனதைச்சூழ்ந்துகொள்ளலே! தன்னுள்ளமா
னதுமானத்தை வெளியிற் கக்குகிறதைப்போ
ல் பெருமூச்சு விடத்தலைப்பட்டால். சுவர்
க்கலோகம் - பூலோகம் - எல்லாவற்றையுந் த
ல்கையால் தோல்லியடையப்பண்ணித் தான்
தகைத்தவன்; ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் முதலான
பகைஞர்கள் கிறியமனிதர்களென்று வெட்கப்
படவிலை! மிதிவிலிற்றிறந்த ஜானியானவன்
கிரிப்பாளென்கிறதற்குமாத்திரம் மிகுந்தவெ
ட்கமுற்றச் சொரிந்து கிடந்தான். அவன்
சொரிந்து கிடக்கும்போது, வயதுசென்றதனா
ல் விடவிடப்போவனென்று கூனிசுதேகத்தைய
டைய அவன்பாட்டிலுடைய சுருணமுள்ள மாலி
யவானென்கிற ராஜாசன். ராவணன் படுத்தி
ருந்த மெத்தையின்பக்கத்திலே ஒரு ஆசனத்
திலிருந்துகொண்டு லங்காதிபதியினுடைய இ
ருப்பை நன்றாயுந் தப்பார்த்து, அப்பா போ
ப்பியினாய்! பட்டாற்றெரியும் பறையுறுக்
கென்பதுபோல மிருக்கிறதே! நீ உன்மன
னந், தோளும், வாடியிருக்கிறாய். ஒருநாளு
ம்வாடாத தபோபலத்தையுடைய என்னைய
னே! என்ன நடந்தசெய்தி! சொல்லென்
துடேட்ட, ராவணன் அதிகமான மனக்கவலை
யுடனே காத்தியெரிதிற கண்ணையுடையவகு
ப்பப் பதைபதைத்துப் பருத்ததுருத்திடெனிக
காற்றமிடுத்த வருவதுபோலப் பத்துமூக்கு
வனிலும் அதிகக்காற்றைப் பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டு, பாகு - அமிர்தமிதுகளை நன்கினு
ம், கவையெரியாதபடி வறண்டதாயுடனே பா
ட்டிப்பார்த்தச் சொல்லுகிறான். ஐயா!
என் உயிருக்குயிராகிய பாட்டனே! கூட்
டக்கூட்டமாக நீயிதனும், தேவர்களும்; நா
முமிதுவகையில் ஒருதேகம்போலப் பேதமற்
றிருந்தோமே! அப்படிப்பட்ட தம்முடைய
குலத்தக்குப் பக்கமும், பழியும் வந்த
நேரிட்டது, குழந்தைச் சந்திரனைத்தரித்த அ
ந்தத் திரிபுரந்தகக் முதலாகத் திரிலோகத்த
வர்களும் தமக்குக்கூட உபபலமாகவந்து எதிர்
த்தாலும், பாட்டா! என் பெருஞ்சேனையெல்
லாம் அந்த இனையவனுள் வஞ்சகமுடன் வில்லை
உணர்த்தப் பாண்பிரபோகஞ்செய்தால் அவ
னுக்கேபோதாது. இப்படி அடிபுகிராமாகப்

போர்செய்கின்ற அநேகவெள்ளம் ராஜாசனரீ
ர்களுடைய ஆவியைப் பயப்படுத்தும்படி ஸ்ரீரா
மன்கவர்ந்தகாலத்திலும், அந்தஅவமானத்தை
யெல்லாம் என்முதிகின்மேல் சுமத்தினகாலத்
திலும், அந்தமனுஷனுக்குக்கொஞ்சமாகிலும்
கோபம்வரவேண்டாமா! அதுபரிச்சிதமில்
லையே, முன்னாலே கூனிமுதுகிலே உண்டை
வில்லு தெறித்தபோது அது எட்படி விளை
பாட்டாக விருந்ததோ! அதேபிரகாரம் இன்
றைக்கு மிருந்தது. அம்பானது அவன் கை
யைவிட்டுப் புறப்பட்டால் உலகங்களிலெல்
லாந் திரிந்துகொண்டிருக்குமே யல்லாமல்
ஊழிக்காலமானாலும் ஓயுமென்று சொல்லக்
கூடுமா? பிரளயகாலாக்கினியையுந் தீய்க்கும்,
போருந் திசைகளையுந் தீய்க்கும்; மகமேருவைப்
பிளக்கவேணுமென்றாலும், ஆகாசத்தைக் கிழி
த்துக்கொண்டு அப்பாந் போகவேணுமென்ற
லும், இந்தப் பூமியைக்கிழித்த ஊடுருவிப்
போகவேண்டுமென்றாலும், இந்தச் சமுத்திர
ஜலத்தைக் குடிக்கப்புறப்பட்டாலும், அதற்கு
லகியமாகுமா? அவைகளுடைய வல்லமை
க்கு மகம்மேருவும், உலகங்களும், ஆகாசமும்,
சப்தசமுத்திரங்களும், அநேக கோடிகளாக
விருந்தாலும் அப்போதாவது போதுமா?
அவன்வில்லில் நாணப்பூட்டி வளைக்கிறதும்,
அம்புதொடுக்கிறதும், தேவர்களுக்கும் பார்க்
கமுடியாதென்றால், இன்னம் மற்ற எவர்கள்
தான் தெரிந்துசொல்லப்போகிறார்கள். ராஜா
சனாச் சம்பூரிக் கே வேண்டு மென்று அவனி
னைத்தாலேபோதும், உலகமெல்லாம் அம்புக்
கூட்டங்களாக நிறைந்துபோகும். இந்த இரு
நூறுவெள்ளஞ்சேனைகளையும், யானை, குதிரை
களையும், ராஜாசர்களையும் தலைகளையறுத்ததுத்
துத் தள்ளினதேயல்லாமல்சரீரங்களிலே தடை
பட்டதண்டா! நல்ல வித்துவான்கள் நாவில்
பொருள்களைக் குறித்து அமைக்கப்பட்டதும்
ஞானத்தைமனத்தின்கண் விளைவிப்பதுமான
சொற்களைப்போலவும், அச்சொல்லாலமைந்த
செய்யுட்களினது மோனை, எதுகை, இயைபு, மு
ரண், அளபெடைமுதலியதொடைகளைப்போ
லவும், அத்தொடையினளவை நீக்கி அந்தந்த
சுரத்துக்கமைந்த சுதிகூட்டி; மந்தரம், மத்தி
மம், தாரம் முதலானவழியிற்பாடப்படும் அள
வுக்கடக்காத பண்களைப்போலவும், குன்றக்
கூறல் முதலிய குற்றங்களற்ற தன்மை, உவ
மை முதலாகிய பற்பலஅலங்காரங்களைப்போ
லவும், அளவிடக்கூடாத பெருமையையுடைய
தாக விருந்தது. அந்தக்காஞ்சத்தனுடைய பா
ணங்கள் இந்திரனுடைய வச்சிராயுதமும், சிவ
னுடைய மந்திரச்சத்தியுள்ள முத்தலைச் சூலா

புதமும், விஷ்ணுவினுடைய சக்கராயுதமும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் வருகிற வேகத்தைப் பார்த்தேன், அதற்குமிதற்கும் வெகுதூரம் மி யமிருக்கிறது. இந்தமனுஷிணுடைய அம்பைச் சகிக்கமாட்டாமல் நான் அதிகமாய் நொந் துபோனேன். என்னை யல்லாமல் வேறே யாராவது அதைக் கண்ணாலாவது பார்க்க மாட்டிவார்களோ? சுகிமாட்டில் பேய்க்கண ங்களுடனே வாசம்பண்ணுகின்ற தன்மையை யுடைய சிவபெருமானுடைய எட்டுத்தோ ளும், இந்நிரனுடைய இரண்டிதோளும், சர்வ லோகங்களையும் தன்வயிற்றி லடக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற விஷ்ணுவினுடைய ஆயிர ந்தோள்களும், இந்தமனுஷிணுடைய ஒருவிர லின்வல்லமைக்கு ஈடுகொடுக்கமாட்டிமா? கொ டுக்கமாட்டாது. திரிபுரங்களைச் சுட்டெரித் த பலம்பொருந்திய அந்த மேருவில்லும், இந்த வீரனுடைய வில்லுக்குமுன்னே அம் பென்றுசொல்லவுங்கூடுமா? கூடாதாகையால் அதற்கு இணையாகச்சொல்லுகிறதற்கு வேறே யொரு பொருளுக்கிடையாது. வேதந்தப்பி னாலும், அவனுடைய வில்லிலிருந்து வருகி ற அம்புகள் தப்பமாட்டாதுகள். மஹா வீரர்களுக்குள்ளே அந்த விஷ்ணுவானாலும் கார்த்தவீரியனுக்குச் சமானமாக மாட்டா ரென்று நான் எண்ணியிருந்தேன். அப்படிப் பட்ட கார்த்தவீரியனும் இந்த மனிதனுடைய தம்பியின்பாதனாளுக்குள் சரியாகமாட்டா னால் அவர்களெதிரோ கலங்காத சித்தத்தை யு டையவர்களாக நிற்கத்தக்க வல்லமைசாலிகள் யாரிருக்கின்றார்கள். மேலும், அவனுடைய பாணங்கள் புறப்படுகிறபோது நாலுமுகமாகப் புறப்பட்டு பிர்மதேவனுக் கொப்பாகவும், ஓடுகிறகாலத்தில் - காலாயிரம், முடியாயிரம், கையாயிரமுள்ள விஷ்ணுவுக்கு நிகராகபல வாகவும், அது சத்துருக்கள்படையைச் சேர்ந் தபோது அவர்களை நிச்சேஷமாகச் சம்ஹரி த்துப் பிரளயகால ருத்திரமூர்த்தி பென்று கண்டோர் சொல்லும்படியாகவும் இருக்கும். அதன் பெருமையைச் சொல்லுகிறதற்கு எத் தனைகாலம். செல்லும், அற்பத்திலே - நம்மால் சொல்ல முடியக்கூடதோ? ஐயா! மாலிய வானே? அந்தப்பாணங்கள் மேலே ஆகாசத் தையுந்துடைத்துக்கொண்டு வருமானால் அது களின்வல்லமைக்கு வேறேசாஷியும் நான்சொ ல்லவேண்டுமோ? நானென்னென்றுசொல்லமா ட்டிவேன், அந்த மனுஷிணுடைய வில்லானது கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, பூமி, ஆகா சம், மற்றஇடங்கள் இந்தத் திசைகளில்எந்தத் திக்கிலிருந்ததோ! இடதுகையிலிருந்ததோ!

அல்லதுவலதுகையிலிருந்ததோவென்று இன் னம் நினைத்துநினைத்துப்பார்க்கின்றேன். அது என்மனுக்குத் தோற்றப்படவில்லை. அந் திருக்கட்டிம், அவனுடைய வாகனத்தின்பெரு மையை நான் என்னவென்று தெரிந்து சொல் லப்போகின்றேன். அந்தக்கருடனும்புத்தத்தில் இப்படி முனைந்து இடசாரி வலசாரி வலசாரி இடசாரியாகத் திரியமாட்டான். அந்த ஸ்ரீராமன் காற்றின்பேலேதோ னேறியிருந்தானோ! கணலின்பேலேதோ னேறிவந்தானோ! கூற்ற வன்மேலேதோ னேறிச் செலுத்தினானோ வென் று லப்படிக்கில்லையே? ஒருகுரங்கின் பே ரிலேதோ னேறியிருந்தான். அது பெருமை யுடைய தல்லவென்று சொன்னால் புத்தி ஹீ னமல்லவோ! ஆகையால் அநேகமாகப்பே சித் திரிகிறதெல்லென்னவுண்டு; சாந்தத்திற்கா கப் பூலோகத்தா றெல்லாம் கொண்டாடுகி ன்ற அந்தச் சீதைபாணவன் இந்த ஸ்ரீராம னுடைய மேனியையும், அவனுடைய செய் கைகளையும் கண்டகண்ணுக்கு மன்மதனும் நா னும், மற்றவர்களும் நாயென்றுமதிக்கத்தானு லோமா? இந்திரன், விஷ்ணு, சிவன், பாம்மா வாகிய இந்தப் பலஹீனர்களாலல்லாமல், இந் தமனிதர்களால் நமக்கு நாசகாலம்வந்து முடி ந்தாலும், நல்லதே! நாம்நல்ல பகையாளியைத் தான் பெற்றோம். இதுதான் இன்றைக்கு நடந் தசேதியென்று சொல்லக்கேட்டு பாட்டனாகிய மாலியவான் ஐயா! ராவணா! இந்தச்சேத்யெல் லாம் உனக்கு நான் முன்னமே தானேசொல் லியிருந்தேனே! அதற்குநீ என் பேரில்வினாப் க் கோபம்பண்ணிக்கொண்டாய், அதுவல்லாம லும் உன் தம்பியாகிய விசீஷ்ணனும் எத்தனை யோ நல்லபுத்திகளை உனக்குச்சொன்னான். அ தையுங்கேளாமல் கோபித்துக்கொண்டு அவனை யும் தூரத்திலிட்டாய், எல்லாவிதத்திலும்உனக் குறம்பும்படியான ஏதுக்களைப்படித்துப்படி த்துக்காட்டியும், அதுகளையெல்லாம் மெய்யெ ன்றுகேட்டாயில்லையே! அப்பாராவணா! உன்பே ச்சுக்குக்குறுக்கே பேசுகிறவர்களு முண்டோ? அக்கினியையும், பின்னையுந், தோற்கடிக்கும் படியானவெலாயுதத்தையுடைய ஹேராவணே ஸ்வரா! உண்மையைபறித்தவர்கள் தீர்க்காலோ ச்னைசெய்து சொன்னபோது, வருத்தப்படத் தக்கவைகளானாலும் அதைக் கேட்காமற்போ ய்விட்டாய். இப்போது அந்த ஜகன்மாதாவா கிய சீதாபிராட்டியைக் கொண்டிப்போய் வி ட்டிவிட்டால், நீ பிழைத்துப்போவாய். அப் படிச் செய்யாவிட்டால் உன்னுடையகிளைகளு ம், சுற்றமும், வெற்றியும், உரிமையும், கல்வி யும், செல்வமும், சேனையும், இவை முதலான

வெள்ளுட்கூட நீயும் மாண்புபொகிறது நி
ச்சயம், நிச்சயம். என்னுடைய வார்த்தையை
ப்பொய்யென்று யோசனை செய்யவேண்டா
ம். நானே நீயே காணப்போகின்றாய் என்
து மாண்புவான் சொல்லான். அதைக்கேட்டு
மாயைசெய்திறதிலே அதிகசமர்த்துள்ளவளு
ள்; மகோதரனோடிவந்து அப்படியாகச்சொ
ன்னமாண்புவானைப்பார்த்துக்கண்களிலே நெரு
ப்புப்பொறிபற்க்க. என்ன கின்னவார்த்தைகள்
பேசுகிறீர் என்று சொல்லிவிட்டியிப்புத்திமயக்
கிக்கிடக்கிறராவணனுக்குச் சிலதகாதபுத்தினை
ச்சொல்லுகிறான். ஆராகினுமொருவர் ஒரு
காரியத்தை இது நன்மையென்று பிடித்தால்
அதனாலே ஜெயம்வந்தாலும், அல்லது அப
ஜெயமாகி மரணம்வந்தாலும், அதைவிடாமல்
முழுமையும் சாதிக்கிறதே உத்தமர்களுடைய
செய்கையாகும், சொன்னசபதம் தவறினவ
னுக்கல்லவோ! இம்மையிற்பழியும் மறுமை
யில் நரகமுமுண்டாவது. திரிபுரங்களைரிந்து
போய்ப்படி ஒரு அம்சப்பிரயோகம்பண்ணி
ன சிவனும், உலகமெல்லா மோரடியாக அ
ளந்தடக்கின அந்த மாகாலிபிணுவும், உன்
னோடு புத்தஞ்செய்து தோற்றப்போயிருக்கே,
இந்த மனுஷனுடைய போருக்கு நீ பயந்தி
ருக்கிறாப்போலக் காணப்படுகிறதே! இதெ
ன்ன விந்தையா யிருக்கின்றது, கைலாச
கிரியை வேரோடுபேர்த்தெடுத்த மகானுபாவ
னே! ஒருவேளைவென்றவர் தோற்பார். தோ
ற்றவர்கெல்லுவார். எல்லாருக்கும் மேலாயி
ருந்தவர்கள் தாழ்வார்கள். தாழ்ந்திருப்பவர்
கள் உயர்வார்கள். இது பிரபஞ்சநீதியெ
ன்று உணர்ந்தவர்களுடானே! ஞானவான்களெ
ன்றார்கள். சாமார்த்தியத்திற்குக் கண்புண்
டா! அற்பமனிஷ்டிகள்செய்கின்ற புத்தத்தை
ப் புசுமுகிறாப்போனமிருக்கிறதே! நம்சி
தையை விட்டிவிடுவோமேயானால் நமக்குவந்
த இந்த பொல்லாக்குகளெல்லாம் நீக்கிவிடும்
இல்லாவிட்டால் புத்தஞ்செய்து பிராணனைவி
டவேண்டும் இவ்விரண்டு மல்லாமல் வேறொ
ரு உபாயஞ்செய்தெதில் பிரயோசனமில்லை.
அழியாத பெருமையைபுடைய ஓராவனேஸ்
வரா! நீ இந்தப்பிரயோகம் இவ்விடத்தில்
தாமசமாக விருப்பதென்ன! உன்மனநிற்
கொண்டிருக்கின்ற கவலையை இப்போதே
கஷ்டியம்செய்யாமல் விட்டிவிடு. இன்னம்
சற்றந்தாம் தாமசஞ்செய்வாயானால் பனிமூ
டியிருக்கின்ற தெரிய சமுத்திரஜலத்தைச் சூரி
யனுடைய பிரதித்தவிரிவதுபோல லக்ஷாபட்
டணத்தைபும், பட்டமையும், கணிகைபுடைய வி
ருக்கைகளுக்குச் சமானமாகி இந்த வானா

சேனைகளெல்லாம்குடிக்கொண்டு தும்சம்பண்
ணிப்போயும், நீவருத்தப்பட்டுக்கொண்டுசொ
ர்ந்து இருப்பதுதகுதியோ! இந்தத்துன்ப
த்தைவிட்டிவிடு. முன்னாலே சர்வலோகநாயகர்
களான திரிமூர்த்திகளும் உனக்குத்தோற்றுப்
போய்விட்டபிறகு, சமஸ்தமான தேவர்களும்
உனக்கு ஏவல்செய்யும்படியாக, இந்தத் திரி
லோகங்களையும் ஏகச்சக்ராதிபதியாய் ஆண்
டுவருகின்றாய். அப்படிப்பட்ட நீ புல்லினு
னியில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற பனிநீர்த்து
ளிக்குச் சமானமாகிய இந்த அற்பமனிதர்க
ளா ஒருலக்ஷியம்பண்ணி உனக்கு இனையவளு
ன கும்பகர்ணனை ஒருநிரணமாக நினைந்து
இகழ்ந்துவிட்டாயே! இதுவென்ன ஆச்சரி
யம்! நீ அந்தக் கும்பகர்ணனை வரவழைத்து,
இந்த மனிதர்கன்பேரில் சண்டைக்கனுப்புவி,
மிகுந்தபயக்கரமான மலையையொத்த அந்தக்
கும்பகர்ணனுடைய சொருபத்தை அவர்கள்
பார்த்தமாதிரித்தரில் எக்கேயாவதுஒடி யொ
ளித்துக்கொள்ளுவார்கள். அப்படிக்கில்லாம
ல்லதிர்த்து சண்டைக்குநிற்பார்களானால், ஒரு
வருடைய சகாயமுமில்லாமல் அந்தக் கும்ப
கர்ணன் மாதிரிமே! சடைமுடியாளர்களா
ன அந்த மனிதர்களுடைய உயிரைப் பாரிக
ரித்துப் போயிவான், என்று இந்தப் பிரகாரம்
மகோதரன் சொல்லக்கேட்டு, ராவணனுடன்
பட்டு, சமஸ்தமுந்தெரிந்த ஒம்மேவோதானே!
உன்னைப்போலச் சமயோகிதமாக எல்லாவற்
றையுந் சொல்ல வல்லவர்களி யாரிருக்கின்றா
ர்கள். நீ சமஸ்தகாரியங்களையும் அறிந்திருக்கின்
றாய், மேலும் நீ என்னிடத்தில் வைத்திருக்கின்
ற அன்போ இவ்வளவுவளவல்ல; ஆகையினு
லே நல்லஉபாயம் சொன்னாயென்று மனம்
பெரித்து நமக்கு நன்வரயத்தினத்தால் கெடுதி
காலம்வந்து நெரிமேயானால் மத்தியில் வே
றொன்றினாலே தயிக்கக்கூடுமோ! நீசொன்
னது நல்லகாரியமென்று சொல்லிப், பின்பு எ
ன் தம்பியாகிய கும்பகர்ண னிடத்திற்குப்
போய் அவனை இக்கே அழைத்துவாருங்களை
ன்று கர்ணக்கரோமாக நியமித்தமாதிரித்தில்,
எமதுதார்கள் தேடிக்கொண்டு போகிறதுபோ
ல, நாலுதாதர்கள்புறப்பட்டுப்போய், மலைகளை
ப்பார்க்கிலும் பலம்பொருந்திய உயர்த்ததோ
ள்களை யுடையவனுன் கும்பகர்ணனுடையவெ
ற்றிப்பொருந்தி அரண்மனையிற் சேர்ந்து, ம
லைக்குச்சமானமாகிய அந்தக் கும்பகர்ணன்சய
னித்துக்கொண்டிருக்கிற பள்ளியறையின் மே
கமண்டலத்தையளவிய வாயிலில் நுழைந்து,
ஐயா, கும்பகர்ண மகாராஜனே! நீ விழித்
துக்கொள்ளக்கடவாய், விழித்துக்கொள்ளக் கட

வாயென்று தங்கள்கையிலே பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற இருப்புலக்கையிலுலே தலையிலடித்துச், செவியில்குத்திப், பிர்னும் அந்தக் கொடுக்கண்ணுண குப்பகர்ணன் நித்தினா செய்கிறதைக்கண்டு, கோபமுற்றுச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். எந்தக்காலத்திலும் அழியில்லாத ராக்கசர்களுடைய இவ் பமான மாயவாழ்க்கை யெல்லாம் அழிந்து போகப் போகும்படி, உத்தமையனுன ராவணன் புத்திபூர்வமாய்த்தெறிந்து தீமையைச் சம்பாதித்துக்கொண்டான். நீ இன்றைக்கு உயிரிநீக்கிமாண்பிபோவதே நிச்சயம். இன்னம் உனக்கு உறக்கமேதகு எழுந்திருக்கக்கடவாய். என்று பற்பலவிதங்களைச்சொல்லிப் புறட்டிப் புறட்டியெழுப்பி, நித்தினாசெய்கின்ற ஐயா! கும்பகர்ணன் மகாராஜனே! உங்களுடையமோசமான வாழ்வெல்லாம் அழிந்துப்போகிறதை இன்றைக்குப்பாரும், எழுந்திரு மெழுந்திரும். காற்றாடியைப்போல கிறுகிறுவென்று சுழன்றுகொண்டிருந்து எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற யமதாதர்கள் கையிலே நீ நன்றாய்ச் சயனித்துக்கொண்டு உறங்கப்போகிறாய் - உறங்கப்போகின்றாய் யென்று பற்பலவிதமாகச்சொல்லி எழுப்பவும், தங்களுடைய வல்லமையினுலே எழுந்திராததைக்கண்டு, திரும்பி ராவணனிடத்திற்குப் போய் ஐயா ராவணேஸ்வரா! வாசனையோடுங்கூடிய மாலைபையணிந்த மார்பையுடையவனுன உமது தம்பியாகிய கும்பகர்ணன் எழுந்திருக்கவில்லை; என்று சொல்லக்கேட்டு, ராவணன் குதிரை-யானை-யானி-முதலானவைகளில் ஆயிரமாயிரமாகயேவி, மிதிக்கவிட்டெழுப்புங்கன் என்று நியமித்தான். அந்தப்பிரகாரம் அவர்கள் அந்தச்சேனைகளைக்கொண்டு மிதிக்கச்செய்தும், அவன் எழுந்திராததினாலே, மறுபடியும்போய் ராவணனுக்குத்தெரியப்படுத்தி, மிகுந்தசாமர்த்தியமுள்ளவர்களான நீங்கள் உங்கள் சைனியங்களோடுங்கூடப்போக்கென்று அந்த ராக்கசமல்லர்களை ஏவினான். அந்தப்பிரகாரமாக மஹாபலமுள்ள வீரர்களான லக்ஷம்பே ராக்கசமல்லர்கள் ஒடிப்போய் ராவணனுடைய மனதிலுள்ள வருத்தம்நீங்க, இன்றைக்கு இவன் வானரர்களைச்செயித்துக் காரியத்தை நிறைவேற்றுவானென்று அவனையெழுப்ப நினைத்து, மலையைப்போலும் உயர்ந்து நீண்டதோள்களையுடைய அந்தக்கும்பகர்ணன் சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற வெற்றிப்பிரதாப மாளிகையில் நுழைந்தார்கள். அந்தப்படி நுழைந்த மிகுந்தபலமுள்ள வீரர்கள், கும்பகர்ணனுடைய திறந்தவாயினிலிருந்து பு

றப்பநிமிர்ந்த சண்டமாருதத்தையொத்த சுவாசத்தி லகப்பட்டுக்கொண்டி வருவிறதும் பொகிறதும், உழன்றுநிலைப்படைந்து தத்தளித்த, அந்தச் சுவாசத்திலிருந்தும் தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடாமல், ஒருவர்கையை யொருவர்பிடித்துக்கொண்டு தங்களுக் குண்டாகிய அளவிலிலாத பலத்தினாலே நெக்கிக்கொண்டு, அந்தப்பெரிய சுவாசத்தைக் கடந்துபோய், அவனுடைய பெரிய நித்தினையை எழுப்புகிற நிமித்தமாக மறுபடியும் வேறொருவாயிலில் நுழைந்து, நாமெல்லாரும் இன்றைக்கு இவனை எழுப்புகிறதற்கு என்னஉபாபஞ் செய்யலாமென்று அவனுடைய பெரியவாயையும், மூக்கையுங்கண்டு உடல்நெட்டி அணைக்கிடித்துத் தொடுகிறதற்கும் பயந்து அவனுடைய பெரியகுகைக்குச் சமானமாகிய காதில்-சங்கு - தாளை - பூரி - முதலாகிய நாதங்களால், உகந்தகாலபேரிடியைப்போலகோஷி முண்டாசுசெய்தும், அநேககோடிதண்டாயுதங்கள்-சம்மட்டிகள்-குந்தாயுதங்களிலைகளை வழங்குவதில் சாமர்த்தியமுள்ளவர்க ளெல்லாரும் கூட்டங்கூட்டமாகக்கூடி, கும்பகர்ணனுடைய தாடையிலும், சந்துமூட்டிகளிலும், மார்பிலும், தலையிலும், பலங்கொண்டமட்டிம் ஒங்கியடித்தும், குத்தியும், மொத்தியும், எற்றியும், கையோய்ந்து மெய்களைத்து சுத்தியற்றுநின்ற ராவணனுக்குத் தெரிவிக்க, அவன் பெரியகுதிரைப் படைகளையெல்லாம் அதிசீகிரத்தில் கூட்டங்களாகக்கொண்டு போகும்படியியமித்தான். அந்தப்படியே அவர்கள் சுவாரிசெய்யத்தக்க ஜோடினைகளோடு ஆயிரங் குதிரைகளை ஆயிரம்பாகர்கள் வேகமாய்ச்செலுத்திக் கொண்டுவந்து பெருந்தூக்கிக்கொண்டு உறங்குகிற கும்பகர்ணனுடைய அகன்ற மார்பிசம்பீது வருத்த முண்டாகும்படியாகயேற்றி, அந்தக்குதிரைகளை, நடத்துவித்தும், ஓடச்செய்தும், மிகுந்தவேகத்துடனே வைபாளிபோகச்செய்தும், அயர்ந்து தூங்குவதற்கு உடம்புகால் குத்துவதுபோல நினைத்துக்கொஞ்சமும் உணர்ச்சியடையாமல் அப்படியே தூங்கிக்கொண்டிருக்கக்கண்டு, விரைவாயோடிப்போய், நெருங்கிய புஷ்பங்கள் கட்டியிருக்கின்ற வெற்றிமாலைபையணிந்த ராவணனுடைய வீரகண்டாமணிதரித்த பாதத்திலிலிழுந்து, ஐயாராவணேஸ்வரா! கும்பகர்ணனை எழுப்பும்படியான உபாயங்களில் வென்றல்ல அநேககடினமான விதங்களைல்லாம் செய்து எங்களுக்குக் கையும், மெய்யும், பலமும், குதிரைகள் கால்களும் ஒப்பந்தவிட்டதே யொழிய, அவனை எழுப்பும்படியாக

எல்லா லாகவிலும், அவனை எழுப்பத்தக்
கூடாது என்று ஞானடாயிருந்தால் எங்களுக்குச்
சொல்லவேண்டுமென்றால் அவனை அழைக்கப்
பார்த்து உத்தரவுகளைப் பட்டியலிடுவான் அல்லவா
நினைந்திருக்கிற பெரியதேர்ப்படைகள் தம்மிது
பெயர்ந்துவருகிறகாலத்திலும், உடல் அசையா
தவனும், அநிபேலம்பொருத்திக் கட்டழியாத
சூலத்தினாலும், மழுவினாலும், வாளினாலும்,
சுமட்டியாலும், ஒக்கிக்குத்தி - வெட்டி - எ
றிந்து - அடிக்கும்படி அடித்த போதிலு
ம், தன்னுடைய துடையையும், அசையாதவ
னுமான எந்தம்பியாகிய சும்பகர்ணனை நீ
ங்க வெவ்விதத்தினாலாவது நித்திரையைப்
போக்கி, அனாதைவாருட்களென்று உத்தரவு
செய்தான். அந்தவார்த்தையைக் கேட்டமா
த்திரத்திலே, அந்த ஆயிரம் ராஜசமல்லர்களு
ம் அவர்களுக்குத் தெண்டலிட்டுப்போய் அநி
கபலத்திற்காக நித்திரைசெய்யின்றசும்பகர்ண
மகாராஜன்கிட்டிடிநின்ற, இரண்டுகண்ணத்திலு
ம்நீண்ட இருப்புலக்கைகளைக்கொண்டுகொ
ண்டமட்டிக்கும் ஒக்கியோக்கி யடித்தார்கள்.
அப்படி யடித்தபோது மூன்றுலோகத்த
வர்களுக்கும் நயிக்கும்படியாகவும், அஷ்டதிக்கு
களிலு மிருக்கின்ற பலம்பொருந்தியபருத்த
கைகையுடைய எட்டு யானைகளும், பெய
ராததக்கைக்கள் நிலையிலிருந்து பெயர்ந்து
போகவும், சந்திரசூரியர்கள் நிலையையும்,
தாமரைமலரை ஆசனமாகவுடைய பரம்மதே
வனும், திருப்பாற்கடலைச் சயனமாகவுடைய
விஷ்ணுவும், கைலாசத்திலுள்ள வாசுதேவமாக
வுடையசாம்பலிலும் ஆகிய இவர்கள் மூதலா
சசமஸ்ததேவர்களும் நயிக்கும்படி ஏதேனிட
வும், செத்தவனாயிற் பெற்றெழுந்ததுபோ
ல அந்தக் குடும்பகர்ணன் விழித்துக் கொ
ண்டான். அப்படி விழித்த மெகக்களைப்
பற்றிப் பிழிப்படியான பெரியகைகளையும்
ஆகாசத்தை அளவிடத்தக்கப் பருத்தினால
ஆகாசத்தைபய், கடலிலும் பெரியதாகிய இர
ண்டுகண்ணையும், அளவிடக்கூடாத பெருமை
பையமுடைய சும்பகர்ணனாகிய ராவணச
கோதான், பூகோகத்தைமெல்லாம் தமதுதி
ருவடினான லளத்த விஷ்வ ஸ்ரோபங் கொண்
டுநின்ற சாக்ஷாது திரிவிக்கிரம மூர்த்தியைப்
போல ஒக்கியெழுந்து நின்றுன். அவன
ப்படியே நித்திரையை விட்டெழுந்தமாத்
திரத்திலே, உண்ணும்படியாகவறுத்துச் சுட்ட
மாயிசக்கோடுகடக் கள்ளுக்குடக்களையும்,
வழக்கப்பிரகாரம் கொண்டவந்து கொடுக்கப்
பெற்றதக்கொள்ளாதவருகித் தன்னுடைய உல
ர்ந்த கடைவாயைத்தக்கொண்டுகொண்டிருக்க

முகத்தையுடையவனாய்ப்பிறகு, அதுதான் அவன்
முள்ளிற் கொண்டுவந்தசோதும், பதினாயிரங்
குடக்களும் தட்டாமலுண்ணும், மிகுந்த பசி
யாறுதவனுப். இரண்டுகண்ணிலும், நெருப்
புப்பொறி பறக்க ஆயிரத்திருநூறு கறுத்த
எருமைக்கடக்களையும், ஒரு கணியம் வைபா
மல் இறு நில்நியாகத் தின்றவிட்டு, அதுவும்
போதாமல் இன்னமும் அதிக ஆராய்க்களைக்
கொண்டுவந்து கொய்க்கொன்று பிரகாசிக்கி
ன்ற இடிகளைப்பிடித்துக் கையினுற்பிசைந்து
நெருப்புப் பற்றவைக்கும்படியான மகாமோ
பத்தை யுடையவனாகிப் பழிச்சையிலுட்கார்த்
திருந்து தன் அண்ணனாகிய ராவணனெதிரில்
இல்லாததைத்தெரிந்து, பெரியகடலின் அலை
கள் நெறித்ததுபோலப் புருவம் நெறித்த தெந்
நியை யுடையவனாகியும், குடித்தரத்தம் தன்
கடைவாயில் வடியும்படியாக உட்கார்த்தபடி
யே தூங்கினான். கடல்போல சத்தங்களுட
னே கலந்தமாயிசங்களை எண்பும் தோலும்
நீக்கி வாரிவாரி உண்ணுகின்ற ஆறாரம் வே
ண்டுகிறவனும், சூரியனைப்போலொத்த வஜ்ஜி
ரக் கங்கைக்களைத் தரித்தப் பருத்தக் கைக
ளை யுடையவனும், கருங்காலிக்கட்டைபோல
வைரம்பற்றிய கால்களில் வீரகண்டாமணியை
த் தரித்தவனும், மிகுந்த பசிதோய்க்கு மருந்
தாக வேலாயுதமும், இருப்புக்கழுழுட்களும்,
அரிவாளும் தோல்வியடையும்படியான பற்
களைக்கொண்டி யானைகளுடைய கொழுத்தமா
மிசங்களைத்திவிக்கிறவனும், வெறிநீங்காத மிகு
ந்த கண்ணுக்குடக்க அதிக ஆசையுள்ளவனும்,
ஒரு சூலாயுதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கி
ன்ற உயர்ந்த தோள்கையுடையவனும், சூல்
கொண்ட மேகம்போலும் காத்திரமுள்ளதோ
ற்றத்தை யுடையவனும், ராத்திரிபோலும் மே
னியையுடையவனும், அந்தகாரம் பொருந்தி
ய மனதையுடையவனும், சத்திக்கின்ற வீரக
ண்டாமணி தரித்திருக்கின்ற கால்கையுடைய
வனும், தேகமெல்லாம் நெறிப்புற்றிருக்கின்ற
செம்பட்டைமயினா யுடையவனும், தேவேந்
திரனைப் பற்களுதிருப்படியாகவடித்த தனது
கையினாலே, சொர்க்கலோகத்துமறினும் இடி
பட்டுப்பூமியில்விழும்படியாகப்பெயர்ந்துத்
தள்ளிவைனும், யிற்றைப்பிசைத்துக்கொண்டு
ஸ்திரிக்கெல்லாரும் பயந்துபோய் ஒளித்துக்
கொள்ளும்படியாகக் கழுழுண்களைவரிசையா
கவைத்ததுபோலும், பற்கள் காணப்படுகின்ற
வாயையுடையவனும், உட்கிடந்துநித்திரைசெ
ய்ப்பும்போதும் தேவர்களுக்குமுழுப்பிராணவா
யவும் குடலிற்கிடந்திருக்கவொட்டாமல் பயங்
கொள்ளச் செய்யத்தக்க வலியை யுடையவ

னும், பூமியிற்றிடத்தகடல் நின்றதுபோலவும், அநன்பேரில் மிகுந்த வெப்பமான வடவாழை காக்கினி எரிகிறதுபோலவும், கறுத்தமேனியும் தலையிற் செம்பட்டமயிரு முடையவனும், அக்டிதிக்குகையும்குடியும்பெற்ற ராவணன் கோபிக்கும்போது மிகுந்த கிரணங்களை யுடைய சூரியனும், அக்கினியும்கண்டு மனங்கலங்கிப் பதுங்கிப்போயொளித்துக்கொள்ளும் பெரியமலையினது குகைத்துவாரம்போன்ற மிகுந்த நிறத்தினா மயக்கமுள்ள கண்களையுடையவனும், மூட்கில்கள் பொருந்திய பெரியமலையில் வசிக்கத்தக்க பாணிகள் குடைவனாயென்று நினைத்து மயங்கும்படியான நீண்ட ரோமராசியுள்ளமார்பையுடையவனும், வந்துசேர்கின்ற பிராணிகளுக்கு ஆதாரமான குகையென்று எண்ணிப்போய்ப்பாம்புகள்தங்கும்படியான செவிகளை யுடையவனுமாகிய சும்பகர்ணனை நோக்கித் தூதர்கள் ஐயா ! உம்முடைய தமயனாகிய பிரதாபலக் கேஸ்வரர் உம்மையழைத்துக் கொண்டுவரச்சொன்னார், என்னும்கொல்லிய உடனே பெரியமலைக்குச் சரியொத்த கடினமான தேகத்தையுடைய சும்பகர்ணன் இலங்கையிலுள்ளவர்களெல்லாம் கோவென்று சப்திக்க, அறிவேகமாய்ப் புறப்பட்டுக் கோட்டைவாயிலில் நுழைந்து, சந்திரமண்டல பரியந்தம் அளவிக் கொண்டுருக்கிற இராவணனுடைய அரண்மனையில் வாசலுச்சேர்ந்து மறில்களாற் சூழப்பட்ட பலநிலைகளமைந்த கோபுரத்தையுடைய மாளிகையின் மேல்நிலையில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற லங்காதிபதியைக்கண்டு, அநேகம் பேர்களைக் கொலைசெய்து ஜெயம்பெற்ற வேலாயுதத்தையுடைய சும்பகர்ணன் ஒருபெரிய மலைவிரும்புதுபோலச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தெண்டனிட்டான். நின்றகொண்டிருந்த ஒருமலைபானது தன்னிடத்திற் பிரசண்டவேகத்தோடும்வந்த மற்றொருமலையைத் தழுவினதுபோலத் தசக்கிரீவனாகிய ராவணனுனை எழுந்து தனது வல்லமைபெற்ற துணைவனான மூத்ததம்பியை இருபதுகைகளினாலும் வாரியெயிற்று மார்போயிதழுவித் தன்னுட்கூட உட்காரவைத்துக்கொண்டு, ரத்தத்தையும் குடங்குடமாக நிறைப்பிவைத்திருக்கின்ற கள்ளையுங்குடிப்பாட்டி, நால் குகைகளிலும் சூழ்ந்திருக்கின்ற கடல்களினுணைக்குச் சமானமாகிய வெள்ளைப் பட்டுவஸ்திரங்களை யுடுத்தி, கிரணக்கூட்டங்களுடன்பலபக்கங்களிலுள்ளுள்ளிவீசிக் கொண்டிருக்கின்ற பற்பல ஆபரணங்களைத்தரித்து, அதிகபலமுள்ள இந்திரனுனைவன் தான்வறிதடத்திக்கொண்டிருந்த ஐராவதமென்கிற பாணையோடுகூட ராவணனுக்குத்தோற்றேறும்போது

து சோர்ந்துவிழுந்துவிட்ட பிரகாசமுள்ள நதின்களினழைத்த நெற்றிப்பட்டத்தை வெற்றிப்பட்டமாக அவனுடைய நெற்றியிற்கட்டித், தேகமுழுதும் மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கும்படியாகத், குக்குமச்செறுபூசப்பட்ட கையையுடைய மதந்தகஜம்போலவும், அந்தக்குக்குமக்குமட்புலத்த கடல்போலவும்விளக்கும்படித் தெய்வமணம்விசகின்ற செஞ்சுந்தனைக்குழம்பை அவனுடம்பெல்லாம் பூசினான். காளகோடி விஷ்ணுவானது எழுந்துயர்ந்ததுபோல் உயர்ந்து ஆகாசத்தையளாவும்படியாகநீண்ட அவனுடைய மார்பினிடத்தில், நிஷ்பவாக னுருடராய்வந்த, அக்கினிக்குச் சமானமாகிய நாய்கு தோள்களை யுடைய சாம்பசிவமூர்த்திகொடுத்த கவசத்தையணிந்தான்.

இப்படி ராவணன் சிக்காரிக்கும்போது சும்பகர்ணனுடைய மின்னற் கொடிபோலநீண்டு சிவந்திருக்கின்ற புருவமும், ஆகாசத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற தோளும், இடந்தாடிக்கக்கண்டு, அண்ணா ராவணன்வரார் ! என்னகாரணத்திற்காக இப்படிப்பட்ட அலங்காரங்களை ஆரம்பித்துச்செய்கின்றாய் என்று கேட்க, ராவணன் தம்பி ! மிகுந்தவானரசனியங்களுடனே இரண்டுமனிதர்கள் கொவித்து நம்முடைய கோட்டையைச்சுற்றி முற்றுகை போட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். நீபோய் அவர்களுடைய உயிரைஉண்டு முடித்துவிடென்றான். அப்போது சும்பகர்ணன் அண்ணா ! பிரகாசிக்கின்ற லட்சுமியைப்போன்ற சீதைபைக்குறித்து நீ முன்னம் வைத வகைச்சொற்களால் சண்டை நெருக்கிவிட்டதா ? விஷித்துக்குச்சமானமாகிய கண்களையுடைய அந்தப் பதிவிரதா கிரோஷமணியை இன்னம் விட்டு விடவில்லைபா ? இது உன்னுடைய பிராரப்தக் கர்மமேயல்லாமல் வேறல்ல. கொடுமையான புத்தம் நடக்கப்போகின்றதோ ? பஹு பதிவிரதையாகிய ஜானகி பிராட்டியினுடைய துக்கம் இன்னம் தீரவில்லைபா ? பூலோகமுதல் சுவர்க்கலோகபரியந்தம் ஒக்கி வளர்ந்தருந்த. உன்னுடைய அழியாத பெருக்கிரீத்தியானது அழிந்துவிட்டதோ ? ராகுசர்களுக்கு நாககாலம் வந்துவிட்டதோ ? எல்லா மலகளின் உலகையும், உலக்களின்வலியையும், இவ்வளவென்று வரம்பிட்டுச் சொல்லக் கூடுமானாலும், அளவுசொல்லக்கூடாத ஸ்ரீராமன்தான் வலியை நீ வெற்றிகொள்ளலா மென்றது, சீதா பிராட்டியின் திருமேனியைத்தழுவலா மென்று வெறுவாய் மெல்லுகின்றையே, அதற்குச் சமானமாகும். இந்த இரண்டும் முடியாதகாரியங்கள். புலஸ்தியப்பிரம்மாவின்வழியாகமுதலிலே

உத்பத்தியாபி யதார்த்த தர்மமங்களைச் செய்து வந்த தம்முடைய குலத்தினியல்பை அழித்து விட்டாயே, இப்படிப்பட்ட உனக்கு வெற்றி யுக்காகவா? உன்னுடைய பலமெல்லா மழிந்துபோகுமென்பதற்குச் சந்தேகமென் னாளையிலை. நிலத்தின்சுபாவ மெப்படியோ அப்படியே, அதைச்செர்ந்த நீரின்தன்மையி றுக்கு மென்பதுபோல தம்முடைய ரா கைதர்மமே மெலிடியினிட்டதல்லவா? இனி இத்திரனுக்கு அரசும் வெற்றியுங் கொடுத்து விட்டாய். உன்னையும் உன்புத்திரமித்திர களைத் திராடிகளாகிய அளவற்ற பந்துக்களையும் அழித்துப்போட்டாய். அநேகவகையான ராகை சர்க்கையெல்லாங்கொன்றுநீக்கிவிட்டாய். இனி உனக்கு தல்லையு முண்டாகப்போகிறதுமின் னை. உனக்குத் தருமமும் பயந்து ஒளித்துக் கொண்டது. இந்தத் தருமந்தான் உனக்கழி யாத மிகுந்த வல்லமையையும், செல்வக்க ளையும், தல்ல யௌவனத்தையும் கொடுத்திரு ந்தது. அப்படிப்பட்டதருமத்தைவிட்டு அழி யப்போகின்ற உன்னைவேறையாடுகிறது நிலை நிறுத்தப்போகிறார்கள். அடைக்கலமும், தரு மமும், தல்லநடக்கையும், வாக்கு விர்த்தியு முடையவர்களே குறைவில்லாமல் எப்போதும் நீடித்துவாழ்வார்கள். அப்படிக்கில்லாமல் வ ள்ச்சையும், பாவமும், பொய்யும், நிறைந்திருக்கின்ற தாம் அழிந்துபோகிறதற்கு மொருதாழ்ச்சியு முண்டா? தம்முடைய காலிலே இந்தக் கருக்கடலைத்தாண்டிக் காற்றைப்போல வருப்படியான குரங்குகளு மிருக்கின்றது கள். சீதையும் தம்முடைய வச்சையை விட் டிப்போகவில்லை. வாலியினுடைய மார்க்பப் பிளந்துகொண்டபோன அம்பப்போலொத் த வல்லமையுடைய ஸ்ரீராமபாணங்களு மிருக்கின்றதுகள். அதற்கு வகையமாக நாமுமிருக் கின்றோம். இனி நடக்கப்போகின்ற காரியக்க ளுக்கு ஏதனுமொரு குறையுமுண்டாகுமா? என்று சும்பகர்ணன் இதுபோ லின்ன மறே காரியக்களைப்படித்துச்சொல்லிப், பின்னும் ராவணனைப்பார்த்த தானுக்கு ஒன்றுதெரி விக்கிறேன் அதை அக்கேரித்துக்கொள்ளு வாய்னால் அதனால் மிகுந்த நன்மையுண்டா கும், அதை அக்கேரித்துக் கொள்ளாவிட்டால் நீ செத்ததாகவே தீர்மானஞ்செய்துகொள்ளு, ஐயா! ராவணன்வா! சீதாபிராட்டியைக் கொண்டுபோய்விட்டு, ஸ்ரீராமருடையபாதத் தின்மீதுநீ உன்னுடைய உண்மையான தம்பி யாகிய விசீஷணனோடு கிதேகக்கொள்வது தான் நீதப்பிப்பிழைப்பதற்குத்தக்க தல்லையி யாகும். அப்படிக்கில்லாவிட்டால் செய்ய

வேண்டிய உபாயம் வேறொன்றிருக்கின்றது, அதைத்தெரிவிக்கிறேன் கௌயா! வரிசை வரி சையாக உன்னுடைய சைனியங்களை அவர்கள் பேரில் யுத்தத்திற்கு அனுப்பு, அவைகளெல் லாமழிந்துபோனபிறகு நீமாத்திரம் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது நியாயமல்லவோ! உன் னுடைய பலமெல்லாக்கொண்டு எதிர்த்து அவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வதுதான் காரியசித் திபென்று உபாயம் சொன்னான். அதைக்கேட்டு ராவணன் சும்பகர்ண! உன்னை நான் கூப்பிட்டது இனிநடக்கப்போகிற காரியத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காகவல்ல, அற்பபல த்தை யுடையவர்களான அந்த மனிதர்களைப் போய்க்கொல்லு, என்புத்தியைப்பார்க்கிலும் அதிக அறிவுடைய மந்திரி நீயல்ல, நீஇப்போ து அவர்களுக்குப் பயந்து விட்டாய், உன்னு டைய வீரத்தன்மை பபணற்றதாகப்போய்வி ட்டது. மிகுந்தபலத்தோடு செய்யவேண்டி ய யுத்தத்திற்குத்தகுதியான அதிகமாமிசமும், கள்ளுஞ் சாப்பிட்டாய், அதுருக்கட்டும், இப் போது இனிக்கண்ணொழுக்கொண்டு, இரவும் பகலுமாக நித்தினைசெய்யும்படியாகப் போய் விடு, நீ சண்டைசெய்யத்தக்க யோக்கியனல்ல வென்று மனம் உளையும்படியாகச் சொல்லி, இரண்டு மனிதர்களை வணக்கிக், கூனலான குரங்குகளையும் சும்பிட்டி, வயிறுவளர்த்துப் பிழைக்கிறசெய்கையும், உன் தம்பியாகிய விசீ ஷணனுக்கும், உனக்குமே தகுதியானதாகும், நானப்படிச்செய்யமாட்டேன் நீஎழுந்துபோ ய்விடென்று சொல்லிவிட்டு, என்னுடைய தே கையும் ஆயுதங்களையும்கொண்டிராருங்கள், என் லாரும் புகழ்ந்துசொல்லப்பட்ட எமனும்என் னோடுவந்து எதிர்க்கட்டும், தேவலோகத்திலு ள்ளவர்களும், பூலோகத்திலுள்ளவர்களும், இன் னம் மற்றயாவர்களும் சைவல்லமையுடைய இரண்டு சிறுமனிதர்களுடனே செர்ந்துகொ ண்டி எல்லாரும் என்னோடு சண்டைசெய்யப் பட்டும், நானே யுத்தத்திற்குப்போகிறேனென்று புறப்பட்டான். அதைக்கண்டு தம்பியாகிய சும்பகர்ணன் அவனுடைய பாதத்தில் விழுந் து வணங்கி, அண்ணா! நான்சொன்னதைப் பொறுத்துக்கொள்ளென்று, பலம்பொருந்தி ய நீண்ட சூலாயுதத்தை வலதுகையில் தாங்கி ஓக்கிப் பிடித்து நின்று அண்ணா! இன்ன மொருவார்த்தை யிருக்கின்றது, நானினிமேல் போய்ஜெயித்துவருவேனென்று எண்ணக்கொ ள்ளவில்லை, விதியானது என்பிறகே நின்று கொண்டு பிடரியைப்பிடித்து நெட்டித்தள்ளு கின்றது நான் யுத்தகளத்தி லிறந்துபோய் வி டுவேன். நான் இறந்துபோன தன்பிறகாவது

நீ நன்மையைப்பெறும்படிச் சந்தோஷித்
டனே! சொன்னச்சாயைபோயிங் கூடியிரு
க்கின்ற தோள்களையுடைய சீதாபிராட்டியை
க்கொண்டுபோய் விட்டுவிடு. என்னை எப்
போது ஜெயிக்கின்றார்களோ! பிறகு உன்
னையும் ஜெயித்து வெற்றி பெறுவார்களெ
ன்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நீ பின்னாலோ
சனைசெய்கிறது புத்திவீரனாமாம். ஆகையா
ல் சீதாபிராட்டியை இன்றைக்கே கொண்டு
போய் விட்டுவிடுகிறது, உனக்குத் தவத்தை
ப் பார்க்கிலு மிகுந்த எஸைஸைத் தருவதாகு
ம். இந்திரனுக்குப் பகைவனாகிய இந்திரஜித்
தென்னும் உன்னுடையகுமாரன் ஸ்ரீராமனு
டைய தம்பியாகிய லக்ஷ்மணன் பிரயோகிக்
கின்ற மந்திராஸ்திரத்தினாலே சாகப்போகிற
து சத்தியமாகும். உன்னுடைய சைனியங்க
ளெல்லாம், காற்றிற்பறக்கின்ற புழுதி போலா
கப்போகின்றதுகள். ஆகையாலே நீதருந்தஆ
லோசனைசெய்து, உனக்குபுக்தமான மார்க்கத்
தைச் செய்துகொள்ளு. இன்றை வகையிலு
ம் நானுனக்கு முன்செய்துவந்த குற்றங்க
ளுண்டாயிருக்குமானால் அவைகளைப்பெல்லாம்
பொறுத்துக்கொள்ளு. உன்னுடைய முகத்
தில் நான்விழிக்கிறது இன்றையோடு முடிந்
துவிட்டது, அண்ணா! விடைகொடுவெஸ்
து, அந்தஸ்தானத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் தி
ரும்பினான். அப்போதுராவணன் இருபதுகண்
களினிடத்தும் ரத்தக்கண்ணீர் விட்டமுதான்.
கும்பகர்ணன் பெண்சாதி-பிள்ளைகள்-உற்றார்-
உறவின்முறைபார் முதலானயாவரும், துக்க
ப்பட்டமுதாரிகள். அப்படியாக அழுகிறவ
ர்களெல்லாரையும் பார்த்துக் கும்பகர்ணனு
ம் அழுதுகொண்டு, உத்தர கோபுரவாசலைவந்
து சேர்ந்தான். கும்பகர்ணனோடுகூட நம்
முடைய சேனாவீரர்கள் தங்கள்தங்கள் ஆபுத
ங்களோடும், ரணபேரிகை முழக்கிக்கொண்டு
போகவேண்டுமென்று ராவணன் நியமித்த
மாத்திரத்தில், தேவலோகத்தவர்களுடைய வ
ண்டிகள்மொப்த்த கற்பகமாலையுடைய தலைக
ளில் சேனாபராகங்கள்படியும்படியாய், ரத-க
ஜ-தூத-பதாதிகளென்று சொல்லப்பட்ட நா
வ்வகைச் சேனகளும் புறப்பட்டு வந்ததுக
ள். தேரின்மீது கட்டியிருக்கின்ற கொடிக
ளும், யானைகளின்பேரில் பிடித்துக்கொண்டு
வருகின்ற துவஜங்களும், முன்னணிப் படை
க்கார்த்தர் பிடித்துக்கொண்டு வருகின்ற ஆகா
சத்தைத் தாவுப்படியான விருதுக்கொடிகளு
ம், ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஒன்றுடனொன்று
நெருங்கிச், சேனாபராகங்கள் போய்ச்
சுவர்க்கமண்டலத்திற் படிந்திருக்கின்றமைபா

ல், அந்தத்தூதியைத் துடைக்கிறது போலும்
ஆகாசமார்க்கத்தி லாடிக்கொண்டு வந்ததுகள்.
அந்த ராகுசசேனகளுடைய அநேகஆயுதங்
கள் ஒன்றுடனொன்று நாக்ருவதினாலே அதுகளி
னிடத்துண்டாகிய அக்கினிப் பொறிகளும்,
சேனத்தலைவர்களுடைய கண்களில் நின்று
புறப்பட்ட நெருப்புப்பொறிகளும் போய்
பட்டு விசாலமான ஆகாசத்தினுள்ள மேகங்
களெல்லாந்தீயிற்று உகிரிந்து விட்டதுகள்.
தேர்ப்படைகள் போகிறதினாலும், யானைப்ப
டைகள் செல்லுகிறதினாலும், நெருக்குண்டு,
சிந்தாமப்பிய முகத்தையுடைய மேகம்போ
ன்ற யானைகளும், தேர்களுஞ் செல்லமாட்டா
மல் நிற்க, குதினாகள் காற்றைப்போல ஓடுவ
தினாலும், கொடிப்படடைகள் நடக்கிறதினாலும்,
பின்வருஞ் சேனகளானவை முந்திப் பூமியி
ல்செல்லுகிறதற்குத் தம்மால் முடியாதென்று
ஆகாசமார்க்கமாகப் பாய்ந்து போனதுகள்.
ஆயிரஞ்சிக்கங்களும், ஆயிரம்யாளிகளும், ஆ
யிரம்யானைகளும், ஆயிரம்பூதங்களும், பூண்
டதும், விசாலமாகிய பூமியை மறைக்கத்தக்க
துமான அதிகபிரகாசமுள்ள ரத்தினங்களி
ழைத்த ஒரு பெரியதேரின்பேரில் கும்பகர்
ணனேறினான். தோடரம் - இருப்புலக்கை-
தண்டாயுதம், வேலாயுதம், சூலாயுதம், வல்ல
யம், வாளாயுதம், மஸூவாயுதம், அலாயுதம், வ
ளைதடி - சக்கரம் - வில் - கேடயம் - இன்
னும் க்ஷேமத்தில் வைத்திருந்த பற்பலகொடி
ய ஆயுதங்களைப்பெல்லாம், தலையிற்றுக்கிக்கொ
ண்டு அநேகம்ராகுசர்கள் இரண்டுபக்கங்களி
லும் வந்தார்கள். இதுவல்லாமலும், சிலபேர்க
ள் கள்ளுச்சாடிகளைத் தூக்கிக்கொண்டும், பக்கு
வமாகவெந்த மாமிசத்துண்டங்களை நிறைத்து
வைத்திருக்கின்ற குறைந்தது ஆயிரம்சகடவ
ண்டிகளை யோட்டிக்கொண்டும் வக்கிரதந்த
ங்களை யுடையவனான, கும்பகர்ணனுக்குப்
பின்னால் கள்ளும், மாமிசமும், மாநிமாநி
அடிக்கடி முறைப்படிக் கைநீட்டிக்கொடுத்
துக்கொண்டும் வந்தார்கள். அப்போது அ
தைக்கண்டதேவர்கள் இது இந்தப்பெரிய கூ
ட்டங்களாகிய குரங்குளினாலே மாத்திரம் ஒ
ழிந்துபோகமாட்டாது. இவன்தின்னுகிற மி
குந்த கொழுத்த மாமிசத்திற்கு இந்த உ
லகந்தான் போதுமோ? எங்கும் பிண
க்காடாகப்போகிறது, யமனுக்கும் ருகிதெரி
ந்துவிட்டது. இது சும்மாய்ப் போகமாட்டா
தென்று தேவர்களெல்லாம் ஓட்டம்பிடித்
தார்கள். ஆகிசேஷனுடைய ஆயிரஞ்சிரக
ளையும்விட்டுநீக்கிப் பூமியுடனேகூடப் பர்வ
தகிளேடிமென்று சொல்லும்படி பெயர்

பெற்றிருக்கின்றபெரியமேருநெரியானது வந்ததுபோலச் சொன்னமையமாகிய தேரின் பேரில் உக்கிரமாய்வந்திருக்கின்ற கும்பகர்ணனை, உயர்ந்ததோள்களையுடைய சக்கிரவர்த்தித்திருக்குமாராகிய ஸ்ரீராமரீபார்த்து, அவனுடைய தேரிற்கட்டியிருக்கின்ற கொடியில் வீணையெழுதியிருக்கிறதோ வென்று பார்த்தபோது, அதில்லாமல் வெற்றிபொருந்திய சிங்கமெழுதியிருக்கக்கண்டு, இவன் ராவணன்ல்லவ் ; காற்றினு மதிகவேகமாக மனதைச் செலுத்திப் பார்த்தாலும், அளவறிவதற் கருமையான தோற்றமுடையவனாக விருக்கின்றான். மேலும், உயிருடைய பொருளல்லவென்று நினைக்கலாமென்றாலும், ஆபரணங்களைப் பணிந்த மார்புடையவனாகவு மிருக்கின்றான். இவன்யாரோ ? இவனுடைய ஒருதோளோடு மற்ருருதோளை ஒரு சேர்ப்பார்க்கிறதற்கு அநேகநாள் செல்லும். மேருமலைக்குக்கால்கள் முடையதோ ? புத்தஞ்செய்கிறதற்கிணைந்து வந்திருக்கின்ற இவனின்னானென்று தெரியவில்லை. இவன்பெய ரென்னமோ ! ராவணன் தன்னுடைய நீர்த்ருபத்தை மறைத்துக் கொண்டு நம்முடைய வானரசனியங்களைப் பயப்படுத்தும் படியாகக் காட்டுகிறதற்குக் கொண்டமாயுவேஷமோ ? இந்தஉரு இன்னதென்றுஎனக்குத்தெரியவில்லை. ஆகையால் இது நன்றாய்த் தெரியத்தக்கதாக விசீஷண ? சீக்கிரமாக நீ சொல்லவேண்டும். என்று ஸ்ரீராமஸ்ரீர்த்தி கேட்க ; அவருடைய திருவடிகளில் சாஷ்டாங்க தெண்டஞ் சமர்ப்பித்து, ஸ்வாமீ ! இவன் மகாபிரதாபசாலியான லக்ஷேஸ்வரனுடைய தம்பியும், எனக்கு மூத்தனானும், மேகத்தையொத்த கறுத்தநிறத்தை யுடைய யமனுக்குச் சமானமாகிய வீரகண்டாமணியைத் தரித்தவனும், கூர்மைபொருந்திய சூரபுத்ததை யுடையவனுமாகிய கும்பகர்ணனென்கிற நாமதேயமுடையவன். இவனுடையதன்மை எப்படிப் பட்டதென்றால், அருமையானதபகைச் செய்கிறவர்களும், வேதவேத்தர்களு மாணவர்களாலும் தியானிக்கத்தக்கவரும், கைலாசபதியும், மூல தாமரஸு புஷ்பத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சதுர்முகப்பிரம்மதேவனும், சித்திக்கும்படியான சாக்ஷாதுக்ஷரப்பித்தாதனான சாட்ருண்ய பரப்பிரம்மமானவர், பேசுகின்றிணையைவிட்டு எழுந்திருக்கிற காலத்தில் அசுரர்கள் நாசமுடைவார்கள். இவன் நித்திரைவிட்டு விழிக்கிறகாலத்தில் தேவர்களைக் கொல்லுவான். சக்கிரதாராகிய ஸ்வாமீ ! இவன் அற்ப வாழ்நாளை யுடையவனும், எந்தமயனுமான ராவணனுக்கு அபித்த

சகோதரன். ஊழிகால பரியந்தம் நித்திரை செய்பத்தக்கவன். யமனுடைய உயிருக்கு யமனாகவிருக்கிறவன். வாயுதேவனைப் பார்க்கிலும், மிகுந்தவேகத்துடனே நடக்கின்ற கால்களையுடையவன். தேவேந்திரன் முதலான பேர்களும்கூட, தோல்வியடையுட்படியாக வெற்றிமாலையைத்தரித்த ஒப்பற்ற சூரபுத்ததைக் கொண்டு அவர்களைக் குத்துவான். நான்கு கொம்புகளையும், மலைக்குச்சமானமாகிய நான்குகால்களையுமுடைய ஐராவத மென்கின்ற யானையை அதின்பேரிலிருக்கின்ற தேவேந்திரன் பயந்து விழாமல் இருந்தபடியே இருக்கும்படியாக அந்தயானையைப் பின்னங்காலிரண்டையும் பிடித்துக் கிழகிறவென்று சுற்றினவன். அல்லாமலும் வடவாழகாக்கிணையையும், காற்றையும்பிடித்துப் பிழிந்துசாறெறிக்கும்படியான சாமர்த்திய முடையவன். மீன்களெல்லாம் அழிந்து நசுக்கிப்போகும்படியாகச் சமுத்திரஜலத்திலிழிந்து காலாற்படந்து களாயேறத்தக்கவல்லவன். மாமிசபுஷ்பியின் உறுதியினால், மேருவுமறிகரற்ற மிகுந்தபலமுள்ளவன். அதிகதபங்களைச் செய்ததினால் யாதொருவரும் பெருத மிகுந்தவாங்களைப்பெற்றவன். பூர்வத்தில் இவன்மதோன்மத்தராய் திரிலோகங்களிலும் சாரியுலாவிறந்தபோது, பேயையு மிவனுக்குச் சமானமாகச் சொல்லவொட்டாமல் எல்லாரையும் பிடித்துக்கொண்டு வந்தான். தொங்குகின்ற மாலையையணிந்த இந்தக் கும்பகர்ணன் அன்றைக்குவந்து படுத்த இன்றையவரையிலும் நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தபடியினாலே, லோகமெல்லாம் இவ்வளவாவது பிழைத்திருந்தது. இவன்கையில் ஒருசூலமிருக்கின்றது. அது தேவர்களுடைய வாழ்நாளையெல்லாம் உண்டுவிட்டது. அந்தச்சூலத்தை லோகங்களை யெல்லாம் உண்டவனாகிய சாக்ஷாது விஷ்ணுமூர்த்தியினது சக்கிரபுத்ததி னிடமாகவிருந்து, காலகோடிவிஷித்தை யுண்டவராகிய சதாசிவமூர்த்திபெற்று இவனுக்குக் கொடுத்தார். மின்னைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற திவ்வியதேகத்தையுடைய சுவர்க்கலோக வாசினாகியதேவர்கள் அநேகம்பேர், இவனுக்கு முன்னாக அமர்செய்யநின்றார்கள் ளென்றபோதிலும், அவர்கள் எல்லாரும் முதுகிட்டோட அவர்கள் முதுகைப் பார்த்தானே யல்லாமல் அவர்கள் முகத்தில் இவன் விழிக்கவேயில்லை. இவன் இடியைக்காட்டிலும் கொடியவனான ராவணனைப்பார்த்து அண்ணா ! சிதாபிராட்டியைக்கொண்டு வந்தது தர்மம்மல்லவே! அதனால் நமக்கு உயிர்ச்சேத முண்டாகுமென்

யும், பேரியோர்கள் இரண்டுதரம் புத்திசொல்லுவார்கள். அப்படியல்ல, இவனதற்குமேல் மூன்றுதரமும் சொல்லியிருக்கின்றான். இவன் சொன்ன புத்தியை மறுத்த ராவணனைச் சத்தியமாகக்கோபித்துப் பிராணநாசம் வருமென்பதைத் தெரிவித்தான். அதைக்கேளாததினால் அவனைவெறுத்துத் தான் சாகப்போகிறது நிச்சயமென்று அவனிடத்தில் தனக்குண்டாகிய பாத்தியதையும் முறித்துக்கொண்டு, இதுமக்குறல்லதல்லவென்று தகுந்தநீதியை ராவணனுக்குச் சொல்லி, இன்றைக்குத்தேவரீருடைய சந்திதிக்குமுல்பாகவந்தான். என்று விபீஷணனுதவான் சுவாமியைவணங்கினார். அப்போது அந்தவாரித்தையைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தசக்கிரீவமகாராஜர்ஸ்வாமீ! அடியேன் ஒரு நல்லநினைவு நினைத்தேன். அதாவது இவனைக் கொல்லுகிறதினால் நமக்கொரு பிரயோசனமூமில்லை, அவனுக்குக் கிட்டியிருந்தால் அவனை நம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு பிறகு நடக்க வேண்டியதைச் செய்யலாம். அப்போது இந்த விபீஷணனுதவாருடையதுக்கமும் நிவர்த்தியாகுமென்று சொன்னார். அதற்குச் சக்கிரவர்த்தித்திருமகனார் ஆம் இதுநல்ல புத்தமமான காரியந்தானென்று சொல்லி, ஆனால், அவனிடத்திற்குப்போய் இந்தக்காரியத்தைச்சொல்லத்தக்கவர்க ளாரிருக்கிறார்களென்று விசாரித்தபோது, விபீஷணனுதவார் தேவருக்குத்திருவுள்ளமானால் அடியேனேபோய்த் தகுந்த புத்திமதிகளைச்சொல்லி அவனுடைய மனத்திலிருக்கின்ற காமுன்னியத்தை இளகச்செய்து, நம்மோடுசேர விருப்பமுள்ளவனாக விருந்தால், அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேனென்று சொன்னார். நீலமேகத்துக்கு ஒப்பாகிய ஸ்யாமளரூபரான ஸ்ரீராகவபிரான் நல்லது அப்படியே அதிவேகமாய்ப்போய்வரக்கடவாயென்று அனுப்பினார். உடனே அந்த ராகுசசேனா சமுத்திரங்களைத்தாண்டித், தமக்குச் சிறந்த துணைவனான கும்பகர்ணனுக்குச் சமீபமாகப் போனமாத்திரத்தில், வெவுகாரர்கள் ஐயா! கும்பகர்ணனமஹாராஜனே! உம்முடைய தம்பியாகிய விபீஷணர் என்னவோ வெருவினாவாக உம்மிடத்திற்கு வந்திருக்கிறான் என்று சொல்லக்கேட்டு, அளவில்லாத சந்தோஷத்தைக்கொண்டு எங்களிட்புற்ற, அந்தக் கும்பகர்ணனுடைய பாதங்களில், விபீஷணனுதவார் தம்முடைய சிரசைச் சேர்த்துத் தெண்டனிட்டார். எதிராவந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்ட விபீஷணனுதவானாக், கைகளால் வாரிஎடுத்து உச்சிமுற்றது உயிரார்த்த முவி மார்போடணைத்துத் தன்னிரண்டுகண்க

ளிலும் மறைத்தானாகப்போல நீரொழுதும் படியாக, அப்பா விபீஷண! எங்களில் நீ ஒருவன் பிழைத்துப்போய் புத்திமாலாய் வாழ்ந்திருக்கிறாயென்று சந்தோஷப்பட்டிருக்கின்ற, என்னுடைய சிந்தைமுழுதுந் திசைக்கும் படியாகப் புத்தியில்லாதவனைப்போலத் தனித்தவனாய் ஏன்றிரும்பிவந்துவிட்டாய். ஸ்ரீராமபிரான் திருவடியை யடைந்து, நீ அபயம் பெற்றவிதத்தையும், தேவர்களும் பெறுதற்கேலாத இகலோகபரலோகாதி ஐஸ்வரியத்தைப் பெற்ற சிறப்பையும், நான் கௌவிப்பட்டு மிகுதியும் மனங்களித்திருந்தேன். சகலசாஸ்திரக்கியானசம்பன்னனான நீ, யமன் தன்வாய்க்கியாயாக எதிர்பார்த்திருக்கின்ற, எங்களிடத்திற்குக் குற்றமுள்ளவனாக ஏன் வந்துவிட்டாய். ஸ்ரீராமகைங்கரியமான அமிர்தபானம் பண்ணுகின்ற நீ ராகுசகிர்த்தியமாகிய விஷ்ணுண்ணவரலாமோ? என்னைமணியாகிய தம்பி! நீ ராகுசகுலதர்மத்தை யழித்துவிட்டாய். ஆனபோதினும், உன்னால் இந்தப் புலஸ்திய பிரம்மாவினுடைய வம்ஸம் மாட்சிமை பொருந்திய புண்ணியத்தையடைந்ததென்று எனது வலதுதோளைப்பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்திருந்த என்னை, இப்போது உன்வருகையாலே துக்கப்படுத்தி, என்னுடையநாவை வறளச்செய்து விட்டாயே! அதை நினைக்கும்போது என்மனது உளைகின்றதே? மகாதர்மமீக்டர்களான அந்த ராமலட்சுமணர்கள் தக்கருயிராவிட்டபோதிலும் அபயமென்றடைந்த உன்னை, நீக்கிவிடுகிறதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். அவர்களைவிட்டு விலகினதினால் நீ மறுமையில் அடையப்போகிற நல்ல பதவியை முற்றுவாவிட்டாயே! ராமநாமத்தைச்சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றபரியந்தம், இந்த அற்பப்பிறவியுண்டாகப்போகிறதில்லை. இதுகளை யெல்லாம் வேதவேதாந்தங்களால் கற்றறிந்த நீ என்னகாரணத்தினாலே அந்தராமனைப் பிரிந்து இங்கேவந்துவிட்டாய். தர்மமேஸ்வரரூபமாகநின்ற சாஷாது ஸ்ரீராம லட்சுமணருக்குத் தாசத்துவம்பூண்டு, அவர்களாலே பாவமலையாய் நிலபெற்றுநின்ற அக்கியானம், அன்னியதாக்கியானம், விபரீதக்கியானங்களாகிய மூன்றையும், இருந்தவிடந்தெரியாமல் மாய்த்துவிட்டு, இன்னும்பலக்கொண்டிருக்கின்ற மற்றப்பாவங்களெல்லாவற்றையும் இந்தப் பிறப்பிலேயே பொழித்துவிட்ட மெய்ஞ்ஞானச்செல்வமுள்ள விபீஷணனே? பிறர்தாரத்தி விச்சைவைத்திருக்கின்ற எங்களை உறவாகப்பெற்றநினைக்கின்றாயோ? நீநல்லநீதியும், தர்மமநிலையான நல்லசெய்கையையும், யதார்த

தக் கியானத்தைபுரீ, நீ செய்த அளவில்லாத தவங்களினால் ஆகியவனாகிய சாஷாது ஸ்ரீய ப்பதிபாலேபெற்றுக்கொண்டாய். வேதமுதல் வஞ்ச ஸ்ரீராகவழர்த்தியினுடைய இனிய அமிர்த வாக்கினாலே நீ கிரஞ்சிவிப்பட்டமும் பெற்றாய். இவ்வளவு யோக்கியாதி கார ததைப்பெற்ற நீ, ஸ்ரீபரமானவாதி தர்மமத் தை இன்னமும்விடவில்லைபோலக்காண்கின்ற தே? எல்லார்க்குந் தலைவரான ஸ்ரீசக்கிரவர் த்தித்திருமகனார் நானேற்றிய வில்லைபுடைய வராய் திருக்கின்றார். அவர்பக்கத்தில் ஒருவரா லுந் தடுத்தற்கரிய வல்லமையுடைய இளைய பெருமானும் திருக்கின்றார். மற்றவரைவீரர் களெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றார்கள். எங்க ணைக்கொல்லும்படியாக யமனும்வந்திருக்கின் றான். அதற்கு இசைவாக விநியங்குடி திற் கின்றது. இனி எங்களிடத்தில். என்னவல்ல மைஇருக்கக்கூடும். நீயென்னக்கொடுகூடமாள வந்தாய், புலஸ்தியவமிஸ குலதிலகமே விபீஷி னா! நீ அயோத்தியாபுரிக் கரசர்களாகிய ஸ்ரீ ராம லட்சுமணர்களுக்கு அடைக்கலமாகி, அவ ர்களால், உஜ்ஜயினமடையாமல் இவ்விடத்திற்கு வந்தாயானால் ராஜாசர்களாயுள்ள நாமெல்லா ம், அந்தராமலட்சுமணர்கள் பிரயோகிக்கின்ற அஸ்திரவருஷங்களாலே மாண்பு வங்காபட்ட ணமுமுதும் பாழாய்விடப்போகிறதே! பின் பு கையிலே என்னுந்தண்ணீரு மெடுத்திறைத் துப் பிதூர்பாகக்கடமையை நிறைவேற்றத்தக் கவர்க ளாரிருக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட வர்கள் ஒருவரை பெனக்குக் காட்டு பார்ப் போம். ஒருவருயில்லைபோலிவக்கே இருக்கின்ற பாகிளாகிய ராஜாசர்களெல்லாம் மாண்பு போனதற்கு, கிருவுறைமார்பனை ஸ்ரீராமபி ரானுடனே நீ உன்னுடைய வங்காபட்டணத் துக்குவந்ததற்கு எக்காலத்திலேயும் அழியா திருக்கின்ற பெரியசெல்வத்தை அனுபவிக்க த்தக்கவனானதிவக்கே வினாப்த் தாமசஞ்செய் யாமல் சீக்கிரமாய்த்திருப்பி அவர்களிடத்திற் குப் புறப்பட்டுப்போய்விடு. எண்ணப்பனே விபீஷினா! என்றசொன்ன குப்பகண்ணைப் பார்த்த அண்ணா! நான் உன்னிடத்தில் விண் ணப்பம்பண்ணிக்கொள்ளுகிறதற்கு ஒருகாரி யமிருக்கின்றதென்றுசொல்ல, அதென்னவெ ன்று கேட்டான், அதற்கு விபீஷினுழுவார் சொல்லத் தொடங்கினார். அண்ணா! கும் பகண்ணா! அக்கியான சித்தையைபுடைய எல்லார்க்கிடத்திலும் இனிய அருள் காக்கின்ற மகாவீரசொமணியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியினு டையகிருபுபக்கு நீபாத்திரமானால், அவர் அ ப்யம்கொடுப்பதொன்றுமாதிரமோ! இந்த

மாயப்பிறவிப்பிணியை மாற்றும் மருந்தாக வயிருந்து, கீழ்மேலாகமாறிமாறி உருண்டோடு கின்ற சகடத்தினுருளைபைப்போல, நின்றநி லையிலில்லாத இந்தமாயவாழ்க்கையை நீக்கவி ட்டி, மறுமையில்தன்னுடைய ஜோதியாகியபா மபதத்தைபுங்கொடுப்பார். அந்தஸ்ரீராகவப் பிரான் எனக்குக்கிருபைசெய்துகொடுத்த சக ல ஜஸ்வரியங்களுந், குறைவின்றி நிறைந்த இ ந்த வங்காதிபத்தியத்தையும், மற்றெல்லாச் சி ர்ப்பையும் உனக்கு நாகொடுத்த விபிகிறே ன். மேலும், உன்னுடைய ஆஜ்ஞையின்ப டி எப்போதும் நடந்துகொண்டும் வருகின் றேன். இதைப்பார்க்கிலும் உனக்குவேறே யு றுதிப்பாயி ஒன்றுமில்லை; உத்தமனான அண் ணுவே! உன்பின்னாகப்பிறந்த என்னுடை ய மனத்தினிடத்தி லுண்டாகிய துக்கத்தைநீ க்கி, தம்முடைய யக்ஷவம்ஸ தர்மத்தையும் வி ர்த்திசெய்து வாழக்கடவாய். இனி இந்தரணக் களத்தைவிட்டுத்தப்பிப்போகிறதோ அருமை? அப்படித்தப்பிப்போனபோதியும்பிராணனோ டே தங்குதற்கான இடமுக்கிடையாது. ராவனா திராஜாசர்களெல்லாம் வெகுசீக்கிரத்திலேயே நிச்சயமாகச் சாகப்போகிறார்கள். நீயோ ந ல்லநீதியையும், தர்மமத்தையும், அபேக்ஷித்தி ருக்கின்றாய். ஆனபடியினாலே இன்னுஞ் சிலநாளாக் கிருக்கத்தக்க பிராணனை விருதா வில்மாய்த்துக் கொள்ளவேண்டிய காரண மென்ன? வேதமார்க்கத்திற்குத்தக்க, ஒழுக்க ங்களையேகைப்பிடித்து தடக்கவேண்டியதுயா வர்களுக்கும் புத்தமாரும். வேதவினோத பாப கிருத்தியங்களைச் செய்வார்களேயானால் அப் படிப்பட்டவர்கள் தங்களிலும் சிறந்தவர்களா னாலும், உடல்பிறந்தவர்களாலும், உறவின் முறையார்களாலும், தாய்தந்தையார்களா லும், அவர்களைவைதிகதர்மம் ஒழுக்கத்தில்நிற் பவர்கள் மதிப்பார்களோ? அந்த நியாயங்களை யெல்லாம்நீநய நியதிநிதிருக்கில் றுயல்லவோ? அப்படிப்பட்ட உனக்குநான் சொல்லவேண் டிய தென்னவிருக்கின்றது. சத்தியத்தைப் பின்பற்றி நடக்கும்போதும், அந்தஉத்தமர்க ளைப் பாபமானது பின்றுடர்ந்து வருத்து மா! பிள்ளைகளும், வித்தியாப்பியாசஞ் செ ய்தவைத்த உபாத்தியாயர்களும், கொண்ட பெண்டிரும், இனிய உயிர்க்குச்சமானமாகிய சிநேகிதர்களும், இயக்கணவந்தபோ துதவி செய்தவர்களும், மேலுந்தம்மைவந்தபித்தவர் களும், ஆகிய இவர்களிடத்தில் வைக்கும் அன்பு, துக்ககரமான சம்ஸாரபந்தத்தையுண்டாக்கு மென்று அத்தியவசாயம்பிறந்த முழுக்ஷுக்க ள்துறந்துவிடுவார்கள். வைதிகதருமமொன்று

மாத்திரமே இகத்துக்கு நன்மையைச் செய்வ
தும், பரத்திற்கு அனுகூலமா யிருப்பதும்
கும். அண்ணா கும்பகர்ண ? ஒருவன் அகி
ருத்தியத்தைச் செய்ய அவனுடன் யாதொ
ருதிங்குஞ்செய்யாத மற்ருருவன் மாணம
டைகிறது நியாயமோ ! அல்லது அநியாய
மோ ! நீயே ஆலோசித்துப்பார். நீ நன்
மைநீமையை நன்றாய்ப்பகுத்தறியும் தன்
மையுடையவனுச்சே ! தபகிளோட்டராகிய
புரிபரசராமர், பெற்றதாயாகிய ஸோனாகாதே
வியானவன் ; பாபகிருத்தியத்தைச் செய்தத
னாலல்லவோ ! தர்மத்தைநோக்கி, அவனை
க் கொன்றுவிட்டார். துஷ்டிகிருத்தியத்தைச்
செய்த தன்பிதாவாகிய பிரம்மதேவனுடைய
தலைகளி லொன்றைக்கிள்ளி பெறியுப்படியாக
மூன்றுகண்களையுடைய உமாநாயகராகிய சி
வனுனவர் முற்காலத்திலேப் பட்டாரல்லவா ?
பகைவருடைய புண்படுத்திப் புலால்நாற்றம்
வீசுகின்ற சூலாயுதத்தைக் கையிற்றாங்கிய ம
காவீரசிகாமணியே ! இம்மையில் மகாபா
டிஷ்டியாய்ப் பலருமிகமும்படியிருந்து, ம
றுமையில் லொளரவாதி என்னத்தக்க நாகத்தி
ல் வீழ்வதற்கும் புத்திமால்கள் பிரயத்தனப்
படுவார்களா ? தேகத்தில்கழலைக்கட்டி புற
ப்பட்டால், அதைச்சத்திரமிட்டிக் கெட்டாக்
தத்தைநீக்கிவிட்டிக், காரம்வைத்துச், சுட்டிப், பூ
ச்சுமருந்தினு லந்தப்புண்ணையாற்றித், துன்ப
த்தை நீக்கிக்கொள்வார்களல்லவா ? வாசனை
வீசுகின்ற பூவிதழ்களால்தொடுத்த மாலைபய
யணிந்த மார்பினையுடைய அண்ணா கும்பகர்
ண ! மிகுந்த புத்திமால்கள் உகாத்து உட
லிலேபூசிப் பரிமளிக்கச் செய்யவேண்டிய
வர்களைதிரவியத்தைவீணாகக் கடலிற்கொண்
டுபோய்க் கரைத்து அழித்துவிடமாட்டார்க
ளே ! ஆகையால் உன்னுடைய தமயனுன
ராவணனைப் பிராணன்போகாமல் காப்பாற்ற
லாமென்றால், அதற்கேற்ற ஒருநற்குணமா
வது அவனிடத்திற் காணப்படவில்லையே !
இனி வேறொருவழியாய்த் தர்மத்தை விருத்
திபண்ணலாமென்றாலும் அதையும் நிறைவே
ற்ற அவன் இடங்கொடுக்கமாட்டானே ! அஷ்டி
டதிக்குப்பாலர்களும், பலதிகைகளிலுள்ளவர்
களும், சிரிக்கும்படியாக ரணக்களத்திலே ரா
க்ஷசர்களுடைய பிராணன்களெல்லாம் போய்
விடப்போகின்றன. அப்படியானபிற்பா
டு அவர்களுக்கு நாகமேயன்றி வேறொன்று
ம் கித்திக்கமாட்டாதே ? நீ மிகுந்தபலத்தை
க்கொண்டு, மேலுலகங்களைபெல்லாம் ஜெயித்
தாயே ! அங்கேயாவது வசித்துக்கொண்டி
ருந்தாயா ! இல்லையே இந்தப் பூமியில்வந்

து நீஇறங்கி; இன்றையவனாக்கூட உன்னுடைய
யெளவனவயதெல்லாம் வீணாய்ப்போரு
ம்படியாக நித்தினாசெய்தா பெய்ந்ததெல்லாம்
அதனாலேனும் ஒருலாபத்தைபடைத்திருந்
தீயா ! ஒன்றுமில்லையே ! நீ என்னபிரயோ
சனத்திற்காகத் தர்மத்தைவிட்டு உயினைமாய்
த்துக்கொள்ளுகிறதற்குஎற்பட்டாய் அண்ணா !
திருவையும், மறுவையும், மார்பிலுடையவரு
ம், சாஷாது ஜெகத்காஷ்டமும், தைத்தியாரி
யுமாகிய ஸ்ரீராமருடைய கருண்ணியத்தினால்
உன்னுடைய அக்கியானமாகிய நித்தியையும்
நீக்கி, எல்லா ஐஸ்வரியச்சிற்றப்பையும் அடை
ந்துவாழ்வாய். மேலும் கிரஞ்சீவிப்பட்டமு
ம் பெறுவாய். ஏகசக்கிராதிபதியாய். அர
சசெய்துகொண்டிருப்பாய் எல்லா உரிமை
யும் உன்னதேயாகும், உனக்கு ஒருகாரியமு
ம் அருமையாகமாட்டாது. அதுகளுக்கெல்
லா மிதுவேதகுந்த நல்ககாலமாகவுமிருக்கின்
றது, அண்ணா ! தேவதேவனுன சக்கிரவர்த்
தித்திருமகனாகுகொடுக்க வங்கையிம் ஐஸ்வரிய
ங்களெல்லாம் பெற்றுக்கொள்ளுவாய். எப்
படிப்பட்ட வர்களுக்கும், நீ கீழடங்கியிருக்
கவுமாட்டாய். யாரும்உன்னை வருத்தப்படுதி
தவுமாட்டார்கள். திரிமூர்த்திகளுக்குத் தலை
வரான, ஸ்ரீமந்தாராயணமூர்த்தியே ! காகு
ஸ்தவம்ஸோத்பவரா யவதரித்துத் தர்மமமு
ழுவதையும், காக்கும்படியாக வந்திருக்கின்
றார். உனக்குப்பிள்ளைகளாக விருக்கின்றபேர்
களும், உன்கூடப்பிறந்த எனக்குப்பிள்ளை
களாக விருக்கின்றபேர்களும், நம்முடைய ப்
க்ஷயம்சத்திற்கு முடிவுகாலத்தை ஆலோசித்
தவனுன. ராவணனுடைய பிள்ளைகளுடனே சி
ளோஷ்டத்தைப்பெற்றுத் திரிந்துகொண்டிரு
ப்பார்களல்லவோ ? துஷ்டிகிருத்தியத்தைச் செ
ய்து அதர்மவானென்று கண்டோர்பழித்துச்
சொல்லாமல் நல்லபுத்தியினாலே தர்மவா
னென்று பேர்பெற்று வாழக்கடவாய். இது
வனாயிலும் ராக்ஷசர்களிடத்தில் வெறுப்புந்
திருந்த மகாரிஷிகளெல்லாரும் இனிமேல் க
ருணையுடையவர்களாக இருப்பார்கள். சுவ
ர்க்கமத்திய பாதாளமென்று சொல்லப்பட்ட
திரிலோகத்திலும், இனிப்பகையு முண்டாகப்
போகிறதில்லை. இனிபுனக்கு மாணமுமுண்
டாகுமென்று பயப்பட வேண்டியதுமில்லை
ராக்ஷசர்களாவருத்தப்படுத்திக்கொண்டு பகை
வர்களாயிருக்கின்ற தேவர்களெல்லாரும் தட்
புடையவர்களாகப் போகிறார்கள். இப்படி
ப்பழம்பறித்துத் தின்னத்தக்ககாலத்தில் மா
த்தைவெட்டி, அதுதுளிர்ந்துப் புஷ்பிக்கவே
ண்மிமென்று நினைத்திருக்கின்றவர்களைப்போ

லப் பிரயோசனத்தை இழந்துவிடலாமோ ?
மேலும், உன்னிடத்திற்கு நானே என்சொந்த
அபிப்பிராயத்தின்படிக்கு வரவில்லை. அந்த
வேதமுதல்வகுதிய ஸ்ரீராமபிரானே தாம் எ
ன்மீது வைத்திருக்கின்ற கிருபையினாலே உ
ன்னிடத்திலும் தயையுடையவராய் உன்னை
யழைத்து வரும்படியாக என்னை அனுப்பினா
ர். நான்வந்தகாரிய மிதுவேயாகும். ஆனபடி
யினாலே, அந்தச்சக்கிரவர்த்தித் திருமகனாக
க் காணும்படியாகத் தர்மத்திற்குப்பிச்சிறு
வாமல் இப்போதே என்னுடையகூடப் புறப்
பட்டிவாக்கடவாயென்று அவனுடைய அழகு
பொருந்திய ராண்பாதங்களிலும் சாஷ்டா
ங்கமாகவிழ்ந்தார். அழகிய மலர்மாலையை
தரித்து எத்தினங்களிழைத்துப் பிரசாதித்
துக்கொண்டிருக்கின்ற கீர்டமானதுபூமியில்
படியும்படியாக நமஸ்கரித்து இரண்டு பாத
ங்களையும் தம்முடைய கைகளினால் பிடித்துக்
கொண்டு புலம்புகிற மேருமலைக்குச் சமான
மாகிய தோள்களையுடைய விழிஷ்ணுஸ்வானை
க்கும்பகர்ணன் வாரியெயித்து மார்போ
டனைத்து அக்கினிவொலிக்கின்ற கண்களினி
டத்தில் வெவ்விதாகிய ரக்தநீர் தாராதாரா
யாகச் சொரியும்படியாகத் தம்பியைப்பார்த்
துச் சொல்லத்தொடங்கினான். நீரினாலெழு
திய கோலத்தைப்போலச் சிறிதுபொழுதே
தோன்றும் அற்பவாழ்க்கையைவிரும்பி என்
னை இத்தனைக்காலமளவாக வளர்த்ததுமன்றி,
இப்போது போர்க்கோலமுஞ்செய்து யுத்த
த்திற்கு அனுப்பின ராவண னிமித்தமாக
தான் என்னுடைய உயிரைக்கொடுக்காமல்,
ஸ்ரீராமமூர்த்தியினிடத்தில் அடைக்கலமாகப்
பொய்ச்சேரமாட்டேன். நல்ல மாலையைத்
தரித்து அழகுபொருந்தியிருக்கின்றதிருமே
னியையுடைய தூபி விழிஷ்ணு ? என்னு
டைய உயிரைக்கவலென்றுமென்று உனக்கு
இஷ்டமிருந்தால் மேகத்தைப்போலச் சிறந்
து அழகுபெற்றிருக்கின்ற திருமேனியையு
டையவரான அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியைச் சீக்கி
ரமயப்போய்ச் சேர்ந்துகொள்ளக்கடவாய்.
மூலதாமரபிழிப்பதில் எழுந்தருளியிருக்கி
ன்ற சூரபிழித்தாவான பிரமதேவருடைய
பொய்யாவாதத்தினாலே நீஎப்போதும்நிலபெ
ற்றிருக்கின்ற தர்மமமார்க்கத்தை யடைந்து
கொண்டாய். இந்தலோகமுள்ளவரைக்கும்
அழிபாமல் கொஞ்சிவிடாகவு யிருக்கப்போகி
றாய். இந்த லோகமுழுமைக்கும் நீயே சர்
வாதிபத்திபமு முடையவருக விருக்கிறாய்.
உனக்கே அந்த அடைக்கலமென்பது தகுதி
யாகும். அகிருத்தியத்தைச்செய்கிற மூத்த

வனிமித்தம் மரணமடைகிறது அநிகழினை
த் தாத்தக்கதேயாயினும் அதுவே எனக்கு
மேலானகீர்த்தியாகும். புத்திஹீனனாகிய ஒரு
எஜமானன் கெயிந்னைவைநினைத்தால் அந்தக்
கெயிநிய நீக்கி, அவனைத் திருத்தக் கூடுமா
றுவல்லவோ ? அவனைச்சேர்ந்தமற்றவர்களுக்
கு நல்ல சுபகேசமமுண்டாகும். அப்படி
அவனைத்திருத்தக்கூடாவிட்டால் குடிகளுக்கு
கேசமத்துடனே வாழும்படியாகவும் நேரிடு
மோ ? போர்த்தொழிலைச் செய்கிறதற்கு
உரியவர்களான விவேகமற்ற தலைவர்கள் மடி
வதற்குமுன்னே மடிந்துவிடுதலே அவர்க
ளுடைய சேனைகளுக்கு உரியதாகும். தம்
பைமாலையைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற
வீரசிகாமணிபாகிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய தீ
யைவீசுகின்ற அஸ்திரமானது சம்மரிக்கும்
போது தன்னைச்சூழ்ந்த கொடிய ராஜசே
னைகளோயும், மற்றபந்துக்களோயும், தேவர்
கள் முதலாகிய மற்ற யாவர்களும் தோத்திர
ஞ்செய்யத்தக்கவருய்த், தானே ஏகச்சக்கிரா
திபதியாய் இந்த மூன்றுலோகத்தையு மாண்
டவன், உடன்பிறந்ததம்பியார்களும், தன்னோ
டு மடியாமல் தான்மாதிரிய் தனித்து ரணக்
களத்தில் மாண்டுகிடக்கத்தகுமா ? வெற்றி
யில் தனக்குச் சமானமில்லாமல் உயர்ந்தவ
ருகவுயிருக்கின்ற ராவணன் தன்னுடையபல
த்திற்குத் குறைந்தவர்களுடைய கையினால்
மாண்டபோதும்பெண்மானுக்குச்சமானமா
கிய விழிகளையுடைய பார்வையை வாமபாகத்
தில் வைத்திருக்கின்ற நங்குலதெய்வமாகியசா
ம்பசிவமூர்த்தியானவர் எழுந்தருளியிருக்கி
ன்ற பெரியகைலாசமலையை நடுங்கும்படியா
கப் பெயர்த்த ராவணனுடைய திரண்டதோ
ள்களை யமன் தனதுபாசத்தினால் கட்டியிழு
த்துக்கொண்டு போகும்போதும், முன்னால்
தனக்குத்தோல்வியடைந்து தலைமறைவாய்த்
திர்ந்துகொண்டிருக்கின்ற அந்தயமனுடைய
பட்டணத்துக்கு வெட்சியில்லாமலும் ஒருவ
ரும் துணையில்லாமலும் தனித்துப்போகும்
படியாக விட்டிவிடுகிறது நமக்கு நல்லதாகு
மா ? மேலும் எமனையும் யுத்தத்தில் தோற்
கடித்து வெற்றிபெற்றிருக்கின்ற நான் செம்
பினால் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற மதில்களாற் சூ
ழப்பட்ட கிரோஷ்டமாகிய லக்ஷாதிபத்திய
ஜலவரிபவானு ராவணேஸ்வர னுடைய
தங்கையாகிய சூர்ப்பநகையில் கச்சனிந்த
மூலையையும் மூக்கையு மிதழோடு சேர்த்தரி
ந்த பகைவர்களாகிய அந்த மனிதர்களைப்புக
ழ்ந்துகொண்டு, நானமென்னும் அம்பினாலே
தைக்கப்பட்ட புண்கொண்ட நெஞ்சையுடைய

பவனாக அவர்களைக்கும்பிட்டுக்கொண்டு உயிர் வாழ்ந்திருக்கவுமாட்டேன். அப்பா, தம்பி! விசீஷிணு? அணுமானையும், வானிபுத்திரனாகிய அங்கதனையும், சூரியகுமாரனாகிய சுக்கிரீவனையும், அழகிய பொல்போன்ற கோதண்டத்தை யுடைய ஸ்ரீராமனையும், நீலனையும், சாம்பவந்தனையும், பழங்களைத்தின்னும் விருப்பத்தினால் காட்டிற்றிரிந்துகொண்டு சீவிக்கின்ற குரங்குச்சேனைகளாகிய பிரளயகாலச் சமுத்திரத்தை யும், ஒருமிக்கச்செயித்துப்பனிக்கூட்டமெல்லாம் வற்றும்படிச்செய்து இந்த உலகத்தைச் சுற்றிவருகின்ற சூரியனுக்கொப்பாக உலாவிவரப்போகிறதைச் சற்றே நீ பார்த்துக்கொண்டேயிரு. காலகோடி விஷித்தைப்பார்த்தோடின தேவர்களைப்போலக் குரங்குகளெல்லாம் சின்னாபின்னப்பட்டோ மும்படியாக, மேருமலையானது தன்னுடைய கையிலே ஒருசூலாயுத்தைப்பற்றிக்கொண்டு அவர்களைப் பிஸ்றொடர்ந்தோடிவருகிறதைப் போலொத்த தோற்றத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கடலோடவும், வடவாழகாக்கினியோடவும், சண்டமாருதக் காற்றோடவும், லோகமெல்லாம் காலமுடிந்தோடவும், காற்றடியைப்போலச் சாரிகைசுற்றித்திரியப்போகிறேன். அதை நீ பார்த்துக்கொண்டேயிரு. போர்க்களத்தில் சற்றும் பயப்படாமல் வந்து என்சண்ணெதினோ அகப்படுகின்றவர்கள் நீலமலையும் மேருமலையுமென்று ஒப்பிட்டுச் சொல்லும் படியான கிறப்புடையவர்கள் ளாகிய ராமலக்ஷ்மணர்கள் ளென்கிற இரண்டுபேர்களுந்தவிர மற்றவர்களா யிருந்தபோதினும் அவர்களில்பயத்தால் செத்தவர்கள்போகட்டும், உயினைச்சுமந்துகொண்டு திரிகின்ற எல்லாணையும் ஒருவராவதுதப்பித் திரியும்படியாக விடாமல் கொன்றுவிடுவேன். யாவரும்வணங்கும்படியான போக்கியதையுடைய தம்பி! விசீஷிணு? இனி தாமசஞ்செய்யாதே என் சொல். இரசாகவகிக்கத்தக்கதென்று கேட்பா யானால் சீக்கிரமாகப்போய் அவர்களோடுகூடியிருக்கும்படியாக நட்பைத்தேடிக்கொள்ளக் கடவாயாக. இனிவந்தேனு மொருவார்த்தை சொல்லுவாயானாலும், பொல்லாங்காய்முடியுமென்று நீ யோசிக்கக்கடவாய். அப்பனே விசீஷிணு? நீசீக்கிரமாய்ப்போய்விடுபிறகு, இந்தப்போர்க்களத்தி லிறந்தபேர்களுக்கெல்லாம் நினைபெற்றிருக்கின்ற வேதவித்துக்களாகிய ப்ராமம்ண்ணிய தேவனாயிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிராநிடத்தில் உனக்குவேண்டியவைகளைப்பெற்று அவர்களுக்கு உண்மையுள்ளவனாகிய யிருந்து எங்களுக்குச் சாஸ்திரவிகி

தமான உரிமைக்கடன்களைச்செய்து, நாக்களடையத்தக்க துக்கசாகரமாகிய நாகத்தைபடையாத விதமாக அதுவாராதபடி காத்துக் கொள்ளக்கடவாய். எக்காலத்திலும், அழியாமல் சிஞ்சிவிடாக இருக்கப்பெற்ற பாக்கியவானே விசீஷிணு? அழிந்துபோகிறதாய்க் காணப்படுகிறதும், ஆகும்காலத்தில் அழியாததாய்முடியும். அழிந்துபோகத்தக்ககாலத்தில்கூழ்ந்துநின்று பலஉபாயங்களைச்செய்து காப்பாற்றினபோதிலும் அதுமெக்காமற்போகாது. இது சத்தியமாகும், மாச்சரியமற்ற ஆலோசனை யுடையவர்களில் உன்னிலுமுயர்ந்தோர் யாரிருக்கின்றார்கள். இது உனக்குத்தெரியாததல்லவே! ஆதலால் நீ என்மான்த்தைப்பற்றி வியசனப்படாமல் போய்விடு, எங்கள்நிமித்தம் நீ துன்பப்படவேண்டாமென்று சொல்லி மறுபடியும், அவனைவாரியெடுபித்து மார்புடனே இறுகத்தழுவிநின்று இரக்கமுற்று அழுது கண்ணீரும் கண்ணுமாய் வெகுநேரம் செவ்வையாக உற்றுப்பார்த்து, எமதுசெல்வமே என்னுயிர்த்துணையே தம்பி விசீஷிணு? உனக்கும் எனக்கும் இன்றையோடு உடன்பிறப்பென்கின்ற ஆசையானது நீங்கிவிட்டதல்லவாவென்று கும்பகர்ணன் சொல்லியபோது, வெற்றிபெற்ற மிகுந்த பலமுள்ளவரும், அதிககுண விசேஷருமான விசீஷிணுவான் அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து, தமது தமைபனாகிய கும்பகர்ணன் தம்முடைய போதனைக்கிசையாமையால் கண்ணும், முகமும், மனமும், சொல்லும், அங்கச்சொர்வடைந்து, வச்சிரதேகமும் வாட்டமுற்று, இன்னம் எதையாவது சொல்லுகிறதினாலே அவனுக்குக்கோபமுண்டாகும். அதனால் மிகுந்த பொல்லாங்குமக்குவினையும், இனிக்காரியமில்லை திரும்பிப்போய்விடவேண்டுமென்று அபிப்பிராயமுற்று, அந்த ராசுசைசனியக்களெல்லாம் கையெடுத்தும் கும்பியும்படியாக திரும்பிநடந்து, ஸ்ரீராமர் சந்திரானத்தைநோக்கிப் புறப்பட்டார். அப்படிப்போகின்ற விசீஷிணும் வாணப்பார்த்துக் கும்பகர்ணன் வஞ்சகசபாவமுள்ள வாழ்க்கையையுடைய நம்மை இவன்கையிட்டு ராசுசஸ்வபாவத்தையும் விட்டுவிட்டான். முலைப்பால் மணமுதகுழந்தைப்பருவமுள்ள இவன் இவ்வளவுபெருந்தன்மையான நல்லகுணமுடையவனானேயென்று தான் மிகுந்த ஆச்சரியப்பட்டிப். பித்துக்கொண்டவனைப்போலச் சித்தப்பிரமையடைந்து தெளிந்து பெரியவெள்ளநீரையுடைய சமுத்திரத்தில் விழுகின்ற ஆற்றநீருக்குச் சமானமாக

த தன்னிரண்டு கண்ணிலிருந்தும் தானாதா
நாயக ரக்தநீர்பெருகி யேயும்படியாக நின்
றுகொண்டிருந்தான். இந்த நிலைமையில் கு
ம்பகர்ணனிருக்க, ஸ்ரீராமருடைய சந்திரான
த்திற்சேர்ந்த விடிலினுழுவால், சுவாமிக்குத்
தெண்டன்சமர்ப்பித்துச், சர்வலோககாரணபூ
தரான ஓசவாமி! கடைத்தேறும் படியான
வர்களுக்கல்லவோ! வைதிகதர்மமாரிக்கமும்
தல்லொழுக்கமும், சத்தியமுமுண்டாகப்போ
கின்றன, அடியேனானமட்டும், சொல்லவே
ண்டிய புத்திமதிகளையெல்லாம் திருஷ்டாந்த
ப்பரித்திச் சொன்னேன். அவற்றுக்குக்கொஞ்
சமாவது ராவணனைவிட்டு வருகிறதற்குமுனைநி
ல்லை; ராக்ஷசகுலாபிமான மனைவிட்டு நீங்க
வில்லையென்று சொல்லக்கேட்டு, நீலமேகஸ்
பாமளரூப ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவரீ, கத்தரித்த
லைமத்த சடை முடியைச்சுற்றே அசைத்துத் த
ம்மி விடிலினு! உங்கண்முன்னாக உய்தமை
பளுவிய கும்பகர்ணனை இறக்கும்படி அஸ்திர
ப்பிரயோகஞ்செய்து துண்டித்தறுத்துத்தள்
ளுகிறது அழகல்லவேயென்று, அவனை அழை
த்துக்கொண்ட வரும்படி நானும் உனக்குச்
சொல்லி யனுப்பினேன். இதைவிட நான்
உனக்குச்செய்யும் உபகாரம் இப்போது வே
றென்ன விடுக்கின்றது. பிராரப்த கர்மத்
தை பாவரீ விலக்குவார்களென்று இப்படி
இவியவாரித்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிரு
க்கும்போதே ராக்ஷசச் சேனைகளென்கின்ற
பெரியசமூக நிரமானது வானரசேனைகளாகி
ய கதிரைக்கும்புற்று முற்றுகைபோட்டிக்கொ
ண்டி புத்திச் செய்பத் தொடங்கினபோது
அந்தச்சேனைகளால் எழும்பியதுளியானது
சுவர்க்கமத்திய பாதல மென்கின்ற மூன்று
லோகங்களையுட்புழுக்கொண்டிசமுத்திரத்தை
யும் தூர்த்தவிடத்தொடங்கினது. நானுபக்க
ங்களிலும் குதிரைகளும், பாணைகளும், ஓடித்திரி
ந்ததுகள். சக்கரங்களைப்பூட்டியபலம்பொரு
ந்திய தேரிகளோடினதுகள். மலைகளையெல்
லாம் பெயர்த்துக்கொண்டு, பல ரக்த ஆறு
களோடினதுகள். கவந்தக்களெழுந்தகூத்தா
டினதுகள். ஒருவர் கொலையுண்ணும்போது
இந்த உடலின் ரக்தமாயிசங்கள் உனக்கெனக்
கென்று பேய்ச் ஒன்றோடொன்று பந்தயம்
போட்டிக்கொண்டதுகள். விருதுக்கொடிக
ள் பறந்ததுகள். ஆகாசமாரிக்கத்தில் மாமி
சபட்டின்களாகிய பருந்து, கழுகு, முதலிய
வை பந்ததுகள். வானவீரர்கள் மேரும
லைக்குச்சமச்சம சிவ தங்கன்தோள்களிலுலே
ஏறி மகாக்களிலுலேயும், மலைகளினுள்ளும்,
ராக்ஷச களால்வப்பபட்ட சூலாயுதத்தினுளும்,

வேலாயுதத்தினுளும், இருவகைச் சேனைகளு
ம், மொத்துண்டிமுனையும், மாமிசமும், ரக்த
மும், எலும்பும், கொழுப்பு, சிதறுண்டி
பலநிசைகளிலும் விழும்படியாகக் கோரந்
தங்களைபுடைய இராக்ஷசர்களிற் சிலர்தங்கள்
தங்கள் கையில் பிடித்திருந்த வானாயுதத்
டனே எழும்பி குழைந்து மாண்டுபோளுர்
கள். சிலவானரர்கள் ரக்தவெள்ளத்தி லழுந்
தி மாண்டுபோளுர்கள். - சிலராக்ஷசர்கள் அ
நேக ஆயுதங்களைப் பிரளயகால மேகத்தைப்
போல வானரர்கள்பேரில் ஏவிலுர்கள். சில
வானரர்கள் மலைகளைப்பெயர்த்து யுகாந்தகா
ல இடியைப்போல ராக்ஷசர்களிடது மோதி
ளுர்கள். சில ராக்ஷசர்கள் வானரர்களை வாரி
யெறிந்தார்கள். சிலவானரர்கள் ராக்ஷசர்க
ளைக் கையிற்பிடித்துப் பிசைந்துகொன்றா
கள். சில அரக்கர்கள் வானரர்களை நிறித்தி
ப்பேசிலுர்கள். சிலபிலவங்கவீரர்கள் அரக்
கர்களை அடித்துத் துன்பப்படுத்திலுர்கள்.
இந்தப்பிரகாரமாக இருதிறத்தாரும் பற்பல
விதமான யுத்தங்களைச் செய்யும்போது ஏதா
ய் முடியுமோவென்று தேவர்களெல்லாரும்
பயந்து நடுக்கங்கொண்டார்கள். புசலடிக்
குங்காலத்தில் காற்றுமுன்னும், மழைத்தா
னா அதன்பின்னும், மழைத்தானாமுன்னும்,
காற்று அதன்பின்னும், ஆகஒன்றையொன்று
மாறிமாறித் துரத்துவதுபோலக் காணப்படு
ம் விதமாக ராக்ஷசவீரர்களை வானாவீரர்க
ளும், வானாவீரர்களை ராக்ஷசவீரர்களுமாக
ஒருவனாயொருவர் மாறிமாறித்துரத்திப் பி
ன்னிடைந்துபோய்விடாமல் எதிர்த்துநின்ற
சண்டைசெய்கிறதைப் பார்த்து தனக்கு வே
ண்டிய சகல ஐஸ்வரியங்களையும், தேவலோக
த்திலிருக்கவிடாமல் பறித்துக்கொண்டு மறு
படியும் அவைகளில் தேவர்களுக்கு இச்சை
யுண்டாகாதபடித் தன்னுடைய உதிரத்தோப்
ந்த சூலாயுதத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே யி
ருக்கின்றவனுன கும்பகர்ணன் வானரசே
னைகளின்பேரில் தந்தைநாச்செலுத்திக்கொ
ண்டி யுத்தத்திற்குவந்தான். ஊழிக்காலத்திற்
புறப்படுகின்ற சண்டமாருதத்தில் உலகங்க
ளகப்பட்டுத் துன்பப்படுவதுபோல, வானர
க்களென்று சொல்லப்பட்டவைகளி லநேகம்
சேனைத்தாளியி லகப்பட்டும், ரக்தக்கடலில்
முந்தியும், முகபடாத்தையணிந்த மஸ்தகத்
தையுடைய பாணைக்காலிலும், அவற்றோடு
ஒருடர்ந்துவந்த கும்பகர்ணனுடைய தேர்க்
காலிலும் அகப்பட்டும் மாண்டதுகள். இம்
மட்டிலே போகாமல் கும்பகர்ணனுனவன்
தன்மீது மலைகளைக்கொண்டெறிக்கின்றவன

ளும், தந்தேரின்முன்பாகவந்து குதிக்கின்ற வைகளுமான வானரங்களிற் சிலவற்றை இரண்டுகைகளினாலும் பிடித்து, ஒன்றுடனே ஒன்றைமோதியும், சிலவானரங்களைக்காலினாலே தேயும்படி யுதைத்தும், சிலவானரங்களைக் காலில்கீழ்ப்போட்டி நசுக்கியும், சிலவானரங்களை வாயில் மென்றுமென்று உமிழ்ந்தும், சிலவானரங்களை கையினால் கும்பல் கும்பலாய் வாரியெடுத்தும், முந்திரிகைப் பழத்தினின்றும் கொட்டையைத் திருகிப்பிடிப்பதுபோலத் தலைகளைத் திருகிப்பிட்டுநின்றும். சிலவானரங்களைப் பல்லினால் கடித்து கடித்துக் கொண்டும், மிகுந்த பலாட்டியானை வசந்தனென்கிற வானரவீரப் படைத்தலைவனைப் பிடித்து நசுக்கி, அவனுடைய ரகத்தைவாரித் தேகத்தில் சந்தனம்போலப் பூசிக்கொண்டான். இப்படிச் செய்ததல்லாமலும் சிலவானரவீரர்களை கையிற்பிடித்து சமுத்திரத்தில் தோய்த்துத்தோய்த்து எறித்தான். சிலவானரவீரர்களைப் பூமியிற்போட்டித் தேய்த்துவிட்டான். சிலவானரவீரர்களைச் சமுத்திரசலத்தில் அமிழ்த்திவிட்டான். சிலவானரவீரர்களை நெருப்பில் இறக்கும்படி எறிந்துவிட்டான். சிலவானரவீரர்களைத் தன்னுடைய தேரிலறைந்தான். சிலவானரவீரர்களை எட்டுத்திக்கும்போய் விழும்படி வாரித்தாவினான். சிலவானரவீரர்களைப் பிடித்து மரத்தூர்களில் வீசியடித்தான். சிலவானரவீரர்களைக் கிறுகிறவென்றுசுழற்றி மலைகளில்மோதினான். இதைக்கண்டு தேவர்களெல்லாரும் பயந்து பறந்தோடிப் போனார்கள். எங்கே பார்த்தாலும் வானரப்பிணக் கும்பல்கள் நிறைந்துவிட்டதுகள். கழுகுபருந்து முதலான பறவைகளெல்லாம் எட்டித்திக்குகளும் தோன்றாதபடி நெருங்கிப்பறந்ததுகள். மலைகளையெல்லாம் பிழிக்கி எறிந்து எறிந்து குரங்குகள்குறைத்ததுபோலவே, குரங்குச்சேனைகளையெல்லாம் யமனும் பயப்படுமபடியாகக் கும்பகர்ணன் கொன்று குறைத்துப் போட்டான். அப்போது மிகுதியான வானரசேனைகள் இனிமேல் நாம் கும்பகர்ணன்மேலன்றி மற்றொருவரீமேலும், மரத்தையாவது மலையையாவது பிழிக்கி யெறியப்போகிறதில்லை. ஆயினும், இன்றைக்கே நாம் ஜெயமடையப்போகிறோம். சத்தருக்களெல்லாம் இப்போதே முடியப்போகிறார்களென்று தங்கள் ஊக்கங்கொண்டு அடித்தவைகளும், விட்டெறிந்தவைகளுமான மாங்கள் - மலைகள் - வேர்கள் - கட்டைகள் - காலில்கப்பட்ட புற்பூண்டு முதலிய எல்லாவற்றையும் கும்பகர்

ணன் தனதுபெரியதோள்களினாலே தாங்கினான். அப்படித் தாங்கினபோது இவர்களால் வீசப்பட்ட வைகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாய் யுதிர்ந்துபோய்விட்டதுகள். அதைக்கண்டு வானரவீரர்கள் இனி இவன்மீது எறியத்தக்கவைகளும், வாரி அறையத்தக்கவைகளு மொன்றுமில்லையே யென்று சொல்லிப் பல்லொரு பல்லை நறநற வென்று கடித்துக் கொண்டு இவனை நாமெல்லாரும் சுற்றிநின்ற அடிக்கலாம்வாருங்களைச் சொல்லி ஒருமிக்கப்போய்ப்பாய்ந்து, குருவிக்கூட்டங்கள் மலையையமோதுகிறதுபோலக் கும்பலாய்த்தாவிக்கூடிக் குறித்துக் குறித்துக்கொண்டுபோய்க் கும்பகர்ணன்மேல் விழுந்து பிடித்துத் தங்கள்கைகளுந் தேய்ந்து போகும்படியாகக் குத்தியும், பலம்பொருந்தியபறகளினால் கெளவிக் கடித்தும், கூர்மைபொருந்திய நகங்களினால் சதைச் சதையாய்க் கிள்ளிப்பார்த்தும், அவனுக்குக் கொஞ்சமும், துன்பத்தேடாததைக்கண்டு நம்மாலொன்றும் ஆகமாட்டாதென்று அவனைவிட்டு இழிந்து ஒட்டம் பிடித்தார்கள். அப்போது ஊழிக்காலத்தில் லோகத்தையெல்லாம் சுட்டெரிக்கும்படியாக வருகின்ற பிரளயகாலாக்கினியைப்போல நீலனானவன், பூமியில்வேரூன்றிப்பதிந்துநிற்கிற ஒருபெரியமலையை உகர்த்தகாலமேகத்தைப்போலக் கையினால் பேர்த்தெடுத்தித் கும்பகர்ணனுடையதேகத்தின்மீதிலெறிந்தான். அதைக்கும்பகர்ணன் ஒருகுலாயுதத்தைக்கொண்டு பொடிப்பொடியாய் நொறுக்கிவிட்டுச்சுரித்துக்கொண்டிருந்தான். அதைக்கண்டுநீலன், இன்னுமொரு மலையைத்தேடிப்பிழிக்கியெறிந்தபோதிலும் அதுவும்இப்படியே துகந்துகளாய்ப்போய்விடப்போகிறதென்று ஆலோசித்துத், தன்னுடையபுஜங்களையே ஆயுதமாகக்கொண்டு கும்பகர்ணனுடைய தேருக்கெதிரேயோடி அஷ்டகாசஞ்செய்துநின்றகொண்டி பிரகாசிக்கின்ற கடல்நீர்வற்றிப்போகும் படியாகவும், மேகத்திலுள்ள இடிகள் உதிரும்படியாகவும், பூலோகத்தவர்களெல்லாம் நயக்கக் கொள்ளும்படியாகவும், பலதரம்மைகளால்ஒங்கித் திடீர்திடீரென்றுகுத்தியும், கால்களினால் எட்டியுதைத்தும், கையும்சலித்துக், காலுமோய்ந்து, உணதற்றிகைத்து, நெய்யைச் சொரிந்த அக்கினியைப்போலக் கோபத்தால் சவாலித் தெரிந்துகொண்டு இருந்தான். அப்படிநீலன் வெறுங்கையோ டிருக்கிறானென்று, கூர்மைபொருந்திய குலாயுதத்தைப் பிரயோகிக்கிறதற்கு வெட்கமுற்று அவன் இனத்து உயிர்சொரிந்துவிழும்படியாகக் கும்ப

கண்ணன் தனது இடதுகையினால் ஒருகுத்துக் குத்தினான். அப்போது நிலைச்சோர்ந்துவிழுந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அங்கதன் சக்ரவாள கிரியைப்பார்க்கிலும் நீண்ட ஒரு பெரியபாரமான மலைபடிப் பூமிதேவியான வள் முதுகை ஆற்றிக் கொள்ளும்படியாகப் பிடிக்கி, இன்றைக்கும் கும்பகர்ணன் மரணமடைந்தான் என்று ஏழுலோகத்தவர்களும் மகிழும்படியாக, அவன்பேரில் விட்டெறிந்தான். அதைக்கும்பகர்ணன் தன் ஒருதோளினாலே தாங்கினான். தாங்கினமாத்நிரத்தில் அந்தமலையானது அநேகம் சுக்கல் சுக்கலாயிற்று, அங்கு அண்டாயும், பாளம் பாளமாயும், பிளம்பிப்படிவிழுந்தது. அதைக்கண்ட வானசேனைகளெல்லாம் இனி எங்களுக்கென்ன சத்தியிருக்கின்றது, இவனோ டெந்நீர்த்துச் சண்டையெய்ய எங்களால் முடியாதென்று பயந்து ஓட்டம் பிடித்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில் அங்கதன் மிகுந்தகோபத்துடனே மிதித்த அடிமாராமல் ஒன்றியாய்நின்றான். அப்போது கும்பகர்ணன் இந்திரனுடைய வச்சிராபுதத்தையும், எமனுடைய தண்டாபுதத்தையும், ஜெயிக்கத்தக்கதும், சமானமற்றவையையுடையதுமான ஒரு இருப்புலக்கையை அதிகவேகங்கொண்டி இடதுகையினால் லெழித்து அங்கதனுடைய உயிரைவாங்கக்கடவாயென்று உச்சரித்த வீசியெறிந்தான். அங்கதன் தேவர்களெல்லாரும் தன்னைவிடத்தோத்திரம்பண்ணும்படியாகத்தனது பலம்பொருந்தியகையினாலே அந்த முசலாபுதத்தைப் பிடித்துச் சுழற்றிக்கொண்டு மேகத்தில்தோன்றுகின்ற இடியானது ஒரு பார்வதத்தை அக்கினிமூட்டியெரிக்கிறதுபோல மிகுந்த வல்லவனான கும்பகர்ணனை அடித்து, அவன் உடல் முழுமையும் உதிராமமாகும்படிச் செய்து உயிரைமடிப்பே னென்று கண்ணில் அக்கினிபறக்கக் கர்ஜித்துக்கொண்டே கும்பகர்ணனுடைய விருதுக்கொடி எங்கட்டிய பெரியதேருக்கு முன்பாகத் தாவித் துதித்துப்போய் அவனெதிரே நெருங்கி நின்றான். நீன்ற அங்கதனைக் கும்பகர்ணன் நெருப்புப்பறக்கப் பார்த்து என்னிடத்தில் சாகும்படியாகவந்த நீ வானசேனைகளுக்கெல்லாம் தலைவனாக எக்திவனோ? அல்லது அவனுடைய குமாரனோ? அல்லது என்னுடைய பூரில் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்திவிட்டி மிகுந்த வெற்றிபெற்றுக்கொண்டி போவனோ? நீபார் உன்னுடையபெயரென்ன சக்ரவாசச் சொல்லுவாயென்று கேட்கக் கும்பகர்ணனை அங்கதன்பார்த்து, உன்னுடைய தமையனான ராஜனை வாலிஞ்சுத்திக்குக் கொண்டு

நால்குறிக்குகளிலுந் தாவிச் சூலாயுதத்தைக் கையிற்கொண்ட சாம்பசிவமூர்த்தியினுடைய திருவடித்தாமணிகளில் வணக்கஞ்செய்த மஹாவீரனான வாலிபுத்திரனும், உன்னையும் அப்படியே என்வாலிகட்டிக்கொண்டி ராஜசூரர்களாகியசத்தருக்களை எதிர்த்து நிற்கின்ற தசரதகுமாரருடைய திருவடிகளில் வணங்கும்படியான ஐஸ்வரியத்தைப்பெற்ற வனுமாகிய அங்கதன் நானே ஆமென்று சொல்லக்கேட்டு, உன்தகப்பனைமறைந்திருந்தோர் அம்பினாலே உயிர்போக்கின அபகாரிகளுக்கு வருத்தப்படுத்திகின்ற பகையைச்செய்துகாட்டாமற் போவாயெயானால் உன்னை புலகத்தவர்கள் நிந்தனைசெய்யமாட்டார்களா? அப்படிச்செய்தாயெயானால் என்னைப்போல வசையற்ற வீரர்களும், உன்னை விடத்தோத்திரஞ் செய்வார்களல்லவா? நல்லது அதிருக்கட்டும், நீ இங்கேவந்தது என்னை உன்வாலினாலே சுட்டியிருத்தது ஸ்ரீராமனிடத்திலேகொண்டுபோய் வைக்கிறதற்காகவல்ல? தேவேந்திரனுடைய மார்பிலேகுத்திக்கூறிட்டிருக்கின்ற எனது மூலிவச்சுலாபுதத்தினுச்சியானது, உன்முதுகைத்தடாரித்துக்கொண்டு போகும்படியாகவும், என்னைக்கட்டிக்கிறதற்குரியதாகச்சொன்ன உன்னுடையவாலைப்போலஎன்கையினால் உன்னைத்துக்கி அந்தக்கழுவின்போடவுந்தான்வந்தாயென்று கும்பகர்ணன் சொன்னமாத்நிரத்தில், அங்கதன் கண்ணில் அக்கினிப்பொறிபறக்கும்படிபார்த்து மலையில் மீது இடியிடித்துவிழுந்ததுபோலப்பிரதிதொனியுண்டாகத்தக்கதாகவும், உலகத்தவர்களெல்லாம் நெஞ்சு நடுங்கும்படியாகவும், தனது அழகு பெற்று விளங்கும் பெரிடையினாலே இருப்புலக்கையைக்கொண்டு ஒங்கி யடித்தான். அடித்தவுடனே ஜெஜ்ஜரண்டத்திற்குச் சமானமாகிய அந்த இருப்புலக்கையானது அநேகம் துண்டிகளாய் முறிந்து விழுந்துவிட்டது. அப்படி அந்த இருப்புத்தண்டத்தைத் தனதுகையை உபர்த்தித்தாக்கிப் பொடியாகச்செய்த கொடியவனான கும்பகர்ணனைப் பார்த்துக் கொன்றுவிடிகிறேனென்று பூமிமுழியும்படியாகக் குதிக்கின்ற அங்கதனை அதிக பலமுள்ளவனான கும்பகர்ணன்கொபித்து தேகத்திற் புண்வழிப்பும்படியாகஒங்கி யொருகுத்துக்குத்தினான். அந்தக்குத்துப்பட்ட மாத்நிரத்தில் அங்கதன் மரணமூர்ச்சையடைந்து பூமிபடலொன்று வெடிக்கும்படியாக மடலென்று விழுந்தான். அதைக்கண்டு உடனே அனுமான்வந்து குதித்தார். குதித்து அந்தக்கும்பகர்ணன் மூர்ச்சித்துவிழுந்த அங்கதன்பே

ரில் மறுபடியும் தன்கையிலுள்ள அநிக பல
மாகிய உயர்ந்தகுலாயுதத்தை மார்பிற்கு லக்ஷி
யம்வைத்து எரிய யத்தனித்ததைக்கண்டு, வி
னாவில் ஒருமலையைப் பறித்துக்கொண்டுவந்
து அந்தக்கும்பகர்ணனுடைய விசாலம்பொ
ருந்தியமுழுநெற்றியின்பாதிப்பங்கின்பாய்ந்
து பொத்துக்கொள்ளும்படியாகவிளி ப்ரீரா
மபிரானை வாழ்த்திக் கர்ஜித்தார். அது கும்ப
கர்ணனுடைய தலையிலேபோய்ப் பொத்துக்
கொண்டு அவனுக்கு மற்றொருதலை யிருந்தா
ற்போலநின்ற அந்தமலையைத்தானேகும்பகர்
ணன்கையிலுள்பிடுக்கிக்கொண்டு வாயுபுத்திர
ராகிய அனுமானுடைய வச்சிரமலைக்குச்சமா
ன்மாகியமார்பிலே, உலைக்களத்தில் வேக்காபிற்
றொரும்பின்மீது தீப்பொறிகள்சிதறத்தாக்கு
கின்ற சம்மட்டிக் குச்சு சமானமாக, நெருப்புப்
பொறிகள்சிதறத்தக்கதாய் எறிந்து, தானும்த
ன்னுடைய தோளைக்கொட்டிக் கர்ஜித்தான்.
அந்தச்சமயத்தில் முன்னோடிப்போன வான
ரர்கள் மறுபடியும் பயப்படாமல்வந்து வா
லிபுத்திரராகிய அங்கதனை எறித்துக்கொண்டு
போனார்கள். அந்தமலையைச்சிறிதும் லட்சி
யம்பண்ணாமல் ஆஞ்சநேயர் ஆகாசம்முழு
தையும் விழுங்குகிறதுபோல மறைத்துக்
கொண்டிருக்கின்ற ஒருபெரியமலையைப்பறி
த்துக்கையிலேந்திநின்ற ஒருவரும் சமான
மில்லாத பலமுள்ளவனுன் கும்பகர்ணனைப்
பார்த்து, இந்தமலையை உன்மேல் எறிகின்றே
ன் ஸுண்ணோரத்திற்குள்ளாக நீ நசுக்கிமாண்டு
போகப்போகிறாய், அப்படிக்கில்லாமல்நீசீக்
கிரத்தி லிதைத்திட்டுவிடுவாயேயானால் உன்
னுடைய சக்தியின்வல்லமையை நான் அறிந்
து மெச்சிக்கொள்ளுகின்றேன், அதன்பிறகு
உன்னுடன் சண்டையும்செய்யாமல் திரும்பி
ப்போய் விடுகிறேன். உலகத்திலே மகாவீர
னென்கிற ஒரு பெரும்புகழையும் நீயடையக்
கடவாயென்று அஞ்சனையிளஞ்சிங்கம்சொல்
லக்கேட்டு, மலைக்குகைதிறந்தாற்போலப்பிள
ப்பாகிய வாயைத்திறந்து, கும்பகர்ணன்நகை
த்து நீ எறிகிறமலையை அப்படியேஎறி, அது
என்மேல் படுகிறகாலத்தில் கொஞ்சமாவது
இளைப்படைவேனேயானால் உனக்கு நான்
தோற்றுப்போனவனேயாவேன். என்னுடை
ய பலமும், அற்பமானதாக நினைக்கத்தக்க
தென் றிப்படி இருவரும் சபதம்பண்ணிக்
கொண்டார்கள். அப்போது ஆஞ்சநேயர்
நீ சமர்த்தனுல அடா கும்பகர்ண ! என்
னோடே எதிர்த்துநிலு, சமர்த்தில்லாவிட்
டால் உயிர்த்தப்பி போடிப்போய் விடென்று
சொல்லித் தமது பெருங்கையினுலே குறிப்

பிட்டெறிந்த அந்தவச்சிரமலையை அநிக உக்
கிரத்தோடு கும்பகர்ணன் தனது தோளில்
தாங்கினான். அம்மலை யவன்தோளில் பட்ட
மாத்திரத்தில் பட்டுவந்து அநேகம்சுக்கள்கக்
கலாய்ப் போய்விட்டது. அந்தச்சபதத்தைக்
கேட்டு, உலகத்தவர்கள்மன்றிபிடுக்கிட்டார்கள்.
அவனுடைய தேகமோ கொஞ்சமும் கன்றி
இளக்கமடையாமல் இருக்கிறதை ப்ரீராமது
தர்க்குமி இவனுடைய வல்லமை இவ்வளவெ
ன்று ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லிமுடி
யாது. மேருமலையைச் சமானப்படுத்திச் சொ
ன்னாலும், வல்லமையிலும், அழகிலும், அதை
நிகர்சொல்லக்கூடாத வெற்றியும், சுந்தரமும்
பெற்ற தோள்களையுடைய ப்ரீராமமூர்த்தியி
ன் பாணங்கள்தாம் இவனைப்பிளந்தாற் பிளக்
குமென்று சொல்லிவிட்டிடுத் திரும்பிப்போய்
விட்டார். எழுபதுவெள்ள வானர சேனைக
ளுள் இதுவரையிலும் இறந்தவர்கள்போக
மற்றவர்கள் எல்லாம் இன்றைக்கே இவனுடை
ய வலதுபாரசித்திலுள்ள முக்கழுச்சுலத்தால்
குத்துண்டு கருவறுப்போவார்கள், இறந்து
போனவர்களுடைய உதிரமாய்சங்களால் நி
றையப்பட்டு ஒரோராளையில் இந்த லோகமு
ழுவதும் நாசமடைந்து வேறுபட்டுப் போ
குமென்று தேவர்களெல்லாம் கவங்கி நெஞ்
சு பொருமி நடுநிடுக்கினார்கள். கும்பகர்
ணனையெதிர்த்து வானரர்கள் குத்தினார்கள்.
அப்படிக்குத்தினாலும் தங்களைக் சலித்துப்
போய்விட்டார்களேயல்லாமல் அவனைத்தோ
ற்கடித்தவர்க ளொருவருமில்லை, அவனைநோ
கச் செய்தவர்களும் ஒருவருமில்லை. கும்ப
கர்ணன் தானொருவனுமே போர்க்களத்தில்
ஒருகுரங்கினது அடிச்சுவயிங்காணவொட்டா
தபடி அடித்துத்தூத்தி, தேவர்களைச் செயி
த்த தன்னுடைய வீரத்தைபுயி, கீர்த்தியையும்,
மறுபடியும் புதுக்கினைவருகிக், குரங்குகளெ
ல்லாம் பெருங்கூட்டங்களாக ஒடிப்போய்
விட்டதுகளே. ஆதலால் அந்தரிஷ்டங்களாக விரு
க்கிற இரண்டினிதர்கள் இக்கிலையே! இன்ன
மொருலங்கை இருக்கிறதென்று நினைத்து, ஒரு
வேளை அங்கேபோகிறதற்குப்போனார்களோ?
அவர்களெங்கேயிருக்கின்றார்கள் எங்கேயிரு
க்கின்றார்களென்று; உரத்தச்சபத்தோடு கூப்
பிட்டுக்கொண்டு, தேவர்களும் பயங்கொள்ள
த் தன்னுடையதோள்களைத் தட்டிக்கொண்டு
பேரிடிமுழக்கம்போல வீரகர்ஜித்தஞ்செய்
தான். அதைக்கேட்டு யமனும்பயந்து நடுநி
டுக்கிப்போனான். அதிவேகத்துடனே மோதி
வருகின்ற அலையைப்போலும் தாவி வந்த
எழுபது வெள்ள வானர சைனியக் கூட்டங்

கனக்குள் கும்பகரிணனால் இறந்துபோன வைபோச, உயிருண்டாயிருந்தவைகளெல்லாம் ஒட்டம்பிடித்த படியினாலே, ரணக்களத்திலொருவரும் இல்லாமல்வெற்றுவெளியாயிருக்கிறதைப்பார்த்துச், சந்திரோதயகாலத்தில்கடல்பொங்கி வருகிறதுபோல வானரசேனைகளால் அடியுண்டு குறைபட்டிப்போன ராக்ஷச சேனா முத்திரமானது ரணக்களத்தைமறுபடியும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டது. அப்போது குன்றுகளையும், மலைகளையும், பரவதங்களையும், விருகங்களையும், பறித்தெறிந்து வெற்றிபெற்றிருந்த வானரப்பெருஞ்சேனைகளில் பாதிக்கதிமாமாண்போய்விட்டதேயென்று வியசணப்பட்டிக்கொண்டிருந்த தேவர்களுக்கென்று சந்தோஷப்படுமபடியாகச் சுமித்தினா இளஞ்சிங்கமாகிய இளையபெருமான் ஒருவனோ தனித்துப்போய்க் கும்பகரிணனோடு எதிர்த்துநின்ற வில்லைக் குணத்தொனி பண்ணினார். அந்தத்தொனியால் நிகழ்க்கிட்டுக் கைகால்கள் நயிங்கி அநேகராக்ஷசர்களிறந்தபடியினாலே, ராக்ஷசஸ்திரிகள் தங்கள் கழுத்திற் கட்டியிருந்த பொற்றாலிகளையெல்லாம் அறுத்துத் தனையில் எறிந்துவிட்டார்கள். இடியிடித்ததென்று சுவர்க்கலோகமுழுதும் நயிங்கினது. அடித்திக்குகளெல்லாம் செவிபிட்டுப்போய் விட்டதுகள். பேய்க்கூட்டங்களெல்லாம் கையிற்பிடித்துத் தின்றுகொண்டிருந்த மாமிசங்களை எறிந்துவிட்டு இரண்டுகைகளையும் தட்டிக்கொண்டு கூத்தாடினதுகள். லக்ஷ-மணப்பெருமான் வேகத்தோயும் பிரயோகித்த பாணங்கள் வெகுநாளாய் ஆகாமில்லா திருந்தபடியினாலே சீறிக்கொண்டு கும்பகரிணனைச் சிறைப்படுத்தி உலைக்களத்தில் வெந்த இரும்புபோல அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு, ராக்ஷசர்களுடையதேகத்தில் துழைந்து, அவர்களுடைய ரத்தத்தையெல்லாம் பாணம்பண்ணி விட்டதுகள். சிலஅஸ்திரங்கள் சமுத்திரத்திற் கொப்பாவந்த ராக்ஷசர்களுடைய தலைகளைக் கொய்துகொண்டு போனதுகள். சிலபாணங்கள் அவரவர்களுடைய அறுபட்ட சரங்களில்லைத்து அவைகளை அடித்திக்குகளிலும் கொண்டுபோய் எறிந்ததுகள். சிலஅம்புகள் அறுந்ததலைகளை விழவொட்டாமல் வேகமாய்க் கொண்டுபோவதினால் இந்த அம்புகளுக்கும் தலைகளுண்டென்னும்படியாக இருந்தன. அக்கினிமயமாக இருக்கின்ற சிலைகளை முகபடாததோடு தலைபக் கத்தரித்து மலைக்குச்சரிபொத்த பாணகளுடையதேகத்தி லூயிருவிப்போய், ரணக்களத்திலு் யுத்தஞ்செய்கின்ற ராக்ஷசர்களு

டைய அநேகத்தலைகளைச் சிந்திக்கொண்டு, குகையில் துழைகின்ற பெரியமலைப் பாம்பைப் போலப்பக்கங்களிலுள்ள மலைகளிற் போய்துழைந்துகொண்டதுகள். அநேகக்கூட்டம் கூட்டங்களாக மின்னல்கள் ஒங்கிறதுபோல விழைந்துபோய் எதிர்புகமாக இருக்கின்ற கூனர்களாகிய ராக்ஷசர்களுடைய முகத்திலுழைந்து, அந்தமுகத்தில் துழைந்ததுபோலவே கூன்வளைந்த முதுகின் பின்புறத்திலிருக்கின்ற ராக்ஷசர்களுடைய பிடர்க்குளளும் சமலேகத்தோயிப்போய் துழைந்தன. தோல்போர்த்திருக்கின்ற பேரிகைகளிலும் லைத்ததுகள். சங்கைகளைத் துளிறவர்களுடைய குவிந்தவாயிலும் சங்கைப் பிடித்திருக்கின்ற கைகளிலும் பாணங்கள் அபரிமிதமாகப் போய்ப் பாய்ந்ததுகள். பாணகளுடையகழுத்தில்போய்ப் பொத்தியதுகள். தேர்களிற்கட்டியிழுக்கின்ற மிகுந்தவேகமுடைய குதிரைகளின் தலைகளிலும்போய்ப் பறித்ததுகள். இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ராக்ஷசர்களில் ஒருவனாயும்விடாமல் அவர்அவர்களுடையகண்களிலெல்லாமுருவியதுகள். இந்தப்பிரகாரமாக எல்லாவிடங்களிலும், லக்ஷ-மணர்விடப்பட்ட பாணமயமாகநிறைந்திருந்ததுகள். பாணங்கள்பட்டு பாணகளெல்லாம் தந்தங்கள் முறியுண்டதுகளும், வாலறுபட்டதுகளும், தீப்பறக்கின்ற கண்களிறுந்ததுகளும், துதிக்கைத் துணிந்ததுகளும், ரணக்களத்தில் பிரவேசித்த கொடுமைபாணமுன்னங்கால்கள் தறிபட்டதுகளுமாய்க் கொடுமுடியோடு மலைகளுருண்டதற் கொப்பாகப் பூமியில் முண்டங்களாய்ப் புரண்டதுகள். வரிசை வரிசையாக எப்போதும்பிரயோகிக்கப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறபடியினாலே அடித்திக்குகளும் நிறைந்திருக்கின்ற லட்சுமணருடைய பாணங்கள் பூமியந்தர சுவர்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட அந்தந்த இடங்களிலும் லைக்கிறதினால் - பூமியிலும் - ஆகாசத்திலும் - குளம்புகளைவைத்து நிற்கமாட்டாமல் குதிரைகள்மயங்கிச் சாய்ந்தவைகளும், மார்பிலைத்துப் பிளத்தலினாலே மாண்டுபோனதுகளுமா யொழிந்ததுகளே யல்லாமல்ஒரு குதிரையாவதுதப்பிப்பிழைத்துப்போகவில்லை. மாந்தளிருக்குச் சமானமாகிய அச்சவடிவும் உதிரத்தோய்ந்து சென்றிறமும் கூர்மைபுமுடைய பாணங்கள், தேறிப்பூட்டிய குதிரைகளைக்கொண்டதுள்ளி, இரணியுதையும் வளையும்படியாக வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றதலைமைபாண ரதிகர்களையும், பாகர்களையும், அறுத்துத்தள்ளி விட்டபடியினாலே,

அளவில்லாமல் பெருகுகின்ற ரத்தப்பெரு வெள்ளத்தினால் இழுப்புண்டு போனதுகளே யல்லாமல், கொடிகள்கட்டிய பெரியதேர்கள் போகவேண்டிய கிரமப்பிரகாரம் ஒடினவை களுமல்ல, ஓர் நிலையில் நின்றவைகளுமல்லவா யின். செங்கடலுக் கொப்பாகிய ரத்தவெ ள்ளத்தில் மிதக்கின்ற ராகுசர்களின் தலைகள் அகன்றவாயையுடைய வைகளாய்ப் பரிசுகளை ஒத்திருந்தன. தோண்டப்பட்ட கண்ணி ன் குழிகளும், அறுபட்ட மூக்குகளும், அச ப்பைகளுக்குச் சமமாக விருந்தன. சமூத் தோரிகுட அறுப்பட்டிருந்ததலைகள் ஒரோபா ணத்தினால் வரிசைவரிசையாய்க் கொப்புண்டு தெப்பங்களுக்கு நிகராகவிருந்தன. அக்கினி யைக்கக்குகின்ற கொடியபாணமானது நெற்றி யிற்பட்டமாதீரத்தில், யானைகள் தங்களைக்கொ த்துகின்ற அங்குசங்களுடனே கலவியில்விருப் பங்கொண்டு அநிகவேகத்துடனேமெற்றவிசு களை நீக்கினதுகளாய், ராகுசர்களோடு எதிர்த் து யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற வானர சைனியங்களுக்குமேலே, கறுத்தமேகத்தைப் போல நுழைந்தோடினதுகள். ராகுசர்கள ளடித்துக்கொண்டுவந்த வெள்ளி உடுக்கைகள் கிழிந்து பூமியில் குத்திட்டாற்போலவிழ, அ தினுடைய லட்டமான வாயிற்படிந்து விழுந் திருக்கின்ற வெண்சாமணிகள், ஸ்ரீராமருக் குச் சீக்கிரத்தில் வெற்றியுண்டாகப் போகிற தென்று நல்ல முகுர்த்த நாளைக்குறித்து மு ணைகள்வார்த்திருக்கின்ற பாலிகைக்குச்சமான மாய் இருந்ததுகள். வேனிற்காலத்திற்குரிய மன்மதனைப்போல வடிவழகுள்ள இளைபபெ ருமான்விட்ட கொடியபாணங்களினாலே கீர் த்திபெற்ற வாளாயுதம்போன்ற வக்கிரதந்தக் கையுடைய ராகுசர்கள ளாயுதங்க ளெல்லா ம் அள்ளுண்டு போனபோன திசைமுழு திலும், நெருப்புப்பற்றியெரிந்து வானமீன் களெல்லாம் ஒருமிக்க ஆகாசத்தில் நின்றுப் பூமியில் விழுந்ததுபோலப் பலபலவென்று உதிர்ந்ததுகள். அரத்தினால் ராவப்பட்டிக் கூ ர்மைபெற்ற நீண்டபாணங்களால், சேணத் துடனே ஓரிகிற குதிரைகளுடைய காலறுப் புண்டதுகள். அக்கினிமயமான விருதுக்கொ டிகள் அறுப்புண்டதுகள். அலங்காரமாகிய பெரியதேர்களெல்லாம் அழிந்துபோய்விட் டதுகள். நல்லினை தீவினைகளுக்குக் காரண மாகிய அகங்காரமமகாரங்கள் யதார்த்தக்கியா னத்தைநீக்கிவிட்டாலும் அந்தப்பாபத்தைவீ ரத்தன்மையானது நீக்கிவிடு மென்பதைத் தி ருஷ்டிரந்த பூர்வமாகப் பார்த்தோம். எப் படியென்றால், இளைபபெருமாளோடு எதிர்

த்து யுத்தஞ்செய்து மாணமடைந்த ராகு சவீரர்கள் இரக்கமற்றவர்களாயும், தர்மத்திற் கு விரோதஞ்செய்தவர்களாய் மிருந்தபோ தினும், வீரவாண்களாக இருந்தபடியினாலே அவர்கள் வீரஸ்வர்கலோகத்தையடைந்தபோ து ரம்பாஸ்திரீகளெல்லாரும் அவர்களிடத்தி லநிகவிருப்பமுடையவர்களாய், அவர்கள் தே கத்தைத் தழுவிக்கொண்டார்கள். மேகதா னைகள்போலப் புறப்பட்ட கொடுமையான சிலபாணங்கள் வடவாழகாக்கினியைப்போல வும், சண்டமாருதத்தைப்போலவும், உலகங்க ளையெல்லாம் மூடிக்கொண்டு, சுவாஸ்யுடனே வேகமாய் வந்தபோது, கொடியபாபகிருத்தி யத்தையுடைய ராகுசர்களெல்லாம் அந்தப் பாணங்களைத்தடுக்கமாட்டாமல் மாணமடை ந்தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் மாணமடைந்த எ ல்லாரும் ஒருமிக்க சுவர்க்க மடைந்தார்களே யானால், வீரர்களடையத்தக்க அந்தச்சுவர்க்கத் தைப் பார்க்கிலும், பெரியதொன் திருக்கிற தாகப் புத்திமான்கள் சொல்லமாட்டார்கள். லக்ஷ-மணராலே விடப்பட்ட பாணங்கள் ரா குசர்களி லொருவரை இரண்டுமுன்னங்கைக ளை அறுத்தும், மற்றொருவரைச் சிறந்துணிந் தும், வேறொருவரை வீரகண்டாமணிஉட்டிய பாதங்களை வெட்டியும், சிலர் தோள்களைப் பிளந்தும், இந்தப்பிரகாரமாக ராகுசர்களையெல்லாம் அவயவக்கண்டனைகள் செய்தபடி யினாலே மறுபடியும் சம்ஹரிப்பதற்குச் சத் துருக்களில்லாமல் வெறுமையானதுகளாய்ச் சிலபாணங்கள் ரணகளைத்தைச் சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்தும், கொடுக்கத்தக்கவள்ளலைக் காணுமையால் பிரயோசனம்பெறாத அநேக யாசகர்களை யொத்திருந்ததுகள். சில ராகுசர்களைச் சிரக்களையும், சில ராகுசர்களைச் செவிக ளையும், சிலபேர்களை நாசிகளையும், சிலபேர்களைக் கைகளையும், அநேகம்பேர்களைக் கண் களையும், சேறித்தமையால் பூமியினிடத்துத் தாதாக்கள்கொடுக்கின்ற பொருளளவுக்குத்தக் கபடிதண்டமிழ்ப்புலவர்களால் செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களியற்றிமுடித்ததற்கொப்பாகவுமி ருந்தது. தருமதேவதையி னுயிர்த்தகுச்சமான மாகிய இளைபபெருமான் பிரயோகித்த அல்தி ரங்கள் படுகிறதினாலே நாயிக்கிருப்போமானு லிறந்துபோவோம். நம்முடைய ராஜகுலிய கு ம்பகர்ணனும், இன்னஞ் சற்றுநேரந்தான் இ ந்தரண்களத்தில் நிற்கப்போகிறானென்று, ஒ டிப்போக யத்தனித்துப்போகிறதற்கு வழி தெரியாமல் கூட்டக்கூட்டமாய்ப்பயந்து தா ன்கு திசைகளிலும், ரத்தவெள்ள மோடுவது போலச் சிதறி, ஒட்டம்பிடித்தார்கள். அப்

போது புலஸ்தியபௌத்திராண சும்பகர்ணன் யுத்தகளத்தில் மாண்டவர்களான ராக்காசர்களுடைய பரிதாபஸ்திதியையும், லட்சுமணர்செய்த வில்வல்லமையையும் ஆலோசித்தது, திரிபுரசம்ஹாரகர்த்தாவாகிய கிவசங்கரமூர்த்தியும், இந்த இனாயபெருமானுமே விவரிகள். வேறொருவரு மிவர்களுக்கொப்பாகமாட்டார்களென்று ஒருதரத்திற்காயிரந்தரமு மெய்துச்சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டு விசாலமாகிய தேர்த்தட்டின் பல இடங்களிலும் சாரங்குகளிருந்து செலுத்துகின்றதும், வாயுவேகத்திற்கும், மனோவேகத்திற்கும் மிடுகினவேசமுள்ளதுமான ஆயிரம்சுமீ றுக்கள்முண்ட ஸ்வர்ணமயமாகிய மேருகிரியையொத்த தேரை நடத்திக்கொண்டுவந்து ரணரங்கத்தில் நின்றான். அப்படியின்ற வக்கிரதந்தங்கையுடைய சும்பகர்ணன் தொனையிட்ட துக்களில் அநேகசுமீஹங்கள் பூண்டிருக்கின்ற தேரிலிருந்து வில்லைவளைத்து யுத்தஞ்செய்தபோது, இனாயபெருமான் பாதசாரியாய் யுத்தஞ்செய்வது மேம்பாடாயிருக்கமாட்டாதென்று ஆஞ்சநேயர் ஆலோசித்து, சாமோபாயநிஷ்டராய் அவருக்குமுன்னேவந்து ஸ்வாமீ ! தேவரீர் அடியேன்மீது குரோகணித்து யுத்தஞ்செய் தருளுமென்று பின்னண்பம்பண்ணிக்கொள்ளச், சுமித்தினை இளஞ்சிவமாகிய லட்சுமணரும், அப்படியே வாயுபுத்திரராகிய சிறியதிருவடியி்கமீது ஏறிப்பருவிலார். தேவர்க ளாசீர்வதித்தார்கள். வானவிரப் பெருங்கூட்டம் ஜயாவிதரிபவசம் ஆர்ப்பரித்தார்கள். ஆஞ்சநேயருடைய திருத்தோள்கள், ஆயிரம்பரிகள் பூண்ட சும்பகர்ணனுடைய ரதத்தினுமிவையெகப் பூரித்ததுகள். தமக்குச்சமானந்தாமேயல்லாமல் வேறொருவரு மில்லாத ஆஞ்சநேயருடைய திருத்தோள்கள் அத்தேஜேஷமயமான இனாயபெருமான் எழுந்தருளி விளங்குகின்ற காட்சி, மேருமலையானது வயிசைமலையி் மீதிருந்து பிரகாசித்தது போல் திருத்தேயல்லாமல், அதற்குச் சமானமாகச் சொல்லுகிறதற்கு வேறொன்று உலகத்திற்கிடையாத. இவ்விதமா பெழுந்தருளிய லட்சுமணப் பெருமானுக்குச் சமானமாக யுத்தஞ்செய்ய வேண்டியென்று சும்பகர்ணன், அநேக அக்திரங்களை நிறைத்து வைத்திருக்கின்ற அப்பகுத்துணியை முதுகிற்கட்டிக்கொண்டி பருத்ததோள் வல்லமைக்குத்தக்கதும், இத்தரதனவும் வெட்கப்படத் தக்கதுமான ஒருபெரியமலைக்குச் சமானமாகிய வில்லைக்கமிந்திடித்துக்கொண்டு இனாயபெருமா

னைப்பார்த்து, நீ ஸ்ரீராமன் தம்பி. நான் ராவணேஸ்வரன் தம்பி. நாமிருவரும் யுத்தஞ்செய்ய நிற்கிறோம். நம்முடைய யுத்தத்தைப் பார்த்துதற்குத் தேவர்களெல்லாம் ஆகாசத்திலவந்து பரவியிருக்கின்றார்கள். சமஸ்தமான வீரர்களும், பாரம்பரியமாயனுசரித்துவந்த யுத்த மரியாதைக்குத் தக்கவைகளைச் சொல்லி யாவருமொப்புக்கொள்ளத்தக்க யுத்தத்தைச்செய்யலாம். நானிப்போது கேட்கிற கேள்விக்குத் தகுந்தஉத்தரஞ்சொல்லக்கடவாயென்று சொல்லுகின்றான். ஆநேகதவஞ்செய்து எங்களுடன்பிறந்த சூர்ப்பநகை பென்றொரு பெண்ணானவள், யாதொரு சூற்றமுஞ் செய்பாதிருக்கவும், அவளுடைய மூக்கை வெகுகோபங்கொண்டு அறுத்தது உங்களுக்குத்தகுமா ? அப்படியறுத்த உள்வெற்றிப் பிரதாபத்தையும், அவளுடைய அளகபாரத்தைப்பற்றி இழுத்தஉண்கையையும், இதோ அறுத்துக் கீழேதள்ளப்போகிறேன் தப்பித்துக்கொள்ளென்று சொன்னான். ராத்திரியையொத்த கறுத்தமேனியையுடைய சும்பகர்ணன் அப்படிச்சொன்னதைக்கேட்டு, மல்லயுத்தத்தினு னுயர்ந்த தோள்கையுடைய லட்சுமணப்பெருமான் அடாகும்பகர்ணன் ? உங்களுக்கு மாறுத்தரம் எங்கள்வில்லினற் சொல்லும்படிச் சுற்றிருக்கிறோமேயல்லது வீரலக்ஷணத்துக்கு நாண முண்டாகும்படிச், சொல்லினால் சொல்லுகிறதற்கு நாங்கள் சாஸ்திரங்கள் படிக்கவில்லை யென்றுசொன்னார். அதைக்கேட்டு ஆகாசமிரண்டாய்ப் பிளந்துவிடுமென்றும், மேருமலைபூயிபுடனே இரண்டாய்க்கிழிந்துவிடுமென்றும், தேவர்களெல்லாம் மனத்தினைப்படையுப்படியாகக் சும்பகர்ணன் தனதிரண்டுகண்ணிலும் அக்கினிப்போறிகள்பறக்கப், பதினெட்டு அக்கினிமுகாஸ்திரங்களை யொன்றாகத்தொடுத்தது, இனாயபெருமான்மீது பிரயோகித்தான். அஷ்டதிக்கஜங்களுடைய தந்தங்கள் தன்மார்பில்பாப்ந்துப் பதியுப்படி எதிர்த்து அவைகளைத்தோற் சுடித்தவனும், தேவர்களுடையவல்லமையை பொருக்கிவனும், இடிக்குச் சமானமாகிய கொடுங்கோப முள்ளவனுமான ராவணன் தம்பியாகிய சும்பகர்ணன் விட்டபதினெட்டுப் பாணங்கனையும், இனாயபெருமான் வில்லைவளைத்து நானேறிட்டு, அதிலநாலுபாணங்களைப் பிரயோகித்து அறுத்தெறிந்தார். அந்தப்பாணங்களை அறுத்தமாத்நிரத்தில் சும்பகர்ணன் தேவர்களை யெல்லாம் மடக்கடித்ததும், ஆயிரமுசமுள்ளதும், பிரம்மாவினிடத்தில் பெற்றதுமான ஒருகொடிய அஸ்திரத்தையெடுத்து

அ வில்லிம்பூட்டி லட்சுமண! உனக்கு வல்
லமையுண்டான லிந்த அஸ்திரத்தை அறுத்து
விநி பார்ப்போமென்று இளையபெருமாள்
மீது பிரயோகித்தான். அது பார்த்தபார்த்த
திசைகளிலெல்லாம் பாணவருஷங்களைப் பெ
ய்கிற மேகத்திற்கொப்பாக அக்கினியைப்
பொழிந்துகொண்டு வருகிறதைப் பார்த்து,
இளையபெருமாள் அதற்குத்தக்கதென்னதென்
றுதெரிந்து ஒருதேவாஸ்திரத்தையெடுத்துப்
பிரயோகஞ்செய்து, அந்தசகஸ்திரமுகாஸ்திர
த்தை அறுத்துக் கீழே வீழ்த்தினபோது
அது இரண்டாயிரந்துண்டுகளாக விழுந்துவி
ட்டதுகள். அதைக்கண்டுஉடனேகும்பகர்ண
ன், பன்னிரண்டுபாணங்களைத்திருமேனியி ல
முற்றும்படி அதுமான்மீதும் வேறேஇரண்டு
பாணங்களைஇளையபெருமாள்மீதும்பிரயோ
கித்துப் பின்னும், நூறும்ஐம்பதுமாகத்தொ
டுத்துஒருக்ஷணநேரத்திற்குள்ளாகஎட்டுத்திக்
கையும், ஆகாசம், பூமியையும், பாணமயமாய்
மறைத்துவிட்டான். அந்தப்பாணங்களுைய
ல்லாம்இளையபெருமாள்பாணங்களைக்கொண்
டே அறுத்துப், பின்னும் கும்பகர்ணனுடைய
தேனா இழுக்கும்படி யங்கங்குப் பூட்டிய
குதிரைகள், யாளிகள், பெரும்பூதங்கள், இது
களெல்லாவற்றையும் துண்டு துண்டு கண்டங்
கண்டமாய்த்துணித்து, அவன்தேனாயும்பொ
டிப்பொடியாகச் சிதைத்துவிட்டார். அப்ப
டிச் சூரியனைச்சூழ்ந்தப் பரிவேட மழிந்தது
போலத் தோழிந்து, அந்தத்தேனைச் செலுத்
திக்கொண்டுவந்த சாரதிகளு மழிந்தார்கள்.
நீர்கொண்ட மேகக்கூட்டத்தி விடத்திலுள்ள
பெரிய வானவில்லானது அழிவுற்றதுபோல
க் கும்பகர்ணன்கையிற் பிடித்திருந்தநெடிய
வில்லும் இரண்டுதுண்டாய் முறிந்துவிழுந்
தது. ஏறியிருந்த தோழிந்து, பிடித்தவில்
லும்முறிந்து, கருங்கடலானது பொங்கிவந்த
துபோலத் தோற்றுகின்ற கும்பகர்ணன் பூமி
யில் பாதசாரியாய்நின்று இந்த லக்ஷ-மண
னுடைய உயிரை இதோ பாணம் பண்ணுகி
ன்றேனென்று புறப்பட்டித் தானிந்தமூன்று
லோகத்தையும். ஜெயித்ததற்கு அடையாள
மான பிருதாக மூன்றலகுடனே தன்கையிற்
பிடித்திருக்கின்றதும், யமனுக்கு நிகரானது
மான சூலாயுதத்தை யெடுத்தான். தேவர்க
ளெல்லாம் இளையபெருமாள்செய்த புத்தவே
டிக்கையைப் பார்த்து இவர் அஸ்திரங்களை
எடுத்துத் தொடுத்துப் பிரயோகிக்கின்ற கா
வேகத்தைஅறிந்துக்கொள்ளக் கூடாமையால்
இந்தத் தேரிற் பூட்டியிருந்த பிடரிமயிரினை
புடைய கொடிய கிழ்வுமுதலாகிய கூட்டங்

களை அஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்து கொன்று
ரோ? அல்லது உயர்ந்த மந்திரோச்சாடனஞ்
செய்து சபித்துக்கொன்றுரோ? என்று மன
க்கனிப்போயி ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிரு
ந்தார்கள். அந்தத்தருணத்தில் பூமிபிளக்கு
ம்படியாகப் புறப்பட்ட பிரளயகால வெள்
ளப்போலத் தோன்றுகின்ற கும்பகர்ணன்
தேரில்லாமல் கீழே பதாதிபாய் நிற்க; நாய்
வாகனத்திலம் திருந்து சண்டைசெய்கிறது
வீரலக்ஷணத்திற்குப்பழியாகுமென்று ஆஞ்
சரேயருடைய விசாலமாகிய திருத்தோள்
னைவிட்டுத் தாமும் கீழே குதித்துப்போய்
இளையபெருமாளுக்கும்பகர்ணனுை எதிர்
த்துநின்றார். இந்த இரண்டுபெரு மிப்படி
எதிர்்த்து நிற்கிறதருணத்தில் கும்பகர்ணனு
க்கு உதவியாக ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட
சேனைகள் முன்னழிந்த சேனைகளிலு மிரும
டங்கதிகமாய்ச் சமுத்திரத்தைப்போலக் கோ
ஷித்துக் கொண்டுவந்து, சுமித்திராதேவியின்
இளஞ்சிங்கமாகிய இளையபெருமானைச் சுற்றி
க்கொண்டு கர்ஜித்தன. அதைக்கண்டு தே
வர்களெல்லாம் திப்பிரமைகொண்டு ஓட்டம்
பிடித்தார்கள். இளையபெருமாள் கும்பகர்
ணனைவிட்டுஇவர்கள்பக்கமாய்த்திரும்பி, ராக்ஷ
சசேனைகளெல்லாம் ஏககாலத்தில் தம்மீதுபி
ரயோகித்த ஆயுதங்களை அதிகசூதுரிய சக்தி
யினால் துண்டு துண்டாய் அறுத்தெறிந்து,
மிகுந்த கோபத்துடன் அவர்களை யெல்லா
மொருபக்கமாகச் செல்லவிட்டுக் கருங்கடல்
போன்ற அந்த ராக்ஷசசேனைகளுக்குள்ளேறு
மைந்து கொடுங்கண்களைப்பெற்ற அவர்களு
டைய அன்றலர்ந்தமுருக்கம்பூவையொத்தசெ
ம்பட்டமயிரித் தலைகளையறுத்துமலைபலயாக
க்குவித்து அணைகட்டிச், செம்பையருக்கினற்
பொலொத்த ரக்தவெள்ள ஆறுகளோடவும்
அந்தப் பிரவாகத்தினால் அத்தலைகள் கடலிற்
போய் விடும்படியாகவுஞ்செய்தார். பாணங்
ளுடைய துதிக்கைகளும், குதிரைகளின் கால்
களும், காற்றைப்போலோடுகின்றதேர்களின்
சக்கரங்களும், ராக்ஷசர்களுடைய தலைகளும்
அறுந்து, அவர்கள் தேகத்தி லெழுக்குகின்ற
ரக்தவெள்ளமானது ரணகளமுழுதலுஞ் சு
ழியிட்டுக்கொண்டோடி, ராக்ஷசர்களுடைய
பிணக்குன்றுகள் நால்குபக்கங்களிலும் தடுக்
கின்றபடியால், அதுகளைத்தாண்டிப்போகிற
தற்குக்கூடாமல் தேங்கி நின்றுவிட்டது. ரா
க்ஷசர்களுக்கு வெற்றியையுண்டாக்கின வா
ளாயுதம், எழுவாயுதம், தண்டாயுதம், வேலா
யுதம், அஸ்திரங்கள், மருவாயுதம், வச்சிராயு
தம், இவைமுதலிய இன்னம் அநேகஆயுதங்

களை லட்சுமணர் எய்த பாணங்கள் ரணக்களமு
முலா னும் சுற்றிச் சுற்றியோடித் துண்டிக்கிறப
டியினால் அதுகளைக் கூட்டங்கூட்டமாப் முறித்து
துண்டி துண்டியிளாய்க் கீழே விழுந்து விட்டது
கள். ராஜாசர்கள் பூண்டிருந்த குண்டலங்
களும், கிரீடங்களும், முத்தாரங்களும், பூஷிப
மாலைகளும், வீரத்தண்டைகளும், தோள்வளை
களும், கைக்கடகங்களும், ஆகிய இவை முத
லிய ஆபரணங்களை யெல்லாம், அவைகளை அ
ணிந்திருந்த அவையவர்களுடனே கண்ட
துண்டிக்க னாரும்படிப் பாணங்கள் செறித்
து விட்டபடியால், அவை பூமியில் விழுந்து
சூரியமண்டலத்துக் கெடிக் கெட்டாகப் பிரகா
சித்துக் கொண்டிருந்தன. விசாலமாகிய குண்ட
லங்களை யும், சாமணிகளையும, நீண்டபிறகு
க்கொழுகளையும, அம்புபூட்டியெய்யும் விற்க
ளையும, சேடகங்களையும, மயிற்பிச்சக்களை
யும, பாணங்கள் வாரிக்கொண்டு போனதுகள்.
ரத்தவெள்ள ஆறுகளில் பேய்க்கூட்டங்கள்
வரிசைவரிசையாய் நீந்துகொண்டு வந்து க
ணகளில் சூம்பல்கும்பலாய் நின்றிருந்தது
கள். இந்தப்பிரகாரமாக யுத்தம் நடந்து வரு
கிற சமயத்தில் நீண்டவக்கிரதந்தங்களை யுடை
யவஞ்ஞ சூம்பகர்ணன் வேறொருபக்கத்தில்
நின்று அந்த ரணங்கத்திலேயே சூரியகுமா
ரான சுக்கிரீவமகாராஜருடனே யுத்தஞ்செ
ய்துகொண்டிருந்தான். அதைத் தேவர்கள்
பார்த்துக்கூடிய யுத்தமாயிருக்கிறதென்று எல்
லாரும் கூட்டமாப் பார்த்துக்கொண்டிருந்
தார்கள். சூழல்திரகோடி கிரணங்களை யுடை
யசூரியபத்திராரணசுக்கிரீவமகாராஜர்தீப்பொ
றிபறக்கிற் கண்களை யுடையவராகவும், புனை
பெழும்புகின்ற வாயையுடையவராகவும், மிகு
ந்த கோபமுற்று ஆகாசத்தையளாவிய ஒரு
பெரிய மலையைப்பறித்து, இத்தோடே சூம்ப
கர்ணனுடைய பலம்பொருந்திய தோள்கள்
அந்துப்போய் விட்டனவென்று பாவரும் நி
னைக்கும்படியாக விசிற்பிறந்தார். எறிந்த
போது அந்த மலையிலிருந்து பூமிபிலிறங்கி
வந்த செம்பொன்மலைப்பொலிருக்கின்ற மதத்
தயானைகளும், ராஜாசனையினுள்ள யுத்தப்
பழக்கமுள்ள யானைகளும், ஒன்றோடொன்று
சண்டைசெய்ததுகள். அந்தப்பெரிய மலையி
லிருந்து பறப்பட்ட மலைப்பாம்புகள் ராஜா
சர்களுடைய கூட்டங்களைத் தின்றுண்டு நடுங்கும்
படி அவர்களைக் கவ்விப்பிடித்தன. யானைக
ளும் பெரும்பாம்புகளும் வசிட்டிருந்த ஒரு
பெரியமலையை எறித்தெறிவாரானால் இவரால்
பெயர்த்தெறிவக்கூடாத ஒருபெரியமலையும்
உலகத்திலுண்டா? இப்படிப்பட்ட பராக்

கிரமமும் செளரியமும் உள்ளவரால் பறித்தெ
றிந்த அத்தன்மையான பெரியமலையைக் கும்
பகர்ணன் தனது உள்ளங்கையினால் பந்தை
ப்பிடிக்கிறதுபோலப் பிடித்தான். அப்போ
து ராஜாசவீரர்களெல்லாம் அந்தக்கும்பகர்
ணனை வாழ்த்தினார்கள். அவன் அந்தமலை
யை ஒருகையினால் பிடித்துத் தனது மிகுந்
தபலத்தினால் நிறுப்பொறுக்கிப் போசும்படி
ப்பிசைந்து, ஏ குரங்கே! நீ மிகுந்தபலங்
கொண்டு போர்த்தெறித் தெறிந்த மலையை நீ
பேயெயித்துக்கொள்ளென்று சுக்கிரீவமகாரா
ஜருக் கெதிராகவே காற்றில் தூற்றினான். அவ
னுடையபலத்தைக்கண்டு தேவர்கள் திடுக்கிட்
டி நடுங்கினார்கள். சுக்கிரீவர் இன்னமொரு
பெரியமலையைத் தேடிக்கொண்டு வருவோ
மென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற சமயத்
தில்கும்பகர்ணன் அங்குசந்தோஷத்துடனே
நிறைவான தவசிகோஷ்டீரகளுடைய சத்திய
வாக்கைப்போலத் தவறிப்போகாத வல்லமை
யுள்ளதாய்த் தன்செயிற் பிடித்திருந்த சூலா
யுதத்தை எறித்து இந்தக்குரங்கைக் கொல்லக்
கடவாயென்று உபமந்திரித்துச் சுக்கிரீவமகா
ராஜர்பேரில் எறிந்தான். அந்தச்சூலாயுதமா
னது எட்டுத்திக்குளும் புனைபாரப்பிச்சீ சீறிக்
கொண்டு வருகிறதைக் கண்டவர்கள் எல்லாம்
ஐயோ! இன்றைக்குச் சுக்கிரீவ ரிறந்துபோ
னார் இறந்துபோனாரு என்று பெருங்குரவிட்
டி அழுதுபுலம்புகிறதைத் தருமபரிபாலகா
ன ஆஞ்சநேயர்கேட்டு, அதைச்சும்மாப்போ
கவிடுவாரோ! குழிவென்றுபாய்ந்து ஆகாச
மார்க்கமாய்ப் போகின்ற அந்தச் சூலாயுதத்
தை யெட்டிப்பிடித்து, இரண்டுதுண்டாகமு
றித்தெறிந்து விட்டார். அப்படியுறித்தசூ
லத்தின் ஓசையானது, சீதோபிராட்டியாருடை
ய திருமணக்காலத்தில் தமது திருவடியையே
சித்தோபாயமாகப் பற்றின, சலைசேதனர்க
ளையும், நித்தியவிபூதிபாகிய பாம்பதத்தை ய
டையும்படிச் செய்கிறவரான சாஷாது ஸ்ரீரா
மச்சந்திர மூர்த்தியானவர், தத்துவநிச்சய ஜ்
ஞான பூணாரான ஸ்ரீசாம்பசிவமூர்த்தியினு
டைய விலகியொடித்தபோதுண்டான பெரி
ய வோசையைப்போலப் பூமியில் சுவர்க்க
மெல்லாம் செலிடுபடும்படியாக ஒலித்தது.
கும்பகர்ணன் அந்த ஆஞ்சநேயருடைய வ
ல்லமையைக் கண்டிருக்கப்பார்த்து, ஆஹா!
சபாச உன்னுடைய வல்லமையை நினைக்கவுஞ்
சொல்லவு மடக்கிதைல்ல ஒருவராலுமுடியா
தகாரியத்தை முடிக்கவல்லவன் எல்லா லோ
கங்களிலும்பார்த்தால் நீ ஒருவன்தான் இருக்கி
னாய், இப்போது நீசெய்த இந்தச்செய்கை

யினாலே உணக்குச்சுமானமா ரிருக்கின்றார்கள். என்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய விருப்பமுண்டா னால், நீளப்படிச் சொல்லுகிறாயோ! அப்படி ப்பட்ட யுத்தத்தைச் செய்கின்றேன் சண்டை செய்வா என்றுகும்பகர்ணன் கூப்பிட்டபோ து, மூன்றால், இவியுள்ளோடுசண்டைசெய்கி ற இல்லையென்று சபதஞ்செய்தவிட்டு இப் போது சண்டைக்குவருகிறேனென்று சொல் லுவது அசத்தியமாகுமல்லவா! ஆகையால் அ ப்படிச் செய்யத்தகாதென்று சத்தியவந்தரா ன அனுமார்சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிப்போ ய்விட்டார். பிறகு,கும்பகர்ணன் திராயுதரூப் ரணகளத்தைவிட்டுப் போகாமல் ஒருபுறத்தி ல் நிற்சக்கண்டு, சுக்கிரீவமஹாராஜர் அவனுட னே மல்லயுத்தஞ்செய்ய இசைந்து அவனை இ டுத்துக் காலாலுதைத்துக் கைகளாலாங்கிக் குத்தினார். கும்பகர்ணன் நீ நல்லவீரன்தா ன் ஆயினுமின்றையோடு உன்னுடைய கர் வமெல்லா மொடுக்கிப்போகப்போகிறதென் னு உலையிலுருக்கினசெம்பைப்போலச் செவ ந்தகண்களை யுடையவளைய்க்கோப்புகொண்டிசு க்கிரீவமஹாராஜனை நெருங்கிப்பிடித்து அவ னைத்தப்பிப்போகாதபடிக்கட்டிமார்புடனே சேர்த்துநெரிக்கச்,சுக்கிரீவமஹாராஜர் அவன் கையைவிடுவித்துக்கொண்டு,பின்பு,ஒருவரை பொருவர் பற்றுவதற்காக இடம்வலமாய்க் கி றுகிறவென்று சாரிகைசுற்றினார்கள். சுற்றுகிற வேகத்தினால், இவ்விருவரையுமின்றிச் சொ ன்றுதேவர்களுங்காணமாட்டாமற்போனார்கள் இற்தப்பிரகாரமாக வெகுநேரம் ஒருவர்கைக் கொருவரகப்படாமல் தப்பித்திரிந்து பின்பு, ஒருவரைபொருவர்நெருங்கிப் புஜங்களால்தா க்கியும், கைகளால் குத்தியும், கால்களா லுதை த்தும், தலைகளால் மோதியும், முஷ்டியா விடி த்தும், அநேகவகையானயுத்தங்களைச்செய்து, கண்களில்புகையெழும்பித்திருதிசென்றுநெ ருப்புப்பற்றி எரியும்போது அந்தத்தீபால்இ டிகளுந்தீயிற்றுபோய்விட்டதுகள். சற்றுநே ரமாவது, ஒருவரை பொருவர்விட்டு நீங்கிச் சோர்ந்துநிற்காமல்,கண்களில்ரத்தந்தெறிக்கு ம்படி ஒருவரீமீதொருவரீயி பொருவரை பொருவர்பற்றி முறைமுறைபாய் மல்லுயுத் தஞ் செய்தார்கள். அப்போது கும்பகர்ண ன் சுக்கிரீவமகாராஜனைச் சடிகக்கூடாதவித மாய்த் தனது நீண்டகைகளினால் கட்டியிறுக் கினபோது, சுக்கிரீவமஹாராஜர்மயங்கி மன ஞ்சோர்ந்துமூர்ச்சையடைந்தார். அத்தருண த்தில் கும்பகர்ணன் இன்றையோடு சண்டை முடிந்துபோக வேண்டுமானால், இந்தமாளா தசேனையைச் சிதறடிக்கத்தக்க ஒரு உயர்ந்த

உபாயந்தேடவேண்டும்,அதற்கிறத்தக் குரங்கை க்கொண்டுபோய் விடுவதிலும், வேறொருபா யமு மில்லையென்று, சுக்கிரீவனை மார்பிலணை த்துக்கொண்டு லங்கையைநோக்கிப் போகத் தொடங்கினான்.

அப்போது லேடன் தாயைவருத்தப்ப டுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு போகும்போது, குஞ்சுகளலறிக் கூக்குரலிடுவதுபோல் மணங் கலங்கிக் கையோடுகையறைந்துகொண்டும்,பெ ருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும், வானரக்கூட்டங் களெல்லாம் ஒவென்றழுதார்கள். ராஜசூரக் ளும், தங்களுக்குச் செயமுண்டாயிற்றென் னு பெருங்கோஷ மிட்டார்கள். தேவர்களெ ல்லாம் நாவறண்டு, நெஞ்சந் திடுக்கிட்டார்கள். வானரவீரர்களெல்லாம் மனமுருகி, ஐயோ ! நம்முடையராஜா கண்கள்மூடித் தோள்வலி யிழந்து உயிருமடங்கிவிட்டாரோ என்கின் ற அங்கலாய்ப் புடையவர்களானார்கள். கும் பகர்ணன் விசாலமாகிய ஆகாசத்தினிடமாய்வ ருகின்றராகுவென்னுங் கரும்பாய்ப்பைப்போ லவும், சூரியகுமாரரென்று சொல்லப்படுவதி னால்சுக்கிரீவமகாராஜர் அந்தக்கரும்பாய்பிணல் விழுங்கப்பட்டுஒளிமழுங்கியசந்திரனைப்போ லவுந் தோன்றினார்கள். மேலும் அந்தச்சுக்கிரீ வமஹாராஜர் கும்பகர்ணனுடையகருநிறஉட லுக்குள்மறைந்து கொஞ்சம்பிரகாசித்தும்,ம ற்ற பாகமறைந்தும்,மேகத்துக்குள்மறைந்து காணப்படுகின்ற சந்திரனுக்கொப்பாகவு மிரு ந்தார். பின்தொடர்ந்துசெல்கின்றவானரவீர ர்களில் கருங்கடலைத்தாண்டின நீண்டதிருவ டிகளையுடைய, ஆஞ்சநேயர் உன்னோடுநான் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்யவில்லையென்று மு ன்னால அந்தக்கும்பகர்ணனோடுசபதஞ்செய் ததை நினைத்து,அவனை எதிர்க்கக்கூடாமல் ஐ யோ!இனி என்னசெய்யப்போகிறோமென்று தமது கையைப் பிசைந்துகொண்டு கும்பகர் ணன் பிறகேபோனார்.சிலவானரங்கள்சுறுஸ் திரதிரநாமங்களையுடையவரானஸ்ரீராமபத்திர ருடையசந்திதானத்திற்கோடிப்போய்ஸ்வாமீ சூரியகுமாரராகிய சுக்கிரீவனைக்கும்பகர்ணன் கையினு லிறுக்கிக் கட்டினகட்டிடனே கொ ண்டிபோய் விடுகிறானே, இனி எங்களுக்குத் தலைவரென்று, யாரை அழைக்கப்போகிறோ மென் றழுது சொன்னார்கள். இந்தவார்த்தை யைக் கேட்டமாத் திரத்திலு,ஸ்ரீராமர்வடவாமு காக்கினியிலு மிருந்த செவப்பான கண்களை யுடையவராய்,உலகங்களை பெல்லாஞ் சுட்டெ ரிக்கத்தக்க அஸ்திரங்களையும்,வில்லையுங் கையி லெய்த்துக்கொண்டு, ஒருகண்ணேரத்திற்குள் ளாக லங்கைககோட்டைவாயிலில் வந்துசேர்

ந்து ஒருவேளை என்னருமைத் துணைவனான எக் கிரிவன், என்னுமினாப்பிரித்துக்கொண்டிபோ கிறதுபோல ஒருவராலும் பேறுக்கக்கூடாத அரண்ப்பையுடைய இந்தலங்கைக்குள் கொ ண்டிபோய்ச் சேர்த்துவிட்டால் வெகு கெயி தியுண்டாய்விடும். ஆகையால் அஸ்திரவரு ளும் பொழிந்து சரக்கூடங்கட்டி எல்லாவழி களையும் அடைத்துவிடவேண்டுமென்று ஆகா சமாரிக்கங்களை யெல்லாம் பாணப்பந்தலிப்பி முடிவிட்டார். அப்போது பாணங்களினால் அடிபட்டிருக்கும் மறைந்ததுகள். பிரகா சிக்கின்ற சூரியகாண சோதியும், பூமியிற் பி ராகையாமற்போனது. ஆகாசமுழுவதையும், மேகங்கள் மறைத்ததுபோலப் பாணப்பந்த ல்மறைத்ததனால் கிரஹணத்திரங்களுக்கும் நட க்கமாட்டாமல் நின்றாவிட்டதுகள். அப்போது மனோலேகத்திலும்திகவேகமாய் ஆகாசமாரிக் கத்திற் போகின்ற சூம்பகர்ணன் சுற்றிலும் பாணமதிவிட்டிருக்கின்றதனால் தன்னினைவ றுமடக்கிறதற்கு முடியாமல், வழிதேடித் திரி யும்போது, திருமுழும், திருவாயும், திருக் கண்களும், திருக்கைகளும், திருவடிகளும், சூரிய தாமரைமலர்க்காழிபூத்து எவ்வெல்லைய மான கோதண்டமென்றும் இந்நிரதனாகுட ன் மண்டிலமாக மிண்ணில் வீசிக்கொண்டிருந் த மேகத்துக்குச் சமானமாய்ப் பிரகாசிக்கிந் த ஸ்ரீராமமூர்த்தியைக்கண்டு, வாயையடித்து க்கொண்டு குபுகுபென்று புகையெழும்பவு ம், இதழ்கள் துடிக்கவும், புருவங்கள் நெறித் துதித்தவும், கண்களில் நெருப்புப்பொறி பற க்கவும், கரீர்த்த கரீர்த்தனைபைச் சகிக்கமாட் டாமல், மலையெல்லாம் நெக்குவிடப்போ னதுகள். இந்தப்பிரகாரமாகக் கும்பகர்ணன் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து, நீ அந்தக் கவந்தனைப் போலவும், வலியிழந்து செழுகளிலுள்ளபுஷி பங்களைப் பறித்துண் டியிர்பிணைத் திருந்த வாணியைப்போலவும் நினைத்து, என்னோயி ச ண்டைசெய்ய வந்தாயோ? அல்லது இந்தக் ஞாந்தினுடைய உயிரைக்காக்கவந்தாயோ? எ ன்று கேட்டுப், பின்னாற் சொல்லுகின்றான். உன் தம்பியாகிய வட்குமணனைக் கோபிக்கவில் லை. அவனுக்கு வாகனமாயிருந்து தும்பிபோ த்பந்தவனான அந்தக்ஞாங்கையும் கோபிக்க வில்லை. அபஜயப்பட்டும்போன வாலியினு டைய பிள்ளையையும் கோபிக்கவில்லை. நான் யுத்தகைத்த வேவந்து உன்னுடனே சண்டை செய்வதனைத் த அவர்களுடன் போர்செய்வ து தமக்கு அழகல்லவென்று, உன்னை அந்த ரணக்களமுழுதும் தேடினேன். உன்சேனை யெல்லாம் என்னைக்கென்று பறந்து ஓடிவிட்ட

துகள். உன் தம்பியும் என்னைப்பார்த்து ஒரு பக்கமா பொதுக்கிப் போனான். அனுமானு மென்னோயி யுத்தஞ்செய்ய மாட்டே னென் று பொய்விட்டான். இவனெருவல்மாத்நிரம் அறிவில்லாமையாக், கர்வித்துப் போர்செய்ய வந்தான், இவனைமாத்நிரம் லேசாயெடுத்துக் கொண்டுவந்துவிட்டேன். இவனைக்காக்கவே ண்டிமென்று வந்தாயெயானால் உன்னைக் கா ணும்படி, என்அந்ருஷ்டமே என்கண்முன் கொண்டு வந்துவிட்டது. உன்னுடனே நான் செய்வவென்றிய யுத்தமாதிரிகளை யெல்லாந் செய்து என் தமயனுக் குண்டாயிருக்கின்ற மோக இச்சையின் தடையையும் நீக்கி விடுகி றேன். நீநல்ல வீரனானால், தேவர்களமுன்னி லுயி லிந்த அற்பக்குரங்கை நான் கட்டியிரு க்கிற என்கைப்பிணிப்பை உன்வில வல்லமை யினால் அவித்ததுவிரி, அப்புடி இவனை விடு விப்பபயெயானால், சீதைபும் சிவமவிட்டுவந் தவளே யாகுமென்று சொல்லக்கேட்டு, ஸ்ரீரா மர் நகைத்து, என்னுடைய உயிர்போன்ற துணைவனான எக்கிரீவனைப் பிணித்துக்கொண் டிருக்கின்ற உன்னுடைய மலையினு முயர்ந்த தோள்களை அறுத்துத்தள்ளாவிட்டால் உனக் குறான் தோற்றவனே, இனிவிலும் பிடிக்கிற தில்லையென்று சொன்னார். பிறகு கும்பகர் ணன் அஸ்திரங்களினாலாகிய பலம்பொருந் திய அந்தமந்னை மூட்டிவிட்டப்போகும்படிச் செய்வதற்கு யத்தனப்பட்டான். அப்ப டி யத்தனப்படவே மழுங்காத கூர்மையுள்ள வைகளான இரண்டி பாணங்களைத் தொடுத்தி கும்பகர்ணனுடைய விசாலமான நெற் றியைப்பிளந்தார். அதனால்வழிந்த ரத்தவெ ள்ளம் அவன்தேக்குமுழுமையும்வழிந்து, செந் திறமாய்க்காணப்படவும், நெற்றியில் ராமபர் ணமானது பிரகாசிக்கவும், அதனால் கிரணபூ ரணான சூரியனுதயமாவதற்கு முன்னதாக உதிக்கின்ற அருளுதையம்போலக் கும்பகர் ணன்தோன்றினான். மலையிலருவிபாருரு மு குவதுபோலக் கொப்புளித்துக் குபுகுபுவெ ன்று வழிகின்ற, ரத்தவெள்ளமானது எக்கிரீவ மகாராஜருடைய முகத்தையும், மூடிககொ ண்டமாத்நிரத்தில் தமது சோகம்நீக்கி, நித்திரித் தெழுந்தவனாப்போல உணர்வடைந்து, கும்பகர்ணனுடைய நெற்றியில் அதிகப் பிர காசத்துடன் ஜொலிக்கின்ற பாணத்தைப்பாரி த்து, இதஸ்ரீராமபாணமென்று யுகித்தறிந்து அஞ்சலித்த கையராய்ச் சுற்றிப்பார்த்தபோ து ஜ்ஞானபூரணர்களான பீரம்மருத்திரோந்திரா திகளுக்கெல்லாம் காரண பூதராயிருக்கிந் த ஸ்ரீராமமூர்த்தி திற்கிறதைக்கண்டு, அதிக

மானமும், வெட்கமு மடைந்து, ரும்பகர்ண
னுடைய நாகியையும், செவியையும் வேருட
ன்பறித்துக்கொண்டு, குழிபொன்றுபாய்ந்து த
மது வானரசேனையவந்து அடைந்தார். அப்
போது வானரர்களெல்லாம் மங்களம்பாடினா
ர்கள். சப்தமேகங்களுங்கீழ்ஜித்தனாகள். யாவ
ருந் தங்கள் தங்கள் பொருள்களை தானங்கொ
யித்துக்களித்தானந்தக்கூச்சலிட்டார்கள். மீன்
களால் நிறைந்த சமுத்திரமும், மற்றவஸ்துக்க
ளும், பிரதித்தொலியுண்டாகும்படிக்கோஷி
த்தனாகள். தேவர்களும், தர்மதேவதையும் ஆ
சீர்வாதஞ்சொல்லிச் சபித்தார்கள். மகாகோ
பியான ரும்பகர்ணனுடைய கையிலிருந்து
வெளிப்பட்ட சுக்கிரீவனைச் சந்தோஷித்துடன்
வந்து சேர்ப்பார்த்த ஸ்ரீகோதண்டபாணிபா
கிய சுக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரரும், தம்மு
டைய தேவியாகிய ஜானகிப்பிராட்டியானவரீ,
லங்கையின் சிறையிலிருந்து வந்துவிட்டார்
போல ஆநந்தித்தார். ஸ்ரீராமபாணமானது
ரும்பகர்ணனுடைய நெற்றியைப் பிளந்து,
மார்பி லுருவிப்போனபடியால், ரும்பகர்ண
ன் மூர்ச்சையடைந்து சித்திரப் பிரதிமை
போலிருந்து விட்டான். அப்போது அவ
னுடைய செவியையும், மூக்கையும், கையிற்
பறித்துக்கொண்டுபோன சுக்கிரீவ மஹாரா
ஜர் வானரசேனுகளிற்போய்ச் சேர்ந்தார். அ
ப்படியோகாமல் அவனுடைய கைக்கட்டுக்கு
ள்ளேதானே தங்கியுமிருப்பாரோ! சுக்கிரீவர்
தங்கியிராமல் போனவுடனே ரும்பகர்ணன்
மூர்ச்சை தெளிந்து தன் கையிலிருந்த வான
ராதிபதிபோய் விட்டானென்கிறதையும், தன்
னுடைய பெரியமலையை யொத்த மூக்கும்,
செவியும் அறுத்து வெட்டவெளியாய் வெளி
ச்சென்றிருக்கிறதையும், தேகமெல்லாம் ரத்த
வெள்ளம்மூடி வழிகிறதையும் பார்த்துச், செ
வந்த பதுமராசமலையில் மேல் மழைபெய்யு
ம்போதுதானாதாராயாகநான்குபக்கங்களிலு
ஞ்சலங்கோத்துக்கொண்டருவியாறுகளிற்
தாற்போலத்தேகமெல்லாம் ரத்தமொழுகாநிற்
க'இவ்வளவென்று அளவு செய்யப்படாத துக்
காக்கிராந்தையித் தான் சண்டைக்குவந்து எ
ல்லாவிதத்தாலும் பேடித்தன்மையையடைந்
ததினாலும், மனம் மிகவும் நொந்து, மூக்குங்
காதுகளும் புண்பட்டு எப்படி ரத்தநீர் சொரி
கின்றதுகனோ! அப்படியே ரத்தநீரைச் சொ
ரிசின்ற குழிந்தகண்களினால் தன்னைப்பரிசா
சஞ்செய்து போகின்றதேவர்கள் முகத்தை
ப்பார்ப்பான். அறுந்துபோன தன்னுடை
ய மூக்கைத் தடவிப் பார்ப்பான். தனக்கு
முன் சுழிந்துபோன நாள்களிலுண்டான சுக

ங்கனையும், வெற்றியையும் நினைப்பான். பிற
கு, பூமியைப்பார்த்துச் சற்றுநேரம் ஆலோ
சித்துச், சீச்சி நமக்கென்ன இப்படிப்பட்ட
அவமானம் வந்ததெயென்று மனக்கொதிப்ப
டைவான். இந்தப்பிரகாரமாகக் ரும்பகர்ண
ன் பெருங்கோபங்கொண்டு என்முதத்தைநா
ன் கண்ணடியிற் பாரிக்கிறதற்கு முன்னதாக
இந்த ஸ்ரீராமனுடைய முகமும் இப்படியே
மூங்கும், காதும், அறுப்புண்ணப் பார்த்தி
றேன். இது சத்தியமென்று சபதஞ் செய்
துகொண்டு, பொன்கட்டிய கேடகத்தை இ
டதுகையிற் பிடித்து யுத்தத்தில் வெற்றிப்பி
ரதாபத்தைப்பெறச்செய்ததாகிய வாளாயுதத்
தைவலதுகையிலெடுத்தான். ஆயிரப்பேய்கள்
சுமந்துகொண்டு வந்துகொடுத்த அந்த கேட
கத்துடனும், இரண்டாயிரம் பேய்கள் தூக்
கிக்கொண்டுவந்து கொடுத்த சமானமில்லா
த அந்த வச்சிரவாளாயுதத்துடனும் புறப்ப
ட்டு, இடதுகையிலுள்ள அந்தக் கேடகத்தை
ஒரு சுற்றுச்சுற்றினான். அப்போது அதனு
டைய காந்தியினாலும், வேகத்தினாலும், ஆகா
சத்திலுள்ள நகைத்திரங்களெல்லாம், ஒளிமழு
ங்கி நிலைநாற்றினுவிட்டனாகள். தேவர்களெல்
லாரும், குடர் குழம்பிப்போனார்கள். அந்தக்
ரும்பகர்ணன் கோபித்தபோது அவருகியில்
நின்றும், செவியிலிருந்தும், ரத்தங்கள் தாரா
தாராயாய்க் குபுகுபுவென்று வழிந்தனாகள்.
வாளாயுதத்தை ஒருகுலுக்குக்குலுக்கிக் கிறு
கி மென்று ஒருசுழல்குழன்றினான். அதனால் நகை
த்திரங்களெல்லாம் பலபலவென்று பூமியிலு
ர்ந்துவிழவதுபோலக் காணப்பட்டனாகள். பூ
மியும் அதைச் சுமந்துகொண்டிருக்கின்ற ஆ
திசேஷனுடைய உச்சியும், நறிக்கும்படியாக
ப் பெருங்கீழ்ஜினைசெய்து ஆயிரக்கிரணங்க
ளோடுக்கூடிய சூரியன் சூழ்ந்துவருகின்ற
மேருமலைக்குச் சமானமான அந்தக் ரும்பகர்
ணன் தன்கேடகத்தை வீசியெறிந்தபோது,
அதிலிருந்து புறப்பட்ட காற்றானது வானா
ர்களினுடைய பெருங்கூட்டங்களை யொருமி
க்க வாரிக்கொண்டுபோய் அஃதிடுக்குகளிலு
ம் வீசியெறிந்தது. மேலும் அங்குள்ள பொரு
ள்க ளெல்லாவற்றையும் வாரிக்கொண்டுபோய்
எறிந்ததினால் கடல்களையும் மேடுசெய்துவிட்
போடினது. அப்படிவீசியெறிந்தகேடகத்தை
ஆயிரம் திருநாமக்களையுடைய ஸ்ரீராமர்பார்
த்துக்கொண்டேயிருந்தார். பார்த்துக்கொண்
டிருக்கும்போதே, அவருக்குந் தெரியாமல் கு
ம்பகர்ணன் எங்கேயென்று கைநீட்டினான். அ
ப்படியவன் கைநீட்டிக் கேட்கிறதற்குள் ஒரு
கூணநேரத்தில் இரண்டாயிரம் பேய்களால்

சமந்துகொண்டுவந்து கொடுத்த வேறொரு
கேடகத்தைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டால்,
கையிலுள்ள கேடகத்தில் காற்றினால் வாரியெ
றியுமா? காலினால் மிதித்துத் துவைக்கப்ப
ட்டும், பிரகாசம்பொருந்திய வாளாயுதமாகிய
எமனால்துணிபட்டும், இன்னும் பலவகையா
லுஞ் சின்னாபின்னமாய்ச் சண்டமாருதக்காற்
றினால், அலைக்கப்பட்ட கடலுங்கொப்பாகச் சி
தமுண்டி, வானரப்படைகளெல்லாம்மாயிந்து
போய்விட்டதுகள். இந்தப்படி கும்பகர்
ணவமேடுபிவந்ததும், அவனக்கெதிர்ப்ப
ட்ட வானரக்களெல்லாம்நகங்கிசி சின்னாபின்
னப்பட்டதும், அந்தவானரங்களினுடையதே
கத்திலிருந்தொழுதுகிற ரத்தவெள்ளங்கள் பூ
மியிலாறுவடிந்து, ஆகிசேஷண்சிகிரி, லும்சே
றுபட்டதும், ஓடிய இந்தச்செய்கைகளெல்லா
ம் ஒருகணக்கொத்திற்றுள்ளே முடிந்துவிட்
டது. இதைக்கண்ட பிரம்மநாவினுடைய அம்
சபூதானசாம்பவார், ஸ்வாமியைப்பார்த்து, இ
தைக்காட்டிவிட வேறெயொரு இடகட்டு மி
னிலரப்போகிற தில்லை, இப்போதிவண் நீர்
தடுக்காதிருப்பீரானால் வானரசேனைகளையெ
ல்லாம் தேவரீரோ கொடுக்கி, ராஜாசர்க்களையெல்
லா பலக்கொள்ளும்படிச் செய்தீரென்று ஒரு
குறித்தியான பெயர்ச்சம்பலிக்கும், இப்ப
டித் தேவரீர் வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டி
ருக்கலாகாதென்று முறிக்கினார். ஸ்ரீராமர் ச
ந்திரமூர்த்தியும், வானரசேனைக ளுமிந்ததை
யும், கும்பகர்ணனுடைய அழிவிரிய பிரதா
பவெற்றியையும், அவன் சத்தியையும் நினைத்
து, இவிராம் எம்மா இருக்கிறது தகாதென்
து திருவுளக்கொண்டு, இன்றைக்கு மறைந்து
கொண்டிருந்த எமனை இவன்கண்முன்னாக நி
றுத்தி இவனைக்கொல்லுகின்றெனென்று சப
தம்பண்ணிக்கொண்டு, அந்தக்கும்பகர்ணனுக்
கெதிராகவந்துநின்று ஆறிடிகளுடனே யே
ழாமிடிமுண்டோ? வென்னும்படி அநிக
வேமுள்ளவைகளான பாணங்களை ஸ்ரீராம
ர் பிரயோகித்தமாதிரித்தில், அவைகளையெ
ல்லாம் அழித்துப்பித்தியாவானுண கும்பக
ர்ணன், பருந்துகிரிக்கின்ற சிறகுனைப்போல
கூகாசத்திலேயே பறந்துபோகும்படித் த
ன்னுடையவானினால் நொறுக்கிவிட்டான். பு
ருஷோத்தமரான ஸ்ரீராமபத்திரர் பின்னுங்
கோடைக்காலச் சூரியனைப்போல, அதிகர்
மையான பாணங்களை அவன்மீது பிரயோகி
த்தார். அவைகளையும் தன்னைக்கேடகத்தினு
லேயே கிந்திச் சிதறிப்போகும்படித் தட்டி
விட்டான். அப்போதுதசாதகுமாரரானஸ்ரீ
ரத்தனார், புச்சிரிப்புக்கொண்டு, வேறெயொ

ரு அஸ்திரப்பிரயோகம்பண்ணினார். அது க
ருடபகவானைப் போலவந்து கும்பகர்ணன்
கையில் வெகுகொடுமையுடன் பிரகாசித்துக்
கொண்டிருக்கின்ற அழிபலமுள்ள வாளாயுத
மாகியசர்ப்பத்தைத் துண்டுதுண்டாய்ப் பொ
டித்தெறித்துவிட்டது. அதைக்கண்டு தேவர்க
ளெல்லாம்சந்தோஷிக்கோஷியிட்டார்கள். அந்த
வாளாயுதம் முறிந்தும் முறியவில்லையென்று
நினைக்கும்படி வேறொருவாளாயுதத்தை அநி
வேகமா பெடுத்துக்கொண்டும், எல்லாரையும்
முடித்துவிட்டேன் முடித்துவிட்டேனென்
று சொல்லிக்கொண்டும், வடவாழகாக்கினி
யும் அழிப்பும்படியாகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டும், ஸ்ரீராமருக்குமுல்பாக வந்துநின்
றான். புருஷசிம்ஹமாகிய ஸ்ரீராமபிரானு
வர் அந்தவாளாயுதத்தைபுந்துணித்துப், பொ
ன்மயமான கேடகத்தையுமழித்து, அவன்மார்
பிலணிந்திருக்கின்ற நல்லவலுவள்ளகவசத்தை
யும், பின்னலைப்போல ஒளியைவீசிச் சத்து
ருக்களாகிய சர்ப்பங்களுக்குப் பயங்கரத்தை
யுண்டாக்கத்தக்க கொடியபாணங்களால் அறு
த்துநீக்கினார். அதுநடக்கின்றசமயத்தில், ஆகா
சமாரிக்கத்தில் நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்த தேவேந்திரனுடனே தேவர்க
ளெல்லா மோட்டமெய்க்கவும், சமுத்திரமுந்
தத்தளித்துத் தன்னிலகெடவும், ராவணனால்
உதவிபாக அனுப்பப்பட்ட ராஜாசர்ப்பெரு
ஞ்சேனைகள்வந்தன. அப்போது ஸ்ரீராமரும்
இந்தக்கும்பகர்ணனைக்கொல்லுவதற்குத் தகு
ந்தசெய்கை இதுவாமென்று ஆலோசித்துக்
கொண்டு, வில்லை ஊன்றிநின்றார். பலதீவி
னைகள் பரவினகாலத்தில் ஒருநல்லிணையானது
பெருகெவந்ததுபோல ராஜாசசேனைகளுக்கு
முன்னே நடந்து ரணகளத்தில் ஸ்ரீபகவான்
விளங்கினார். நான்குபக்கங்களிலும், குதிரை
ப்படைகளும், தேர்ப்படைகளும், பதாதிப்
படைகளும், யானைப்படைகளும், தணையாக
வந்துகூழ்ந்ததைக்கண்டு, ஆச்சரியசேஷ்டரா
ண ஸ்ரீராமர் அடர் கும்பகர்ண ! சீக்கிர
மாக நீங்கள் யாவரும் அழிந்தபோகும்படி
யாக வாக்கெவையென்று கூப்பிட்டார். நெற்
றிப்பட்டதையுடைய மதயானைகளும், குதி
ரைகளும், குதிரைகளாலும், யானைகளாலும்,
இழுக்கப்படுகின்ற சக்கரங்கள்பூட்டிய தேர்கள
ளும் நிறைந்திருக்கின்ற பதினாங்குகோடி ரா
ஜாசசேனைகளும், போர்செய்யத் தொடக்கி
னதுகள். மகாபிரளயகால சம்மாரமூர்த்தி
யான ஸ்ரீராமரும், அவர்களுக்கெதிராகவிளங்
கினார். அப்போது கும்பகர்ணன் எமனையும்
அவனுக்குரிய காலத்தையும், அதற்கு வேண்ட

டிய பாபங்களையும், அவைகளுக்குப் பிறப்
பிடமான ராஷ்சப்படைகளையும் அணிவகுத்
து நிறுத்தி, இந்தப் பூலோகத் தவர்களையும்,
பாதாளலோகத் தவர்களையும், சுவர்க்கலோ
கத் தவர்களையும், தன்னுணியினாலே தொட்டி
நக்கிவிடும்படியான கொடிய ஒரு சூலாயுதத்
தைக் கையிலெடுத்திக்கொண்டு புத்தகளத்தி
லெதிர்த்து நின்றான். இப்படி இருவரும்
முனைந்து நிற்கையில் ஸ்ரீராமமூர்த்தி வில்
லையினைத்து நானேறிட்டு அஸ்திரப் பிரயோ
கம் பண்ணினா லொப்பதையும், இல்லையென்
பதையும் தெரிந்திலர். அந்த ரணரங்கத்தில்
கவந்தங்கள் கூத்தாடினார்கள். அல்லாமலும்
தேவர்களும் மரங்கள் கிடக்கின்றனவோ ?
மலைகள் கிடக்கின்றனவோ ? என்று பிரமிக்
கும்படியாகக் கைகளற்றுக் கிடந்தார்கள்.
மெய்களற்றுக் கிடந்தார்கள். பாணங்கள் தை
த்துக்கொண்டு சிரங்கள் கிடந்தார்கள். இவற்
றைமாத்திரம் கண்டார்களேயல்லாமல் அவர்க
ளுயிரிகொண்டு திரிப ஒருவரும் பார்க்கவில்
லை. ரணக்கள முழுவதும் மெடிட்டுக் கிடக்க
அவர்கள் கொண்டுவந்த ஆயுதங்களில் இற்று
ப்போகாதவைகளையும், முறிந்து மீதியாய்க்
கிடவாதவைகளையும், நடுவே முறிந்து ரண
களமுழுதும் தூர்ந்து கிடவாதவைகளையும்,
துணிக்கப்படாதவைகளையும், வெந்து நெரு
ப்பை யிறைத்துக்கொண்டு வெறுஞ்சாம்ப
லாகாதவைகளையும், ஒன்று தூறாய் அற்றுப்
போகாதவைகளையும், ஒருவருங் காணவில்
லை. யானைகளுடைய விசாலமான மஸ்தகத்
திற்பாய்ந்த பாணங்கள் உருவிச்சென்று பா
கிதேகத்தைப் பிளந்துகொண்டுபோக, அதனா
ற் பெருக்கெடுத்துப் பூமியில்வடிந்து தேங்
கிய ரக்தவெள்ளத்தில் சூடல்களெல்லாந் சரி
ந்துவிடும்படியாகத் துதிக்கைகளுடனே இர
ண்டிதந்தங்களுந் துணிபட்டும், முன்னங்கால்
களறுபட்டும் பூமியில் விழுந்து கிடந்ததுக
ளே யல்லாமல், நடந்துதிரிந்த யானைகளையொ
ருவராவது பார்க்கவேயில்லை. மணிகட்டிச் ச
ப்திக்கின்ற தோர்களில் ஒளி இழந்தவைகளா
யும், பிருதுக்கொடி யற்றதுகளாயும், சூரியதி
ரணங்களைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற கூர்மை
யான அம்புகளால் உடல்பிளப்புண்ட அநேகக்
குதிரைகள் கட்டினதுகளாயும், வரிசைவரிசை
யாய் அச்சுக்களுடன் அஞ்சருவாணி யற்றது
களாயும், ரணகளத்தில்கிரிந்துகிடக்கிற வெண்
மையான கொழுப்பில்வழுக்குண்டு தலைகீழாய்
விழுந்துபூமியிலாழ்ந்ததுகளாயும் கிடக்கவே
கண்டார்கள்ல்லாமல் அந்தத்தேர்கள் ஸ்ரீராம
பாணங்களாற் பிளக்கப்படுகிறபோ தொருவ

ருங் காணவில்லை. வந்த முநிரைகளெல்லாம்
ஆடலொழிந்தவைகளும், வளைந்த சுழத்தற்ற
வைகளும், அனுமானிக்கிற குரல்லினை எற்ற
துகளும், கால்களற்றதுகளும், கோபக்கலை
களையுடைய யானைகள் கூட்டமாய் மாண்டு பி
ணமலைகளாய்க் கிடக்கையால், அப்பிணங்களை
முழித்தித்தேங்கிய ரக்தவெள்ளச்சுழிப்புகளில்
அகப்பட்டடித்துக்கொண்டு போகின்றவைக
ளுமாகக்கண்டார்களேயல்லாமல் ரணகளத்தில்
குதிரைகள் நின்று திரியக்கண்டவர்க ளொருவ
ருமில்லை. வேதமுதல்வராகிய ஸ்ரீராகவப்பிரா
ணவரீ எய்கின்ற அஸ்திரப்பிரயோக வேகத்
தின் விசேஷத்தைக் கணிதசாஸ்திரத்தால் தி
ருஷ்டாந்தப்படுத்தி அளவிட்டுச் சொல்லவே
ண்டிய தென்னத்திற்கு? தேவர்களும், ரணக்
ளத்தில் ராஷ்சர்க ளென்னப்பட்ட கொடிய
வர்களே வீரஸ்வர்க்கத்திலும் இவ்வளவினை லொ
ன்றுகண்டிலர். ஆயினும், இந்த ரணக்களத்தில்
அவரவர்கள் தங்கள் நாயகன்மாரிகளைத் தேடி
க்கொண்டு வந்த பெண்சாதிமாரிகளைத்தான்
ஒருவாறுகண்டார்கள். அந்தராஷ்சர்களுடை
ய மலையிலும் பெரியதேகக்குவியலையும் ஒரு
வருங்காணவில்லை. பனிக்கூட்டம் சூரியனு
தயமான மாத்திரத்தில் எப்படி அழிந்து
போகுமோ அதுபோல ராஷ்சப்படையெல்
லாம் ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் மாண்டுபோனது.
ராஷ்சர்கள் கோபங்கொண்டார்க ளென்று
பயந்து நடுங்கின தேவர்களெல்லாம், யாவனா
யும். ஜெயம்பெற்றுக் கர்வித்திருந்தராவணன்
இனி நாசமடைந்து விட்டானென்று நெஞ்
சம் பூரித்தார்கள். ராஷ்சர்களெல்லா மிகைத்
கண்டு துக்கமடைந்தார்கள். அப்போது ப
ரமதயானுவான ஸ்ரீராமச்சந்திரப்பிரபுவான
வர் ஐயோ! கும்பகர்ணன் தனித்தவனாய்ப்
போனானே யென்று அவன் முகத்தைப்பார்
த்து, ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார். அடா
கும்பகர்ண! உன்வளாயுதத்துடனே உனக்
குப் பெருந் துணைவராகவந்த சேனைகளையு
மிழ்ந்துபோய் நீயொருவன் மாத்திரம் நிரா
யுதனாய் நின்றுவிட்டாய். நீ நல்ல தர்மவானான
விபீஷணுழ்வானுடன் பிறந்தாய், ஆனபடி
யா னுனக்குயிரிபிச்சைகொடுக்கின்றேன் இன்
றைக்குப்போய் நாளைவருகின்றாயோ? அல்லா
விட்டா விப்போதே சண்டைசெய்து உன்னு
யினாக் கொடுக்கின்றாயோ? நீ எதை ஆலோ
சித்து முடிவுசெய்திருக்கின்றாய். உன்னபிப்
பிராயத்தைச் சொல்லக்கடவாய். நாணுன் தம்
பிராகிய விபீஷணுழ்வானைக் கொண்டு அழை
ப்பித்தும், நீங்கள்செய்தபாவவினை முடிபாத
படியால் உனக்குணர்வுவரவில்லை. நீயமதர்ம

சாருய நியமித்த ஆக்ஷௌயின்படி நிற்கின்றார். உண்ணுடைய ஆயுஷ்நாளெல்லாம் உயித்தியாயினெனெய கழிந்தபொய்விட்டது. இப்போது வருத்தப்பட்டுச் சாக்ஷெண்டியவனாக இருக்கின்றார். உய்மனதில் தோற்றுவதைச் சொல்லென்றுகேட்கக், சும்பகர்ணன் சொல்லுகின்றார். மற்றவாரியங்களுக்கெல்லாம் நிற்கட்டும், பெருமைபுந், மாணமுந், வீரமார்த்த வரூபிவாத வெற்றிபுள்ள நீதியும், குலதர்மமுதலிய எல்லாக்கிராமங்களைமுழுதைய உங்களால், எங்களைவிட்டியவந்து தன்பெரியசெவியும், முக்கும் அறப்புகண்ட எந்தங்கையாகிய சூர்ப்பதகையைப்போல என்முதத்தை நான் பாருக்குக்காட்டி உயிர்வாழ்த்திருப்பேன். எங்களால் தோள்கள் தக்கள் ஒழுக்கங்கெட்டி ஒளி மழுங்கிப்போகுகள். அதை நீனைக்கும் போதே மனது வருத்தமாயிருக்கின்றது, அவ் வருத்தத்துடனே மகாலக்ஷ்மிக்குச் சமானமுள்ள அழகு நுகற்புமவர்ப்பந்த பிறன்மனையாகிய சேகதையச் சிறையிப்பாது தகாதென்று தந்தித்தெரிவிப்ப பெரிப்போர்வாக்கை ராவணன் கடந்தானெயெய்வித வியாகுலத்தை எப்போதும் அதுபவிக்கிறதால் என்செவியைய புந், முக்கையு மிழந்த பிறகும் வங்கைக்குப் போய்க்கே ஒருக்காறுமுடியாது. எந்தமயனைக் கனிப்பிக்கவும், எந்தங்கையினுடையமாணத்தைக் காப்பாற்றவும், உங்களுக்கால்களையும், தலைபையும், என்னைவாணயதத்தால் வெட்டி உங்களுபியையும் போக்குகிறெனென்று சபதஞ்செய்துவந்த நான் தோள்களெல்லாம் பரிபாசஞ்செய்யும்படி சாவணன் முல்பாச, என் தங்கையாகிய சூர்ப்பதகை அவறிமோதிவிழுந்தது போலத்தலையில்கையைத் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் சத்திராய்வடியும்படியாக அழுது உவிக்கொண்டிருக்கிறேன்! அவர்க்கமந்தப்பாதானமென்கிற இந்தமூன்றுலோகங்களுக்கும் நீயே தனித்தலைவனென்று பிறரால் சொல்லப்பட்டிருந்தும், நின்றை இன்னதென்று ஆராயத்தக்க கருத்துடைய சேவகனாய்தவன் அல்லவோ! வீரர்களுடைய கடமையை நீயேன் ஆலோசிக்கவில்லை. புத்தளைத்திலே அகிவீரர்களான உக்கள் தலையை வானினு லுறத்து மீண்டும் ஒட்டவைத்தால் ஒட்டிக்கொள்ளுமோ! புத்தளத்துக்கென்று உத்தேசித்தப் புறப்பட்டியவந்த நான் அந்த உத்தேசிபத்தை உன்சொல்வால் கைசோராயித்த இருப்பிப்போய் விடுகேன்! வீரர்களுக்குப் பொருத்தமானதைச் சொன்னு விட்டபென்று சொல்கிற தன் வலதுகையிலிருந்த சூர்த்தை இடதுகையில் மாற்றிக்

கொண்டு அவ்வலதுகையால் எதிரேநின்ற ஒரு மலைபைப் பூமியின் குடலைப்பிசிங்குவதுபோலப் போத்தெயித்து ஆகாசமெல்லாம் நெருப்பாய்ச்சொரியும்படியாக ஸ்ரீராமருடைய திருமுடிக்குக்குறிப்புவைத்துத் தலைபைமுறித்துவிடென்று வீசியெறிந்தான். அதைப்பார்த்த பாவரும் ஸ்ரீராமர்மீதுபட்டுவிட்டதென்றே சொல்லும்படியாய் அது நெருங்கிவந்த மாதிரித்திள், இடிக்குச்சமானமாகிய அந்த மலைபைச் சமஸ்தலோகாரணபூதரான ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியானவர் கைலாச பநியினுடைய பேலியிலணிந்திருக்கின்ற பஸ்பத்துக் கொப்பாகத் தூளாகச் செய்துவிட்டு, மறுபடியும் அவன்மீது அஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்ய யத்தனிக்கிறதற்குள்ளாகக், சும்பகர்ணன் இடதுகையிலிருந்த சூலாயுதத்தை வலதுகையிற் பற்றியான். அப்படிப் பற்றுவதற்குள்ளாக சுவாமியானவர் பாணங்களை அடுத்தபித்துப் பிரயோகித்துத் துண்டிப்போதுக்குள்ளாக அந்தச் சூலாயுதத்தை அவன் கையிலிருந்த படியே துண்டிதுண்டாய் விழச் சிதைத்து விட்டிட்டு, சிவ்னும் இடிபையுஞ் சுட்டெரிக்கத் தக்கதுகளுந், அலைகளையுடைய சமுத்திரநீரை வறளஉண்டிவிடத்தக்கதுகளுந், மேருமலை புழுபிருவிக்கொண்டு ஓயாமல் ஆகாசமுழுவதையும் கடக்கத்தக்கதுகளுந், தவறாத உண்மைக் கொப்பானவைகளுடான பாணங்களை இரண்டிருதையும் ஒன்றொடொன்று தாக்கும் படியாக விஸ்வாணத்துத் தொடுத்தவிட்டார். அக்கணைகள் போடப் பாலமேத்திராகிய சம்பமுர்த்தியால் கொடுக்கப்பட்ட கவசத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு போகமாட்டாமல் அதன்மேல் மோதி நிற்கிறதைச் செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரர் கட்டிசித்து, ஒஹோ இது சங்கரால் கொடுக்கப்பட்ட கவசமென்று பூசித்துணர்ந்து சிவாஸ்திரத்தைத் தொடுத்தெய்தார். அது பட்டமாதிரித்தில் அந்தக் கவசமானது அள்ளுகழன்று மேருமலையைச் சூழ்ந்துவருகின்ற சூரியன் பூமியில் விழுந்து விட்டதுபோலத் துண்டி துண்டாய்க் கீழேவிழுந்து விட்டது. அப்படியிருந்த பிரகாசத்தையுடைய கவசமானது தொடக்கி புதிர்ந்தமாதிரித்தில் சும்பகர்ணன் இரண்டிண்களிலும் அக்கினியைச் சிந்தித்தினைதோனைத் தட்டிக்கொண்டு கர்ஜித்தி அநேகனை ஜெயம்பெற்ற ஒரு வச்சிராதண்டத்தைக் கையிலெறித்து இந்த வானசேனையை பெல்லாம் சூழப்பாக்கி விடுகிறெனென்று பூமியை அம்மியாகவும், அந்த நெயிற்

தண்டத்தைக் குழலியாவவும், வானரங்களைச்
எண்டாங்கிப் பொருளாகவுங்கொண்டு கிரமக்
கிரமமா யகாக்கத்தொடங்கினான். அப்போது
ஸ்ரீராமபாணங்களில் ஆயிரம்பாணங்கள் ஆ
காசமெல்லாம் பறந்தோடினதுகள். ஆயிரம்
பாணங்கள் ரும்பகர்ணன் மீது பாய்ந்தது
கள். ஆயிரம்பாணங்கள் அவனுடைய பெரி
யமலைபோன்ற மார்பைச் சல்லடைக்கண்களாய்
திறக்கப்பட்டதுகள். ஆயிரம்பாணங்கள் அ
ங்குமிங்குமாய்த் திரியப்பட்டதுகள். ஆயிரம்
பாணங்கள் அவனுடலில் தைத்து. உருவிப்
போகாம உள்ளேயே மறைந்து கொண்டது
கள். ஆயிரம்பாணங்கள் அவனை எதிர்த்துக்
கொண்டு வரப்பட்டதுகள். இப்படியாக ரா
மபாணங்கள் அவனை வருத்தினபோதிலும் அவன்
கர்ஜனை யிட்டுக்கொண்டு காற்றாடியைப்
போலே கிறுகிறென்று சாரிக் கற்றிவந்தான். அ
ப்போது நிலமேகம்போன்ற ஸ்ரீராமமே
னியையுடைய ஸ்ரீராமர் அவனைப் பார்த்து இவ
ன்கையில் தண்டாயுத மிருக்குமேயானால் நம்
முடைய வானரசனியங்க ளிருக்கமாட்டா
தென்று நினைத்துப், பத்துக்கூரிய பாணங்
களை வரிசையாகத் தொடுத்தது. எய்தமாத்தி
ரத்தில் அந்த வச்சிரதண்டமானது துணிக்
கை துணிக்கையாய் வெட்டுண்டது. பெரிய
வீரகண்டாமணியைத் தரித்தக் ரும்பகர்ண
ன் வடவாழகாக்கினியைப்போலப் பொங்கி
வட்டாகார ஸ்வரின்னகேடகமொன்றையும் ஒரு
கூரிய வாளாயுதத்தையும் கையிலெடுத்திக்
கொண்டான். அப்படி யவன்வாளைக் கையி
லெடுத்தஉடனே வானரவீரர்களெல்லாம் தை
ரியங்குறைந்து நாலாபக்கங்களிலும் காலெடு
த்தோடத் தலைப்பட்டார்கள். தேவர்களெ
ல்லாம் வருத்தமுற்றுத் தலைகாட்டாமல் மறை
ந்துகொண்டோடினார்கள். என்சபதத்தை
திறவேற்றிக்கொண்டிருந்தான் திருப்புவே டென்
ன்று ரும்பகர்ணன் சொல்ல, அதைக்கேட்டு ஸ்ரீ
ராமமூர்த்தியானவர் ரும்பகர்ணனுடைய ம
லைபோன்ற தோளை, அதுபிடித்திருக்கின்ற
வாளாயுதத்துடனே துணித்துவிடக் கடவா
யென்று தேவர்களெல்லாம் வாழ்த்தும்படி
பாக, ஒருபாணத்தை எய்தார். அப்போது
லக்கைக்கும், ராவணனுடையதலைக்கும், கண
க்குமுடிந்து விட்டதென்று பாலமானது
மணந்திடுக்கிட்டது. நல்லிணையானது ஆற்றதித்
துக்கொண்டோங்கிவளர்ந்தது. ராகாசரீக்ளெ
ல்லாம் தேகம்பெயர்த்து, பஹா சொடுமைய
பாண யுகாந்தகாலச் சமுத்திரத்தின் அலைபை
ப்போல மணங்கலங்கிருர்கள். இப்படி யா
ரும்படி ரும்பகர்ணனுடைய வலதுகையான

து தேவேந்திரனுடைய மேனியிலுள்ள க
ண்களுக்கொப்பாக அம்புகளால்கிழிப்பட்ட பு
ண்களுடனே வாளாயுதத்துடனே அற்றுவிழு
ந்தது. அதிகவீரான அந்தக் ரும்பகர்ண
னிடத்தில் பிச்சகசேட்டு வாங்கிருக்களையா
ன லல்லது வேறேயும் வீரர்களுண்டென்
று சொல்லுவதற் கொருவராவ் முடியாது.
அப்படிப்பட்ட வீரனான ரும்பகர்ணன் கு
ருத்துத்தோளளவாக அறந்து விழ்ந்த வல
துகையை இடதுகையிலெடுத்தது, வீரகர்ஜ
னையை இட்டுக்கொண்டு வானரப்படைபிற்
பிரவேசித்து அடித்தபோது, வானரக்கூட்ட
மெல்லாம் பல்லை இளித்துக்கொண்டு ஒட்டம்
பிடித்ததுகள். பஹா நாதாவான ஸ்ரீராமச்ச
ந்திரமூர்த்தி காத்துக்கொண்டு நிற்கும்போ
தே வானரசேனையைக் கொள்ளை கொள்ளை
யாக யமலோகம் அடையும்படி முன்னிலும்
மூன்று மடங்காகச்சிதைக்கின்ற சூறிப்பை
ப்பார்த்த இந்த வானரசமூர்த்திராம் இன்
றையோடு நாமாய்விடுமென்ற துக்கத்தி
னாலுயிர்வாடி, இருக்கும் கையைப் பார்க்கி
லும், அறந்தகைக்கே மூன்றுலோகத்தாரும்
பயந்தார்கள். தன்னைக்கண்டு வானரப் பெ
ருக்கடலானது முதுகு காட்டி யோடவும்,
டாணப்பிணங்கள் மேலே மிதக்கும்படி இ
வன். தோளிலிருந்து வழிந்து ரத்த ஆறுக
ளோடவும், ஆகாயமாரிக்கத்தில் தேவர்களெ
ல்லாம் பயந்தோடவும், துண்டுதுண்டாக ல
ங்கையிலுள்ள பொருள்களும், பைசாளும், க
டலும் நிலைநிலைந்து பிச்சுறொடர்ந் தோடிவர
வும், மேகங்களெல்லாம் சிவ்னாபின்னப்பட்டு
ச் சிதறிப்போகவும், ரும்பகர்ணனுனவன்
ஆண் சிவ்னும்போன்ற பஹாவீரரான ஸ்ரீ
ராமனாநோக்கி அதிவேகமாக ஓடினான். சி
தறுண்ட தேவர்களெல்லாம் ஸ்ரீராமனாநோ
க்கி சுவாயீ ! இந்த ஒருகையையும், இப்
போதே அறுத்து விட்டுவண்டு மென்று பி
ரார்த்தித்து லணங்கிநிந்து, இவனுக்குத் தோ
ல்லியடைந்து கைக்கெட்டாமல் ஒளிந்துநி
ன்று, இவன்வாழ் நான்முடிவையும், பயத்
தினான் மறந்துவிட்ட யமனுக்கு இப்போது
இவன்காலம் முடிந்ததோ இல்லையோ என்ற
சந்தேகமும், ஒருவேளை எதிர்ப்பட்டாலென்
ன பொல்லாங்கு வருமோ வென்றிருந்தபய
சந்தேகமும் நீக்கும்படி, நித்தியஜெயப்பிர
தாபரான ஸ்ரீ ஜாகதீநாயகர் ஒருதிவ்விய பா
ணத்தினால் அந்த இடதுகையை யு மறுத்த
வேறொரு சேதுகட்டினதுபோலச் சமுத்தி
ரத்திலே விழச்செய்தார். அப்போது அவ
ன் அணிந்திருக்கிற வச்சிரதண்டக்கணம்

விருத்தாகாரமாகத் தொன்றுவதினில்வந்திராம லைக்குச் சமமான டுஜமானது, தேவர்களெல் லாம் பாற்கடலில் அமுதமுண்டாக்கும்படிக்க ண்டந்த அந்தக் காலத்தில் சந்திரனென்கிற பெருந்திரிற் சேர்த்திருந்த மந்தராகிரியை ப்போலவும், அல்லாவிட்டால் வெள்ளைநிறமா டிய வாங்கியென்கின்ற சரீர்ப்பராஜனால் சுற்றி க்கட்டிய அந்தமலையைப்போலவுமிருந்தது. மேலும், தன்னிறத்தக்குத்தானே ஒப்பா ன பெருக்கடலில்விழ்ச்செய்த படியினாலும் நெருக்கிய ரேகைகளையுடையதான சொர்ண் மைய நிறகுளில் கவினிகையால் முயிக்கப் பட்ட செய்கையாலும், திரிவிசையான ஸ்ரீய ப்பதியி னவதாரமான ஸ்ரீராம மூர்த்தியின் நியமணப்படி நடந்ததன்மையினாலும், கூர் மையான ஸ்ரீராமபாணமானது பெரியதிரு வடிவளாகிய கருடபகவானைப்போலவும், அந் த உயர்ந்ததோளானது அக்கருடபகவான் அ நாயகமாக எயித்துவந்து கடலிலிட்ட மந்தர கிரிக்குச் சமானமாகவு மிருந்தது. இப்ப டி இரண்டிதோளுமற்றபின்பு குடும்பகர்ணன் உலகத்தையளவிட்ட திருவிக்கிரமமூர்த்தியா னவர் தினத்தோறுந் குரியன் சுற்றிவருகின்ற மேருமலையை உள்ளேருடைந்து ஒருபறை யாகி ஒரு நீண்டகுறுத்தடியை வலக்கையி லெந்தி அடித்து முழங்கிவழிப்போலப் பெரு க்குச்சு விட்டுக்கொண்டி வானரசேனா சமுத் திரத்தைத் தவியுந், தோலும், சதையும், எ லும்புமாகச் சிக்குயின்மைய ரக்க ஆற்றினு டன் பெருக்கெய்தோடக் கலக்கிவிட்டான். நிலம் - நீர்-தீ- காற்று என்னும் பூதங்கள் நா ல்கும் அசுவடியாகி ஒருவராலும் கொல்லு தற்கிசையாத பெரியதோற்றத்தைப் படைத் துவந்ததைப்போலச், சீவகோடினை யெல் லாம் சம்ஸாரிக்கிறவனும், பிரளயகாலத் தெ மனக்கொப்பாகக் கோபமுற்று, சங்கிராம வீரர்களுக்குத் தலைமை பெற்று, பாடொரு வினையுட்களிலும் தனக்குத்தானே சமானமா னவென்கின்ற பிரபலமுற்று, வாழ்வுற்றிரு ந்த குடும்பகர்ணனுடைய மலைபோன்ற கறுத் த வலதுகை விஜயகோதண்ட பாணியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர்தன்னுடையவடித்து க்குரிப்பப் பகைவர்க ளுதிரத்திற்காய்ச்சித் தொலையுவிட்டுப் பொற்கட்டி வந்திரக்கட்டிக ளிப்பிச் சிறப்புற்றோட்கிய மயிலிறகு கொக் கிறகைச்சொடுக்கிட்டு விளக்கத்தக்க அதிகதீக்ஷ ண்ணியமுள்ள ஒரு கூர்மைபொருந்திய பா ணத்தினால் கதறப்பதற்ச் சிறந்த தக்கதாக அ றத்தப் பூமியில் விழுப்படியாகச் செய்தா ன். அப்போது குடும்பகர்ணன், அழகுபெற

த்தக்கதா யொன்றுடனென்று சேர்த்து வரி னைவரிசையாக அமைத்துவைத்ததுபோற் பிர காசிக்கின்ற,தந்தபந்திகளென்கின்றநகைத்தி ரக்கூட்டங்க்களாபி சம்பந்தப்பட்டு முதன் மை பெற்றிருக்கின்ற இளமைதக்கிய வெள் ளிய மூன்றும்பிறைச் சந்திரனைத் துண்டிட்டு வைத்துபோலச் சொலிக்கத்தக்க, கூனலா கிய இரண்டிவக்கிரதந்தக்க ளிரண்டு கடைவா யினும் தொன்றுமடியான வாயிலிருந்து, ர க்தவெள்ளமானது மலையிலிருந்து தாரை தா னாயாகப் பெருக்கெய்தி தோடிவருகின்ற அ ருவிநீரைப்போலக் குழிக்குழிவென்றுபாய்ந் து வருவதினில், மலைப்போதில் காணப்படு கின்ற செக்கர்வானம்போலவு மிருந்தது. இ ந்தப்பிரகாரம் குடும்பகர்ணன் தன்னுடைய அ கண்டவாயைத் திறந்துகொண்டு, தன்னொரு காலிழந்தமையால் மற்றொருகாலினால் நடக் கத்திட்டமில்லாமல் குந்திக்குந்திப் பூமி குழி பரிப்படியாகவும், கடல்தீர் கொதித்துக்கொ ப்புளித்துத் தத்தளித்துக்கலங்கி வழியும்படி யாகவும், அதிவேகமாயோடி வானம்பாடிப் பறைவையைப் போலவும், பந்தைப்போலவு ம், விசைகொண்டு பூமியிலிருந்தெழும்பி ஆ காசமார்க்கமாகத் தாவிக்குதித்து நின்று, தன திரண்டு பக்கங்களிலுமுள்ள அநேகம்பெரிய மலைகளையும், குன்றுகளையும், மரங்களையும், ம ற்றுமுண்டான எல்லா வஸ்துக்களையும் கையி ற்பறித்தெய்துத்துக்கொண்டு, இடசாரி வலசாரி வலசாரி இடசாரியாகச் சுற்றிக் கற கற வென் று சுழற்றிக்கொண்டு ஞாலவெளிக் காற்றைப் போலத் திரிந்து, கட்டுக்கடங்காத மதயானை யைப்போலக் கண்ணிற் றீப்பரக்கத்தக்கதாக ஆக்கி மித்துக்கொண்டு வானரப் படைகளி ல்மேல் தாவிவந்தால். அப்போததைக்கண்ட எம்பெருமானாகிய, உத்தண்டசண்டப் பிரச ண்ட பிரபல கோதண்ட தீக்ஷாருருவான ஸ்ரீர குறந்தனர், தனக்கினியளாகிய பூமி பிராட்டி யினது தலைச்சுமைபாகிய பெரியபாரமான து நீக்கிப்போகவும், வேதங்க ளளவில்லாத ச ந்தோஷத்தினு லாதந்தக் கூத்தாடத் தக்கதா கவும், பொன்னுலக வாகிளென்கின்ற தே வர்களுடைய மனத்துயரத் தொலைந்து போ ரும்படியாகவும், ராஜாசர்களென்கின்ற விஷி ப்பூண்டுகள் வேரற்றுச்சாகத்தக்கதாகவும், அக் கினிமுகாஸ்திரத்தையெடுத்து அதற்குச்செய் யவேண்டிய மந்திரா குதிகளைக் கிரமப்படிக் கொடுத்தத் தொடுத்தவிடுத்தார். அப்படி தொடுத்த அக்கினிமுகாஸ்திரமானது அதிவி னாவாகப்போய் அந்தக் குடும்பகர்ணனுடைய இடதுகையை மறுத்துத்தன்னினது அப்பால்,

சிறிய குன்றுகளுக்குச் சமானமாகிய இரண்
டு கால்களும், கைகளும் அறுபட்டும், பெ
ரிய மேருகிரியைப்போத்த ஸ்தூலதேகமும்,
லக்ஷம் பாணங்களால் சல்லடைக் கண்களாக
வும், சில்லிசில்லியாகவும் தொலைபட்டும், சந்
றும் வியசனமில்லாமலும், பயப்படாமலு
ம், திடச்சித்தத்தை யுடையவனுய் முன்னி
லு மதிககோபங்கொண்டு, முகமென்கிற்
கறுத்த ஆகாயத்தில் கோபாக்கினிபான மின்
னலானது ஜொலிக்க, பேரோசையாகிய இடி
முழக்கம்போல இடைவிடாமல் கர்ஜனை
செய்துகொண்டிருக்கின்ற கும்பகர்ணன், த
ன்னிரண்டு கைகளும் காணு மறுப்புண்டதனா
ல், பூமியில்விழுந்தபடியே உருண்டுபோய்க்
குகைக்கொப்பான வாயினாலே, அங்கேகாத்
திரமாயோங்கி வளர்ந்திருக்கின்ற மலைகளைக்
கவ்வி, வாள்போன்ற பற்களினால் நறநறவெ
ன்றுகடித்துச் சுக்கல் சுக்கலாகப் போம்படி
ச் சிதைத்து, உமிழும்போது தனக்குள்ளட
ங்காத கோபாக்கினியாலுண்டான சுவாசக்கா
ற்றானது அந்த மலைப்பொடிகளை நான்கு திக்
குளிலுங் கொண்டுபோய் எறிவதினால் அங்
கங்குள்ள அனேகவானரசேனைகள் நசுக்குண்டு
மாய்ந்துவிட்டன. இதல்லாமலும் கும்ப
கர்ணனுனவன் மேலுமேலு மதிகரிக்கின்ற
பெருங்கோபத்தினால் கண்களென்கிறபொறி
களி லிருந்து அபரிமிதமாகப் பறக்கின்ற தீ
ப்பொறிகளானவை எட்டுத்திக்குகளிலும்போ
ய்ப்பாய்ந்து தீய்க்கும்படியாகப்பார்த்து, எட்
டாத ஒருபொருளை எளிதில் துறட்டுக்கோல்
கொண்டு கிரிகித்துக் கொள்ளுகிறது போல
முத்துக்களைச் சொளிகின்ற மூங்கில்கள் வளர்
ந்தடர்ந்திருக்கின்ற ஒரு பெரியமலையை அத
னுச்சியோடு தன்வாயுதட்டினாற்பற்றி வேர
றக்களைந்து பறித்தெடுத்த கழுகு - காக்கை-
பருந்து முதலியபறவைகள் வட்டமிட்டுப்
பறக்கவும், நாய் - நரி - யோரிகள் - ஊனையி
டவும், பேய்க்கணங்கள் நடிக்கவும், உதிரந்
தோய்ந்திருக்கின்ற ரணகளமெல்லாம் நிலைகு
லையும்படி பெரிய பிலத்துவாரம்போன்றவா
யில்லைத்துதி ஆக்கிரமித்தட்டகாசஞ்செய்த
போது, முன்னம் வேதங்களுக்கு மெட்டப்ப
டாத பரப்பிரீம ஸ்வரூபமாகிய ஆதிமூலமே
யென்று ஒதிவணங்கிய யானையினது வேத
ணையை நீக்கும்படியாக முதலையைச் சம்பு
ரித் தாதரித்த எம்பிரானுகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தி
யானவர் மதுகரங்கள் மதுவுண்டு கீதக்களைப்
பாடி வாசஞ்செய்யும்படி முகையவிழ்ந்து
மகரந்தப்பொடிகளை வீசுகின்ற செந்தாமரை
மலர்போன்ற தமது நிவ்விதிருக்கண்களால்

கடாட்சித்து மிகுந்த ஆச்சரியமுற்ற இந்தக்
கும்பகர்ணனுனவன் கைகால் முதலானவை
தறிபட்டுத் தனையில் வீழ்ந்தும், அதிக
ஆங்காரத்தோடு, பயமென்பதைக் கடக்க
வோட்டி, வீரவிராக்ஷியத்தைப் பாராட்டி,
வானர சைனியங்களைத் திக்குமுக்காடுப்படி
வாட்டித், தனக்குண்டான வல்லமைகைக்காட்
டி, நிற்கின்றானே இவனன்றோ வல்லவனெ
ன்று மூங்கில்மேல் விரலை வைத்துச் சபா
சென்று மெய்ச்சினார். அந்தச் சமயத்தில்,
உலகத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த விருள்
போன்ற பெரும்பனிக் கூட்டமானது சூரி
யகிரணங்களைக்கண்டு நீங்குவதுபோலச் சக்கி
ரவர்த்தித் திருமகனானுடைய கோடிசூரியப்
பிரகாசம்பொருந்திய அழகிய முகாரவிந்த
த்தைக்கண்ட கும்பகர்ணனுக் கப்போது ந
ல்ல விவேகம்பிறந்து, தானவராண்சுருல சம்
ஹாரமூர்த்தியும், கௌசலகுமாரரும், மலை
களஞ்சுத்தக்க பருத்துயர்ந்த திருத்தோள்க
ளையுடையவருமாகிய புருஷோத்தம ஸ்ரீராக
வபிரானைப்பார்த்து ஐயோ! இந்த உத்தமரு
டைய கையிற்பற்றியிருக்கின்ற வில்லின் வ
ல்லமைக்கு என்னப்போன்ற சுத்தவீரனே ?
கைகாலற்று குழ்ந்துவந்த சேனைகளிழந்து
வேறே ருதவிபு மில்லாமல் காற்றிற் பஞ்சு
போலப் பறந்து போவேனெயானால், என்
த மயனாகிய ராவணன் இந்தச் சுந்திரமூர்த்தி
யை வெல்லுவானென்று சொல்லவும் படு
மோ! அல்லவென் றொருவேளை அவனுக்
குதவிபாக ஆயிரம் ராவணர்கள் வந்தெதிர்க்
கக் கூடுமானாலும் அத்தனைபேர்களுடைய பி
ரானையும், அவர்களுக் குதவிபாகச் சே
னைகளைத்தனை வந்ததோ! அத்தனைபேர்
களுடைய உயிரையும், இவன்கைக்கோதண்ட
மானது கூற்றுவனுலகத்திற்குடியெற்றிவிடா
மல் சும்மாவிட்டு விடப்போகிறதோ! நா
ன் அதன்பெருமையை என்னென்று சொல்
வப்போகின்றேன். அளவில்லாத அகண்ட அ
யிஸ்வரியத்தைப்பெற்று வாழ்வுற்றிருக்கின்ற
இந்தராவணன் காமநோய்த் தலைக்கேறித், தூ
ண்டா விளக்கைத் தீண்டுப்படியவந்த விட்டிற்
பூச்சியானது தன்னுடைய பலங்குறைந்து
சாவதுபோலச், சீதைபென்கின்ற நெருப்பை
க்கொண்டு சிறையிட்டபோதே அவனுடைய
வாழ்நாள் குறைபட்டதே? இனி ராம
பாணத்திற்குத் தப்பி ஒருக்காலும் பிழை
க்கப்போகிறவ னல்லவே என்று பற்பலவி
தமாகக் கும்பகர்ணன் மனத்தில் நினைத்து,
அதிக அக்காக்கிராந்தரூய்ப்பரிதபித்துச் சிந்
தரப்பொடியையும், செம்பஞ்சையும்போ

ன்ற சிவந்த உபிர ஆறு னது பலசிலைகளிலும் போய் அங்கங்குள்ள மிகப்பலம்பொருந்திய பெரியதேர்களையும், பாண்டிகளையும், ஸ்திரீகளையும், சிங்கங்களையும், வாரிக் கொண்டோடுகிற தைப்பார்த்து உடல்வெர்த்து ஒவெவ் றுர்த்துச் சித்தங்கலங்கி அந்தக் கலக்கம் ஒருவிதமாகத் தெளிந்து சுவாமியினுடைய எல்லமையக்குறித்து அளவில்லாதசந்தோஷ சாகரத்தில் முழுகிவைத்து நும்பகரிணன் தனக்கெதிரே சேவைசாதிக்கின்ற கருங்கடல் வண்ணனும், கிருபாசமுத்திரனுமான ஸ்ரீரகுநாயகருடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துச் சிலவார்த்தைகளை வணங்கிச் சொல்லுகிறான்.

தவி.

புகைடைந்தபுறவொன்றின் பொருட்டாகத் துன்புடிக, மைக்கடக்காமதயான வான்வெந்தச் சுவியவந்திர, இக்கடங்களுடைய நீ மெவினைநீர்த்துமுடைய, கைக்கடந்தானுயிர்காப்பக் கடலொங்கிளக்கட்டால் ..... (க)

நீதியால்வந்ததொரு நெறிந்தருமநெறியல்லால், சாதியால்வந்ததொரு நெறியறியானென்றம்பி, அடியாயினையடைந்தானரசருருக்கொண்டமைந்த, வெதியாவின்னமுனக் கடைக்கலநான்வேண்டினேன்..... (உ)

வெல்லுமானினைக்கின்ற வேலாக்கல்வெலோமே, கல்லுமாறுபல்கின்ற விவனென்றுக்கறவுண்டபால், ஒல்லுமாறியலுமே லுடல்பிறப்பிப்பயனோரான், கொல்லுமாலவனிவனைக் குறிக்கோடிக்கொவிந்தா ..... (ஈ)

தம்பியெனநினைந்திரங்க நவிரத்தானவன்றத்த, தம்பியிலவன்றனைக்காணிந் கொல்லுமிறைநல்காவி, உம்பியைத்தானுண்ணத்தான இமனைத்தானொருபொழுதும், எம்பியிரியல ஸ்கவருளதியால்வேண்டினேன்..... (ச)

முக்கிலா முகம்வந்து முனிவர்களுமமரர்களும், தோக்குவார்தோக்காமுன் னொருவேண்பாலென்கழுத்தை, நீக்குவாய்நீக்கியபின் செந்தலையைக் கருக்கடலின், போக்குவாயிது வெனக்கு வேண்டிகின்ற பொருளென்றான்.

வசனம்.

ஒருவேலிவஞல்வருத்தப்பட்டுத் தன்னை அடைக்கலம் புருந்த ஒருபுறவின்நீயித்தமாகத் தகையேறினவனும், மேகத்திற்கும்பெய்தமுடியாத மதம்பெய்கின்றயானைச்சேனைபுடைய னுனகிய வெற்றிபொருத்திய கூரிய வானபுத்தபுத்தாங்கிய சிபிச்சக்கிரவர்த்தி வ

மிஸத்தில்வந்தவதரித்த ராமசுமணர்களே! சிபிச்சக்கிரவர்த்தி செய்ததுபோல பல அன் பிண்டமைகளைச் செய்யவல்லீர்கள். உங்களுடைய திருக்கைகளால் செய்யவேண்டிய கடமையாவது, எங்கள் குலமுழுமையையும், உங்கள்பாணத்தால் தொலைத்து விடுவீர்களே யானால் எக்களுடைய இருவினைகளையு மொழித்து நிரதிசயாறந்த பார்த்தாமத்தை யடையும் படிஎங்களுயிரொட்சிக்குக்கடமையுடையீராவீர்கள். இதுவேயாம். வேதமுதல்வனாகவும், கஷத்திரியகுலத்தில் அவதரித்த அந்த வேதப் பிரதிபாத்திய வஸ்துவுமாகிய ஓ ஐயனே? கோதண்டக் கையனே? எம்மை ஆண்டருளு மெய்யனே? என்றம்பி விபீஷணன் சகலாத் மாக்களுக்கும் செய்யவேண்டிய நீதியாயமைந்த வேதமார்க்க தருமத்தை அதுசரித்தவனே அல்லாமல் எங்கள்சாதிக்குத்தியமாகிய அற்பமார்க்கத்தை அதுசரித்தறியான். அவன் வேதமார்க்காநுசாரியாதலால், உண்பக்கலிலே அடைக்கலம்புருந்தான். அந்த அடைக்கலமானது யாதொருபின்னத்தையும் அடைபாமலிருக்கவேண்டு மென்பதையே இன்னமும் நான்வேண்டிவது. ஆகையால், எல்லாலோகங்களுக்கு மேலாகிய பாம்பதநாட்டி லிருந்து அந்த அழியாத வீட்டடைத்தருகின்ற வைகுந்தா! முகுந்தா! கோவிந்தா! தேவரீனாவெல்ல வேண்டு மென்று நினைத்து, வெறுவாயை மெல்லுகின்றவனும், வேலாபுத்தத்தைத் தாங்கியவனுமான எந்தமயன் ராவணன் இந்த விபீஷணன் உங்களுடன் சேர்ந்து, அவர்களை அடியோடு வேரற்றுப்போம்படிச் செய்யக் கருத்துற்றிருக்கின்ற நென்கின்ற வெண்ணங்கொண்டு கறுவிக்கொண்டிருக்கின்ற னுனதால், இந்த உத்தமனான விபீஷணன் மாத்திரம் தனியா பவன்கண்ணி லகப்படுவானேபாகிச் சுகோதாவாஞ்ஞையென்ப தெள்ளவு மில்லாமல் கொன்று விடுவான். கிருபாமூர்த்தியாகிய எம்பெருமானே அந்த விபீஷணனை எப்போதும் மறவாமல்திருவுள் எத்திலவைத்துக் காத்தருளவேண்டும். இதல் லாமலும் இந்த ராவணனிராக்கூசர்கள் மாயாபுரு பிகளானதால் எவ்வகைப்பட்ட உருவமெயித் தேனும் சொல்லச் சித்தமாய்க் காத்துக்கொண்டிருப்பார்க ளென்பது யான்மாத்திரஞ் சொல்லப் பாத்திரனோ தங்கள் திருவுள்ளத்திற்கே விசதப்பட்டதெரியவருமே, ஆகையால் ஓ சுவாமி! உம்முடைய திருவடியை நம்பியிருக்கும் தம்பியாகிய இனையபெருமானையாவது உம்மையாவது அல்லது வாயுபுத்திரனாகிய ஓஞ்சதேயனையாவது எந்தம்பியாகிய

விபிஷணன் பிரிந்திருக்கவொட்டாமல் பாதுகாக்கவேண்டிய வரமொன்றும், மேலும் மூக்கறுப்புண்ட முகமென்று எண்ணத் தேவர்களும், ரிஷிகளும்பார்த்துநகைப்பார்கள் ஆதலால் அவர்கள்வந்து பாராமுன்ன மிப்போதே காலதாமதஞ் செய்யாமல் உம்முடைய திவ்வியாஸ்திரத்தாலே எங்கழுத்தைத் துணித்து தலையைக்கருங்கடலிற் கொண்டுபோய் விழுச்செய்ய வேண்டுமென்ற வரமொன்றும், ஆகிய இந்த இரண்டுமே மாத்திரமே அடியேனுக்குக் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று கும்பகர்ணன் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான். அப்போது சகத்திரசுக்கிராகிய எம்பெருமான் இவன் வேண்டிதலுக் கிசைந்து அப்படியே யாஞ் செய்விப்போமென் றழியா வரங்கொடுத்தி, உடனே தனது வஜ்ஜீரவாகுவலய கடகங்களைத் தரித்திருக்கின்ற அழகிய இரண்டுதோள்களும் பூரிக்கக் கோதண்டத்தைக்கையிலெடுத்து நாட்டி, விஷத்தயிலத்திலூட்டிக், காய்ச்சித் துவையலிட்டிச், சாணையிலாட்டிக், கூரிட்டித் தங்கக்கட்டுகள் பொற்கட்டிகளிட்டி கொக்கிரகு இம்மாம்பகனி யிறகுளைப்பூட்டிய அநிக கூர்மைபெற்றிருக்கின்ற ஒரு திவ்வியாஸ்திரத்தைத் தொடுத்தி நாணை காதளவும் இழுத்து, கும்பகர்ணனுடைய கிரகக்குலகனி யமாய்ப் பிரயோகித்து துணித்துப் பிறகு அந்தத்தலையை அதிவேகமுள்ள வாயுவாஸ்திர மொன்று விடுத்தித் கடலிற்கொண்டுபோய் விழுத்தும்படியாகச் செய்தார். அந்தப் பிரகாரமாகக் கும்பகர்ணனுடைய மலைபோன்ற தலையானது கடலில்விழுந்தபோது அதில் வாசஞ்செய்துக்கொண்டிருந்த மகாமச்சியங்கள் முதலான எல்லாச்சீவகோடிகளும் தட்டுக் கெட்டு கலங்கி நசுக்குண்டு கட்டுநீர்ப்பெருக்கெடுத்தி நான்கு திக்குகளிலும் போய்ப் பரவினது. அப்போது அக்கேகும்பகர்ணனுடைய தலை புகைகளழும்பிக்கொண்டிருக்கின்ற வாயிலும், மூக்கிலும், காதிலும், கண்ணிலும், நீர்கோத்துக் கொண்டதனால் கடலில் மூழ்கி விட்டது. அதைக்கண்ட தேவர்களும், ரிஷிகளும், வேதமார்க்க நிஷ்டாநுபவர்களும், தேவதாஸ்திரிகளும், தாங்கள் நெறிநாளாய்க்கொண்டிருந்ததுன்பம் நீங்கி அமிர்தத்திற்கொப்பான அளவில்லாத தேவகாணம்னைப்பாடி ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். அல்பியும், முன்னம்கும் பகர்ணனுக்குப்பயந்து தோற்றோடிப்போன வானரவீரர்களெல்லாம் மறுபடியும் ஸ்ரீராமரிடத்திலவந்து சேர்ந்தார்கள். இது இப்படியிருக்க, இக்கேகும்பகர்ணன் மடிந்துவிழுந்ததைக்கண்ட ராக்ஷசவீரர்களெல்லாம்ரா

வண்ணிடத்திற்கோடி ஐயா! உம்முடைய தம்பியாகிய அநிகபரங்கிரம சாலியான ரும்பகர்ணமகாராஜன் ஸ்ரீராமபாணத்தால் மடிந்தானென்று சொல்லும்படியாகப்போனார்கள்.

கும்பகர்ணன் வதைப்படலம்

முற்றிற்று.

மாயாஜனகப்படலம்.

கவி.

அவ்வழி கருணன்செய்த பேபொழி லான்மையெல்லாம், செவ்வழி புணர்வுதோன்றச் செப்பினஞ் சிறுமைதீரா, வெவ்வழி மாயையொன்று வேறிருந் தெண்ணிவேட்கை, இவ்வழி யிலங்கைவேந்த னியற்றிய தியம்பலுற்றும்..... (க)

வசனம்.

அவ்விடத்தில் கும்பகர்ணன் போர்செய்த மிகுந்த அழகுள்ள பரங்கிரமங்களை பெல்லாம், வைதீகமார்க்க மெய்ஞ்ஞானப்படி சொல்லினோம், இனி தீமைகள் நிறைந்த துன்மார்க்கமாகிய ஒருமாயையைத் தனியே யிருந்து ஆலோசித்துக் காமாந்தகாரத்தால் பிரதாப லங்கேசுவரன் இவ்விடத்தில் செய்ததைச் சொல்லத் தொடங்கினோம். ராவணனவன் தனதுமந்திரிகளில் தனது குழிக் கொரு கேடனாகவிருக்கின்ற மகோதரனென்பவனுடைய முகத்தைப்பார்த்து உடலம்பேர்த்து, ஐயா! எனது மனதுக்கிசைந்த மந்திரியாகிய மகோதரா! நான்சீதைகையைக்கூடிக்குலாவி மனக்குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளத்தக்க நல்லஉபாய மின்னதென் றென்றை நாடி அன்புநீடிச்சொல்லி எனதுஉயிரை நிலைநிறுத்திக் காப்பாற்றக் கடவாயென்று பரிதாபத்துடன் கேட்கவே? அதற்கு மகோதர னிசைந்து, சுவாமி ராவணேஸ்வரா! உமது புசந்தானே இருபதும்புரித்துமருவும்படிப்பக்குவமாக மாயமொன்றின்மைக்கே நானுண்டு பண்ணி, அந்தச்சீதையை உனது பக்கத்தில் தானேயாகும்படி செய்விக்கின்றேன். அதெப்படியென்றால், மருத்துவனென்பவனை உருத்தெரியாமல் அந்தச் சீதைக்குத்தகப்பனான ஜனகராஜனப்போ லுருவமொற்றிக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிவந்து அவள்முன்னே விடுவோமாகில் அப்போதே அவள்கண்டுபடந்து திடுக்கிட்டு வலியத்தானே வந்து அணைய

மட்டாளோ! அனைவாள் ஆகையால் இதுவே தருந்த உபாயமாயும், இந்த உபாயத்தால் னுன னுகோரிக்கையை நிறைவேற்றுகிறேன் என்று சொன்னதைக் காமநோயால் மனவருத்தப் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற ராவணன் கேட்டுத் தி டுமொன் றெழுந்திருந்து மகோதரனை மாப்பி றாகத்தழுவி என். அருமைத்தொழினை உன்னு டைய கருத்தின்படியாக அதிகதீவிரத்திற் செ ட்பவாயென்று சொல்லி உத்தரவு கொடுத்தனுப் பிவிட்டு, பாபிஷ்டர்களான ராக்ஷசர்களென் னின்ற இருக்கூட்டத்தை நாசப்படுத்துந் தா ண்டாளினக்கை பொத்துப் பிரகாசிக்கின்ற சீ தாபிராட்டியார் மகோதரனுடைய மாயவஞ் சனைகளுக்குப் பயப்படுகின்றாரோ! இல்லையோ! அதைக்கொணும்படியாகப் பலராகங் களைப் பாடக்கூட வண்டினங்கள் மொய்த்து வாசனை வீசுகின்ற புஷ்பங்களால் நிறைந்த அசோகவனத்தை நோக்கிப்போய், நித்தியா தந்தத்தைத் தருகின்ற ராகத்தை பொத்த சொற்களையுடைய ஸ்ரீரீகளுக்குள்ள சுந்தரமா ன அவயவங்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கூட்டியமைத்து அளவியிதற்கு அருமையா ன நற்குணங்களை யெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்துச் செய்த சித்திரப்பிரதிமைபோ லெழுந்தரு லியிருக்கின்ற சீதாபிராட்டியானாத் துண்பப் பித்துகிறவளு ன ராவணன் அவனாக் கண் டாக்கண்பி மின்னலைப்போன்ற தப்பத்துக் கிட்டங்கனும் தகத்தகாயமப்பிரகாசிக்கவும், இருப்போன்ற இருபதுதோள்களிலு மணி ந்திருக்கிற ஸ்வரின்னமயமாகிய மால்களான வை நீலமலையிலிருந்து அருவியாறுகள் விழு கிறதபோலப் பிரகாசிக்கவும், மதத்துக்களி த்த பாணையும் வெட்சப்படறந்து ஒருவிள க்கானது மற்றொருவிளக்கைத் தாங்கிவருகிற தபோலவும், மின்னல்கள்வரிசையாய்ச் சர்ப் பத்தைப்போலச் சுழல் நினைத்தஇடையானது வருத்தமுற, கொங்கையாகிய மலையைச்சுமந் துசஞ்சரிக்க இளமைத்தகிய மூன்றும்பிறைச் சந்திரனையும், சேற்கண்டையையும், வானையும், விடையும், பழிக்கத்தக்க நெற்றியையும், கண் களையும், புருவத்தைப் புருடைய தேவமாதர் கள் மூன்றும் பின்னு மணியணிபாகச் சூ ழ்த்துக் கைகளில் விளக்கைப் பிடித்துக்கொ ண்பவரவும், கட்டியக்காரர்கள் இரண்பிபக்கங் களிலும் எச்சரிக்கைப்பரக்கென்று இடிமு ழக்கப்போலச் சொல்லிக்கொண்டவரவும், வெ குவிநோதா டம்பரத்துடனேபோய், அங்கே சீதாபிராட்டியாருக்கெதிரில் போட்டிருந்த பெற்சும்மாசனத்தின்பேரில் சந்திரவட்டக்கு டைகவிபவும், தேவர்களைச்சிறையிலிட்ட வெற்

நிபொருந்திய தோள்கள் பூரிக்கவும், பாதங் களில் வீரகண்டாமணியசையவும், இருமரு க்கினும், ரம்பாஸ்திரிகள் சாமலாவிசவும், உ டைவானத்தாங்கிய ஒரு ராஜசிம்ஹம்போல உட்கார்ந்தான். அந்தப்படி வீற்றிருந்த ராவ ணன் சீதாபிராட்டியானாப்பார்த்து ஒபெண் களுக்கெல்லாம்நாயகமே! உனக்கு அடிமையா யிருக்கின்ற என்மீதென்றைக்கு நீ இரக்கம்வை த்துக் காக்கப்போகின்றாய், துண்பப்படுத்துகி ன்ற கொடியோனான சந்திரன் என்றைக்குச் சூரியனைப்போல வெறுபாடில்லாமல்காணப் படுவான் நெஞ்சில் சற்று மிரக்கமற்ற ப ள்சபாணலகிய மம்மதனென்னும் பாதகன் வஞ்சனையால் தன்னைக் கெஞ்சக்கெஞ்ச என் மீதுவிடுகின்ற பாணங்களுக்கு நான் என்றை க்கு லக்ஷியமில்லாம லிருக்கப்போகிறேன், அல்லாமலும் வஞ்சனையுள்ளவளுகிய நான் பெண்வடி வுற்றிருக்கின்ற நஞ்சாகிய உன் னை என்னுட்கொண்டிருப்பதால், அதைமாற் றிக்கொள்ளும்படியான உன் போகாமிர்தத் தைவிரும்பி நானுக்குநான் மெலிந்துவாடுகின் ற என்னுடையகிந்தையைவிட்டு நீங்காமல் எ ப்போதும் குடியாயிருக்கின்ற உன்னை நீனை யாமல் ஆவியைவிட்டு நீங்குகிறதற்கும் பயந் திருக்கின்றேன், ஓ தேவாமிர்தம்போன்ற சீதா! நானுணக்கடைக்கலமல்லவோ என் னை மம்மதனுக்குத் தோற்கும்படிசெய்து, ச ந்திரனைக்கொண்டி என்மனத்தைச்சுட்டிப் பு லிபோற் சீறிவருகின்ற தென்றற்காற்றினால் மோதும்படிச்செய்து லச்சிரமலைக்குச் சமா னமான இருபதுதோள்களையும் மெலியவிட் டாய். அல்லாமலும் தேவர்கள் என்னிடத்தி ல்கொண்டிருந்த பயங்கரத்தையும் கெடுத்த தாயே! ஆகிலும் இந்தமட்டிட நெண்ணை வி ட்டிவிடுவையோ! அல்லது இன்னமென்ன துன்பக்களைவினைத்துப் பின்பு உன்மனவயிர ந்திரப்போகின்றனையோ! அதை அறிகி லேன் என்னுடைய மனோம்மியமானசீதா! லோகங்களி லிருக்கின்ற பெண்களெல்லாம் நீயேயாவையும், அவர்களுடைய யெல்லாப்பெ யர்களு முன்பெயராகவும், என்னுடையபார் வைபெல்லாம் நின்மேலாகவும், பார்த்தவிட க்களிலெல்லாம் மம்மதனாகவு மிருக்கச்செய் து, அவனுடைய பஞ்சபாணங்களால் என் மேனிமுழுவதுந் துளைபறிப்படிப். பார்ப்ப து, உனக்கழகல்லவே? அப்படியானால் என் னால் சகிக்கக்கூடுமே! மேலும் இந்திரன்முத லிய தேவர்களும், மற்றவெல்லாச்சீவர்களும், பயப்படுப்படியாக இந்தத் திரிலோகங்களை யும் ஏகச்சக்கிராதிபதியாக அரசுசெய்கின்ற

எனக்குச்சகலரும் பயந்து டபட்பார்களே யல்லாமல் நான் யாருக்காகிலும் பயந்து உயிர் பெற்றிருந்ததுண்டோ? ஒருபெண்ணிடத்திலுவைத்த ஆசைநோயினது, இப்போதிராவண்ணைக்கொன்றதென் றுலகத்தார் சொல்லுவார்களேயாகில் என்னுடைய ஆண்மையானது வியர்த்தமாய்ப் போய்விடுமல்லவோ! மேலும் உன்னுடைய ஆசையா வின்னஞ் சிலநாள் கழியுமேயாகில், இந்தக் காமநோயானது என்னுடைய ஆவியைக் கொள்ளை கொண்டு போகும். அப்போது யாதொருபலனுமற்ற நாய்ப்பிறவியையல்லவோ நானடையத்தக்கது. அன்றியும் நான் ஆயிரம்பங்கதிகமாக என்னனுபவத்திற் கண்டு தெளிந்திருக்கின்ற இந்தக் காமியத்தைக்குறித்துச் சான்றிரக்கியானிகள் காமப்பகுதியென்று ஒருபிரிவைபெற்ற பரித்தி அக்காமப்பகுப்பைபத்தென்று சொல்லி யிருப்பதும் பொய்யல்லவோ! குற்றமற்ற நல்ல செல்வத்தைப்போலவும், அமிர்த்தினும் இனிமையாகயிருக்கின்ற சீதா! இந்த உலகத்திற்றிறந்த என்னையாதொருபிரயோசனமு மடையாதவனாக்கவோ! நீ பெண்பிறந்தாய். உன்னுடைய அழகுக் கீழ்படத்தக்க என்னுடைய மானமானது என்னைக்கொல்ல, நானுன்னை மறந்ததுபோலப்போய் இறந்த உயிரானது பிழைக்கத்தக்க சஞ்சீவிமருந்தான உன்னால், எப்போது மிறந்தும் பிழைத்தும்வருகின்ற என்னுடைய அருமையை இங்கே அறியத்தக்கவர்க ளாநிருக்கின்றார்கள். முற்காலத்தில் தன்மீது மோகன்கொண்டுவந்த சுவர்க்கலோகத்தாசனாகிய, இந்திரனைக்கூடிச் சுகித்திருந்த கௌதமரிஷியினுடைய பத்தினியான அக்லிகையென்பவளுக்கு இந்த உலகத்தில் கீர்த்தியில்லாமற் போய்விட்டதா! இல்லையே. அன்னம்போலொத்த மெல்லிய நடையையும், குயிலுக்குச்சமானமாகிய சொல்லையுமுடைய பெண்ணைக்கேதீகேட்பயாக, நான் உன்மேல்கொண்ட காமநோய்க்கு அழகிய குமுதமலையொத்த உனதுசெவந்தவாயமிர்தமேருந்தல்லாமல் அதை நீக்கிக் கொள்ளுவதற்கான வேறொருமந்திரமும் மருந்து முள்ளதோ! என்று பற்பலவிதமாக முறையமிட்டுக்கொண்டு ராவணனெழுந்துநின்ற நிலைகளுங்கண்டு நானும்படியான தன்னுடைய இருபதுகைகளையும்; தலையின் பேரில் கூப்பிக்கொண்டு ஒரு சூரியனைப்பத்தாகப் பங்கிட்டதுபோலப் பிரகாசிக்கின்றபத்துக்கிரீடங்களும், பூமியிற்படிய லோகமாதாவாகிய சீதாபிராட்டியினுடைய தாமரைமலர் போன்ற இரண்டு பாதங்களிலும் போய்

விழுந்தான். அப்போது பிராட்டியார் புலியைக்கண்ட மாலைப்போலப்பயந்துநெறியிடுகி நீலோற்பலம்புபால் கண்ணீராறுப்ப்பெருகும்படியாக அழுதுகொண்டு சிலசொல்லத்தொடங்கினார்.

என்னவென்றால், அடாபாவி! நானுனக்குப் பச்சைநாவி, உனக்குப் பொல்லாதகாலஞ் சமீபித்ததால் நானேயே போகப்போகிற துன்னாவி. இப்போது நான் சொல்லுகிறதைக்கேளென்று அங்கிருந்த ஒருசிறியதுரும்பைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார். ஓராவணத்தாரும்பே? கற்பென்னும் பதவிரதா தபத்தைப் பூண்டிருக்கின்றவர்களை இகழ்ந்துபேசுகிறதிலுல் பழிபாவ முண்டாகுமென்பதைச் சற்றும் யோசித்தாயில்லையே? உன்னுடைய துண்டீர்கமுள்ள நெஞ்சைப்பிளந்தும் வஞ்சகரான உன்பந்துக்களுடனே நாசமாய்ப்போகும்படிச் செய்பாவிட்டால் என்னுடைய கற்பினிலைமைக்கும், தர்மதேவதையின் வல்லமைக்கும், என்னபெருமையுண்டாகப்போகின்றது. தேவதாநிர்ணயப்படிக்கிவ்வுலகில் வாழ்வற்றிருக்கின்ற மாமிசதேகங்கள் தோறும் உயிருமவற்றுக்கேற்ற நல்லுணர்வுமுண்டாயிருக்கின்றனவன்றோ! அதை நீ எவ்வளவுமறியாயோ! குகைபோன்ற உன்னுடைய பிளந்தவாயினால் தகாதவார்த்தைகளைப் பேசக்கேட்பும் உன்னைநாசப்படுத்தாமற்சும்மாயிருப்பதானால், நீதா னென்னசொல்ல மாட்டாய், என்னசெய்யமாட்டாய், மேலும்சுவர்க்கலோகத் தாசனாகிய இந்திரனையும், சத்தியலோகவாகியபாகிய பிரம்மதேவனையும், திரிபுராந்தகனாகிய சாம்பசிவ மூர்த்தியையும், ஸ்ரீவைகுண்டபதியாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியையும், அவரவர்களுக்குள்ள வல்லபங்களையும், நீ பார்த்திருந்தும், நீ அவர்களோடு சண்டைசெய்தேன் செயம்பெற்றேனென்று மனப்பால்குடித்துச் சொல்லுகின்ற உன்னுடைய கட்டுக்கதைகளைச் சுட்டுவிடக்கடவாய், ரணக்களத்திற்குப்போய் அங்குண்டான வீரர்களைபெல்லாம் பார்த்துவந்தே னென்றுஞ் சொல்லுகின்றாயே? அது உண்மையாயிருக்குமாயில் அவ்விடத்திருக்கின்ற என்னுயிர் போன்ற நாயகராகிய சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரர் தம்முடைய கோதண்டத்தை நானேறிட்டு உன் தலைபைத் துணித்துவிடாம லிருப்பாரோ! ஆனால் அவருக்கு நீ பயந்தோடிவந்து விட்டாய்ப்போலக் காணப்படுகின்றது. அன்றியும், இதவனாயில் நான் ஆகாமென்பதில்லாமலும், அபிமானத்தினால் உயிரைமாய்த்துக் கொள்ளாமலும், நானமுற்று மிகுந்த

வருத்தப் பட்டுக்கொண்டு உன் கண்ணெயி
ரோ வாழ்வுற்றிருக்கிறேனென்று நீ நினைக்கப்
போகின்றாய். அப்படியல்ல நல்லொழுக்க
த்தையே ஆபரணமாகத்தரித்திருக்கின்ற நீ
மலையபோன்ற அழகிய நிருமேனியையுடைய
புண்ணியவந்தரான எந்தாயகணக்காண்ப
தற்கும், போர்க்களத்தில் என்னுடையகொழு
ந்தருமான இனையபெருமாளானவரீ பின்னே
காலலாகற்றிக் தம்மோ டெதிர்த்து வருகின்ற
உன்பத்துத்தலைகளையும், பந்துக்களையும், சி
ன்னுபின்னப் படுத்திச் சிறப்பிப்போகவடித்து
வெற்றிபெற்ற பிறகு உன்பத்தாவான கர்த்தா
னின் நிருமுகதரிசனஞ் செய்வதற்கு மெ
ன்றே நீ நிச்சயமாக நம்பக்கடவாய். ஐயோ!
ராவணத்தாரும்பே? எனக்கும் என்னுடைய
நாயகராகிய அந்தலோகாராட்டிரானுக்கும்
உடலிரண்டேயல்லாம னுயிரொன்றென்று நீ
உன்மந்தபுத்தியையறிக்கி யுணர்ந்து கொள்ளு
வாய், செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையு
டைய ஒரு நிலையானது, வில்லைப்பிடித்து
க்கொண்டு பார்த்தபார்த்த போர்களுடைய ம
னத்தை வெட்கமடையும்படியாகச் செய்வது
போலவிளங்கும் பெருமைபெற்ற புருஷோ
த்தமரீ என்னுபகரல்லவோ! அதைநீயோசித்து
ப்பாரென்றுசொல்ல, ராவணன்சேட்டித் துமி
க்கிட்டு இருபதுகண்ணிலும், அக்கிலிச்சுவா
லையானது வீசும்படியாக யமனைப்போல அ
திக கோபிக்கொண்டு, லோகமாதாவாகிய சீ
தா பிராட்டியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.
ஓ பெண்கள்தாயகமே! நீபுகழ்த்துபேசுகி
ன்ற அந்தராமன் என்னைக்கொன்றுவிட்டுஉன்
னைமிட்டுக்கொண்டு போனபின்பு அவனுட
னுயிரொன்று வாய்மலாமென்று நினைத்திருக்கி
ன்ற உன்னெண்ணத்தை நான் பார்க்கின்றே
னென்று புன்னகைகொண்டுசொல்லி, இ
திருக்கேட்டிம். மின்னற்கொடிபோன்ற இடை
யையுடைய சீதா! இந்தஉலகத்தில் உன்னின
த்தார்முதல் மற்றவர்களாகட்டும், தேவர்க
ளாகட்டும், புனத்தழாய்மலையைத்தரித்த அ
ந்தவியினவென்று நீசொல்லுகின்ற ராமனு
கட்டி, என்னோடெதிர்ப்பார்க்களையானால் அ
வர்களையெல்லாம் வேறோடு அதஞ்செய்து
போடேனே! நீஇதை நானையேகாணப்போகி
ன்றாய். முன்னமொரு குரங்குவந்து எதோ
புரங்கிப்போன அந்தச் சொல்லறம்பி, அவர்
களைப் பாரும் சமுத்திரத்தை மணியிட்டிக்
ட்டி வக்கையைக்கட்டி வளைத்துக்கொண்டா
ர்களைன்று நீ மனமகிழ்த்திருப்பாயெயானு
ல், நானு மெண்ணக்கேந்தவர்களுக்கும் என்ன
முடர்களை? அந்த நினைவைமறந்துவிடு.

மேலும் என்முன்னாகத் தோன்றுகின்ற எப்ப
டிப்பட்ட வஸ்துக்களானாலும், அதுகொள்ளா
ம் விளக்கின்முன்வீட்டிழ்ப்புச்சிபோ லழிந்து
போய்விடுமல்லவா? அதிகபராக்கிரமசாலி
களான வெற்றிபெற்ற சில ராஷாசுவீரர்க
ளை அயோத்திக்கும், மிதிலாபுரிக்குட்போய்
அங்குண்டான உன்பத்துக்களையும், மாமிமா
ர்களையும், உன்னைப்பெற்ற அப்பன் ஜனகரா
ஜனையும், கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு
வரும்படியாகவும், அல்லவென்று அவர்கள்
எதிர்ப்பார்க்களாகில் அப்படிப்பட்டவர்க ளு
டைய தலைகளையறுத்துப் பச்சையுதிர மொ
ழுகும்படியாக என்னுடைய கண்முன்பாகக்
கொண்டிருக்கும்படியாகவும், ஆக்கியாபித்தனு
ப்பி யிருக்கின்றேன். என்றிப்படியாகப் பய
முறத்தச், சீதாபிராட்டியார் இது என்னகா
லக்கோ யிருக்கின்றது, நெருப்புக்குச் சம
மான என்னை மாயவஞ்சனைசெய்து கொண்டு
வந்து வைத்திருக்கின்ற சண்டாளர்களுக்கு
எந்தக்காரியந்தா னருமையாகப் போகிறதெ
ன்று, பற்பலஆலோசனைகளைச்செய்து பெரு
மூச்சுவிட்டு ஐயோ! இங்கே இப்படியாக
வென்று என்தலையி லெழுதிய கபடனாகிய
பிரம்மதேவர் அக்கே என்மாமியார் முதலா
னவர்களுக்கு மிப்படியே யெழுதியிருக்கமா
ட்டாரோ? ஆகையால் அவரும் நம்மிடத்தில்
நல்லிருபையுடையவராகத்தா னிருக்கின்றார்
ஒருகாலத்திலும் தருமம் பொய்த்துப்போ
காதென்று உலகத்தார் சொல்லுவார்களே, அந்
தவார்த்தையும் பொய்த்துப்போகும் படிக்
குத், தருமமும் பொய்த்துப்போ யின்றோ
வென்று, சீதாபிராட்டியார்கண்களில் நீர்தானா
தாயையாய் பெருகும்படியாகப் புலம்பிக்
கொண்டிருந்தார். அப்போது மகோதரன்
மருத்துவனென்பவனை ஜனகராஜனைப்போல்
ருபிகரித்துக்கையிற் கயிற்றிட்டுக் கட்டிக்கொ
ண்டு அதிகவேகமா யோடிவந்து காலகோடி
விஷத்திற் கொப்பானவனும், திக்கண்ணு
மான ராவணனுக்கு முன்னே விடுத்தான்.
அதைச்சீதாபிராட்டியார்பார்த்து, இதைமாய்
கையென்றறியாதவராய் நெருப்பில் விழுந்த
தாயைக்கண்ட குஞ்சுபோலச் சகியாதவராகி
உடல்பதைத்துக் கைகளைநெறித்து முகத்தி
லிரண்டுகைகளும் மோதியதைந்துகொண்
டு நெய்சொரிந்த நெருப்பை மிதிகக்கூடா
மைபோலத்தமதுதாமமாமலர்போன்றபாத
க்களைப்பூயியின்படியவையாமல், பதைபதை
த்துஉள்ளும்புறம்புக்கொதித்துக்கீழேவிழுந்
து புலம்பத் தொடங்கினார். அதெப்படி யெ
ன்றால், ஓ தெய்வமே தெய்வமே! சத்திய

மென்பது மறைந்துவிட்டதோ! என்னுடைய பதிவிரதாதர்மமானது இந்தவுலகத்தைச் சுட்டுவிடுமே! இந்தவஞ்சகர்களாகிய ராக்கூசர்களுக்குத்தானே ஆண்மையிருக்கத்தக்கது. மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்கத்தக்க தல்லவோ! அதப்படியானால் நான் பிழைத்திருப்பேனென்று நம்பத்தக்கதோ! என்று புலம்பிய எம்மாதாவாகிய சீதாபிராட்டியார் அங்கே வந்திருக்கின்ற மாயாஜனகனைப்பார்த்து ஐயா, என் பிதாவே பிதாவே! பெரிய தவத்தைச்செய்து என்னைப்பெற்று அருமை பாராட்டி வளர்த்த உமக்கு இப்போதென் பொருட்டு வந்த பொல்லாங்கு மிதுவோ! தர்மமேஸ்வரபுரமாகப்பெற்று எல்லாவுயிர்களுக்குந் தாயுந்தந்தையுமாகிவந்தமாதவகிரோஷ்டமோ! வந்த விருந்தினர்களுக்கு முன்னே பழுதளித்துப் பின்னுண்ட பாக்கியவானே! அளவற்ற தல்லதவங்களைச்செய்த என் அப்பனே! உனக்குச் சத்துருக்களாகவிருந்த எல்லாநாயும் வென்று வெற்றிபெற்றிருக்கின்ற நீர், இந்த அம்பர்களாகிய ராக்கூசர்கள் கையிலகப்பட்டுக்கொண்டது பூர்வம்செய்தமாதவசேஷமோ! இவ்வுலகத்தில் உன்னைப்போல யாக்குச்செய்தபேர்களு மிருக்கின்றார்களோ! மதுரமாகிய தேனொழுதுகின்ற வாடாதவெற்றிமாலையைத்தரித்த உத்தமனான என்னப்பனே! மகா பாபாத்துமாக்களாகிய இந்த ராக்கூசர்களால் வச்சிராயுத்தத்திற் கொப்பாகிய உன்னுடைய தோள்கள்கட்டப்பட்டதென்ன அநியாயம். இதை இந்த பாபிஷ்டிக் கண்ணினார் பார்த்திருந்தும், ஆவியைப் போக்காமலிருப்பது மென்ன ஜெனனமாகுமென்று பற்பலவாகச்சொல்லி, உயிரிழந்த சித்திரப் பிரதிமைபோல மூர்ச்சையடைந்து, ஆகாசத்திற்கேற்றுகின்ற மின்னற்கொடியானது பூமியில்வந்து படிந்ததுபோலச்சொர்ண்மையமாகிய திருமேனியானது மண்படியும்படியாகப் புரண்டு செவந்த இதழையுடைய சீதாபிராட்டியார் வாய்திறந்து பெண்ணென்றிலைப்போல் அழுது புலம்பி, என்னைப்பாணிக்கிரகணஞ்செய்த எண்பிராணநாதராகிய ஸ்ரீராம மூர்த்தியினுடைய அயோத்தியாபுரிக்கு, என்றும்வந்தவரல்லாத நீர் அடியேனைச்சிறையிருப்பில் காணவேண்டுமென்று நீருஞ்சிறைபட்டி வந்தீரோ! வேதவரம்பைக்கடவாதவமிசத்தவர்களுடைய சந்ததியிற்றிற்றந்த ஐயா பஹுராஜரோ! பலமுள்ளஇறகையுடைய கருடபகவான்மேல் வாழ்நனமாக ஆரோகணித்தவருகின்ற சாக்ஷாது ஸ்ரீயப்பதியானவர், தம்மை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு மாயக்கட்டாகிய இந்த

அற்பப்பிறவியை நின்றுவாடென்று புத்திமாக்களெல்லாம் நிச்சயித்திருக்கின்றார்கள். இப்படிக்கிருக்க, என்சிறையை நிற்கும்படியான ஸ்ரீசக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரனா இன்னும் வரக்காணவில்லை, என்னிமித்தமாகக் கட்டுப்பட்ட உம்முடைய சிறையை நீக்கத்தக்கவர்கள் இந்த லோகத்தில் யாரிருக்கின்றார்கள். இந்தக் குணஹீனர்களிடத்தில் அதர்மமூழியான பகையைப்பெற்றீரோ! ஐயா, எதிர்த்து நின்று அம்புகள்பட்டு மாண்டு வீரசுவர்க்கம்பெற்றீரோயானாலும் பெருமை உண்டே! உலகத்திலுள்ள வீரத்தால் உயர்ந்த க்ஷத்திரியர்களெல்லாம் பரிசுசெய்தும்படி யானீரோ! அல்லாமலும் எந்நாளும் நிலைநிற்கும்படியான பாவத்திற்கு முள்ளாய்விட்டீரோ! இந்த நஷ்டம் உம்மாலுண்டாயிற்றென்று நினைக்கலாமென்றால், உம்மாலல்ல, பாபியாகிய என்னைப் பெண்ணாப்பெற்றீரோ அதனாலுண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட பேறுபெற்றவர்கள் தம்மையல்லாமல் யாரிருக்கின்றார்கள், நானிறந்துபோகாம லுயிருடனிருந்து சத்துருக்களையெல்லாம் நாசமுடையக்கண்டபோதிலும் நானொருசுகமும் கண்டவருமல்ல. உங்கெல்லாநாயும் வருத்தப்படுத்தி நாசமாக்கிவிட்டு அயோத்தியின் ராஜலமிசக்களுடைய கீர்த்தியையெல்லாம் பிடாரியைப்போல உண்டுவிட்டு, என்னுயகளைக் கொல்லுங்கென்று இந்த லங்கையி லொருகொடியபகையைச் சம்பாதித்துவைத்து என்பிதாவாகிய உம்முடைய மலைபோலத்திரண்ட தோள்களையும், பாசத்தாற் கட்டியிருக்கவுங்கண்டேனே! இப்படிபுருந்த வீட்டிற்கும், பிறந்த வீட்டிற்கும், அழியாத துக்கத்தைக் கொண்டுவந்து விட்டவள் நானல்லவோ! நானென்ன சாமானியமானவனோ! கொஞ்சமாவது என்னிடத்திற் சிறுபையென்ப துண்டோ! இனிநானுயிருடனிருக்கலாமோ? அப்படிச் செத்தபோதினும் மென்ன, அளவில்லாத உயர்ந்த யாகக்னை முன்செய்து என்னை வேண்டுமென்று பெற்றுக் காப்பாற்றிக் கரையெற்றின என் பிதாவாகிய உம்மைக்கைவிலங்கிட்டுப் பற்றிஇழுத்து உம்முடைய மேனி புழுதியிற் புரளுகிறதைக்கண்டேன். அல்லாமலும், என்னைமணம்புரிந்து செய்யுஞ்சடங்குகளை முடித்து, மந்திரவிதிப்படி பாணிக்கிரஹணம்பண்ணின பிராணநாயகருக்கு மிந்தத் துன்பத்தைச் சொல்லாமலே முடிந்துபோகின்றேனோ! தெரியாது, ஐயோ எந்தாயே! எனக்குப் பெரியோர்களாயிருக்கின்றவர்களே! என்னருமையான உயிர்போன்ற தங்கைமார்களே! என்

கூப்பெற்றெறிந்த நம்முடைய தலப்பனருக்கு இந்தத் துன்பம்வந்ததை நீக்கக் கொஞ்ச மாயது ஒலோகித் துணர்ந்தீர்களில்லையோ? அல்லது உங்களுக்கு பேதேனும் துன்பம் வந்துவிட்டதோ? அல்லது கூடவேறிக்களும் வந்து வழியிடுமற்றுபோனீர்களோ? இந்தச் சண்டாளர் மேருமலைக்கு முயர்வாகப்போய் ஆசுவாசமாகிய வந்தபோதிலும், அகழற் குழப்பட்ட காவலியுடைய மிதிலாபுரியினு ள்ளா துணைதிறற்கு முடியாது அப்படிச் சிலலாமல் ஒருவேளை போர்க்களத்தில் பிடித் துக்கொண்டி வந்துவிட்டாலும், வேறேயொ ரு மோசஞ்செய்து எண்ணப்போலக் கொண் டியவ்வுவிட்டாலும், ஜனகமகாராஜனா ராஜா சீரின் பிடித்து வங்கைக்குக் கொண்டுபோய் விட்டார்களென்று தெரிவிக்க அனுமானிருக் கிறானா? உங்களுக்கு யாரறிவிக்கப்போகிறார் கள். சத்தியமாக இந்த ஜனகமகாராஜனாக் கொண்டுவந்த சண்டாளர்கள் சத்தர்மத்தைச் செய்து வல்லமைபெற்றிருக்கின்ற என்மை த்துணராகிய பரதமகாராஜனாயும், அவர்க்கி னைய சத்துருக்கமகாராஜனாயும் கொண்டுவரு கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஐயோ? அவர் கள் பிறந்து ஒருசுமருங்காளுத குழந்தைக ளாக்சே ஐயோ தெய்வமே? விரதங்களை யனுபவித்து தர்மமமார்க்கத்தில் நினைநிற்கி ன்றபேர்களுக் குண்டாகிற நன்மையிடுதா னோ? இதோ வானரசனியங்கள் சமுத்திர த்தை உணையிட்டதென்றும், சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவந்து வங்கைக்கோட்டைமதினை முற் றுகைப்போட்டிக் கொண்டதென்றும், சத்து ருக்களைச் சம்மூரித்ததென்றும், சிலர்வந்து சொன்ன வர்த்தைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு அடைந்திருந்த சந்தோஷத்தை வேறொரு மோசத்தைச்செய்து கிதைத்துவிட்டது என் னெழுவியெய் பென்று பெருமூச்சு விட்டு மனத்திலகத்து மூர்ச்சைபடைந்து மறுபடி யும் மூர்ச்சைதெளிந்து சீதாபிராட்டியாராழ் துகொண்டிருக்கும்போது, தேவர்களுடைய வல்லமைபெல்லாம் பயத்தா லொளிக்கச் செய்பத்தக்க வெற்றியாளர்க்கையிற் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற தூரத்துமாவாகிய இரா வணன் அநிகமணமிழிவுடனே சீதாபிராட்டி யானைக் குளிர்ந்தமுகமாய்ப் பார்த்து இவள் அநிக துக்கத்தைச் சகிக்கும்படியான கடின இருதயமுடையவளல்லள். இவளையுஞ் சமா தானப்படுத்தித் தானும் தன் எண்ணப்படி சந்தோஷிக்கலாமென்று தன் துண்மதியலெ ண்ணிச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லினான்.— யோ-சீதாய், உன்னைச்சேரவேண்டுமென்கிற

ஆசையால் நினைக்கிறதற்குஞ் சகிக்கமுடியா த இந்தப் பெரியதுன்பத்தைச் செய்துவிட் டேன். இந்தத் தப்பிதத்தைப் பொறுத்துக் கொள். இனி மிலோபுரியிலுள்ளவர்களை வே ரறக்கொல்லுகிறதில்லை. இவனிறந்தாலு மிவ னுக்குமறுபடியும் பிராணனுண்டாகச்செய்கி றேன். அம்ஸபகதிக்குச்சமமாய் நடக்கின்ற சேதயே? தேவலோகமானாலும், இந்தப்ப தினாலு லோகமானாலும், இந்தப்பெரியலோக மூன்றிலுள்ள எண்ணரசாக்ஷியேயானாலும், இ ந்த வெற்றிமாலையையணிந்த உன்பிதாவாகிய ஜனகராஜனுக்கே சொந்தமாகி விடுகிறேன். என்னால் சலுக்கக்கூடாத காமநோயை நீக்கி விடுவாயேயானா னுன்னையே தெய்வமாகவண ட்கி உன்னுத்திரவிலப்படி நடக்கிறேன். அப் படியல்லாமல் இந்த லங்காபட்டணத்தை இ வனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு வேறேயொரிட த்திலிருக்கும்படி நியமித்தாலும், அப்படி யே இருக்கின்றேன். எல்லா ஐஸ்வரியங்களை யும், கொடுக்கும்படியான சங்கந்திமுதலிய மூன்று நிதியங்களையுங்கொடுத்துவிடுகிறேன். குபேரனிடத்தில் நான் ஐயுதித்துப் பறித்துக் கொண்ட புஷ்பகவிமானத்தையும், பொதுவா யேறும்படிக் கொடுக்கின்றேன். தேவர்களை பெல்லாம் வெற்றிகொண்ட இந்தவாளாயுதத் தை வேண்டுமென்றுகேட்டாலும், கொஞ்சமா வதுதடையின்றிக் கொடுத்துவிடுகிறேன். இந் திரன் சூட்டிக்கொண்டிருக்கிறதேவசாம்பிராச் சிபகிரீடத்தை அந்தத்தேவர்களெல்லாம், இவ னை வணங்கும்படியாக மந்திரவிதிப்படியே இவனுக்குச்சூட்டித்தேவஸ்திரீகளெல்லா மிவ ருக்கு அடிமைவெலைசெய்யும்படியாக நானு ம் இவனிட்ட ஊழியங்கேட்டு நிற்கின்றேன். உன்னுடைய அழகிய பவளம்போன்ற திரு வாயால் கிருபைபாக ஒரு சிறுவார்த்தைசொ ள்ளாலும்போதும். என் தகப்பனப்பெற்ற பாட்டனப்பெற்ற மூப்பாட்டன், இந்தலோ கங்களைபெல்லாம், கிருஷ்ணத்திரிம்மதேவர் அவர்தாமேவந்து கேட்ட வரங்களைபெல்லாங் கொடுப்பார். மற்றதேவர்களெல்லாம் கிங்க ரர்களாய் அடிமைசெய்வார்கள் தேவாயிர்த்தத் தோடுபிறந்த லக்ஷ்மியே நீபல்லாமல் அவ ன் வேறேயில்லை அப்படியிருந்தாலும், அவ னும் உனக்கு அடிமைசெய்வான் தேவர்களு ம், அநிவானரும், மற்றபெரியோர்கள் யாவ ரும் தாமேபோடிவந்து உம்முடையபிதாவா கிய இவருடைய பாதத்தில் விழுந்து சொன் ன வலைச்செய்வார்கள். கித்திரப்பாவையொ த்த நீ இவனுக்குப் பெண்ணைப் பிறந்ததி னால் இத்தனைநா னொருபிரயோசனத்தையும்

காணவில்லை இன்னமும் அப்படி யிராமல் இப்போதே எல்லாநன்மையையும் இவரடை யப்போகிறார். இந்த மூன்றுலோகச்செல்வ த்தையும், உன்னியமணப்படி யாருக்குவேண் பிமோ ! அவர்களுக்குக் கொடுப்பாய், என் றெஞ்சிலுள்ள இச்சையைமாத்திரம் நிறை வேற்றவேண்டுமென்று, ராவணன் சொல்லக் கேட்டுச், சீதாபிராட்டியார் எதிரோகிடக்கிற அந்தத் துரும்பைப்பார்த்து, அடா துன்மா ர்க்கத்தாரும்பே ? இந்த ஐஸ்வரியங்களை யெல்லாம் பெறப்போகிறவன் இந்திரனாகு ம், உங்கன்பொய்வாழ்வான இந்த லங்காரா ஜ்ஜிபமுழுவதையும், விபிஷணுநீவான் பெறப் போகிறான். தேவதேவராகிய ஸ்ரீசக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரருடைய திருக்கரத்திலுள்ள தீவ்வியாஸ்திரங்கள் உன்மார்பைச் சின்னாபி ண்ணப்பட்டுப் பிளக்கப்போகின்றன. அந்த நிலமேகஸ்யாமளரூபரான ஸ்வாமியி னுடைய திருவடிகள் வைக்கிறதற்கு என் தலை உரிமையா யிருக்கின்றது. உன்னைப்பா ர்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரருடைய நாம முத்திரித்திருக்கின் ற பாணங்கள் உன்மார்பில்புகுந்து சல்லடை க்கண்களாய்த் தொனைக்கப் போகின்றன— அடாதுரும்பே ? உனக்குத் தகுந்தபுத்தி சொல்லப்போகிறவைகள் ஸ்வாமியின் கோத ண்டத்திற் பூட்டிய நாணிலிருந்து மலைகளெல் லாம்நடுங்கிப் பொடிப்பொடியாய் உதிரும் படிப் பிறக்கப்போகிற தீவ்விய நானுணைசக ளே ? அடாதுரும்பே ? யாவருஞ்சொல் லிக்கொள்ளுகிறவார்த்தையு மொன்றிருக்கின் றது. அதைச்சொல்லுகிறேன்கேள். காக்கை கள் தங்கள் மூக்குகளால் உன்கண்ணைக்குத்தி க்கிளறும்படியாகச், செந்தாமரை மலர்போ ன்ற கண்களையுடைய சுவாமியின் கோதண்ட த்திலிருந்து புறப்பட்டப்போகின்ற பாணங்க ள் வரப்போகிறார்கள். பிறகு உன் அழகுள்ள மாலைக ளணிந்திருக்கின்றமார்பை எக்களித் துக்கொண்டு புலால் நாறுகின்ற பிசாசங்க ளெல்லாம் தழுவுப்போகிறார்கள். எங்கள் ஸ்வாமியினுடைய நாமமுத்திரித்திருக்கிற பல ம்பொருந்திய தீவ்வியாஸ்திரங்களினாலேகோ ரதந்தங்கையுடைய பெரியவாய்களோடுகூ டிய உந்தலைகள் சின்னாபிண்பட்டுச் சித தி நீயு மாண்போனாயென்கிற சமாசாரத் தை தீவ்வியதுளசி மணிமாலிகாதானு என் அருமைப்புத்திரன் ஆஞ்சநேயன்வந்து சொ ல்லப்போகிறான். அதைத்தான் நான்விரும் பிக் கேள்விப்பட்டப்போகின்றேன். கேள்வி ப்பட்ட பேர்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷை

மாயிருக்கப்போகிறது. ரணசுரத்தில் உன் மகன் இந்திரஜிததுவியுயிரை எங்களினைய பெருமாள் பிரயோகிக்கப்போகிற பாணங் கள் உன்மீவிட, அவனுடைய நாய்கள் தின்ன, ஐ யோ ! என்மகனிறந்தானே யென்று நீபுல ம்பி ஒவென்றவறியமுக்கிறதை எல்லாருங்கே ட்மிச் சந்தோஷப்பட்டுச் சொல்லுகிறவார்த் தையை நீகேட்கப்போகிறாய். அடா ஈனஜன் மத்தாரும்பே ? என்று சீதாபிராட்டியார் சொல்லக்கேட்ட மறுதலிட்டுரை ராவண ன் அக்கினி பறக்கும்படிக் கண்களைவிழித்து, பலம்பொருந்திய தன்கைகளைமுறுக்கி, இத ழில் பல்லமுந்தக்கடித்துச் சீதையின்மேற் பாயும்படி யோடினபோது, துஷ்டமந்திரி யாகிய மகோதரன், ராவணனைத்தமிழ்துத் த ன்தகப்பன் வேண்டிய புத்திசொன்னா வி சைவாள், நீர் கோபிக்கவேண்டாமென்று ச மாதானப்படுத்தித் திரும்பிவந்து அங்கிருந்த ஆசனத்தின்மீது உட்கார்ந்தான். பின்பு உ யிர்போனவனைப்போலத் தனாயில்விழுந்து கிடந்த மாயாஜனகச்சீதாபிராட்டியைப்பா ர்த்து, அம்மா ! நீ இந்தராவணன் இஷ்டப் படி இசையாவிட்டால் என்னையும், என்ருலத் தையும், நீயே கொன்றுவிட்டவளாகிறா யென் றிப்படிப்பட்ட சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

அம்மா சீதாப், தாமரைப் புஷ்பத்தின் மேலிருக்கின்றசரஸ்வதியும், தன்னை அடையும் படிவிரும்பி முயல்கின்ற எல்லாருக்கும் உரி யவளாக விருக்கிறபடியினாலே யல்லவா ! அவருக்குப் பொதுமகனென்று பெயருண் டாயிருக்கின்றது. இது உனக்குத் தெரியா தா ! பாவியாகிய நான் பெற்றபெண்ணே ! உன்னிமித்தமாக என்னுயிர்போவது, உன க்ருறல்லதோ ! சிறையிலகப்பட்டு வருத்த ப்படுகிற நீதேவர்களுக்கெல்லாம் ராஜனுநி ந்தராவணனுக்குப் புட்டபத்தேவியா யிரு ப்பது. உனக்குப் பொல்லாததோ ! என் னை என்பந்துக்களுடனே மிகுந்த ஐஸ்வரிய த்தை அனுபவிக்கும்படி உயிர்பாழ்ச்செய்து உன்னையும், இந்தக்கொடிய சிறையிலிருந்து ம் விபிவித்து இன்பமடையச் செய்யக்கட வாய் எந்தாயேயென்று சீதாபிராட்டியாரு டைய திருவடிகளுக்கருகே வீழ்ந்து, இடியு ம்உதிரும்படி ஒவென்றவறவைக்கேட்டுச், சீ தாபிராட்டியார், அரிசனீ சதுமுக பஞ்சமுக தெய்வங்களுக்குத் தெய்வமே ! என்றுசொல் லித் தமதிரண்டுசெவியையும் கெட்டியாய்மு டிக்கொண்டு புழுங்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு, உ யிர்சொர்ந்து அழுது மிகுந்த கோபத்துட

னே தர்ம்மிஷ்டிரான என்மிதா ஜனகராஜா !
நீதியானவார்த்தை சொல்லுவாரோ யல்லாமல்,
உயிரை இச்சித்து இப்படிப்பட்ட வார்த்தை
களைச் சொல்லமாட்டாரோ ! இது என்னவிபரீ
தமென்றுபயந்து, கிளியைப்போல வாய்க்குமு
றில் சிலமொழிகள் சொல்லுகின்றார். தர்ம்ம
ம் அறியவும், முறைமை மாறவும், ஸுத்திரியவ
ம்சத்திற்குரியதான வீரத்தன்மை நாசமாகவும், ச
த்தியஞ்சிறையையும், நிந்தைஉண்டாகவும், வே
தசாஸ்திர நியமம் ஸுண்ணித்துப்போகவும்,
ஆசாரம் பிழைபடவும், தேவர்களுக்கும், முனி
வர்களுக்கும், சம்மதித்துவந்த புகழ்நிற்கவும், இ
ப்படிப்பட்ட துவார்த்தையைச் சொன்னா
ம். நீ என்மிதாவாகிய ஜனகராஜனுவாயோ !
தங்கள் வாய்சமெல்லாம் அழியுமேரிட்டானு
ம், தங்கள் தங்களுரிமையானவாழ்க்கை ஸுண்ணி
த்துப்போனாலும், நெஞ்சைப் பிளக்கும்படி
அக்கிளியைக் கவிக் கொண்டு வேலாயுதம்வந்
து சின்னாபின்னப் படுத்தின போதிலும்,
பெரியோர்கள் சொன்ன ஆஜ்ஞையின்படிவா
ழ்வார்களே யல்லாமல், முறைமைகெட்டு அத
ர்ம்மிகளாய்ப் பிழைக்கிற சண்டாளர்களுக்குட்
பட்டி வாழ்கிற ஸுத்திரியர்களு முண்டோ !
ஐயோபாவம், நீயும், உட்பந்துக்களும், இந்
தப்பூலோகமும், அழிந்துபோனாலும், நான் மு
றைமைகெட்டு உயிர்வாழ்ந்திருப்பேனா ? வ
ச்சிரமலைக்குச் சமமான பலமுள்ள நிருத்
தோவிவிடத்தில் சுதரிசன ஆழ்வானத்தாங்கி
ய ஆயிரத்திருநாமக்களையுடைய சாஷாது
ஸ்ரீபப்பதியாகிய ஸ்ரீராகபிரானுக்கு அநந்
தபசேஷியாயிருக்கிற நான் என்னுயிரைக்கா
க்கும்பொருட்டி இந்தநாயையும் மறந்தாவ
து கைடாலேனார் தொடுவேனோ ! அந்த
ஸ்ரீகோதண்டபாணி யல்லாமல் அன்னியபுரு
ஷர்க னென்னருகேவந்தால் விளக்கில்விழும்
விட்டிற் பூச்சிகையப்போல மாண்டுபோகமா
ட்டார்களோ ! இராஜசிம்ஹத்துடன் வாழ்
ந்திருக்கின்ற பெண்கிழ்வும் சலதாசைச்
சேற்றதென்கின்ற சேவிக்கின்ற ஒரு சிறுநரிக்கு
ட்டிபோலும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்குமோ !
இவன்நாயினுக் கடைப்பட்டவளுச்சே ? நல்
லது நீ எனக்குத்தகப்படுனாயே ? ஆனபோ
து வெற்றிமாலையையணிந்த வீரசிகாமணியா
கிய என் னவாயினுடைய கோதண்டத்து
க்குப் பல்லாண்டுகூறி அந்தவிவல்ல நாம் இ
ருவரும் பிடிக்கப்படுவோமானால் மீளுவோம்.
பிடிக்கப்படுவாவிட்டால் பிராணனை விட்டுவிடு
வோம், தமக்கென்ன குறைவந்தவிட்டது. அ
ப்படிக்கில்லாமல் தகாதகொட்கைச் சொன்ன
வனென்று ஒரு நிந்தைவார்த்தையைத் தே

டிக்கொண்டா பென்று, சீதாபிராட்டியார்
சொல்லக்கேட்டு, ராணன் அப்படியா ஆன
தாகட்டும், இனிநடக்கிறபடி நடக்கட்டும், இ
தோ உன்கண்முன் நிற்கின்றானே ? இவன
ல்லவே ? உண்ணப்பெற்ற ஜனகராஜன். இந்
தக்ஷணத்தில் இவனைக்கொன்று உயிர்குடித்
து விடுகிறேனென்று தன் உடைவாளையுருவி
க்கொண்டான். அப்போது சீதாபிராட்டியா
னவர் அந்தத் துரும்பைப்பார்த்து, அடாது
ரும்பே ! நீ என்னையுங் கொல்லப்போகிற
தில்லை, அல்லாமலும், இவனையுங் கொல்லப்
போகிறதில்லை, இப்போது நீயுஞ்சாகப்போ
கிறதில்லை, இந்த உலகையும் அழிக்கப்போ
கிறதில்லை, கொல்லுந்தொழில் உங்களுக்குண்
டாகுமா ! தானிந்தத்துன்பத்தை நீங்கி அ
ழியாததீர்த்தியை யடையப்போகிறேன், நீ
யோ ! என்மிதாநாயகர்விபிந் திவ்விப
பாணங்களால் உட்பந்துசெய்தமாய்க் கொ
ல்லப்படப் போகிறாயென்று, சீதாபிராட்டியா
ர் சொன்னார். அப்போது மகோதரன் ரா
வணனைப்பார்த்து, தேவைஸ்வரியமுள்ள திரி
லோகநாயகனான, ஹே ராவணேஸ்வரா ! இ
ந்த ஜனகன்மே வெல்வதப்பிதம் இவனா
லானமட்டும் வேண்டினானே ? இவனைக்கொ
ல்லுகிறது உமக்கொருலக்ஷியமோ ! நமக்
குப்பகையாய் வந்திருக்கின்ற அந்த ராமல
ட்சுமணர்களை ஜெயித்துவிடுவோமானால்
தச்சீதைக் கப்புறம்போக்கடி யெங்கே இப்
போது தகப்பனைக்கொன்றால் அதைநினைத்
துக்கொண்டு இவன் எப்போதும் துன்பப்ப
ட்டிக் கொண்டிருப்பா எல்லவாவென்று தடுக்
க, ராவணன் கோபமாறினவனைப்போல அ
க்கிருந்த ஆசனத்தின்மீது உட்கார்ந்த உட
னே உலிபோலுயர்ந்து வளர்ந்தரும்பகர்
ணன் ஸ்ரீராமபாணத்தால் இறந்தானென்
று வானாவீரர்கள் கர்ஜித்துச்சொன்ன
சப்தமானது தேவர்களுடைய ஆனந்தகோ
ஷித்துடனே வந்து ராவணன் செவியில் து
ழைந்தது. அப்படியவந்து துழையவே ராவ
ணன் நம்மோடு வேறுபட்ட தேவலோகத்தா
ருக்கும், வானரசேனைகளுக்கும், பலம்அதிகரிக்க
கிறதற்குக் காரணம் வேறொன்றுமில்லை. அந்
தரணக்களத்தில் நிற்கின்ற அந்தஇரண்டுமணி
தர்களுடைய வில்லிற்பிறந்த நானுஞ்சையின்
தகுந்தவல்லமையே பென்பது எனக்கு நன்
றாய்த் தெரிந்திருக்கின்றது. எந்தப்பிரயாகிய
ரும்பகர்ணனுக்கு உதவியில்லாமல் தனித்திரு
க்கும்படியான சமயநேரிட்டுவிட்டதென்று
மனதிலுத்தக்கமடைந்தான். அந்தச் சமயத்தில்
தொற்றுப்போன ராஜ்ஞ்சேனையைக் கடலிற்

கிளையாக்கிவிட்டுப் பறந்துவருகிறவனைப்போல ஒருதூதன்வந்து, ராவணன் செவியில் மெள்ள உம்முடையதம்பி சும்பகர்ணமகாராஜர் வரிசை வரிசையாக வானாவீரக் கடலைபெல்லாம் சிதறடித்துவிட்டபின்பு, அவனாராமன் தன்னுடையபாணத்தால் கொன்றுவிட்டானென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு ராவணனானவன் பரிவேடத்துடனே கூடித்தோன்றுகின்ற சூரியனைப்போல, வெற்றிமாலையைத் தரித்திருக்கின்ற பத்துக்கிரீடங்களும், தனாயில் விழுந்துருளப் பூமியில் வேருன்றி நின்றுமராமரமானது தன்பருத்த பலகிளைகளுடனே வேர்பறிந்து மண்மேல்விழுவதுபோலத் திடீரென்று வீழ்ந்து, ஒருவனாபொருவர் பிரிகிறதென்ற துன்பத் தாங்கள் பிறந்தநாள் முதல் இன்றுவரையிலும் ஒருநாளுமடையாமல் உயிரொன்றும், உடலிரண்டுமாய்ப் பிரிபாதிருந்தவன் இன்றைக்குத் தன்னிமித்தமாகத் தம்பி இறந்துபோனானென்று அறிவுமயங்கிப் பரவசப்பட்டுச் சமஸ்தலோகங்களும், செவிபடும்குழிப் புலம்பத்தொடங்கினான்.

கவி.

தம்பியோதானவராத் தாமனாயின்காடுழக்கும், தும்பியோநான்முகத்தோன் செய்மதலைத்தோன்றலோ, நம்பியோவிற்திரனை நாமப்பொறிதுடைத்த, எம்பியோயானுன்னயில்வனாபுக்கேட்பேனோ ..... (ச)

மின்னிலையவேலோனே யானுன்னிழிகாண, நிண்ணியுழமுன்றெ னுயிர்பேணிநிற்கிறேன், உண்ணிலையையிதாயி னோடைக்களிறுந் திப், பொன்னுலகமீளப் புகாரோபுரந்தரனார் ..... (உ)

வன்னெஞ்சானியென்னை நீத்துப்போய்வாணடைந்தாய், இன்னஞ்சிலளோ டொருவயிற்றின்பார்பிறப்பார், மின்னஞ்சலேலோய் விழியஞ்சிவாழ்கின்றார், தந்தெஞ்சாதமே தடவாரோதானவர்கள் ..... (ஈ)

கல்லன்றோநீராயிங்காலத்துக்காரேய்க்கும், மல்லொன்றுதோளாய் வடமேருமானுடவன், வில்லொன்றுநினை விளிவித்துளதென்னும், சொல்லன்றோவென்னைச் சுடுகின்றதுதோன்றல் ..... (ஊ)

மாண்டனவாஞ்சுலமுஞ் சக்கரமும்வச்சிரமும், திண்டனவோவொன்றுஞ் செயலாற்றுவான் நெறித்து, மீண்டனவாமானுடவன் மெல்லம்புமெய்யருவ, நீண்டனவாமின்னமுய்யநின்றாரந்தோனோக்கி ..... (ஐ)

நோக்கறவுமெம்பிமார் மாளவுறொய்திலங்கை, போக்கறவு மாதுலன்றான் பொன்றவுமென் பின்பிறந்தான், மூக்கறவும் வாழ்ந்தே நெருத்திமுலைகிடந்த, ஏக்கறவாலின்ன மிகோனோவுனையிழந்தும் ..... (ஈ)

தன்னைத்தான்மப்பியைத்தான் றுனைத்தலைவனைத்தான், மன்னைத்தான் மைந்தனைத்தான் மாருதத்தின்சாதலைத்தான், பின்னைக்கரடிக் கிறையைத்தான் போர்முடித்தாய், என்னத்தான் கேட்கிலே நென்னுனவாறிதுதான் ..... (எ)

ஏழைமகளீ ரடிவருடவீர்த்தென்றல், வாழ்மணிபரங்கிற் பூம்பள்ளிவகுவாய், குழைமலகைத் துணங்கைப்பறைதுவைப்பப், பூழியனைமேற்றயின் றினைபோபோர்க்களத்தே (அ)

செந்தேன்பருகித் திசைதிசையு நீவாழ, உய்த்தேனிநியின் ற நானுமுணக்காவி, தந்தேன்பிழையேன் றனிப்போக்கத்தாழ்க்கிலேன், வந்தேன்றொடர மதக்களிறே வந்தேனல்.

வசனம்.

ஐயோ ? தம்பி சும்பகர்ண ! தானவர்களாகிய தாமனாக்காட்டை மிதித்து நசுக்கி விடும்கடியானமதயானையே! பிரம்மபுதல்வருடையகுமாரனுக்குப் பிள்ளையாசப்பிறந்த புத்திரமணியே! அரக்கர்குலபுருஷிகோஷ்டனே! தேவேந்திரனுடைய பெயரைச் சுவரி தெரிபாமல் மறைய அடித்தஎன்பின்பிறந்தவனே? நானுன்னிஷயத்தி லிந்தவார்த்தையுக்கேட்டுச் சகிப்பேனோ ? இலைவறுவாய் மின்னலைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற வேலாயுதத்தையுடையவனே ! நீ இப்போதடைந்த நினதுநிலையாகிய மாணத்தை உன்கண்முன்பாக நானடைதல் முறைமையென்றிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட நான் இனி உயிர்வைத்துக்கொண்டிருக்கமாட்டேன். உன்னுயர் நிலை இப்படியாய் விட்டால் தேவேந்திரனார் ஐராவதபரணைய நடத்திக்கொண்டு இனித்தம்முடைய சுவர்க்கலோகத்திற்கு மறுபடியும்போய்ச் சேரமாட்டாரோ? அப்பா தம்பி சும்பகர்ண! கடின இருதயத்தையுடையவருகி என்னைவிட்டுவிட்டு நீ மாத்திரம்போய் வீரசுவர்க்கமடைந்தாய். இன்னொருதரம் நம்மிடஒருதாய்வயிற்றில்யார்பிறக்கப்போகிறார்கள். மின்னலுமொளியில்தோற்றாவிடத்தக்க வேலாயுதத்தையுடையவனே ! உன்கண்முன்வாப் பயப்பட்டு உயிர்வாழ்ந்திருந்த தானவர்கள் எல்லாம் இனித்தங்க ளிஷ்டப்படி எல்லா இடங்களையும் கடிதிற்பிடித்துக்கொள்ளமாட்டார்களா ! மல்லயுத்தத்திற் தேர்ந்த தோளையுடையானே! நீலநாற்கஞ்ச

ய்புங்காலத்தில் உங்கலித்தேயக்குங் கல் மே
ருமலையல்லவா? உன்னொருமலிதனுடையவில்
லானது கொன்றுவிட்டதென்னு மிந்த அந்
பச்சொல்லல்லவா எமது அரசனே என்னைச்
சுட்டெரிக்கின்றது. ஆபுதங்களிலெல்லாம் சி
றந்திருக்கின்றவைகளான நிலங்கைச்சூலமும்,
விடினுவின் சக்கரமும், இந்நிரனுடைய கஜ
ஜிராபுதமும், உன்மேல்வந்த காலத்தில் உன்
னைத்தொட்டதுகளா! ஒன்றுந் செய்பமாட்
டாமல் ஆகாசத்திலேயே தெறித்து மீண்டு
போய்விட்டதுகளே! அப்படிக்கிருக்க ஒரு
அற்பமலிதனுடைய மெல்லியஅம்புஉல்க்தே
கத்திலுருவித் தடாரித்து விட்டதா! நங்கள்
தொள்வகிறைப் பார்த்துக்கொண்டு அவர்
கள் பிறழ்த்திருக்கிறார்களாம். எந்தம்பியார்
பார்த்திறதற்கு மில்லாமல் மாண்டிவிடவும்,
தலபத்தில் இந்த லங்கையை அவர்கள் கைப்
பற்றிக்கொள்ளவும், என்மாமனாகிய மாரீச
லிற்றதுபோகவும், எந்தங்கையாகிய சூர்ப்ப
நகை மூக்கிழந்துபோகவும், நான்மத்திரம்
ஒருபெண்ணினுடைய போகத்தையிச்சித்து
அந்த ஆகையால் உன்மையிழந்தும், இன்ன
மிருக்கமாட்டேனா! அந்த ஸ்ரீராமனையும்,
அவன் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனையும், அந்தக்
குரங்குப்படைக்குத் தலைவனான நளனையும்,
அப்படைக்கு ராஜகுல எக்டிரிவனையும், அவன்
மனைதையும், வாயுபுத்திரனான அனுமனையும்,
இன்னம் கரடிக்கிறவனான சாம்புவனையும்
கொன்று, அவர்கள் வேறா மாய்த்துவிட்டா
யென்று நான் கேட்காமல், இப்படிக்கேள்
விப்பட்டேன். இதென்ன காரியமாய்முடி
ந்தது! அப்பா கும்பகர்னா! இலங்கைப்
பெண்கள் கால்பிடிக்கவும், குளிர்த்தென்றல்
வீசுகின்ற ரத்தினமயமான பள்ளிபறையில்
நீத்தினசெய்துகொண்டிருப்பாய் நீ இப்
போது பெய்கனெல்லாந் சூழ்ந்துகொண்டு
முழங்கைமடக்கி விளாவிற்புடைத்துக்கூத்தா
புகிற ஓகையைக் கேட்டுக்கொண்டு, ரணக்கள
த்தில் பழுதிமெத்தையின்பிது தாங்குகின்ற
போ ஐயோ? தம்பி! நீ அடித்திக்குணையும்
நெயித்துச் செய்ந்ததெனைக் குடங்குடமாகக்
குடித்துக் களித்து வாழ்வற்றிருக்கின்றதை
நாக்கேட்டு இதவகையிலும்பிழைத்திருந்தே
ன். இனி இன்றைக்கே என்னுயிரை உனக்குக்
கொடுத்தவிட்டேன். இனிப் பிழைக்கமாட்
டேன். தமத்திரம் தனியாய்மாண்டுபோக
நான் தாமசித்திருக்கமாட்டேன் ஒப்பற்ற
யானக்குச் சமானமானவனே இதோவந்துவி
ட்டேன், உத்தவிட்டேனென்று, தன்சத்தம்சூ
காசப்போட்டுமுட்டிப்படி இவ்விதமாகச்சொல்

லிக்கவி, சானகிப்பிராட்டியானாக்கொண்டிவ
ந்து சிறையிட்டதனது தீச்செய்கையினாலே
நேரிட்ட போரில் கும்பகர்ணன் மாளவும்,
அதுறிமித்தமாகத் தன்னையும், மற்ற அரசர்கர்
களையும் அழும்படித்தானே செய்துகொண்ட
எதுவினால் அழுவிப்போனென்று பொருள்
படத் தனக்கிட்ட இராவணனென்கிற பெயரி
ன் காரணத்தைத் தோற்றுவித்தான்.

இப்படி இவன் அழுவதைக் கேட்டுக் கொ
வ்வைக்கனிபோன்ற இதழ் துடிக்கவும், திரு
மேனியெல்லாம் மயிர்க்கூர்ச்செறியவும், கய
ல் மர்சியம்போன்ற திருக்கண்கள் குளிர்ப்ப
டையவும், தமக்குள்ளே நெஞ்சம் பூரித்து,
திருமுலைக்குடம்விம்மி, திருமேனிவாழனவா
ட்டம் நீங்கித்தழைத்து மனமுலந்து, போன
உயிர்திரும்பி, மாறுப்படாத கற்பினையுடைய
அந்தச்சீதாபிராட்டியாரிவ்வாறு ஆனந்திக்க
அதுபார்த்து அவருக்குத் தோழியாகப் பக்க
த்தில்நிற்கின்ற திரிசுடையடைந்த சந்தோஷி
ய் யாவரால்கொல்லி முடியப்போகிறது. கு
ம்பகர்ணனுடைய, பார்க்கவும்புகரகாரமான
தொள்களையு முன்னொருகாலத்தில்கண்டு பய
மடைந்திருந்த சீதாபிராட்டியார், அவனைத்த
ம்முடைய ஸ்வாமீ! ஒருவராலுந்தழிக்க மு
டியாத பாணத்தால் கொன்றுவிட, அந்த
வார்த்தையைக்காதார்க்கேட்டு அமுதபானம்
பண்ணினதுபோல உடல்பூரித்தார். அப்போ
துண்டவர்கள் இவர் முன்னைய சீதாபிராட்டி
யாரல்ல, வேறொருவராக்குமென்று நினைக்கு
ம்படியானார். ராவணன் அழிபுக்கிரகோபங்
கொண்டு இந்த அழியாத உலகத்தில் எந்தம்
பியின்பிணத்துடனே அந்த இரண்டுமனிதர்
களையும், மற்றவானரங்களையும் கொன்று பிண
க்காடாக அழித்துவிட்டு என்றைக்கும் இற
வாத மும்மூர்த்திகளையும் அழியாத அமிர்த
பானம்பண்ணின தேவர்களையும் பிடித்துக்
கொண்டிவந்து சிறையின்போட்டு விடுகிறே
னென்று புறப்பட்டான்.

அப்போது மந்திரிகள் சமாதானஞ்செ
ய்பக் கொஞ்சக்கோபமாரி இதோ இந்தக்ஷ
ணமேபோய், அந்தமனிதர்களைக்கொன்று அ
வர்கள் ரத்தத்தால் எந்தம்பிக்கு திலதார்ப்ப
ணஞ் செய்கிறேனென்று அடித்திக்குகையு
ஞ் வெயித்தவனான ராவணன்கண்களில் அக்கி
னிசொரியும்படிச் சிறிக்கொண்டு சிங்காரவன
த்தைவிட்டிப் புறப்பட்டுப்போனான். பின்பு
மகோதரன் இந்தகதியே நமக்குமுண்டாகப்
போகிறது. கும்பகர்ணன் பெய்களுமுலுவிந்
த ரணக்களத்திலே மாண்டிபோனானே யென்
து, மெய்ப்பதைத்தவனாய், அங்கிருக்கிற ராஜா

சர்களுக்குக் கண்ணாடைகாட்டி மாயாசனக்
ண வேறொருபக்கத்தில் கொண்டுபோய் வை
யுங்களென்று போக்குக் காட்டிவிட்டுப் போ
ய்விட்டான். நல்லவாசனையுள்ள புஷ்பங்களில்
படிவிறவிதம்போல வண்டிகள்படிந்துபாடா
மல், அகன்படிந்து எல்லா மொருசடைபற்
திச் சமைபாகச் சுற்றிவைத்திருக்கிற பூங்குழ
லையுடைய சீதாபிராட்டியாரிடத்திலுள்ள அ
ன்பினாலே அவளைத் தேற்றும்பொருட்டு, வி
பிஷ்ணுமூவான் புத்திரியாகிய திரிசடை பெ
ன்னும் பாக்கியவதி தேவாயிரத்திற் கொப்
பாகச் சொல்லுகின்றான். அம்மா சீதாபி
ராட்டியாரே! உம்முடையதந்தைஎன்று சொ
ல்லி உமக்குமுன்பாக உருவுமாவிறந்தவன்
அளவில்லாத மாயையால் கொழிந்தொழில்
செய்வதே சபாவமாகவுடைய மருத்தனென்
கிற பெயருள்ள ஒருராணசனாகும். இவன்உம்
முடைய தகப்பனாகிய ஜனகமஹாராஜ ரல்
லெனென்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டுச் சீதா
பிராட்டியார் அவளுடைய வார்த்தையை
அநேகந்தடவைகேட்டு, யதார்த்தமாயிருப்ப
தையறிந்துச் சந்தோஷித் திருக்கின்றவரான
படியால், இப்போதுத் தமக்குண்டாயிருந்த
சம்சயமும், அக்கமும், மனவருத்தமும், நீங்
கி ஆயிரிருந்தார். இங்கிருந்து புறப்பட்டு
ப்போன் லங்காதிபதியான ராவணன் தன்
னுடைய வீரர்களைப்பார்த்து, ஓவீரர்களே!
நீங்கள் என்னுடைய சேனையையும், ஆயுதங்
களையும், உதவியாகக்கொண்டுபோகிறீர்களே
யல்லாமல் அந்தக் குங்குலவீரர்கள் சூழும்ப
டியாகவந்த மனிதர்களுடைய வேகமுள்ள
வில்வல்லமையை நீக்கிவந்தீர்களில்லை. நீங்கள்
என்னெதிரோமாதிரும், நாங்கள் அவர்கள் ப
டையெடுத்துவந்திருக்கிற இடத்திற்குப்போ
ய் எல்லாையுங் கொன்றுவிட்டு வந்துவிடுகி
றோமென்று சொல்லுகிறீர்கள். இப்படிப்
பட்ட நீங்கள் எந்தம்பி கும்பகர்ணனைச் சா
காமல் தடுத்தீர்களா? அல்லது உங்களுயி
ரை அவனுடனே போக்கிவிட்டீர்களா? நீங்
கள் நல்லவீரர்கள் என்று பெயரைமாத்திரம்
வைத்திருக்கின்றீர்களே! நானிந்த மூன்று
லோகங்களையும் கொடுமைபுடனாண்டுவந்ததற்
கு உங்களுதவியொன்று மில்லையே? நீங்கள்
இந்தப்பெரிய ஐஸ்வரியங்களை அடைந்திருக்
கிறதும், நான் அடைந்த வெற்றியினுல்தானே!
அந்தக்கடனுக்காவது உங்களுயிரை என்பொ
ருட்டுக் கொடுத்துவிட்டீர்களா? எங்களுக்கு
வல்லமை யில்லையென்று சொன்னாலுஞ்
சொல்லுங்கள். நானேதனித்து யுத்தத்திற்
குப்போய், அவர்களைத் தோற்படைந்துபோ

கும்படித் தூத்தி, வெருகாலமாய் யமனு
டைய கல்பப்பைப்போலச் சத்திரங்களு
டைய உயிரைத் தாகசாந்தி பண்ணிக்கொண்
டிருக்கிற என்னுடைய கூர்மையான வேலா
யுதத்தின் முனை அந்தமனிதர்களுடைய முது
கில் பொத்து உருவுப்படிச் செய்து, அவர்
களைஎன்கண்ணால் பார்க்கிறேன். இனிஉங்களை
ஒன்று கேட்கிறேன், நீங்கள் அந்தமனிதரோ
யி சண்டைசெய்து, வெற்றி பெறுகிறோ
மென்றீர்களேயானால் சண்டைக்குப் போங்
கள். அல்லதுஎங்களுடையபல்லாம் இங்கேயே
உன்முன்னேகொடுத்த விரிகிறோமென்றீர்க
ளே யானாலும் அப்படியேசெய்துவிடுங்கள்.
இவ்விரண்டில் உங்கள் அபிப்பிராய மென்ன
வென்று வெகு கோபத்துடனே கேட்டான்.

மாயாஜனகப்படலம்

முற்றிற்று.

அதிகாயன்வதைப்பட்டலம்.

ப்ரம்மதேவனே கோபித்தபோதிலும்,
தன்னைஜெயிக்கமுடியாத வீரனான அதிகாய
னென்றுபெயருள்ளவனும், ராவணனுடைய
இளையகுமாரனுமான ஒருவன் அதிகமானமு
ம், வெட்க முற்றுச் சந்திரனையுந் தோற்க
டிக்கத்தக்க வெற்றிக்குடையுடைய ராவணனை
நிந்தித்து, ஹேமகாராஜாவே! சுவர்க்கலோ
கத்தாரும் பயப்படட்டும், பூலோகத்தாரும்
பயப்படட்டும், அகடிதகடன சமர்த்தனான
அந்த மஹாவிஷ்ணுவும் பயப்படட்டும், யு
காந்தகாலாந்தகனான அந்த உமாநாயகனும்
பயப்படட்டும், அவர்களுடனே நீரும்பயந்தி
றென்று சொல்லும், அப்படிக்கில்லாமல் என்
னைப்பயந்ததாகப் பொதுவாய்ச் சொன்னீ
ரே? அது உமக்குத்தகுமா! மிகுந்தகொ
டிய யுத்தஞ் செய்தவர்களும், அதிகபலாஷ்
டிகர்களுமான தானவர்களை நான் கட்டிக்
கொண்டுவந்து, உமக்குக் கொடுக்கவில்லையா?
உங்களை ஓடாடித்த தேவர்களை நான் குலால
சக்கரம்போலச் சுற்றியடிக்கவில்லையா? உலையி
ற்காய்ச்சிச்செய்யப்பட்ட ஆயுதங்கள் கையிடு
ருந்தும் ஒருகுரங்கின்கையில் தேய்ப்புண்டிமா
ண்டுபோன அக்ஷணப்போலவும், சிலபாண
ங்களால் மாய்ந்துபோன உன்தம்பியாகிய கு
ம்பகர்ணனைப்போலவும், அந்தச் சிறுமனிதர்
கள்வாய்ப்பிலுக்காலே தங்களுக்குப்பலமிருக்

நெதாச ஏமாற்றினதற்கு உடன்பட்ட மற்
றொருதம்பிரபாகிய விடீஷிணனைப் போலவு
மா எண்ணினைத்திருக்கிறீர். ஐயா நான்
போய், எதிரினைக்கிடமிச் சண்டைசெய்து,
அந்தக் காவல்கொண்ட வானரசேனைகளையெ
ல்லாம் குழிந்துகொண்டு, அவர்களுடைய த
லைகளைவெட்டிப் பூமியில்தள்ளி அந்த இரண்
டு வில்வீரர்களையும், பிங்கட்டாய்க் கட்டிக்
கொண்டு வருகிறேன் பார்த்திரும். உம்மு
டையதம்பிரபாகிய ரும்பகண்ணனுக்கு முடி
வையுண்டாக்கின ஸ்ரீராமனுடைய தம்பிரபாகி
ய லட்சுமணனைக்கொன்று, அவனண்ணன்
மெய்ப்பதைக்கும்படியான துன்பத்தைச்செ
ய்ப்பாவிட்டால், லோகப்பிரசித்தரான உமக்குப்
பிறந்தபிள்ளை நானாவேனோ! நீர் என்னைச்செ
ஞ்சமுத்திரத்துடனே அதன் நிறுவாகச் சண்
டைக்குப்போவென்று நியமித்தாலும், அல்ல
து நீமாத்திரம்தனியாய்ப்போவென்று உத்தர
வுகொடுத்தாலும், நல்லதுதான். உம்முடைய
மனதிற்கிசைத்தபடியே விடைகொயிம், வி
டைகொயிமென்று அதிகாயல்கேட்க, ராவ
ணன் அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, அப்பா அ
திகாயா! நீ நன்றாயலோசித்துச்சொன்னாய்,
நீ அந்தலக்ஷுமணனுடைய உயிரைவாக்கிவி
டுவாயெயானால், நான் மற்ற இராமனென்ற
பெயரையுடையவனைச் சேதித்து முடிக்கிறே
ன். அப்பா சொன்னமயமான வீரகண்டா
மணியைத்தரித்த அதிகாயனே மூவாயிரகோ
டி பதாதிகள் - பாணிகள் - தேர்கள்-குதிரை
கள் - இவைகளின் காவலுக்குள்ளாக இருந்து
சண்டைசெய்யப் போவென்று அளவில்லாத
சேனைகளுடனே யேவினான். தேவர்களாலு
ம் வெல்லுதற் சேலாத பலமுள்ளவர்களான
அகிதேஷ்ட ரும்பனைப்பவனும், நிரும்ப
னைப்பவனும், மற்றொருசொன்னவீரகண்
டா மணியைப்புகைய அதிவீரனாகிய அகம்
பனும், செம்பொன் மயமான தேரிலேறித்
கொண்டு முன்னும் இரண்டு பக்கங்களிலு
ம் வர, சிவபெருமா னேறி நடத்தும்படி
பான தந்திக்கொப்பானவைகளாய் வார்பூட்
டப்பட்டிச் சண்டையிருந்தால் தமக்கும்வீர
மிகுவுவான ஆயிரங் குதிரைகள்பூட்டின
தேரில், மறாக்கொடியவனான அதிகாயனேறி
க்கொண்டிருந்தான். இன்னும், ஆயிரங்குதி
ரைகள்பூட்டிய ஆயிரஞ்சேமத்தேர்கள் பின்
னாலேகர்த்தொல்லும்பயத்தைக் காட்டுகின்ற
ஒருகோடிப் பெரியமதத்த பாணிகளுடனே,
ஐப்பது அறுபது குதிரைவெள்ளங்களும், உத
விச்சேனைகாகப் போனதுகள். பாணையைக்
காட்டிலும் வேறுபட்டிக் கறத்துப் பெருத்

துக் காணப்படுகின்ற தேகத்தையுடைய அதி
காயன், அநேகவகையான ஆயுதங்கள் சூரி
யனைப்போல ஒளிவிசித்தோன்றவும், பலப
லபாலைகளினால் செளரிய வார்த்தைகளைப்
பேசுகின்ற வீரர்கள் சுற்றிக்கொண்டிருவரும்,
யுத்தமேற்கொண்டுபோனான். அஞ்சனமை
யைக்குழைத்துப் பூசினதுபோலக் கறத்த
தேகத்தையுடைய பாணைகளும், அளவில்லாத
தேர்களும், மலைக்குகைகளிலிருந்து பிரதித்
தொனி உண்டாகும்படி சப்தித்ததுகள். ரா
க்ஷசவீரர்களுடைய வில்லினு னோசையான
து கடலும்பொக்கிக் கொதிக்கொள்ளும்படி
யொலித்தது. ரணபேரிகைகள் மேகங்கள்
பயந்தடங்கும்படி முழங்கினதுகள். ராக்ஷ
சசேனாவீரர்கள் சுயர்க்கலோகத்தாடொல்லாம்
நிற்கும்படிக் கர்ஜித்துக்கொண்டு நடக்கு
ம்போது, பூமியும் அடியோடே பெயருமெ
ன்னும்படிக் காலடி எடுத்துவைத்தார்கள். த
ங்கள்சேனாபராகத்தால் கடலையு மேடியும்ப
டித் தூர்த்துவிட்டார்கள். இவர்களுவருகிற
தைப்பார்த்துத் தேவர்கள்பயந்து வேர்த்து
ப்போனார்கள். காலெடுத்தோடுகின்ற மதத்
தபாணைகளின் வேகத்தால் பின்றொடர்ந்து
போய்ப் படைமுன்னணியின் கொடியிற்ப
டிந்து மின்னுதின்ற மேகங்களெல்லாம் ஓடு
கின்ற அந்த மதத்த ஆண்யானைகளுக் சூரிய
பெண்யானைகளைப்போ லிருந்தன. அங்கு
சுங்களால் குத்துண்ட மதபாணைகளிலிருந்து
பெருக்கெடுத்த ஒன்றுக்கொன்று மாறியொ
ழுதுகின்ற மதநீராற்றில் குதினைகளும், அந்
த பாணைகளும் படிந்து சேறாடினதுமல்லா
மல், வெகுவிசாலமாகப் பரவிவருகின்ற சே
னைகளும் அச்சேற்றிற் படிந்ததுகள். சூரிய
னைச் சூழ்ந்து பரிவேடம் போவதுபோலத்
தேர்கள் போனதுகள். மின்னிக்கொண்டு
மேகக்கூட்டங்கள் வரிசைவரிசையாகப் போ
வதுபோல முகபடாமணிந்த பாணைகள்சென்
றதுகள். சிலகுதினைகள் பூமிமார்க்கமாக ஓடி
ன, ஓட இடம்பெறாமல் சிலகுதினைகள் ஆகா
சமார்க்கமாகப் பறந்ததுகள். இந்தப்பிரகா
ரமாகவந்த அதிகோடித்தனான அதிகாயன்,
ஸ்ரீராமனென்கின்ற மத்தபாணையானது, கவ
ளிகரித்துத் தும்சப்பித்தின் ரணக்களமுழு
வதையும் பார்த்துப், புண்பட்ட தன்நெஞ்சு
புழுக்கிப் பரவசப்பட்டிக், குதித்துமலைக்குச்
சமமானவலுதொளோடிடது தோளும்வெ
ட்டுண்டி கருங்கடல் கிடப்பதுபோல கிடக்கி
ன்ற தன்சிறிபதந்தையி நிலையைக்கண்டு, அவ
னுடையதலையைக்காணாமல்மனவெறுப்படை
ந்து, பலம்பொருந்திய பாணங்கள் பாய்ந்த

படியே கிடக்கின்றதைக்கண்டு இதுஉயர்ந்தம
லையும்ல்ல, அஷ்டதிக்கஜத்திலொன்றி னுடனும்
ல்ல, பெரியசமுத்திரமும்ல்ல, ஒருவரும்வெல்
லுதம் கேலாதிருந்த எந்தகப்பனாகிய கும்ப
கர்ணனுடைய தேகமேயென்று நிச்சயித்து,
உயிர்சோர்ந்து, பெருமூச்சுவிட்டிச், சீச்சி,
இதுகளைப்பார்க்கவா நானிவ்விடம் வந்தேன்.
அதிபலாட்டியராக விருக்கின்ற அந்தமனிதர்
களை நான்கொலையெய்து என்னுயிர்கொண்டு
போகாவிட்டால் இந்தத் துன்பத்தை நீக்கி
விடுவேனோ? என்று யிருந்த கோபத்தை
யுடையவனாகி, இப்படிச்செய்த அந்த ஸ்ரீராம
னுடைய தம்பியை இவ்விதமே கொண்டு,
பின்பு அந்த ஸ்ரீராமன்பிற துன்பத்தைக்
கண்டு, என்னுக்கந் துணிகிறேனென்று ஒரு
சபதவார்த்தையை யாவருக்குந் தெரியப்பரி
த்தி, மயிடனென்கிற ஒருதூதனை யழைத்து,
நீ அதிகவேகமாய்ப்போய்லட்சுமணனைக்கண்டு,
அதிகாயனென்கிற மஹாவீரன், பிரதாபலக்
கேஸ்வரனுடைய கனிஷ்டபுத்திரன், ஒருவரு
மெதிரில்லாதஜெயசாலி, இப்படிப்பட்டவன்,
தன்தகப்பனாராவணன் தம்பியாகிய கும்ப
கர்ண னிறந்தானென்று அழுது மனத்துயர்
படுகிறதை நீக்குகிறதாக, உன்னோடும் உன்
னுடைய சைனியங்களோடுஞ் சண்டை செய்
யும்படி நிச்சயம்பண்ணிக்கொண்டு, ரணகள
த்தில்வந்து நிற்கின்றான். உன்னெண்ணமென்
னவென்று கேட்டுவரும்படி என்னையனுப்பி
னென்றும், மஹாவீரனை அவன்றெஞ்ச
ங்கொதித்துக்கொண்டு இருக்கின்றான். இனி
நானேக்காகட்டும், நானாயி னன்றைக்காகட்டு
மென்று சொன்னால் பொறுக்கமாட்டான்.
உன்னைத் தன்கிறபதகப்பனைப்போலக் கை
கால்க ளற்றுக் களத்திலுருளும்படி அஸ்திர
ப்பிரயோகம்பண்ணப்போகிறதாய்ச் சபதம்
பண்ணிக்கொண் டிருக்கின்றனென்றும், அ
வன் கொன்றவனெருவனாக இருக்கக் கொ
ல்லாத மற்றொருவனைக்கொல்ல எண்ணங்
கொள்வது பொல்லாங்கா யிற்றேயென்று
நினைக்கின்றவனல்ல கொஞ்சமாவது தரும
மென்பதை நினைக்கமாட்டான். நீ என்னைத்
தூதனென்று அலக்ஷியம்பண்ணுதே? நானும்
அந்த யுத்தத்திற்கேர்ந்த வீரன்தானென்று
ஞ் சொல்லு. உனக்குவல்லமையிருந்தாலென்
னோடுகூடவே வாவென்று அழைத்துக்கொ
ண்டு வரக்கடவா யென்று சொல்லி. ஒ மயிட
னே! எந்தந்தையாகிய ராவணனுடைய
துக்கம் ஆறும்படி அந்தலட்சுமணன் இதோ
வந்தானென்று அழைத்துக் கொண்டு வந்து
என்னெதிரோ விடுவாயானால், உனக்குவிருப்ப

மான வஸ்துக்களையெல்லாம் என்னைக்காட்டி
லும் உனக்காகிகொடுக்கப்போகிறார்கள். ஐயா
புத்திமானாகிய மயிடனே! சண்டைசெய்ய
வேண்டுமென்ற ஆசையினால் புகழ் சம்பாதி
க்கிறவர்களான அந்தஇரண்டுமனிதர்களையும்,
பிள்ளும் எதிர்த்துச்சண்டையெய்து, நமனு
டைய சிறைச்சாலையையுடைய விருப்பமுன்
ளவர்கள் யாரிருந்தாலும், அவர்களெல்லாரை
யும் வாரங்குளென்று கூப்பிடு, அப்படி நீ
கூப்பிடுகிறதினால் அந்த லட்சுமணனென்று
சொல்லப்பட்ட சிம்ஹம் வருவானேயானால்,
அவனைத்தேவர்களெல்லாம் பார்த்துக்கொண்
டிருக்கும்படி பலபலதுண்டுகளாய் வெட்டி
விட்டி, உன்னையு மவனுக்கிடாக இராஜபட்டக்
கட்டி, ஒருஇராஜாபாக்கிவிடுகிறேன். அல்லாம
லும் தேவலோகவாகுகளும், வித்தியாதார்களு
மாகிய அவர்களுடைய நாயகிமார்களானதே
வாமிர்த்தத்தையொத்த ஸ்திரீகளாலும் திவ்வி
யகானம் பாடுகின்றவர்களாலும், ஒருவருமிது
வனாயி லுண்ணுதமாயிசமும், என்னுயிரஞ்
சாடிக் கள்ளும், உனக்குக் கொடுக்கும்படிப்
பண்ணுகின்றேன். சூரியனுக் கொப்பாகப்
பிரகாசிக்கின்றவைகளும், தூற்றென் ருகப்
பொறுக்கி யெடுத்தவைகளும், அதிக தேஜஸ்
ஸையுடையவைகளும், தேவர்களால் கப்பங்
கட்டினவைகளுமான அநேகஆபரணங்களும்,
அளகாபுரிக்குத் தலைவனான குபேரனால் வரி
சையனுப்பப்பட்ட நவநீதிகளும், உனக்குப்
பரிசாகக் கொடுக்கின்றேன். இன்னும் எப்
போதும் மேகதானாபோல ஒழுக்கிக்கொண்
டிருக்கின்ற மதஜலத்தில் மொய்த்த வண்டிக
ளும், பருந்துகளும், சுற்றிப்பறக்கும்படி
யான முகத்தையுடையவைகளும், ஒருநாளுங்
கோபமாறாத செவந்தகண்ணை யுடையவைக
ளுமான யானைகள் தூறியிர முனக்குறன் கொ
டை கொடுக்கிறேன். வண்ணத்துக்கொருவித
மாகத் தங்கத்தாற்செய்யப்பட்ட தேர்களும்,
உயர்ந்த தேவலோகத்திலும் சமானமில்லாத
வைகளான ரத்தினகிண்கிணி மாலைகளால்
அலங்கரிக்கப் பட்டவைகளும், பூமியில் கால்
தோயாமல் ஆகாயத்தில் பறப்பவைகளுமா
னகுதிரைகளும், அநேகங் கொடுக்கிறேன்.
நவரத்தினங்களைக் கும்பல்கும்பலாக கோ
க்கப்பட்ட டிருக்கின்றவைகளும், மூட்டை
மூட்டையாகத் தங்கக்காசு விலைபெற்றதுக
ளும், சந்திரனுக்கொப்பான வெண்பட்டிகளா
ல் தைக்கப்பட்ட நிலை அங்கிகள் அநேகாயிர
ங்கொடுக்கின்றேன். ஐயா, பொன்மயமாகிய
வீரகண்டாமணியை யணிந்த மயிடவீரனே!
ஊசியாற்றைக்கப்பட்ட இன்னும் உன்மன

தி லிங்கிகாந ஸவாளில் எல்லாவுடைகளும் உணக்குப்பரிசாகக் கொடுக்கின்றேன், நீ சந்தோஷமாகப் போய்வாவென்று சொன்னமாதிரியே, மல்லபுத்தத்தால் மோதுண்டு, காய்ப்பேற்றி, திரண்ட தோள்களைபுடைய மயிடனென்ற ராஜசுவரீன் தூதுபோகச் சும்மநித்தப் புறப்பட்டுப்போய்ச், காகுல்த மயிலோத்பவராகிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய சந்நிதியைச்சேர்ந்த சமயத்தில், அந்வேகத்தடவ்வானவரீர் எய்றோங்கிவருவதை இந்த மயிடல்க்குப்பியந்து-ஐயா ! ஒருசந்தோஷச் சமாச்சாரஞ் சொல்லவந்த தூதுவனுனென்றான். அதைப்பரமகிருபானுவும், வேதமுதல்வனுமாகிய ஸ்ரீசக்திரவர்த்தித் திருக்குமாரர்கேட்டு, இவன் இனியழிந்து போகப்போகின்ற தன்னுடைய எஜமானன் சொன்னவார்த்தையைச் சொல்லவந்தவன், இவன் மற்றொன்றும் நினைத்துவந்தவனல்ல. சும்மாவந்தது தனுகையால் இவனை ஒன்றுக்கொபியாதேயுங்கொன்றுவிடக்கி, நீவந்தகாரியமென்ன சொல்லென்று ஸ்வாமிகேட்டபோது, அந்த மயிடல் ஐயா, வில்வீரகிசாமணியே ! அந்தக்காரியம் உமது தம்பியாருடன் சொல்லவேண்டிய தென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டு ராஜாதி ராஜரான ஸ்ரீராமபிரானுன் வீரருடைய திருத்தம்பியாரான இளையபெருமான், எந்தமையனிடத்துச் சொல்லக்கூடாததை என்னிடத்திலே சொல்லு, சொல்லு அதென்னடாவென்றுகேட்ட, ஐயா, சொர்ண் விக்கிரஹம்போலத் தேககாந்தியுள்ளவனே ! ராவணனுடைய இளையகுமாரன் அதிகாயனென்பவன், அநேககோடி சைனியங்களுடனேகூட தாக்கும்படி வெகுசுபத்தடவ் மேருமலைபோல் ரணக்களத்திலவந்து, என்மீது சண்டைக்குவா என்றுசொல்லிக்கொண்டுநிற்கின்றான். அவன் மீதுநீர்எதிர்வைவியுண்டானு லென்னோடுகூடவேபுறப்பயிம். சையபருவதம்போல உருவத்தையுடைய கும்பகர்ணனுடைய தன்கிறியதகப்பன் தேகத்தை உம்முடைய பிராதாவான ஸ்ரீராமன் எப்படிக்கால்வெறு கைவேறு தலைவெறுகவென்று பெறிந்தாரோ ! அப்படியே உம்மையும், வேகமாய் இந்தரணபூமியில் செப்பப்போகிறதாபிச் சொல்லச்சொன்னான். ஏன் கொன்றவனைவிடிக் கொலைசெய்யாத என்னைத்தேடிக்கொண்டிவந்து நிற்கின்றாரென்று கேட்டிரோனானு, தன்பிதாவான ராவணன்பயித்தக்கத்தைத், தன்கிறியதகப்பனைக்கொன்ற அந்த ஸ்ரீராமனும் படவேண்டு மென்கிற விருப்பத்தைக் கொண்டு வந்தானு மென்று சொல்லிவிட்டி, மறுபடியும் அந்த மயிடல்

ஒ தேவலோகத்துள்ளவர்களே ! பூலோகத்திருப்பவர்களே ! இன்னும் மற்ற யாவர்களும் இந்த வார்த்தையைக் கேளுங்கள், அதிகாயனென்பவன் இந்த இளையவீரனுடன் சண்டைசெய்யப்போகிறான் இவருக்குஉதவியாக யார்வந்தாலும், அவர்களுடனும் போர்செய்வான். வரவிருப்ப முள்ளவர்களெல்லாம் வரலாமென்றுஞ் சொன்னுனென்று சொல்லி, இளையபெருமானைப்பார்த்து நீர்புறப்படுகிறதா யிருந்தால் என்னோடு புறப்படுமென்று, எரிகின்ற மழுமுனைபோலக் கர்ணகிரமாகச் சொல்லக்கேட்டு, பரபத்திபண்ணும்பாக்கியமுடையவர்களெல்லாம் வணக்கி, உஜ்ஜீவிக்கும்படியான திருவடித்தாமனாகிவருடைய சர்வலோகசரணிரான ஸ்ரீரகுமந்தனர். தம்பி லக்ஷ்மண ! இவனோடுகூடவே புறப்பட்டுப்போய்வருவாய், தாமக்கி வேண்டாமென்று நியமித்தமாதிரத்தில், அதைக்கேட்டுச் சகுணசீலரான விடீஷ்ணுநீவான், ஸ்ரீயப்பதியான ஸ்வாமிசந்நிதியிலவந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ்சமாப்பித்து, ஸ்வாமீ ! நாமெல்லாரும் இளையபெருமானுடன் போகவேண்மியும், பிறகு இவனே அந்த அதிகாயனென்கிற வில்வீரனுடன் யுத்தஞ்செய்யப்பயிம். ஏனென்றான், அவன் அழியாதமுதல்வனான பிரம்மதேவனைநோக்கி, ஒருபெருந்தவஞ்செய்து பெற்றவரத்தினால், தேவர்களும், அசுரர்களுமான பெரியவீரர்கள்சேர்ந்து செய்தசண்டையிலும், அவன் செத்தவனுமல்லன், கொஞ்சமாவதுமனஞ்சலித்தவனுமல்லன், அதிகபலமுள்ளவனாகவு யிருந்தான். மேலும் உமாநாயகராகிய திரிநேத்திரருடனே ? அந்தக்கயிலாசமலையை வேறோடு பறித்தெடுத்தவனான ராவணனே ? தன்னிலும் இவனைமஹா வல்லவனென்றும் பரம்மருத்திரேந்திராதி சுமஸ்ததேவதா சமூகங்களுடனே மேருபருவத்ததைப் பேர்த்தெடுக்க வல்லவனென்றும் நினைத்து, அதற்கேற்ற ஆஹாரங்களெல்லாம் கொடுத்து வளர்த்தான். இன்னுமியன் அந்தக்ஷீரசாகரத்தை அந்த விஷ்ணுவும், வாசகியும், மந்தாகிரியும், அதைப்பற்றி யிருத்துக்கூடைய மற்ற தேவர்களும், வேண்டாமலே தன்காலினாலே கலக்கிச் சற்றுநேரத்திற்குள்ளே ஆலாவவிஷித்தையும், அயிர்த்தத்தையு முண்டாக்கிவிட வல்லனாக்கும். பிரளயகாலத்திலும் சிறந்த மஹா பிரளயகாலத்தில் அழியாதவைக ளென்னும்படியான அஷ்டதிக்குகளிலும் நின்று லோகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற பருத்தமஸ்தகங்கிவருடைய யானைகளை அவன் தோள்வலியால் தள்ளுவானென்று

பது ஒருபெருமையோ ? சக்கிரவாளமி
ரிப்பையும், தன் உள்ளங்கையால் தள்ளும்
வல்லமைபுடையவனாகும். வெருகால் வரையி
லும் கண்ணிமைக் கொட்டமாட்டான். விஷி
ண்டான சங்கரமூர்த்தியானவர், அக்கினிக
க்குகின்ற சூலாயுதத்தை அவன்மேற் பிரயோ
கித்தபோது, அதை அவன்கையில் பிடித்து
கொண்டு, இந்தச் சூல முன்னுடைய சூலம
ல்லவாவென்று அலகியமாப்ப் பேசினவ
னாகும். இவன் தன்னோடுபுகைத்த தேவர்க
ளுடைய ஊரைப் புகையெழும்படிச் சுட்
டெரிக்க வந்தகாலத்தில், வெற்றிமாலையைத்
தரித்த அந்த விஷ்ணுமூர்த்தி பகைவர்க
ளாகிய இவன் சேனைகளுடைய உயிரை உண்
ணும்படி விடப்பட்ட சக்கரத்தையும், தன்
வில் வல்லமையினால் தமித்துவிட்டவனாகும்.
உயிருள் எவைகளைப்போலொத்த ஆபுதங்க
ளா யுள்ளவைகளையெல்லாம் இவர்கள்மீது
அதிககோபங்கொண்டு இந்திரன் பிரயோகி
த்தபோது, அவைகளையெல்லாம் இவன்சிறும
ணலைப்போலப் பொடிசெய்துவிட்டு, அவ
னுடைய வஜ்ஜிராயுதத்தையும் தன்பாணங்க
ளினால் கீழேதள்ளிவிட்டான். இவன் வேத
சாஸ்திரங்களைல்லாம் கற்றிருக்கின்றான். ரு
த்திர னிடத்தில், தேவர்களுடைய ஆபுதங்களை
அவர்கள் வல்லமைகொண்டு, இவன் முன்னின்
று பிரயோகிக்கக் கூடாதபடியான வரமும்
பெற்றிருக்கின்றான். மேலும் அதிகசக்தியும்
பெற்று புத்தத்தையிட நல்லதென்றுமற்றொ
ன்றை யறிபமாட்டான். அதிருவாயிருக்கின்
றான். அதர்மமல்லாமல் வேறெயொரு நன்
மையென்பதை இவன் அறிபவேமாட்டான்.
புத்தமல்லாமல் வேறொரு ஆபாணமு மணி
யமாட்டான். புத்தத்தில் வலியில்லாதவர்
களைக்கண்டால், அவர்கள்மேல் ஆபுதத்தை எ
றிந்து அவர்களுடைய அரிபஉயிரை வேறுப
டுக்கமாட்டான். பலத்தைக் காட்டிலும், கீர்த்தி
யே உயர்ந்ததென்று விரும்புகின்றவனாகும்.
தேகத்தைவிட்டு உயிர்போகின்ற காலத்தினு
ம், வஞ்சகர்களே தன்னோடெதிர்த்தாலும்,
தன் தேசத்தவர்கள் செய்யப்பட்ட அந்த தந்
திரங்களையெல்லாம் அவர்கள் செய்தபோதி
லும், தான் அந்தமாய்ச்செய்கைகளைச் செய்கி
றதற்குக் கொஞ்சமாவது நினைக்கமாட்டான்.
மேலும் இவன் பிறப்பின் வரலாற்றைக்கேளு
ம், ஸ்வரம் ! வானவர்களுடைய லோகத்தை
த் தங்கள் கைவசப் படுத்திக்கொண்டிருந்த
மதுகைடவர்களென்கிற இரண்டு அரசர்கள்
முன்னு லொருநாள் அதிக வஞ்சகர்களாய்ச்,
சக்கராயுதத்தைத் தரித்தவரான விஷ்ணுமூ

ர்த்தியினிடத்தில் பகைகொண்டு திருப்பா
ற்கடனுக்குப்போய், ஓய் விஷ்ணுவே !
எங்களோடு நீர் சண்டைசெய்ய வாருமென்
றார்கள். அப்படியே நல்லது வாருங்களெ
ன்று நியமித்தார். அவர்களும் சண்டைக்குப்
புறப்பட்டார்கள். தங்களோடுபோர்செய்யச்,
சூரியன் ஆயிரங் கரங்களுடனே வந்தாலும்,
அக்கரங்களை முறைமுறையாகக் கழித்துவிட்
டுப் பரிசாசம் பண்ணும்படியான அவ்வீரர்
கள், அதிகபகைகொண்டு போர்செய்தார்கள்.
அந்தப்போரி லநேகநாள் கழிந்துபோய்விட்
டனாகள். தங்களுக்குத் தாங்களே சமமானாகி
ய அந்த மதுகைடவர்கள் தனித்தங்கத்தைப்
போலப் பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியையுடைய
அந்த விஷ்ணுவைப்பார்த்து, புகழுடைய
வர்களென்று பலனா எடுத்துப் பேசுவதினால்
பயனென்ன, யாவர்களாலும் மதிக்கத்தக்க பு
ருஷோத்தமனே ! உன்னைப்போல இனி நே
றொருவரும் உண்டோ ? என்று சந்தோஷி
த்துச்சொல்லி, நாங்கள் ஒவ்வொருவரோ ! இந்
த ஏழுலோகங்களைபு முன் மிழிந்து விடு
வோம். இப்படிப்பட்ட எங்க ளிரண்டுபேரு
டன் நீ இத்தனைநாள் சமபுத்தஞ்செய்தாயே!
நல்ல செட்டிக்காரன்தான், உனக்கென்ன வர
ம்வேண்டும் உன்மனதன்படியுடைய, அவற்றை
நீகேளாததற்கு முன்னமே கொடுத்தும் விட்
டோமென்றார்கள். அவர்கள், உனக்குவேண்
டியபடி நல்லதை நாங்கள் கொடுக்கிறதற்கு
என்ன வேண்டுமென்று கேட்டமாதிரித்தில்,
சர்வநியந்தாவாகிய அந்தப்பகவான், உங்களை
நான் ஜெயித்தேனென்கிறதற் கிடாக உங்களை
ஒடுக்கும்படியானவரம் எனக்குக் கொடுக்
கவேண்டுமென்று கேட்டருளினார். அதற்கு
ஒழுக்கப்படி நடக்கின்ற நீதிமான்களான அந்
த மதுகைடவர்கள் நாங்கள் வேறொரிடத்தி
லும் சாகமாட்டோம். உன்னுடைய தொடையி
லிறந்துபோவோம். நீ துணிவாக எங்கள்
சமீபத்தில் வருவாயானால், எங்கள் சொற்படி
நடத்திக்கொள்ளென்று வரங்கொடுத்தார்கள்.
அந்தவரம் பெற்றவுடனே விஷ்ணுவானவர்,
மேலுலகங்கள் கீழுலகங்களெல்லாங்கடந்து, எ
ட்டாதபடி தம்முடைய இடதுதொடையை
நீட்டினார். மதுகைடவர்கள் ஊழ்வினைப்படி
அந்தத் தொடையிலேறி நின்றார்கள். அப்
போது, அந்த விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் தம
து கையால் வலிய கதையை எடுத்துச் சுற்றி
யடித்தார். அந்த அடிபட்டு இருவரும்டிந்
தார்கள். தன் வாணமுடிந்த மதுவென்ப
வனுடைய மாயிசம்பட்டபடியால் இந்தப்பூ
வுலகமெல்லாம் மேதினியென்று பெயர்பெ

ற்றது. அவர்களில் மனவென்பவன் தான் இப்போது தன் வாணிகழிந்து மாண்டுபோன தேகவல்லமையுள்ள மும்பகர்ணன். இரும்புக்கிணையொத்த கால்களையுடையவனான, உடம்பென்பவன் தான், இந்தக் கூரியவெலாயுதத்தைக் கையில் வைத்திருக்கிற அதிகாயனென்பவன். நானறிந்த பூர்வோத்திர மிவ்வளவுதான் ஸ்வாமிபென்று, விபிஷ்ணுவான் சொன்னதைப் பெல்லாக் கேட்டி, நல்லகாரியஞ்சொன்னாய் தம்பீ! விபிஷ்ணுவென்று, மின்னல் நாலிப்பறக்கும்படியாக நகைத்துச் சொல்லுகின்றார். தம்பீ விபிஷ்ணுவானே! என்னுமிரகோடி ராவணர்களும், சுவர்க்கலோகத்தாரும், மற்றலோகத்தாரும், திரிமூர்த்திகளும், ஒன்றுசேர்ந்து வந்தெதிர்த்தபோதிலும், இந்த லட்சுமணன் வில் வித்தையின் பெருமையை நீ உன் கண்ணால் பார்க்கப்போகிறாய். சுவர்க்கலோகத்தாரா தானென்ன, பூலோகத்தார் தானென்ன, அந்த சாஷாது விபிஷ்ணுவானால் தானென்ன, வில் வீரர்களுக்கும் என்ன தானேதா னாகட்டும், பிரமதகணத்திவ்வளவுதான் ருத்திரமூர்த்தியும், தேவாதிபதியாகிய இந்திரனு மானுலுஞ்சரி, எந்த ம்பி எல்லாநாயுந் தோற்கடித்து விடுவான். இவன் தன் வில்லில் கையவைத்தானேயானால், தேவாதிபதிகளாகட்டும், கோபமென்பதாகட்டும், பலமென்பதாகட்டும், குற்றமற்ற வீரமேயாகட்டும், மற்றவைகளேயாகட்டும், இவனுக்கு தெரிந்தேறில்லையென்பவையெல்லாம் என்னுடைய அபிமானம் தன் பாணத்தோடு கூடவே! ஆகையாலும் போய் இப்பூமியில் விழுந்த போது, காக்கைப் பருந்து கழுஞ் முதலானவைகள் இவனுடைய கீழ்க்கிடத்திப்பதை நீயும் இலட்சுமணனுடனே பார்ப்பாயாக. என்னைக்குள் தெவிகையவஞ்சனை செய்து எடுத்துக்கொண்டிப்பாடுகு! அன்றைக்கே அந்த ராவணனும், அங்கைச்சார்த்த இவனுமெல்லாரும், முடிந்த விட்டார்கள். அவன் தன் பாரதந்திர சௌரபக் குறைபாட்டே னென்றிருக்கிறபடியாக, இதவனையிலு மெல்லாரும் உயிரோடருக்கின்றான். ஒரு நீருடன் மற்றொரு நீ தெறித்தது கூடாமல் நிற்குமோ? அது போலத், தர்மத்தடன் தர்மமே! எதிர்த்துப் பகைசெய்யுமோ? இந்த முழு கண்டிக்குடனே தேவர்களும் போய்செய்யமாட்டார்களே! அப்படிப்பட்ட புத்தத்தை நாமேறிட்டுக் கொணர்வந்தது, தர்மத்தைக் கொண்டு ஜெயிக்கவந்தோமென்பவன், வே

றொருவருடைய உதவியினாலா ஜெயிக்கவந்தோம். தம்பீ! இவர்களோடு யுத்தஞ்செய்து ஜெயம்பெறத்தக்கவர், அந்த ருத்திர மூர்த்தியொருவர், அவரல்லாவிட்டால் லக்ஷ்மியபதியாகிய அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவாலாக வேண்டும், அல்லது இந்தலோகக் கனைச் சிருஷ்டித்தபிரம்மதேவர் முதலான எல்லாராலும் முடியாவிட்டால், சமானமற்ற வல்லமையுடைய தர்மசொருபியாகிய இந்த இளையபெருமானொருவரோயாகும். இவருமல்லாவிட்டால் தானாகட்டும், மற்றவர்கள் யாராகட்டும், இவர்களோடு சண்டைசெய்யமுடியுமா! மும்பகர்ணனோடு வந்தது ஓராயிரவெள்ளஞ் சேனைபா! எவ்வளவோ சேனைகள் வந்தன. அவ்வளவுசேனையையும் ஒரு கண்ணத்திற்குள்ளாகக்கொன்றவர் இவரோயல்லாமல், வேறே யாராவது கொல்லக்கண்டாயா! நீயும் கூட வேயிருந்தாயே? அந்த பஹாதுஷ்டர்களை யெல்லாம் கொல்லப்போகிறவருமியவோ! அவர்களைக்கொன்று ஜெயமடையப் போகிறவருமியவோ! அந்தவீரர்களுக்கு மேலிட்டி நிற்கப்போகிறவருமியவோ! நான் வரவில்லை. இவரோடு கூட நமாத் திரமேபாவென்று அனுப்பினார்.

அப்போது இளையபெருமானாகிய லட்சுமணர் பெருமானுக்குத் தாம் சேஷியாயிருப்பதையும், பெருமான் நியமனமே தமக்கு உத்தராகமென்பதையும், பாரதந்திரிய சௌரபத்தையும் பிரகாசப்படுத்திப், பெரிய பெருமானாகிய தமதாசாரியரை லாகிக் காயிக் மாகிக் மாகிய, மூன்றுபிரகாரத்தாலும், தெண்டன்சமர்ப்பித்து, அதிபுத்திமானாகிய விபிஷ்ணுவான் மாத்திரமே சத்தியபூர்வமாகப் பின் தொடர்ந்துவா, அதிகாயன் வந்துநிற்கிற ரணக்களத்திலவந்து அந்தத் துவனுடனே பிரவேசித்தார். அப்போது வானரசௌசமுத்திரமானது, தென்கடலின்மீ தெநிர்த்து வடகடல் வந்ததுபோல இராகுசேனைக் கடலுயெதிர்த்தது. அப்படி எதிர்த்த வானசேனைகளில் பெரில் அதிகாயனுடைய- பாணப்படை- தோப்படை- குதிகாப்படை - ளாடப்படை யெல்லா மொருமிக்கச்சேர்ந்து போர்செய்ய யத்தனித்தனகள். மூன் பசுபாத்தத்தாற்செறப்பட்டுச் சறுக்கலுண்டாயிருந்த அந்த ரணக்களம் இப்போது இருதிறத்தாருடைய சேனைகளும் மிதித்தலினாலேகாய்ந்து செவந்தபுஷ்பத்தின் மகரந்தப்பொடியைப்போலச் செந்துளியெழும்பி ஆகாசத்தை யெல்லாம் மறைத்துவிட்டது. இடிக்குச் சமமான பேரினை முழக்கத்தாலு

ம், சங்குதொனியி விடிமுழக்கத்தாலும், வீரகாஜித ஓசையாலும், பயங்கரமாய் வந்த விவிலின் சப்தத்தாலும், நயிச்சமுற்றுச் சமுத்திரகோஷமும், அடங்கிப்போய் விட்டது. பாகர்ணாகிய ராகுசர்கள் மாணமடையும்போதெல்லாம், மலையினின்றும் பூமியில் விழுகின்ற அருவியாற்றைப்போல ரக்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு விழவும், மரங்களிலிருந்து முதிருகிற இலைகளைப்போலப் பிடுதுக்கொடிசுறுந்து விழவும், மலைகள்மீது பாய்கிற துபோலப் பெரியயானைகளின் தலைகளின் மேல் பல வானரங்கள் குதித்துப் பாய்ந்தன. பல மரக்கடங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக மலைகளைப்பிடிக்கி யெறிந்தபோது, அவற்றிலிருந்து தேனருவிகள் கீழே ஒழுகிவரும்படி மதலுலங்கள் ஒழுகுகிற யானைகளின்மீது அம் மலைகள்மோதி, ஒருயானைமற்றொருயானையுடன் தாக்கி விழுவதுபோல, மலையும் யானையுமாக இரண்டும் கீழே விழுந்தன. பல குரங்குகள் அரக்கர்களுடைய சில குதிரைகளைக் கைகளாற்றுகின்றன. சில குதிரைகளை நசுக்கிவிட்டன. சில குதிரைகளைக் கைகளா விறுக்கிப் பிடித்துத் தூக்கின. சில குதிரைகளைத் துண்டுதுண்டாக்கிவிட்டன. சில குதிரைகளை முன்னங்கால்வெறு பின்னங்கால்வெறு தலைவெறுகப் பல்லினுற்றடித்து எறிந்துவிட்டன. சில குதிரைகள் வானரங்களுதைத்த உதையால் ரக்தங்கக்கிக்கொண்டு துடிதுடித் திறந்தன. பல பிலவங்கங்கள் மோதினபோது, சண்டமாருதக்காற்றடிக்க அதனால் மேகக்களொன்றோடொன்று மோதுண்டு ஒதுங்குண்பதுபோல, ஓட்டமெடுத்தயானைகள் ஒன்றுடனொன்று தாக்கி தந்தங்கள் முறிபட்டு, அவைகளிலுள்ள மூத்துக்கள் பலபலவென்று துதிர்ந்தது; இந்தப் பிரகாரமாக யானைகளிறந்து, சத்தருக்களை மிதித்துத் துவைக்கின்ற கஜஜீர்த்துணையொத்த கால்கள் முறிபட்டு, யமபாசம்போன்ற வால்கள் அறுபட்டு, அவற்றின்பேரிலிருந்த பாகர்களும்கூட இறந்தார்கள். வானரவீரர்கள் மரங்களையும், கல்லுகளையும், மலைகளையும், வாள்போன்ற பற்களையுடைய மலைப்பாம்புகளையும், ராகுசர்களேறிவந்த யானைகளையும், குதிரைகளையும், தேர்களையும் வாரி வீசிசெய்யுதையால் ஒங்கிவளர்ந்திருக்கின்ற பெருங்காட்டைப்போல ஆகாசமுழுவதுங்காணப்பட்டது. வானரத்தலைவர்கள் மலைகளைப்பிடிக்கியெறிய அவைகள் ஆகாசமெல்லாம் பரவிச்சென்று கடலில் மேகம்பழுவதுபோல ராகுசசேனைகளின்பேரில் விழுந்தன. வானரவீரர்கள் ஓடமாட்டாமல் கால் சறுக்குண்ட குரூரராகுசவீர

ர்களைப்பிடித்து மழுவாயுதம், வேலாயுதம், வாளாயுதம், இவ்வகளைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற தோள்களோடுமடக்கி, அவர்கள் பெரியதேகத்தை சோச சோர்த்துப்பிடித்து, அவர்களுடைய ரக்தவெள்ளத்திலேயே மூழ்த்திக்கொன்று, அப்பிணங்களை அப்பெள்ளத்துடன் ஒழிப்படிச்செய்தார்கள். அதிக பலவந்தர்களான அளவில்லாதவானரங்கள் ரக்தப்பெருக்குகளில் நீந்தி நீந்திக் கையினைத்து, யானைப்பிண மேட்டின்மீது ஏறிநிற்க. அவைகள் அந்த ஆற்றில் அடித்துக்கொண்டு போனதினால், அவைகளுடனேபோய்க் கடலில் விழுந்திறந்தன. சேர் கெண்டைகளுடனெழும்புகின்ற அலைகளையுடைய ஆற்றில் தடியைநீட்டிப் பிடித்துப்போகின்ற குருடர்கூட்டம்போலக் கால்கள் கால்களாய் ஒழுகின்ற ரக்தப்பிரவாகத்தில் வானரவீரர்கள் ஒருவர் வாலையொருவர் பிடித்துக்கொண்டு வரிசை வரிசையாக இறங்கி நடந்துபோனார்கள். ராகுசசேனைகள் பலமுறை வானரசேனைகளின்மீது பாய்ந்து ஆயுதங்களாலடிக்க, அவ்வாயுதங்களை விலக்கி விலக்கி வானரங்களுடையகைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தேய்ந்துச் சிதைந்துச் சிந்துபின்னமாய் மாபிசங்க ளாகாசமுட்டச்சிதறுண்டு, அநேகவானரக்க ளிறந்தன. இப்படி வானரசேனைகள் வருத்தப்படுவதை இனையபெருமாள் பார்த்து பப்பபடாதேயுங்கள் பயப்படாதேயுங்கள் என்று அவர்களுக்குத்தையிரியம் பிறக்குட்படியான வார்த்தைகளை யெவ்வாஞ்சொல்லி, அவர்களுக்கு உணக்கமுண்டாக்கித் தம்முடைய கையிலிருக்கின்றதும், எமனுக் குயிர்பிச்சை கொடுப்பதுமான வில்லில் நானேற்றிக் குணத்தொனி செய்தார்.

அந்த நானேசையானது சாஸ்திரங்களெல்லா முழக்கிவிட்டாலும், ஸ்தூல பூதங்கள் குகைம பூதத்திலும், அசுக்குகைம பூதங்கள் தன்மாத்திரையிலும், அந்தத் தன்மாத்திரைகள் கிரமக்கிரமமாய்ப் பிரகிருதியிலு மொழிக்கியும், பிரம்ஸூகல்பம் முடிந்தும், காரணமாத்திரமுடியாத அந்தக் கடசிசூலத்தில் எவ் தப்பிரமாணமான நான்குவேதங்களும், ஸ்ரீயப்பதியினுடைய குணக்களை, பல்லாண்டி பாடி எங்குமாகக் கொஷித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல எங்கும் நிறைந்தது. உடனே அந்தவில்லிலிருந்து அநேகம்பாணங்கள் புறப்பட்டன. அவைகள் எண்ணிறந்த ராகுசர்களுடைய தேகங்களை யெவ்வாமுடிச் சல்லடைக்கண்களாகத் தொனைத்து, ஆகாசமுட்டப் பிணக்காடுகளாக நிறைந்துவிட்டன.

ஸ். அவர்கள் மார்புகளின்று புறப்பட்ட ர
 க்கெள்ளென்கள் கடலு நிறைத்துவிட்டதுகள்.
 பின்னும் அந்த அப்புகள் யானையின் துங்கை
 கையதந்தை தோளிராகளுடைய உயர்த்தி
 ட்டங்கள் தரித்திருக்கின்ற தலைகளைத் துண்டித்
 து குடுவாகளில் கால்களைத் துணித்து, அவை
 களின் மீதேறிவந்த ரத்தநிறக்கங்களைபுடைய
 பாக்ஷை தேவகளைச் சிவ்னாபின்னங்களை
 பிச்செய்து, வித்துகளை இவ்வுடரண்டாக மு
 ரித்து, வேலாபுதங்களை யொடித்து, வீரிக
 ள் அடவித்திருந்த பிரகாசமுள்ள கலசங்களை
 ப்பெயித்து, அவர்கள் மார்புகளைப்பிளந்து,
 தேவகளை மலையையப்போல தொறுக்கிக், கு
 டிராகளை உருவிப்போய், அவைகள் பூண்ட
 ருந்த தோளையுடத்து, யானைகளை எயனை
 ப்போலக் கொன்றதுகள். ப்ரீலட்சுமணபா
 ராததால் துண்டிக்கப்பட்டி, விசைபுடனே ஆ
 கையத்திற்போய்த் தோன்றுகின்ற வெற்றிபா
 ரைகளினவளைந்த வெள்ளைத் தந்தங்கள் லோ
 கருகியிழைத்து முற்றின் காலத்தில் ஆகாசத்
 திலிடமாக இருந்த அநேக மூன்றும்பிறைச்
 சந்திரர்களைப்போலப்பிரகாசித்துக்கொண்டி
 ருந்ததுகள். துயில ராகுசர்களுடைய பெ
 ரிய தலை இரண்டு அக்கிலிசொரிசின் தகைகளை
 யுடைய மூன்றும்பிறைச் சந்திரர்களைக் கல்
 விக்கொண்டு தொங்குபின்ற குண்டலங்களா
 கிய மின்னல்களுடனே, சந்திர மண்டலம்
 ஆகாசத்திலிருந்துதரமுவி மண்ணில்விழுந்து
 கிடக்கிறதுபோலக் கிடந்ததுகள். கூர்மை
 யான தந்தக்கையுடையவைகளாயும், துதி
 கை குறையுண்டு ரணக்களரத்தவெள்ளத்தில்கு
 ப்புந்து விழுந்தகிடக்கின்ற யானைகள், இந்த
 ப்பூயியைப் போர்த்தெயித்த ஆதிபருஷ்வரா
 கமூர்த்தியை யொத்திருந்ததுகள். புண்பட்டி
 உயிரிழந்த குடுவிகள், பூட்டிய பூட்டிகளவிழ்
 ந்த தலைமூப்பிலிருந்த பெரிய தோர்க்குட்
 டங்கள், புண்ணிபவசத்தாலே கலர்க்கத்தைய
 டைந்திருந்த அது குறையட்டி அந்தச் சவ
 ர்க்கத்திலிருந்த பூமியில்விழுந்த தெய்வ வி
 மானம்போலிருந்ததுகள். ப்ரீராமாதுஜரு
 டைப்பானம் சம்ஸாரித்தபடியால் தம்மிடத்
 திலிருந்த உயிரானது விட்டி நீங்காத பாபங்
 களை முற்றந்தி அடைகிறதற்குத் திரிபப
 யான மோகசுத்தைய டைந்ததென்று, தேச
 மாகிய காமகன் சந்தோஷித்தால் கூத்தா
 யிடுகதைப்போல ராகுசக் கவந்தங்கள் கூத்
 தாடினதுகள். தாட்பத்தெண்ணியிர வீரர்
 களிற்றதா லொருவந்தக் கூத்தாய்மென்கிற
 பிரமணம் பதார்த்தமே அது பதார்த்தமா
 தலால் ஸோடிக்கு மேலாகக் கவந்தங்கள் கூத்

தாடினபோது இறந்த வீரர்களுடைய தொகை இவ்வளவென்று எவராலாயினும் சொல்லிமுடியுமோ? முடியாது. யானையின் ரத்தப் பிரவாகமும், ராக்கிசர்களுடைய உதிரவெள்ளமும், மற்ற குதினைக்கூட்டத்தின் செந்நீராமும், காட்டிலும், மலையிலும், பெய்த மெகவருஷங்களா லுண்டாடிய பெருவெள்ளத்தைப்போலப் பரந்தோடி, தெய்வீக கங்காநதியைப்போலச் சமுத்திரத்தில் விழுந்தன. லட்சுமணருடைய பாணங்கள்பட்டித் தலைகளாற் ற அநேகராக்கிச உடற்குறைகள் யானைக்கழுத்திலுள்ள கயிற்றில் கால்கள் கோத்தபடியே யானைமேல் அங்குசங்களைக்கையிற் பிடித்திருந்து அந்தயானைகளைக்கொத்தி யோட்டுகின்றன. பலமுள்ள பாணங்கள்பட்டித் குதினா வீரர்களுடைய தலைகள் அறுந்துங் கீழேவிழாமல் முண்டங்கள் கையில்வாளைப்பிடித்துத் குதினைமேலிருந்தபடியே கூத்தாடினார்கள். ஸ்ரீமத்வேதமார்க்க மஹாரிஷிகளுடையசாபவார்த்தைகளைப்போன்ற பாணங்கள் தேர்வீரர்களுடைய தலைகளை அறுத்து நீக்கிவிடவும், அம் முண்டங்கள் கூட்டமாகக் கையில் பிடித்துவளைத்து அம்புதொடுத்துக்கொண்டிருந்தகை யோயாமல் வேகமாப் பாணப்பிரயோகம் பண்ணிக்கொண்டே யிருந்தார்கள். சீதாபிராட்டியாரொன்றிற் ஒரு யமனை ராக்கிசர்கள் தேடிக்கொண்டபடியினாலே, தங்கனையும், தங்கள் தகப்பனையும், தமையன்மாரையும், தம்பிரமாரையும், குமாரர்களையும், பேரர்களையும், மருமகர்களையும், சண்டபாருதக் கார்த்தைப்போல அதி வேகமாய்ச்சென்று, ஒரோ பாண முருவிக்கொண்டு போனபடியினாலே அவர்கள் பாவரு மாண்டுபோனார்கள். லட்சுமணரால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள் பாய்ந்து, அறுந்து உருண்டு கிடக்கின்றபெரியதலைகளைக் கழுக்குளில் சில கவ்விக்கொள்ள அவைகளிலிவைத்திருக்கிற ஆசையால் வேறே சில கழுக்குள் சகியாமல் கோழிகளைப் போல ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துச் சண்டைசெய்தார்கள். ஆயிரக் கணக்காகவும், ஆயிரகோடிக்கணக்காகவும், வருகின்ற அக்கினி முகபாணங்கள்மேலே வேகமாய்ப்போய்ப் பாய்கின்றபடியினாலே ராக்கிசர்களுடைய உடல்கள் மாபிந்து நசிக்க, அவ்வுடல்களிலுள்ள உயிரினைப் பிடிக்கிறதற்கு யமதூதர்களும், ஓடி ஓடிச் சில்கள் ஒப்பந்துபோகின்றார்கள். லட்சுமணருடைய பாணங்களால், மேருமலைபடியு மகைக்கும் வல்லமை யுள்ளவர்களான ராக்கிசர்கள் உடற்கமைதீங்கி மாண்டு துடிக்கின்றதைக்கண்டு இளைப்பெருமாளுடைய வல்

லமைக்காகத் தேவர்கள் தங்கள் தலைகளைக் கு
லுக்கினார்கள். ராக்கசர்களுடைய பிணமலை
களின்பாரத்தால் பூமிதேவிபு முதலுருநெளி
ந்து வருந்துகின்றவளாயினாள். இப்படிப் ப
ட்டசமயத்தில் தாருகனென்னும் பெயரு
டையவனும், மேருவுக்குச்சமமான தேசத்
தையுடையவனும், வடவா முகாக்கினியிலும்
கொடியவனுமான ஒருராக்கசன், யுத்தமே த
னக்கு விளையாட்டாகக்கொண்டு தேரோறி வி
ல்லைப்பிடித்து அதிலக்கிரங்கொண்டு வந்து எ
திர்த்துநின்ற, இவையபெருமாளீது அக்கினி
மயமான அநேக அம்புகளைப்பிரயோகிக்க, அ
வைகளெல்லாம், அவன் முன்னால் பெற்றிருந்
த வரங்களைப்போல ஆகாசம்பூமிமுழுவதும்
எள்ளிடஇடமில்லாமல் மூடிக்கொண்டதுகள்.
அதுகளை இவையபெருமான் அதிதீக்ஷணமான
சில பாணங்களால் இருந்த இடந்தெரியாமற்
போகப்பண்ணினார். அந்தப் பாணங்களில்
ஒன்று அவனுடைய தலையையு மறுத்து விட்
டது, அந்தப் பருத்ததலையானது, வெருவேக
மாய் மலையிலிருந்து மேகம் எழும்பினது
போல ஆகாசமார்க்கத்திற்போயும் கர்ஜித்
தது. அந்தச் சப்தத்தைக்கேட்டு அவனுயி
ரைப் பிடிக்கும்படிவந்த தூதர்களே அல்
லாமல் யமனும் பயந்தான். அவனிறந்தபிற
கு காலனென்பனும், குலிசனென்பவனும்,
காலசங்க நென்பவனும், மாலனென்பவனு
ம், மருத்தனென்பவனும், கணிச்சியென்பவ
னும், வெரு வேகமாய்வந்து லக்ஷ-மண்ணா எ
திர்த்துத் தூரீப்பாலைகளைப்பேசிச் சூலாயு
தத்தையும், பாசத்தையும், வேலாயுதத்தையு
ம், அடுக்கடுக்காய்ப் பிரயோகித்தார்கள். அப்
படி யவர்கள் எறிந்தவைகளும், வீசினவை
களுமான அநேக ஆயுதங்களைபெல்லாம், ல
ட்சுமணர் துண்டுதுண்டாக்கி, அந்தத் துஷ்
டர்களுடைய பெரியதலைகளையுமறுத்து, அ
வர்களுக்குக் குகவியாகவந்த ரத கஜ, தூக பதா
திகளையுஞ் சிக்கு பின்னமாய்ச் சிதறிப்போ
கும்படிச் செய்தார்.

அந்தச் சமயத்தில் அதிகாயனுடைய
சேனாவீரர்கள் ஐம்பத்தாறாயிர மதயாணை
களைச் செலுத்திக்கொண்டு, லட்சுமணனைச் சூ
ழ்ந்து அவரவர்கள் பலபல ஆயுதங்களை மே
க வருஷம்போல வருஷித்தார்கள். அன்றியு
ம் வானரசேனைகளி லொருவராவது, அப்புற
ம் போகவொட்டாமல் சூழ்ந்து பெருங்கூட்
டமாக மலைளைப் பெருங்கைகளில் கொண்டு
வீசிப்பெறிந்தும், ஆயுதங்களால் நொறுக்கியு
ம், கர்ஜிப்பினால் வானரர்களைக் கலங்கிப்
போகும்படியுஞ்செய்தார்கள். அந்த ராக்கச

வீரர்களாலே எறியப்பட்டவைகளும், எய்ய
ப்பட்டவைகளும், இடியோசையுண்டாகும்
படி ஒன்றையொன்று கிட்டித்தாக்கி, அதி
வேகமாய்ச் சூழ்ந்திரும் பொங்கிவந்ததுபோ
லவும், உகாந்தகாலமேகம் மூடிக்கொண்டது
போலவும், லோகமுழுதும் நெருங்கியபடி
யால் பூமி ஆகாசம் திக்குகளெல்லாம் மறைந்
துவிட்டதுகள். இதுகளைபெல்லாம் லட்சு
மணர் தம்முடைய பாணங்களால் லுத்தறத்
துத்தள்ளி, ஆயுதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டி
ருக்கின்ற கைகளைத் துண்டுதுண்டாக்கிக் கன்
னமதம், கபோலமதம், பீஜமதமென்கிற மு
ம்மதங்களையுடைய அவர்கள் யாணைகளையும்
அம்புகளால் எய்துகொன்றார். மேலும் ப
த்துப்பாணங்களால் மலைபோன்ற யாணை
களுடைய தந்தங்களும், துதிக்கைகளும்அற்று,
வலிய தலைகளும் அறுந்து, மேகங்களைப்போ
லச் சுருண்டு வீழ்ந்ததுகள். லட்சுமணர் ஒவ்
வொருவருக்கு ஒவ்வொருபாணம் பிரயோகி
க்கவே ! இடியையொத்த அந்தப் பாண
ங்கள்பட்டு யாணைக்கழுத்துக் கயிற்றில்மாட்
டியிருக்கின்ற பாகர்களுடைய இரண்டிகால்க
ளும்ற்று, ஆயுதப்பிரயோகஞ் செய்கின்ற ரா
க்கசர்களும் விழுந்தார்கள். மதங்களைப் பொ
ழிந்துகொண்டு யாணைகளு மலைளைப்போ
ல விழுந்ததுகள். சில யாணைகள் மேற்ற
விசும், அத்தவிசை இறுக்கியபடிச் சசைவா
ர்களுள்ள மார்புமபிளப்புண்டு, இடிபோல் மு
ழங்கும்படி வல்லமை யுள்ளவைகளாகிய
கூரியபாணங்கள் துழைந்து முதுகிலுருவி
னபடியினாலே மதங்களைப் பொழிந்துகொ
ண்டு திக்குவிதிக்குகளாகக் கருமலைளைப்போ
ல் விழுந்துகிடந்ததுகள். கொடிகள்முறிந்து
அங்கங்கேபற்றியெரியத்தக்கதாச அக்கினி யா
ஸ்திரங்கள் தேடிக்கொண்டுபோகின்றபடியா
ல்யாணைகள் அறுபட்டு, அந்தயாணைகளைச் செ
லுத்தினவர்களுடைய தலைகளு மறுபட்டது
கள். அதனால் கண்குழிந்த பேய்கள் காற்று
ள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்
று சம்மாயிராமல், தங்களுக்கு வேண்டிய ம
ட்டியும் பிணங்களைக்கொள்ளுகொள்ளையாய்வா
ரிக்கொண்டதுகள். லட்சுமணர் பலங்கொண்
டு விரிசின்றபாணங்கள் மழையிலு மிசுதிபா
கவந்து படுகின்றபடியால் இடிவிழுந்தமலைக
ளைப்போலக் கூட்டங் கூட்டமாக உருளுகின்
ற யாணைகளுடைய ரத்தவெள்ளமானது, கறு
த்த யாணைக்கூட்டத்தோடு சிவந்தநிறமுள்ள
யாணைக்கூட்டம் போரிட்டதுபோலக் கடலி
ற்போய் விழுந்ததுகள். சிலயாணைகள் தக்க
ளைச்செலுத்தும் பாகர்கள் மாண்டபடியால்

ஒழுங்காய்ச் செல்லாமல், சூலகால விஷித்தை யும், இடியையுமொத்த - கோபத்தையும், ஒசையையும், உடையதுகளாய், மதமேறி வெறி கொண்டு மதஜல மழைபோலச் சொரிய ஒன் றோடொன்று எதிர்த்துச் சண்டை செய்தது கள். இவ்வாறு சுயித்தினை இளஞ்செங்கம் பா ணக்களை எய்து அம்சப்படுத்துவதினால், சில யானைகள் கால்களற்றன. சில கஜங்கள் துதி க்கையிற்றன. சில யானைகள் வால்களற்ற து கள். சில கரிகள் குடல்சரிந்தன. சில கு ள்சரங்கள் தோல்வழுக்குண்டு போனதுகள். சில வேழங்கள் மழையைப்போல வீழிட்டு, வளைதடிக்கொப்போன்ற தந்தங்கொழிந்தது கள். ராஜாசனாரிகள் எட்டி திக்குகளிலும் நிறைந்து, பதினாறுவகையான ஆயுதங்களை யும், அவரவர்கள் விட்டவிட்டபடியே லக்ஷ-ம ணர்பூண்களால் அவர்களும் அறுந்தார்கள். அவர்க ளாயுதங்களு முறிந்தன. தீயைச் சொரிவிற கண்ணையுடையவர்களாயும், பெ ரிய தேகாதிர முள்ளவர்களாயும், கோப முற்ற வீரவார்த்தைகளைப் பேசுகின்றவர்க ளாயும், லட்சுமணர்மீது கடல்புரண்டு வ ருவதுபோலவந்து, அநேகதுஷ்ட ராஜாசனார் அவுபத்தாறாயிரம் யானைகளை அக்கினியைப் போலச்செலுத்தி, அநேக சித்திர விசித்திர மாக அஸ்திரப்பிரயோகம் பண்ணிக்கொல்லு கின்ற வீரத்தொழியையுடைய லட்சுமணரை ப்பார்த்து, விவிடுத்தயானைகளை உன்னுடைய அஸ்திரங்களால் கொல்லு பார்க்கலாமென்று சொல்லார்கள். மேகங்களினாலே மூடப் பட்ட செவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியனை ப்போல அந்த யானைக்கூட்டங்களுக்குள் ம றைத்து விளங்கிய வீரசொமணியாகிய இளை யபெருமான் இந்திர தனுக்குச் சமானமா கிய வீரனாவனத்தார். உணர்த்தமாத்திரமே யானையாகிய மேகக்களெல்லாம் சிதறண்டு தலைகால்கள் தங்கிக்கொண்டு பூமியில்விழுந் தன. மேக மிகுதியால் செவியடியில் மதமழையைப் பொழிவின்ற வைகளும், ம லையையும், கடையுமொத்த தேகங்கையுட டவைகளும், கண்களில் திரவ்திரளாக நெரு ப்பைபச் சொகிடுங் தவைகளாமாகிய யானை களில் சில முதகு யினந்தன. சில மல்தகம் தந்தன. சில பலம்பொருந்திய துதி க்கையற்றன. இப்படி பலவாறுகள் சின்னாபி ல்கூடப்பட்டும் தமக்குண்டாகிய மதமாத்திரம் தீக்கிடைய. சில யானைகள் ஊழிகாலச் ச ண்டமாருதம் மோதுவதினால் தன் னளவுக்கு ய்ளாகவே அங்களை விசிக்கொண்டிருக்கிற் ற சமுத்திரதீர் கைபுரண்டு வருவதுபோல

எண்ணுக்கடங்காமல் பலக்கொண்டு விசையா கப் புறப்பட்ட பாணங்கள் முகபடாமணிந் த மல்தகத்தில் பட்டுருவப், பூமியில் பெய்கி ல்ற மேகஜலத்தைப்போல மதஜலத்தைப் பொழிந்துகொண்டே மாண்டன. சிறகு களுடனே மிகுந்தவேகமாய்ப் பறந்துகொ ண்டிருந்த பருத்தமலைகள், தேவேந்திரன் கூர்மழுங்காத வஜ்ஜிராயுதத்தினால் வீசப் பக் கங்களில் பறந்துபோவதற்கிசைந்த சிறகுக ளற்று விழுந்தாற்போல மூன்றும்பிறைச் சந் திரணக்கொப்பாக நெற்றியில் அர்த்த சந்திர பாணம்பட்டு சிலயானைகள் மடிந்தன. சூரி யனுக்குச்சமமாகிய பாணங்கள்பட்டிக், கோ பமாறமுல் வேகமாய்க் குமுறுகின்ற மேகத் திற் கொப்பாகக் கர்ஜிக்கின்ற அநேக யானை கள் ரணக்களத்தில் பின்வாங்காமல் நிற்கவும், பல பாணங்கள்பட்டு, அளவிறந்த யானைகள் பிளப்புண்டு, அவற்றில் நின்றும் ஒழுங்கி அ லைமோதி ஓடுகின்ற சிவந்த ரத்தப்பிரவாகத் தில் முழுங்கிய மலைகளைப் போலக் கடலி ற்போய் விழுந்தன. சில யானைகள் தங்க ள் கண்களில் கூர்மையான பாணங்கள்வந்து தைக்கிறதைக் கண்டு இவ்வள வவ்வள வென்னு த கோபத்துடனே கும்பல்கும்பலாகப் பூமி யும் பொடிப் பொடியாய் நெறிந்து போ கும்படி திக்குத்திசைதெரியாமலோடி ராஜா ச சேனாசமுத்திரத்தை மிதித் தழுக்கிவிட் டன. இளையபெருமான் ஒரு பிரயோகத் தில் ஆயிரங் கூர்மையான பாணங்களை மேக ம் பொழிகின்ற ஆயிரந்தானைகளைப்போல எ ய்வதினால், அப்பாணங்கள்பாய்ந்து இரண்டா யிரம் மதயானைகளிற்றந்து விழுமேயானால், அவருடைய காவேக சாவேக விவ்வித்தையை ஆராய்ந்து நிச்சயிப்பதற்குத் தேவர்களாலு முடியுமோ? தேர்கள்முறிந்து, யானைகள் ளறுந் து, சண்டைசெய்கின்ற கோபமுள்ள வீரர்க ளிறந்து, விசயலட்சுமி நிர்த்தனஞ் செய்கின்ற ரணக்களத்தில் குதிக்கூட்டங்கள் பொரிந் து, இவையெல்லாம் நான்குபக்கத்திலும் மோ துகின்ற யானையின் ரத்தப் பிரவாகத்தில் அக ப்பட்டு, அப்புற மிப்புறம் போகாமல் போர் க்களத்திலே தேங்கிநின்ற விட்டன. இப்படி அறுபத்தாறாயிர மதயானைகளும் ஒருநாழிகை செல்வதற்குள்ளே துண்டு து ண்டாய்ச் சிதைந்து, சூரியக்குவியலாகக் கி டந்த படியினாலேல்லாகத்தாரால்மலைகளோ? யானைப்பிணக்கூட்டமோ? என்றறியக்கூடாத வைகளாயிருந்தன. பிரத்தியேகமாயிருந் த ஒருகோடிடானைகளை ராவணன் அந்த அதி கையனுக்குத் துணையாக அனுப்பினான். மு

ன்ன மொருகோடி யானைகள் பட்டனாக், வருகின்ற வழியெல்லாம் மதநீ ராறாய்ப் பெருக்கெடுத்தோட, இப்போது வந்த யானைகளை ராணசுவீரர்கள், இடிபையொத்த அம்புகளைப்பொழிசின்ற இரண்டு குதையைபுடைய இந்நிர தணுகஞ்சு சமமான வில்லைகையிலே வைத்திருக்கின்றவெற்றிபெற்ற சிம்ஹத்திற் கொப்பாகிய இளைய பெருமாளுக்கு முன் செலுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இந்த லோகத்தி லெத்தனை மலைகளுண்டோ! அத்தனையையும் உருவத்தால் தொற்கடிக்கின்றவைகளும், ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பானவைகளுமான அந்த யானைகளெல்லாம் லட்சுமணனாவந்து கும்பல் கும்பலாய் நாலுபக்கமுஞ் சூழ்ந்துக்கொண்டனாக். அந்த அளவிலாதவடவா முகாக்கினியைப்போலக் கோபிக்கின்ற யானைகளெல்லாம் அவருடைய வில்லிலிருந்து புறப்பட்டபாணங்களால் சில தலையற்றனாக். சில கால்களற்றனாக். சில உடல் பிளந்தனாக். மூப்பத்தாறு யோசனைதூரமடிகும், நான்கு திசைகளிலும், மதயானைகளி னுடையசஞ்சாரமே யாகிவிட்டதென்று யாவரும் பயந்தார்கள். வானரக் கூட்டமெல்லாம் நசுங்கிக் குழம்பி அந்தப் பூமியே வேறுபட்டுப் போய்விட்டது. பேய்க்கூட்டங்கள் வால்பக்கமிது, தலைப்பக்கமிது, என்று தெரியாமல் யானைப்பிணங்களை மலையைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறதுபோலத் தூக்கிக்கொண்டு போயினதென்பக்கங்களில் அலைவீசிக்கொண்டிருக்கின்ற ரகத்தகடலுடனே சிதைந்து மாண்போன சேனைகளை வாரிக்கொண்டு மதஜல ஆறுகள் பலபலவாய்ப் பாய்ந்தன. லட்சுமணர் ஒரு பாணத்திற்கு ஒருயானை இறந்து விழும்படியாக அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு இடியையப்போன்றவைகளும், யமணப்போன்றவைகளும், முருகனதுவேலுங்கண்டு நாணத்தக் கவைகளும், கடலையும் வற்றடிப் பவைகளுமான பாணங்களால், மேகம்போல மதஜலத்தைப்பொழிசின்ற யானைகளைப், பதியையிரம், பதியையிரமொவ்வொரு பத்தியாகக்கொன்றார். இந்தப் பிரகாரமாக இளையபெருமாளுடைய பாணங்கள் யானைகளைத் தேடித்தேடிக்கொல்லுகின்றதைக்கண்டு, யானைபோல உயர்ந்து காணப்படுகின்றபடியால் மலைகளும் பயந்தனாக். யானைபோலக் கறுத்துக் காணப்படுகின்றபடியால் மேகங்களும் நயிங்கினனாக். சோலைகளும் அஞ்சினனாக். மற்ற பெரிய பொருள்களும் தங்கள்நிலை மாறினனாக். திக்கஜங்களும் தங்கள் ஸ்தானம்விட்டு நழுவினனாக்.

கடலைகளும் துடிதுடித்தனாக். சிவபுத்திரராகிய ஐந்துகையுள்ள விராபகரும் தாம் யானை யுருப்பெற்றிருக்கின்றமையால் இராமாநுஜருடைய பாணம் தம்மையும் கொல்லுமோ வென்று திரிக்கிட்டாடொன்றால் மற்றவைகளைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லவேண்டியதென்ன. விறகுதகளிற் பூட்டியிருக்கின்ற நான்குசையானது, கட்டைத் தத்தளிக்கும்படிச்செய்து, சுவர்க்க லோகமெல்லாம் கிபி கிடாயமான மாக்கிவிட்டது. அந்தவில்லிலிருந்து புறப்பட்ட பாணங்கள் வேகமுள்ள ராணசுவீரர்களுடையதலைகள், உடல்களிலெல்லா முருவினனாக். அந்தப்பாணங்கள்பட்டு மத்தகஜங்கள் இடி விழுந்தமலைகளைப்போல் அடிசாய்ந்து விழுந்தனாக். இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் ஆஞ்சநேயர் ஏழு சமுத்திரம்போல் வந்து ராணசுவீரர்களால் ஏவிய மிகுந்தயானைகள் மடியத்தக்க ஒருசெய்கையைச் செய்கிறேனென, ஏ வீரர்களே! துள்ளிக் குதியாதேயுங்கொன்று சொல்லி வேல்பாய்வதுபோலப் பாய்ந்துவந்து வீரகர்ஜனைசெய்து கண்களில் தீப்பொறி பறக்க ஒருபெரிய மதயானையைப்போலக் காணப்பட்டு, அஜசங்கராதிதேவர் முதலியோரை உபத்திர வஞ்செய்து கொண்டிருந்த இரணியன்முதலிய அசுவர்க்கக்களை நாசமாக்கும்படி அவதரித்த ஆதிநரசிம்ஹம்போல அதி உக்கிரங்கொண்டு ஸ்ரீராமநாம ஸ்மரணபண்ணி, யமதண்டம்போன்று வளர்ந்திருந்த ஒரு மராமரத்தைப் பிடுங்கி, இருப்புத் தடிபோன்ற நீண்ட துதிக்கைகையுடைய மதயானைகளெல்லாம் ஒருமிக்க மாளும்படியாக, ஊழிக்காலத்தில் பெரும்பூதங்களும், உகாந்தகாலமேகமும் கலந்து அழிக்கும்போது, மலைகளின்மீது பேரிடி விழுவதுபோலச் சாடினார். அப்படிச் சாடுகிற காலத்தில், தம்முடைய கால்மீதியில் பல யானைகளும், நடக்கும்விசையிற் பல யானைகளும், வல்லமையிற் பல யானைகளும், உதையிற் பல யானைகளும், காலத்திதலிற் பல யானைகளும், வாலாற்பல யானைகளும், வால்துணியாற் பல யானைகளும், வாய்ச்சொல்லின் வேகத்தாற் பல யானைகளும், கைவீசுதலிற் பல யானைகளும், ஓரிடத்தி லிருந்தோரிடத்திற் குதிக்கிறதினும் பல யானைகளும், குத்தகிறதினும் பல யானைகளுடாளும்படிக்கொன்றார். சில யானைகளைப் பற்றி யிழுத்தும், சில வற்றைப் பிளவுபிளவாகப் பிளந்தும், சில வற்றை நகங்களாற் கீறியும், சில வற்றைப் பனைமரத்தைப் பற்றி முறிக்கிறதுபோல துதிக்கைகளைப்பற்றி

முறித்து; சில வற்றைக் கைபால் குடைந்
தும், சில வற்றைக் கிழித்தும், சில வற்றைத்
துண்டித்தும், சில வற்றைப் பல்லாற்கொள
வியும், சில வற்றை மத்திட்டுக் கடைவது
போலக்காலக்கடைத்தும், சில வற்றைத் து
ண்டித் துண்டமாகக் கடித்தும், சில வற்றைப்
பற்றிக் குண்டிக்கட்டாக வளைத்தும், சில வ
ற்றை பொடித்தும், சில வற்றினுடைய நீ
ண்ட தந்தங்களை பிங்கியுக் கொன்றார். சி
ல யானைகளைக் கைகளினால் வாரி வாரிச் சமுத்
திரத்தி லெறிந்தார். சில யானைகளை இழுத்
துச் சுற்றி பலபயச்செய்து உருட்டினார். சி
ல யானைகளைப் பூமிபிற்போட்டு அடைத்துவி
ட்டார். சில யானைகளைப் பிடித்துப் பூமியி
லறைந்தார். சில யானைகளைக் குடலைப் பிடு
க்கினார். சில யானைகளைச் சுவர்க்கலோகத்தி
ல் விழுப்படி விசினார். சில யானைகளை மிதி
த்துக்கொத்தார். சில யானைகளை முகத்தி
லுதைத்தார். அநேக யானைகளை மலைப்பா
மைப்போல தம்முடையவாலினாலே சுற்றிவ
ளைத்துக்கட்டி பாசர்களுடனே வேகமாய் ம
லைமேல் மோதியடித்துக் கொன்றார். முன்
னே தம்மேல்வந்த யானையைத் தோலுரித்து
க்கொன்ற சாக்ஷாது சிவபிரானே ! தாம்
என்பதற்குத் திருட்டிடைந்தமாகத் தம்முடை
ய பெரியவாயில் அநேக யானைகளைப் போ
ட்டு உதப்பினார். இப்படி ஒருகண்ணப்பொ
ழுதுக்குள் சூரியம்பானைகளைச் சிம்ஹத்தை
தைப்போலக்கொன்றார். அப்படிச் சொல்லு
ம்போதே சைய பருவத்திலு முயர்ந்த தூ
றாயிரம் மதயானைகள் அதிக வேகத்துடனே
ஆஞ்சநேயருக் கெதிராகவந்ததுடன். அவை
கையெல்லாம் உருமாய்ந்து இன்னபொருளெ
ன்று தெரியவொட்டால் உழவுநிலத்துச் செ
ற்றைப்போ லாகும்படித் துடைத்தார். இ
ப்படி ஆஞ்சநேயர் கண்ணப்பொழுதுக்குள்
ளாக அந்தயானைகளில் லக்ஷம்யானைகளைக்
கொன்றார். மற்றவைகையெல்லாம் இவைய
பெருமான் அர்த்தசந்திரபாணத்தினால் கொ
ன்றுவிட்டார். இதைக்கண்டு ராக்ஷசர்களெ
ல்லாம், அதிக பயக்கொண்டு திக்கு விதிக்குக
ளாக ஒட்டப்பிடித்தார்களே. யானைப்பிணங்
கள் தக்கன்மேல் விழுந்தபடியால் அதிலகப்
பட்டு தக்கிப்போன ராக்ஷசர்களும், தக்கி
ப்போகாம ஓயிர்த்தப்பிடுருந்த ராக்ஷசர்களு
ம், உடம்பெருக்கி புழுக்கத்தால்வெந்து சூழ
ப்பிட்டபொருள்கள். மற்றவர்க ளெல்லாம் தா
ம் தாமேநிவந்த தோளையிழந்து பாசசரிக
ளாக முன்னேபோக அடைப்பார்த்து, அதிக
கோபக்கொண்டு தேவாந்தகனென்பவன் ஒரு

ருவனாய் ரத்தவெள்ளத்தி லங்கட்கே பிணக்க
ள் மலைமலைபாகக் குவியப்பெற்று அந் திபயங்
கரமாய்த் தோற்றுகிற அந்த ரணக்களத்தி
லே தனித்தேர் விட்டுக்கொண்டு வந்தெறிந்
து, அக்கினிக்குச் சமானமாகிய சில பாணங்
களை அனுமால்மீது பிரயோகித்துத் தேகத்
தைச் சல்லடைக்கண்களாய்த் தோனைத்து; இ
டியையப்போலக் கர்ஜித்தான். அப்போது
அனுமனும் ஒருபெரிய மரத்தைப் பிடுங்கி
அடா! இதோ உன்னுயிர் போய்விட்டதென்
று அவன்மேல் விட்டெறிந்து அஷ்டகாசஞ்
செய்துநின்றார். அதைக்கண்டு தேவாந்தக
ன் அக்கினியைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற கூர்
மையானபாணத்தை அந்த மரத்தின் வேகத்
தை அடக்கக் கடவாயென்று பிரயோகித் தந்
தமரத்தைத் துண்டாக்கிவிட்டான். அதைக்க
ண்டு வானரகுலத்தி லொருசிப்ஹம்போ லி
ருக்கின்ற அனுமான் வேறொரு மலையைப்பி
டுங்கியெறிய, அது தன்மேல்பட வரும்போ
து, அது தன்மேல் பதிதற்குள்ளாகத் தேவாந்
தகன் அந்தமலையைப் பாணத்தால் உடைத்
துவிட்டுச் சந்தோஷித்தான். ஆஞ்சநேயர்
அதிக கோபங்கொண்டு வில்லி லம்பைப் பூ
ட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற அந்தத் தேவாந்தக
ன்மீது புறவிண்மேல் ராஜாளிப் பாய்வது
போற் பாய்ந்து, அவன்கையிற் பிடித்திருந்த
பெரிய வில்லைப்பறித்துத் தேவர்க ளெ
ல்லாம் பல்லாண்டுடனும்படி அதை அநேக
துண்டிகளாக முறித்தார். அவருடைய வல்ல
மையைக்கண்டு வெகுகோபமாய்த்தேவாந்தக
ன் ஒருதோம ராயுதத்தையெடுத்துத் தேவர்க
ள் பயப்படுமபடி அனுமானுடைய இடது
தோளில்மோ திக்கஜ்ஜித்தான். அதைக்கண்டுஸ்
தீர்மோகத்தைநீக்கி, இந்திரிய ஜெயம்பெற்ற
ஆஞ்சநேயர் அதிக கோபக்கொண்டு அவனு
டைய தோமரத்தைப்பிடுக்கி, இடி யிடித்தாற்
போலமோதி, அவன் தேவையுடைத்துச், சார
திதலையைச்சிதைத்துத், தேவர்களுக்கு முகம
லர்ச்சியை யுண்டிபண்ணினார். அப்போது அந்
தக் காலாந்தகன் ஒருகுலாயுதத்தை யெடுத்து
ப் பிரயோகிக்கும்படித் தொடங்கினான்.

அவனை ஆஞ்சநேயர் ஒரு இமைகொட்
டி முன்னமே அவன்மேல் எதிர்த்துப்பாய்ந்
தார். காலகோடி விஷத்தைப் பார்க்கிலுங்
கொடியவனான அந்தத் தேவாந்தகனும், எதி
ர்த்துநின்றான். அனுமான் யமனுடைய த
ண்டாயுதத்துக் கொப்பான தம்முடையகை
யால் அவன் பிடர்மூலத்தில ஒரு குத்துக்குத்
தி, அவனுடைய தலையைமடக்கி உயினாயொ
டுக்கினார். அதை அதிகாய நெதிரேநின்ற

பார்த்துக்கொண்டிருந்து, வடவாமுகாக்கினி
பைப்போற்சிறிப் புண்ணிலிருந்து வழிவது
போ லிருகண்ணிலிருந்து ரத்தவெள்ளம்
பொழிபும்படியாக இப்போதே உன்னுயி
ரையுண்பிவிடுகிறேன், உன்னை இனி விடமாட்
டேனென்று சொல்லிக்கொண்டே தன் தே
னாவேசமாய் விட்டுக்கொண்டு அம்பு வருவ
துபோலவந்தான், அனுமானும் அப்படியே
சலியாமல் நின்றார். அந்த அதிகாயன் வரு
ம்போது, முன்னிட்டசேனை பின்னிடவும்,
பின்னிட்டசேனை முன்னிடவும், பிரிந்துநிச்
சுவர்களைல்லாம் ஓடிவந்து ஒன்றாய்ச் சேர்ந்
தார்கள். இப்படி அதிகாயன் மேருமலை
போலேயிருக்கின்ற அனுமானை வந்தெதிர்த்
துப் பொன்மலையையும் முறிக்கும் வல்ல
மையோடு தோன்றிச் சொல்லுகின்றான்.—
நீ என்னுடைய தம்பியாகிய அஷ்டகுமாரன்
தனித்து வந்தவனை வெட்டாந் தனாயில்
போட்டுத் தேய்த்து நசுக்கிக் கொன்றுவிட்
டுக் கடலைத்தாண்டி ஓடிப்போய் விட்டபடி
யினாலே தப்பிப்பிழைத்துப் போனாய். இ
ப்போதுவந்து நடுவேதுழைந்து தேவா
ந்தகனையுக்கொன்றாய். அதைப்பார்த்து எதிர்
ந்துவந்தேன். உனக்கு ஆயுள்நான் முடிந்து
விட்டபடியால் இன்றைக்கு அடிப்பட்டாய்.
இன்றைக்கு நீதப்பினால் இனி என்றைக்கும்
உன்னோடு நானெதிர்த்தேயில்லை. நீ பெங்
களை அனேகவிதமாய்வருத்தப்படுத்தியிருக்கி
ன்றாய், இந்தலக்ஷணமணியையும், உன்னையும்வெ
ற்றிபெருமல் வியர்த்தமாய்ப்போகாத என்
பாணவருஷத்தால் கொன்றால்ல்லாமல் நான்
திரும்பிப்போகின்றதில்லை, இதை நீகெட்டியா
ய்நம்பு, இந்தவார்த்தை தப்பமாட்டாது. தப்ப
மாட்டாதென்று, தன்னிரண்டுகையையும் பி
சைந்து மேகங்காஜிஜித்ததுபோலச் சப்தித்
துச்சிரித்தான். ஆஞ்சநேயர் ஓய் குகையிலிரு
க்கின்ற கிம்ஹத்தையொத்த அதிகாயனே !
என்னை அப்படியே நீ கோபிக்கலாம், உன்
ன்னேதிற்கின்ற திரிசிரனென்பவனையும், உன்
னோடுகூடப் பூமியிற்போட் டணாத்துவியும்
படியாகக் கூப்பிடுவென்று சொன்னமாதிரி
த்தில், அதுகேட்டுத் திரிசிரனென்பவனும்,
ஆமாம் நீ சொன்னது மெய்தானென்று
கொஷித்துக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தான்.—
ஸ்ரீராமதூதரும் சாம்பசிவாமிச பூதருமாகி
ய ஆஞ்சநேயரும் அவர்களுடனே எதிர்த்து
உக்களில் சாகாதவர்களைல்லாம் பலமுள்ளவ
ர்கள்தானென்று சொல்லிக்கொண்டு வாய்
மென்றுகொண்டு பக்கத்தி லிருக்கின்றவர்க
ளுக்குள்ளே துழைந்துபோய்த் நேர்மேல்

பாய்ந்துகுறித்துத் தம்முடைய பலத்தால் சு
றுத்தமேகங்கள் முடிக்கொண்டிருக்கின்ற
மலைபோன்ற அக்கத் திரிசிரனைப் பிடித்துத்
தூக்கிப் பூமியின்மேற்போட்டுக் காலாம்பிறி
த்து அணாத்து, அந்த ராகுசர்களுடைய ப
ழியை வாங்கும்படிக்கொன்று மேற்கு வாச
லினும் போர்நாக்கின்றதென்று, ஒரு இமை
ப்பொழுதுக்குள்ளாக அவ்விடம் போய்ச்
சேர்ந்தார்.

அப்போது அதிகாயன் நிச்சற்படியே நி
ன்று இன்னது செய்யவேண்டு மென்பதற்
தெரியாமல் கண்ணில் கண்ணீரும், அக்கினி
யும், சொரியும்படியாகப் பரிதபித்துக் கோ
பித்துநின்று, இந்த அனுமான் எதிர்த்து நிற்
பானேயானால், பார்வையை இடப்பாகத்தி
லுடைய ருத்திரமூர்த்தியு மெதிர்த்துநிற்கச்
சக்தியுள்ளவனல்ல நென்றுசொல்லி அதிக
கோபத்துடனே சையைஅவசத்து, நாமொரு
காரியத்திற்குவந்து வேறொரு செய்கையில்நி
ன்று முயல்வதற்கு வீரலக்ஷணமல்ல. மஹாவி
ரர்களுக்குள்ளில்லாம் உயர்ந்த வீரருடைய
வனைப் பிறகு பார்த்துப் பேசலாமென்று, தன்
தேனா இமையபெருமான்மீது செலுத்தும்
படிச் சாரதிக்கு நியமித்துத் தேரோசை கட
லொலியைக் கெடுக்கவும், வில்லி னுஞ்ஞைசை
மேக காஜிஜித்ததை அடக்கவும், புத்தசைஞ்சு
த் தொனியும், பேரிசை முழக்கமும், அழி
திக்குகையுஞ் செவிடுபடுத்தவும், கிண்கிணி
மலை சப்திக்கும்படியாக, வீரகண்டாமணி
யைத்தரித்த அதிகாயன் சேனைஞர் தானு
மாகவந்து நின்றான். தேவர்களைல்லாம் ப
ல்லாண் முகைக்கும்படியாக இளையபெருமா
ளும் அவனோடு எதிர்த்துவந்து நின்றார்.—
அதைக்கண்டி வாஸிபுத்திரனாகிய அக்கதன்
அதிவேகமர் யோடிவந்து வில்வீரர்களுக்குத்
திலகம்போலிருக்கின்ற சுமித்தினா இளஞ்சிங்
கமோ! இராமாதுஜோ? அதிகாயன் தேரின்மே
லேறியிருக்கத் தேவர் பாதுகாந்யாய் அவனோ
டுநின்று புத்தஞ்செய்வதழலல்லவே! அடியே
ன் தேவரீருடையதிருமேனியைத் தாங்கவல்ல
மைபற்ற அற்புதயிருந்தபோதிலும், கிரு
பைசெய்ய அடியேனுடையதோளிலேறி ய
ருளவேண்டிமென்றுபிரார்த்திக்கஸ்ரீராமமூர்
த்தியின் திருத்தம்பியாகிய இளையபெருமாள்
நல்லதென்று அந்த அக்கதன்தோள்மீது தம
து திருவடிக்கமலக்கனையைத்தேறியருளினார்.
பெரியதிருவடியாகிய கருடனைப்போல அக்
கதன், இளையபெருமானைத் தாங்கிநின்று வல்
லமையைமேல்கித் தேவர்களைல்லா மனக்கு
ளிர்த்து புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். சூரியர்

நீடுநிலைகள் பூட்டி. இடியைப்போலச் சந்தி
க்கின்ற அந்த அதிகாயன் தோர்போன நிசை
களெல்லாம் அங்கதனும் காற்றாடியைப்போ
லச் சாரியோயினான். அந்தத்தேர் மேலேளழு
ம்பிசூல் தானும்மேலேபோவான். அது கீழே
இறங்கினால் தானும் கீழேவருவான். அது ஆகா
சத்திற்போலத் தானும் ஆகாசத்திற்போவா
ன். இறந்தபிரகாரமாக அங்கதன் கடல் நீரால்
லாம் அக்கினியமமாகக் கொதிப்பெழும்படிச்
சுலக்கினான். அந்தச் செய்கையைப்பார்த்தவா
ரை வீரிகளெல்லாம் ஆனந்தமுற்று ஆர்ப்ப
ரித்தார்கள். தேவரிகளெல்லாம் இந்த அங்கத
னுடையசெய்கை அந்தக் கருடபகலானுக்கு
முண்டா யிருக்கமாட்டாதென்று தங்கள் கை
களைவிளித்தார்கள். பிறகு இனையபெருமானு
டைய சரமாரி, அதிகாயனுடைய பாணிகள்
மீதும் குதினாகன்மீதும் வைத்தனான். ராஜா
சரிகள்படித்தில் மேக கரீரீர்த்தத்திலும் மூவ்
துமடங்காப் பேரினை முழங்கினதுகள். வே
ணுநாதன் கோலித்தனான். பெரியதேர்கள்
ஒலித்தனான். குதினாகன் அனுமானித்தனான்
தவளச்சங்கங்கள் தொலித்தனான். வில்லிக்கு
ணத்தொலி அதிர்ந்தது. வீரகண்டாமணி
யும், சந்திரபாணங்களும், சுலகை வெணக் கவி
த்தனான். வீரர்களுடைய அதட்டிதலும்,
அடக்களுடைய கிம்ஹநாதமும் இடித்ததுக
ள். அதிகாயனுடைய பாணிகளிறக்கவும், ப
தாதி வெள்ளமானவும், காற்றுக்கொப்பான கு
தினாகன் மடியவும், இவைகளைப் பார்த்து ய
மன் பயப்படவும், தங்க மிழைத்ததேர்கள் எ
றிந்த பேசவும், ரணக்களமெல்லாம் வெ
ளியிடமாப் போகவும், அங்கிவித்திலுள்ள
வைகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாய் விடவு
மாக இனையபெருமான் பிரயோகித்த பா
ணம் பெருமாரியாய்ப் பாய்ந்தனான். அப்
பேது திரிலோக நாயகனாகிய ஸ்ரீரகுநந்தன
ருடைய திருத்தம்பியார் எதிர்த்திற்ற
ரணனுடைய மகிழ்நோக்கி, உன்னுடைய
கூட்டுவாய மென்ன? உன்செய்யெல்லா
ம் கிஞ்சிப்பின்பப்பட்டுப் போனால் போய்
விற்கின்றாயா? அப்படிச் சில்லாமல் சண்
டைசெய்தத் தெரிந்து நீ மாத்திரம் நிஸ்
து என்னோய் போர்செய்கின்றாயா? சொல்
லென்று கேட்டே, யமனைக்காட்டிலும் கொடி
யவருவ அதிகாயன் என்னோய்கூட வந்த
வர்க்க உன்னோய் சண்டைசெய்கிறவர்கள்
ல்ல எதிர்த்திருக்கின்றவர்களும், பார்க்கும்
படியாகவே வந்தவர்கள் வேறல்ல, இப்போ
து போர்செய்ய தெல்லாம் உன் பிணத்தை
காக்கைகள் காக்கும்படிச் செய்தத்தானே. நா

னுனைக்கப்பிட்டது, இதற்காகத்தானென்
து சொல்லிப், பின்னும் உன்னை அந்தப் பா
ர்வதியே காக்கட்டும், அல்லது அந்த உமை
யவளை இடது பாகத்திலுடைய ருத்திரபக
வானே காக்கட்டும், தேவரிகளெல்லாரும்
காக்கட்டும், ஏழுலோகத்தவர்களுங் காக்கட்டு
ம், யாவர்காத்தபோதிலும் உன்னுடைய ஆயுள்
இன்னோய் முடிந்து விடுமென்று சொல்லித்
தஞ்சுக்கத்தைத் தொனித்து, மூங்கிலுருவங்
கொண்டிருக்கின்றயமனாகிய தன்விசில்லை வளை
த்துக் குண்டாக்காரம்பண்ணி, இடியைப்போ
லச் கிம்ஹநாதமுஞ் செய்தான். அப்படி 'அ
திகாயன் சொல்லக்கேட்ட இனையபெருமான்
புன்சிரிப்புச் சிரித்து, நீ சொன்னபடி என
க்கு ஒருவருந் துணைவரமாட்டார்கள். நா
னொருவனுமே உன்னோய் சண்டை செ
ய்து தோற்றாலுந் தோற்கிற்றேன், என்
னை நீ ஜெயித்து விட்டாயெயானால் முன் நீ
சொன்ன தேவர்களையெல்லாந் ஜெயித்தவ
னே யாவாயென்று சொல்லி, மின்னலைப்
போலப் பிரகாசிக்கின்ற ஒருபாணத்தை வி
ல்லித்தொடுத்தப் பிரயோகித்தார். அதை
மலையை அவமதிப்புச் செய்யும்படியான
தோள்களையுடைய அதிகாயன், ஒரு அக்கி
னிபாணத்தைத் தொடுத்த ஆகாசத்திலேயே
துண்டாக்கி விட்டிக், கண்ணில் விஷ்ணுள்ள
தான குக்குடசர்ப்பம்போன்ற பதினாறுபா
ணத்தைப் பிரயோகித்து லக்ஷுமண ! இ
ந்தப் பாணங்களை விலக்குப் பார்ப்போ
மென்று கர்ஜித்தான். இனையபெருமானா
னவர் அவனெய்த பாணங்களை யெல்லாம்
தமது பாணத்தாலே முறித்துவிட்டு, மேரு
வையும் பிளக்கவல்ல பாணங்களை அநேகமா
கப்பிரயோகித்தார். குபேரனை எதிர்த்து யு
த்தஞ்செய்தவனான அதிகாயன் அவைகளை
யெல்லாந் துண்டு துண்டாக்கி விட்டிக், கூர்
மையான சிலபாணங்களை இனையபெருமா
ன்மீது பிரயோகித்தான். அவனெய்த பா
ணங்களையெல்லாம் இவர் அக்கினி முகாஸ்தி
ரக்களால் பொடிப் பொடியாக்கி வீரகர்ஜ
னைசெய்துகொண்டிருக்கின்ற அந்த அ
திகாயனைப்பார்த்துக் கோபித்துத் தெய்வத்
துக்கொப்பான சிலபாணங்களைப் பிரயோகிக்
க அவைகள் தவறாமல் அவன் அணிந்தி
ருந்த கவசத்தை இரண்டாய்ப்பிளந்து விட்
டதுகள். அப்படி அந்தப் பாணங்கள் அதி
காயனுடைய கவசத்தைப் பிளந்துகொண்டு
அவன்மார்பில் துணுந்த மாத்திரத்தில் அவ
ன்மூர்ச்சையாய்த் தெரிந்தாய்ந்து சோகமா
யிடுகொண்டிருந்தான். அவ்வளவு நேரத்திற்

ருள்ளே அவனுடைய சேனைகளையெல்லாம் இனையபெருமாள் கோடிகோடியாகப் பாணங்களைப் பிரயோகஞ்செய்து துண்டந் துண்ட கண்டங் கண்டமாய்ச் சிதைத்துக் கொன்றார். இப்படிப் பக்கத்திலிருந்த சேனைகளெல்லாம் மாண்டவிதத்தையும், அவர்களை உருவிக்கொண்டு போகின்ற அம்புகளை இவ்வளவென்று தொகைசெய்யக் கூடாதவிதத்தையும் பார்த்துச் சேனைக்கு நடுவேநின்று தான் அடைந்திருந்த சோகம்தீர்ந்தும் திராமையுமாயிருக்கும்போதே அதிகாயன் வில்லைக்கையிலேபிடித்து, அதிககோபத்துடனே மேகவருஷத்திலு மூன்றுபங் கதிகமாக பாணவருஷங்களை சாசாவென்று பெர்ழிந்து நிறைத்தான். அப்போது ஆகாசமெல்லாம் அம்புகள். ஆகாச எல்லையெல்லாம் அம்புகள். பூமியெல்லாம் அம்புகள். மலைகளெல்லாம் அம்புகள். போர்க்களத்தில் நின்றவர்கள் தேகமெல்லாம் அம்புகள். அவர்களுயிரொல்லாம் அம்புகள். சமுத்திர நீரெல்லாம் அம்புகளாக அதிகாயன் நிரூபித்துவிட்டான். அதனால் அஷ்டதிக்குகளுமறைந்துவிட்டன. தேவர்கள் மனம் பயத்தா விருண்டது. அதுபோலவே சூரியகிரணங்களு மழுங்கிவிட்டது. சூரியனுமறைந்து இருண்டுபோனான். பூமி முழுதும் பாணத்தைத் து அதிர்ந்தது. ஆகாசமும் பாணங்களால் நிறைந்துவிட்டது. அந்தப் பாணங்கள் கக்கிக்கொண்டு வருகிறதும், அவை ஒன்றுடனே ஒன்று தாக்குதலாலுண்டாகிறதும், ஒருசோப்பநறி லோகமெல்லாம் புகையாய் நிறைந்துவிட்டது. இவ்வேளே வானரசேனையெல்லாம் முடிந்த போய் விடுகின்றதல்லவா! இந்த அதிகாயனை ஸ்ரீராமனுடைய திருத்தம்பியார் ஜெயிக்கமாட்டிவாரோ? இவர்கற்ற வித்தைபெல்லாம் யமனுக்கு ஆகாரமாய்விட்டதோ? கொல்லுகிறதற்கு இந்த அதிகாயன் கற்றவித்தைதான் நெப்பிடிப்பட்டதா. யிருக்கின்ற தென்று தேவர்களெல்லாம் பயந்து தத்தளித்தார்கள். அவன் அங்கதகுமாரனுடைய நெற்றி மீதும், அவன்தோள்மேலும், அவன்மார்பிலும் ரணமயமாம்படி பாணத்தைப் பிரயோகித்துப், பின்னும் மூன்றுபாணங்களை இனையபெருமாள்மீதும் ஏவிவிட்டுத், தன் வீரசங்கத்தை யெடுத்துப் பூரித்துத் தேவர்களுடைய தலைகன்றிக்கங் கொள்ளும்படி அஷ்டகாசஞ் செய்தான். அங்கதனுடைய தேகத்தில் அம்புபட்டு மலையிலிருந்து அருவிபாய ஒருகுவதுபோல ரத்தவெள்ள மொழுகுவதை இனையபெருமாள் பார்த்து, ஆயிர

ம் பாணங்களினால் அதிகாயனுடைய குதிரைகளின் தலைகளை அறுத்து அந்தக் குதிரைச்சாரதியையும் சிதைத்து, அவன் பிடித்திருந்த வில்லை முறித்தெறிந்தார். உடனே வேறொரு வில்லை வளைத்துக்கொண்டு அடர்க்களத்தில் எதிர்த்துநின்ற அதிகாயன்மீது இனையபெருமாள் அக்கினி பாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். அதைக்கண்டு அதிகாயனும், அக்கினி பாஸ்திரத்தை விட்டான். இரண்டஸ்திரங்களுள், ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப் போர் செய்துகொண்டிருந்ததுகள். மேலும், இனையபெருமாள் இடிக்குச் சமமான வேறே அக்கினி முகப்பரணங்களை தொடுத்தவிட்டார். அவைகள் அதிகாயன்மார்பிப்பட்டு உருவினதுகள். அதற்குக் கொஞ்சமாவது மனஞ்சோராமல் மிகுந்த வல்லமையுடனே மழையைப்பார்க்கிலு மூன்றுமடங் கதிகமாகப் பாணங்களை வீரஅஷ்டகாசஞ்செய்து அதிகாயன் பிரயோகஞ் செய்தான். அந்தப் பாணங்கள் பின்னே நின்றவர்கள் முன்னே நின்றவர்களைக் காணத்தக்கதாகத் துவரங்க ளுண்டாகும்படி தேகமுழுவதஞ் சல்லடைக் கண்களாகத்திறந்து விட்டதுகள். இந்தப்பிரகாரமாக அதிகாயன் மூர்ச்சியாமலும் உயிர்மாளாமலும், வில்லைவளைத்துப்பொன்கட்டின ஈர்க்குளுள்ள அம்புகளை இடியைப்போலப் பிரயோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கக்கண்டும், பயங்கரமான பாணங்களைப் பிடிப்பிடியாயெடுத்தெடுத்த நாளிற் பூட்டிவிடலை இருகுதையும் பொருந்தவளைத்துச் சாவருஷிமாப்ப்பொழிந்துகொண்டு நிற்கின்ற லட்சுமணப் பெருமாளண்டை வாயுதேவன் தரிசனயாகிநின்று, ஐயா இனையபெருமாளே? இவன் பிரம ஸுஸ்திரத்தா லல்லாமல் ஒருநாளஞ் சாகமாட்டா நென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்து போனான். லட்சுமணர் அதைக் கேட்டு, நல்லதென் றக்கேளித்துப் பிரம்மாஸ்திரத்தை பயத்தைத்தருவதாய் பின்ன நெறிகின்ற இரண்டு பாணங்க ளுடன் சேர்த்துப் பிரயோகித்து விட்டார். அந்த அஸ்திரமானது மலையிலு முயர்ந்த தோள்களை யுடைய அதிகாயனது தலையை அறுத்துக்கொண்டு போகின்றதை ஆகாசத்தில் நின்று தேவர்களெல்லாம் பார்த்துப் புஷ்பவருஷங்களை வருஷித்து எங்கள் துக்கமெல்லாம் இவ்வேளேபோய்விட்டதென்றார்கள். ராக்ஷசர்களெல்லாம் ஒருவரையொருவர்கூடவி அலறிக்கொண்டு நான்கு பக்கங்களிலும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள் வானரர்களோ? அதிகாயனுடைய பாணவருஷித்தால் வருத்தப்பட்ட துக்கமும்

தம்பலத்தா லிவர்களுக்கும் தெய முண்டாகப்
பொய்கிறதென் நிருந்தகருவமும் நீங்கிப்
பிரமித்தாரிகள் வெற்றிபெற்ற வில் வீரரான
இவைய பெருமானும் அங்கதன் தோணைவி
யிற் பிழைத்தித்தார். இன்னபெருமானு
டைய அநிகவல்லமையுள்ள வெற்றியைக்கண்
ட விழிவினார் ஆச்சரியப்பட்டு, அந்தரமார்
கத்தில் தீர வித்தியாதார் முதலான தேவ
சமுதாயம் கோஷிப்பிற் றுறந்தகோஷித்
தைக்கொண்டு, மந்திரித்தியைப்போல இவரு
டைய வில்லமை இப்படிப்பட்ட தாலு,
இத்திரித்தகம் முடிவுகாலம் நெருங்கி
விட்டதென்பதற்குச் சந்தேக மில்லையெ
ன்று நினைப்பவண்ணினர். இப்படிச் சாதுக்
கள் யாவரும் சந்தோசித்ததார யிருக்கும்
போது, மஹாவீரனான எந்தமையன் அதிகா
யவிறத்தோலும், இ ரிச்சண்டைய முடிந்
து விட்டதென்று பூர்வசாந்தியியாமல் அ
நாயகமாயுத்தருளினார். உன் தோணைப்பாரித்
தும், சுப்பித்தாராத வல்லிவிப்பார்த்தும்,
நான்சும்மாப்போய் விடுகிறதுகூடாது போ
காதே போகாதே! என்று கூவிக்கொண்
டி தன் வாளாயுதம் பாபள வென்று மின்ன
ம்படி வீசி நார்த்தன வென்பவன் தேரிவி
ருந்து குறித்துக் கைகளில் அக்கினிபறக்கக்,
கோபம் வரவா அழகரிக்கப், பூமி குழி
ந்து போகப் பாய்ந்தோடிப் பகற்காலத்தி
லே, சூரியன் தன் பரிவேடத்தோயி பிரகாசி
க்கிறதபோல இடதுகையில் கேடகத்தைப்ப
ற்றிக்கொண்டு, குல்லிகாண்ட மேகத்தில் மி
ன்னல் மின்னினதபோல வானானது பிரகா
சிக்குப்படி வீசிக் கொணியவந்து நின்றான்
அப்போது வானாவீரர்கள் அவன்மீது விரு
ஷ்டவையம், கல்லு னாயும், மலைகளையும், வாரி
வாரி வீசினார்கள். அப்படி எறிந்தவைக
ளெல்லாம், துண்டு துண்டி, சிவ்லுசிவ்லாக, எ
ட்டி திட்டுகளிலுஞ் சிதறிப் போகும்படி ந
ார்த்தகன் தன்னைவாயுதத்தினால் அறுத்துத்
தன்னி வானாகக் பிடித்திருந்த கொடியையு
ம் இரண்டுகைகளையும் தலைகளையும் உள்ளேசு
ருக்கிக்கொண்டு தீர்மேற்பாடி ஒதுங்குவது
போலத் தன்னைக்கொண்டு ஒதுங்கிப் பதங்கும்
படிப்பாய்த்த வானசேனைக்குள்ளே நுழை
ந்தான். அதை அங்கதன்பார்த்த ஒருபெரி
வவிருஷத்தை போமொப்பந்தித்து உதட்டை
மடித்துச் சித்திக்கொண்டு இன்னப பெருமா
ளுடைய பாணகேதத்திலும் கவிவேமொப்பி
ப்போய் அந்த நார்த்தகன்மீது மோதினான்—
அப்படி மோதின அங்கதன் கையிற் பிடித்த
அந்த விருஷக்கு சூலுவதைப் பார்த்தும்

பாராததற்குமுன் அதை அவன் தன் கைவா
ளாயுதத்தால் ஆயிரந் துண்டுகளாகக் கண்டித்
து விட்டான். அப்போது வெறுங் கையட
ன்றின்ற அங்கதன் நாம் சும்மாயிருப்பது வீ
ரமல்லவென்று ஒரு விருஷிபம் போவது
போல ஒரு ஷுணிகத்தன் விஷம் பொங்கி
னதுபோலக் கொடுத்தது அவன் வீசினவாள்
விச்சளவுக்குள் இடிப்பாய்ந்ததுபோலப் பா
ய்ந்து, அவனை வாளாயுதத்தால் சேர்த்துப்
பிடித்துக்கொண்டான். அந்த வல்லமையைக்
கண்ட தேவர்கள் ஒகோவென்றுசுப்பித்துக்கூ
த்தாடி இப்படிப்பட்ட மல்லித்தை இவனுக்
கேயல்லாமல் சிவபெருமானாகிய ராதிரானுக்
கும்வராதென்றார்கள். உப்படி அவனைக்கட்டி
ச்சேர்த்துப் பிடித்து அவனை ஒரு குத்துகுத்
தி அவன் பிடித்திருந்த வாளாயுதத்தைத் தன்
கூருள்ள நக்கையால் பற்றிப் பிடுங்கிக் கொ
ண்டு அகலலேயே! அந்த நார்த்தகனைச்சரி
யிராண்டு கூறாய்த் துணிபட்டு விழும்படி ஒரு
ருவீசுவீசித் தேவர்களுக்கும் ஆச்சரியப் படும்
படி, வீரகாந்தியை கர்ஜித்தான். பின்பு, ஆதி
கூர்மருடைய முதுகில்மீது வைத்துக்கடை
ந்து தேவர்கள் அமிர்தங்கொண்ட மந்தரகிரி
யாகிப மந்தையொத்த தோள்களை யுடையவ
னும், நிறைந்த மஸ்துள்ளகளில் ஊமந்தை
யைக்கலந்து குடித் தவனைப்போல மிகுந்த
மயக்கத்தை யுடையவனுமான மத்தனென்
றபெயருள்ளவன் ஒரு பெரிய மதயானையின்
மீது ஏறிக்கொணியவந்து அங்கதனோ டெதி
ர்த்தான். அவனேறிவந்த யானையின் வேகத்து
க்குவாயுவேகத்தைப் மொப்பிடலாகாது. அத
ன் முழக்கத்திற்குக் கடல்முழக்கமும் ஒப்பா
க மாட்டாது. அது கொவ்வதுபோல யம
னுங்கொல்லத் தக்கவனல்லன். அதன் கொ
யிமைக்கு இடியும் சமமல்லவிட்டால் பின்
பெதை யொப்பிட்டுச் சொல்லத்தரும். அ
தன் கோபத்திற்கு முன்னே கோபமென்
ற ஒருகுணமும் வேறேயில்லை. இந்தக் கா
ரிபக்கனிலெல்லாம் இதற்கு இதவே ஒப்
பாகுமல்லது வேறென்றைச் சொல்வது எ
ன்ன பிரயோசனப்பயிம் அதனுருவத்துக்
குச்சரியாகச்சொல்லத்தக்க மலையும் வேறொ
ன்றில்லை. வானாவீரர்கள் அதிகவேகமாக எ
றிய மேலும் மேலுமாகவந்து வீழ்கின்ற கூ
ட்டக் கூட்டமான மலைகளெல்லாம் அந்த
யானைப்பாகர்கள் விவ்விப்பூட்டித் தெறிக்கி
ன்ற விவ்விண்டைக்கும் சமமாகமாட்டாது
அவர்கள் வீசுகின்ற ஆகாசத்தை யளாவிய
விருஷ்டக்களெல்லாம் அந்தயானையின் மதஜ
லத்தில் மொய்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற வன்

மிகளைத் தூத்துங் குஞ்சம்போல் இருந்தன வென்று சொல்லினும் ஒவ்வாதுகள். அந்த யானை முறித்துத்தின்னுங் கரும்புக்கொப்பென் னுகொண்டால் கொள்ளலாகும். முன் இளைப பெருமாள் வில்லிற் பூட்டியெய்த அம்புகளா ல், அந்த ராஷசர்சுருடைய ரத கஜ தூதக ப தாதுகளாகிய நால்வகைச் சேனைகளு மென் ன பாடுபட்டதோ ? அந்தப் பிரகாரமே ! இந்த வானர சேனைகளில், சில கவிசன் அந்த யானையினுடைய காலிற்பட்டு மாண்டதுகள். சில வானரங்கள் பருத்த துறுக்கையிற் பட்டு இறந்ததுகள். சில குரங்குகள் யமனுக்கொ ப்பாகிய வாலில் அடிபட்டு அழிந்ததுகள். சில மந்திகள் பார்க்கப் பயங்கரமான நீண்ட தந் தங்களால் குத்துண்டு செத்ததுகள். இப்ப டித் தன் சேனையெல்லாந் இன்னுபின்னப்பட்டுப் போகிறதை அதிக தையுள்ள வள்ளத்த ன்மையுள்ள அக்கினிபுத்திரராகிய நீலனென் னும் வானரவீரன் அங்கிருந்த ஒரு மராமர த்தைப் பிடுங்கிச் சக்கராயுதம்போலச் சுழற் றிக்கொண்டு வந்தான். அதைக்கண்டு அந்த மஸ்தனுக்குப் பின் துணையாகவந்த பெருஞ் சேனையெல்லாம் ஒட்டமெறித்ததுகள். அப் படித் தன் சேனைகள் பின்னிப் டோடுவதைக் கண்டு அந்த மஸ்தனென்பவன் நேராகப்பன் னிரண்டம்புகளை எய்து, அந்த மராமரத்தை நீ துண்டாக்கி விழுத்தினான். மறுபடியும் நீலன் வேறொரு மலையைப்பிடுங்கி மஸ்தன் மேல் விட்டெறிந்தான். அதை அவன் யானை யைக்கிட்டு நெருக்கி நூறுபாணத்தால் ஆ காசத்திலேயே பொடிப் பொடி யாக்கிவிட் டான். பிறகு வேறே மலையைத் தேடிக்கொ ண்டுபோக யத்தனித்த நீலனை அப்படிப் போகவிடாமல், மேருமலையைச் சுற்றிவளைந் த கார்க்கோடக சரீர்பத்தைப் போன்ற தன து தும்பிக்கையை நீட்டி, மிகுந்த கோப முள்ள அந்த யானையானது தேவர்களும் பயந்து நயிக்கும்படிப் பிடித்தது. பிடித்த மாதிரத்தில் நீலனென்பவன் பாக்கிரமமு ம் மிகுந்த சக்தியும், உயிரும் ஓடுங்கிப்போ ய் விட்டானென்று யாவரும் நினைத்து இரக் கப்பல மூர்ச்சித்திருக்கும்போது, வளைந்து வஜ்ஜீராயுதம்போ லிருக்கிற தந்தங்களினாலே அவனைக்குத்தும்படி யானையானது யத்தனித் த அந்தச்சமயத்தில் அதன் துதிக்கையும், தலையு ம், சிதறிப் போகத்தக்கதாகக் குபீரென்று எ ழும்பிப்பாய்ந்து போய்விட்டான். ராஷசர்சு னெல்லாம், அதைக்கண்டு நயிங்கினார்கள். தே வர்கள் இவனுடைய வீரம் நன்றாயிருந்தது, தன்னுயிருந்ததென்று சொல்லிக் களகளவெ

ன்று கிரிந்தார்கள். அப்படி நீலன் பூ மியில் வீழ்ந்தான் வீழ்ந்தானென்று சொ ல்லுகிறதற் குள்ளேதானே தலையாற்றி அநி லிருந்து வடிவிற ரக்தவெள்ளத்தில் பெரியம லைபோல முண்டமான யானைவீழ்ந்தது. வீழ் ந்தவுடனே மஸ்தன் ஆகாசமார்க்கத்தில் பா ய்ந்து நின்று அர்த்தசந்திர பாணங்களை ம லைபோலச் சொரிந்தான். அவன் சொரிவ தைக்கண்டு நீலன் அந்த யானைமுகத்தி லிரு ந்த தந்தங்களைப்பிடுக்கி அதிக வேகத்துட னே மஸ்தன்மீது வீசியெறிந்தான். அ வைகளை அவன் ஒரு அம்பினாலுத்துத் தள் ளிவிட்டு, வேறோம்பை மலையைப்பொத்த புழுத்தையுடைய நீலன் மார்பில்பறிய எவிரூ க். அந்தப் பாண மெய்தகாலத்திற் குள்ளாக நீலனால் யானை சாகவில்லைபென்று சொல்லும் படியாக மஸ்தன் வேறொரு மலைபோன்ற பெரிய யானையின்மே லேறிக்கொண்டு வாயு வேகமாகச்செலுத்திவந்தான். நீலன் அதைக்க ண்டு குபீரென்று அந்தமஸ்தன்மீதுபாய்ந் து அவனைக்கைவிட்டுடனேமதங்கொண்டயா னைக்கெதிரே ரணக்களத்தில் விழும்படியாக த்தள்ளினான். அப்படி விழுந்தவன் கீழேயி ருந்து எழுந்து நிற்கிறதற்கு முன்பாக அ ந்த யானையானது மஸ்தனைத் தன்னுடைய ஆளென்றுதெரியாமல் கீழேதள்ளி காலாலு தைத்துத் துதிக்கையார் சுற்றிப் பற்றித் தூ க்கி இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமுமாக, இ ழுத்திழுத்தலைக்கழித்தது. அதைச் சிக்கமா ட்டாமல் மஸ்தன் தன் யானையைத் தானே ரணக்களத்தில்கொண்டு வீழ்த்தினான். அப் படி அந்த யானையைக்கொன்று தல்பெ ரிய கையாலே பூமியில் தள்ளி மின்னலைப் பார்த்திலும் பிரகாசிக்கின்ற கோரத்தங்களை யுடைய மஸ்தனது கோபத்தைப்பார்த்துப் பொன்னுங் கறுப்பா யிருக்கிற தென்னத்தக் கதாகக் கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்க நீ லன்பாய்ந்து மஸ்தனுடைய கைனைப்பற்றி முறுக்கி அவனுடைய மார்பிலொரு குத்துக் குத்தினான். அந்தக் குத்துப்பட்டவுடனே ! மஸ்தன் மாண்டபோனான். அப்படி உன் மத்தனுடைய வஜ்ஜீர மலைபோன்ற மார்பில் இடிபோன்ற கையானது தாக்கின வல்லமை யைப் பார்த்தும், அந்த உன்மத்த சேறிவந்த யானைமாண்டு போனதைக்கண்டும், தன்ஜ ன்மஸ்வபாவத்தாலும், தருமத்தைக் கடந்து நடந்த பாவத்தின் ஏற்பாட்டாலும் வயமஸ்த னென்கிற மற்றொரு ராஷசவீரன் அதிக உக் கிரக்கொண்டு ஒரு பெரிய தேரின்மேல் ஏறி வந்தான். பொய்யைக்காட்டிலும் பெரிய தே

கந்தை யுடையவனும், மலையைக்காட்டிலும், பருத்த தோள்களை யுடையவனும், மறையொகைய வல்லவனும், வில்வீரனுமான அந்த வயமலத்தன் வந்து, வீரகண்டாமணி காணிக் கணிகணிகொன்று சப்திசேக் சேனைகள் கிடக்க தாதுஞ்செய்ய ஆயிரம்பெய்களிடக்கும் படியான அந்தப் பெரிய தேரிலிருந்து மிகுந்த ஆர்ப்பாட்டி, செய்மிறுத்து, லோகத்தைக் கிழித்தாயமானமாய் அதிரப்பண்ணுமிறதும், இடிமையப்போலச் சுற்றமுற்றும் பார்த்திறதும், இறந்த ராக்கூச வீரர்களைப்பார்த்து இவர்களைன்ன அற்ப பலவந்தர்க ளென்று நினைக்கிறதும், அஸ்திர வருஷிஞ் சொரி கின்றதும், வாணசேனைகளைப் பிள்கொட்டித் தோய்மிறுதுமாக இருந்தான். இவனுடைய கதையத்தைப் பார்த்து இவனோடு ஒருவருமேற்க இல்லையே ! நாம் எதிர்க்கலாமென்று விருஷ்பனென்கிற வாண வீரன் அவனுக்கு முன்வந்துநின்றான். அவனைவயமலத்தன்பார்த்துச் சிரித்து நீ பெய்கைக்கெவ்வளவுவெகுசிறியவன்! உன்னைச் செய்கிறபிடினாலே எனக்குப் பிரயோசன மென்ன, நான் உன்னைவெல்லாம் நான் தான் கொல்லப்போகிறேன், இப்போது பிரம்ஹாவேவந்து என்னுடனெதிர்த்தாலும் நான் வெதிர்க்க மாட்டேன். எங்கள் சகிவரத்தியாகிய பிரதாப விக்ரேவரனுடைய குமாரனான அதிகாயனைக் கொன்றவனெனவனோ அவனைக்கொன்றுவிட்டுப் பின்பு குலக்குலினிம்மீது கோபிப்பேன் என்றான். அதைக்கேட்டு விருஷ்பன் கொஞ்சமும் அஞ்சாமல், அடா எப்பத்தியக் காரா ! நீ உவ்வாபா வெவ்வளவு உளறினாயோ ! அவ்வளவு வல்லமையும் உணக்கிருக்குமானால், பரிபுண்பி வாழும்படியான சொற்பபலமுள்ளபெய்களைத் துணைக்கூட்டிக்கொண்டு வந்த பிடினாலே உன்புஷ்பந்தெரியவிடையாத குத்த மருந்தைத்தேடிச் சாப்படாத நோயாளியைப்போல, நீ உன்னுடைய வல்லமையெல்லாம் என் முன்பாகவே ஒப்பந்தபெய்விடப்போகின்றாய். ஒடிப்போக வேண்டுமானாலுமடிப்போ ! ஓடாமல் என்றோ, டெதிர்த்தாயானால் உன்னை நான் அநாயாசமாக வினோபாடிச் சண்டைசெய்கிறேன். என்றதைக்கேட்டு அதிக கோபித்திருப்ப வயமலத்தன் தன் கையிப்பிடித்த பொன்னாற்செய்த குதையையுடைய லோகைப்போலவே தன் புகுவத்தையும் உணத்த விருஷ்பன் மாப்பின்பத்தப் பாணக்களைப் பிரயோகித்தான். — அந்தப் பாணக்கள்பட்டு ஊற்றெடுத்த ரக்தவெள்ளம் பாரும் மாப்பின்ப யுடையவன

ன, விருஷ்பனென்பவன் அதிலேகைத்துடனே பொற்கலசமமைத்து விருதுக்கொடிக்கட்டின அந்தத்தேனாத் தனது பெரிய கையால் பிடித்துத் தூக்கிவிட்டெறிந்தபோது பச்சைக்கழற்காய்போன்ற கண்ணையுடைய பெய்களெல்லாம் பறந்து போய்விட்டன. சமுத்திரமுகமாய் ஆகாசத்தில் ஓடுகின்ற மேகமானது ஒரு பிக்கக்கொட்டிய மழைநீரைப்போல தேரிலிருந்து விழுங்கித் தேகத்தையுடையனாகிய அந்த வயமலத்தன் அந்தத்தேருடனே கூடக் கட்டிவிட்டுத் தன் கிலையும், கலையும், மற்ற ஆயுதங்களும், ஆபரணங்களும், அந்தக் கடல் நீரில் அமிழ்ந்துவிடத்தான் மாதிரி கட்டையைப்போல அம்மணமாய் மேலெழும்பி, அதிக கோபத்துடனேவந்து பூமியில் குதிக்கிறதற்கு முன்பாகவே அடா சண்டாளாதி அப்படியெப்போய்ச் சொர்க்கத்தை அடைந்துவிடு, என்று தானும் ஆகாசத்தில் பாய்ந்து, இருளைக் கட்டிப் பிடிக்கின்ற சூரியனைப்போல அந்த ராக்கூசனை மலையிலும் வலிய தோள்களையுடைய விருஷ்பன் கட்டிப்பிடித்து இறுக்கினபோது, இடைவெளிவிட்டு வளர்ந்த பற்களையுடைய பிலம்போன்ற ரையின்வழியாக ரத்தம் குபுகுபென்று கக்கிக்கொண்டி உயிரி மேலேபறக்க, இந்திர தனுசோடுங்கூடிய கரிய மேகத்தைப்போல அவன் தேகமாத்திரம் பிணமாய்க் கிழேவிழுந்து விட்டான். இந்தச் சண்டை இப்படியிருக்க, வானராதிபதியான சுக்கிரீவமஹாராஜரும், தேவர்களை வெற்றிபெற்றிருந்த கும்பனென்கிற ராக்கூசவீரனும் எதிர்த்து யுத்தகளத்துக்கு ஒரு அலங்காரமாக நல்ல மல்லுயுத்தஞ்செய்து இருவரும் ஆயிரந்தரம் இடசாரி வலசாரி சுற்றிச் சுற்றி, மஹாராஜா மராமரத்தையும், கும்பன் தண்டாயுதத்தையும் கொண்டு இரண்டு மலைகள் போர்செய்வதுபோலச் சண்டைசெய்தார்கள். அதைக்கண்டு தேவர்கள் கிரமும், கரமும், நயிக்கமெடுத்தார்கள். இப்படியாக வானராதிபதியும் ராக்கூசவீரனும், ஒருவனையொருவர் எதிர்த்து அவரவர் தந்தன் மேனியில் ஒழுதுகின்ற ரக்தக்களை வழித்தெறித்து கண்களில்வழியாக அக்கிவிப்பொற்களைக் குபுகுபென்று சொரிந்தும், அணிந்திருக்கிற வெற்றிமாலையும், வீரகண்டாமணியும், சப்திக்கலாவியும், போர்செய்கின்ற இரண்டு கிம் ஷங்களைப்போல ஒருவனையொருவர் கைகளினாலே அறைந்தும் சண்டைசெய்கையில் தண்டாயுதத்தைச்சுற்றி அந்த ராக்கூச வீரன் அண்டங்கெல்லாம் வெடித்ததுபோலச் சுப்தமுண்டாகும்படிச் சுக்கிரீவ மஹாராஜனை

யோங்கி யடித்தான். அடிக்கவே வானராநி பதிகண்டு தன் கையிலுள்ள மராமரத்தால், அந்தத் தண்ட அடியைதாங்கினார். அப்போது அந்த மராமரமோ? சின்னாபின்னமா யுதிர்ந்துபோய் விட்டது. பின்பு சுக்கிரீவமஹாராஜர் உண்ணக் கொன்றுவிடுவேனென்று சொல்லி, அதிக உக்கிரமாய்ப் புறப்படுகிற சமயத்தில் நினைபாதிரகாரமாய்நிலனென்கின்றவானரவீரன் மலைக்குச்சுமமான ஒரு பெரியதண்டாயுதத்தைக் கொணர்வந்து கொடுத்தான். அந்தத் தண்டைக் கையிலெடுத்திக் கொண்டு அண்டமும், பூமியும், கிடுகிடுகென்று நடுங்கும் படியாகக் கர்ஜித்து, அந்தப் பித்தனான வயமஸ்த்தனுடைய தோளிலும், மார்பிலும், அடித்துப் பிளந்தார். அதைக்கண்டு ராக்ஷசர்களெல்லாம் நடுங்கிப் பயந்தார்கள். அப்படிச் சுக்கிரீவ மஹாராஜரால் அடியுண்ட ராக்ஷசன் மிகுந்த அக்கினிமயமாய் மின்னுகின்ற இடிவிழப்பெற்ற பெரியமலையைப் போல அபர்ந்து நின்றதைக் கண்டவர்களெல்லாம் இவன் முடிந்து போவானென்று நினைக்கும்போது சொர்வநீக்கி இதோ உன் தோள் முறிந்து விட்டதென்று சொல்லி ஒக்கிச் சுக்கிரீவர்தோளில் அடித்தான். அப்படியே தோளில் அடியுண்ட சூரியபுத்திரரான சுக்கிரீவமஹாராஜர் உடனே சோகம்நீங்கி இளையபெருமானுடைய பாணம்போல வேகமாய்ப் பாய்ந்து வயமஸ்த்தனைக்கிட்டி யாளிக்கொப்பான அவனுடைய மார்பில் கதையினாலே மோதினார். இப்படிச் சுக்கிரீவ மஹாராஜரும் வயமஸ்த்தனும் ஒருவரை யொருவர் கதையால் ஆயிரங்கோடி யடிகளுக்கு மேலும் அடித்துப் போர் செய்கிறதைக்கண்டு, தேவர்கள் இவர்களில் யார்ஜெயம் பெறுவார்களென்று பார்த்தும்படி நெருங்கிவந்து நின்றார்கள். இருவரும் கதைகளை இடியுடனே இடி தாக்கினது போல மோதலே! இரண்டு கதையும் பொடிப்பொடியாய் யுதிர்ந்து விட்டனாக. பிறகு இருவருங் கைச்சண்டை செய்யத் தொடங்கி, மதத்த இரண்டு பெரிய பாணைளைப்போலப் போர்செய்து பத்துத் திக்குகளுஞ் செவிப்பிரம்படி பலதாங் குறித்துக் கட்டிப் பிடித்தும், திரண்ட தோள்களால் மோதித் தாக்கியும், கைகளினால் குத்தியும், ஒருவர்மார்புடன் ஒருவர் மார்பை முட்டியும், சண்டை செய்கிறபோது சுக்கிரீவ மஹாராஜர் தம்முடைய பலமுள்ள கையை நெருக்கி, முஷ்டியிடித்துக் கொல்லும்படியாகக் கொல்லன் சம்மட்டியால் புடைக்கிறதுபோல திடீரென்று அவன் மார்பில் குத்தவே! உலையிலுருகி

காய்ந்த இரும்பு நகங்குவது போல உடல் தளர்கியும், மலை பிளவுபட்டதுபோல மார்பு பிளந்தும், அப்படியா இனிச் சண்டைசெய்யக்கிடமிவாவென்று அந்தவயமஸ்த்தனின் சிரிக்கிறதைக்கண்டு, சுக்கிரீவர் ஐந்துதலைநாகம் வளையில் நுழைவதுபோலத் தமது கையை அவன் வாயில் நுழைத்து நீற்றுப்பையைப் போன்ற நீண்டநாவை அவனுயிருடனே கூடப்பறித்து விட்டார். வயமஸ்தனிறந்த உடனே நிகும்பனென்கிற பெயருள்ள ராக்ஷசவீரர்களில் தீப்பறக்க வந்து இனி நீங்க னெங்கே தப்பிப் போகப்போகிறீர்கள் என்று குறித்துக் கொண்டிருக்க, அங்கத குமாரன் அவனை வந்தெதிர்த்து மிகுந்த கோபத்துடனே இதுவரையிலும் ஒருவருஞ் செய்யாதயுத்தங்கொல்லாஞ் செய்கிறபோது, விஷத்திலுங்கொடியவனுன நிகும்ப னென்பவன், கையிலொரு சூலாயுதத்தை பெயித்துக் கொண்டு குத்தவந்தான். அதற்கு அங்கதன் புரிதாளவிருகூத்தைப் பறித்துக்கொண்டு, ஒரு நீலமலையை மேருமலையானது எதிர்த்துவந்ததுபோல வந்து தடுத்தான். தடுக்கவே நிகும்பன் சூலாயுதத்தை பெயித்தெறிய யத்தனிக்கையில் அதை இப்போதே முறித்து விடுகிறேனென்று அங்கதன் பிரவேசிக்கிறதற்கு முன்னதாக, அந்த இருவருடைய எண்ணங்களையுந்தெரிந்த மாருதிபென்னும் வாயுபுத்திரர் ஆகாசத்தி லிருந்து நெருப்புப்பொறி விழுந்ததுபோல வந்துகுறித்து, ஒருவராலும் தடைபடாத சூலாயுதத்தை விருஷிப்பதுக்குச் சம்மான அங்கத குமாரன் மீது அதிக கோபத்துடனேவிட யத்தனித்த அந்த நிகும்பனைத் தம்முடைய இதழ்விளிர்ந்த தாமனாமலையொத்த திருக்கதை அறையினாலே கொன்றவிட்டு, மறுபடியும் தம்முடைய இடத்திற்குப் போய்விட்டார். இறந்தவர்கள் போக மீதியான ராக்ஷசர்களில் இனி வானரர்களைத் தடுத்திப் போர்செய்கிறவர்களில்லாமையை நினைத்து ஒருநாளும் பிராணத்துடனே முதுகூட்டி ஓடாத ராக்ஷசர்கள் ஓட்டம்பிடிக்க வழிதேடினார்கள். வானரர்களோ? பெரியவிரகூஷங்களைப் பிழிக்கியடித்து, ராக்ஷசர்களைத் தப்பிப் போகாதபடிக் கொலை செய்தார்கள். அதிலும் தப்பி ஓடிகிற சமயத்திலே ஒருவ ரொருவர் முட்டின நெருக்கத்தால், அநேகராக்ஷசர்கள் கீழேவிழுந்து தங்கள் பின்னே ஓடிவருகிறவர்களுடைய கால்மிதியால் மிதியுண்டு இறந்தார்கள். கோடிபேர்களுக்கதிகமாகவே வானர வீரர்களுடைய கைக்குத்தினால் வருந்திப் புண்பட்ட தேகத்து

புறேழாருள். பாடிப்படியாகிய ரணக
கத்தில் தீவ்றவர்களில் கண்க்கில்லாத ராஜாச
ர்கள் பாடிந்து போனார்கள். சில ராஜாசர்க
ள் தண்ணீர் தண்ணீர் கொண்டு கேட்டுக்கொண்
டே போனார்கள். சில ராஜாசர்கள் தங்க
குத்து உதவியாள நில்லாமல் பயந்தோடி த
பாசர்களில் துண்ணுதற்சும் திரில்லாமல் தக
வெப்பத்தால் நாவுலிந்து உடல் சோர்ந்து
விழுந்தார்கள். சிலர் கண்ணீர் கொரிந்து உயி
ரகலிபி அழுது தங்கள் கால்வழியை ஒப்பிற
தண்ணீரால் புதி நவையுப்படி தங்களுரைப்
பொய் சேர்ந்தார்கள். சில ராஜாசர் ஆகாச
த்தில் தாவிப்போய் மேலுந் தாவச் சத்தியில்
லாமல் புதியிவ்விழுந்து மாய்ந்தார்கள். சி
லர் புதியிலேயே பெரிய மலகண்டிப்போலக்
குத்தியிராய் மாண்புபட்டந்தார்கள். அளவில்
லாத ராஜாசர்கள் இருண்ட மேலியில் அதிக
பி பண்பட்டவர்களாய்த் திக்கு விதிக்குக
லா போட்டம் பிடித்தார்கள். சில ராஜாசர்க
ள் தங்களுக்கு அரிமுகமானவர்களைக்கண்டு ஐ
யா ! இந்த அம்புகளைப் பிழிங்கி விழ்க்களெ
ன்று பிட்டவாய் பிழிக்குமாதிரித்தில் உயிர்
நீங்கித் தேய்விழவும், இப்போது விழுந்தவர்
கள் இவர்களைன்றும் மூண்டேவிழுந்து கிட
த்திறவர்கள் இவர்களைன்றும், தேகமெல்லாம்
பண்பட்டிக்கிறபடியால் அடையாளந் தெ
ரியாமல் வியசனப்பட்டு, உபகரிக்கவந்த ரா
ஜாசர்களும் மனத்தையியல் குறைந்துபோன
ார்கள். சில ராஜாசர்கள் குதினாக் காணுதைப
ட்டு விழுந்து உடல்பதைத்தார்கள். சிலர்
யானைக்காலி லகப்பட்டு நுண்ணி போனார்கள்.
சிலர் தேர்க்காலி லகப்பட்டு அப்படியே ந
கங்கிட்டோனார்கள். இப்படி நெருப்புப்ப
பட்டிலவந்த விட்டி லகப்பட்டு டவர்களைப்போ
லயகவந்திலவந்த ராஜாசர்களெல்லா மா
ண்ப்போனார்கள். சில ராஜாசர் பயந்து வா
னா போஷிப்பூண்டு பூயியிலவழியாகவந்தவர்
களைத் தேகத்திப்பண்பட்டுப்போகின்றராஜா
சர் பலபேர்போய்ப் பார்த்த, இக்கே குரல்
குரல் வருவதென்னவென்று கோபத்தினு
லே அவர்களோடு சண்டையெய்ய இப்படியு
கு சில ராஜாசர்க் விற்றார்கள். சில ராஜா
சர் தேய்வழிந்து பிராணம்போகும் சமய
மாயிருக்குப்போது தங்க விரண்பி கண்க
ணைபுத்திமத்த பக்கத்தில் வியசனப்பட்டுத்
கொண் டிருக்கின்ற தங்கள் கிறேகரைப்பார்
த்தத் குடிக்கக் கொஞ்சந் தண்ணீர்கொடு
க்கவென்றுகேட்க கொண்கிவந்த கொடுக்கி
தத்தருள்ளாக மாண்ப்போனார்கள். சிலர்
கொண்கிவந்த கொடுத்த தண்ணீரைக்குடித்

துக்கொண் டிருக்கும்போதே விக்கி நடுவில்
பிராணம் நீங்கினார்கள். சிலர் குடித்தானவுட
னே மாண்ப்போனார்கள். சில ராஜாசர்களை
அவர்கள் தகப்பன்மார் துக்கிக்கொண்டு வீ
ட்டிற்குப் போகும்போது வழியிற் பிராண
னைவிட அவர்களை விட்டெறிந்துவிட்டுத் தாங்
கள்மாத்திரமே ஊர்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.
சிலர் ரத்தம் கங்கிக்கொண்டுகண்ணிழி பிதுங்கி
த் தங்கள் ஊர்த்திசை இன்னதிசை யென்
று தெரியாமல் சுற்றிச் சுற்றித்திரிந்து, அவ்வி
டத்திலேயே உயிர்நீங்கி மாண்டார்கள். இ
ந்தப்பிரகாரமான அவலத்தைய யடைந்து
மாண்டவர்கள்போக மிகுதியுஞ் சிலராஜாசர்
கள் கிதறிப்போடி லந்தாபட்டணத்தைச் சேர்
ந்தார்கள். இந்தச் சண்டையைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்து ஓடிவந்த தூதுவர்கள் மழை
பைப்போலக் கண்ணீர் கொரியும்படியாக
வீரகண்டா மணியைத்தரித்த ராஜாச வீரர்க
ளுக்கெல்லாம் ராஜாவான ராவணேசுவரனு
டைய பாதத்தில் வீழ்ந்தார்கள். அப்படி
வீழ்ந்த தூதுவர்களை ராவணல்பார்த்து, எ
ன்ன சமாச்சாரம் நடந்தது, சொல்லுங்களெ
ன்றுகேட்க, ஐயா ராவணேசுவரா ! நீர் அ
ணுப்பின சேனைகளில் திரும்பிவந்தது, மே
ருவுக்கு அணுவளவும் போதாது. நடந்த யுத்
தத்தில் அதிகாயன் முதலான ராஜகுமாரர்க
ளெல்லாம் தங்களாலியை ஒப்பித்து விட்டா
ர்களென்று சொன்னதைக்கேட்டு, ராவணன்
அதிக துக்கத்துடனே அழுது இறந்தார்க
ளையென்ற வெட்கமுள்ள கோபமும், வரு
த்தமும், ஒன்றுக்கொன்று சமுத்திரம்போலப்
பொக்கிவழிப்ப பூயியின்மீது மாய்ந்துமா
ய்ந்து கண்களில் நெருப்பும், நீருஞ் சொரி
யும்படியாகப் பெரிய கடல்போல் விழுந்து
திக்குகளைப் பார்ப்பான். அந்தத் திக்குகளை
க் காத்துக்கொண் டிருக்கின்ற தேவர்களைப்
பார்ப்பான். தங்கள் தங்கள் தந்தைமார்கள்
அண்ணன்மார்கள், தம்பிமார்கள், நாயக்க
ள், மைத்துனர்கள், கிறேகர்கள், இறந்தனர்க
ளென்று ராஜாசல்திரீகளும், புருஷர்களும்,
அழுதிரு கூக்குரல் இலங்கா பட்டணமெங்கு
ம் எழுப்பியதைக்கேட்டுத் தனக்குச் சம்பவி
த்த பழையநாமத்தை அடிக்கடி நினைப்பா
ன். வெற்றிப்பெற்றுத் தன்மையி லிருக்கின்ற
வளையுதத்தை நோக்கிப் பார்ப்பான். அவ்
வளையுதத்தைப் பிடித்துப் பிசைகின்ற கை
பைப் பார்ப்பான். புனைந்து தீயும்படியாக
மீகைகளையும் பார்ப்பான். ஆகையில் மூ
ழ்கினைப்போல கிளிப்பான். மறுபடியு
ம் அழுவான். அவ்வளவு வெட்கமுற்றுத்

தலைகளை யிறங்கிக் கொள்ளுவான். பூமி யைப் பேர்த்தெடுக்கலாமா வென்று நினைப்பான். ஆகாசத்தை எல்லாம் எருட்டிவிடலாமாவென்று நினைப்பான். உலகத்தில் கணிதசாஸ்திரத்தால் கணிக்கப்பட்ட சகலஜீவகோடிகளையும் இந்தக் கண்ணத்திலேயே கொன்றுவிடலாமாவென்று நினைப்பான். ஸ்திரீகளென்று சொல்லப் பட்டவர்களை யெல்லாம் பிளந்துவிடலாமா வென்று நினைப்பான். ஆறுப்புண்ணிலே நெருப்பு வைத்ததுபோல மானத்தினால் மனம் புழுங்குவான். அப்போது அங்கிருந்த வர்களெல்லாம், ஒருவரும் வாய்பெசாமலும், மூச்சுவிடாமலும், மணஞ்சகியாமலும், நடுக்கினதேகத்தை யுடையவர்களாகி, அழுதுகொண் டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்கும்போது காமுபோலிருக்கின்ற தோள்களையுடைய ராவணனுக்கு முன்பாக அக்கொடியோனுடைய பெண்சாறியும், அநிகாயனுடைய தாயுமான தானியமாலியெய்க்கின்ற பெயருடையவள் மகனே மகனே யென்று ஓயாமல் கூவி, முட்டி மோதி அழுது கொண்டுவந்து மலைச்சிகரங்களின்மீது இடிவிழுந்ததுபோல வளையல்களும், ரத்த ஆங்குளும் சப்பிவிடும்படி ஸ்தனங்களின்மீது கையாள்பளேர்பளே ரொன்றைந்தும், மலைக்குகைதிறந்தாற்போல ஆவென்ற வாயைத் திறந்தும், தலையென்ற மலைச்சிகரத்தில் சுட்டிமுடித்திருந்த, செம்பட்ட மயிர்க்கூந்தல் அவிழ உலையிலுருகின செம்பைப்போல அருவிக்கொப்பாக நீ ரொழுதுகின்ற செவந்த குண்டை யுடையவளாய் ராவணன் கால்மேல் விழுந்து மெருகிடப்பட்ட அங்குள்ள தளவரிசையெல்லாம் பொறுக்குப் பொறுக்கா பெரும்பும்படிப் பெரிய மலைப்பாம்பைப்போலப் புரண்டு புரண்டு அடக்கக்கூடாத துக்கந்தையடைந்து, தானிதுவனாயிலும் அழுதவர்களைபுங் கண்ணுப்பார்த்து அநியாதவளாகையால் இவ்விதமாய்ச்சொல்லி யழுவேண்டுமென்பதற் தெரியாமல் ராவணனைப் பார்த்து, மரியாதையில்லாமல் ஐயோ துஹீடாவென்றுத் சொல்லத்துணிந்து, துக்கசாகரத்தின் கரையைக்காணாமல் புலம்பத் தொடங்கினாள்.

கவி.

மாட்டாயோ விக்ரஹம் வல்லார வஸிதீர்க் க, மீட்டாயோவிர மெலிந்தாயோ. தோளாற்றல், கேட்டா யுணர்ந்திலையோ வென்னுறையுந் தோளையோ, காட்டாயோ வென்னுயிரைக் கண்மணியைக் காட்டாயோ ..... (ச)

இந்நிரற்குந் தோலாத நம்மகளைப் பெற்றாயென், நந்தாத்து வாழ்வாரும் மேத்துமளியற்றேன், மந்தரத்தோர் ளென்மகனை மாட்டா மனிதன்றன், உந்துகிறப்பகழிக் குண்ணக் கொடுத்தேனே..... (உ)

அக்கணுலந்தா வநிகாயன் குணுலந்தான், மிக்கதிறத் துள்ளார்க ளெல்லாரும் வீழார், மக்களினின்றன் ளான்மண்டோ தரிமனே, திக்குவிசய பினியொருகாற் செய்யாயோ..... (ஈ)

ஐதையா கிந்தித் திருக்கின்ற யெண்ணிறந்த, கோதையார் வல்லாக்கர் பட்டாகாக் கூவாயோ, பேதையாய்க் காமம் பீடிப்பாய் பிழைப்பாயோ, சீதையா லின்னம்வருவ சிலவையோ..... (ச)

உம்பி யுணர்வுடையான் சொன்ன வுகாசோய், நம்பி குலக்கிழவன் கூறறயந்தோராய், கும்ப கருணையுந் கொல்கித்தாய் கோமகனை, அம்புக் கிணாயக்கி யாண்டா யரசையோ..... (ஊ)

வசனம்.

ஒலக்கேஸ்வரா ! இப்போதே அந்த ராமலக்ஷ்மணருடைய வல்லமையை நீக்குமிறதற்கு உன்னால் முடியாதோ! என்பிள்ளையை நீ மீட்டுக்கொண்டு வரமாட்டாயோ! உன்விரம் குறைந்து போனாயோ! அந்த மனிதர்களுடைய தோள்வல்லமையைக் கேட்டும், அநியாமற்போனாயோ! நான் புலம்பி அழுது சொல்லுகின்ற என் சொல்லையுந் கேளாயோ! என்னுயி ரொக்கே யிருக்கின்றதென்று காட்டமாட்டாயோ! என் கண்மணியெங்கே என்றுக் காட்டமாட்டாயோ! இந்நிரனைபுந் செயிக்கும்படியான நல்ல பலமுள்ள புத்திரனைத் தானியமாலி பெற்றிருக்கின்ற ளென்று தேவர்க ளெல்லாம் புதழும்படியாயிருந்த என்னைப்பு இன்றைக்குப் போய்விட்டதே, மந்தரகிரிமேகாற் தோள்களையுடைய என்மகனை சக்தியற்றமனிதன் வில்லைவளைத்தேவின, அம்புக்கு ஆகாரமாகி விட்டேனே! அகற்பகுமா? என் மாண்டான், அநிகாயனு மாண்டுபோனான், அநிக பலமுள்ள பிள்ளைகளெல்லாம் மாண்டுபோனார்கள். — உன்பிள்ளைகளில் இப்போதிருக்கிறவன் மண்டோதரியின் பிள்ளையான இந்நிரைத்து மாதிரிந்தானே! இன்னொருதாமு முன்போலத்திக்குவிழபுந் செய்யமாட்டாய் அல்லவா! ஐயா என்ன நினைத்துக்கொண் டிருக்கிறாய், வெற்றிமாலையைத்தரித்த அநேக வ

விபவிகளான ராஜசுப் பிள்ளைகளில் இறந்துபோனவர்களைக் கூப்பிடமாட்டாபோல ! புத்தியற்றவனாகி மோஹத்தால் சிடிக்கப்பட்டவனே ! நீயும் பிழைக்கும்வழி யறியப்போயிருப்பாய் ! சேதமாயே இன்னம் உனக்கு நேரிடப்போகிற தீங்குகள் கொஞ்சமோ ! அநேகம் உண்டு. உன்னினை யதம்பி வெகுபுத்திரமான். அவன் சொன்னபுத்தியை அப்போதே நீ கேட்டாயா ? எல்லாந் தெரிந்த குலவிருத்தரான, உண்பாட்டாரர் சொல்லியும் அதைவிரும்பி யாலோசித்தாயி லீயோ ! அந் திபலாட்டிய நென்னும் உன் மூத்த தம்பியான கும்பகரிணையும் கொல் லுயிற்றதற்குக் காரணமாயிருந்தாயே ! ராஜகு மாராகிய அதிகாயனையும், அம்புக்கு இளையா க்ஷிபிட்டாயே இனி நீ யாசாட்சி செய்வதம் அப்படி யப்படிதானென்று இப்படிப் பல விதமாய்ச்சொல்லி அதிகாயா அதிகாயா! வென்று உரத்தக்கூவிக் கன்றிமுத்த பசுப்போ லக் கதறியழுவின்ற தாலியமாலியைப், பக்க தீயிலின்று ஊர்வனியும், மேனகையுக்கடி யெயித்துக்கொண்டு, மஹபோல் உயர்ந்து பெரியதா யிருப்பின்ற மானிகையில் கொண்டு போய்ச்சேர்த்தார்கள். அந்த நகரத்தில் அந்த ப்புர ராஜசு பிள்ளைகளெல்லாம், இழவுகொண் டாடவந்து தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளே யிறந் ததுபோல அழுதுபுலம்பிபுரர்கள். மற்ற மனி தஸ்திரீகளுடைய நிலையைச் சொல்லவேண்டி யதென்ன தேவஸ்திரீகளும், தங்கள் வாயைத் திறந்து ஒவென்று அழுதார்கள். ராவணனு டைய அரண்மனையிலுள்ள பரிசாரஸ்திரீகளே ல்லாரும் உலகமுடிவில் பிரளயத்தைக் கண்டு யாவரும் ஒருமிக்க உக்கோஷிப்பதுபோலக் கோஷித்தார்கள். லக்காபட்டணத்தில் உ ள்ளவர்களுெல்லாம் அநுத ராலோசை பூர ண்ச சந்திரோதய காலத்தில் சமுத்திரம் இ னைத்ததுபோல இருந்தது.

அதிகாயன் வதைப்படலம்.

முத்திரிந்து.

நாகபாசப்படலம்.

வான்போன்ற கண்ணையுடைய ராஜசு பிள்ளைக் பெருக்கூட்டமாய்க்குடித் தலைவி ரித்த ஒருவரை யொருவர்கட்டி மாறடித்துக் கொண்டு சுழுவெண்டிய தென்னவென்று சு த்தேவித்த மேகத்தினிட்போல இந்நிரித்த பறப்பட்டு அழிந்திடுவது முன்னவர்களை வெற்றி பெற்ற ராவணன் மதபடியும், அ

வர்களுடனே போர்செய்து அவர்களுக்குத் தோற்றப்போனானே ! அல்லாவிட்டா வி ரந்துபோனானே ! முன்னாலே லங்கையைச் சுட்டுவிட்டுப்போன அனுமான் மதபடியு ம், லங்கையை ஆழ்ந்த சமுத்திரத்துடனே பேர்த்துவிட்டானே ! இப்படி அழுகிறதற்குக் காரணமென்ன வென்று நினைத்து க ண்ட கண்ட ராஜசுபிள்ளை லங்கைக்குவந்த வ ருத்த மென்னவென்று கேட்க, ஒருவருஞ் சொல்லுகிறதற்குக் கூடாமல் மெய்நயிங்கி வாய்குழறிப் பேசத்தெரியாமல் நின்றுர்கள் அப்போது இந்நிரித்த நல்லது, தன் சா ரதியைத் தேனாச் சீக்கிரமாய் ராவண னுடைய மானிகைக்கு ஒட்டென்று சொல் லி, ஓரிமைப் பொழுதுக்குள்ளாக வந்துசே ர்ந்து, ராவணன் உயிருடனிருக்கக்கண்டு கிலே சம்விட்டிக் கும்பிட்டி, ஐயா ! இவ்விடத்தில் நேரிட்ட துன்பமென்ன வென்று கேட்டான் அதற்கு ராவணன் அப்பா மஹாவீரனே ! உ ண்னுடையதம்பிமானா யமனும் பயமில்லாம ல்கொண்டுபோப் விட்டானே ! கும்பன் - நி கும்பன் - அதிகாய னிந்த மூன்றுபே ரும் சுவர்க்கலோக மடைந்தார்கள் னென்றுஞ் சொல்லிச் சொல்லாததற்கு முன்னே, அ க்ஷினியையு மெரிக்கும்படியான கோபக் க ண்களை யுடையவனாகிப் பல்லா லுதட்டைக்க டித்து ஆகாசத்தைப் பார்த்து, எல்லாரு மி ரந்துபோனார்கள் ! என்னுமிருந்த ஏக்கம் பி டித்துநின்று வில்லாளனா விரல்தொட்டு எ ண்ணமிடத்து முதலில் எண்ணிற்கும்படி யான வீரவானு இந்நிரித்த ராவணனைப் பார்த்து அவர்களைக் கொன்றவர்கள் யாடுன் றகேட்க, அதிகாயனென்பவனை லக்ஷுமணன் கொன்றானும். மற்றவர்களை நம்முடைய ஊ ரில் நெருப்புவைத்துக் கொளுத்தின ஆஞ்ச நேயனும், மற்ற வானாவீரர்களுந் கொன்றா ர்களாமென்று, கொன்றைப் பூமாவையைத் த ரித்த ருத்திரமூர்த்தியினுடைய கயிலாச கிரி யை வேறோடுபேர்த்துச் செய்த மஹாபல வானு ராவணன் சொன்னான். அதைக் கேட்டு வலியசேனையையுடைய அந்த மனி தர்களுடைய வல்லமை யுனக்குத் தெரிந்திரு ந்தும், அதிகாயன் முதலானோரை அவர்கள் மேல் போர்க்கு நீ அனுப்பினபடியால் நீ யே அவர்களைக்கொன்றாய், அவர்களால் கொ ள்றவர்கள் ஐயா ராவணேஸ்வரா ! என்னயாவ துபோக்சொல்ல உனக்கு எண்ணம்வராமல் போச்சே யென்றுசொல்லி. வேகுநோ மா லோகித்து அதிக கோபத்துடன் பெருமூச்சு விட்டி ஐயா ! முன் அகையகுமாரனைப் பூமி

யிற்போட்டுத் தேப்த்துவிட்ட அனுமானை, இப்படி செய்கிறதற்குத் தானே சத்துருக்கள் சொன்ன சொல்லைச் சொல்லவந்த தூதுவனென்று கொல்லாமல் விட்டுவிட்டாய். நம்முடைய ஊருளவு சத்துக்க ளிடத்திற்குப் போகின்றதே பென்று பின் ஆலோசனை செய்யாமற் போனாயே? ஆலோசனையில் லாதவனே இனி நீ பிள்ளை யுதவியில்லாமற் போய்விட்டாய், உவ்வாழ்க்கையும் அழிந்துபோய் விட்டது. நான் சும்மா நினைத்துப் பேசியும், ஆலோசித்து மென்னை என் தம்பியைக் கொன்றவன் அந்த ரணக்களத்திலேயே அவனுயிர்வேறு - உடல்வேறு க நீக்கிஞ்ஞல்லாமல் வெகுதூரமாக நம்முடைய வசத்திலிருந்த இந்த லங்காபட்டணத்திற்குத் திரும்பி வாமாட்டேன், இந்த வாழ்வு மெனக்கு வேண்டாம், அந்த வானரப் பெருஞ்சேனையைப் பிளவு பிளவாய்ப் பிளந்து நினைச்சேறுப்படஅணாத்துவிட்டி, அந்த லக்ஷ-மணையுங் கொல்லாமற் போவேனானால், என்னெதிரோ வருவதற்கும் பயந்து என் னுக்கு மீறாத செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்ணை யுடையவனான விஷ்ணு முதலான தேவர்களெல்லாருஞ் சிரிக்கக்கடவர்க ளென்றும், ஒருவராலுஞ் ஜெயிக்கமுடியாத ஸ்திரமான உயிரையுடைய எந்தம்பியாகிய அகிகாயனைக்கொன்ற அந்த மனிதனுடைய ஊற்றெறிக்கும் படியான சத்தவெள்ளத்தைப் பூமிதேவி குடிக்கும்படிச் செய்யாமற்போனேனே யானால், என்னோடெதிர்த்த இந்திரனிரண்டிராமல்லவோ! எனக்குத் தோற்றுப் போனான். அப்படியல்ல, அவனுக்கே நான் தோற்றவனாகக் கடவேனென்றும், நாகபாசத்தையும், பாசபதாஸ்திரத்தையும் கொண்டு, மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனையணிந்த சடாமகுடத்தையுடைய நமது குலதெய்வமாகிய அந்தச் சங்கரதேவன் எனக்குக் கற்பித்த தேவ யாகத்தைச்செய்ய யத்தனித்துத் திரிசிற நான், இப்போது அவர்களுயிரை உமக்குக் கொடாமற் போவேனே யானால், என்னுயிரை நான் கொண்டு விட்டுவிடுவேன். அதுவரையிலும் நான் உணவும் உண்ணுகிற தில்லை எனக்குத் தேவாமிர்தம்போ லிருந்த என் தம்பியினுடைய அருமையான உயிரைப் பறித்துவிட்ட அந்தக் கொடியவனை யமனுக்கு விருந்தாகக் கொடாமற்போனால், பிறகு கையில் வில்லப்பிடித்துத் தேவகூட்ட மெல்லாஞ் சிரிக்கத் திரும்பிவந்து இந்நதப்பூமியி லிருந்தேனானால், நான் ராவணனுக்குப் பிறந்தவனல்ல, அதனெனக்கு

ண்டான ராவணியென்ற பெயருமில்லாமற் போகக்கடவது என்றும், சபதஞ்செய்து கொண்டான். அப்படி இந்நிரஜித்துச் சொல்லக்கேட்டு ராவணன், என்னப்பா இந்நிரஜித்தே! நீ இந்த லோகனாகரியத்தைச் செய்து என்விசனத்தை நீட்டிகிறதற்கு உனக்கு முடியாத காரியங்களும் உண்டோ? பெருங் குதையையுடைய நீண்ட வில்விரனே! உன்னை இந்த அல்பர்களுடைய எதிர்க்கும்படி அனுப்புவேனையானால் எனக்கே என்மீது கோபமுண்டாகுமே! ஆதலால் நானிப்படிப்பட்ட துக்கத்துக் குட்பட்டேனென்று சொன்னான். தேவர்களை பெல்லாஞ் ஜெயித்துச் சொர்க்கலோகத்தை வெற்றி பெற்றவனான இந்நிரஜித் தென்பவன் அவ்வாறுசொன்ன ராவணனை வணங்கி மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற கூர்மையுள்ள வாளாயுதத்தையுங் கையிற் பிடித்துக்கொண் டும், ஒன்றினாலும், அறுபடாததும், ஊயிரு வப்படாததுமான கவசத்தைத் தரித்தும், சத்தருக்களுடைய முதுகையுருவிப் போம்படியான அம்புறுத்தாணியை முதுகில்வலிந்துக் கட்டியும், வலியகுதையையுடைய வயிரமான வில்லை இடதுகையில் பிடித்தும் நின்றான். அவன்பிடித்தவில் ஆதியில் பிரம் ஹதேவன் வஜ்ரமலையை பெய்த்துப் பகைவர்களா லொருகுறையும் மேரிடாதபடிக்கு இந்திரனுக்காகச் செய்துகொடுத்த வில்லாரு ம் அப்படிப்பட்ட வில்லை இவன் அந்த இந்நிரனை அடித்துக்கட்டிச் சிறையில்வைத்து அவன் கையிலிருந்து பிடுங்கிக் கொண்டான் தோளிற்கட்டின அம்புறுத் தாணியோ வென்றால், அந்தக்காலத்தில் கிழ்ந்துப்போன்ற ப லமுள்ளவனான இவன் அவ்விந்நிரனிடத்தி லிருந்து பறித்துக்கொண்டான். அது சப்ததசாகர ஜலம்வற்றினாலும், அம்புகள் குறைவு படாததும், கொடிய கண்ணையுடைய பேயும், யமனு முன்னும்படியான ஆகாரமுள்ள தொம்பைக் கூடுபோன்றதுமானது. அந்தத் தாணியிலுள்ள அஸ்திரங்களோ? அவன் முன்புதேவர்களுடன் சண்டைசெய்தபோது மெய்ச்சி அவர்கள் கொடுத்ததாகும், மேருவை வில்லாகவுடையவரான ருத்நிரமூர்த்தி கொடுத்ததாகும் பிரம்ஹதேவர்கொடுத்ததாகும், இதுவரையில் வெற்றிபல்லாமல் தோல்வியைக் கொடாததுகளுமானவைகள். இவை அல்லாமல் இன்னும், அநேக ஆயிரகோடி ஆயுதங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தெடுத்திக்கொண்டு, லக்ஷம் யாளிகளும், அதிகபலமுள்ள லக்ஷம் ஆண்சிங்கங்களும், பூட்டினதும், லங்கைக்குச்

சமமாக அவ்வளவு விசாலமானதாகச் செய்யப் பட்டதும்; தேவர்களும், மூலவல்லமை இவ்வளவுவென்று அறிவர்கடாததும்; பொன்னையும் சமமானது சொல்லவரியதான நிறத்தையுடைய திரிபுடமான கருடனையும்; மின்னலைத் தோற்றமடக்கும்படியான பிரகாசமுள்ள மஹாவயுதத்தையுடைய கிரைமுந்தியில் விருஷிப்பதையும்; மூல் யுத்தசமயத்தில் பின்னொட்டிந்து போனதும்; அந்தத் திரிபுரத்தின்கள் முதலாக வரையில் பெயல்லாது வெளித்து மென்மையடைந்தபோதும், இந்த மூலம் லோகம் களிதும் அயர்க்கள் மாதவம்விரையும் தன்னைப் பின்னொட்டிந்து வருப்படியாகத் தான் தோன்றியபடித்து மூல் சொல்லாததும்; வயிர்ப்பற்றிய கைகொடியுடைய தானவர்களுடைய சேஷமுமாயிரக்கண பெயல்லாத் தேய்த்து விட்ட சக்கரக்கோ யுடையதும்; தந்தைகையையுடைய அழிப்பினைத் துரத்தினதென்று சொல்வதோ பெருமை, அதிக வீரத்தன்மையைக்காட்டி எதிர்த்துநின்ற இந்நினைத் தூட்டிவிட்டுப் பெற்றந்தகாலத்தில் அவன் மன்காத்து விழும்போது அவனுடைய முதுகைத் தேய்த்துத் தழுப்பும்படிக்கினை சிவரத்தையுடையதும்; சமமானமற்ற வல்லமையைக் காட்டின இந்நினைதுடைய அழியாத பெருமையுடையது நீக்கும்படி, அவனுடைய பெரியதோவ்கொடுப்பாசக்கயிற்றால் கட்டின ஜெயப்பிரதாப சாலியான இந்நினைத்தென்பவன் வந்தாவென்று சொல்லிக்கொண்டு பேய்கள் சபிக்கத்தக்கதாக ஆடிக்கொண்டிருக்கின்ற நீண்ட இருதுக்கொடி கட்டியிருக்கின்ற துமான தேவிலேறி, அந்தத் தேருக்கொப்பான ஆயிரம் சேவத்தேர் பின்னேவர மனநிலை யுத்தத்தித்தேறினவனாகி, ஒருநாளும் யுத்தத்தில் தேவர்களை முதுகிடச் செய்தானேயல்லாமல் முகத்தைப்பார்த்த யுத்தஞ்செய்தியாதவிரண்டு இந்நினைத்து வந்தான். அந்த மானமுமாரளு இந்நினைத்துடனே வந்த சேனைகளை இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாத ஆயிரம் இது வான்மிகபகவான் தமது இருவருநிழியால் சொன்னகதை பாசையால் அவா நாற்பதவெள்ளஞ்சேனை பெய்து கணக்கிட இருக்கின்றார். அவ்வளவு சேனைகள் சூழ்த்தவரும், துமாகுதென்பவரும், குகாலமாபிச் செய்தயுத்தத்திலும் தோலாமல் வெற்றிபெற்ற மஹாபாரிசனைக்கும், இந்நினைத்தவின் தேர்வண்டிதைத் தோட்டித் தவையிலாவும், சந்திரபட்டக் குகாமேயே நினைப்பிக்கொண்டு வரும், பெரிய சக்கரத்தொடிக் குதக்கவும், கேட்க

பயர்க்காமாக அஷ்டாதச வாத்தியங்கள் நான்கு கட்டுஞ்சேர்ந்து சபிக்கிறதுபோலச் சபிக்கவும், ஆயிர மாயிரகோடித் தேர்வீரர்கள் உள்ளணி சூழ்த்தவரும், இரண்டாயிர மாயிரகோடி யானவீரர்கள் பறவணி சூழ்த்தவரும், அதற்குமுன் அநேகமாயிரம் குதிகாவீரர்கள் போகவும், படைமுகத்தில் சேனாவீரர்கள் யுத்தக்கடலப்போலச் செல்லவும், இந்நினைப்பிரகாமாக இந்நினைத்து ரணகளத்தை நோக்கிக்கொண்டுவந்தான். அப்போது இவ்வாயபெருமான் ராவணன் புதல்வனான அநிகாய னிறந்தபடியால் ராவணனாவது, அவன் வரவிட்டால் தேவேந்திரனை வெற்றிக்கொண்ட இந்நினைத்தாவது யுத்தத்திற்கு வருவார்களென்று ரணகளத்தைவிட்டு நீங்காமல் அங்கேயே நின்றிருந்தார். அப்படியே நின்றிருந்தவர் இவன் வருகிறதைக்கண்ட இவன் யார்கொல்லக்கடவீர் விபிஷணரோ பெய்து கேட்க, விபிஷணநாவார் ஸ்வாமி ! இவன் மஹாபலவந்தனும், தேவேந்திரனை யுத்தத்தில் ஐயம்பெற்றவனுமான, இந்நினைத்தென்பவன். இன்றைக்குக் கடினமான சண்டைதடக்கும், எங்களாண்டவரோ ! அடிபேய் ஒரு விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்ளுகின்றேன். இவனோடுகூட மஹா வீரவாய்க்கொல்லாம் துணையாய் வருகின்றார்கள். நம்மோடு கூடவும் தகுந்ததனைவர்களை வைத்துக்கொண்டு சண்டைசெய்வது தல்லது, தேவரீர் கொல்லாம்தெரிந்த மஹானுபாவரீரீர்க்காலோசனை செய்யவேண்டும், ஆஞ்சநேயர் - சாம்பவார் - சுக்கிரீவமஹாராஜர் - தானாயின் புத்திரராகிய அங்கதர் - நீலன்-என்பவர்களாகிய வீரர்கள் நம்முடன் நிற்கும்படியாக பாபாஷிதரும், வீரப்பிரதாபமே திருவாரணமாக வுடையவருமான ஸ்வாமி ! தேவரீர் இவனோடு சண்டைசெய்யாதே தகுதி, அநேகாயிரத் தேவர்கொல்லா முதலியாயிருக்கவும், அளவில்லாத தேவசேனைகளுடன் கூடிக்கொண்டு தேவேந்திரன் இவனோடு பெய்தபோது, அவர்களைபெயல்லாம் இவன் நிமிஷநேரத்தில் தோற்கடித்துத் தூரத்திவிட்டான். தேவேந்திரன் அமிர்தபானம் பண்ணிவருகையால் அந்தப் பலத்தைக்கொண்டிதன் உயிர்த்தப்பிப் பிழைத்தோடிப்போனான். இந்நினைதுடைய மஹேபோன்ற தோள்களை இவன் நாகபாசத்தார் கட்டினான், ஆஞ்சநேயனாயும் அந்தப் பாசத்தால் தான் கட்டினான். இந்த இரண்டுகாரியமும் லோகப்பிரதித்தமானகாரியம். இதுவும்ல்லாமல், இவனுடைய தனார்வித்திரா சாமர்த்தியத்தை

எப்படிப் பட்டவர்களானும் தழிக்கமுடியாது, ஸ்வாமியென்று விபிஷணனுடன் வணங்கிச்சொல்ல, அதைக்கேட்டு இளையபெருமாளும், நல்லது உம்முடைய மனம்போலச் செய்பக்கடவீர் விபிஷணனோ யென்ற மாதிரித்தில், ஆஞ்சநேயர் இளையபெருமாளின் இத்திரித்தி எதிர்த்து வந்தானென்று தாமேவந்து சேர்ந்தார். அங்கத குமாரர் முன்னமே ஸ்வாமிபுட னிருந்தார். மற்ற வீரர்களெல்லாம் வந்து சேர்ந்தார்கள். சங்குகளுடன் கூடிய சமுத்திரத்துக் கொப்பான வானரசேனைகளுடன் ஈக்கிரீவமஸூர ராஜர் முன்னேறி நடந்தார். வானரசேனையும், ராஜசேனையும், வட்சமுத்திரம், தென்சமுத்திரமென்னும், இரண்டு பெரிய சமுத்திரங்களும், சண்டைசெய்ய விரும்பிப் பொங்கிச் சப்தித்துக்கொண்டு வருவது போல மிகுந்த கோபத்துடன் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்து நின்றதுகள். தேவர்கள் எல்லாரும் தம்பதி சமேதர்களாய்த் தேவலோகத்தைப் பாழாகப்போட்டுவிட்டு இன்றைக்கு நம்முடைய கண்ணினாலும், மனத்தினாலும், ஆலோசனையினாலும், நன்றாய்ப் பார்த்திருந்தோமானால் சந்தோஷ மடையலாமென்று வந்து ஆகாசமார்க்கத்தில் நிறைந்தார்கள். அப்போது இரண்டு பகைத்துச் சேனைகளும், போர்செய்யத் தொடங்கினபோது, அந்தவீரர்கள் கர்ஜித்த வீரகர்ஜனையும், சமுத்திரம்போன்ற சங்கத்தொனியும், ரணபேரிகை முழக்கமும், ஒன்றுசேர்ந்து ஒலித்தபடியால் தேவேந்திராதி தேவர்களெல்லாம் தங்கள் செவிகளைக் கைகளால் பொத்திக்கொண்டார்கள். யுத்தவீரர்கள் ஒருவரை யொருவர் அடியுங்கள் - பிடியுங்கள் - எறியுங்கள் - எய்யுங்கள் - என்று சொல்லுகின்ற சப்தமும், வில்லில் நாண்பூட்டிச் செப்த குண்டங்களா ஓசையும், பிரளயகால மிடிபைப்பார்க்கிலும், மூன்றத்தனைக் கோஷமாகப் பிறந்ததுகள். மலைகள் பட்டிம், மரங்கள் பட்டிம், யமனுக்கொப்பான வேலாயுதந் தைக்கவும், வில்லிலிருந்து புறப்படுகிற அம்புகள் தைக்கவும், ராஜசுரும் வானரகுமாகிய வீரவான்களுடைய ராத்திரியை பொத்தவையும், பகையொத்தவையுமான தேவர்களெல்லாம் அழிந்ததுகள். இந்தப்பிரகாரமாக இரண்சேனையும், ஒன்றையொன்றுதோற்கடிப்பதினாலே பூமியும் இரண்டாய்ப் பிளக்க யத்தனித்தது. முசலாயுதங்களாலும், விருகாங்களாலும், ஒருவரையொருவர் அடிக்க, தலைகள் சிதறண்டுபோன வானரங்கள் இளைய

பெருமானுக்கு ஜெபமுண்டாகக் கடவதென்று வாழ்த்திக்கொண்டே விழுந்ததுகள். ராஜசுரர்களுடைய கொடியதேகங்கள் கழுத்துடனே தலைகளில்லாமல் ரணகளத்தில் கூத்தாடினதுகள். தலைவெட்டிண்டு நரம்புகள்வலிக்க ரகத்தத்தைக் கொப்புளித்துக்கொண்டிருக்கின்ற வானர வீரர்களுடைய பலத்த தேகங்கள் எல்லாம், காடெல்லாம்வெந்து படிந்து பிறகு நிற்கின்ற அடிக்கட்டைகள் மாதிரி மெரிசிறகுபோலி இருந்ததுகள். சிலவானரங்கள் ராஜசுரர்களைப்பிடித்து அவர்களுடைய பெரியதோள்களை முறித்ததுகள். சிலவானரங்கள் அரக்கர்களைக் காலாவெட்டியுதைத்ததுகள். சிலவானரங்கள் நிரசாரர்களை நெட்டித்தள்ளினதுகள். சிலவானரங்கள் அந்தத் துஷ்டர்களைப்பிடித்துத் துண்டு துண்டாய்க் கடித்துக்கொன்று விட்டதுகள். சிலவானரங்கள் அந்தப் பாவினைக் கழுத்தறுந்துபோகும்படி கைகளால் வாரியடித்ததுகள். சிலவானரங்கள் ராஜசுரர்களைப் பூமியிற்போட்டுத் தேய்த்து விட்டதுகள். சிலவானரங்கள் வீரசிம்ஹராதஞ் செய்ததுகள். ராஜசுரர்களில் சிலர் வாளாயுதங்களினால் வானரங்களினுடைய வீரகண்டாமணிதரித்த கால்களைத் துணித்துவிட்டார்கள். சிலர் தலைகளை வெட்டித்தள்ளினார்கள். சிலர் தோள்களைவெட்டி பெறிந்தார்கள். சிலர் உடலை இரண்டு துண்டமாகத் தறித்துப் பூசுதியிற்புரட்டினார்கள். யமனைப்போலத்திரியும், வானரங்கள் விருகாங்களினால் ராஜசுரர்களுடைய மலைபோலுயர்ந்த தலைகளைச் சிதறடித்தார்கள். சிலருடைய உயிரைப்போக்கி விட்டார்கள். சிலருடைய கைகளும், கால்களுமுறிந்து விழுப்படிமோதினார்கள். சில கரடிகள் அக்கினிப்பொறிகளைக் கக்குகின்ற கண்களை யுடையதுகளாய்ப் பலம்பொருந்திய தலையும், பிடித்த மரங்களுடனே கைகளும் அற்றதுகளாயும், தேசத்தில் லஜ்ரவேலுருவும்படி எதிரிலுள்ள ராஜசுரர்களுடைய கழுத்தைத் தாவிச் கடித்துக்கொண்டு அதுகளுடனேகூட மாண்டுபோனதுகள். சில கரடிகள் மலைகளைப்பேர்த்து இடியோடுகூடின மேகத்தைப்போத்த தந்தங்களையுடைய கரியயானைகளின் மஸ்தகங்களைப்பிளந்து அவற்றிலுள்ள மூளைகளைத்தின்று தங்களுடையபசிபாறினதுகள். மலைகளிலும், பெரியதேகங்களை யுடையவைகளான வானரங்களில் சில மதத்தயானைகளின் மீதும், சில குதிரைகளின்மீதும், மண்டள்கட்டியிருக்கிற தோள்களின்மீதும், எதிரி

கன் கைகலிற்சிறித்திருக்கிற வான்களின்பீ
தும், விவ்வுகலின்பீதும், ராக்ஷசர்களுடைய
செம்பட்டமயிர்த் தலைகளின்பீதும், தா
விக்குத்தலகன். ராக்ஷசர்கள் தண்டாயுத
க்களைக்கொண்டி அடித்துக்கொல்ல உடை
த்த தலையை விடுபெறிற்றும். வான்களிளு
லே துண்டிதுண்டாய்ப்போன தேற்றங்களை
வாரிக்கொண்டும், அங்குள்ளமலைகளைப் புர
ட்டிக்கொண்டும், போலிற் ரக்தவெள்ள
மானது குரங்குப்பிணங்களை யெல்லாம் ச
முத்திரத்திற் கொண்போய் சேர்த்துவிட்ட
து. ஆஞ்சநேயர் தமது திருக்கரத்தால்
வஞ்சகன்டய்கொண்டி ராக்ஷசசேனையைமோ
தி அடித்தபோது உடல்நலங்கி, இவை மேக
த்துக்கொப்பான கொடியெய்றும், இவை பி
டரி மயிரிவையுடைய பலவகையான குதிரை
களெய்றும், இவை விலிலுகளெய்றும், அம்பி
வைவெய்றும், இவை வானெய்றும், இவை த
ண்டாயுதமெய்றும், இவை கோபத்தையுடைய
மதயானையெய்றும், இவை தேரெய்றும்,
வேறு பிரித்தறிபக்கடாமற் போய்விட்டது
கள். அவ்வகன் ஒருபெரிய விருகத்தைப் பி
யுக்கிச் சாடினபோது அநேகந்தேர்கள் - கு
திரைகள் - யானைகள் - ராக்ஷசர்களென்று
சொல்லப்பட்ட அளவிறந்தசேனைகள் ய
மனுஞ் சுற்றித்திரித்த உயிர்களெங்கேனும்
தப்பி யிருக்கின்றதுகளோ வென்று இர
ண்டு கைகலிளும் பிடுகுக்களைக்கிளறித்
தேடிப்பார்க்கும்படியாக அழிந்த போ
ய்விட்டதுகள். அஃதிக்கி லுள்ளவர்களும்
அந்த நாய்நிசகன்தோறும், நின்று யானை
கள் - தேர்கள் - குதிரைகள் - எல்லாவற்
றையும், வானரவீரர்கள் சம்பற்றிக்கிற ரண
க்களத்தைப்பார்த்தத் தேவர்களுடனே சொ
ன்னதாவது, முன்னே அசுரர்கள் சண்டை
செய்கிறதைப்பார்த்து, இன்னார் ஜெயம
டைவார்கள், இன்னார் தோற்பார்களென்று
நிச்சயித்த மறநரிஷிகள் சொன்னதுபோல
வானரங்களுக்கு ராக்ஷசர்கள் தோல்விய
டைவார்களென்று சொன்னார்கள். இப்படி அ
வர்கள் சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போதே
ராக்ஷசர்கள் படைபெரித்துவர, அதைக்கண்
பி வானரர்களெல்லா மோட்டமெயித்தார்கள்.
வானரவீரர்கள் அதைக்கண்டி அவர்களை யோ
டவோட்டாமல் தடுத்தார்கள். மறுபடியும், ரா
க்ஷசர்கள்வானரக்களைச்சமுத்திரம்போலச் சூ
ழ்த்துமடித்தார்கள். அதைப்பார்த்து வானர
க்கள் பயந்து ஒட்டம் பிடித்தார்கள். அப்
போதும் வானரவீரர்கள் அவர்களை ஓட ஓட
டாமல் தடுத்தி நின்றுதினார்கள். பிதகு தீவனே

ன்கிற வானரவீரன் சூலாயுதமும், மழுவாயுத
மும், கையிலே தாங்கியெய்றும் நான்கு
தோள்களுடனே பிரளயகாலத்தில் உலகங்க
னையெல்லாம் சம்பூரிக்வும், குத்திரமூர்த்தி
யைப்போல நின்றவிடத்திலேயே நின்று வ
ந்த ராக்ஷசர்களையெல்லாம் கொன்றுகொ
ண்டே யிருந்தான். இப்படி அநேகர் உ
யிர்ப்பாய்ந்தனும், யமன் தன் கிங்கர்களுட
னே பாசத்தைக் கையிற் பிடித்தபடியே அ
ந்த இடத்தைவிட்டு அப்புறம் போகாமல்நி
ன்று உயிர்களைப் பிடித்துக்கொண் டிருந்தான்.
வேறொருபக்கத்தில் குமுதல்-வாயுதேவ
னைப்பார்க்கிலும், வருணதேவனைக் காட்டிலு
ம், அநிகமாவையும், அக்கினிதேவனுஞ் சமாண
மாகானென்று சொல்லும்படியாகவும், ஆ
யுதமொன்று மில்லாமல் இரண்டு கைவல்ல
மையாலே செய்கின்ற யுத்தத்தின் பெருமை
யை விரித்துச்சொல்ல வேண்டியதென்ன,
யமனுந் தன்பதவியையும், இவன் பிமிங்கிக்
கொள்ளுவானென்று நயிங்கிப் பயப்பரிம்ப
டி தன் கையிலகப்பட்ட ராக்ஷசர்களை யெல்
லாம் கொன்றான். மற்றொருபக்கத்தில் இட
பனென்ற வானரவீரன் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த
பூமியிலுள்ள மரங்களுக்குள் ஸ்ரீசகரவர்த்தித்
திருமகளுடைய பாணமுருவிப்போன நெ
ருங்கிய கிளைகையுடைய ஏழு மராமரங்கள்
மாத்திரம் யாவர்களுக்கும் அடையாளந்
தொன்றுவதற்காக நின்றன. மலைகளில் மேரு
மலையும் அஃதிசூலாசலங்களுமே சாஸ்திர நி
ச்சபத்திற்காக நின்றன. மற்ற மரங்களிலு
ம், மலைகளிலும் ஒன்றுவது அவன்கைக்கு
த் தப்பிணவைகளில்லை. இந்தப் பிரகாரம் எ
ல்லாமரங்களாலும், எல்லாமலைகளாலும், அ
நேக ராக்ஷசர்க ளிறந்துபோனார்கள். குதி
ரைகள் - மதயானைகள் - தேர்கள் - இ
வைகளையுடைய வக்கிர தந்தக்களோடுகூடிய
வீரர்களும், பாய்பிலுக்கொடியவர்களுமான
ராக்ஷசர்கள் பங்கிப்பெருகுதலு லுண்டா
கியபயம், இன்றையவகையிலுந்தான். இப்
போது மதகிலிருந்து ஓடுவதுபோல ரத்த
க் குபுகுபென்று ஒழுகும்படிச் சாம்பவ
ன் பெரிபவிருகங்களைச் சுற்றிச் சுழற்றிக்
கொல்ல எல்லா ராக்ஷசர்களு மாண்டிபோக
ப் போகிறார்களென்று தேவர்களெல்லாம்
பேசிக்கொண்டார்கள். போர்செய்கின்ற கு
திரைகளாகிய அலைகளும், தேர்களாகிய கப்ப
ல்களும், மதக்கொண்ட யானைகளாகிய கொ
ம்பன் சுறாயின்களும் ஓடிப்போகவும், நெ
ருங்கிய ஆயுதங்களாகிய மீன்கூட்டங்க
ளெல்லாம், கிந்திச் சிதறிப்போகவும், கரு

ங்கடலைக் கலக்குகின்ற மத்தைப்போல ரா
க்ஷசேனா சமுத்திரத்தைப் பணசென்னை
ற ராக்ஷசவீரன் சின்னா பின்னப்படக் க
லக்கிவிட்டான். மயிந்தனென்கிற வானரவீ
ரனும், அவனுக்கிளைபவனாகிய துமிந்தனெ
ன்கிற வானரவீரனும், முன் மெகங்களைக் கி
ழித்துச் சின்னா பின்னப்பித்தி ஆகாசத்தி
ற்பறந்துபோன ஜடாபு மஹாராஜனாயும்,
அவர் சகோதரரான சம்பாநியையும்கூட,
ராக்ஷசர்களை யெல்லாஞ் சின்னா பின்னப்பி
த்தி விட்டார்கள். கவையென்னும், வான
ரவீரன் ராக்ஷசக்குட்டையைக் கலக்குகின்ற
மதயானையைப்போலானான். கேசரியென்
னும், வானரவீரன் நின்றபடியே நின்று
வந்த வந்த ராக்ஷசர்களையும், அவர்கள் செ
னைகளையும் கொன்றுவிட்டான். இந்தப் பிர
காரமாக வானரவீரர்கள் முன்வைத்தகால
ப் பின்வையியாமல் ராக்ஷசப் பிணங்களை ம
லைமலைபாகக் குவித்து, அஷ்டகாசஞ் செய்து
போர்செய்கிறபோது ஒடிப்போன வான
ரக்கூட்டங்க ளெல்லாம்வந்து ஒன்றாய்க்கு
டிப் போர்க்குப் புறப்பட்டதுகள். அதை
க்கண்டு ராக்ஷசசேனை முழுவதும் தங்குதரி
யில்லாம லோட்டமெடுத்தது. பின்பு இந்
திரஜித்து ஒருவனாய்நின்று போர்செய்ய யத்
தனித்தான். ஆபரணங்களைத்தரித்த மலை
யைப்போலத் தோள்க ளிரண்டு பக்கத்திலும்
பூரித்துயர, மிகுந்தபலமுள்ள தூண்கள்
போல நெறித்து விரலில் விரற்புட்டிலிட்டி
அந்தவிரலால் ஆகாசமெல்லாம் வெடிபடவு
ம், திக்குகளெல்லாஞ் செவியிடவும், அஷ்ட
டகுலாசலங்களும் நெக்குவிடவும், மஹா
வீரத்தோடு வரிசை வரிசையாக வில்லைக் கு
ணத்தொனிபண்ணிச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த
லோகங்களை யெல்லாம் நயிக்கும்படிச் செ
ய்தான். சமுத்திரத்தைப்போல அஷ்ட
காசஞ் செய்து உயர்ந்ததேனா வேகமாய்ச்
செலுத்தும்படிச் சாரதிக்குத் திட்டஞ்செ
ய்து அங்கதன் முதலானவர்களெல்லாம் ப
யப்படவும், தேவர்களெல்லாம் நயிக்கக் கொ
ள்ளவும், அதிககோபத்துடனே சங்கபால
ன் - குளிகன் - பதுமன் - மகாபதுமன் - வா
சுகி - அனந்தன் - தக்ஷன் - கார்த்திகோட
ன் என்ற அஷ்டநாகங்களும், தங்கள் பற்களி
லிருந்து அக்கினிமயமான விஷங்க்க்கினுற்
போல அதிகவேகமாய் இடியையும் தோற்க
டிக்கும்படியான கொடியபாணங்களை நாலா
பக்கங்களிலும்தூற்ற. வானரவீரர்கள் ச
ுற்றிலும் கவிந்துகொண்டு வீசினமலைகளும்,
மரங்களும், இந்திரஜித்து விபிதிரபாணக்க

ன்பட்டிப் பொடியா யுதிர்ந்தும், துண்டு து
ண்டாய் முறிந்தும்கொரியின. வானரர்களு
டைய தலைகள் அநேகமாய் அறுபட்டி ஆக
சத்திற்போய் சின்னா பின்னமாய்ச்சிதறிப் பூ
மியில்வீழ்ந்து மண்ணில் புதைந்து போன
துகள். வானரவீரர்கள் இந்திரஜித்துவின்னில்
லிலிருந்துபுறப்படுகின்ற பாணங்கள் போவ
தைக்கண்டு நயிக்கிகோபத்தால் பேர்த்தெறி
யும்படித் தூக்கினமலைகள் தங்களுக்கேபார
மாகும்படி ஒய்க்கிநின்று விட்டார்கள். சில
வானரர்கள் முந்திப்போய் நெருக்கினபோது
அவர்கள் கொண்டுபோன மலைகளும், அ
வர்களுடையமார்பு மூடுருவும்படியாக இ
ந்திரஜித்துவின் பாணங்கள் நுழைந்ததுகள்.
ஒரு முகூர்த்தகாலத்துக்குள் ஒரு வெள்
ளவானரங்கள் மாண்டதுகள். சில வானரங்
கள் கழுத்தும், கையுமீ, நீண்டகால்களும்,
வால்களும், அநேகத் துண்டங்க ளானதை
க்கண்டு, வானரர்கள் உருக்கு ஸ்தம்பம்போ
ன்ற தோள்களினாலே அடித்தும், குத்தியும்,
உயர்ந்தமூங்கில்கள் வளர்ந்திருக்கின்ற பெரி
யமலைகளைப் பேர்த்தெறிந்தும், தாரும் அ
ந்தமலைகளுடனே பூமியில் விழுந்துபோய்
விட்டார்கள். வானரர்களுடைய தலைகளை அ
றிந்துகொண்டுபோன இந்திரஜித்துவின் பா
ணங்கள் சூரியனைப் போலப்போய்ப் புற்
றில்துழைந்த நீண்டபாம்பைப்போல நாக
லோகம் அடைந்து விட்டதுகள். ரணகள
முழுவதும் மேயிபள்ள மில்லாமலும் வெற்
று வெளியா யிருந்தபடியால் அதிப்பரவின
ரத்தங்கள் ஒரு சமுத்திரத்துக் கொப்பா யி
ருந்ததுகள். இந்திரஜித்து எய்தபாணங்கள்
வானரர்கள் விழித்துப்பார்த்தால் அந்த விழி
யில் பாய்கின்றதுகள். திற்பார்களானால் அ
வர்களுடையமார்பில் பாய்கின்றதுகள். தி
ரும்பி யோடுவார்களே யானால் முதுகிற்
பாய்கின்றதுகள். ஆகாசத்தில் பாய்ந்தார்க
ளானால் அவர்கள் மெனியைக் கிழிக்கின்றது
கள். நீண்டகால்களையும், கைகளையும், அசை
த்தாலும், வாயாற்பெகினாலும், மனதால் நி
னைத்தாலும், அந்தந்த அவயவங்களிற் பாய்
கின்றதுகள். இந்தப் பிரகாரமாக மலைகளை
பொத்த தேனுங்களை யுடையவர்களான வா
னரர்கள், உடல்முழுவதும் பாணம் நுழைந்த
துகள். நெருக்கிவருகின்ற பாணவருஷித்தா
ல் மூடப்பட்ட இடத்தைக் கண்டார்களே ப
ல்லாமல் வெறுமைபா யிருக்கிற இடத்தை
ஒருவரும் அறியார்கள், அந்திரப் பிரயோக
ஞ் செய்யும்போது நெறித்திருக்கிற வில்லி
குணைசெயே யல்லாமல் வேறோரோசையு

ங் கேட்டவிலில்லை, வானாரர்களென்று பேரெடுத்த கோண்களெல்லா மாணிய்போய் விடுகின்றதுகளென்று அகிலகின்ற வானாரர்களைப் பார்த்திலும், தேவர்கள் அதிகமாய்க் கலக்கமடைந்தார்கள். வானாரர்களெல்லாம் அநேக கண்ட அண்டங்க ளானதைக்கண்ட அந்த அய்யிடனுன இந்நோஜித்து தன்னோடு நின்று வரத்தக்கவர்கள் வேறொருவரு மில்லாமையால் பாணப் பிரயோகஞ் செய்வாரம், விருந்தாம். அப்போது சூரியகுமாரரான கங்கிரீவ மஹாராயர் இந்நோஜித்துவோயி சண்டைசெய்ய வேண்டிமெய்ற ஆகையால் ஆகாதத்தில் பாவியிருக்கின்ற மெகைகளெல்லாம் சிவஞ் பின்னப்பயிப்படி உயர்ந்திருந்த ஒரு மராமரத்தைப்பிடுங்கி, இந்நோஜித்துத் தன் கோண்களெல்லாம் மாணியுயிரிழப்படிப் போர்செய்ததனால் அதிக கோபிக்கொண்டி திருப்பாற் கடலைக்கடைந்த தேவாமிர்தங்கொண்ட வாலிவைப்போல் ஒதுக்கிவின்ற அந்த இந்நோஜித்துவைக்கிட்டு, அவனுக்கு உபபலமாகவந்து சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற சேனாசமுத்திரமெல்லாம் காத்தவாந்து பின்னிட்டோயிம்படி மராமரத்தைக் கிறுவிது என்று கற்றியடித்தார். அதைக் கண்டி ராக்கடி வீரர்களெல்லாம் பயந்தாநித்திருக்கள். இப்படிச் சங்கிரீவரீ ஒரு மராமரத்தைக்கொண்டு தன்னைச் சூழ்ந்து நின்று படைகளைச் சிவஞ்சின்னப் பட்டோடத் தும்சும்பண்ணுகிற வீரத்தைக்கண்டி சபாசு தல்லவிரைக் ! தல்ல வீரனென்று ஆச்சரிப்பட்டு, இந்நோஜித்து அநிலேகமாய்ச் சங்கிரீவமஹாராஜருடைய நெற்றியி ரொண்டு பாணமும், மாநில அஞ்சபாணமும், விஷித் தைப்போல எய்து அவர்கையில் பிடித்திருந்த மராமரத்தையும், துண்டி துண்டாய் தொகுக்கிப் போடிபாக்கிவிட்டாய். அதைக்கொண்டு உடனே ஆஞ்சநேயர் ஆலகாலவிஷிம்போலக் கொப்புகொண்டி புருந்த லோக உகைகளெல்லாம் நிற்கும்படித் தமதுதோளைத் தட்டிக்கொண்டு திருபோல கங்கித்த இந்நோகணமே இந்நோஜித்து இறத்தபோவான். அன்று பாலுருத் திண்கடும்படியாக ஒருபெரியமலைவயப்போத்த அவன்மீது எறிந்தார். அது அவன் பிரயோகித்த பாணங்களினால் துணி துணியாய்ப் பறத்தபோய் விட்டது. அப்போது இந்நோஜித்து ஆஞ்சநேயரைப்பார்த்து, அட! சந்தே நின்று நின்று உன்னை நிறுத்துக்கொண்டிதான் சண்டைக் குயர்த்தேன், உயிரிங் விடுவென்காமல் உன் வீரத்தைச் சொன்னிக்கொண்டு வினையடி

க்கொண் டிருக்கின்றாய். இந்த மலைகளைக் கொண்டும், மரங்களைக்கொண்டும்மா, என்னை ஜெயிக்கப்போகிறாயடா வென்று சொல்லக்கேட்டு மேருமலை யல்லாமல் வேறொன்றுடனும் சமானப்படாத திருத்தோள்களையுடைய ஆஞ்சநேயர் அடா அற்பனே ! வில்லெய்த்துச் சண்டைசெய்ய உரியவர்கள் வேறே இரண்டு வீரிகாமணிக ளிருக்கின்றார்கள். அதை இன்றைக்கோ நாளைக்கோ பார்க்கப்போகிறாய், நாங்கள் மலையு மரங்களு மெடுக்கத்தக்கவர்களா யிருக்கின்றோம், பிரகாசிக்கின்ற ஆயுதக்களையெய்துத்துக்கொண்டிவந்த இந்நிரன் முதலான பேர்கள் தம்முயினாக்கொண்டு உனக்குத் தோற்றுப்போவார்கள். நாங்கள் கையிலே பல்லெய்த்துக்கொண்டு வந்தவர்களல்ல சிலயுத்தஞ் செய்வத்தான் வந்திருக்கின்றோமடா இந்நிரகித்தே ! உனக்கு என்னோடு சண்டைசெய்ய விருப்பமா? அல்லது லக்ஷணொன்ற திருநாமமுள்ள எங்களாண்டவருடனே சண்டைசெய்யவிருப்பமா? அப்படிக்கு மில்லாவிட்டால் உங்களப்பருன ராவணனுடைய தலைகளை வெட்டித்தள்ள எழுந்தருளியிருக்கின்ற மஹாவீரராகிய சக்கிரவர்த்திப் பிரானுடனே போர்செய்ய விருப்பமா? நீ யெப்படிக்கேட்டாலும், நாங்கள் தடைசொல்ல மாட்டோம் அப்படியேசெய்வோம் என்றுசொன்னார். அதைக்கேட்டு ந்தொன்ன அந்த லக்ஷணுமண னெக்கேயிருக்கிறான், அந்த ஐம்பேதை என் தம்பியாகிய அதிகாயனென்கிற சிக்கக்குட்டி வந்தா வைனைக்கொண்டு தன்னுயிரிவைப்போல ஒரு கீர்த்திவைச் சம்பாதித்தானல்லவா ! அப்படிப்பட்டவனோடு சண்டைசெய்து அவனைக் கொன்று எங்கோபந் தணியவந்தேன், அந்தப்படியே யல்லாமல் லோகங்களை யெல்லாம், ஒரீக்கி விரிம்படியான எப்பாணங்களைப் பிரயோகித்து உக்களைமாத்திரமாகொன்றுவிட்டிப் போய்விடுவேன். என்சேனைகளானவர்களை பெல்லாம் அப்புறம்போகச்செய்தவிட்டி நானும் என்விலிலும் இந்த ஒளோதேவிரிருந்து உக்களை யெல்லாம், தலைபறத்த விடப்போகிறேன், இதுகத்தியம். எல்லாரும் வாருங்கள் உக்களுடனே தேவர்களையும், இந்தப் பூலோகத்தி னுள்ளவர்களையும், உக்களுக்கு உபபலமாய் அடைத்துக் கொண்டு வாருங்கள், இன்றைப் பகற் பொழுதுக்குள்ளே ஜெயம்பெற்று விடுகிறேன். என்றுசொன்னித் தொளாயிரம் பாணங்களை விவிலிப்பூட்டி, அனுமான்மீது பிரயோகஞ்

செய்தான். அவைகள் மேருபருவதம்போல நின்றிருக்கின்ற அந்த ஆஞ்சநேயர் மேனிமுழுதும், சும்பல் சும்பலாய்ப்போய்த் தைத்தமாத்திரத்தில், பல்லை நெற நெற வென்று கடித்து அறிககோபத்துடனே பக்கத்தில் நிற்கின்ற ஒரு பிரம்மாண்டமான மலையைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய், இந்திரஜித்துவுக்கு முன்பாக நின்றனென்று அவனைப்பார்த்து, அடா துஷ்ட ராவணசினவே! லோகத்தில் யானைகளெவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவு மொன்றாய்க்கடினானும் உருண்ட கால்களையுடை சிப்ஹம் ஒன்றுக்கு முன்னின்று அதைவெல்லுமா? எங்களாண்ட வராகிய ஸ்ரீராமசந்திரருடைய நிருத்தம் பியார் வருமளவும் நீ நிற்கமாட்டாய். நீ அஸ்திரப் பிரபோகஞ் செய்வதற்குள்ளாக மூந்தி இது உன்னுடைய பிராணனை யுண்டிவிடும். வில் வல்லமையால் காக்கக்கூடுமரணம் காத்துக்கொள்ளடா பார்க்கலாம். என்று, ஆஞ்சநேயர்விட்ட மலைதானது, அஷ்டதிக்கஜங்களினுடைய தந்தங்கள் பறிந்த திரண்ட தோள்களையுடைய ராவணன்மகனான இந்திரஜித்து மார்பில் தறித்திருக்கின்ற உஜ்ஜீரகவசத்தில் ஒருமலைமீது மற்றொருமலை தாக்குண்டதுபோலவும், நெருப்பில்வெந்த இரும்பு சம்மட்டியாலடித்தபோது பொறிப் பொறியாய்ச் சிதறிப் போவது போலவும், உடைந்து இடிந்து மாவாய் நாலாப்பக்கங்களிலுஞ் சிதறிவிழுந்ததுகள். எறிந்தமலை மேலெவிழுந்து சிதறிப்போனதைக்கண்டு கோபக்கொண்ட சிம்ஹத்தைப்போல வஞ்சகனாகிய இந்திரஜித்து அதி உக்கிரமான செருக்குடனே லோகத்தை மேருமலையுடனே பேர்க்கத்தக்கவரான வாயுபுத்திரராகிய அனுமானுடைய வெற்றிமாலையைத் தறித்திருக்கின்ற மார்பிலும், தோளிலும், உருவத்தக்கதாக ஆயிரம் பாணங்களைக்கொண்டு அழுத்தினான். ஒரேவிதமான அந்த ஆயிர பாணங்களும் போய்த் தைத்தமாத்திரத்தில் ஆஞ்சநேயர் மேருமலைபானது சண்டமாருதக்காற்றில் அசைந்ததுபோல மேனிநிற்கித் தேகமெல்லாம், ரக்தப்பிரவாகமொழுக்கச் சற்றே இளைப்பாய் நின்று கிரமபரிகாரம் பண்ணிக்கொள்வதற்குள்ளாக அதிபலாட்டியான நில்னென்கிற வானரவீரன் வந்து இந்திரஜித்துவை நெருக்கி, ஒரு நீலமலையைத் தன்னது பெரியகையிலுந் பேர்த்து இந்திரஜித்துவின்மீது ஆகாசத்தில் அக்கினிசெல்வதுபோல அதி வேகமாய்ப்போய் வி

ழும்படி எறிந்தவுடனே, யமனெறிந்த குலத்துக்கொப்பான அந்தமலை சுஷணகாலத்துக்குள் வந்தது தெரியாமல், கிற்றிச் சிதறிப் போகும்படி வலிய வில்லையுடைய அந்த இந்திரஜித்து அம்புகளைக்கொண்டு உடைத்துவிட்டான். உயிரோடுநின்ற வானரக்களெல்லாந் திக்குவிதிக்குகளாக ஒட்டம்பிடிக்கவும், தேவர்களுடைய மனமும், பிராந்தியமையவும், மேருமலையிலு மூன்றுபங்கு பலமுள்ள நீலனுடைய தேகமெல்லாம் சல்லடைக் கண்கள்போலத் திறந்துபோகவும், ரக்தப்பிரவாக மொழுக்கவும், அக்கினியும் பயங்கொள்ளும்படியான வாயையுடைய சர்ப்பசாலைக்களுக் கொப்பான பாணங் பாயும்போதெல்லாம் நீலன் கிடுகிடுன்று தேகம் நயிங்கினான். அப்போது வாலிபுத்திரான அக்கதகுமாரன் பார்த்தபேர்களில் சிலர் மேருதான் மேருதானென்று சொல்லவும், சிலர் பூகித்து அதுவல்ல அதுவல்ல வென்று சொல்லவும், அங்கே உள்ளமலைகளெல்லாம் வேளோடுபிடுங்கி இந்திரஜித்துவின் மார்பின்மேலும், தோளின்மேலுமாகக் குறிப்பிட்டு எறிந்தான். அவைகளெல்லாம் இந்திரஜித்துக்கையில் விஸ்விருக்கிற பரியந்தம், கிட்டச்சேருமோ? அல்லது நயிவேதான் வருமோ? அப்படியவந்தபோதிலும், தப்பிப்போய்விடுமோ? கொடியபாணங்களினால் அக்கதன்விட்ட மலைகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாய் நொறுக்கி விட்டான். அந்த அக்கதனுடைய நெற்றியின்மீதும், உயர்ந்த தோளின்மீதும், நீண்ட மார்பின்மேலும், கால்களிலும், புற்றில் துழைகின்ற சர்ப்பத்துக்கொப்பாக இந்திரஜித்துவின் புகைகின்ற பாணங்கள் துழைய துழைய, அலைகுலைந்து பல்லைக்கடித்துக் கைகளைப்பிசைந்து கண்களில் நெருப்புப்பறக்க வாட்டமுற்று, ரக்தம்வடிய அக்கதகுமாரன் மயக்கிப் பூமியில் சோர்ந்து விட்டான். அப்படியே மற்றவீரர்களுடைய மார்பின்மேலும், தோள்களின்மேலும், மழைத் துளிகளைப்போலக் கொடிய பாணவருஷிக்கள் தைத்தபடியால் அவர்களெல்லாரும் உடல்நயிச்சுஞர்கள். வானரசேனைகளெல்லாம் மாண்டதுகள். உயிருள்ளவைகளெல்லாம் நாலுதிக்குகளிலும் பறந்துவிட்டதுகள். அப்போது இனையபெருமாள் அவனுடைய வீரத்தன்மையைக்கண்டு மணங்கொதித்துக், கண்களில் அக்கினிஜொலிக்கும்படியாக விழிஷ்ணுவரணப்பார்த்து விழிஷ்ணோ! இந்தத்துஷ்டனை நான் மாத்திரமாய்நின்று கொல்லவிடாமல், நீர் நம்

முண்டைய வாணரர்களை யெல்லா மழைத்து ஒடிப்போனவர்களைப்போக நின்ற வாணரவீரர் கொல்லாம், இவ்வளவு பெருஞ்சேனைகளுடனே ரத்தவெள்ளத்தில் உழைத்து மாண்டி போகும்படியாக செய்தது பெருந்தப்பிதமாய் நடிந்ததே! என்று சொல்லக்கேட்டு விழித்தும்வாரும் ஸ்வாமீ! அது மெய்தாய், இந்தச் சண்டாளனுக்கு முன்பாக ஆயிரமோடி தேவர்கள் யுத்தத்திற்குவந்து சென்றது, இவன்கையி லடிப்பட்டுப் போனாரினை யல்லாமல் இவனை அவர்கள் ஒன்றுக்கு செய்பவையிலில், தேவரீர் இவனைக்கொன்ற வல்லாமல் அடியெங்கொன்று, இந்த உலகமுடையிழைக்கமாட்டோம். அடியெங்கொன்றுக்குப் பிராணபிணங்க கொடுக்கவேண்டும் ஸ்வாமீ! என்று பிரார்த்தித்தார். அதைக்கேட்ட இனையபெருமான் இந்திரதனுஷ்டனே வருகிற ஸ்வரின்மைய மெகத்தைப்போல இந்திரஜிதனவுக்கு முன்பாகவந்து நின்றார். அவரைப் பார்த்து ராவணகுமாரன் சாரணேறோங்கி இவந்தானு பரதனுக்குத் தமயனான ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியென்று கேட்க, அவன் ஐயா! ஆம் இவந்தான் நீர்கேட்ட லக்ஷ்மணனென்று சொல்ல அதைக்கேட்டு, அந்தத் துஷ்டன் இனையபெருமான்மீது தான் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுவதற்குமுன்சே, அவன்யிவ்வந்த ராஜாசர்களே இனையபெருமானைப் பார்த்து எங்கள் ராஜகுமாரனான அபிகாயன் ஒன்றியாய்வு, அனைக்கொன்று போட்டாயே! இப்போது எங்கொருதத்தில் அடிப்பட்டுக்கொண்டான். இனி யெங்கள் கண்முன்சே யெங்கேதப்பிப் பிழைக்கப்போகிறு யென்று சொல்லிக் கண்களில் அக்கினிசொரிய அடர்ந்த அந்த தூறுமோடி ராஜாசர்களும், தக்கன் ரதங்களைபும், தந்தனம் பண்ணுகின்ற குதிரைகளையும், பாணிகளையும், செலுத்திக் கொண்டு வந்ததெருக்கி லக்ஷ்மணனைச் சூழ்ந்து மூடிக்கொண்டார்கள். அப்படிச் சூழ்ந்து கொண்டவர்களை யெல்லாம் ஸ்ரீராமனுடைய திருப்பாதைகளைத் தமது திருமுடியில் தரித்துக்கொண் டிருக்கின்ற பாதுகாருடைய திருத்தம்பியான இனையபெருமான் காமக் கிராமமாக, தேர்களைபும், குதிரைகளைபும், பாணிகளையும், ராஜாசர்களையும், தன்யி தண்டாக்கி வெற்றிமலையைத் தரித்தான். அப்போது சப்தலோகங்களும் கங்கித்த தரித்தபதுகள். இனையபெருமானுடைய அந்திர அநிராசியை உடிலிழுத்த மணல்களை பதிரவதுபோல மலைகள் உதித்ததுகள். பூமியும் புவனம் புவனமாய்

வெடித்ததுகள். அறுப்புண்டு கிடக்கின்ற ராஜாச பிரதேசங்களிம்மீது ஆகாசத்தி லெழுந்திருப்போன தலைகள் பலபல வென்று சிந்தியதுகள். ரத்தபிரவாஹங்கள் நானுபக்கங்களிலும் ஓடினதுகள். தேவர்கள் கைகளை விதிர்ந்தார்கள். இப்படிச் சொடியசண்டையை விளைத்தும், லக்ஷ்மணரீ பிரயோகித்த பாணங்கள் வெகமாறாமல் தூரத்தில் யுத்தசந்தர்த்தர்களாயிருந்த ராஜாசர்களுடைய மார்பிலும் பட்டுருவினதுகள். சில பாணங்கள் உலக முழுமையும் பரவினதுகள். சில பாணங்கள் ராஜாசர்களுடைய பிருதுக்கொடிக் காய்களைச் சுட்டெடுத்ததுகள். சில பாணங்கள் குதிரைகளையெல்லாந் துணித்ததுகள். சில பாணங்கள் பாணிகளையெல்லாம் கண்டங்கண்டமா யறுத்தெறித்ததுகள். யமனைப்போலக் கண்டகண்ட ராஜாசர்களை யெல்லாந் கொன்றதுகள். சாகின்ற ராஜாசர்களை யெல்லாம் கணக்கிடலாமென்று வந்த தேவர்கள் பொறிகலங்கி முடிவு காணமாட்டாமல் ஒருவராலுந் தமீக்கமுடியாத அஸ்திரவருஷங்கள் செய்கின்ற செய்கையை நினைத்து லட்சுமணருடைய வில்லி னிடத்தில்தானே சப்தத் தமேகங்களும் மழைவருஷிக்கக் கற்றுக்கொண்டதுகளென்று ஆச்சரியப் பட்டார்கள். பாணக்கூட்டங்களின் பத்திகளில் துழைந்து ஒவ்வொருபாணம் அந்தந்தவரினை யானையித் தலைகளை யெல்லாம் அறுத்துக் குப்பல் குப்பலாக குவித்துவிட்டது. மலைக்குச் சமமாகவந்து கற்றிக்கொண் டிருக்கின்ற கர்ஜனைநயையுடைய வீரர்களுடைய சேனாபராக மெவ்வளவோ அவ்வளவு உண்டோ? இனையபெருமானுடைய பாணத்தொகைகள். அப்படிப்பட்ட பாணங்கள் தோற்றத்தில் பருத்த ஆகாரமுள்ளவைகளும், மாமிசங்களை யெழுந்திரிசுக்கிற தன்மையையுடைய சிறைகளோடுக்கடிய வைகளும் யிருக்கின்றன வென்றுபார்த்துத் தேவர்களும் திகைத்துப்போகும்படிக் காணப்பட்டு, ஆகாசமுழுவதும் வெளியில்லாமல் மறைத்து, இறங்கும் கழு குப்பகழைப்போலச் செத்த ராஜாசப் பிணத்திம்மீது பற்றிப்படிந்துக்கொண் டிருந்ததுகள். இந்திரஜித்துவினால் மாண்ட வானரசேனைகள் மூப்பத்தைந்து வெள்ளத்திற்கு மேலாக ரணகளத்தில் விழுந்துகிடக்க, அதுகளை மலைபோன்ற தலைகளெல்லாம் அறுந்துமாண்ட வஞ்சகர்களான ராஜாசர்களுடைய தேகங்கள்மூடி மறைத்துக் கொண்டதுகள். ரத்தவெள்ளங்கள் அவைகளை முழுத்தி யோடிச் சூழ்ந்திரத்தில் போய்விழுந்துகள்.

ராஷ்சர்களில் அநேகர் கையற்றார்கள். அநேகர் காலற்றார்கள். அநேகர் கழுத்தற்றார்கள். அநேகர் கவசமும் கவசம்புண்டமார்புமற்றார்கள். அநேகர் வயிறுபிழிந்து குடல்களற்றார்கள். அநேகர் ஓடிவந்த வேகமற்றார்கள். அநேகர் ஒருவரை யொருவர் கூப்பிடவுஞ் சக்தியற்றார்கள். அநேகர் மத்தயாணகளும், தேர்களுந், குதிரைகளும் கொண்டுவந்த மற்றவைகளையிழந்து தாங்களிமாத் தப்பிப்பிழைத்துப் புகலிடந்தேடி யோடிப்போனார்கள். வற்றினகடலி லிருந்த மலையைப்போலத் தண்ணீர் சூழ்ந்திருந்த எல்லாருமான, தாண்மாத் திரமாய் ராவணன்புத்திரான இந்நிரஜித்து அதிககோபத்தால் துடிதுடித்துப் புருவத்தை நெரித்துத் தன்மணம்போல அதுவேகமாய் ஓயிம்படியான தேருடனேவந்து இனையபெருமானை எதிர்த்தான். இதற்குள் ஆஞ்சநேயரும், மூர்ச்சை தெளிந்து இனையபெருமானை வந்துசேர்ந்து ஸ்வாயி, இனையபெருமானே! அடியேன் தோளின்மீது தேவரீர் எழுந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த மாத்திரமே சிம்ஹம் போன்ற பலவந்தரான இனையபெருமானும், அப்படியே பேறியருளினார். அதைக்கண்டு தேவர்களெல்லாம், பல்லாண்டுகூறினார்கள். அந்தஇருவரும், காளியைப்போ லொத்தவைகளும், யமனைப்போல கொல்லுகின்ற வைகளும், அக்கினிக்குச் சமானமாகிய அபிபுஷிணமுள்ள வைகளுமான பாணங்களை ஒருவர்மே லொருவர் மேகத்தின்பிது வேறொருமேகம், எதிர்த்து மழையை வருஷித்தாற்போலப் பொழிந்தார்கள். இருவரும், தங்களுடைய வில்லில் இடியிடித்தாற்போலக் குணத்தொனி பண்ணினார்கள். அவைகள் அஷ்டதிக்குகளை யுஞ் செவியிப்பித்தி விட்டதுகள். அஷ்டகுலாசலங்களும், பத்தல் பத்தலாய் வெடித்துப் பிளந்து விழுவதுபோலானதுகள். ஆகாசமெல்லாம், பொறி யெழும்பினது. லோகமுழுவதும், அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டி ஒருவர்பாணங்களை ஒருவர்பாணங்கள் கூர்மையான வாயால் உவ்வித் கடித்துக் கொண்டதுகள். ஒருவர்விட்ட அம்பை யொருவர்விட்ட அம்பு அறுக்கமாட்டாமல் அக்கினிப்பொறிகளைச் சிதறி ஆகாசமார்க்கத்தில் வெந்துகரிந்து விழுந்ததுகள். அதைக்கண்டு தேவர்களும், மனோதாரியக் குறைந்து எங்கிப்போனார்கள். உலகமெல்லாம் அதிர்ச்சியுற்றது. கடல்பொங்கி மேலெழும்பினது. அண்டமெல்லாம் கடல்க

லங்கினதுபோலக் கலங்கினது. சிப்டுயுகள் பூட்டின இந்நிரஜித்துவின் கேரும், அனுமானும், அநேகவிதமாகச் சாரிசற்றயும் லக்ஷாபட்டண முழுவதும் கிறுகிறென்று சுழன்றது, அக்கினி முகஸ்திரங்கள் லோகங்களுயெல்லா முடிக்கொண்டதிலே இனையபெருமானும், இந்நிரஜித்துவும், இருக்கின்றார்களோ? இல்லையோவென்று தேவர்களு மறிபமாட்டாமற் போய்விட்டார்கள். தணர்வேத சாஸ்திரமும், நாண்பூட்டிய வில்லைக் கையிலுடைய இவர்களுடைய சாமர்த்திய மட்டையல்லாமல், வேறொருவருடைய சாமர்த்தியத்தை எடுத்துக்காட்டி இந்த மட்டுக்குந்தானென்று சொல்லக்கூடுமோ? பலத்தினளவுக்குமுடிவில்லை ஆகாசத்திலும்பெரியதாகுமென்று சொல்லித் தேவர்களும், இந்த இரண்டி வீரர்களுடைய வல்லமையான செய்கையைப் பார்க்கமுடியாதென்று காட்சிப்பிரமாணத்திற்கும், சந்தேகம் புகட்டினார்கள். இந்த இரண்டிபேர்களுடைய செய்கைகளையும் பார்த்த கற்பகப்பூமலை யுள்ள கிரீடக்ஷணத்தரித்த தேவர்களெல்லாம், இவர்களிப்போது என்ன செய்தார்கள். முன்னென்ன செய்தார்களென்று ஒருவரை யொருவர் வினாவுவார்கள். தங்களில் இப்படி முன்புத்தஞ் செய்தவர்கள் யாரென்றுகேட்பார்கள். முன்னேஇப்படி புத்தஞ் செய்தவர்களுமுண்டோ? இனிமேலு மிப்படி புத்தஞ் செய்யப் போகிறவர்களில்லை. பயங்கரத்தை யுண்டாக்குகின்ற இன்னவீரர் இன்னதிசையி லிருக்கின்றார்களென்றுந் தெரிந்துகொண்டார்களில்லை. இப்படி யவர்கள் செய்கிற ஒருசெய்கையை யாவது தேவர்களும், உணர்ந்தவர்களல்லர். வக்கிரதந்தங்களையுடைய இந்நிரஜித்து ஆயிரகோடி பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். இனையபெருமானும், ஆயிரகோடி பாணங்களைத்தொடுத்த அதுகளை யறுத்துத்தள்ளினார். இந்நிரஜித்து ஆயிரகோடி நாகபாணத்தை எய்தான். லட்சுமணர் ஆயிரகோடி நாகபாணங்களால் அதுகளையும் அறுத்தெறிந்தார். இந்நிரஜித்து கூட்டக் கூட்டமாகக் கோடி கோடி அம்புகளைத் தொடுத்தான். ஸ்ரீராம சகோதரரும், கூட்டக் கூட்டமாய்க் கோடி கோடி அம்புகளைவிட்டு அதுகளைக் கொய்துவிட்டார். ராவணபுத்திரன் மறுபடியும், ஒரு கோடி கோடி வான்களை அதிககோபத்துடனே வலினான். வீரசி காமணியாகிய இனையபெருமானும், மறுபடியும், ஒரு கோடி கோடி வான்களைக்கொ

ஊர் அதுகளைத் தடுத்தாவிட்டார். இந்திர ஸ்தித்த கோடி கங்கபத்திரக் கணைகளைப்பிர யோகித்து விட்டான். இனையபெருமானா டும், ஒருக்காடி கங்கபத்திரக் கணைகளைக்கொ ண்டி அதுகளைத் துண்டாக்கிவிட்டார். ல ட்சமணர் கோடி அர்த்தசந்திர பாணங்க ணைப் பொறுக்கிப் பிரயோகித்தார். இந்திர ஸ்தித்தையும் கோடி அர்த்தசந்திர பாணங்க ணினால் அதுகளை நீங்கிவிட்டான். இந்திரஸ்தி த்து கோதைக்கலை யம்புகளைக் கோடிசோ டியாகத் தெய்த்தான். தசரதகுமாரரும் கோதைக்கலை யம்புகள் கோடி கோடிபெய் து அதுகளைத் துண்டாக்கி வெட்டிவிட்டார். இனையபெருமான் கோடி மொட்டம்புகளை அநேகத் தடைவைகளாகப் பிரயோகித்து நிறைத்துவிட்டார். இந்திரஸ்தித்தும் கோடி மொட்டம்புகளை யாவருக்காலும் பயப்படு ம்படி எய்தான். தசமுகப்பத்திரன் கம லமுகப் பாணக்களை அணுகுணத்துக்குள் ளாக அழிக்கையிப்ப் பிரயோகித்துப் பிர யோகித்துச் சிம்ஹநாதம்பண்ணினான். அ ரஸித்த லோசனராசிய ஸ்ரீராம மூர்த்தியி ன் திருத்தம்பியாரும் கமலமுகப் பாணங் களை அணுகுணத்திற்குள்ளாக அநேகமாகப் பிரயோகித்து அவன்விட்ட வைகையெல்லா ம் அடித்து நொறுக்கி உதிர்த்துவிட்டார். வ ணைப்பலுடையவனான இந்திரஸ்தித்தக் கோடி வஜ்ரமுகாஸ்திரத்தை எவ்வினான். பரிசுத்தராகிய இனையபெருமானா டும், கோடிவஜ்ர முகாஸ்திர த்தை எவ்வி அவைகையெல்லாம் நொறு க்கிவிட்டார். லட்சுமணர் கோடி திரிமுகா ஸ்திரக்களை வேகமாய்ப் பிரயோகித்துவிட் டார். அந்த பலாட்டியான இந்திரஸ்தித்தவு ம் கோடி திரிமுகாஸ்திரத்தை விட்டி அது களை வெல்லாம் தடுத்தாவிட்டான். இந்திர ஸ்தித்த அஞ்சுகோடி அஞ்சலியாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து வீரகர்த்தவியைசெய்தான். இ னையபெருமானா டும் அஞ்சுகோடி அஞ்சலி யாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துவிட்டார். இ னையபெருமான் கோடிவஜ்ரஞ்சுத்திரத்தைவி ட்வித்தபூட்டிப் பிரயோகித்தார். இந்திரஸ்தி த்தையும், கோடி வஜ்ரஞ்சுத்திரத்தைத் தெயி த்து அதுகையெல்லாம் அடித்துவிட்டான். இந்திரசாரமாக இந்திரஸ்தித்தையும், இனைய பெருமானாக ஒருபெய்யவும், அந்தப்பா ணங்களை யொருவர் கொப்பவும், உலகமெல் லாம் அம்புகாய்களைப் விட்டதுகள். சப்திங்கி ன்ற சமுத்திரம், அம்புகள் சொரிக்கின்ற நெ ருப்படிப் பொறினானே தீர்வந்திப் போட்டி ட்டது. இரண்டவர்களுக்கும் மூண்ட கோ

பமானது தங்கள் தங்கள் கைத்தொழிலை ஒ ருவருக்கொருவர் காணுந்தோறும் மேலு மேலும் அதிகரித்ததே யல்லாமல் கொஞ்சமா வது தணியவில்லை. இப்படிப் போர்செய்யும் போது இந்திரஸ்தித்த அனுமான் வீழிப்படி ம்போலத் தேக்கிழிந்து, மூர்ச்சை யடையு ம்படியாக, அவருடைய உருண்ட உருக்குத்த டிபோன்ற தோளில்மீது, ஆயிரப்பாணங்க ணைத்தூவி; உகந்தகால மேகமானது இடிச ணைக்கிணைபோல ஆயிரத்து நானூறு பாண ங்களாலே லட்சுமணருடைய மார்புக்கவசத் தைப் பிளந்தான். அதைக்கண்டு தேவர்க ளெல்லாம் இந்திரஸ்தித்தை முந்திவிட்டா னென்று தங்கள் முகம்வாடி, கல்மலையிலிரு ந்து அருவிபா ரோயிவதுபோல இனையபெ ருமானுடைய அழகிய திருத்தோளில் நின்று ம், ரத்தவெள்ள மொழுகுவதைக்கண்டு துக்கி த்தார்கள். வைதிகமார்க்காது சாரிகளாகியமு னிவர்களும், பெரியோர்களும், இந்த ராஜாச னை? விவஸீரர்களில் கொட்டி மாளுனென்று பயந்து தறிக்கிறார்கள். அப்போது சகலசா ல் திரங்கையுல் கற்றறிந்த லட்சுமணர் அதிக கோபங்கொண்டு கையிலுள்ளவிலில் பதினா யிரபாணங்களைப் பிரயோகித்து, சுடிணப் பொழுதில் அவன்தேறிற் பூட்டியிருந்த பிட ர்யயினாயுடைய சிம்ஹங்களை வெல்லாம் வே றுவேறாய்க் கூறிட்டிப், திருதுக்கொடியையும் அறுத்துத்தள்ளி, அதை கொரோமான பதினா யிரம் அம்புகளையேவி, அந்த இந்திரஸ்தித்த அணிந்திருந்த கவசத்தைச் சின்னாபின்னப் பறித்திவிட்டார். அப்படி இனையபெருமா ன் பாணங்கள் பட்டமாதிரத்தில் காளமேக த்தில் குரியகிரணங்கள் பிரகாசிக்கிறதபோ ல இந்திரஸ்தித்தவின் தோளில்மீதும், மார்பி ல்மீதும், பொருந்தியிருக்கின்ற கவசத்தை ச்கற்றிலும், நீள நீளமாகப் பவளக்கொடிகள் ஏறிப்படர்ந்ததபோல அம்புகள்தைத்த வா ய்களிலெல்லாம் ரத்தம் தாராதாராயாய் ஒ முகிவடிந்தது. பொன்மயமான பெரியதேரி ற்பூட்டிய சிம்ஹங்கள் மாண்டபோதும், பிர காசிக்கின்ற வெற்றிக்கொடியுடனே சாரதியு ம், அறுந்து வீழ்ந்தகாலத்திலும், தன்னு டையமார்பில் பாணங்கள் தங்குதடையில்லா ம ஓருவினகாலத்திலும், இன்னகாரியம் நட ந்ததென்று கூறியாதவனாகி இந்திரஸ்தித்த ஒ ருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

இந்த லட்சுமணனே நானுகவேண்டும், இவன் நானல்லாவிட்டால், அந்த ஸ்ரீராமன் நாராயணன் அல்லனென்று சொல்லலாம், அ ப்படி அல்லாவிட்டால் இவனைச் சிவனென்

ஹம், அந்த ஸ்ரீராமனைப் பிரம்மா வென்று
மாவது சொல்லலாம். அவர்களுமல்லாவிட்
டால் லோகத்தில் ராஜவமிசத்தில் பிறந்து
வாழ்கிறவர்களுக்குள் தனூர்வித்தியா சாமர்த்
தியத்தில் இந்தமனிதர்களுக் கொப்பாக வே
றே அரசர்களு மிருக்கின்றார்கள் என்று வா
யில் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டு தேகமுழு
வதும் ரக்தம்வடிய, எரிநெருப்பில் நெ
ய்வார்த்ததுபோலக் கோபமதிகரித்து உயிர்
போனாலும் மெய்யோபாதவனாகி, அந் சித்தி
ரமாய் ஓரிமைப்பொழுதுக்குள்ளே ஆயிரங்
குதிரைகள்கட்டிய வேறொரு தேரிலேறி திக்
குவிதிக்குகளெல்லாம் பாணத்தொனிகள் நி
றையவும், ருத்திரமூர்த்தியும் உடல்நடுங்க
வும், ஆயிரகோடி திவ்வியபாணங்களைப் பிர
யோகித்து ஆகாசமெல்லாம் வெளியில்லா
மல் மறைத்துவிட்டான்.

உடனே இளையபெருமானும் ஆயிரபா
ணங்களைப் பத்தி பத்தியாய்ச் சித்திர விசித்
திரமாகப் பிரயோகித்து, அந்தந்தப்பாணங்
களைச் சின்னபிலினைஞ்செய்து ராவணபுத்திர
னாகிய இந்திரஜித்துவின்மேலும் ஆயிரபா
ணங்களைப் பிரயோகித்தார். அந்த ஆயிர
பாணங்களும் வந்து தைத்த உடனே அக்கி
னியில் நெய்சொரிந்ததுக் கொப்பாகப் பொ
றுக்கமுடியாத கோபமூண்டு கொடிய துஷ்ட
னான அந்த இந்திரஜித்து அறிவீர சிரோஷ்
டரான இளையபெருமான் சென்னியின்மீது
நூறுபாணங்களைப் பிரயோகித்தான். இளை
யபெருமான் நெற்றிமேல் அந்த ஒருநூறு
பாணங்களும் தைத்தகாலத்திலும் கொஞ்ச
மும் ஆயாசப்படாமல், அந்தத் துஷ்டன்
மார்பினிடத்தில் அதிருரமான நூறுபாண
ங்களைச் செலுத்தினார். அப்பாணங்கள்பட்டு
உதிரம் ஒழுருவதற்குள்ளாக ரத்தினங்களிழை
த்த பொற்சக்கரம் அச்சோடு முறிந்துபோ
கவும், ஆயிரங்குதிரைகளும் சின்னபின்னப்
பட்டுப்போகவும், கொல்லுகின்ற வேறொரு
யமனைப்போல வாயுபுத்திரரான ஆஞ்சநே
யர் ஒரு உதைஉதைத்து அவன்தேரை நொறு
க்கி விட்டார். மறுபடியும் இந்திரஜித்து
ஆயிரம் பெய்களைப்பூட்டியதும் ரத்தினங்
களிழைத்ததுமான வேறொரு தேரின்மேல்
ஒரு ஸ்ணப்பொழுதுக்குள்ளே ஏறினான்.
அதையும் இளையபெருமான் தமது கையிலு
ள்ள ஐம்பதுபாணத்தால் சிதைத்துத் தள்ளி
னார். இப்படி இந்திரஜித்து தேரோறுகிறதும்,
இளையபெருமான் அதைச் சிதைக்கிறதும்
யல்லாமல் அவன் வேறேபுத்தஞ் செய்யவே

யில்லை. இளையபெருமானும் இந்தப்பிரகார
மாக அநுநூறுபாணங்களால் அவனுடைய
ஆயிரத்தேனையும் ஒருநாழிலைக்குள் சின்ன
பின்னம்பண்ணித் தகர்த்துப்போட்டார்.—
இதைக்கண்டு தேவர்களெல்லாம் பல்லாண்டு
பாடி ஆனந்தகர்த்தினஞ்செய்து சுரப்பகப்புழி
பங்களை வாரியிறைத்து, கமித்தினா இளஞ்
சிங்கமாகிய ராமாநுஜரை வணங்கி, இதற்கு
முன் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்த மனமுங் க
ளித்து மேலுத்தரியத்தையும் விசிறியெறித்து
ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்தார்கள். அந்தச்
சமயத்தில் பத்துலக்ஷம் ராக்ஷசர்கள் இந்திர
ஜித்துவுக்குத் துணையாகவந்து லக்ஷ-மண
ருடனே போர்செய்யும்படியாக எக்களிப்
புடன் ஒன்றாய்க்கூடி முந்தியெதிர்த்துத்தேர்
வீரரும், அகிலேகமுள்ள குதிரைவீரரும்,
செவந்தமுகத்தையும், கறுத்தமேனியையுமு
டைய யானைவீரரும், மேகம்போலக் கர்ஜ
ஜிக்கின்றவர்களும், வீரகண்டாமனியைத் த
ரித்தவர்களும், பூமியாகாசமெல்லாம் அளா
வும்படியாக ஒருவரைஒருவர் பேரிட்டமழத்
துச் சாக்கிருதைசாக்கிருதையென்று எச்சரிக்
கைபண்ணிப் பேரிழுக்கத்துக்கொப்பாகப்
பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள். பார்த்தபார்த்த
திக்குகளிலெல்லாம் சப்த்தமேகங்களும் கவிந்
த ஆகாசமாய்த் தோன்றும்படிநிறைந்த அவர்
கள் கூட்டத்தின் ஓசையும், அஸ்திரசஸ்திரங்கள்
ஒன்றுடனொன்றுபட்டுச் சப்த்திக்கின்ற சப்த
தமும், ஒன்றாகக்கூடி எவர்க்கலோகத்தை
யுஞ் செவிபிபடுத்தி விட்டன. அவர்களது
சேனைகளில் ஆளிகள் சப்த்தித்ததுகள், சிம்
ஹங்கள் கர்ஜித்ததுகள், பேய்கள் கூவின
துகள், யானைகள் வீறிட்டதுகள், அதிரதர்-
மஹரதர் - சமரதர் - அர்த்தரதர் - நெருங்
கி எய்தபடியால் பாணங்கள் எங்கும் நிறைந்
ததுகள். இவ்வளவு சேனைகள்வந்தும், ரணக்
களமெல்லாம் பிணமயமா யிருப்பதினால்
சேனாபராக மெழும்பவேயில்லை. அவர்கள்
கொண்டுவந்ததும், சிம்ஹங்கள் பூட்டித்தாவு
கின்றதுமான தேரின்மீது இந்திரஜித்துச் செய
ம் பெற்றவனான மேக நாதன் ஏறிச் சரமாரி
யாக வருஷித்துத் திக்குவி திக்குகளெல்லாம்
நிறைத்துவிட்டான். * அந்தி வானம் போலச்
சொர்னை மயமான திருமேனியை யுடைய
இளைய பெருமான் அவைகளை யெல்லாம்
தும்ச மாக்கிப் போட்டார். பின்னு மந்தப்
பாணங்கள் பட்டுச் சூழ்ந்து வந்த ராக்ஷ
சர்கள் வீசுகின்ற வைகளும் - எய்கின்ற வை
களும், எதிகின்ற வைகளும், உதிர்த்து பொ

இப் பொடியாய்ப் போய் விட்டதுகள். ஆயி ரந்தவைகள் ஒவ்வொரு பாணத்தினாலே உரு வாய் கிடந்ததுகள், குடல்கள் பாம்பைப் போல் கிடந்ததுகள், பலம்பொருந்திய மத யானைகள் குன்றுகள் போல் கிடந்ததுகள், தே ர்களெல்லாஞ் சிவ்னபின்னப்பட்டியிச் சிதறிப் போய் விட்டதுகள், பலவகையான ஆயுதங் கள் மேட்டியிற் கிடந்ததுகள், அவ்வாயுதங்க ளின் யுடைய வீரர்கள் கருங்கடல் போல் ரணங் களத்திற் கிடந்தார்கள். குண்டலங்களும், மு த்தாரங்களும், புமால்களும், கண்ட சரங்க ளும், வீரகழல்களும், மெய்க்கவசங்களும், கண்ட மாருதக் காற்றடித்த போது மேகங் களில் திவ்யமும் மிவ்னல்கள் வீழ்ந்தது போல லக்ஷ்மண ருடைய பாணங்கள் பட்டி வீழ் ந்ததுகள். இந்திரஜித்து எய்த பாணங்களை இனையபெருமானுள் தமது அம்புகளாலே நா சமாக்கிவிட்டித் தம்மோ டெதிர்த்துப் போ ர் செப்கின்ற கண்டரிகளாகிய ராக்ஷசர்களு டைய தலைக்குப்பல்களென்னும் மலைகளையம ளுக்கும் இரங்கத் தோன்றும்படியாகக் குவி த்தார். வில்வீரராகிய அந்த இனையபெருமா ன் ஆரோணைத் திருந்த, ராக்ஷசர்களுக்கு ய மவை கொப்பாடிய ஆஞ்ச தேயர், தம்மு டைய வாலால் சிலராக்ஷசதிகளைச் சுற்றிக்கட் டி வாரித்து அவர், சிலரைக் கால்களால் மிதி ப்பார், சிலரை நெட்டித் தள்ளுவார், சில ரை ஆகாசத்தி லெயித்து எறிவார், சிலரை எதிரேபோய் அறைவார், சிலரைக் காலாலே ட்டி யுதைப்பார், இப்படிச் செய்து விட்டு வீர கர்த்தவியைச் செய்வார். இனைய பெருமானே றி யருளிய மத்தகனம் போன்ற அந்த அனு மால் சிலர் பிராண குறியடையும்படி உறு மிப் பார்ப்பார், சிலர் கை கால் விதிர்த்துப் பிராண விக்கும்படிச் சொலிப்பார், சமுத்தி ரத்த யானைகளைத் தூர்த்து விடுவார், இர ணத் தோளையுங் கொட்டி நின்று அஷ்டகா சுஞ் செய்வார், ஆயிரத் தேர்களைத் தமது உளைய் கையால் பற்றி யிழுப்பார், வீர சி காமணி யாகிய இனையபெருமானுள் விருப்பங் கொண்டேதன் துண் சிம்ஹத்துக்கொப்பர் பெ அந்த வாயு புத்திரர், குதிரை களையும், யானைகளையும், ஆயுதங்களைப் பிடித்திருக்கிற சாக்க விரர்களையும், புஷ்பபத்தைப் போ லவும், தலத்தைப் போலவும், அலக்கா மா ன தனிமைப் போலவும் வாரி வாரித் துவ்வா ர், சில சேனைகளை அள்ளி உளைய் கையில் எடுத்த தக்க வகுத்தப் படுத்தவார், அந் தச் சமயத்தில் தேவமீத முண்டாருப்படி

கடைந்த காலத்தில் பிறந்த விஷத்தைப் பா னம் பண்ணின கைலாச பதியானவர் திரும் பி வந்தது போல அந்தந்த இடங்களில் மூர் ச்சையாய் வீழ்ந்து கிடந்த சுக்கிரீவ மஹா ராஜர் - அங்கதன், நீலன், முதலான-சத்துரு சம்ஹாரர்க ளான பலாட்டியார்கள் மூர்ச்சை தெளிந்து சுற்றுப்பார்த்து இனையபெருமா ள் யுத்தத்தில் நிற்கிறதைக்கண்டு நாமிருந்து ம் இவரைச் சண்டைக்கு விடத்தருமா வெ ல்று நெருப்புப் பறக்கக் கொயித்து அதிக உக்கிரமாகப் புறப்பட்டு வந்து லக்ஷ்மண ரைச் சேர்ந்து கொண்டு மாறி மாறி மலை களையும், மரங்களையும், தூறும், ஆயிர மாகப் பறித்தெறித்து ராக்ஷச சேனைகளை அரைத் துக் கொல்லத் தலைப் பட்டார்கள். அநேக ஜாதிக ளான மரங் களையும், மலை களையும், ப கைவர் மேல் செலுத்தும் படிப் பறித்துச் சுமந்துபோய் வீசி யெறிந்த போது அது பட்டிப் பதாதிக ளாகிய ராக்ஷசர்க ளுடைய தெர்க ளெல்லாம், கடைச்சல் தொழிலைச் செ ய்கின்ற கம்மாளர்க ளுடைய பட்டடைச்சக் கரம்போலச்சுழன்றதுகள். வாலிபுத்திரனாகிய அங்கதப்பெருமானுள் ஒரு மலையைப் பிடுங்கித் தேர்மேல் வந்த இந்திர ஜித்துவைப் பார்த் து அடா துஷ்டா! தப்பித்துக் கொள் 'இது தான் உன்னுடைய 'உயினை வந்து குடிக்கப் போகின்ற தென்று சொல்லி ஆகாச பரிய த்தம் அளவுமப்படி நெருப்புப்பிறக்க வீசி யெறிந்தான், அநியாயஞ் செய்த ராவணனு டைய சீரையழித்து விட்டது போலத் தே வர்க ளுடைய சுவர்க்க லோகத்தை நாசப்ப யித்தின் உயர்ந்த தோள் வல்லமையை யுடைய இந்திரஜித்துவின் தேரை யொரு இமை ப் பொழுதுக் குள்ளாகச் சிதைத் தழித்துவி ட்டிப் போயினது. அப்போது தேவர்க ளெ ல்லாம் அதைக்கண்டு, பெருமையுடனவந்து எங்கள் கண்மணிபாகிய அங்கதன் தன் பாட் டன் இந்தத் துரத்து மாவினது கையிற் பட்ட பழியை நீக்கவிட்டா னென்கிற சுந் தோஷித்தால் ஆர்ப் பரித்துக் கூத்தாடினார் கள். இந்திரஜித்து அழிந்த தேரைவிட்டு ஆ காசத்தி லெழும்பி கூண நேரத்திற்குள் வே ரொரு ரதமேறி லேவ அங்கதா! போய்விடா தே றிலென்று சொல்லிக் கையிலுள்ள பா ணங்களை மஹாபோல் வருஷித்து அதிககோ பத்தடனே எதிரே நின்று அங்கதனைப்பார் த்து உன்னுயிரைக் கொடுத்து விட்டுப்போ ன்றுகொல்லுண். அப்படிச் சொன்ன இந்தி ரஜித்து வெடிபவனை மற்ற வானர வீரர்க

ளெல்லாம் வந்து சூழ்ந்து வரிசை வரிசையாகப் போர் செய்யத் தொடங்கி விருகுகுகளையும், சுற்களையும், இறந்த ராகுகளையுடைய தலைகளையும், தேர் சீளையும், குதிரைகளையும், பலம் பொருந்திய யானைத்துதிகளையும், அம்புகளையும், வாரி வாரி இந்திரஜித்துவின் பாண வேகமும் பின்னிமிப்படி விரி பெய்திர்த்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீ சர்வேசுர ஓகிய ஸ்ரீராம பிரானுடைய கைங்கரிய விஷயத்தி லீபிபட்டுத் தமது ராச்சியத்தையும், வாழ்வையும், நித்திரையையும், நீக்கின மஹானுபாவ ராகிய லக்ஷ்மணப் பெருமான் ஆயிர ஆயிரக் கணக்காக வஞ்சனைபுள்ள ராகுகளையுடைய உயிர்களைத் தேவர்கள் நினைவிற்கு மெட்டாத தற்கு முன்னே போக்கிவிட்டார். யானைகளும், பெரிய தேர்களும், தன்னுயிர்க்குச் சமானமாகிய ராகுகள்க் காலாட்படைகளும், குதிரைகளும், மாண்டிபோன விதத்தை இந்திரஜித்து நினைத்து வெற்றியிழந்து அக்கினியைப்போலக் கொதித்துத் தன் தேரின் சக்கரப் பக்கத்தினின்றும், தேரைக் காத்துக் கொண்டிருந்த மஹாபாரிசுவன் தாமாஷன் என்கிற இரண்டு பேரோடும், பெருஞ் சேனை யோடும், ரணக்களத்துக்கு வந்து அந்த ரக்த வெள்ளத்தி லிருந்து தன் தேரைச் செலுத்த மாட்டாதவனாகி வாய் பேசாமல் மரம்போல் நின்று. ஆகாசத்தில் பரவி யிருக்கின்ற கருமேகங்களை யொத்த இருளை யோட்ட வல்லதும், ஆகாசத்தில் பறக்கவல்லதுமான தனது தேர் செல்ல மாட்டாமலும் அந்தப் பிணமலைகளையே தாண்டமாட்டாமலும் போய்விட்டது. அப்போது இந்திரஜித்து தன்பக்கத்திலிருக்கிற அந்த இரண்டுபேர்களுடைய முகங்களைப் புற்றுப்பார்த்துப் பார்த்தீர்களா, ஒரு வில்லையுடையவன் மஹாவீரர்களான நம்முடைய நாற்பதுவெள்ளஞ் சையியங்களையுங் கொன்றுவிட்டு நிற்கின்றவித மென்னவென்று கேட்டான், அதைக்கேட்ட அந்த இரண்டு வீரர்களும் ஐயா! இந்திரஜித்துவே! அதை நியப்படாதேயும், நீருமப்படியே நாற்பது வெள்ளஞ்சேனை யழியும்படியாகக் கொடிய பாண வருஷங்களைப் பிரயோகஞ்செய்துதானிருக்கிறீர் உனதுசண்டையும் அதற்கொப்பா குமென்று தைரியஞ்சொன்னார்கள். ஆஞ்ச நேயர்மீது ஆரோசணித்தருளிய அந்தப்போற் சுவர்ணசாயையை யுடைய இளையபெருமான் இந்திரஜித்துவுக்கெதிரோவந்து பத்து லக்ஷபாணங்களைப் பிரயோகித்தார், அவை

களையெல்லாம் அவர் பாணங்களைப்பிரயோகித்து வரிசையா யெல்லாவற்றையும் படுகுரணப்படுத்திப் பின்பு ஆறுமேயும் அறுபது மென்பதும், தூதும் ஆயிரமுமாகப் பாணங்களைச்செலுத்தி எதிர்த்த வானரவீரர்களையெல்லாம் மூர்ச்சையாக்கிச் சிலரைப் பூமியில் விழச்செய்தான். சூரியகுமாரர் முதலான வானரவீரர்களெல்லாம் ரக்தப் பிரவாகத்தில் மூர்ச்சித்துவிழுந்து ஒதுங்கினமாத் திரத்தில் எதிரிலிருந்த ராவணி யென்கிற ராவணகுமாரனை லக்ஷியப்படுத்தி மூங்கிற்காடென்கிறதுபோல அவன் மேனியெல்லாம் ரக்ததமய மாகும்படி ஸ்ரீகோதண்ட தீக்ஷா குருவின் திருத்தம்பியாகிய இளையபெருமான் கொடுமையான பாணங்களைத் தாவிவிட்டார். அந்தப் பாணங்கள்பட்டு இந்திரஜித்து அதிக வருத்தமடைந்தான், அவனுடனிருந்த மஹாபாரிசுவனும், தாமாஷனும் நடுக்கங்கொண்டார்கள், அளவில்லாத ராகுகளேனைகளெல்லாம் மடிந்ததுகள். இந்தப் பிரகாரமாகச் சரவருஷங்களால் தேர்களும், யானைகளும், குதிரைகளும் மாண்டி ரணக்களத்தில் கிடந்ததுகள். அவைகளை அந்த மஹாபாரிசுவனும், தாமாஷனும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மற்ற உள்ள ராகுகள்களில் ஒரு வராவது அந்த ரணக்களத்தில் தில்லாமல் உயிர்தப்பி யோடிவிட்டார்கள்.

அப்படி ஓடிப்போன ராகுகள்களில் சிலர் நாவுலர்ந்து தண்ணீரைஉண்ணும் ஆசையால் தேயும்போது எதிர்ப்பட்டமேகங்களைப்பிழிந்து சூடித்து உடலிலுள்ள புண்களில் ரக்தம் பெருவாரியா யொழுதி ரணவலிகொண்டு கீழேவிழுந்து மாண்டார்கள். சிலர் மாதிரத் தோற்றோடினார்கள். சிலர் தேகமெல்லாம் பாணங்களால் சல்லடைக்கண்களாய்த் தொலைபட்டு வழியிற்சாகாமல் பெண்காதி மாரிகளைக் கூவிக்கொண்டுபோக, அவர்களுமிவர்களைக்கண்டு தங்கள் செம்பட்டமயிரவிழ்ந்துசோரக் கதறிக்கொண்டிவந்து இருவரும் கற்பகப்புழ்ப்பங்கள்பரப்பிய படுக்கையைச் சேர்ந்து ஒருவனாயொருவர் கட்டிச்சேர்த்தபடியே இருவரும் பிராணன் நீங்கினார்கள். சிலர் அம்புகள்தைத்த மார்புடனே தங்கள் சொந்தக் கிரஹங்களைச் சேர்ந்து தங்களை வந்து காணக்கட்டித் தடுத்திக்கொண்ட பிள்ளைகளைப்பார்த்து இவர்களை நீங்கள் காப்பாற்றுகின்றென்று அண்ணன் தம்பி மாமன் மைத்துனன் முதலாகிய சுற்றத்தாருக்குச்சொல்லி, அந்தப்பிள்ளைகளைக்கவிவாய்ப்பார்த்துவந்து

பக்கத்தில் நின்று யமனையும் பார்த்துத் தங்க னாயினா நீதிஞர்கள். சிலர் பெண்சாதி பிள்ளை தாய்தந்தை முதலிய தங்கள் பந்துக்களை பார்த்து எங்கள் உடலின் புண்களைப்பா ர்த்தீர்களா? செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்ணையுடைய ஸ்ரீதசரதந்தனர் திரு தம்பியானுடைய சாமரித்திய மிப்படிப் பட்டதா யிருப்பின்படியிருலே இந்த லங்கா பட்டணம். அனாஷணத்துக்குள்ளாக வெந் துபோயிவிடும். இந்திரஜித்து மரணம்டை கிறதற்குள்ளே நீங்கனெல்லாரும் பெருவிரு க்குங்களுள்ள காய்கள் மலைகள் முதலான இடங்களைப்போ யொளித்துக்கொண்டு பிரா ணன் மருமக்கும்படிச் சிவ்விரமாய்ப் புறப் பட்டியிப் போங்கனென்று புத்தி சொல்லிவிட் டிப் பிராணன் விட்டார்கள். மலையையொ த்த கடினமானதேகத்தின் மருமந்தானத்தில் ஸ்வாமியின் பாணம் ரத்தபாணம் பண்ணிப் பொத்துக்கொண் டிருக்கும்படிப் போன கிராஷ்சரிகள் இந்தப்பாணத்தைப் பிடிங்கி னால் பிராணன் போயிவிடுமென்று பிராகலந் த பாலைப்போல மனம்பேதலித்து மந்தாதி காரிகளாகிய மற்றவர்களுக்குச் சொல்லத்த காது திருமந்திரோபதேசத்தைப் பெற்ற பிர பந்தர்களைப்போலத் தங்களுக் குள்ளேயே பெருமூச்சுவிட்டி வருத்தப் பட்டிக்கொண்டு மெனனமா யிருந்து விட்டார்கள். சில சில ராஷ்சரிகள் தோயிலும் போகார், குதினா மீதும் போகார், செவந்த கண்ணையுடைய மேகம்போன்ற பாணமீதும் போகார், கா லாலும் காற்றைப்போல வேகமாய் மோட மாட்டார்கள். ஊருக்குள் ஊழையவொட்டா மல் சாவலித்திருக்கிறபடியால் வெட்கமுற் ற லங்கைக்குள்ளும் போகார்கள். உயிரின் மேயிருக்கிற லகையால் ஈணக்களத்திலும் தீரியமாட்டார்கள். இப்படிநடுநடுநிலித் திக் குமபுரிக் கண்டவிடங்களில் ஓடிப்போய் வி ட்டார்கள் அப்போது இந்திரஜித்து தனக்கு தேரிட்டவருத்தத்தினைத்து இந்த லக்ஷு மணன் இப்போதே சொல்லிவிடுகிறேனென் னு அதிக கோபத்துடனே அநேக பாணங் களை வருஷித்தான். அநாதக்கண்டு பாணவரு ஷிப்பைப் பொதுக்கிற பொண்ணிற மேகத் துக் கொட்பாண இளைய பெருமாள் யமனு க்குச் சமான மாகப் பாணங்களி னுலே அவ ல் மா. 3 ணைத்திருந்த சுவசத்தைச் சின்ன மின்னப் படுத்தி உழித்தத் தன்னி விட்டா ர். அப்போது மறு பாரசவனும், து மாஷ்டுமாகப் இரண்டி தேர் வீரர்களும்,

அனுமான் மீதும், இளைய பெருமானுடை ய மாப்பின் மேலும், தோளின் மேலும், லக்ஷியம்வைத்து அநேக பாணங்களைத் தூவி னார்கள். அவர்கள் பாணங்களைப் பெய்த உடனே - லக்ஷுமணர் அந்த இரண்டிபேர்க ளுடைய வாகைமாவை குடின வில்லுகளைபு ம், அச்சப் பூட்டின தேர்களையும், அந்தத் தேரைச் செலுத்துகிற சாரதிகளையினாயும், குதினாயின் பிராணனையும், துச்சப் படுத்தி விட்டார். விஸ்விழந்த அந்த இரண்டிவீரர் களும், இரண்டி வஞ்ச தண்டங்களைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டி இடிகள் வருவது போல ஓடிவந்து அஞ்ச தேயகாக் கிட்டிக் கண் களில் அக்கினிப் பொறிபறக்க மோதியடித் தார்கள். அடித்த உடனே தம்முடைய மி குந்த பலம்பொருந்திய கைகளால் அந்த இரண்டி முசலங்களையும் பறித்துக்கொண் டார். அந்தத் தண்டங்கள் அவர்களையில் சிக் கிக்கொண்டதை அந்தத்துஷ்டர்கள் பார்த்து இனி நாம் செய்வதென்று மில்லை, இனி ய வன் தம்மை யடித்துக் கொன்றுவிடுவா னெ ன்று பயந்து தாமிதவதாயிலும் ராவண னிடத்தில் உண்ட செஞ்சோற்றுக்கடனையும் பாராமல் தங்களுயினாயே பெரிதென்று அதற்கே உதவிசெய்ய ஓடிப்போனார்கள். அந்தச்சமயத்தில் குளிர்ந்த தென்றற்காற்றடி க்கிறதினாலும், அவர்களாயுக்கு முடிவில்லா மையாலும், யமன்வந்து அவர்களுயினாக் கிரகிக்கத்தக்க குயிகளில்லாமையாலும், முண் ணே அடைந்த மூர்ச்சைதெளிந்து ஆயாச மும், வருத்தமுமாயி அதிக ஊக்கமும், பல மும்பெற்று எழுந்துவந்து அங்கதகுமாரன், குழுதன், நீலன், சாம்பவன், சுக்கிரீவமஹாரா ஜர், மயிந்தன், அவன்தம்பி துமிந்தன், சகவ லி, பனசன், அவன்தமையன்முதலான யானை களுக்கும் சிம்ஹங்களுக்கும் ஒப்பான வீரர்க ளெல்லாம், மலைகளைப்பேரீத் தெயித்துக்கொ ண்டி தேவர்களெல்லாம் வாழ்த்திப் பல்லாண் பிசொல்லவந்து வீரகர்ஜனைசெய்து, அத் தனைபேர்களும், ஏககாலத்தில் இடிகளைப் போலவும், மின்னலைப்போலவும், மலைகளை இந்திரஜித்துவிடமேல் பிரயோகித்தார்கள். அதிகசயமான வில்வீரனாகிய இந்திரஜித்து இந்தமலைகளெல்லாமோ தம்முடன் யுத்தஞ் செய்பத் தக்கவையென்று கிரித்து, அதுகளை யெல்லாஞ் சின்னயுகின்மாகத் தன் அம்புக ளால் சிதறடித்தான். மறுபடியும் மரங்க ளையும், மலைகளையும், கல்லுகளையும், மறழ் பைப்போல வருஷித்து, வானவீரர்களெல்

லாம் நெருங்கினார்கள். அப்படி நெருங்கியதைப்பார்த்தும் தீரமான மனமும், கைவிடவும், அம்புகளும், தனக்குத் துணையாகத்தான் நெருங்கினேன் அச்சமின்றி நிற்கின்ற நிசாசரணிய இத்திரஜித்துவிலிபேரி விரக்கமுற்றவனைப்போலச் சூரியன் அஸ்தமிக்கியிலிம்மீதுஇறங்கினான். ரிக்கு, எஜார், சாம, அதர்வண மென்கின்றவெதங்கனும், மதுமுதலானதருமசாஸ்திரங்களும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும், யாகங்களும், அந்தச் சீதரணை என்றும், தெய்வத்தன்மைபுள்ள மஹாரிஷிகளடையும் பிரயோசனமும் அந்நாரணனை என்றும் அறியாமல் நித்தியநிர்விகார அப்பிராகிருதநிய்யதேஜோமயமாயும், ஆயுதராஜமாயும், சாக்ஷாது தம்முடைய தீவ்யாஜ்ஞையின்படி சகலலோகங்களிலும் பிரவேசித்து அங்குள்ள அஷ்டர்களைபெல்லாம் சம்ஹரிக்கின்றவராயு மெழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஸ்ரீசுதரிச ஞழ்வாராத் திருக்கரத்தில் தரித்தருளிய ஸ்ரீயப்பதியே சகலலோககாரணமான வஸ்துவென்று நினைப்பத அறிவினர்களுடைய மனம்போல அஷ்டிதிகையும் அந்தசாரமாய் விட்டது.

அப்போது விபீஷிணுழ்வான் ஸ்வாமி! இந்தச் சரீர்ப்பத்துக் கொப்பானவனை இன்னங் காலநாழிகையிற் கொன்றால் தான் அவனிற்ப்பா லில்லாவிட்டால் ராக்ஷசர்களுடைய மாயகாலம் வந்துவிடும், அப்புற மிவன் ஆகாசத்திற் பாய்ந்து நம்மை மோசம்பண்ணி வெல்லுவா னென்று சொன்னார். அப்போது இளையபெருமாள் எல்லா வானர வீரர்களும், அனுமான்மீதும், அனேககோடி பாணங்களைப் பிரயோகித்துக் கொண்டு காலம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற வில் வீரனான இந்திரஜித்துவை இனிக் கொன்று விடவேண்டுமென்று அவனுடைய சித்திரத்தேவைச் சில தீவ்வியபாணங்களால் நொறுக்கிவிட்டார். அந்தத்தே ரழிவதற்கு முன்பாக இனிநா மிங்கிருந்தால் லக்ஷ-மண னுடைய அம்பினால் வருத்தப்பட்டுச்சாகவேண்டுமே, இவர்கள் ஜெயித்தோ மென்று கர்விப்பார்களே! இப்படி உயிர்தப்பிப் போகாதபடி நாகபாசத்தாற் கட்டி விடுகிறேன் என்று விழித்து விழிக்கிறதற்கு முன்னே வில்லும் அம்பருத் தூணியுமாய் ஆகாசத்திற் பாய்ந்தான். பொன் மயமாகிய திருமோனியை யுடைய இளையபெருமாள் இவனுடனே யாவரும் புகழும்படியான சாமர்த்திய வித்தை யைச்செய்து கொண்டிருக்கவும், இவன் வேறே யென்ன மோசக் கருத்தை நினைத்துக்

கொண்டி ஆகாசத்தில் மறைந்தான் என்னவினைப்போகிறதோ வென்று பயந்து தேவர்களெல்லாம் ஓடிப்போனார்கள். கையில் வில்லைப் பிடித்தவனும், முதுகில் அம்பருத் தூணியை இறுக்க கட்டினவனும், தன்னுள்ளே பொங்கிக் கொதிக்கின்ற கோபத்தை யுடையவனும், அக்கினி மயமாய்ச் சுவாசம் விடுகிறவனும், பொல்லாங்கைச் செய்பவர்களுக்கெல்லாம் குருடீடமானவனும், மாயங்களை தனக்கு ஐஸ்வரியமாகத் தேடிவைத்திருக்கிறவனுமான இந்திரஜித்து நல்ல இருட்டில் ஆகாசத்திலுள்ள மேகத்துக்கு மேலே போய் மறைந்து கொண்டான். குறைவில்லாத தபங்களைச் செய்ததினாலும், அனேகதானங்களைச் செய்ததினாலும், அஞ்ஞானப்பிணிப்பு களை யறுப்பவர்களான பிரம ருத்திரோந்திராதிபரிக ளிடத்தில் தான் பெற்ற வரத்தினாலும், தன்னுடைய ராக்ஷசப் பிறப்பினாலும் மந்திர உருவினாலும், அணுவைப் போலச் சிறியதான ஒரு ருக்ஷம் தேகத்தை யு முடையவனாகி, பிரம்ம ருத்திரோந்திராதிபரிக ளாராலும், அவர்களுடைய உயர்ந்த தோள்களை யும், இறுக்கிக் கட்டித் தள்ளினால் லல்லாமல் மீளாத நாகபாசப் படையை உபமந்திரித்து எயித்தான் - இங்கே இந்திரஜித்து மறைந்து போனதைக்கண்டு வானர வீரர்கள் சண்டைக்குப் பயந்து ராவண புத்திரன் ஓடிப் போய் விட்டானென்று நினைத் தாரீப்பரித்தார்கள். இளைய பெருமானும் அப்படியே திருவுளங் கொண்டு சிரித்தார். இவர்களெல்லாம் இந்திரஜித்து மாயையைச் செய்வானென்பதை அறியாதவர்களாய்ப் போரித்தொழில் நீங்கிநின்றார்கள். இளையபெருமானும் ஆஞ்சநேயருடைய திருத்தோளைவிட்டிறங்கித் தமது கையிலிருந்த பலம்பொருந்திய வில்லை அங்கதகுமாரனுடைய கையில் கொடுத்து முதுகி லிறுக்கி யிருந்த அம்பருத் தூணியையும் முதுகு வரையிலும் பாய்ந்திருந்த அம்புகளையெல்லாம் வரிசையாய்ப் பிடுங்கிவிட்டுக் கைகால்களை யுதறி இளைப்பாறிக்கொண்டி அதிமானுஷிய சேஷ்டிராசிய தாம் மேல்தடப்பதை சிறிதும் உணராதவராயிருந்துவிட்டார்.

அப்படியா யிருக்கும்போது இந்திரஜித்தவாசிய சண்டாளோத்தமன் அந்தச் சொடிய நாகபாசப்படையைப் பிரயோகித்துவிட்டான். அது அஷ்டிதிக்குக் குன்றி உள்ள இருட்டடைபெல்லாம் ஓடி, அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்து இளையபெ

குமாளுடைய திரண்ட வயிரத்தோள் மலை
காவருத்தமுண்டாக்கிக்கட்டிவிட்டது. இப்ப
டி ஸ்ரீரகுநலோத்தமருடையதிருத்தம்பியா
ருடைய திருத்தோள்களை நாகபாசம் கட்டிய
தை நாகத-வால்மீகி முதலான மஹாரிஷிகள்
வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள் என்று ஸ்ரீமத்கம்
பராட்டாபுவாரி கவியின்கூறியுள்ள இதைத்தா
ம் கூறுவதாகச் சொல்லவும், திருவுளங் கலங்
கின்றபோதும், இப்பாசம் இறுக்கப்பட்டிரு
ந்தும், பொல்லாங்குகள் விளைந்த போ
தும், மனந் திகைத்து நின்றுகொ டல்வாமல்
இது இந்நிரத்தினவின் மாயமென்று உணரா
மலும் மனநிலை கொஞ்சமாவது வியசனப்ப
ட்டி அழைநிய மடைபாாமலும் அதற்கு ஒயி
டியாதொன்றுத் தோற்றமும் எற்றி ரணக்க
த்தைப் பார்ப்பார். மறுபடியும் ஆகாச
த்தைப் பார்ப்பார். மற்ற வான விரங்கி
யும் கோதத்தங்களை யுடைய அந்த நாகபா
சம்வந்து வஞ்சகத்தம்பெயலாயும், மலிகளை
ப்பெயலாயும், பெரியனவா யிருக்கின்ற வான
விரங்குகளுடைய தோள்கள் முறித்துபோயி
ன முறித்து போயின வென்று சொல்லும்
படியிறுக்கிக்கட்டின மாத்திரத்தில் தெளிவு
கள் எதரியமாவு மனமிகிச்சிச் செய்வதின்ன
தென்று தெரியாமல் உடைத்துக்கொண்டிரு
ந்தார்கள். அப்போது வாயு புத்திரராகிய
குஞ்சனேயர் வஞ்சனையுள்ள சொற்பப் பை
யகுடைய அந்த இந்நிர கீததுவை ஒருகண
தோத்தம் குள்ளாக ஆகாசத்திற் பாய்ந்து
தேடிப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறே னென்
து உக்கிர கொண்டபோது, வாலியினுடை
ய வாலால் சாவணன் தோள்களை கட்டினது
போல நாகபாசமானது அனுமானுடைய
வந்தபருவதம்போன்ற தோள்களை இறுக்கிப்
பிணித்தது. இந்தப் பிரகாசமாகக் கட்டிண்
ட வான விரங்கு எல்லாம் வருத்தம்பொ
ருமல் மலிகளைப்போலக் கேழுவீழ்வார்கள்,
பூமியிற் புரளுவார்கள், தலிகளை மேலெழுத்
துக்கண்களின் அக்கினிபறக்கப்பார்ப்பார்கள்,
வான்களைச் சுற்றிப் பூமியி லடிப்பார்கள்,
வாய் மடித்துப் பல்லிடைத்து ஆண்டிஹ
த்திக்கொட்பான கோதண்டபாணியின் திரு
த்தம்பியாகப் பார்த்து உளங்கொதிப்பா
ர்கள், பக்கத்தில் நின்று விடிகொண்டுவா
ருடைய முகத்தைப் பார்த்து ஐயா! இதை
நினைக்க வேண்டியபடியான உபாய மேதே
யு முண்டா பெற்றுக்கொண்டார்கள், கோக
மல்லா முடிக்கொண்டிருக்கின்ற காத்தி
கொண்டதைப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

இனாயபெருமானுடைய மலைபோன்றதிருத்
தோள்களைப்பார்த்து ஐயோ! தட்டுடைய
கண்ணுடைய வலையி டிப்படி வருத்தப்ப
டலாமோவென்று கோபக்கூட்டிப் பிணித்து,
நிர்ப்பயங்கனாய் அருவாரிகள். இதை யார்
நீக்கவல்லவர்கள் ஆஞ்சநேயராய் உபகா
சரிதாம் நீக்கவல்லவர். அவராவது தட்டிட்டி
ஷ்டத்தோள்களையுள்ளார், இனாயபெருமான்
வருத்தப்படுகிறதைப் பார்த்து, இதுதானா
தமக்குவந்த பிரயோசனமென்று துக்கித்து
ஸ்ரீராமபிரானுவ ரிவருடைய இக்கட்டைப்
பார்ப்பாரோவென்று துக்கித்தார்கள். இந்
தச்சமயத்தில் தந்த பொல்லாங்கை யெண்
னென்று சொல்லப்போகிறேன். அந்த மகா
தூரத்தமாவான இந்நிரத்திற் பிணிகள்கள்
ஒயிற்றதுபோலவும், ஆகாசத்திலிருந்து இடி
கள் விழுகிறதுபோலவும், அநேகமானபொ
ல்கட்டிய பாணங்களைப் பிரயோகித்தாம்.
அவைகளெல்லாம் புகைபரட்டி அக்கினிகளை
க்கிட்டுக்கொண்டெவந்து யாவருங் குப்புற்றுக்
கிடக்கிறபடியால் முன்னேமுதுகிற்பாய்ந்து
பிணினே மார்பிடுவருவிப்போய்விட்டதுகள்.
மலிகளினிடமிரு வருஷிகால மேகத்தைத் தழித்
துப் பிரசண்டவாடைக்காற்று மோதினபோ
து அந்தமலிகள் பேர்ந்து அங்கங்கே தட்டி
யாறி வீழ்ந்துவிடுவதுபோல அம்புகள்பாய்
ந்தமாத்திரத்தில் மலைபோன்ற தோள்களையு
டைய விரங்கெல்லாம் பூமியில் அலைகுலைந்
து சாய்ந்துவிட்டார்கள். எங்கும் ரக்தவெ
ள்ள மோடினது, ஆஞ்சநேயர் தேகத்தில்
சூயிரகோடி அம்புக்கு மதிமமாகப் பாய்ந்த
பேர்தும் கொஞ்சமும்லகியஞ்செய்யாமல்
கண்ணில் நெருப்புப்பொறி பறக்கப்பார்த்
துத் தமது ஆண்டவருடைய திருத்தம்பியா
ருக்குச் சம்பவித்த தக்கமானது தம்மைச்
சுட, அதைப்பொறுக்கமாட்டாமல் பயந்து
தடுங்கொள். மற்றவிரங்கெல்லாம் இடிபோ
லப்பாணங்கள் தூறும் ஆயிரமுமாகத் தேகத்
தில் துடைத்தடிவானே ரக்தம் பெருகி ஆறு
போலோட மூர்ச்சையாய்விழ்ந்துபோனார்
கள். அந்தப்பெருமான் மாத்திரம் அநேகபா
ணங்கள் தேகமுடையதுத் தைத்திருந்தபோதி
லும் சோர்வடைபாமல் சும்மாயிருந்தான்.
சூரியகுமாரன் கக்கிரிவமாகாராஜர் கழற்காய்
மேலுள்ள முட்களைப்போல உடலெல்லாம்
அம்புகள் எதப்புண்டு கண்ணில் நெருப்பு
பிட்டொறி பறக்கவும், மூங்கிற்காய் பற்றியெரி
வதுபோலத்தேகத்தில் மயிர்கெல்லா மெரி
பவும், ரக்தக்கடலுக்குள்ளே உதிக்கின்ற தன்

பிதாவாகிய ஞாயினைப்போலிருந்தார். ஈழி
மெரிப்பு மிலலாத ஸ்ரீராமருடைய திருந்
தம்பியாகிய இளையபெருமான் கொடியநாக
பாசத்தாற் கட்டுண்டு வெப்பமான பாணங்
கள் தொனைக்கின்ற திருமேனியை யுடையவ
ராய் உணர்வுடனேயிருந்து வருத்தப்பட்டு,
லோகபாச மயக்கம் மூலப்பிரகிருதியா லெ
ன்று அதனைக்கடந்தவர் இந்தநாகபாசத்தைச்
செிக்கமாட்டாதவராய் அறிவுசொர்ந்து மூர்
ச்சையானார். திருமேனியில் தைத்திருக்கின்ற
அக்கினிமுகப் பாணங்கொல்லாம் கிரணங்
கள்போலவும் வழிந்து அலைவீசுகின்ற கடல்
போலிய ரக்தம் - வெயிலைப்போலவும், இரு
ட்டைத் துரத்தும்படியான மிகுந்த பிரகா
சத்தையுடைய இளையபெருமான் கேதுவெ
ன்ற சரீர்ப்பத்தினால் பற்றப்பட்டு ஆகாசத்தி
லிருந்து பூமியில்வீழ்ந்த ஞாயினாகொப்பா
கவுந் தோன்றினார். இந்தப்பிரகாரமாக இளை
யபெருமான் மூர்ச்சையடைந்தார். மற்றவர்
கொல்லாம் மூர்ச்சையாய்ப் பூமியில் வீழ்ந்
து கிடந்தார்கள். தன்னம்புகளால் அவர்கள்
தேகத்தையெல்லாம் மூடிவிட்ட இந்திரஜித்
துவும், முன்னே இளையபெருமானுடைய பா
ணங்களால் சல்லடைக்கண்களாய்த் தொளைப
ட்டு வருத்தமுற்று வாயால் ரக்தங்களைக் கக்
கிக்கொண்டு எல்லாநாபுங் கொன்று விட்டு
வருகிறேனென்று நான் சொன்ன சபதத்
தை முடித்துவிட்டேன். நம் முடற்புண்ணை
யும் வருத்தத்தையும் நாளைக்கே, யாற்றிக்
கொண்டு வந்து மற்ற காரியங்களையு முடித்
து விடுவோமென்று நினைத்தான். அவனுக்கு
இரண்டிபக்கங்களிலும் நின்று இரண்டு பேர்
கள் இன்றையோடு மனிதர்களுடைய உயிர்
வாழ்க்கைபோய்விட்ட தென்றும், குரங்குச்
சேனையெல்லாம் மாண்டுவிட்டதென்றும், ம
ங்கலங் கூறிக்கொண்டுவரத் தம்பிதாவான ரா
வணனுடைய மாளிகையைப் போய்ச் சே
ரும்படிப் புறப்பட்டு உகாந்தகால் மேகத்
தைப்போல அந்திர வருஷங்களைப் பொழி
ந்து கொண்டிருந்த இளையபெருமானை வி
ட்டு நீங்கியும், கச்சிதுக்கிய பருத்த ஸ்தநங்
களையும் முத்தையொத்த சிததந்தப்பந்திகளை
யுமுடைய ராஜாச ஸ்திரீகளினது கருங்கண்
களாகிய பாணங்கள் தனது தோள்களில் தை
த்துப் பாயும்படியான மன்மத யுத்தம் நீங்
காதவனாயும், பத்துக்கோடி ரத்திர தீபங்க
ளை யெத்திக்கொண்டு குற்றமற்ற தேவனோ
ட ஸ்திரீகளும், நாகலோக ஸ்திரீகளும், பூ
லோக ஸ்திரீகளும், பல்லாண்டு பாடித் கொ

ண்டு வரவும், ராஜாசஸ்திரீகளெல்லாம் ஓர
த்தி கற்றி வாழ்த்திக் கொண்டு குத்தி வா
வும் போய், ராவணனைக் கண்டு ரணக்கவத்
தில் நடந்த காரியங்களை மெல்லாம் அவனு
க்குத் தெரியச்சொல்லி ஐயா! வெற்றிபெற்
றேன் நீ இனிமேன் தக்கக்க வேண்டாய்,
இன்றைக்கு நான் வெரு வருத்தப்பட்டேன்,
என் தேகப்பண்களை மெல்லாம் சிக்கரத்தில்
ஆற்றிக்கொண்டு மற்ற காரியமெல்லாம் பி
ன்னால் சொல்லுகிறேனென்று அவனைத் தேற்
திவிட்டுத் தம்மனதிலிருக்கின்ற வருத்தத்தை
நீக்கிக் கொள்ளும்படியாகத் தன்னுடைய
மாளிகைக்குப்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இவ்விடத்தில் விசேஷிணுவாவர் அதிக அ
க்கத்துடனே தானியினது செடியெனென்று
மென்று அறிபாதவராகி மத்தினுக்கடைந்த
தயினைப்போல மனம் பெரித்து மயங்கி
ஐயோ! அவ்விடத்திலேயே துடிதான ரா
வணன் என்னைக் கொல்லாமற் போனானே,
தயவில்லாத நானேயானாலும் நாய்நுகே
ன் டிறவாமற் போனானே, மஹா தெரி
யவான் நான் என்றுவந்து பூமியில் விழுந்
து புரண்டி நாகபாசத்தினால் என்னுடைய
பருடைய திருத்தம்பியார் கட்டுண்டார். அ
துபோலவே என்னப்பினர்களான வானரவீ
ரர்களெல்லாரும் கட்டுண்டிப்போனார்கள். நா
னொருவன் மாத்திரம் இறவாமல் இருக்கிறே
ன். சக்காவர்த்தி திருக்குமாரர் என்னை யென்
ன நினைப்பா ரென்று சிந்தித்து மனோ உப
ணத்தால் தீந்தமலர்மாலையுடைய மார்பராய்
வாயைத் திறந்து கதரி என்னை ஸ்வாமியான
வர், இவன் கூடவேயிருந்து மோசம் பண்
னிக் கொல்லச்செய்தா னென்பாரோ! கூட
அழைத்துக்கொண்டு போய்த் தம்மகனுக்கு
வெற்றி யுண்டாகுப்படிச் செய்தானென்று
சொல்வாரோ! இப்படிப்பட்டபொல்லாங்கு
க்கெல்லாம் இவனே தகுந்த மூலமாய் தமக்
கு விசுவாசப்பர நடந்து காட்டினு நென்று
நினைப்பாரோ! என்று புத்திமாலிகள் தங்கள்
கல்வியின் அளவே தங்கள் சொல்லும் வா
ரித்தையுமென்பதுபோலத் தம்முடைய உள்
எத்தினையு புலம்பித் தமது கண்ணாபி
போல உயிராபுங்கையச்செய்து பிட்டுத்
சொல்லுகிறார், அந்தச்சண்டாநாடுகிய இத்
திரஜித்து போர்செய்தபோது சமாமடில்
லாத இந்தத் தண்டாயுத்தினால் அவனைத்
தேரோடு நனங்குப்படிக்கொண்டு எம்மனதி
ன் சுத்தத்தையாவது இவருக்குத் தெரிவித்
காமல் போனானே அல்லது அவர்களைக்

சாசனமறிந் போனெனே, மேலிவடையாம
 லுள்பொய்னெனே, இவியாருக்குநா, அதவான
 வஞவேல், கொஞ்சமுந் தலையிலாமல்
 சுயமா அழகுதொகையுருக்கிவிறேனே, இவ
 ர்களொய்க்காந் அலர்களுடன் சண்டை
 செய்து கூடவே மாண்யிப்போகவேண்டும்,
 அல்லது பிழைத்தால் கூடப்பிழைத்து உள்
 ளங்கை தெய்விக்விப்போல எவ்விசைவாசத்
 தைக்காட்டாமற்போனென், அல்லது பிறகா
 வது மாண்யிப்போகவிடில், நான் அய்யிடகாரி
 யத்தைச் செய்யாததினாலே அவனுக்கும்நல்
 லவனொமற் போனென், அபயங் கொய்த்
 தாயுட இவருக்கும் அகாமல் குத்தினவனா
 யுந் குத்துண்டவையுங்கொய்த இருமுனை
 யினுங்குர்மைபுள்ள குலத்தைப்போல இரு
 வனாயுந் செய்துவிட்டன இன்னென்று
 பரிவிதமாய்ப் புலம்பிக்கொண்டமுது துக்
 கிக்கின்ற விசிலிணைவாணப்பார்த்து அனல்
 னென்றாக்காசமத்தரி ஐயா! இலிநடக்கவே
 ண்டியகாரியங்களைபெல்லாஞ் செய்வவேண்
 டியவர் நீர் தினவில்லாதவர்களைப் போல்
 நீருட் புலம்பலாமோவென்று அவரைத் தே
 த்திப் பிழைஞ்சொல்லுகின்றான். நீய்விட
 த்தி லிவர்களைக் காத்தாக்கொண்டிருந் அடி
 யென்போய்ப் பெரியபெருமானுக்குச்சொ
 ல்லுக்கிறெனென்றுபுறப்பயிப்போய்த்தர்ம
 மேல்வருபவையுள்ள ஸ்ரீராமருடைய திரு
 வடித் தாமசாவலில் வீழ்ந்து ரணக்களத்தில்
 தடந்த சமாசாரங்களைபெல்லாம் விவரமாக
 விண்ணப்பம் பண்ணினான். அதைக்கேட்டு
 சிறுமந்திர தாமசையுடைய ஸ்ரீரகுநந்த
 னர் துக்கோகாத்நிலமுழிந் ஒன்றும்பேசாம
 லுத் தமது நிலைமையையும் அறிபாமலும்,
 உயிருஞ்சொராமலும், கண்ணீர்விடாமலும்,
 லோகத்தி லுள்ள ஒன்றையும் பாராமலும்,
 லோகத்தைப் பரிசுராணப் பித்தி விடாமலும்
 லோகக் கொண்பி தமது திருக்கையால்
 லோகத்திலுள்ள எல்லா வற்றையும் வாரி இ
 ணைத்தவிடாமலும், அழுது எங்கிப் பிராண
 னுள்ளவரைப் போலவே யாவருக்குங் கா
 ணப்பயி மனம் புழுங்கி பெருமூச்சு விட
 ந்து துக்கித்த இவ்விடத்திருந்து செய்யத்த
 க்க தோஷமில்லை யென்று நிமிசொழை
 த்து வெகவாய் மடமடவென்றோடிப்போய்
 ச்சத்தருக்களைத் தாத்தியடித்த ரணக்களத்
 தைத் தாண்டி விழ்ந்து, மேகமும், எருக்க
 டமும், தீவையுதவான மத்த நீலநிறமுள்ள
 அவரின் போனாய் ஒருமிக்கச் செய்ததப்
 பித்தித்ததைப் போலவும், காணுந்நிக்ருதி

மே லோகமெல்லாம் வருஷித்ததுபோலவும்
 இருட்படல முடியிருந்த அந்த ராத்திரி கா
 லம் அப்படிக்கிருக்க. ஆயிரத்திருநாமத்தினை
 யுடைய ஸ்வாமியானவர் அந்நிக்ருஷ்டி மா
 ன அக்கினியாஸ்திரத்தைத் தம்முடைய கோ
 தண்டத்திற் பூட்டிப் பாரித்தவிட்ட மாத்திர
 மே பகையாகிய இருள் நீங்கியோயிட்படிச்
 சூரியனுக்கியி லுத்தித்தாற்போல லோகமெல்
 லாம் வெளிச்சமா யிருந்தது. அப்போது
 ஆயுதங்கள் தைத்த பிணமலைகள் பலபலவாய்
 ரத்தப் பிரவாகத்தில் காணப்பட்ட கடல்
 பொங்கி முடைநாற்றமுள்ள பிரம்ம கபால
 த்தைக் கையிலுடைய ருத்திரன் லோகத்தை
 பெல்லாம் அழித்து உண்ணுகின்ற யுகாந்த
 காலத்தில் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த லோகம்போ
 ல ரத்தம் பிரவங்கிப்பி பிணமயமா யிருக்கி
 ன்ற ரணக்களத்தைப் பார்த்து அந்தப்பெரு
 மலைகளுக்கும் ரத்தப் பிரவாகத்திற்கும் நடு
 விலும், நிணமுள்ள சேற்றிலேயும் ஆயுதநெ
 ருக்கினுள்ளும், புலால் நாற்றமுள்ள அந்தக்
 களமுழுவதும் அரைக்கணத்துக்குள்ளாகஒடி
 ப்பார்த்து ஒரு மங்கலகர இடத்தில் இனைய
 பெருமா ளிருக்கக்கண்டு ஸ்வாமியானவர் அவ
 ர்மீது விழுந்த தம்முடைய திருமார்பினு
 கும்படித் தழுவி அப்பா தம்பி? இனிநானு
 ன்னைவிட்பிப் பிழைக்கமாட்டேனென்று ஆவி
 சோர்ந்து உருகிக் கண்களில்தாராதாராயாக
 க் கண்ணீர்பெருகி ஆகாசத்தில் மழையைப்
 பெய்து கொண்டு சூரியனைச் சூழ்ந்து நின்ற
 நீலநிறமானமேகத்துக்கொப்பாச இருந்தார்.
 கையுங்காலும் உதைந்து உழைத்துக் கொண்
 டார், பெருமூச்சுவிட்டார், உருகிப்போவா
 ர். புத்திமயங்கிப்போவார், செய்யவேண்டி
 ய காரிய மின்ன தென்றநியார், லக்ஷுமண
 லக்ஷுமணனென்றழைப்பார், தமது திருக்கை
 யால்வாயையும், மூக்கையும், முடிக்கொண்டு
 சுயமாயிருப்பார், ஐயா! லக்ஷுமண பிழை
 ப்பாயோ என்றுசொல்வார், யாவார்க்கும் பிற
 த்தவர்போற் காணப்பட்டும் பிறவாதவரான
 சர்வலோக சரணியர் தமது தாமரை மலர்
 போன்ற திருக்கைகளால் லக்ஷுமண ருடை
 ய பாதங்களைத் தடவிப்பிடிப்பார், தொடை
 யை மெல்லெனக் குத்துவார், பரிசுத்தமான
 தாமரைமலர் போன்ற அவருடைய கண்கள்
 சிமிட்டு நெதோ வென்று பார்ப்பார், மார்
 பைத்தொட்டுப்பார்த்து நெஞ்சத் தடிக்கிற
 நெய்து சொல்லுவார், ஆகாசத்தைப் பார்ப்
 பார், லக்ஷுமணனைத் துக்கித் தமது திருத்
 தொடைமேல் வளர்த்திக் கொள்வார், மறுப

மயும்புமியில்வளர்த்தவாரி, அந்தத்திருடன் போய்விட்டானே எம்பார், வானரவீரர்க ளையெல்லாம் பார்க்கும், ஆதிசங்கல்பத்தை நினைப்பார், தமது திருத்தோளிலுள்ள பெ ரியவில்லைப் பார்ப்பார், அம்புகளை பெய்தி துப்பார்ப்பார், இந்தலோகத்தில் என்னைப் போல் இந்தத்துன்பத்தை யடைந்தவர்கள் வேறே யாராவதுண்டோ என்பார், எனக்கு நேரிட்ட இந்தஎளிமைத்தனம் பெரியதென் பார், எல்லா அளவைப் பிரமாணங்களையுந் தாண்டிநின்றவர் தம்நுனில்லை நோக்குவார், நாகபாசக் கட்டைப் பார்ப்பார், விடியாத ராத்திரியைப் பார்ப்பார், ஆகாசத்திலுள்ள தேவர்களைப் பார்ப்பார், பூமியை வேருட னே பேர்த்துவிடுகிறே னென்பார், தமது திருப்பவளம்போன்ற இதழைக் கடிப்பார், பெரியோர்களுடைய சாஸ்திரசம்மதியைப் பார்ப்பார், தம்மைப்போலத் தமதுபுகழை விரும்புந் திருத்தோளை யுடையவர், அப்பா தம்பி - விடீஷிணு ! இந்நிரஜித்துக்கு மினை யபெருமாளுக்கும் சண்டை நேரிட்டதென் னு என்னைச் சிக்கிரமாக அழையாமற்போனு யே! இந்தத் தேவாஸ்திரத்தைத் தொடுத்த அந்த இந்நிரஜித்துவின் தலையுட னிதைபுந் துணைத்துஉயிரை வாங்கிவிடுவேனே ! என்னை யனியாயமாய்க் கெடுத்தவிட்டாயே! என்று எக்காலத்துங் கெடாதவரான ஸ்ரீராமர் அரு ளிச்செய்தவார்த்தையைக்கேட்டு அழுதுகொ ண்டிருந்த விடீஷிணுவான் ஸ்வாமி அந்தச் சண்டாளன் யுத்தத்திற்குவந்து சண்டைசெ ய்வானென்பதை அடியே னநியமாட்டேன். அவன் வந்து யுத்தத்தில் நின்றகாலத்திலும், அவனே தோற்றுப்போவானென்றே யுணர் ந்திருந்தேன். இந்தமாயம் இந்தத் தெய்வத் தன்மையுள்ள நாகபாசத்தால்வந்ததேயல்லா மல் வேறொன்றல்ல, நம்முடைய இளைய பெருமான் அதிகாயனுடைய தேகத்தை மு ண்டமாக்கி வெற்றிபெற்றுத் திரும்பாமல், லங்காதிபதியத்தைப் பெற்றவனான ராவ ணன் யுத்தத்திற்குவருவானென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது அவனுடைய பிள் னையாகிய இந்தப்பையல் நாற்பதுவெள்ளம் சேனையுடனேவந்து நம்முடைய நாற்பது வெள்ளம் வானர சேனையினிமிது பாணங் களைப் பிரயோகித்து அவைகளைக் கொன்று வானரவீரர்களைத் தூரத்திப் பெருஞ் சண் டைசெய்து அவர்களை மூன்றுதரம் பூமியில் மூர்ச்சையாய் விழுப்படிச்செய்தான். பிறகு ஆயிரஞ்சிம்ஹங்கள்பூட்டிய தேரின்மேலேறி

ஆய்சிம்ஹத்துக் கொப்பான இளையபெரு மானோ டெதிர்த்தான். இளையபெருமான் அனுமால்மிது ஆரோகணித்தருளி அவனா டைய ஆயிரத்தேரும் பொடிப்பொடி யா கும்படித் தம்முடைய வில்வல்லமையைக் காட்டிப் பிறகு அவனுடனேவந்த நாற்பது வெள்ளஞ் சேனையையும், சூரியனைக்கண்ட பணிபோற்சொன்று அவனுக்குப் பலமாய் வந்த மஹாபாரசுவனென்பவனையும், தாமா க்ஷனென்பவனையும், பதாபியாய்த் தூரத்தி விட்டு இனியென்ன இருக்கிறது இவனுமிற் தா னெனத்தக்கதாக, அநேகநிலையபாணங் களை அந்தச்சண்டாளனுடைய மாட்பிலெய் துபாணம்பட்டுப்பிளந்த இடமெல்லாம் ரக் தமொழுகும்படி நின்றவனை, இவன் சேனை யெல்லாமுடிந்து ஒருவருய்ச்சோர்ந்து நிந் திருந்து தப்பிப்போவானேயானால் எதே னும் வஞ்சனைசெய்வான் என்று லோகமெல் லாங் கீர்த்திபாவச்செய்திருக்கின்ற ஸ்வாமிக் குச்சொன்னேன் சூரியனும் அஸ்தமனமா னான். லோகமெல்லாம் மாயமா யிருக்கி விட்டது. வஞ்சகனான இந்நிரஜித்து தன்னு டைய மாயவரத்தினாலே ஆகாசநிலபோய் ஒளித்துக்கொண்ட பிற்பாடி நாகபாசத்தை விடீ நம்முடையகூட்டத்தையெல்லாம் சோ ரும்படிப் பண்ணினுனென்று அம்புபட்டுத் தொலைப்பட்ட புண்ணுடையவரைப்போல அழுதகண்ணும் தொழுதகையுமாய் நின்று விண்ணப்பம்பண்ணி, பின்னும் ஸ்வாமி எங் களாண்டவோ ! இவர்களெல்லாரும் பிரா ணன்போனவர்களல்லர், கட்டிடிபாசம் அது ந்தால் புல்லினுனிப்போன்ற பாணங்களுக்கு வருத்தப்படமாட்டார்கள். தேவரீர் புலம்பி மனஞ்சலித்துத் துக்கிக்கவேண்டாம். தரு மத்தை பொருதானும் பாவம் வெல்லமாட் டாதென்றார். அதைக்கேட்டு ஸ்வாமி விடீஷி னுந்வாணப்பார்த்து இந்தஅஸ்திரங்கோலித் த தேவர்களார் ? இதன்பெயரென்ன, இது திரும்படியான உபாயமெது, உனக்குத்தெ ரிந்ததையெல்லாம் விவரமாய்ச் சொல்லென் னு கேட்க, விடீஷிணுவான் ஸ்வாமி மஹா பாக்கியம் அப்படியே விண்ணப்பம் பண் னுகின்றேன். சக்ரவர்த்தித் திருக்குமாரரோ இது முன்னே இந்தலோகத்தைச் சிருஷ்டித் த பிரமதேவர்செய்த யாகத்தி லுண்டானது இதைக் கயிலாசபதியாகிய காமதஸ்வரர் அந்தப்பிரமதேவனாரோக்கித்தபஞ்செய்த வாங்கிவெற்றிபெற்றார். அவனா தோக்கி இத் தச்சண்டாளன்அதிசொலேமையானதவரைச்

செய்து பெற்றுக்கொண்டான். இது ஊழிச்
சாலத் திருவையக்காட்டிலும் மிகுந்த வல்ல
மையுடையது. இது நாகபாசமென்று பெரு
ஞ்ஞா, இதனுடைய வல்லமைதான் ஆயிரங்
கண்ணாழலைய தேவெந்திரனுடைய எந்தி
தத்திதாக்கின யிறுக்கிக்கட்டினது. வேறே
யொன்றை யாலோசிப்பானென் முக்குல்
அலுமா? அவர் லங்கைக்கு வந்தபொழுதும்,
தொழுவார் அவருடைய தொழிலையு மிறுக்கி
னது. மேலும் தேவர்கள் சொர்க்கலோக
ஜனவரிடத்தை யிறுத்ததும், இதனால் தான்.
இத்தகையபாசம் தானெயிட்டால்தான்யிதும்,
அல்லாவிட்டால் யிரமலோகமுதலான லோ
கங்களெல்லாம் அழிந்தாலும் இதுநீங்கமாட்
டது. அப்படியிருக்க இத்தப்பிலோகத்தை
புறந்திட்டுப் பெரியெயின். மாயிலங்கெல்லா
நி கழன்று உயிர்த்திங்குலத்தானெயிட்டெயிதும்,
வேறே யிதற்கு உபாயமில்லை. தேவருக்கு
கின்ற திருத்தமாய்மையையத்தரித்த ஸ்ரீரகு
தந்தன! இதன்வாறான இப்படிப்பட்டதா
ருமென்றார். அப்போது தேவர்களுடைய
அன்புக்கொப்பெல்லாம் தீர்க்கும்படி அவதரி
த்தவரான பெரியபெருமான் அப்படியா
னால் இந்த அன்பிதத்தை இப்படிப்பட்ட து
ஷ்டர்வருக்குக் கொடுத்த தேவர்கள்மே லெ
ந்தித்தப்போடெயோ! இந்த லோகத்தை
யெல்லாங் காம்பலாகக் கட்டியெயிட்டு, தன்னு
முடித்துப் போடெயோ! லங்கை சிவனயின்
அன்புப்படியாகப்போய் அந்த ராஜாசர்க
களுடைய உயிரிங்களுடனே கருவறுத்துப்
போடெயோ! தான்செய்யவேண்டியதைத்
தருந்த ஆலோசனையுடனே சொல்ல்கட்ட
வாய். இந்த நாகபாசத்தைக் கொடுத்தவர்கள்
தாமேயென்னெதிரவந்து இரங்கி வேண்டிக்
கொண்டபடியான மார்க்க முண்டானால்
கொபத்தக்கிவிடுதல் இல்லாவிட்டால் முப்
பாங்கிள யோசனையுக்கட்ட ருத்திரமூர்த்
தியைப்போய் இந்த மூன்றுலோகங்களையும்
கட்டி ஒருதொடியிற் காம்பலாக்கி அழித்து
விட்டான்! என்னருமைத் தம்பியாகிய
லங்கைமன்னர் தீரப்பாருனால் பிறகு - விசு
ஷ்ணு! என்னை ஒருவேளை ராவணனே புகழ்
த்தாலுமென்ன! பழித்தாலுந்தான் என்ன
ன! தீர்த்தமத்தானென்ன! என்ன தம்
யி வந்த என் தேவர்களைக் காட்டிலும், தே
வர்களுடைய, இந்த லோகத்தி லுள்ள
தீவர்களுடைய, என்னு தன்வர்களைவா
கனோ? என்னசொல்ல ஒருதட்டின் தீர்ப்
புப்பட்ட துன்பிதத்தைக் கெடுத்ததற்கு நான்

லகத்தை யெல்லாம் வெயித்து தாசம் பண்
னுமிறது கிரமம் அல்லவே யென்று துக்கித்
து இருந்து இருந்து ஆலோசித்து, ஆலோசி
த்துப் பெருமூர்க் விட்டித்தமதுநிருத்தம்பி
யாலாப்பார்க்கிலும் மற்ற வானரவீரர்களிட
த்தில் தமக்குண்டான அபாரதயவால் பெரு
ஞ்சோகமுற்று வேதமாகிய அங்குசத்தின்
நிலையில் தித்தின்று இரண்டு துங்கையை யு
டைய பெரிய யானைபோன்ற ஸ்வாமி யான
வர் மறுபடியும் இனையபெருமானுக்குச் ச
மீபமாய்வந்து அவருடைய மலைபோன்ற
தும் வெற்றிபெற்றதுமான திருத்தோள்க
ளைப் பிணித்திருக்கிற நாகபாசத்தைப் பல
தரம் உற்றுப்பார்த்து, இது என் தம்பியைக்
கொன்றுவிட்டதானால், நானு முடனே மாய்
ந்து விடுவே னென்று நினைப்பார். இந்தப்
பிரகாசமாக ஸ்ரீராமமூர்த்தி துக்கிக்கிறதை
க்கண்டு தேவர்க ளெல்லாம் ஸ்வாமியை வந்
து பார்த்துப் பயந்து இதுபோய் என்னமா
ய் முடியப் போகிறதோவென்று பரிதபிக்கி
ன்ற சமயத்தில் ஸ்வாமி துக்கிக்கின்றதைப்
பார்த்துக் கொண்டு தேவர்களுடனே நின்ற
பெரிய திருவடியாகிய கருடாழ்வான் அதிக
வேகத்துடனே தமது பத்தியின் நிமித்த
மாக மனந் திமிக்கிட்டுத் தமது பாரதந்திரிய
ஜ்ஞானமுந் தட்டிமாறி ஸ்வதந்திரம் பாவித்
து ஸ்வாமியினுடைய இத்துக்கத்தை நீக்கி
விடுகிறேன் என்று நல்ல இருந் திறைந்த மத்
திய ராத்திரியில் ஸ்வாமிக் கெதிரில் தோன்
றும்படியாக, ஒருகாலத்தும் சலனப்படாத
திருவுள்ளம் சோர்ந்து நடுங்கு கின்றவரும்
தரிமாறாத தைரிய மிழந்தவரு மாகிய ஸ்வா
மியானவர் லங்கையை ராவணனுடனே அ
ழிக்காமல் கிருபையுடனே யிருக்கின்ற தன்
மையைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுத் தமதுவே
கத்தால் மேருமலையும் பூமியும்கிடுகிடென்று
தடுக்கக்கொள்ளவும், லோகமெல்லாம் தே
ஜோமயமாய்ப் பிரகாசிக்கவும், கண் சிமிட்
டாத திக்கெங்களுமும், அதிக பிரகாசத்தைப்
புரக்கமாட்டாமல் எண்ண முடிக்கொண்டு
பயந்து நடுங்கவும், சண்ட மாருதக்
காற்றை வீசுகின்ற கிறகையுடையவராயும்,
அநேககோடி காததூரம் கடைநீண்டு தோற்
றுக்கின்ற செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்க
ண்களி னிடத்தில் தானாதாநாயாகக் கண்ணீ
ரிசொளித்து அநேகவிதமாக துக்கப்படுகின்
த ஸ்வாமியினுடைய சரியதிருமேனியைக்
கண்டு அதிக சந்தோஷி கத்தராயும், குளிர்ந்
த கடைவானது தந்தரித்து அலைகொடியவும்

லோகத்தை முடிக்கொண்டிருக்கின்ற இரு
 னிருந்த இடத்தெரியாம லோடி விடவும், த
 மது இறகை மடக்கிக் கொண்டு ரணங்கள்தி
 லெழுந்தருள, வேதபுருஷன் பல்லாண்டி பா
 டவும், லோகத்தி லுள்ளவர்க ளெல்லாம் தம்
 மைச்சேவித்துப்பாபநிவாரணராகவும், பிணி
 த்துக்கொண்டிருக்கின்ற நாகபாசமெல்லாம்
 சின்னபின்னப்பட்டுப் பலஹீனப் படவும்,
 இருளையடக்கிப்பிரகாசத்தை விபித்தித்திக்கு
 காலெல்லாங்கிரணங்களைச்செலுத்திச்சந்திர
 னுக்கு ஒளியைக் கொடுத்திச் சொலிக்கின்ற
 கிரணங்களை யுடைய பகலே உண்டாக்கி ஒளி
 விபித்தின்ற கிரீடங்களுடனே, பூமியின் மத்தி
 யிலிருக்கின்ற மேருமலையின் மீது விளங்குகி
 ன்ற சூரியனைக்காட்டினும் மூன்றுமடங்கத்த
 லை பிரகாசிக்கவும், ஒளிவிபித்தின்ற தவரத்தின
 ங்களுடனே சாம்பூதமம், கிளிச்சிதை, சாத
 ரூபம், ஆடகமென்ற பொன் வகைகள் பிர
 காசிக்கும்போது, தமக் கியல்பா யுள்ள பிர
 காசத்தைக் கொள்ளாமல், அந்தரத்தினப்பிர
 காசங்களினாலே வேறொருவிதமான ஒளியை
 யுடைத்தாய், மின்னலினாலே யுண்டான ஒரு
 மழையானது மேலுலகத்திலிருந்து பூலோ
 கத்தில் விழுந்ததுபோலவும், சூரியன் திதற்
 கே யுதித்து வடக்கே வருகிறது போலவும்,
 தோன்றப்பட்டு அநேக நாகரத்தினங்களைக்
 கொண்டும், மின்னல்களைக்கொண்டும், செய்
 ததுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற திவ்வியா பர
 ணங்கள் ஒளிவீசவும், வெயிலை வீசுகின்ற சி
 தாம்பரத்தை தரித்துத் துளசிமாலை திருமார்
 பில் அசையவும், தாம்பெருமானை வெகுநா
 ள்பிரிந்த துக்கமநிற்கும்படியாகவும், ஸ்ரீராம
 ருடைய திருமேனியைக் கண்டு கிரகித்தீது
 இரண்டு கையைபுங் கூப்பித் தொழுது கொ
 ண்டி ஸ்வாமி ரணக்களத்தில் யாவருடனுங் க
 லத்து திந்திரபடியால் அவர் திருவடிகளில்
 மாத்திரம் தனியாகச் சேவிக்கக் கிடை
 யாமல் அவர் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிற நி
 லைமையை நினைத்துநினைத்து நெஞ்சழிந்து,
 இந்தப் பதினாலோசமுந் தொழும்படியா
 ன திருவடிகள் பூமியில் தோயாமல் இறங்கி
 வரும்போதே அடிக்கடி ஸ்வாமியை நினைத்
 து வணங்கி.

கவி.

வந்தாய்மறைந்து பிரிவால்வருந்து.....*
 மயநீரவான முதலோர்.....*
 தந்தாதைதந்தை பிறவாயிறந்து.....*
 வினையாடுகின்ற தனியாய்.....*

சுந்தாரூலங்கள் உய்வாய்தளர்ந்து.....*
 தயர்கூர்தலென்ன செயலோ.....*
 எந்தாய்வுருந்த லிறைவாவருந்த.....*
 ஸெனவின்னபன்னி யபூவான்.....(க)

தேவாதீதேவர் பலராலுழந்தன்.....*
 திருநாமமோது செயலால்.....*
 மூவாதநாளு முலகேழொடேழு.....*
 மரசாளுமேன்மை முதலா.....*
 மேவாதவிடம் மறவமேவிமேவி.....*
 நெடுவியிகண்டு முடிவார்.....*
 ஆவாய்வுருந்தி யமுவாய்கொலார்வ்.....*
 வறிசோமாயை யறிவார்.....(உ)

எழுவாயெவர்க்கு முதலாகியீரோ.....*
 டிடையாதியெங்கு முனையாய்.....*
 வழுவாதெவர்க்கும் வரமியவல்லி.....*
 யவரால்வரங்கள் பெறுவாய்.....*
 தொழுவாய்தொடர்ச்சி தொடராததலைமை*
 யுருவாய்மறைந்து துயரால்.....*
 அமுவாயொருத்த னுனைபோலுமாரிவ்.....*
 வறிசோமாயை யறிவார்.....(ங)

உன்னென்கவைத்த விருவர்க்குமொத்தி.....*
 பொருவற்குமுண்டை யுளையாய்.....*
 முன்னென்கநிற்தி வலகொக்கவொத்தி.....*
 முடிவொக்கிலொன்று முடியாய்.....*
 என்னென்குமின்ன செயறேறவெண்ணி.....*
 னிருளொக்குமென்றும் விடியா.....*
 தன்னென்கப்பதேகொல் பிறிதேகொலார்வ்.....*
 வறிசோமாயை யறிவார்.....(ஃ)

வாணாளத்தி முடியாமனிந்தி.....*
 வருதாளிந்தி மறையாய்.....*
 பேறுபுனக்கொர் பொருள்வேண்டிமென்று
 பெறுவானருத்தி பிடியாய்.....*
 ஊறுபுயிர்க்கு முயிராகிநிற்கு.....*
 முணர்வாதிபெண்ணி னுருவாய்.....*
 ஆனந்திமற்றை யலியாதியாரிவ்.....*
 வறிசோமாயை யறிவார்.....(ஈ)

தானந்தமில்லை பல்வெண்ணுமொன்று.....*
 தனியெண்ணுமொன்று தவிரா.....*
 ஞானந்தொடர்ந்த சுடொன்றுமொன்று.....*
 தயதந்தொடர்ந்த வொளியால்.....*
 மானந்தறந்த பதமென்றுமுன்ன.....*
 மறைநாலுமத்த மதியா.....*
 ஆனந்தமென்று மயலென்றுமாரிவ்.....*
 வறிசோமாயை யறிவார்.....(உ)

தொண்டியுத்பத்தி போதுமானது.....*

மகாதேவமேத மயமாய் ..... *

வினோகம் ரேகத மிகமிகப்பெற்றி .. *

வினோகமயமிக புலமாய் .....*

தேவாதி தேவர்களான பிரமருத்திரோத்திராதி
ராதியர்களும், அநேகவிதமாய் உழைத்துத் த
வஞ்செய்து தேவரீருடைய திருநாமங்களைச்
சதாதியாணித் திருக்கின்ற செய்கையினாலே
சுலபகால பரியந்தம் அழியாத ஆபுகையும்,
பதினான்கு லோகங்களையும், அரசாட்சிசெய்
யும்படியான மேன்மைபையும், அடைதற்
கருமையான சத்தோஹிந்தங்கலையும், கிரம
க்கிரமாய் அடைந்து பிறகு பரமபத வாழ்
வையும் பெற்றுக்கொளையுறவார்கள். அவ்வித
தன்மைகளைக்கொடுத்தற்குக் காரணபூதரான
தேவரீர் அதிக ஆக்கமுற்றவரைப்போல அழ
க்கடவீரோ ! பிரம ருத்திரோத்திர ராதியர்களு
க்கும் கிருஷ்ணசுந்தராவும் - ரக்ஷகசுந்தராவும்
சம்ஹாரசுந்தராவும்பாதி எங்கும் அகண்டமா
ய் நிறைந்திருக்கிறீர், அந்தப் பிரமஸூருத்
திரோத்திர ராதிர்களுக்கும் புத்தி முத்திகளைக்
கொடுக்க வல்ல தேவரீர் இந்த அவதார வி
சேஷித்தால் அவர்களிடத்திற் கேவலம் ஐயந்
தவிசயோசனைகளைப் பெறுகிறீர், அவர்களை
வணங்குகிறீர், சர்வகாரணத்துவ சர்வரக்ஷகத்
துவ சம்பந்தங்களால் அவர்களுக்குத் தேவ
நிருக்கும் உள்ள உடைமை உடையவ னென்
கிற சம்பந்தங்களைத் தோற்றுவிப்பாமல் சா
மான்ய மலிவுபளுபத்ததைக் கொண்டு மறை
த்துத் ஆக்கமுற்றவரு யருகின்ற தேவரீரொ
ருவ ரோஹிதருளி யிருக்கிறீர்போலே யிருக்க

கின்றது. தேவரீருக்கொப்பாகச் சிருஷ்டித்த ருளின் அஞ்சங்கரங்களுடனே தேவரும் உபேந்திரசென்னுந் திருநாமங்கொண்டு அவர்களோடு சமமுற்றிருக்கின்றீர். அவ்வாறிருந்தும் அந்தப்பிரமஹ ருத்திரர்களுக்குத் தேவரீருடைய நிலைமை இப்படிப்பட்ட தென்னுசொல்லுகின்றிலை. பிரஹ்மமாபுதல் பிழைகை முடிவாகிய சமஸ்தசேதன சேதனங்களை யுங் கிரமமாய்நிறுத்தி, எல்லாவற்றிற்கும் நீரே காரணபூத லென்கிறதற் கடையாளமாக முந்தி எழுந்தருளி யிருக்கின்றீர். பின்னும் பஞ்சபூத மயமான லோகத்தோடு அந்தர்பாமித்துவமாய்க் கலந்து அந்தந்தப் பூதஸ்வரூபத்தை பொத்திருக்கின்றீர். அந்தந்தப்பூதங்களின் யதார்த்ததன்மையை யுகித்துப்பார்க்குமிடத்தில் ஒவ்வொருபூதங்களும் ஆகாமல் பிரத்தியேகமாக யெழுந்தருளுவீர். அடியேனைப்போன்றவர்கள் தேவரீருடைய இவ்விதமான செய்கையை அறியவேண்டுமென்று நினைப்பார்களேயானால் தங்கள்அறிவெல்லாம் அந்தகாரமூடி ஒருநாளும் விடிவடையமாட்டார்கள். இந்தமாயையானது உமக்குச் சமாணமானதோ? அல்லது உமக்கு வேறானதோ? இதையாரறிய வல்லவர்கள். லோகத்திலுள்ள யாவர்களுக்கும் அவரவர்களுக்குத்தக்கபடியே வாழ்நாளைக் கொடுக்கின்றீர். அவர்களுக்கு அந்தர்பாமியாய்நின்றும், அவர்களுடைய ஆத்துமாக்கள் தேகத்தைவிட்டுப் பிரியும்போது தேவரீர்மாத்திரம் விட்டுப்பிரியாமல் பூர்ணமாக யெங்கும்நிறைந்திருக்கின்றீர். எல்லாக்காலங்களையுங் கடந்துநிற்கின்றீர். தேவரீர்மாத்திரம் நீங்கமாட்டீர். உமக்கு இன்னபொருள் வேண்டுமென்று ஒரு பொருளையும் வைத்துப் போற்றமாட்டீர். அந்தப்பொருளில்நீர் இச்சைவைக்கவும்மாட்டீர். பஞ்சபூத பஞ்சீகரணமான தேகமெல்லாம் தேவரீரோயாய் அந்தத்தேஹத்துக்குள்ளிருக்கின்ற உயிராகி, அவ்வுயிருக் கந்தர்பாமியாகிய அந்தராத்நுமாவாகி, நிலபெற்ற உணர்வுமாகின்றீர். பெண்ணாகின்றீர். ஆணாகின்றீர். அவ்விசரணமெல்லாத அலியாகின்றீர். நான்குவேதங்களும் தேவரீரை எண்ணிவடங்காத பலவாகிய ஸ்வரூபமென்று ஒருதரஞ் சொல்லுகின்றது. எகமாகிய ஸ்வரூபமென்று ஒருதரஞ் சொல்லுகின்றது. நீங்காதஜ்ஞானப்பேரொளியாகிய ஸ்வரூபமென்று ஒருதரஞ் சொல்லுகின்றது. கண்ணுக்குப் புலப்படுவதான வெளியின் அனைவைக்கடந்த பரமபத ஸ்வரூபமான தேவரீரை முடிவில்லாத ஆந்

தஸ்வரூபமென்று சொல்லுகின்றது. அவ்வாறந்தத்தை விளைவிப்பதான வஸ்துவென்று சொல்லுகின்றது. இவ்வித உம்முடைய மாயையை அறியவல்லவர்கள் யாவர். செய்யத்தக்க தொழிலின் கூட்டங்களை யெல்லாம் சேதநர்களுக்குக் கரகாணியவயவங்களைச் சிருஷ்டித்தபோதே அவற்றோடாயிடுமெயே யுண்டாக்கினீர். ஒன்றிலும் விருப்பமின்றி அத்தொழில்களையெல்லாம் சரீர்தாவாய் அந்தராத்நுமாவாய் இருந்து செய்கின்றீர். நினைவால் பிராப்தியாகின்ற மனதிலுள்ள ஆசைகளையெல்லாம் முடிப்பித்து, அந்தமனதுக்ககோசரமாகியே யிருக்கின்றீர். நாரதாடிகளாய் மஹாரிஷிகளுடனிருந்தே அவர்களால் தியானித் தறியத்தக்கவராகின்றீர். அவ்வாறே உபேந்திராதியாய்த் தேவர்களுடனிருந்தே அவர்களுடைய இடையூறுகளில் புறம்பேயிருக்கிற வஸ்துவைப்போலத் தியானித்தடையும்படி யெழுந்தருளி யிருக்கின்றீர். இந்த மஹாரிஷிகளையும், தேவர்களையும், பெருமூடர்களாகச்செய்து, அவர்களுடன் தேவரீருந் தெரியாதவரைப்போலவே யெழுந்தருளியிருக்கின்றீர். உம்முடைய இப்படிப்பட்ட வேறுபாடான மாயையை யாரறிவார்கள், மாறுபடாத வேதத்தினுச்சிவியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தேவரீரைப் பாவவசமான தேகசம்பந்தத்தா லுண்டாகின்ற சம்சாரிகள் அறிவற்றத் தேவரீருடைய யதார்த்த நிலைமையை விட்டுத் தங்கள் பந்துவான சம்சாரியென்று தங்கள் வாய்வுந்தபடி பேசிக் கொட்டுப் போவார்கள். சாஸ்திரங்கள் நியமித்த சம்பந்தப்படி பிழைபடாத நீதியைப் புறக்கணியாமல் உம்மிடத்தில் அபிமானங்கொண்டிருக்க வேண்டியதிருக்க, அப்படிப்பட்ட அபிமானங்கொள்வாத ஞானகுதியர்களுக்கே கையாளாய் மிருக்கின்றீர்.— அந்தநிலைமாத் திரவதாரத்தில் ராஜதருக்கோலமுங் கொண்டருளுகின்றீர். இவ்வித லீலையை யாரறிந்து தெளிவார்கள். புத்தத்தில் ஆபுதங்களைப் பிரயோகிக் கின்றவர்களும், அந்த ஆபுதங்களால் காயப்படுகின்றவர்களும், இவ்விசரண காரியங்களையும் பார்த்து இரக்கப்படுகின்றவர்களும், தேவரீரோயிருக்கின்றீர். அது உண்மையான தென்கின்ற நிலைமை தேவரீருடைய சர்வ காரணத்துவ சர்வரக்ஷகத்துவங்களால் பரிபூரணமாய் வெளியாகிறது. உம்மைவிட்டு நீங்குவவர்களால் நீக்கப்பட்ட ஜ்ஞானப்பொருளுடனே தேவரீரும் அவர்களைவிட்டு நீக்கிநிற்கின்றீர். அப்படி நீதி

கிமிருந்தும், அவ்வருளுவிதனாடனே அவர்
கொட்புரியாமல் அவர்கள் கடைத்தேறும் வ
ழியைப்பார்த்துக்கொண்டி அவர்களுையறியா
மல் அவர்களுடனே அந்தரியாயித்துவந்தா
ல் வகிக்கின்றார். அந்தரிய பிரயோஜனமும்,
காமோபாய நிஷ்டருமான இரண்டடிகாரி
களும் அந்நிதிகொண்டபரபத்தி மாரிக்கமு
த்தேவரிக்கெவ நிற்றியுநீர். ஆதலால் தேவரீ
ருடைய இவ்வித ஆர்சரிய நிலைமையை யாவ
தறிவார்கள். ஆயிரத் திருநாமங்களை யுடைத்
தா யிருக்கின்றார். காரண காரியமாய்ச் சம்ப
தித்திருக்கின்ற சராசரங்களை லெல்லாம் நிலை
கொண்டி நித்தியமாய் யிருக்கின்றார். இவற்றிற்
(1) வேறாயும் அவதரித்து நித்தியமாய் யிருக்கி
ன்றார். நித்தியமுறையங்களை ஒருவருக்குத்தோ
ருவியிட உமது சமுதாய நிலைமைகளை அவர்
கள் வாக்கியங்களைத்தேரிட வொட்டாமல் அ
வற்றி லடங்கி நிற்றியுநீர். உம்முடைய ஸ்வ
ரூபத்தைத் தியானிப்பவர்களுக்குச் சங்குசக்
க தாரியாய்ச் சேவை சாதிக்கின்றார். லோக
மே உமக்குத் திருமெனியென்று உரிமைபா
விக்குப்படி விராட்டி ரூபமாய் எழுந்தருளி
யிருக்கின்றார். அத னுண்மையை ஆராய்ந்
தால் அதற் வையமாகிய சராசரங்க ளெல்லா
மும் அவ்வறியாகிய தேவரீர் அல்லவா? அப்
பிரயோஜனவாகத்தேவனாகவும் எழுந்தருளியி
ருக்கின்றார். தேவரீருடைய இவ்விதக்கபடநா
டசமையையை அறியவல்லவரீயாவர் ஸ்வாமி!
தேவரீருடைய ஸ்வரூபநிலையையெல்லாம் மற
ந்தவரைப் போலவும் காணப் படுகின்றார்
தேவரீருடைய முயற்சிகளை லெல்லாம் உம்
முடைய ஸ்வரூபத்தை மறவாதவரைப் போ
லவே யெழுந்தருள் கின்றார். அம்முயற்சியி
லும் ஒவ்வொரு காலங்களில் கொஞ்சம் மற
ந்தவரைப் போலவும் காணப்படுகின்றார்.
நாட்டைவிட்டுச் காட்டை யடைந்து லோக
விபாபாக்களை யெல்லாம் விட்டுத் துறந்த
வரைப்போலவும் காணப்படுகின்றார். பந்து
சம்பந்த தக்கத்ததக்காட்டி அந்த விபா பா
ரத்தை நீக்காதவரைப் போலவும் காணப்படு
கின்றார். தேவரீர் இவ்வித நிலைமையில் நிற்றியுநீர்
வென்றுதன்மாவைப்பதற்கு அடங்கமாட்டார்.
சாராரும் அப்பக்களைப் பெற்றுப் பிறந்து
தேவரீர் திருவடிகளில் அத்தியவசிக்க மனமா
னது தமையாந்த மறபயாத உமதடிபார்களை
ப் பாவ உமதடிபாந்தவாமெருக்கக் கிருபை
செய்கின்ற மாயாபகோ! தேவரீருடைய
அரிபதாய்மங்களை நினைப்பதற் செய்வதற்கு

உமது அகணித மாயாலிலையை ஆரதியவல்ல
வர்கள். சகலசப்த ஸ்வரூபமாக எழுந்தருளி
யிருக்கின்றார். அந்தச் சப்தார்த்தமுந் தேவரீ
ரோபா யிருக்கின்றார். தேவரீருடைய குணப்
பிரகாச ஸ்வதப் பிரமாணமான வேதபுருஷ
னால் ஒருகுணமுங் கடைகாண நிர்சயித்தறிய
ப் படாமல் நிற்றியுநீர். அப்படிப்பட்டதே
வரீர் திருக்கரத்தில் ஒரு வில்லைப் பிடித்துக்
கொண்டி யாதொரு வருத்தமும் சத்தருக்க
ளுக்குத் தோற்ற வொட்டாமல் எழுந்தருளி
யிருக்கின்றார். பகைவர்களை யெல்லாம் புத்தத்
திற்கு அழைக்கின்ற பாஞ்சசம் தியாழ்வானைத்
திருக்கரத்தி லுடைத்தா யிருக்கின்றார். ராகு
சர்களை யெல்லாம் கொல்லத் திருவுளங்கொ
ண்டிருக்கின்றார். அவர்களுக்கந்தரியாயியாய்
அவர்களுடனே கொலைப்பட்டு யிருக்கின்றார்
பாபப் பகைவனே உமது மாயையை அடி
யேன் இவ்வித மென்று அறிய மாட்டேன்.
தேவரீர் ராத்திரியுமாய் யிருக்கின்றார். பசு
மாயினார். இந்த அபாரமான அற்புதத்தை ய
றியத்தக்கவர்கள் யாவர் என்று நினைத்து நினை
த்துப் பலவாறாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணி ம
னங்கரைந்து மிகுந்த அக்கினிமயமானசோ
தியானது அந்தராத்திரி களை யெல்லாம் தூர
த்திவிடப் பொன்மயமான மேருமலையைப்
போல் ஒளி வீசிக்கொண்டி எதிரே நிற்றின்ற
பெரிய திருவடியாகிய கருட பகவானைக்
கடாக்ஷித்து நிலபெற்ற புகழையுடையவ ரா
கிய ஸ்ரீ சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர், இவர்
யார் தேவபுருஷராயிருக்கின்றார் இவ்வரை யா
வொன்று நின்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்
போது உயரப் பறந்து வட்டமிட்டு ஸ்வாமி
யை வ்லமாகச் சுற்றிவந்து இந்த சப்தலோ
கங்களையும் மூடிமறைக்கும்படியான சிறகை
யுடையவ ராகிய கருடபகவான், ஸ்வாமியின்
சந்தியில் நின்று பலகோடியாயிரகாதவரை
யிலும் தமது சிறகின் காற்றைவிசை, அந்
தச்சிறகிலிருந்து புறப்பட்ட காற்றானது த
ன்னைச் சகிக்கிறதற்குச் சந்தியில்லாத நிலத்
தினிடத்தில் யாவர்க்குஞ் சுகசாமுண்டாகும்
படிக்குவிந்து வீசிக் கொண்டு கிருபையுட
ல்போக எல்லாருடையுங் கட்டியிதுக்கி யிரு
ந்த தாகபாசமானது சின்னபின்னப் பட்டிச்
செறிப் போனது. அவர்கள் தேகத்திலுள்ள
புண்களும், வயிர்களும், பஞ்சேந்திரியங் க
ளையும் அவித்து, தல்ல ஸ்வரூப ஓளுனத்
தட னிருப்பதும் அன்றிச்சாஸ்திர தர்மத்
தன்படிபேதந்தம்வருகின்றகோஷ்டனும்
தனாமுயற்சி யுள்ளவனுமான ஒருவனை நடு

வில் அபுத்தியூர்வமாயடைந்தகுறைவானது எப்படி அவனைப்பற்றாமல் நகித்துப்போய் விபிமோ அதுபோலக் கண்ணுக்குத் தோற்றமல்ல மறைந்துபோனதுகள். தருமமாரீக் கத்தைத் தப்பாத செய்கையற்று நடக்கின்ற தன்மையர்களா யிருக்கின்றபடியால் இடியையெய்தக்கொய்து செய்கையையுடையது ஷ்டர்களுடைய ராஜாசர்கள் மாத்திரம் பிழைக்கவில்லை - ஸ்ரீராமலக்ஷுமணர்களாகிய பெரியோர்களுடைய கைங்கரியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற வானர சேனா சமுத்திர மெல்லாம் கருடபகவானுடைய ஸ்பரிசும்பட்ட படியினாலே மூலதாமர ச புஷ்பத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற பிரம்ம தேவர் கடைசியில் கிருஷ்ணத்தவகளைப்போல ஸ்ரீயப்பதியின் கிருபையால் மரண மூர்ச்சை தெளிந்தும் உயிர் பெற்றும் எழுந்திருந்து நிலைத்து நின்றார்கள். மஹா பாதகனான இந்திரஜித்த பிரயோகித்த நாகபாசமானது தாமரைக் கொடியின் தூலைப் போலச் சின்ன பின்னப்பட்டதென்று சொல்ல வேண்டிய தென்னமேகத்தைத் தோற்கடித்த புன்சிரிப்பையுடைய ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடித்தாமரைப் பிரீதியார்த்தமாக அநேக தானங்களைக் கொடுக்கின்ற வெண்ணைநல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியாருடைய சகோதரர் சராம முதலியானாச் 'சேர்ந்த லோகத்திலுள்ள வேதபாராயண பரர்களும், வித்துவான்களு முதலானவர்களுடைய பசிப்பினியானதுபற்றிதுபோனதுபோலஒடிவிட்டது. அப்போது இனையபெருமாள் எழுந்து ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் வந்து வணங்கி நின்றார். அப்படிநின்ற லக்ஷுமணரை அதிக கிருபையுடனே ஸ்வாமி தமது திருவாபரணங்களுடன் கூடிய திருமார்பி லிறுத்த தழுவி நமக்கு அதிக வருத்தத்தை விளைவித்த விதியானது மறுபடியும் கிருபைசெய்ததென்று சந்தோஷித்து தமது பிராண பந்துக்களுக்குச் சமானமாகியசுக்கிரீவமஹாராஜர், ஜஞ்சநேயர், சாம்பவர், முதலான துணைவர்களு ம்மூர்ச்சை தெளிந்து ஸ்வாமிதிருவடிகளில் தண்டன் சமர்ப்பிக்க அவர்களுக்கும் பிராணபூர்வமாகக் கடாக்ஷித்து, தமது திருக்கையால்அணைத்துக்கொண்டிழுந்தும்பிறைச்சந்திரனைப் போன்ற வகிபிர தந்தங்களை யுடையவரான கருடபகவானுக்கு முன்பாகவந்து அவதாரவடிவத்திற் கேற்றபடி மரியாதையுடன் அவரைப்பார்த்து, பிரமருத்திரோத்திராதி சமஸ்ததேவர்களுடைய அறிவுக்குமே

ட்டாத ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் சொல்லுவின்றார். ஐயா! நான்-யா தாங்கள்பூர்வத்தல் செய்த தவப்பயனால் வந்த எங்கள் பிராணையும் வாழ்வையுங்கொடுத்திர், என்னால் நன்றாகும்மாறும் பெற்றநிலை, இப்படிப்பட்ட உபகாரியாகிய உமக்கு தாங்களென்ன உபகாரஞ் செய்யப்போகின்றும், புத்திமாய்களா லோகிக்குமிடத்தில் நீர்வசந்த உபகாரத்திற் கீடானபொருள் வேறே யொன்றுண்டோ! இப்படிப்பட்ட இருண்டகாலத்தில் நீர் கிருபைகொண்டிவந்து தயவுசெய்தத்தக்க மஹாதஸ்வரிய முள்ளவரானால் உமக்கில்லாத வஸ்துவு முண்டென்று வாயாலேனுஞ் சொல்லலாகுமோ? ஐயா, எங்களை நோப்போதுமீ பார்த்தவரும்மல்ல, இன்னொன்று சொல்லவுந் தேட்டிருக்கவுமாட்டோ, நீர் எங்களால் ஒருநன்மையும் பெற்றவருமல்ல, நோப்போதும் பிறர்க்குக் கொடுக்குத் தன்மையுள்ளவராக இருக்கின்றோயல்லாமல் ஒருவரிடத்திலொன்றுபெறும்படியான குறை யுமக்குண்டாகமாட்டோ, உண்டிலில்லையென்னும்படியா யிருந்த எங்களுயினாக் கொடுத்த மஹாதுபாவோ! எங்களுடனே உமக்குமுன்னெப்போதும் ஒருசிறேகமுமில்லையே, அப்படிப்பட்ட உமக்கு தாங்கள் செய்யத்தகுந்தகாரிய மென்ன இருக்கின்றது நீர். யாலோகித்துச் சொல்லும், என்னக்கேட்ட பகிராட்டாகியகருடபகவான் ஸ்வாமி! தேவீருக்கும், அடியேனுக்கும், நித்தியமான பழைய உறவிருக்கின்றது. தேவரிந்த ராஜாசநிரசனம்செய்துமுடித்தபிறகு, அதை அடியேன்வந்து விண்ணப்பம்பண்ணிக்கொள்கின்றேன். வஞ்சமாயப்பிறவியை அதுக்கின்ற புருஷோத்தமோ! அடியேனுக்குவிடை கொடுத்தருளவேண்டுமென்று அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்.

நாகபாசப்படலம்-முற்றிற்று.

படைத்தவஸுவர் வதைப் படலம்.

கருடபகவான் போய்விட்டபிறகு, கோதண்ட தீக்ஷாகருவாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் இவர் நம்முடையபிராணையுபகரித்துத் தமக்கு ஒருபிரயோசனமும் விரும்பாமல் போய்விட்டாரோ! கிருபாவான்களுடைய செய்கை இப்படித்தானிருக்கும், பெருந்தன்மையாளர்களுடைய உபகாரமெல்லாம்

ம், பிரதிபயனெவிரும்பமாட்டாது. என்னென்றால், மெகங்கொண்ட மனமுபெய்து உபசரிக்கிறதெய்தப்பெற்றும், லோகமானது அதற்குப் பிதாபுபகாரஞ்செய்திற்று அண்டாயிருக்கின்றதோ? என்று உபகாரஸ்தைப்பற்றியாவிரும்ப முணர்ந்திலார். அப்போது ஆஞ்சநேயர் ஸ்வாமிநிருவாகியில் தெண்டன் சமர்ப்பித்தது, ஸ்வாமி! இந்தத் துஷ்டராஷ்சரீரன் லங்கையில்போய் இனாயபெருமான் இறந்தபோய் விட்டாரென்று சொல்வார்களோயானால் அந்தவார்த்தையைச் சர்வலோகமாதாவான சீதாபிராட்டியார் கேட்டுத் துக்கம்பயிவார். ஆகையால் நாங்கள் யாதொரு துஷ்டமும் - அடைபயவில்லை யென்பதற்கு அடைபாளமாக எல்லாரும்சேர்ந்து, சந்தோஷிக்கின்றன செய்யுளோம், இதைக்கேட்டால் சந்தோஷித்திலே மெய்மறந்து, நித்தனாசெய்யின்ற ராஷ்சவஞ்சகர்களும், இறந்த வானரர்களெல்லாம் பிழைத்துக்கொண்டார்கள் என்று திடுக்கிட்டிப் பெரும்பயம் அடைவார்கள் என்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டார். அதைக்கேட்ட சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர் தல்லது அப்படியேசெய்ய வந்தனென்று விடைகொடுத்தார். அப்போது கங்கிரீமஹாராஜர், சாம்பவர், ஆஞ்சநேயர், அங்கதர் முதலாகிய வானரவீரர்களெல்லாம், சமுத்திரங்களெல்லாம் நடுக்கித்தததனிக்கவும், அக்சேஷ்டைய முடியும் கூச்சமடையவும், அண்டகோளமானதுவெடிபடவும், லோகத்தவர்களெல்லாம் அதிகரக்கமடையவும், மெகங்கெல்லாம் கருவழித்து கிததனயி பூமியிலிழவும், மலைகள் கழிபவும், அய்யிடங்குளங்களும் கிழிபடவும், கோலமென்று சபித்தித்தார்கள். அப்போது சமுத்திரிகளோ காலத்திரத்தில் கொல்லப்பட்ட எல்லாவுகணங்களினும் குறைவற்ற திருமேனியபுடைய சீதாபிராட்டியாரிடத்தில் தனது மனஞ்செல்லவும், கண்ணாக்க மிள்ளமது, மோகதாபந்தால் நெஞ்சுவெந்து, கிவனைய குலாபுதமும் கைக்கொட்டாத மார்பை மயமதபாணங்கள் கிண்ணம்மாய்ச் சித்திக்கவும், பெருமூக்கவிட்டுக்கொண்ட பக்கவையித்தெந்த ராவணன் அந்தக்கேட்டதைக்கேட்டான். உதானினைவர்க்கித்ததைச் சீதாபிராட்டியாள், தவ உருவப்படிவகுத்து, தர்மஸ்திரித்தயம், பாடகினைப்பெயர்ப் போகெடு பாவகமாக்குகின்ற திருநாமமாய ஸ்ரீராமநாமத்தைக் கரவார்த்தந்திருக்குமாரருக்கு அடைந்தோ

தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற சீதாபிராட்டியாரும், அங்குச் சீதாபிராட்டியானா நிரூபித்து புத்திசெட்டி அதிகபேதையாயிருக்கின்ற ராவணனும் அல்லாமல் அந்த ராத்திரியில் லங்காபட்டணத்தி லுள்ளவர்களில் நித்தினாயில்தாதவர்களொருவருமில்லை. ஆகையால் அந்த ஓசையைக்கேட்ட ராவணன் ஆய்ச்சிபுறமானது இடியோசையைக் கேட்டுப்பயந்ததுபோலவும், சமுத்திரமானது சிறிக்கொண்டு பொங்கினதுபோலவும், படுக்கையைவிட்டு மெழந்திருந்து யுத்தத்தில் எல்லாருமிறந்துபோனார்களென்றுசொன்னவார்த்தை வெகு உறுதியாயிருப்பதுபோல வேயிருக்கின்றதென்று கையோடுகையதைந்து மாலைபணித்திருந்த இருபதுதோள்களும் குலங்கும்படியாய்ச் சிந்தித்து, ஸ்ரீராமனில்லினுஞ்சை யுகாந்தகால இடியைப்போல இடித்து இனாகின்றது, அண்டகோளம்பெடிபடும்படியுக்கொண்டையவில்லின்குணத்தொனியுதிர்கின்றது, அந்த அனுமானுடைய வீரஅட்டகாசமானது என் இருபது செவியும்கிழிய அடிக்கின்றது, கங்கிரீமஹாராஜன் இத்தலோகங்களை பெல்லாம் மூடிவிடுகின்றது, அங்கதன் அதோ சபித்திக்கின்றான், ஆகாசத்தி லுள்ள தேவர்களெல்லாம் ஆர்ப்பரிக்கின்றார்கள், அக்கினியாம்மைமான நிலன்முதலான மற்றவீரர்களெல்லாம் தனித்தனியே சிறிக்கொண்டு கர்ஜிக்கின்றஓசையானது அண்டத்துக்கப்பறமும்போய் முட்டி மென்பதற்குச்சந்தேகமில்லை. எல்லாரும்தர்மதேவதையி னுதவியால் நாசபாசக்கட்டுகள் விசிப்பட்டார்கள். என்னுசொல்லித் தன்படுக்கை மெத்தையைவிட்டு மெழந்து ஒன்பது கோடி ராஷ்சர்கள் வந்து தண்ணீர் குழிந்து வரும்படியாகவும், கோடிபேர்கள் கூதிரிகள் ஸ்வர்ண விளக்குகள் பிடித்துக் கொண்டு வரும்படியாகவும், ராவணன் தன்பெரிய அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட்டு இந்திரஜித்துவிட அரண்மனையைச் சேர்ந்தான். அப்போது தக்கன் புடவைகளை வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டவர்களும், அவிழ்ந்து வீழ்ந்த கூந்தலை யுடையவர்களும், மேல்மூச்சு வாங்கிவிடுகின்றவர்களும், ஆகாசத்தை முட்டிய ஸ்தம்பகளை யுடையவர்களும், உறக்கம் நிங்காத கண்ணியுடையவர்களும், தள்ளாடின நடை யையுடையவர்களும், கோடிபோல வளைந்த இடையை யுடையவர்களுமான ராஷ்சஸ்திரிகள் துக்கத்தால் சோந்து விழ்ந்து கொண்டு, ராவணனுக்குத் துச்சுருமானாக எதிர்

கொண்டுவந்தாரிள். குடித்த மதுபானமும் உறக்கமும், தங்கள் நாயகன் மார்வந்த புணர்வதாகக் கண்டகனவும், பண்ணிசைவினந்த காணப்பாட்டுகளும் தம்மைத்தள்ளித் தட்டு மாறி, மதர்த்துக் கள்ளங்களைக் கற்று மீனைப்போலப் பிறழுகின்ற பெரியகண்களைமுடிவதும், திறப்பதுமாகத் தேவஸ்திரீகளெல்லாம் கால்களில் சதங்கை சப்நிக்கும் படியாக ராவணன் முகத்தில் விழிக்காமல் மறைந்துபோய் விட்டார்கள். மேகத்திற்கு நிலச் சாயங்கூட்டி நல்ல பரிமாணப்புகையை உடைடி அங்கங்கேசுருட்டியபுஷ்பங்களை அணிந்து இடக் கிடைபூறுசப் பிரஹ்மமதேவர் சிருஷ்டித்த பெருங் கூத்தலையும், பெருங்கண்ணையும், செவந்த வாயையும், உடையவர்களான அநேக ஆபரணங்களைத்தரித்த மானிட ஸ்திரீகளெல்லாம்பித்திலாமயத்தகத்தால் அந்தந்த இடங்களில் பதுங்கிவிட்டார்கள். தேனையும், கரும்பையும், வெல்லப்பாகையும், அமுதையும், ஒத்தசொல்லித்தேடி அமைத்தும், மாணையும், கயல்மச்சியங்கனையும், வாளாயுத்தையும், நீலோற்பலபுஷ்பங்கனையும், ஒத்திருக்கின்ற கண்களைச் சம்பாதித்துவைத்தும், உயர்ந்தநடக்கைகளையும் அதற்கொப்பான நல்லமார்க்கங்களையும் கொடுக்கத்தக்க சிறந்ததகரத்திலுள்ள வரானபிரஹ்மமதேவர் சிருட்டித்தஸ்திரீகள் அநேகம்பேர்கள் ராவணனுடனேபோனார்கள். அப்போது வாணசவீரர்கள் சப்நிக்கின்ற ஒசையானது செவிகளில் துழைந்தமாத்நிரத்தில் தன்னிடத்தில்கொப்பட்டஜீவன்களைத்தப்பவிடாத ஆண்முதலைக்கொப்பான பலமுள்ள ராக்ஷசர்களெல்லாம், சிம்ஹ கர்ஜனைகளைக்கேட்டயானைகளைப்போலஇருந்தஇடத்திலேயே உழைத்துக்கொண்டார்கள். ராக்ஷசஸ்திரீகளெல்லாரும் இடிமுழக்கங்கேட்டபுற்றிலுள்ள பாம்பைப்போலக் கர்ப்பங்கலங்கிற்பெங்கிவிட்டார்கள். மேலேசொல்லிய பிரகாரமாக ராவணன் இந்திரஜித்து பதித்திருக்கின்ற ஸ்வரின்ன உப்பரிசுகையில் சரோலென்று போய்ச் சிம்ஹத்தினால் சங்கடப்பட்டுச் சோர்ந்து விழுந்து விடக்கின்ற கருக்கொண்ட மேகம்போன்ற யானைக் கொப்பாக லக்ஷ்மணருடைய பாணவருஷங்களால் தேகமெல்லாம் சல்லடைக்கண்களாய்த் தொனைக்கப்பட்டுள்ள புண்களில் ரக்தத் தாறாதாராயாக வழிந்து கொண்டி டிடக்கின்ற இந்திரஜித்துவைப்பார்த்தான். அப்படி ராவணன்வந்து பார்த்தபோது இந்திரஜித்து எழுந்திருந்து தகப்பன்காலில் விழுந்து கும்பிட மாட்டாமல் ப

தித்த படுக்கையிலேயே இரண்டு கைகளையும் வருத்தப்பட்டுத் தூக்கித் துயிப்பிடான். அதைக்கண்டு ராவணன் மனங்கலங்கி அப்பாருமாறனே! வெகு வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றாயே! உனக்குச்சம்பவித்தசங்கடமென்ன! உன்னையாரின்னசெய்தார்தொன்று கேட்டான். சீப்பற்றிக் குத்தலெடுத்துக் கொண்டிருந்தபுண்களையுடைய இந்திரஜித்து ராவணனைப்பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான். ஐயா, அந்தலக்ஷ்மணனுடையபாணங்களில் அநேகஅம்புகள் என்முதுகையும் தடாரித்துப்போனதாகள். அநேக அம்புகள் எந்தேகத்திலுள்ள ரக்தமெல்லாம் குடித்து விட்டதாகள். என்மார்பி லணிந்திருந்த கவசத்தையும் துண்டுதுண்டாய்ச் சிதறடித்து விட்டதாகள். பிறகு அநேகபாணங்கள் எந்தேகத்தைச் சக்கைச்சக்கையாய்ப்பேர்த்தெறித்துவிட்டதாகள். சிலபாணங்கள் என்கண்களிலும்வந்து துழைந்துவிட்டதாகள். உடனே என் மாயையால் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவந்துவிட்டேன். ஐயா, நான் இந்திரன், விருஷ்பவாகளுருடான ருத்திரமூர்த்தி, மிகுந்தபலமுள்ள கருடவாகளுருடான அழகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, சூரியன் முதலான தேவர்களெல்லாங்கூடி என்ளோடெதிர்த்து புத்தஞ்செய்தபோதும் இவ்வளவு துன்பப்படவில்லை, இப்படி யொருநாளு முனிளோடு நான் சொன்னதுமில்லையல்லவா? மந்தரகிரிக்குச் சமமான தோள்களையுடைய ஐயா, ராவணே ஸ்வரா! அந்த மனிதர்களுடைய வல்லமைக்கு ஒருவரம்புசொல்ல என்ளுனுமாகாது, என் அஞ்சாம்பாட்டானகிய பிரஹ்மமதேவனுமுடியாது. நான்சொன்ன இவ்வளவுவல்லமையும் அந்த லக்ஷ்மணனுடையவல்லமையாக்கும். வெற்றிமாலையைத்தரித்த மார்பையுடைய ஐயா, ஸ்ரீராமனுடைய பராக்கிரமத்தை நினைப்போமேயானால் நம்முடைய பிராணன்களோடு மாத்திர முடிந்துபோகாது. சம்பவித்தகாரியங்களைப்பார்த்து உணர்வேண்டுமே யல்லாமல், நமக்கு வெற்றியே உண்டாகுமென்று நினைப்பதுதகாது. என்று சொல்லி, இப்போது நிறைவேறியிருக்கிற தன்மையை யுணராதவனான இந்திரஜித்துப்பின்னுஞ் சொல்லுகின்றான். ஐயா, நான்ப்போது அந்தவெற்றியாளனான லக்ஷ்மணனையும், குரங்குவீரர்களைபுக்கொன்றது நாகபாசத்தினாலும், என் மாயாவல்லமையினாலும்மேயமிதி என்சொந்தபலத்தினாலே யல்லவென்று நினைபும். இன்னும் ஸ்ரீராமம்மாத்த

நாம் தயிர் திட்டுஞ் சூன். மேல்தடத்தெபடி
தடக்கடயி எடுத்துச் சொல்லுகேட்டு ராவண
ன் இந்திரசித்தனவாப்பார்த்து அப்போ! வீர
கண்டாமணியைத்தரித்த காலையுடைய குமா
ரனே! கண்டாமணியை வந்தவியிலி
ருண்டுதொனி துராகத்தைப் பிளக்கின்றது.
சந்திரமாயனின் கர்ஜனையெடங்கையும், சமு
த்திரத்தினின்றும், அனுமான், கக்கிரவன்,
அகத்தன், சாம்பவக்ருதலான வானரவீரர்
களையாக்கொத்தில் சப்திக்கின்றாரகனே, அந்
தச்சப்தத்தைக் கொஞ்சமும் நீ அறியவில்லை
போலிருக்கின்றதே! என்றான். அதைஇந்திர
சித்தன்கேட்டு ஐயா, எந்தாகபாசத்தால் அந்
த கண்டாமணிய் முதலானவர்க் கெல்லாம்
கடக்கட்டார், பிறகு இடிஞ்சுச்சமானமாய்
கைகடப்பாணங்களால் தேகமெல்லாம் சக்
கச்சக்கையாய்ப் பிளந்துபோனார்கள். என்
கையும்கேயே அறிவுஞ்சோரிந்துபோனா
ர்கள். அப்படியிட்டவர்கள் பிழைத்தார்
கென்று சொல்லுவது உண்மையோ! அல்
லது வேறோ! அப்படியுண்மையானால் அப்
பாசத்தைக் கொடுத்த ஐம்முக்கக் கடவுள் அவ்
வனவுகிதியோ! என்றுசொன்னான். இப்படி
ராவணனும் இந்திரசித்தனும் பேசிக்கொண்
டிருக்கும்போதே அங்கேதடந்தகாரியத்தை
தடுத்தித்தொண்டுவரும்படியாய்ப்போன
துதாசன்வேகமாய்த்திரும்பிவந்துராவணனு
டைய பாசங்களிலிழிந்தார்கள் அவர்களைப்
பார்த்த ராவணன் தடந்தகாரிய மென்னவே
ன்றுகேட்க, அந்தக்கலவிமான்களானதுதவர
கை கம்பலித்ததைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கி
னார்கள். ஐயா, தீரிலோகநாயகா நாகபாசத்
தால் கட்டுப்பட்டுப் பாணங்களால் பிளப்பு
டைவர்களை அயோத்திராட்டுக்கு அரசனான
தசரதபுத்திரராய புராமன் அந்ததராத்நி
யில் வந்துபார்த்து அழுது பிறகு உலகத்
தை மெல்லம் எடுத்தவிழிநேற நென்று
சொன்னபோது ஐகாசத்திலிருந்து கருட
ன் பார்த்தவந்தான். அவன் வந்தவுடனே கூ
ர்ப்ப பற்களையுடைய சரப்பங்கெல்லாம் கி
ல்கை அகப்பட்டுப் போய்விட்டதான்.
அவர்கள் தேவத்துப் புன்களும் ஒத்திப்போ
னதுவை. தவர்கள் தார்க்கையுப் நீக்கிவிட்
டது. அவர்கெல்லாரும் முயன்றும் அந்
கடப்பாணங்களைக் கணக்கெதல் முடிந்
து மெய்த்துக்கொண்டார்கள். இது தடந்
த சமாச்சாரம் இவர்கள். அப்போது ராவ
ணன் அவர்களைப்பார்த்து ஒருவரையும் புக்
கிந்துமுடியாத தோர்வெண்மையுடைய

எங்குமாரான இந்திரசித்து எய்த நாகபா
சத்தைக் கருடன் தன்செங்கில்காத்திருவே கழ
ன்றுப்போகும்படிச் செய்தானும், பார்த்திர்க
ளா பார்த்திர்களா! இப்படி வார்த்தை யுண்
டாகுமானால் ராவண னிந்த முயன்றுலோகங்க
ளாயும் ஆளும் வல்லமைபுடையவரு யிருக்கி
யிருக்கென்று யாவருஞ் சொல்லிக்கொண்டு
வந்த என் வாழ்வும் தம்முயிருக்கின்றது. என்
வெற்றிப் பிரதாபமெல்லா முடிந்து போய்
விட்டதுபோலிருக்கின்றதே, அப்படியா!
இந்தப்பதினாலுலோகங்களையும் உண்டு உயி
ர்த்தவனென்கிற கீர்த்திபெற்றவனான-அந்த
விஷ்ணு என்னோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்த
போது புத்திமயங்கித் திகைத்துப்போனான்.
அப்போ திவன் அவனுக்கு வாகனமாகத்தா
னே யிருந்தான். நானிந்தப்பூமண்டலமெல்
லாம் ஐயுயித்து வெற்றிபெற்றதும் வந்தேன்,
இந்தச் சப்தசமுத்திரங்களும் என்வல்லமைக்
குத் தத்தனித்துப்போய்விட்டது. அப்போ
தெல்லாம் நீங்கள்சொன்ன இந்தக்கருடன் எ
ன்வல்லமைமைத் தன்கண்ணால் பார்த்தவில்கி
போலிருக்கின்றது. கைகளில் நேமியும், சங்
கமுஞ் சுமந்துகொண்டிருக்கின்ற விஷ்ணுவி
ருவே காக்கப்பட்டிருந்த - அந்த விஷ்ணு
லோகத்தின்மீது நான் சண்டைக்குப்போய்
என்வில்கில் அம்பைக்கொத்துப் பிரயோ
கித்தபோது சூரியசாரதியாகிய அருணனு
டைய தம்பியான இந்தக் கருடனுடைய
மார்பிலும், முதுகிலும், தோள்களிலும்,
அந்தத் தோளிலுள்ள கிம்கிலும், அந்தப்பா
ணங்கள் தைத்திருக்கிறதை மறந்துபோய்வி
ட்டோ இப்போதுவந்தான், இங்கிருக்கட்டும்
இன்னமெப்படி முடிந்தாலும்முடியட்டும்,
பயந்து மீதியாய்திற்கிய்றவர்களைக் கொல்ல
வேண்டியவிருப்பத்தை முடிக்கவேண்டு மல்
லவா! அப்பா ஆண்டிள்ளைக்கிங்கமே! நீயே
அந்தச்சண்டையைச் செய்யவேண்டும், உன்
னுடைய அருமையான சண்டைகளை அவர்
கள் பார்த்தமாத்திரத்தில் வெட்கப்பட்டோ
டியிவர்களை என்று சொன்னான். அதைக்
கேட்டு இந்திரசித்துத் தன்கருத்தைச் சொல்
லத்தொடங்கினான். இவ்வாறுக்கு ஒருநாள்தந்
கி யுத்தத்தில்பட்ட சிவங்கனெல்லாம் ஆற்றி
க்கொண்டு, நாளைக்கு யுத்தவாத்திற்குப்போ
ய் ஒருகணத்தோரத்திற்குள்ளே பிரம்மனால்
திரித்தவிட்டு அவர்களையெல்லாங்கொன்று
உண்மையிலுள்ள துக்கத்தை நீக்கிவிழிநே
றென்றான். அந்தக்கேட்டு ராவணன் தல்ல
தப்பா, அப்படியே செய்யக்கடவாயென்று

சொல்லியிட்டுப் புறப்பட்டுப்போய்த் தன் னுடைய குன்றிற் சத்தினமானினைவாயச் சேர்ந்தான். பின்பு வானரர்களுடைய வீர ஆரவாரத்தைக் கேட்டு ராக்ஷசர்களெல்லாம் யுத்தபேரினையை முழக்கிச் சண்டைசெய்ய வேண்டுமென்று இரகசகொலி அழிக ஆக் குவோஷித்துடன் எல்லாரும் ஒருமிக்கிஷ்ட மாலையையணிந்த விசாலமான மார்பை யுடைய ராவணன்சேர்ந்து எங்களுக்கு யுத் தத்திற்குப்போகும்படி உத்தரவு கொலிமெ ன்று கேட்டார்கள். அப்போது மஹாபாரி சுவனும், தாமாஷனும், எங்களுக்கு உத்தி ரவுகொடும் தாங்களும் போகிறோமென்றார் கள், அவர்களை ராவணன் சந்தோஷமாகப் பார்த்து நல்லது போங்கென்று சொன் னான், அதைக்கேட்ட தாதர்கள் மனம்பொ டுக்காதவர்களாகி ஐயா, ராவணேஸ்வரா! இவர்களுடைய நடக்கையைச் சொல்லுகிள் றோம் சேனும், யானைகளும், குதிரைகளும், தேர்களும், ராக்ஷசர்களும், கூடின சதுரங்க சேனைகளும், யுத்தகளத்தில்போய் மாளுகி ன்றது. இத்திரஜித்துத் தனிபாய் தின்றான். இவர்க ளுடையுந்நியையாமல் மனிதனுடைய வானிவானியென்று வாய்குளறிக்கொண்டியுத் தகளத்தில் நின்றும், ஓடிவந்து விட்டார்கள் என்றுசொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு அக்கினி பொங்கினதுபோலக் கோபமுதிர்ந்து இவர் களுடைய வீரத்தன்மை இப்படிப்பட்டதா நல்லது இவர்களைப் பிடியுங்கள் என்று நிய மித்தான். அப்படியே கிங்கரர்கள் போய் அவர்களை பிடிக்கட்டாகக் கட்டிக்கொண்டுவந் து அவனுக்குமுன்பாக நிறுத்தினார்கள். கரு நிறத்தையுடையவனான ராவணன் இவர்களைக் கொல்லாதேயுங்கள் - நன்றாய்ப்புடையுங்க ளென்று சொன்னான். அப்படியே அவர்கள் நன்றாய்க் குழக்கினபிறகு மறுபடியும் ராவ ணன் அந்தத் தூதுவர்களைப்பார்த்து இவர்க ளுக்கு வேறே தண்டனையிலில்லை, இவர்களு டைய மலக்கிரம்போ லிருக்கின்ற மூக்கை யரித்து இவர்களை ஊடைச்சுற்றி யுத்தத்தில் பயத்தோடினவர்கள் என்று யாவருக்குந் தெரியப்படுத்தினார்கள். என்பதாகக் கட்டளை யிட்டான். அந்தக்ஷணமே அந்தத் தூதுவர் கள் நெய்ப்பூசிவாளாயுத்தத்தைக் கையிலிடிந் து அவர்களுடைய உயர்ந்தமலையைப்போ ன்றநாகியை அறுக்கிறதற்காக ஓடினபோது, மாணியெப்பவன் ஐயா, கிரத்திமாகுதிய ரா வனா! இப்படிச்செய்கிறது தகுதியில்ல வெ ட்டது தடுத்து யுத்தத்திற்குப் பயந்தவர்கள்

மெயம் பெறுதலும், முயற்செயம்பெற்றவர் கள் மாணியிலிருந்தும், வறக்கத்தானே! ஆண்பிள்ளைத் தன்மை யுடையவர்களுக்குந் தாழ்வுபடாதவர்கள் யாருக்கின்றார்கள். நீர் தாரதம்மியெமென்றுத் தெரிவிந் தலில்லை. இப் போது தங்கனிச்செய்யடிச் சண்டைக்குப் போகிறோமென்று வந்தவர்களைக் கோயித் தாய், தேவர்களும், தானவர்களும், சேனை யாயிருந்தும், இத்திரன் உம்மன்கொண்டு தம்ங் கினைதை நீர் மறந்துபோய்விட்டீரா? அந்த ஸ்ரீராமனென்ன வகுவானவனோ! வகுனதே வனே உத்தவனாகி அவனுடைய கிருபை யைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவனாகும் தம்ங் கிதின்றானே அப்படியிருக்க, இந்தக்கருநிறச் சூதர்கள் அவனெயிர் நிற்பார்களோ, இதை யாலோகிக்கும்போது இவர்களைன்ன சாஸ் திரங்களறிந்தவர்களா, சுயமா முருடர்கள்தா னே போகட்டும், இந்திரஜித்துவுடனேநாற் பதுவெள்ளஞ் சேனைகள் போயினதுகளே அவ்வளவு பேர்களும் மாண்பு, இவர்களுந் இந்திரஜித்துவும் இந்தமூன்றுபேர்கள்தானே தப்பிப்பிழைத்துவந்தார்கள். நீர் நல்லபுத்தி மாளுச்சே இவர்களைப்பார்க்க - வீரர்களா யிருந்தவர்களாயர், தால்விட்டதாகபாசமும் சிந்திச் சிதறிப்போய்விட்டது. தன்னுடன் வந்த நாற்பதுவெள்ளஞ் சேனையும் பரிசுர ணப்பட்டுப்போய்விட்டது. தந்தம்மியாகி ய அதிகாயனும்பட்டுப்போனான். இப்படி யிருக்க,யுத்தமுக்கத்தில் உமதுகுமாரன்போகி ததற்குப்பயந்து சாக்குச் சொல்லுகின்றான் அவனை யொன்றுஞ் சொல்லாமல், வயிற்றுச் சோற்றுக்கு உம்மிடத்தி லுழைக்கிற இந்த அம்பர்களையா நீர் மூக்கைஅரியப்பூறப்பட்ட டீர். லக்ஷம்மனென்று சொன்ன மாத்தி ரத்தின் ராக்ஷசெல்லாரும் தங்கள் வீட்டுக் கதவுகளை யெல்லா முடிக்கொள்ளுவார்கள். இந்த ஏழுசமுத்திரத்தான் அவர்கள்போய் மறைந்து கொள்ளுகிறதற்கு அவர்களுக்குத் துணையாகுமோ? நாகியறுக்கவேண்டிமானுல் உலகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாமே யறுக்க வேண்டும், அப்படிச் செய்வதற்கு ஊழித் தம்மவையிலுஞ்செய்தாலும் முடியாதது. தூ தாகவந்த அனுமானுக்குப்பயந்த அகிறை க்கு அவனோடு சண்டைசெய்யமாட்டாமல் ஓடிப்போனவர்கள் ஒருகண்டலுக்கு முட் படாமல்உமதுசேனையில்பாதிக்கதிக்கமாக நா சியுடனே யிருக்கின்றார்கள்.நீர் கெதையவிட் பிவிடாதபடியினாலே அந்தராமலக்ஷம்மன் கள் தம்மிது சண்டைக்குவந்தார்கள். அப்

போது எல்லாச்சேனைகளும் அவர்கள்மேற்
சன்னதாய்ந்துமப்பாப் அந்தராமலக்ஷ்மணர்
களைக் கொல்லாமற் போனார்களென யென்று
எல்லாநூதர்களையும் ஒரோநாளில் அறுவென்று
கொல்லாமற்போனார் என்று சொல்கிறார்கள்.
அப்போது ராவணன் தங்கொழிந்து கொண்ட
கோபயாத்தியு னென்று தெரிந்தவர்க ளாகிப்
பயத்திற், து மனத்தையிப்பட்டு அதிகசோ
பத்துடனே கண்கள் செவந்து நின்று தங்க
ஞடைய செய்கையையும் நிலைமையுஞ்சொ
ல்லத்தொடங்கினார்கள். ஐயா, ராவணேஸ்
வரா! உம்முடைய குமாரன் இத்திரத்திது
அந்த லக்ஷ்மணனுடைய யுத்தத்தில் வருத்த
ப்பட்டு ஒருபக்கத்தில் ஒதுங்கிவிட்டது மாத்
தீமமா ஆகாததின்போகத் துரிதப்பட்டு ஒரு
மானவயைச் செய்துவிட்டிப் போய்ப்பிழை
த்து வங்கைக்குள்வந்து துழைந்து கொண்
டால். நாங்கள் அப்படிவந்தவிடமாட்டோ
ம். இவ்வறக்குள் அல்லது நாளைக்குள்ளாக
அங்க உயிணமான பெருநெருப்பில் வெற்
த செப்புவாட்டிலில் விட்ட எண்ணெய்யைப்
போல் வற்றிப்போகும்படிப் பிராணன்களை
முடித்துவிடுகிறோம். ஐயா, நாள்வரையிலும்
வைக்கிறீயை. வரலக்ஷணமெல்லா நன்றாய்
த்தெரிந்த ராவணேஸ்வரா! நீரேயிரும், நீர்
எங்களை இப்போது போர்க்கு அனுப்பினீர்.
கோடியபுத்தத்திலே பிரவேசித்தார்கள், எல்
லாபுங் கொன்று விட்டார்களென்று கேள்
விப்படுவோயல்லாமல் கெட்டுப்போய்விட்
டார்கள் என்று கேள்விப்படமாட்டீர் என்று
தங்களுடைய முடிக்கிறப்பங்கொண்டவர்
களான மஹாபாருவெனென்பவனும், தாமா
கனெனென்பவனும், சொன்னார்கள். அந்தச்
சேனைக்கேட்டு ராவணன் அவர்களுடனே
புத்தவெனம் ராகுசக் காலாட் சேனைகளை
புது அவர்களுக்குத்தக்க யானைகளையும், தேர்
களையும், குதிரைகளையும், கூடச்சேர்த் தன
பும்முல். இத்தச்சேனைகளுடனே நெய்சொ
ரித்து உட்கரு செப்பக் கண்டால் அதனை
பெல்லாத்தங்குச்செப்புவன யாகசேது
நீர்ப்புறத்துப் பகைவனான குரியகேது, மா
லிபகாசம், வந்தத்தெனென்படைத்தலைவர்
களும் சாவனதுடைய கட்டையினால் யானை
களும், தேர்களும், குதிரைகளும், தனியா
கவாமல்கூட்டக்களைப் போலக் கவித்த
ட்டறப்பபயிப் போனார்கள். துணைத்த
மமரத்திப்போகட்ட தானியினத் தேவர்களு
டைய கண்களைத் தெரியாமல் போய் விட்ட
படியினால் எங்கைக்கடந்த தகவந்திசே

னையின் தொகையை ஒருவரும் நிச்சயிக்கமா
ட்டார்கள். சக்கரங்கள் புட்டிய தேர்களில் க
ட்டியகொழுகளும், கருமலை போன்ற யானை
களின்மீது பிடித்துக்கொண்டுவருகின்ற கொ
ழுகளும், வெள்ளையலைகளைப்போலவிளங்கிய
படியினாலும் மேகங்கள் பரவிய ஆகாசநக்ஷ
த்திர மீனங்களில் அசைக்கிற படியாலும்,
அந்தச் சேனைகள் பெரிய கடலுப்போ லிரு
ந்தது. உலகத்தைச்சூழ்ந்தபெரியசமுத்திரம்
போல முரசங்கள் சப்பித்ததுகள், யானை
கள் மேககாந்தினையைத்தோற்கடித்துக் கடலு
டன் பகைகொண்டுமுழங்கினதுகள். குதிரை
கள் மேகங்களைப்போலக்கனைத்ததுகள். முக
படாமணிந்த குன்றுகள் நடந்தாற்போல்பெ
ண்யானையின் சுவட்டை மிதித்து ஆண்யானை
கள் தொடர்ந்துபோகக் கலவியில் நிமித்தமா
கப் பெண்யானைகள் நின்று பிணங்க, அவைக
ளைத் துதிக்கையாற் றமுவிக்கொண்டு ஆண்
யானைகள் நிலாமல் சென்றதுகள். சிலயானை
கள் நீண்ட துதிக்கைகளை ஆகாசத்தில் நீட்டி
மேகசலத்தை வாரிவிசிக்கொண்டு போகின்ற
படியால் அந்தமேகங்கள் விலகிப்போய்விட்
டன. அவை யானைகளால் உண்டுவிடப்பட்ட
னபோலிருந்தன. அக்கினிகளைக் கக்குகின்ற
ஆயுதங்களின் பிரகாசமும் வீரர்கள் தரித்திரு
க்கின்ற ஆபரணங்களின் பிரகாசமும், தேர்க
ளையும், குதிரைகளையும், யானைகளையும், சிங்
காரித்தசிங்காரப்பொருள்களின்பிரகாசமும்,
கிண்கிணி மாலையின், பிரகாசமும், எங்கும் நி
றைந்திருக்கின்றபடியினாலேராத்திரியினிரு
னெல்லாம் திக்குவிதிக்குகளாயோடிப் பகலை
ப்போலிருந்தது. அப்படியாக வந்த சேனை
களை சர்வலோக சரணயரான ஸ்ரீராம மூர்த்
தி எதிர்த்து விடவுண்ணா நோக்கி இவர்களில்
முன் இங்கேவந்து தன்மாதையால் வெற்றி
பெற்றுக்கொண்டு போனானே அவன் வந்தா
னே தெரிவிக்கக் கடவாய் என்று நியமிக்கத்
தாமசமில்லாமல் மலாமிக்குத் தெண்டன் ச
மரப்பித்த - ஸ்வாமி! தசரத நந்தனா! மலைக்
குகையிலிருந்த சிம்ஹமானது யுத்தத்தைவி
ரும்பி அதிககோபங்கொண்டது போலவும்,
சத்திரப் பிறையை யொத்த தந்தங்களையும்,
பிளந்தவாயையும் உடைய யானையைப் போ
லவும் சப்பித்து அக்கினிப் பொறிகளைச் சித்
தகின்ற அம்பமுத்தானியை முதகிக்கட்டி
க்கொண்டு விலங்கு கையிற் பிடித்துத் தெரி
வித்து வருகின்றவன் மகா பாரிசுவன் என்ற
பெருடைய ராகுசன் அக்கினிச் சவாலை விசு
கின்ற கோபக்கண்ணையுடையவனுய்ச் சந்து

ருக்களுடைய ஆவியை உண்கின்ற ஸ்வபாவ முள்ளவனும், பெரியசமுத்திரத்தை வாயினால் தக்கியுண்டு விடுவதெனவருமான மற்ருருவன் தாமாஷை னென்கிற பேருடையவன், பித்தர்களைப்போலத் தபிமாநிக் கொண்டு வருகின்றவனும், சம்பவிக்வின்ற யுத்தத்திற்காக மூவிலைச் சூலா யுத்ததைப் பலம்பொருந்திய தோளில்கொண்டு தலையிரயாச மெல்லாம் யுத்தமேயென்று நினைத்து இதோ வருகின்றனெ லுவன் வந்ததந்தனென்கிறபெயருடைய ராஷசன். வாயுவேகத்தையும், மனுவேகத்தையும், பிண்ணிடச் செய்வதான குதிரையின் மீது மடித்தவாயுடனையும், சமுத்திரஞ் சப்திக்கிறதுபோலச் சப்திக்கிறவனும், ஆகாசபரியந்தம் அளாவிய ஒரு சூலாயுத்தையுடையவனுமாக, வருகிற இவன் பிசாசனென்கிற பெயருள்ள ராஷசன், வெள்ளத்தைப்போல முழங்குகின்றவனும், நெருப்பைப் பார்க்கிலும் கொடியவனுமாய்த் தேரில் வருகின்ற இவன் சூரியகேது வென்ற பெயருள்ளவன் ரகத்தையும், அக்கினியையும், சொரிந்து கொண்டு வருகின்றவன் யாககேது வென்னும் பெயருடைய ராஷசன், செந்தெற்கதிர் பழுத்து வளைந்ததுபோல உயர்ந்து வளைந்த கழுத்தையுடைய குதிரைப் படைபுடனே வருகின்றவனும் மூலநோயைக் காட்டிலும் அதிக கொடுமை யானவனும், அதிக தவத்தைச் செய்தவனும், சூலாயுத்தையுடைய ருத்திர மூர்த்தியுங்கண்டு பயந்துபோகும் படித் தேரில் காணப்படுகின்றவனுமானவன் மாலியென்ற பேருடையவ னென்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு வானரச்சேனைகள் ஸ்ரீராம மூர்த்தியை ஸ்தோத்திரம்பண்ணி ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டு போய் ராஷசசேனையுடனே கலந்து போர் செய்தார்கள். தேவர்க ளெல்லா மிகைக்கண்டு எங்கும் போக்கிடத் தோன்றாமல் வெயர்த்து உயிர்பதைத்து நடுநடுங்கி நின்றாவிட்டார்கள். வானர்கள் யுகாத்தகால இடியொயிங் கூடிய சண்டமாருதக் காற்றைப்போல மலைகளைப் பிடுங்கி யெறிந்தார்கள். ஸ்ரீராம ருடைய கோதண்டத்தில் திறுதும் புறப்பட்ட பாணங்கள் மேகதானைப்போலச் சென்றன. மலையிலுள்ள மேகங்கள் சிதறினதுபோலராஷசர்களுடைய தலைகளி லிருந்து பற்களெல்லாம் பல்பல வென்று உதிர்ந்து வீழ்ந்தன. மதஜலங்களைப் பொழிக்கிற யானைகள் மாளும்படியாகவும், சேனைகளிடமிருதினாகளழியவும், பெரிய சக்கரங்கள் பூட்டிய சதங்களும், தேர்களு

ம் பொடிப்பொடியாய் முதியவும், போர்க் கு உடம்பட்டுவந்த ராஷசர்க ளெல்லாம் துதிசேஷனுடைய உச்சிப்பட்டிப்படுவியுடைய போலச் சுருண்டியிருப்படியாகவும், வானரச்சேனைக ளெறிந்த மலைகள் போய்ப் பட்டனாகள். ராஷசர்கள் வேகமாய்எறிந்த சக்கராயுதங்கள் வானரங்களுடையமலைக்குச்சமானமாகிய நீண்டதோள்களையும், நித்திர கால்களையும், உயர்ந்திருக்கிற வாட்களையும், எறியும்படிப் பேர்த்தெறித்த மலைகளையும், மரங்களையும், வானரங்களுடைய தலைகளையும், அறுத்துக்கொண்டு போய்விட்டனாகள்.

பூமியைத் தந்தங்களினுற்பிளந்துகொண்டு வருகின்ற யானைகளையும், மனுவேகத்துடன் தாண்டிப்போகத்தக்க குதிரைகளையும் செலுத்திக்கொண்டு வருகின்ற ராஷசவீரர்கள் எறிந்த தோமராயுதங்கள் வானரவீரர்களிடமிருந்து களுடைய தேகங்களைப் பானம் பாளமாய்ப் பிளந்து விட்டனாகள். வானர வீரர்கள் கலி லென்று ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு எறிந்த கற்பாறைகள், சக்கரங்கள் பூட்டிய தேர்க்கொடிகளைச் சிதைத்தும், சாரதியினுடைய வச்சி ரத்தங்களைவிட கூடிய பெரியதலைகளை நொறுக்கியும், அந்தச்சண்டாளர்கள் பிடித்திருக்கின்ற விற்களுடனே அவர்களேறிவந்தயானைகளையுங் கொன்றனாகள். ராஷசர்கள் வானரங்களினுடைய தேகத்தில் பாயும் படியாய் எறிந்த சூலாயுதங்கள் - காக்கைகள் பறக்காத உயர்ந்த மலைக்குகையில் பெரும்பாம்புகள் போய்ச் சேர்ந்தாற்போலச் சகபகூணிகளான வானரவீரர்களுடைய தேகங்களில்போய் நுழைந்தனாகள். யானைகள் வானர வீரர்களை வாலைப்பிடித்துப் பூமியில்வாரியதையவும், அதைத் தப்பித்துக் கொண்டு அந்த யானைகளினுடைய பிண்ணங்கலைப்பிடித்துத்துக்கி வானரவீரர்கள் மோதுவார்கள். வானரவீரர்கள் யானைகளைக்கொண்டு ராஷசர்களைத்தாக்கவும் வெங்கண்ணராகிய - ராஷசர்கள், வேலாயுதத்தைக் கையிற்கொண்டு எறிவார்கள். வானர வீரர்கள் வேங்குகொண்டு வீசியெறித்த மலைகள் பட்டு ராஷசக் கருங்கடல் ரணக்களமெல்லாம் மாண்டு கிடந்தனாகள். பாறக்களைய ராஷசர்களுடைய விலகியிருந்து பிரயோஜிக்கப்பட்ட அம்புகளாய் வானரச்சேனாசுமந்திரங்கள் பற்களுடல் கூடத்தலைகள் தொறுவி மாண்டிவிடுவார்கள். வானரவீரர்கள் எறிந்த மலையினு லறுப்புண்டு அந்தமலையடனேகூடத்தங்கள் விட்டில்வந்து வீழ்ந்த தக்கணவர்களாகிய ராஷசர்களுடைய உக்கரத்தங்களை

புடைய தலைகளை அவர்கள் பெண்காதிமார்கள்
கட்டப்போய்ப் பார்த்து அவர்களைப் பி
பிதாப்பழியிருந்தும் தங் கணவர்தலையெய்
து தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல் இது யாரு
டைய தலையெய்வென்று சந்தேகித்தறிப்பார்
கள். தந்திரத்தில் வருந்துகின்ற பிறர்க்குக்
கொடுத்த உண்மையை அழிந்த செல்வத்தை
புடையவர்களைப் போல - யானைகள் மாண்பி
ப்போய் விட்டதுகள். பொய்மயமாய்ப் பிர
காசிக்கின்ற தோகணிவாடைய அக்கசு எல்
லா முதிர்ந்திருந்ததுகள். குதினாக எல்லாம்
தடக்கமாட்டாமல் கால்முறிந்து விழுந்தது
கள். மீசாமலும் மற்ற ஆள்களும் மாண்பி
விடக் கப்பலானதுபாய்விந்ததுக் கடலில்நா
னாவிதமாக ஒழிந்திருந்தபோல யானைகள்பா
ள்கள் மாண்பி, செலுத்துகிறவர்களில்லாம
ல்ரணக்களமுழுவதும் பரவியிருக்கின்ற சக்த
ப் பிரவாகத்தில் கணாசேச மாட்டாமல் உழ
யிற கொண்டிருந்ததுகள். தங்கனாபுதங்களு
டனே மேலேறி நடத்திவந்த ரவுத்தர்கள் ம
டிந்துவிட வாயில்சக்தங்க்கிக்கொண்டு சக்த
ப் பிரவாகத்தில் அங்கங்கே விழுக்கின்ற குதினா
கள் சமுத்திரத்தில் அக்கினி கக்கிக் கொண்டு
நிற்கின்ற வடவா முகாக்கினியை பொத்திருந்
ததுகள். இப்படிப் போர்விளாக்கிற் காலத்
தல், தாமாட்டலும், ஆஞ்சநேயரும், ஒருவ
ரையொருவர் எதிர்த்து புத்தஞ்செய்தார்கள்.
மஹாபாரசிவன் வெற்றி மாலையைத்தரித்த
அக்கசுமாய் தபித்து புத்தஞ் செய்தான்.
பாம்பொருத்திய வில்லுபுடைய மாலியென்
பவனும், நீலமென்கிற வானரவீரனும், சண்
டைச்செய்தார்கள். புத்தத்தில் ஜெயம் பெற்ற
சேசசெனையவனும், பனசனெனையவனும்,
வெந்து போர் செய்தார்கள். சூரியனுக்குப்
படைவளன சூரியனே எனையவனும், சூரிய
பத்திராக்க சக்கிரவ மஹாராஜரும், ஒருவ
ரையொருவர் எதிர்த்துச் சண்டை செய்தார்
கள். உலகேதனும், இளைய பெருமானும்,
புத்தஞ் செய்தார்கள். பிரவாகுதிய வச்சிரதந்
த என்யவனும், விருஷபனும், ஒருவ
ரையொருவர் எதிர்த்தார்கள். கோயித் கண்
கையம், உண்மையாகிய பந்தையும், உ
ண்மையான ராட்சசர்களுக்கும், வீ
ர சக்தியுடன்கூச் சமானமாய் வானரர்க
ளுக்கும், ஒருவன் ஒருவனைத்தேரி
ந்து பாரகசக்திய புத்தஞ்செய்தப் புறப்
பட்டிற் தேவர்களுக்கென தெரிந்துப்படிபாக
வாடிஞ்சுண்டைச்செய்தார்கள். இப்படித்
வடைப்படைபுயகந்த போர்ச்செய்தகால

த்தில் பிரகாசிக்கின்ற வச்சிரதந்தங்களை புடை
யவர்களான ராட்சசசேனா பத்திவெள்ளத்
தில் ஆறுவெள்ளஞ்சேனகளை புத்தகாத்தில்
ஸ்ரீராமர் கொன்றுவிட்டார். மற்ற நாலுவெ
ள்ளஞ் சேனகளை லக்ஷ்மணர் தம்முடைய
பாணங்களால் முடித்துவிட்டார். அவர்களு
டைய சக்தப்பிரவாஹமானது உப்புக்கடலை
ச்சேர்ந்து கடல்நீரொல்லாம் உருக்கிய செம்
பைப்போல நிறமாறிவிட்டது. அதுவுள்ள
மீய் குலங்களெல்லாம் மதரித்துப் பவளத்
துண்டம்பா லாய்விட்டன. வெண்மையாகிய
முத்துக்களெல்லாம் குய்றுமணியைப்போல
த்தோன்றின. அலையெறிக்கின்ற கடல்நீரொல்லா
ம்சக்தமயமாய்- நானாவிதநிறமுள்ள சதனங்க
ளெல்லாம் செவந்து போய்விட்டதுகள். மத
ஜலம்பொழிந்து மலைபொலுயர்ந்திருக்கின்ற
யானைகளின் மலத்தகத்திலிருந்து உதிர்கின்ற
முத்துக்களும், கடற்சங்கங்களிற்றிறந்த முத்
துக்களும், மற்றசத்தினங்களுடனே வேறுரு
வந்தெரியாமல் செவந்துபோய்விட்டதுகள்.
இப்படி வெகு ஆரவாரத்துடன் புத்தம் நட
க்கின்ற சமயத்தில் பொழுதுவிடிந்து சூரிய
னாடைய கிரணக் கற்றையாகிய கைகனிகுலே
எதிரில்காணப்படுகின்ற இருளாகியயானைகளை
யெல்லாங் கொன்று உச்சிரக்கடலில் ஸ்நானஞ்
செய்து புறப்படுகிற வணப்போல உதயமா
னான். போர்க்களத்தில் ராட்சசர்களைக் கின்ற
காடாந்தகார இருட்டை ஸ்ரீராமர் துரத்தி
விடவும், புறத்திலுள்ள இருட்டையெல்லாம்
சூரியன் துரத்திவிடவும், லோகமானது இர
ண்டு சூரியர்களை உடையதா யிருந்தாற்போ
ல எங்கும் பிரகாசமுண்டாயிற்று. ராத்திரிமு
ழுவதும் நிலத்திருந்த பெரியஇருட்டானது
நீங்கிப்படியினாலே அலையெறித்துக்கொண்டி
ருக்கின்ற சக்தசமுத்திரமும் பிணமலைகளும்
எங்கும் பரவி நிறைந்து பூமியின்மீது பிரவ
ஹித்துக்கொண்டிவந்தசமுத்திரமும்; அதற்கி
டையி லங்கங்கே கண்ணுக்கெட்டினவரைக்கு
ந்தோன்றுகின்ற மலையையும்போலிருந்தன.
ரணக்களமுழுவதும்முடியிருக்கின்றசக்தவெ
ள்ளத்தி லிருக்கின்ற நிணச்சேற்றில் அம்பு
கள் தைத்து வீழ்ந்து கிடக்கின்ற ராட்சசர்க
ளுடைய முகங்கள் சூரியோதயத்தில் தடாகங்
களிலே தாமரைக் காடானது சூரியகிரணங்
களால் மலர்ந்து வண்டிகள்மொய்த்துக்கொண்
டிருக்கின்ற தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போல
காணப்படுகிக்கொண்டிருந்தன. ரணக்களத்
தில் தேர்களும், யானைகளும், குதினாகளும்,
கிணியின்னப்பட்டிருக்கின்றதன்மை லோக

மும்மலிகளும் பெயர்ந்து போகின்ற யுகா
தீதகாலத்தில் சண்டமாருதக் காற்றடித்தபோ
து, தேவர்கள் ஏறிக்கொண்டு திரிகின்ற விமா
னங்களும், சூரியசந்திராதிருட்சுத்திரங்களும்
தாறுமாறுபட்டுப் பூமியில் வீழ்ந்துவிழ்ந்து கிட
க்கிறதைப்போலிருந்தன. ராதிரியினு
ல் சூழப்பட்ட சந்திரனுக்குச் சமானமாகிய
முகத்தையுடைய ராட்சச ஸ்திரீகள் அக்கினி
யையொத்த அல்லிப்புமாயிடைச்சுற்றின கூ
ந்தலுடனே வந்து ரணக்களத்தைச்சேர்ந்து
மாண்டுபோன தங்கள்நாயகன் மாரிகளைக்கட
டித் தழுவிக்கொண்டு கிடக்கும்போது அந்த
ராட்சசப் புருஷப் பிரோதங்கள் பூங்கொடி
கள் சுற்றிக்கொண்டு கிடக்கின்றமராமரத்தை
யொத்திருந்தன. அசைகின்ற னுண்ணிய
இடையையும், மலைபோன்ற ஸ்தநங்களையும்
செவ்வானத்தை யொத்த கூந்தலையும், பயங்
கரமான பற்களையுமுடைய ராக்கூச ஸ்திரீகள்
ரணக்களத்துக்கு வந்து தங்களுக்குப் பிரிய
மான நாயகருடைய தலைகளைக்கொடுக்காமல்
மல்லாடியோடுகின்றபேய்களைத்தொடர்ந்து
பிடித்து இரண்டுகால்களையும் பற்றிப் பிளந்
தார்கள். பிரகாசிக்கின்ற சங்குவளைகளையணி
ந்த கைகளையுடைய ஒரு ராட்சச ஸ்திரீயான
வள் தன்ரூபகளைத் தேடிக்கொண்டு வந்து
ரணக்களத்தில் உடலையும் அடையாளத்தை
யும் பார்த்துச் சிக்கமாட்டாதவளாகிக் கு
டலையும், ஈரலையும், கண்ணையும், சிறுநரிபற்
றிப் பிடுங்கப் பொறுக்கமாட்டாமல், பெ
ருமூச்சு விட்டுத் தன்கணவனுடனே தன்பி
ராணையுந் துறந்துவிட்டாள். பெரியவாள்
போன்ற கண்களையுடைய சில ராட்சச ஸ்திரீ
கள் தங்கள் நாயகர்களுடைய பெரிய
தோள்களைப் பெண்ணரிடும், சிறுநரியு
மாக அதட்டவும் அஞ்சாமல் கொண்டு
போகிறதைக்கண்டு தொடர்ந்தோயும்போ
து கீழேயிருக்கின்ற ஆயுதங்கள் செம்பஞ்
சூட்டிய கால்களைப் பாளம்பாளமாய்ப்பிளந்
துவிடவும், நோவாமலிருந்தன. தங்கள்
நாயகன்மாரிகளிடத்தில் சிறேகித்திருந்தமன
தையுடைய சில ஸ்திரீகள் தங்கள் புருஷர்க
ளை மலையப்போலிருக்கின்ற பிணங்களின்
மேலேறித் தேடிக்கொண்டு ஆண்மயிலைப்
பிரிந்து மலையின்மேல்கிரிந்துவாவுகின்ற பெ
ண்மயிலையொத்திருந்தார்கள். சிலராட்சசஸ்திரீ
கள் தங்கள் நாயகன்மாரிகள் போர்த்தொ
ழிவிக்கொண்ட கோபத்தால் வாயை மடித்
துக்கொண்டு உயிர்த்துறந்து விட்டதைப்பார்
த்து, வெண்மையாகியபற்களினாலே இதைழைக்

கடித்துத் தமது சக்கனத்திற்குத் தம் கண
வன் கலவிக்குறிப்பை இட்டது காட்டுகின்ற
சென்று பிணங்கின்றிகள். சிலஸ்திரீகள் தலை
யிழந்து களத்திற்குடக்கின்ற தங்கள் நாயகன்
மாரிகளை நெருங்கப் பார்த்து முர்ச்சமைய
டைந்தும், உருத்தெரியாமல் வெள்ளைத்துவி
ற்கொடியையொத்த தங்கன்பருத்த தகட்களி
னாலே தோளிந்தேயிருந்த சூரிய அவர்கள்
மார்பிலணிந்திருந்த கவசத்தை நீக்கிவிட்டுப்
பார்த்துபார்த்துத் தங்களுயிரை மாப்த்துக்
கொண்டார்கள். சிலஸ்திரீகள் கண்களில்மழை
யைப்போலக் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு தங்
கள் கணவர்களுடைய வஜ்ரத்துக் கொப்பா
கிய தேகத்தைத்தேடிக்கொண்டு ரணக்களத்
தில்வந்து ராக்கூசர்களுடையபிணமலிகளிலி
ருந்து ஒழுருகின்ற சக்தப்பிரவாஹத்தில்
அழுந்தித் தங்கள் பிராணனை யிழந்தார்கள்
உயர்ந்த கால்களையுடைய ஆஞ்சநேயரும்,
தூமாட்சனும் சண்டைசெய்கிறபோது ஒரு
வராலொருவர் வருத்தப்படவுமில்லை, தோற்
கவுமில்லை, ஜெயிக்கவுமில்லை, இருவர்க்களினி
லும் அக்கனிப்பொறிகள் சிந்தும்படி நிற்
கின்றபோது, மிகவுங்குத்த காளமேகமான
து கோபித்தாற்போலச் சிறுக்கின்ற தூமாட்
சன் அக்கினிக்கொடியை யொத்த இருபத்
தைத்துபாணங்களை அஞ்சநாதேவியின் புத்
திரரான அனுமாருடைய தேகத்தின்கீழ்
பிரயோகித்தான். அந்தப் பாணங்கள் தோ
ளில்பட்டுருவினமாத்திரத்தில் சக்தவெள்ள
மானது குப்புபுவென்று புறப்பட்டது. உட
னே ஊழிக்காலமேகம்போலக் கர்ஜித்துக்
கொண்டு ஆஞ்சநேயர் அநிகோபங்கொண்
டு தூமாட்சனுடைய தோளை அழித்துவிட்
டார். அப்படித் தேர் கிதைந்தமாத்திரத்தில்
தூமாட்சன் கைவில்லுடனே சூரியன்:பிரகா
சிக்கின்ற ஆகாசத்திலேவெங்கொன் டெழும்
பிணபோது லக்ஷாமணர்தம்முடையபாணங்
களால் அவனுடைய வில்லமுறித்தேறித்தார்.
உடனே வாயுபுத்திரராகிய ஆஞ்சநேயர் அவ
னைப் பூமியில்தள்ளி மலையிலும்பெரிய அவ
னுடைய உடலத்தை மண்ணில்விழத்தள்ளிக்
கதறும்படித் கடலுத்தாண்டிய பாதங்களைக்
கொண்டு உதைத்து அவனுடைய பிளந்தவா
யையுடைய தலையைக் கையாற் பற்றித் திரு
கிக்கின்றிக் கடலிலெறித்து தமது கோபமா
றினார். மஹாபாகிவனும், அங்கதகுமாரனும்
எதிர்த்துத் தீபத்தைப்போலக் கண்களெ
ரியுப்படியாகக் கோபங்கொண்டு, ஒருவரை
யொருவர் கொல்ல நினைத்துப் புகைபெழும்

படிச் சுவாசத்திலிருக்கொண்டு நின்று சம
யத்தில் மஹாபாரிவான் அங்கங்காபத்திட
லே தாழ்த்திக்கொண்டிருந்தவற்றை பலத்த
பாடியானது உண்டையாவிட்டெடுத்தாற்
போல அகிசுதா மாகாரிது ஐம்பத்தொரு
பாணியைப் பிரயோகித்தான். அப்போது
அந்தப் பரிவோத்தோடுகூடிய சூரியனை
தன்விடம்போலிற்ற கரியதாகத்தையொத்த
அங்கதனுமான் தனதுபலத்தையினால் அவ
னையினால் குறித்தப் புரிபட்டனையெதி
தெரிந்துபோல அவனையுத்தோடுகூடிக்
கொடுத்திப்பிட்டெடுத்தான். எதித்தஉடனே
மஹாபாரிவான் சூரியனைப்போலப் பிரகா
சிக்கிற அழிந்தத்தொலிட்டழிந்து, தவறு
தவாபவாந்தையையொத்த ஒருவாபுதத்
தையெதிர் அங்கதனுடையமார்பில் எதிந்
தான். அங்குக்கூட சர்வலோகதாயகராகிய
ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் (௨) குருமலல் புகா
த்தகல இடிபாடுகூடத்தென்றுதிருவாந்
தென்று ஒருவரும்பயப்படாதபடி விஷம்
பொதிக்கிற அம்பினாலே அறுத்துக் கீழ்
தள்ளினார். அப்போது அங்கதன் தினவின்
வெட்டுள்ளாக அந்த மஹாபாரிவனைக்கிட
டித்திப்பித்து இந்தப்பதினால்கத்தையும்
இரண்டடியாலன்றி திருவிக்கிரமரும் புகழ
த்தக்க வல்லமையுடனே அவன் இரண்டுகிரி
பிரவாத்திப்பித்து எதிந்துவிட்டார். மாலி
பெய்பவனும், தீலனென்ற வானரவீரனும்,
தானவானான ஹிரணியனும், தேவதேவ
னான தாசுப்பூழார்த்தியும்போல யுத்தஞ்
செய்கின்றன என்று சொல்லித் தேவர்கள்
புடிபமாசிப்பொழிந்தார்கள். அப்போதுநிலன்
ஒருமலைய எதித்த மாலியினுடையவிடில்
தொடர் தனதுவிடில் விட்டமாத்திரத்தில்
அவன் பிரயோகமுள்ள வானாயுதத்தைக் கை
யிப்பத்திக்கொண்டு தேதோதி தீயநிலனென்று
கொடுத்தவனையே தீயனென்று குருக்கிவந்தா
ன். அந்தத்திரகாமாக வந்தமாத்திரத்தில்
வெட்டுபுதத்தில் தீயத் வெற்றியானான
குருதலனன்றி வானரவான் ஒருமலையை
பெற்றது அந்த மாலியினுடைய தேதாப்
பொழிப்பொழியாகச் சிறுத்துவிட்டான்.
தீயன் ஒருமலையத்த வெதோயி மீயித்
தான்மேல் விட்டெடுத்தான். அதை அவன்
தன்மகத்தான வானுடைய கைத்தலிட்டு
தீயன்மேல் பாவித்தவருட்போது கோத
பாவத்தன் பெயரைத் தாசுப்பண்ணைவ
தான ஸ்ரீராமமூர்த்திக்கொண்டவாகக் கண்ட
மணப்பெருமான் அங்குதலகைக்கித்த

தோள் அறும்படி வானியைப் பிரயோகித்
தார். பிரயோகத்தமாத்திரத்தில் மீனெலைப்
போலப் பிரகாசிக்கின்ற வானாயுதத்துடனே
தோள்விழுந்தும் தான்போர்செய்வதில் தீய
னும் விலகாமல் திறக்கண்டு, எண்ணப்போ
லொத்தவர்கள் செய்யத்தக்கபோரல்ல, இது
லஞான போராய்விட்டது. என்று இனைய
பெருமான் அப்புறம்போய்விட்டார், இதை
க்கண்டு போர்வீரர்களெல்லாம் நீர்க்கடலைப்
போலக் கறுத்ததிருமேனியையுடைய ஸ்ரீராம
மூர்த்தியினிடத்திற்குவந்து மஹாவீரரும்
அம்புங்கையுமா யிருக்கின்றவருமான லக்ஷ்
மணலாக்குறித்து உலகத்தில் வீரத்தன்மை
யால் இந்தத்திரமதத்தைச்செய்து யுத்தம்
பண்ணினவர்கள் யாவரென்று புகழ்ந்தார்
கள். யாககேதுவுடன் அதிக கோபங்கொண்
டி யுத்தஞ்செய்கின்ற புஜபல பராக்கிரமசா
லியான லக்ஷ்மணர் அடர் யாககேதுவே?
உன்னுடையஆயுசிவ்வளவுதான் என்று ஒருபா
ணத்தைப் பிரயோகித்து அவனுடையமார்
பைப்பிளந்தவுடனே, யாககேது லக்ஷ்மண
ருடைய ஒரு பாணத்தினாலே வில்முறித்து
தோளறுத்து உயர்ந்த மலைபோன்ற அவனு
டைய மேனிபிளந்து கழுத்தும், கால்களும்,
துண்டிபட்டி மாண்டிப்போனான். வானராதி
பதியான சுக்கிரீவமஹாராஜர் தமது பிதா
வாகிய சூரியனை முன்னமொருதான் எதிர்த்
து ஜெயம்பெற்றவனும், மலையைப்போண்
ற தேககாத்திரத்தை புடையவனும், பின்னி
டாத உயர்ந்தபலத்தைபுடையவனுமான சூ
ரியகேதுவைக் கொன்றுவிட்டார். இடபனெ
ன்பவன் தன்னோடு கொடியசண்டை செய்
கின்ற விஷம்பொன்ற கண்ணுபுடையவனுன
வஜ்ரத்தினால் சுவர்க்களும் அதிரும்படிச்
செலுத்தப்பட்ட தேரும், பிரகாசிக்கின்ற
வானாயுதமும், அழிப்புப்படி ஒருமலையைப்
பிடிக்கி எடுத்தான். அப்படித் தேரழிந்தமா
த்திரத்தில் வில்லைவத்தவிட்டு ஒருபெரிய
தண்டாயுதத்துடனே பூமியிலிழித்து இடியும்
எட்டுத்தோள்களையுடைய ருத்திரஜூர்த்தியும்
அஞ்சப்படி உன்னுயி ரிளி வைப்பேருவெ
ன்று வந்த விருஷிபனஅடித்தான். அப்படி
அடிபுண்ட விருஷிபன் உயிர்த்தமாத்சு கோ
ர்த்த இடியுண்டமலையைப்போல முடிந்து
போவானென்று யாவருஞ் சுத்தேசப்பயிற்
தருணத்தில் விக்காமல்வருபத்தையும், சூரி
யவருபத்தையும் - உடையவான அஞ்ச
தேயர்வந்து குறித்தார். அப்படிவந்த சூர
கத்தையும் மஹாயுத்தையாக உயர்ந்ததேகத்

தை யுடையவரான அனுமான நீண்ட கண்
டாமணியைத் தரித்தவனான வஜ்ரதந்தன் ஓர்
கிமாரியில் அக்கிவிபறக்கும்படியாகக் குத்தி
விட்டுப்போகும்போது, அவனை அனுமான்
இடதுகையிலும் பிடித்து அவன்கையிலுள்ள
தண்டாயுதத்தைப் பறித்து எறித்து விட்டுத்
தமது வெற்றிப்பிரதாபமுள்ள கையைக்கொ
ண்டு ஓங்கிக் குத்தினவுடனே வஜ்ரதந்தன்
தேகவல்லமையெல்லாம் முடிந்து இறந்து
போனான். ஓர்பெரியவிருகூழ்த்தைக் கையிற்
பிடித்துச்சுழற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற அந்
வேகமுள்ள ஒருஆண்புலிபோன்ற பனசனு
டைய மாரியில் சக்தம்புரன்யி வழிந்தோயிம்
படியாகப் பசாசன் ஒரு தோமரத்தை விட்
டெறித்துவிட்டு, அவன் மேகத்தின்மீ திருக்கி
ன்றானே ! கடலின்மீதுருக்கின்றானே ! பூமி
யில் நிற்கின்றானே ! சூரியன்மீதுதா னிருக்
கின்றானே ! எதிர்மேலிருக்கின்றானே தெரி
யவில்லை. ஒரு குதினாமீது எறிக்கொண்டு யுத்
தத்திற்குவந்தான். அந்த ஒரு குதினாயானது
தூறுயிரசோடி குதினாகளோ ? அல்லது ஒ
ருகுதினாயோ ? என்றுஆறுயிரத்தேவர்களும்
நின்று தங்கள் இமையாத கண்ணிலே நிச்ச
யித் தறியக்கூடாதபடி பருந்தாக ஞாலாவு
கின்ற ரணக்களத்தில் நின்று திரிந்தது. பி
ன்னு மந்த வெற்றிக் குதினா கண்ணிற்கு
மெட்டாமலோயிம். மனோவேகத்திலும் அ
திவேகமாகப்போகும். ஆகாசத்தில் செல்லு
கின்ற காற்றைப் பார்த்திலும் வேகமாகச்
செல்லும். யுத்தகளத்திற்குள்ளே நிற்கின்ற
தென்று நினைக்கும்போது புறத்தேபோ
ய்நிற்கும். பூமியிற் கால்பாவமாட்டாது. அ
ப்படிப்பட்ட குதினாயின் வட்டாகாரச் சு
ற்றுதலினால் பெரும்புண்ணடைந்தும், அந்
தக்குதினாயுடன் பந்திக்கப்பட்டவனப்போ
லக் காணப்படுகின்ற பசாசனுடைய கையா
யுத்தால் ஆயுதப் புண்ணடைந்தும், சூரங்
குப்படைகள் குதித்துக்குதித்துப் புறம்பி
லோடிப்போய் விட்டதாகன். ஒருநொடிக்
குள்ளாக இருதூறுவானங்கள் சிதையும்படி
க்குதினாயோபாயும், சற்றுநேரத்துக்குள்ளா
ககூர்மையானவேலாயுதத்தின் துவியிலுலோ
அநேக சூரங்குகள் மாண்டபோகூ மென்று
பிசுந்தபவமுள்ள தேவர்களும் பயந்துவிட்
டார்கள். இப்படிஇடியைப்போலவும், அநிக
கோபமுள்ள யமணப்போலவும், வானாரிச
னை வருத்தப்படுத்திக்கொண்டு, உழலுகின்ற
கொடுஞ்செய்கையை யுடையவனாகிய அந்த
ப்பசாசனை வில்விரகிகாமனியாகிய லக்ஷ்

மணப்பெருமான் வாயுவாஸ்திததைப் பிர
யோகித்த அலுவலையை அருத்துவிட்டார்.
தலைஅருந்தும், அந்தப்பசாசன் குதினாயின்
மேலிருந்தபடியால் பூமியிலிழைக்கலை, அவ
ன் கைக்குலத்தால் குத்துபதும், ஓயவில்லை.
அந்தச்சூரமும் கொலைசெய்யாமல் நிற்கவி
ல்லை. நக்களெல்லாம் நமக்கு இவ்ஹைக்கு
லர்புமுண்டென்று ராக்ஷசர்களுடைய பற்
களினிடத்திலுள்ள மாமிசங்களின் மீது வந்
து மொய்த்துக்கொண்டதாகன். தென்றிசை
கற்புண யமனுடைய தூதர்கள் ரணக்கள
த்திற்கு உயிர்களைப்பிடிக்கும்படிவந்தார்கள்.
வஞ்சகனான ராவணனுடைய தூதுவர்கள்
ராக்ஷசர்கள் மாண்டாரென்பதைச் சொ
ல்லுகிறதற்கு வங்கைக்கு ஓடினார்கள்.

படைத்தலைவர் வதைப்படலம்

முற்றிற்று.

மகரக்கண்ணன்வதைப் படலம்.

போன தூதுவர் ஐயா! ராவணேஸ்வரா ?
நம்முடைய சேனையெல்லாம் முடிந்துபோ
ய் விட்டது. என்று சொல்லுகின்ற சொல்லா
னது செவியில் துழையும்போ தெல்லாம் ல
ங்காதிபதியான ராவணன் மனவெறுப்புடன்
கொடிய நாகத்தைப்போலச் சிறிக்கொண்டு
துக்கிக்கின்ற சமயத்தில் கரனுடையபுத்திரனா
ன மகரக்கண்ணன் ராவணனுடைய நிலைமை
யைக்கண்டு ஐயா! ராவணேஸ்வரா? முன்பாக
என்னுடைய தகப்பனான கரனை நெருங்கின
யுத்தத்தில் கொன்றுவிட்ட அந்த ராமனவெ
ல்லும்படி யென்னை யனுப்பாமலும் வேறே
யாதுந் நினையாமலும் நீ யிப்படி வியசனப்
படலர்மா ? நான் போவேனெயானால் அந்த
ஸ்ரீராமன் என்னெதிரோ வந்தால் கொடுத்தியுன்
டாமென்று பயந்த ஓடிப்போய் கிடிவான்.
ஐயா திரிபுவனேஸ்வரா? ஆகாசத்திலுள்ளவர்க
ளாவது பூமியி லுள்ளவர்களாவது என்னை
ஜெயிக்கும் படியான கொள்கையை யுடைய
வர்களோ! அதுஉனக்குத்தெரியாதோ!மேலு
ம் எந்தாயார் துக்கசாதரத்தில் மூடிக்கினவளா
கி எப்போதுங் கண்ணுங்கண்ணிருமாய் அநு
துகொண்டு தன் மாங்கனியம் வாழ்ச்செக்கி
மாட்டாமல் தங்கணவனைக் கொன்றவனுடைய
தலைமுண்டையில் தங்கடனைக் கழிக்க வே
ண்டுமென்கிறார். ஆகையால் நீயெனக்குத்த
யைசெய்து உத்தரவு கொடுக்கவேண்டுமென்
து கேட்டான். அந்தவார்த்தையை ராவணன்

சேட்டி அப்பா மகாக்கண்ணனாநல்ல காரியஞ் சொல்லும் அப்படியேபோய் உன் பழைய பழையத் தீர்த்துக் கொள்ளக்கடவாய் என் னு உத்தரவுகொடுத்தான். அந்தத்தூராத் தூமா வான மகாக்கண்ணனும் ராவணனிடத்தில் உத் தரவுபெற்றுக்கொண்டு தேரோறிவரம்பெற்று வாரீர்த தேராரீரனில் விவிலித்தாங்கியவனாகி த்துச்சொந்தமான ஐந்துகொடிசைநியங்கன் தலினைக்குழித்துவரவும், ராவணனால் கொய்க் கப்பட்ட ஐந்துவெள்ளு சேனைகளும் தன் தந்தை பிள்ளை மேகத்தையப்போல ஆர்ப்பரி த்தவரவும், பெரிதையானது கடலப்போலச் சப்திக்கவும், சேனா தூலியால் மேருமலை யினுடைய கிரகநிலையும் மறைபயம்படிப் புறப்பட்டான். அவனோடு கூட சத்தக்கண் ணன் செல்பவனையும், சங்கனையும், ராவணன் பார்த்து நீங்கள் மகாக்கண்ணனுடைய குறி ணாபுட்டிய தேர்ச் சக்கரத்தில் காத்துக் கொ ண்டி போகக்கடவீர்களென்று நியமிக்க நல் லதப்படியே ஆகட்டிமென்று பதாதிமுதலிய சேனைகளுடனே அனைவருந் தொடர்ந்துவர, தகைத்திரங்களை நட்புடையமுனை சந்திரனை ப்போல மகாக்கண்ணன் போனான். பல பெ ருங் கொடினைப் பிடித்து ஆகாசத்தி லிட்ட பந்தலானது சூரியகிரகக் கந்தைகள் முழு வதையும் மறைத்து லோகத்துக்கு நிழலிடவு ம், கொல்லத்தக்க கோபத்தையுடையதான யானைகள் ஐக்கையால் சமுத்திர நீரையெ லிலாம் வாரித் துவவும், இதைப்பார்த்துச் செயசாலிகளான வானரவீரர்கள் தங்கள்புத் தமுயற்சியையவிடப்பி பிரமித்து நின்றார்கள். யானைகள் முழங்கியதுகள், குறினைகள் கிண த்ததுகள், பேரிகைக் கூட்டங்கள் சப்தித்த துகள், வீரர்கள் கரத்தித்தார்கள், இவைகளெ லிலாம் அடக்கும் படியான சிறு மொந்தை யோகையானது அண்டப்பித்திகை வரையில் போய்முட்டினது. காத்தும் துழைந்ததற்கு சந்தில்லாமையால் எல்லா ஜீவன்களும் வெந் துபழுக்கினதுகள். வேகமாய் வந்த சேனைகள் முக்கிப்போர் செப்ததுகள். அரித்துக்கவித் து தெருவி ஒருவரோடொருவர் கைகலந்து மலையும் நிலமும் கொண்டு வானரத்தலைவர் களும், ராஜசப்தலைவர்களும், புத்தம்பண்ணி ளுர்கள், சத்தப் பிரவாகமானது யானைகளை அடக்கிப்போய் போனது. வானரர்களே திரிமலையோ ராஜர்கள் பந்து போலப் பிடித்துத் துறந்தவர்கள் தகைத்திரங்களை மேகம்போலத் துறந்து செல்பவன்களாகினர். அப்படி

ரங்கள் காட்டி விழிவிழித்தபோல நகங்கிப் போனதுகள் அவைகளைத்தின்னுப்படிக்கக்வி த்தொண்டிப்போனபேய்கள்வானரங்களென்று கண்டு வாயிலறைந்து கொண்டு சப்தித்தது கள். கறுத்தறிந்தையுடையராஜசர்கள் வலி யகையில்பிடித்திருக்கின்ற வயிரவானவானர வீரர்கள் பலர்த் காரமாகப் பிடுங்கி அந்த ரா ளுசர்களையே கொன்றார்கள். வானர வீரர்க ள் கையிலெயித்த மலையையும், மரங்களையும், ராஜசவீரர்கள் தங்கள்கையிற் பிடுங்கிக்கொ ண்டி வானரர்கள் மீதெறித்துவெற்றியடைத் தார்கள். இப்படி புத்தம் நடக்கிறபோது வ ண்டிகள் மொய்த் திருக்கின்ற மாலைபயணி ந்த மார்கையுடையவனான மகாக்கண்ணனெ ன்னும் பெயருடைய இடியைப் போன்ற ப லமுள்ளராஜசன் பெரியசக்கரங்கள் பூட்டி யதெனாச், சோலைசூழ்ந்தவயர்நிலங்கன்றிறை யக் கங்காஜலம் பெருக்கெய்க்கின்ற அயோ த்தியா நாட்டை யானும்படியான, மேகம் போன்ற ஸ்ரீராமருக்கெதிராகக் குரங்குச்சே னைக எல்லாம் மாறும் படி செலுத் திக்கொண்டு வந்தான். அதைக்கண்டு இவன் இந்திரஜித்துதானோ என்கின்றபயங்கொண்டு வானரப்படை யெல்லாம் - சிந்திச் சிதறிப் போகவானரத்தலைவர்கள் எல்லாம்மயங்கிச்சு த்திரப் பிரதிமையோல அம்புகள்பட்டுமுழர்ச் சையடையச்செய்து வந்துநின்று ஸ்வரீலன் மயமான மகரத்தங்களை வண்டிகள் குடைந் துண்ணுகின்ற பொண்ணரி மாலைபயணிந்த மகாக்கண்ணன் சுந்தரப் பாகுவான ஸ்ரீராம னைப்பார்த்து நீ என்னுடைய தகப்பனாகிய கானுடைய உயிரைப் போக்கியுப் என்கின்ற பழைய பெரும்பகையானது உண்தம்பிமார் மூன்றுபேரிடத்திலும் சேராமல் உன்னொரு வனிடத்தில் மாத்திரமிருக்கின்றது, அதைஇன் றைக்குத் தீர்த்துவிடிகிறேன் என்று சொல்லு ன். அப்படி மகாக்கண்ணனாகிய துஷ்டன் சொன்ன வார்த்தையை கிர்த்திக்கு வாசல்தா னமான திருத்தோனையுடைய ஆண்பிள்ளைச் சிம்ஹமாகிய ஸ்ரீராமபிரான் நன்றாய்உற்றுக் கேட்டு ந்தானுடைய பிள்ளை உன் பிதா வைக் கொன்ற பழைய பழியை நீக்குதற்கு வந்தாய். ஆண்பிள்ளையாக பிறந்த உனக்கு அதுதருந்த கடமைதானல்லவா! வீரர்களுக்குத் தருந்த வார்த்தையே என்று சொன்னார். அப்படிச் சொல்லவே - மகாக்கண்ணன் இடியிடித்ததபோல விஸ்வானரத் தெறித்துச் சப்தமுண்டாக்கி உன்னோடு எந்தந்தை செ ய்யவேண்டிய சண்டையைச்செய்து முடித்

து எங்கோபத்தை ஆற்றிக்கொள் றுவிடுமெனெ ன்று சொல்லிச் சூழ்முழிந் தமேகமானது சண்ட மாருதத்தால் தூண்டப்பட்டு யுகாந்தகால த்தில் மேருமலையின்மீது வருஷதாளைப்பி பெய்ததுபோல ஸ்ரீராமர்மீது அஸ்திரவரு ஷங்களைப்பொழிந்தான். அவன் எய்த பாண ங்களையெல்லாம் ஸ்வாமி சில அக்கினி முகா ஸ்திரங்களை எவித் துண்டு துண்டாயிந் துதள் ளி, அந்த ஆண்டியினை வீரனுடைய மாலைய ணிந்த மார்பில் ஒரு அக்கினிப்பாணத்தைப் பிரயோகிக்க, அது அதிக கோபத்துடனே பு ருவத்தை நெரித்துக்கொண்டு நிற்கின்ற அந் த ராக்கசவீரனுடைய மார்பில் போய்ப்பா ய்ந்து நின்றது. அப்படி அம்புபாய நயிங்கா மல் செவந்த சூரியகாந்திப்பூவைப் போன்ற கண்களை யுடையவ் னான மகரக் கண்ணன் வாயிற் புகையைக் கக்கிக் கொண்டு தேவ கிர்த்தியை யுடைய ஸ்ரீராம ருடைய கவ சத்தில் ஆயிரம் வஜ்ரபாணங்களைப் பிரயோ கித்து கர்த்தித்தான். அதைப்பார்த்துத் தே வர்களுெல்லாம் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். சமு த்திரஞ்சூழ்ந்த பூமண்டலாதிபதியான ஸ்ரீராம ழுமர்த்தியானவர் நகைத்து, ஆறு கூர்மையா ன பாணங்களைப் பிரயோகித்து, மகரக் கண்ணனுடைய பொன்மயமான பெரிய தேரில் கட்டியிருந்த குதிரையின் கால்களை நறுக்கி, அவன்கையிற்பற்றியிருந்தவில்லை இர ண்டு துண்டாக்கிப் பாகுந்தலையையும் நிலத் தில்விழத்தள்ளினார். உடனே மகரக்கண்ணன் தைத்த பாண மார்பில்நிற்கவும், வாயில் ரக் தம் வடியவும், தான் வரமாகப்பெற்ற மந்திர ரத்தினாலே ஒரு க்ஷணத்திற் குள்ளாக ஆகா சத்தில் மறைந்து, மேகத்தினிடிசனையும், கா ற்றையும், அக்கினியையும், ஊழிக்காலத்தில் லோக மெல்லாம் அழியும்போது சொரிசி ரதுபோல வருஷித்தான். அப்போது அந்தக் கொடிய இடிகள்கிழுந்ததுகள். ஊழிக்காலத் தைக்காட்டிவ் விரண்டு பங்கு சண்டமாரு தஞ் சிறிக்கொண்டு புறப்பட்டது. எங்கே பார்த்தாலும் உகாந்த மேகங்கள் கல்மழை பெய்ததுகள். வானரங்களெல்லாம் அதைச் சிக்கமாட்டாமல் தாம்செய்துநின்ற யுத்தத் தைவிட்டி நாலாபக்கங்களிலும் ஓட்டம்பிடி த்ததுகள். இப்படி அஷ்டதிக்குகளிலும் பு கைமண்டி நெருப்பைக்கக்கிக்கொண்டு சிலா வருஷம் பொழிவதினால் ஆயிரங்கோடிவான ரங்கள் மாண்டுபோனார்கள். அதைக்கண்டு ஸ்ரீராமழர்த்தியானவர் இதென்னமாயமா! மகரக்கண்ணன் பெற்ற வரத்திற் பலமாவென்

து விபிஷ்ணுந் தவண்க்கேட்டு, ஸ்வாமி! இந்த மகரக்கண்ணன் செய்த தப்பாவல்லாமல் கு மெய்ச்சி, வாயுதேவனும், வருணதேவனும், அவன்கேட்டதைத் தடுக்காமல் அவன்கிட்டப் படிக்கொடுத்த தெய்வாஸ்திரத்தினுலிட்டபடி நேரிட்டதென்று சொல்லக்கேட்டு அப்படி யா? இதோ ஒருநொடியில் இவைகளையெல் லாம் மாற்றிவிடிகிறெனென்று சொல்லி, வாயு வாஸ்திரத்தையும், வருணத்திரத்தையும், யம் லொபமான கோதண்டத்தில் பூட்டி, சாமபா ணத்தோடு சேர்த்து ஸ்வாமி பிரயோகித்த மாத்திரத்தில் மகரக்கண்ணனாலே யேவப்ப ட்ட சிலாவருஷமும், காற்றும், ஆகாசத்திலி ன்றும் வெந்து பெரிய கடலில் விழ்ந்து மாண் டிபோய்விட்டன. அத்தன்மையை அந்தமக ரக்கண்ணன் பார்த்து, ஆகாசமுருவஞந் தனது உருவம்போன்ற உருவத்தை யுடையவனா கித் தான்மாத்திரம் மறைந்து கோடி கோடி யாகச் சூலங்களை வரிசைவரிசையாக எங்கும் பரப்பிவிட்டான். அதை ஸ்ரீராமர்பார்த்து, இது அந்த மகரக்கண்ணனுடைய மாயமாக் கும், என்று விபிஷ்ணுந் தவண்ப் பார்த்து, இப்படித் தன்னுடைய மாயத்தால் செய்த அவன் எங்கே பார்த்தாலும் அளவிட்டறியக் கூடாத உருவத்தை யுடையவனா யிருக்கின்றான். இதில் எந்தத்தேகம் அந்த மகரக்கண்ண னுடைய யதார்த்தமான தேகமென்று தெ ரியாதபடி மறைந்திருக்கின்றான். இந்தத் து ஷ்டன் விஷயத்தில் என்னசெய்யலாமென்று மனம் வருந்தி, அம்புபட்டவழியே சக்தியுறு ஒழுக்கும்படிநின்ற அந்தமகரக்கண்ணன் தன் னைப்போல அளவில்லாத உருவங்களை மா யையால் ஆகாசமெல்லாம் நிறைத்துவிட்டுத் தான்மாத்திர மெங்கேயோ ஒளித்துக் கொ ண்டிருக்கின்றான் என்றுணர்ந்த தேவ தேவ ராகிய ஸ்ரீராமழர்த்தியானவர் சக்தமொழு கிவருகின்ற அடையாளத்தைக்கண்டு இதற்கு நேராகத்தான் அந்த மகரக்கண்ணன் ஓளித் து நிற்கிறு னென்று அந்தவழிபாகவே சாம பாணத்தைப் பிரயோகித்தார். அப்போது அந்த மகரக்கண்ணன் தலையுந்து பூமியில் வந்துவிழ்ந்தான். அப்படிச் கூரியதா யிடியைப்போலப்போன பாணத்துடன் அந்த ராக்கசனுடைய தேகமானது மேகத்தைப் போல சக்தவெள்ளத்தைப் பொழிந்துகொ ண்டு பூமியில் வீழ்ந்தமாத்திரத்தில் அவரைச் செய்யப்பட்ட மாயையானது சூரியனுதய மா யிருனையெல்லாம் நீக்கினகாலத்தில் நித் திராகெட்டு அத்துடனே கணவும் நீக்கினது

பொல மாயித் துவிட்டது. இப்படி மகரக்கண்
வன் மாயாபடிமன குருங்கண்ணனவன்
பனன் அழகியகொழுகப்பட்டபடி தோருடனே
கொடைக்காலத் தோளூரியதற்குமேவ தோ
ந்துக்கற மேகத்தொடையாப் பாண தேககாந்
தைய யுடையவனும், அக்கியிழகாலுதிரங்க
கொப் பொழிந்து கொண்டி சண்டமாருதக்
காறுதலின்பால் ரணகலத்தில் வந்தெறிந்
தான். அவனுடனே பிரிந்த காமத்திரிதை
மகாலா தந்தாயி யித்தபுத்தவகுண தனனே
வந்த வணரத்தச்சுவந்தெறித்தான். அப்
படியிருக்கமுன்புநின்ற தித்கும்போது அந்
தொருபுத்த கண்ணன் விஸ்வி வயாத்துக்
ருகத் தோணி செய்து, அந்தக் பாண
கொடி உழிந்த நீக் கொப்பாக தளம்மிது
பரமொயித்தான். அப்போது சிம்மந்ததுக்
கொப்பாக ரணாங்கத்தில் நியிந்திருந்த அந்த
தளம் ஒத்திண்டமாமரத்தையிடுங்கி அவ
ய்க்கிட்ட பாணங்கொ யெல்லாம் பொடிப்
பொடியாக்கினும். மறுபடியும்நீதக் குருதிச்
கண்ணன் தளங்கையிடுகருந்த மராமரத்தைத்
தளம்மிதுண்டாகப் பாணங்கொனும் தறித்து
யிட்டான். அப்படித் தறித்துவிட்டபின் அந்
தக் கொடியவையிப் பார்த்து, தளனெய்க்கற
வணரவந்திதன்மார்பை வளாத்துக் குறுக்கி
வணைப்போலக் காணப்பட்டி, அந்தக்குரு
துகண்ணனுடைய சிசுமேம்பாயிந்து கு
றித்தான். அந்தக்கண்ணி தேவர்களுல்லாம்,
நீக்குகளுக்கு செவிப்பயிப்படியார்த்தார்கள்.
என்கிற அக்கண்ணியின்மேல் இத்திரதனு
ரை தாட்டினும்போல அந்த காத்நிரமான
தோத்தையுடைய குருதிக்கண்ணன் சிரமீது
நின்ற அழகுள்ள தளனுணவன் ரத்தம்ஒழுக
வும், அந்தராகுகளுடையவனியகண்ணனும்
புடும், செவினிலும், மூளை வடியவும்,
சுவந்தல கக்கொய் தெரியவும் காலகளால்
உயர்ந்து அந்தக் குருதிக்கண்ணனைப் பூயி
துத்தபடிக்கொள்ளும்.

அவ்வந்தமாந்திரமே அக்கினிக்கொழுந்
தோருடையபாண கண்ணியுடையவகுண
ககலவனது மதுராகுகசுவிரன் கையில்
யொழித், அட்டப் படித்துக்கொண்டு வெந்
தகாலுடைய தோருடனே வந்து, அடா !
வணக்கம் ! எக்கே தட்டிப் போகின்ற யெ
ய்க்க காத்நிரபாது மேருபருவத்திக்குக்
சுமமான வகலையுள்ள பனசென்னையப்
வணரவிரன் அந்தக்கருக் கேதிப்பாட்டி
தான். பார்த்தமாத்திரதன் அந்தப்பனசன்
தோனிலும், மாண்டிதுத், கத்திக்குணமான

பாணங்கொப்பொறுக்கியெழுத்து, இடிக்கொ
ப்பாகப் பத்தம்புகளைப்பதியும்படி அழுத்தி
கூண். அப்படி யெய்தமாத்திரத்தில் அக்கினி
யில்தெய்கொரிந்ததுபோலக்கொப்பங்கொண்
யி ஒருகண்ணத்துக்குள்ளாக அந்தச்சங்கனென்
பவனாத் தேனோயி அக்கினும். அப்படிதுக்
கினவுடனே அந்தச்சங்கன்தேனாவிடயுக்கிழே
குறித்தான் அப்படி குறித்த அவனுடையமேரு
மலைக்கொப்பானதோற்றத்தையுடைய சிரசி
ய்மீது அந்தத் தேனாக்கொண்டி டோதினும்.
அதுபடியி் கிழேவிழ்ந்த அந்தச்சங்கன் ஆகா
கத்திர்பாய யத்தனித்தபோதுவயிரத்தோளை
யுடைய பனசன் அந்தச்சங்கனுடைய ரக்த
த்துடனே உயிருஞ்சொரும்படித்தள்ளிக் கா
லாந்துகைத்துக்கொன்றான். இப்படி பூலோ
கசக்கரவர்த்தியாடிய தசரதமஹாராஜர் பூத்
திராடிய ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பா
ணங்கொனும், வானரச்சேனைகள் பிரயோகி
த்த மராமரம் மலைகள் இவைகளினாலும், ரா
வணனும் ஏவப்பட்ட பத்துவெள்ளக் கு சேனை
யும் மாய்விப்போனதுகள். அவர்களோடுகூட
மாளாதவர்களான ராவண தூதர்கள் நிராயுதர்
களாய் இந்தச் செய்தியைச் சொல்ல ராவண
விடத்திற்கு ஒடினார்கள்.

மகரக்கண்ணன்வதைப்படலமுற்றிற்று.

பிரம்ஹாஸ்திரப்படலம்.

அந்தத் தூதுவர்களால் கரணமகனுை மக
ரக்கண்ணன் மடிந்ததையும், குருதிக்கண்ண
ன் தளனூல் தலை தெறித் திறந்ததையும், சங்க
னென்பவன் பனசனூல் மாண்டதையும், மற்
தப்பத்துவெள்ளச் சேனையும் பூமிக்குப்பார
மாக நிலலாமல் மாண்டு போனதையும் சொ
ல்லக்கேட்டிச் சாந்திரதெறித்தவறினவனுை ரா
வணன் சித்திரமாக என் குமாரனுை இத்திர
ஜித்துவை அழைத்துக்கொண்டி வாருங்களு
வது அதுபயினும். அவர்கள் போய் ஐயா,
இத்திரஜித்துவே! உன்னுடையதப்பன் ராவ
ணைவான் அழைக்கியிரு னென்றதைக் கே
ட்ட ராவண குமாரன், நிரண்ட தோள்களையு
டைய ராட்சசயிரர்கள் போனவர்களுல்லா
ம் மாண்டிப்போளுர்களோவென்றான். உண்ண
யல்லாமல் அனுப்பினபின் திரும்பிவரத்தக்க
வர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள். அவர்க ளெல்லா
மாண்டிப்போய் விட்டார்கள் எய் துர்கள். அ
தக்கேட்டி அக்கேவகமாகத்தக்கியதானிட
த்தக்குச் சித்திரமாகவந்து ராவணனைவணங்கி

ஐயா, பிரதாப லங்கேஸ்வரா! உன்பிள்ளை
ளிய்வளவு வேகத்தில் மாண்பு போராளிகளே
யென்று உணக்குக்கொஞ்சமாவது மனவருத்
தமுண்டாக வில்லையே! குரங்குகளைத் தவிர
ராணசூரிகள் மாண்டுக்கிடந்ததை நீபோயின்
றாவது ரணக்களத்தில் பாடும், இனிக் கணத்த
குண்டலங்களை யணிந்த சீதையும், தேவர்க
ளும், காணப்போகின்றார்கள். என்று சொல்
லி வலம்சுற்றிவந்து வணங்கி ஆயிரஞ் சிங்கங்
கள் பூண்ட ஆகாசத்தையளாவிய பொன்மய
மான கொடித்தேரிலேறிப் போர்ப்பறைமு
ழங்க ரணக்களத்தை நோக்கி இந்நிரஜித்துப்
புறப்பட்டாள். அவளுக்கு உதவியாக அறு
பதுவெள்ளம் ராணசூரிகளையும், யானைக்
கூட்டங்களும், தேர்களும், குதிரைகளும்,
பெருங்கூட்டமாகக் கூடினனாகள். உறுமி,
திமிலை, மணி, பலகை, பெரும்பேரிகை,
பம்பை, ஜெயபேரிகை, தாளம், தாளை,
டக்கை, உழிச்சுக்கை, புல்லங்குழல், யானை
ணி, ஊமைச்சகடை முதலிய வாத்தியங்கள்
ஒலித்தன. யானைமேற் பறையும், பக்கமணி
களும், சமுத்திரம்போலக் கோஷித்தன.
குதிரைக் கிண்கிணிமாலையும், தேர் மணிகளு
ம், பிருதுக்கொடி மணிகளும், சேனைகளு
டைய வீரகண்டைகளும், வெற்றிமாலையு
ளும், ஆகிய இவைகளின் முழக்கமும், கேட
சங்கள் ஒன்றுடனொன்று படுமோசையும்,
ஆகாசத்தையெல்லாம் கடல்வளைந்து இரைத்
தாற்போல முழக்கொண்டனாகள். சங்கோ
சையும், குழலொலியும், ஒலிமிருந்த எக்காள
த்தொனியும், சிறுசின்ன நாதமும், ஊதுகுழ
லின் ஆரவாரமும், சிம்ஹங்களின் கர்ஜனையு
ம், குதிரைகளின் அனுமானிப்பும், தேர்களின்
அதிர்ச்சியும், யானைகளின் இரைச்சலும், மே
க முழக்கத்தோடு மாறுபட்டிருந்தன.—
வில்லிவெளியும், வீரர்கள் சப்திக்கின்ற வீர
அழைப்பின் ஒசையும், வீரர்கள் அதட்டிப்
புரவாரிப்பும், வீரர்கள் பேசும் வார்த்தையி
ன் அதிர்ச்சியும், சுவாசம் விழிப்போது பேசு
ம் சத்தமும், திரண்டதோள்களைக் கொட்டு
கின்ற பேரோசையும், காலால் பூமியைத்தட்
டுகின்ற அரவமும், சமுத்திர இரைச்சலையு
மறைத்துவிட்டன. நான்குபக்கங்களிலுமுள்ள
நான்கு சமுத்திரத்துக்கு ஒப்பான ராணசூ
சேனைகள் நடப்பதினால் பூமியிலிருந்த மே
லெழுந்த தூளியானது ஆகாசத்தின்மேல்
தாண்டிப்பறந்தபடியால் அதைப்பார்த்துப்
போகாதந்தக் கடலின்மூல்க்க் கனித்திருக்கி
ன்ற தேவஸ்திரிகளுடைய பாற்கடலுக்கொ

ப்பாடிய சண்டளி விழுந்தது கண்ணாரானது
பெருக்கெடுத்தது. ஆயிரங்கோடி வீரர்களானது
தேர்களிரகமண்டலங்களுக்கொப்பாகாதந்த
நிவரத் தேவர்களை நயங்கச்செய்த இந்நிரஜித்
து ஒரு பொலியமாய்க் தேரிலேமேலேறித்
தொண்டி, எல்லாக்கிரவாங்களுக்கும் சுற்றிநிற்க
நடுவே பிரகாசிக்கின்ற நாயகச் சூரியனைப்
போலக் காணப்பட்டி, ரணக்களத்தைவந்து
சேர்ந்து, தன்சேனையை அன்றில்பக்கியப்
போல, இரண்டிசிறகு ஸ்தானத்திலும், முகஸ்
தானத்திலும், நெத்திரஸ்தானத்திலும், கண்
டஸ்தானத்திலும், நெஞ்சஸ்தானத்திலும்,
பாதஸ்தானத்திலும், நகஸ்தானத்திலும், வா
ல்ஸ்தானத்திலும், கிரமமாக நிறுத்தி, அணி
வகுத்துத் தான் கருப்பஸ்தானத்தில் நின்று
முன் தேவெந்திரஸ்தோற்றாக் காணிக்கையா
கக் கொடுத்தவிட்டுப் போனதும், சப்தச
முத்திரங்களினுடைய பலத்தை யொடுக்கி,
உகாந்தகாலத்தில் சப்திக்கின்ற பெருங்கோ
ஷ்டத்தைத் தன்வயிற்றில் அடக்கிக்கொண்
டிருக்கின்றதுமான வலம்புரிச்சங்கைக் கை
யிலெடுத்தித் தேவர்களெல்லாந் தலைவெடித்
துப் பயங்கொள்ளும்படியாகவும், அஃதி
திக்குஞ் செவிப்பிடும்படியாகவும், ஊதினான்.
அந்தச் சங்கத்தொனியைக் கேட்டு, வானரக்
கூட்டமெல்லாம் பின்னிடந்து சிம்ஹநா
தங்கேட்ட மிருகங்களெல்லாம் இருந்தவிட
ந்தெரியாம லோடிப்போய் விவதுபோல
ஒடிவிட்டன. அத்தருணத்தில் இந்நிரஜித்
து பார்வையை அர்த்தபாகத்தில் வகித்திருக்கி
ன்ற ருத்திரமூர்த்தியின் மேருவில்லுக்குச்
சமமான தன்வில்லைவளைத்துக் குண்டங்கா
ம்பண்ணினான். அந்த முழக்கத்தைக்கேட்ட
வானரங்களுடைய செவிகள் கிழிந்தனாகள்.
நெஞ்சம் பிளந்தது. ஒடிவிடும்படிச் சால்
கள் யத்தனித்தனாகள். கையில் பற்றியிருந்த
மரங்களும், மலைகளும், தழுவிய விழுந்தது
கள். தேகமெல்லாம் நடுக்கமடைந்தது. வா
யெல்லா முலர்ந்து போனது. தேகமயிர்க்
கூர்ச்செறிந்தது. இவனுலையெல்லவோராமன்
றிறந்துபோனோம் என்று சொல்லிவிட்டுச்
சூரியபுத்திரராகிய சுக்கிரவ மஹாராஜரும்,
வாயுபுத்திரராகிய ஆஞ்சநேயரும், அங்கதகு
மாரரும், ஸ்ரீராமச்சத்திரரும், இளைய பெரு
மாரும், சூரியசமாணமாகிய திருவடிச்சுவட
னந்த கிரீடதாளியாகியவிழிஞ்ஞடி வால் முத
லாகிய வீரர்தவிர மற்றவானரங்களெல்லாம்
ஒட்டம் பிடித்தார்கள்.

இப்படி வானாத்நிலவர் நீலலாக வானர
சேனா சமுத்திர மானா கையுடைந்தோயி
ம் வெள்ளம்போ லோட்டமெய்க்க, ஊழிகா
ல் சமுத்திர ஓலையப்போல ராணசேனா
வீரர்கள் வீரகீர்த்தியெய்து தான்கு திசை
கையு முடிந்தோன்யி ரணக்களத்தில்திம் றார்
கள். அப்போது ஸ்ரீராமமூர்த்தியும், லக்ஷ்
மணப் பெருமானும், மேரு பரிவதத்தைத்
தோற்கடிக்கத்தக்கவரான வெற்றிமாயையத்
தரித்த ஓஞ்சேனாயர் திருத்தோளின் மீதும்,
ஆகாசகுமாரருடைய புங்கவனின் மேலுமா
க ஆகாசாணந்திதழ்ச் சருடவாழ்ஞாருடான
மழநாய்கிலுவும், விருஷிபவாழ்ஞா ருடா
ன குத்திரமூர்த்தியும், கையின் வில்லையுடை
யவர்களாய் ஊழிகாலத்தில் நிற்கின்ற தோற்
தாயைப்போலஅதி உயிரகோபோத்திபிதர்
களாய் நின்றுள்ளனர். நீலம்முதலான வானரப்
பெருவீரர்கள் ராணசேனர்களை எதிர்த்து விரு
ஷிக்கொடியும், மலிகொடியும் கையிற்கொண்டி
ப்போசெய்ய யத்தவித்தபோது, இந்தப் பூ
லோகத்தையும் தேவ லோகத்தையும் காத்து
வந்த தோதமஹாராஜ புத்திரரான ஸ்ரீரா
மரத்திரமூர்த்தியானவர் இன்மேல் நடக்க
ப்போகிற காரியங்களை யாலோசித்து அந்த
வீரர்களைத்தடுத்த உங்கன்மீது தேவதாஸ்தி
ரங்களை அந்தத்துண்டின் பிரயோகிப்பானே
யானால் நீங்கள் அவைகளைத் தடுக்கவல்லவர்க
ளல்ல. அவைத்தடுப்பதற்கு எங்கனிடத்தில் வி
டப் விடப் நீங்கள் பின்னால் சந்தேகின்று அ
ந்தப்படைகளை தாங்கள் செய்கிற எங்கள் வி
ல்வல்லமையப்பார்த்துக் கொண்டிருங்க
ளென்று நீயித்தார். அவர்களும்கவரருளு
ட்பாட்டிப்படி நின்றுள்ளனர். பிறகு ஆணதயர்
கையிற் சிறந்த ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க ளிரு
வரும் ராணசேனருடைய தோன்மீதும், குதி
காசனமீதும் மூடப்படாமணிந்த யானைகளி
ல் மீதும், ஊழிகால இருட்டை யொத்த ரா
ணசேன மீதும், அதேக பாணங்களைப் பிர
யோகித்தார்கள். அவர்கள் வில்லி லிருந்தும்
பறப்படுகின்ற ஓடிக்குச் சமமான பாணவ
ருஷிக்களைக்கொடி தேவர்களும்த் திட்டிராமை
படைத்து போனார்கள். அப்போது வீரர்க
ளுத்திற் சிறந்த வீரனான இந்திரஜித்த தோ
ன்மேலானவன் மிகத்தப்படியே நின்று சே
னைகள் மடித்து விழுக்கதையும், அப்படியு
மறித்து பிணங்களை விழுந்திடக்கூற முடியா
யப்பார்த்தான். மறுபடியும் தீதாமலக்ஷ்
மணர்களுடைய தோன்மீதும் வல்லமைய
யுடைய சேனர்கள்

தென்னும்புத்தலக்ஷணத்தைப்பார்த்தான்யா
னைகள் பட்டுப்போனதொன்றோ என்றான். ரத
ங்கள் முறித்து போனதோ என்றான். அ
ணிவருத்து அளவுசெய்து வந்தசேனைகளெல்
லாம் மாண்டிப்போனதுகளோவென்றான். இ
ப்படி இறந்து போனவர்களைத்தூக்கக்கொ
ண்டி போகிறதற்கும், ராணசேனர்கள் வேறே இ
ல்லையோஎன்றான். ஆகாசபரிபந்தமாகப் பி
ணமலிகளாகக்குவிந்து போனதைக்கண்டும
திமயங்கிஇங்கேசெண்டை செய்கிறபேர்களிரு
வர்தானே ஆனா லிறந்துபோகின்ற சேனைக
ளைப் பார்க்கும்போது யதார்த்தமான தம்
முடைய அறுபது வெள்ளஞ் சேனையையும்
உயித்துக் கொல்லுகின்றார்களோ! அல்லாவி
ட்டால், தங்கள் நீண்டவில் வல்லமையால் மா
றும்படி பெய்து கொல்லுகின்றார்களோ! எ
ந்த இந்திரஜாலஞ் செய்கின்றார்களோ! என்று
வாய் பிதற்றிக்கொண்டி பாணவருஷங்களைப்
பார்ப்பான். அதனா லொழுதுகின்ற ரத்தநூ
களைப்பார்ப்பான். ஆகாசத்தை முட்டிக்கிடக்
கிற பிணமலிகளின் உயர்வைப்பார்ப்பான்.
யானைத் தந்தங்கள் அறுப்பட்டு அவை
களில் நின்றும்உதிர்ந்த முத்துக் குவியல்களை
ப்பார்ப்பான். மாண்டிக்கடக்கின்ற யானைக்கூ
ட்டங்களைப்பார்ப்பான். அந்தஸ்ரீராம லக்ஷ்
மணர்களுடைய ஆட்கிய திருத்தோள்களைப்
பார்ப்பான். பக்கங்கள் லிருக்கிற மலிகளை
ப்பார்ப்பான். அவைகளைப்போல ஆகாசவ
ளையிலுந் குவிந்து கிடக்கின்ற ராணசேனரு
டைய தலைகளைப்பார்ப்பான். அந்த இரண்டு
வீர சிம்ஹங்களுடைய பாணவேகங்களைப்
பார்ப்பான். அந்தப் பாணங்கள் பட்டு ஆக்
கினிப் பொறிக்கைச்சிந்தி முறித்துகிடக்கின்ற
ராணசேனருடைய ஆயுதப்பறிகளைப் பார்ப்
பான். வில்லுகளைப்பார்ப்பான். அந்த வில்லி
ய் தாணிலிருந்து புறப்படுகின்ற இடியினோ
சையைச் செவியினாலே கேட்பான். ஆயிர
த்தேர்களையும், போர் செய்கின்ற யானைக்கூ
ட்டங்களையும், வெற்றிமாயையத் தரித்திருக்
கின்ற குதிநாத்தொகைகளையும், ராணசேனரு
டைய ஆயிரத் தலைகளையும், சமுத்திரத்துக்
கொப்பான ஒழுதக்கூட்டங்களையும், துண்டு
துண்டாகத்தண்டிப்பித்தமதுவேகங் குறை
யாமல் அப்பறமும் போகின்ற பாணங்கள்
னுடைய சத்தியை ஒச்சரியப்பட்டுப் பார
்ப்பான். அப்படிப்பட்ட பாணங்களுக்கு இ
வ்வெவ்வெவ் வணக்கில்லாத விசாலத்தொ
கையைப் பார்ப்பான். அறுபதுவெள்ளமான
ராணசேனர்க ளுடைய வல்லமைக் கிசைந்த

படி எதிலும் நவைகளும், எப்பிலும் நவைகளும், கொள்கின்ற நவைகளும், எற்றுமில் நவைகளு மாண ஆயுதங்களெல்லாம் பெருங்காடி வெந் ததுபோலச் சாம்பலாய்ப் போனதுகளே யல்லாமல், அந்தவிரர்களுக்குச் சமீபத்திற் றும் போகாத வண்ணத்தினைத் தன் மனப்பூர்வ மாய் ஆராய்ந்துபார்ப்பான். வயிற்றைப் பி சைந்து கொண்டு ஓடிவந்து தங்கள் தங்கள் நாயகர்கள் மீது அவரவர்களுடைய மனையா ட்டிகள் ஆகாசத்தில் செல்லுகின்ற மேகங்க ள் பூமியில் வீழ்வதுபோல வீழ்ந்து அழுது குறையுமின்ற கூட்டங்களைப் பார்ப்பான். பற் றிக்கடித்து இடிதயப்போலச் சப்தத்தை யுண்டாக்குகின்ற பிளந்த வாய்களோடு கூடிய தலைகளில்லாத முண்டங்கள் கூத்தாடுகின் றதையும், பருந்துமுதலிய பகலிக்குட்டங்க ள் பூமியி லிறங்காமல் ஆகாசத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கின்ற விதத்தையும்பார்ப்பான். அங்கதகுமாரர்கள் அநேகம்பே ரிருக்கின்றா ர்களோ! என்பான். ஆஞ்சநேயர்கள்இந்தலோ கமெல்லா மிடமில்லாமல் நிறந்திருக்கின் றார்களோ! என்பான். இந்த மனிதர்களைங் கே பார்த்தாலும் அங்கே யிருக்கின்றார்களே இரண்டுபேர்தானோ! அநேகம் பேர்க ளுண் டோ! என்பான். ஆண் சிங்கங்களுக்குச் சம மாண அந்த ஸ்ரீராம லக்ஷுமணர்களுடைய வேகமார்க்கத்தை இன்னபடி யென்று தெரி யாதவகு, ஆரவாரிக்கின்ற தேவர்களைப்பா ர்ப்பான். அந்தத்தேவர்கள் வருஷிக்கின்ற பு ஷ்ப ப வருஷிக்களைப் பார்ப்பான். தனக்கு இ டந் துடிக்கின்ற தோளைப்பார்ப்பான். பார் த்தபார்த்த திக்கிலெல்லாம், பிணக்காயிகள் பரவி நித்திகின்றதைப் பார்ப்பான். அடித்துக் கொண்டு போகின்ற ரக்த ஆற்றினோடு யானை ப் பிணங்கள் மிதந்துபோகின்றதைப் பார்ப் பான்.

இப்படி இந்திரஜித்துணக்குத் துணையா கவந்த அறுபது வெள்ள ஞ்சேனையும், அழிந் துபோனதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு நித்க வும், ஆயிரங்கோடித் தேர்வீரர்கள்தவிர மற்றவர்களெல்லா மாண்டுபோனதைக் கண்டும் அந்த இந்திரஜித்து நாக பாசத்தால் கட்டின பபத்தினும், ஓடிப்போன வானர்கள் மனங் கலங்கிமறுபடியும்வந்து ரணக்களத்தைச்சே ராமல் அங்கங்கே சிதறி நின்றார்கள. ராஜாச தளத்தின் அறுபதுவெள்ளச்சேனையும் மடிந் து ஆயிரகோடித் தேர்வீரர்கள் மிகுந்த வல் லமையோடுவந்த போர்க்கோலத்தைக்கண்டு அதுமானவர அனாவிடமுடியாமல் பூரித்த

தமது திருத்தோளைத் தட்டிக்கொண்டு வீர அஷ்டகாசஞ் செய்தார். இடிக்கொப்பாயை அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுச் சினதேர்வீரர் கள் தெரில்நின்றும், முர்ச்சையாய்ப் பூமியி ல் வீழ்ந்தார்கள். சில ராஜாசர்கள், கையினு ள்ள ஆயுதங்களைக்கீழே எறிந்துவிட்டுப் பாத சாரியாக ஓட்டம் பிடிக்க யத்த வித்தார்கள். மதில்களால் சூழப்பட்ட லங்கா பட்டணத்தி லுள்ள ராஜாசர்களும் இந்தக் கர்ஜனையைக் கேட்டு ரக்தங்க்கிக்கொண்டு உயிர்தோர்ந் தார்கள். இதைக்கண்டு மேகத்திலும் கரிய மேனியை யுடையவனான இந்திரஜித்து அவ ர்களைப்பார்த்து ஓகோ! நீங்கள் பயந்துபோ னீர்கள். இப்போதே போய்விடுங்கள், இந்த கர்ஜனையைக்குப் பலவீனப் படத்தக்கவர்கள் இனி பெப்படி கொடிய யுத்தஞ் செய்யப் போகிறீர்கள். நீங்களும் முன் னிறந்துபோ ன அந்த வீரவாய்க ளுடனே இப்போதே மாண்டு போனீர்கள்போ லானீர்கள் என்று கோபித்துக்கொண்டு தனித்தேனா யுடையவ னாக ஸ்ரீராம லக்ஷுமணர்களமே லெதிர்த்து வந்தான். அதைக்கண்ட ஆயிரங்கோடித் தேர் வீரரும் கர்ஜித்துக் கொண்டு நெருங்கிப் பூமியுங் கழிந்துபோய்விட்ட தென்னும்படி யாகவும், திக்கஜங்கள் தலைநிங்கி மயங்கிப் போய்விடவும், ஆகாசநக்ஷத்திரங்கள் உதிர்ந் துவிடவும், தேவர்கள் மனந் திகைக்கவும், ரணரங்கத்தில் வந்து நிய்ந்தார்கள்.

அப்போது, மஹாசாதுரிய வாசகரான இளையபெருமான் மேகத்திற்குச் சமமான தாதுர்த்துவ முள்ள திருக்கைகளை யுடையவீ ரசிம்லமான ஸ்ரீராமச்சந்திரப்பிரபுவைம ஸ்கரித்துநின்றகொண்டு விண்ணப்பம் பண் ணிக்கொள்ளுகின்றார். ஸ்வாமி! உலகத்தா லெல்லா மிவன் வெற்றிப்பெற்றதாகவும், இவ னுடைய நாகபாசத்தாற் கட்டுண்டு அடியே ன் தோற்றுப்போனதாகவுஞ் சொல்லிக்கொ ள்ளாகிறார்கள். யதார்த்தமாய் அடியேனும் இஃபதபந்துக்களான இவர்களை காக்கவும் லை, இந்தச்சண்டாளன் கட்டின பொய்க்கட் டை நீக்காமலும் போனேன். இவனேயேயித் து வெற்றிகொள்ளாமலும் நின்றுவிட்டேன். இவனுயிரையும் போக்காமலுமிருத்தேன். இ து எப்போதுந்திராத வசையாயிருக்கின்றது ஆதலால் இந்திரனுக்குப் பகையாயியான இ வனுடைய தலைய அடியேனுடைய பாண மானது அந்தரத்தில் அறுத்துத் தள்ளாமற் போமேயானால் அடியேனே யெல்லாத் துட் டர்களுக்குள்ளும் முதலிடம் பட்டனாகும்

மணித ஸெவாரிதும் கலாபி பட்டவனும்
ஆரம்பவே. ஸ்வாமி! ஸ்வரீன ஸ்ரீதன்
பாமணிய யணிந்த திருவாகனையும் அழகி
ய திருத்தொடர்வோய் முடைய தேவரீர் சந்தி
தருப்பாகவே இந்தத் துர்மாரீக னுடைய
தலைய அடியேயுடைய பாணத்தாலறுப்
பெறுதலு, அடியேன் அடிமைத் தொழிலும்
நிற்ப்பதற்காதும். இந்தப் பெரிய ஸோக
தலையெல்லாம் பார்த்து நிற்கவும் அடியேனு
டைய பாணமானது இவனுடைய தலையை
அறுக்கவும் போகுமானால், தேவரீருக்கு அ
டியேன் செய்த தீயெகாமிய கைவீரிய பிர
யோகனையெல்லாம் ஸோகத்திற்கு உதவாமற்
போவதென்று என்று சபதஞ் செய்தார்.

அப்படி மஹாவிதரான தீனியபெருமா
ள் சபதஞ் செய்யவே தேவர்களெல்லாம் எங்
கள் மனவருத்த மெல்லாம் தீயின்குமென்று
தந்திக்கொட்ட மிட்டார்கள். சமஸ்தமான
ஸோகங்களும்கூட பதார்த்தங்களும்
ஆரவாரத்தினால் தல்ல தரும தேவதைபு
யெல்லாம் விசுறி யொலித்தது. யமதர்மமரா
ணம் செவ்விக் கொட்டிக் காங்கித்தான்.
ஸோகமான மலாயோல்த திருக்கண்களை
புடைய ஸ்ரீராமபிரானம் புன் சிரிப்புள்ள
தீருகத்தெய் தம்பி! இனியவனே! நீ இங்
வளவு சூறானத்தினால் இந்தச் செய்தை
யைச்செய் - ஏற்றிக்கொள்வாயேயானால்,
சுந்தராகத்தாவாயிய ருதிசர மூர்த்தியும்,
தலக கி தாவாய உபேந்திரதாதும், த
ககர் தொழிலால் வியாத்திரகனாட்பி பேர
கிட்டபட்டவர்களுவர்களால் இனி பெய்னத
பட்டபொருத்தது. என்று ஆசிரிவந்த ஸ்ரீச
கமரவந்தித் திருக்குமாரனாச் சாட்டிதாங்க
மாகு தொட்டன் சமர்த்தித்த, ஸ்வாமி!
இதன் தேவகோடித்தேவர்களால் சூழப்
பட்ட திராசகாசு கூட்டத்தை இதோ
பார்க்குவிடுகிறேன். சற்றே தேவர் கடா
காந்தருகவிடிற விண்ணப்பஞ் செய்த
வம்பு பாகத்தொடித்ததுடனே புறப்பட்
பார். அப்போது அங்கதருமாரீ நிறைய
பட்டோக கி தித்தான். அதைக்கேட்டு மே
கட்டவெல்லம் சித்தி உதித்தபொய்விட்ட
ன. இந்தத்தித்தித் தேரித்தபுட்டியுத்த
கட்டித்தும் தக்கமடைத்ததன். ஸ்ரீரம்பி
பட்டிதாடைய பாஞ்சுவிடத் தொனிய
பயோகச் சமத்திராடத் துரவாத்தது. இப்
படி தீனியபெருமா டதாங்ககித்த
புத்தத்தித் தமார்த்தத்தித் - உருவமது,
கக்கம், சட்டி, தோட்டி, தித்த டட்டி

தண்டாயுதம், வேலாயுதம், முகண்டி, சூலா
யுதம், கைவேல், அம்புகள், கண்ணக்கோல்,
இவையுதவிய ஆயுதங்களையெல்லாம் மேக
வருஷத்தினு மிருமடங்காக ராணசரீகள்விசி
யெறித்தார்கள். அப்போது வசந்தகாலத்துக்
குரிய மல்மதறுத்தொப்பான சுத்தரமுள்ள
ஸ்ரீராமாதுரர் பிரயோகத்த பாணவேகத்
தால் ஆகாசத்தைத்திரங்கெல்லாம் ஒருமிக்க
உதிர்ந்துவிட்டதுகள். மேலுலகமும், கீழுல
கமும், மறையும்படி வந்த அந்த ஆயுதங்க
கெல்லாம் துண்டிதண்டாய் முறித்து விழ்
ந்ததுகள். ஒருபாணப்பிரயோகத்திற்கு ஆயி
ரத் தேர்கள் அச்சமுறிந்து விழ்ந்ததுகள்.
அதிப்பூட்டிய ருதிநாகெல்லாம்மாண்டது
கள். சாரதிசருமிந்தார்கள். ரதிகர்களுந் த
லையு பட்டார்கள். ஸோகமெல்லாத் தியும்
படி தெருப்பும், புசையும், மேன்மேலும்
பொங்கினதுகள். தேர்த்தட்டின் அடிமுறிந்
துவிழுந்ததுகள். தேர் வண்டில்கெல்லாம்
அச்சமுறிந்து போயினதுகள். அம்புகள் பூ
ட்டிய வில்லுகள் ஒடிந்ததுகள். தேர்க்குத்
துங்கால்களும், ரதிகர்களுடைய மார்புகளும்
பிளபி புண்டதுகள். பிளுதுக் கொடிகள்
அடிந்ததுகள். குடைகள் கிழிந்ததுகள். வெற்
மிவீரர்களுடைய முடிச ருடைந்ததுகள்.
பேரிகைகள் பீறுண்டதுகள். மேகங்களெல்
லாங் கரிந்துதிர்ந்ததுகள். கிண்ணபின்னப்பட்
புத்தலைகால்தெரியாமற் போனபடியால், இ
வைகள் தேருறுப்புகள், இவைகள் தேர்க்குதி
கைகள், இவர்கள் ரதிகர்கள், இவர்கள் காலாள்
கள், இவர்கள் சாரதிகள், என்று வேறுபா ட
தித்தது ஏனாமற்போய்விட்டது. தகப்பன்
மார்தேரில் பிள்ளைகளுடைய தலைகிடந்த
துகள். பிள்ளைகள் தேரில் பிதாக்களுடைய
தரைத்தலைகள் விழுந்ததுகள். சில தலைகள்
ருதிப்பிழிந்து அம்புடனே அந்தர மார்க்கத்
தில் பறத்தபோலதுகள். சிலதலைகள்செவந்
த ரத்தலுத்தில் அம்புபாய்ந்தபடியே கொம்
பக்கொழுத்திரத்தில் திரிவதுபோல ஒடின.
துன்பமாவையயணிந்த பேரியகைகள் அ
ம்புறுத்தனியில் நீங்கும் எடுக்கிற அம்பு
களுடனே அதுந்ததுகள். விலகப்பிடித்தப
டியே இடதுகைகள் அதுந்ததுகள். கூர்மை
யான பாணங்கினால் அறுப்பட்ட வைக
ளும், மடியப்பட்டவைகளுமான கொடிக
ளும், குடைகளும், மற்றவைகளும், விகால
மான கட்டிக்கொப்பான சத்தவெள்ளத்தில்
பகல்கட்டங்கள் படிவதுபோல மிருத்த
துகள். யானைகிமிமேற் தவிசுகளும், அம்

புகளும், தேர்களுக்கும், வளைகின்ற பெரியவிலி
விடர் முதலான ஆயுதங்களும் கொடுக்கும்
விருகங்களாகவும், இறந்த ராக்கசர்களுடைய
கண்களாகிய அக்கினியிற் பாகமான பிணங்க
ளைப் பேய்க்கூட்டங்கள் சந்தோஷித்துடன்
எடுத்தெறிந்து விழுங்கினனாக. லக்ஷ-மண
ருடைய பாணங்கள்பட்டுச் சில சில தேர்
கள், வண்டிகள், சில சில வண்டிகள் போன்ற
து கிதறிப்போனனாக. கயிற்றிற் கட்டிய
குதிரைகள்மான்யி பூமியில் தலிதழாய்ப் புர
ண்டிவிழுந்தனாக. சில தேர்கள் ரதிகளும்,
சாரதியுமடிய வெறுமையாய் ரணக்களத்தில்
ஒடித்திரிந்தனாக. சில ரதங்கள் பிரகாசிக்கி
ன்ற ரத்தினங்கள் ரத்த வெள்ளத்துடன் சேர்
ந்து செவந்த கிரணங்களை விசகின்றதொல்,
அளவில்லாத பந்துக்களுடனே ராக்கசதுஷி
டர்கள் எல்லாம் துக்கப்பட்டு மயங்கும்படி
அக்கினியில் வெந்த லங்காபட்டணத்தின் மா
ளிகையைப்போ விருந்தனாக. இப்படி இ
ருக்கின்ற காலத்தில் ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தி
யும், அஞ்சநேயனாகச் செலுத்திக்கொண்டு
வந்து தம்முடைய கோதண்டத்தைவளைத்து
ச் சோனாமாரியைப்போல அஸ்திரப்பிர
யோகஞ்செய்தபோது, தேவலோக விமான
ங்கள்பூமியில் விழுந்துமுறிந்ததுபோலத்தே
வக் ளெல்லாம் சின்னபின்னப் பட்டுத்தே
ர்வீரர்களும் மாண்டுபோன பின்பு, ராவண
குமாரனான இந்திரஜித்து மாத்திரம் ஒற்றை
ரதத்துடனே றியினான். பலயானைகளும், குதி
ரைகளும்பூட்டியதேர்க்கடல்களும், சிம்ஹங்
கள்போன்ற ராக்கசவீரர்களும், கூட்டமாய்
மடிந்துபோன பிறகு, வில்லோடுங் கூடின
ஸ்ரீராம லக்ஷ-மணர்களான இரண்டு வீரர்க
ளையும் பார்த்து, வெகு கோபத்துடனே
கொஞ்சமும் அஞ்சாமல் ராவணகுமாரனான
இந்திரஜித்து ஹேவீரர்களே! நீங்களிரண்டு
பேர்களும்தான் என்னோடு சண்டைசெய்கின்றீ
ர்களோ? அவ்வாவிட்டால் உங்களிருவரில் தரு
தியான ஒருவர்வந்து உயிரைக் கொடுக்கின்
தீர்களோ? உங்கள் சேனைகளை பெல்லாம்
சேர்த்துக்கொண்டு போர்செய்து மாண்டு
போகின் தீர்களோ? உங்கள் மனதிலுள்ள
அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுங்கள். அந்தப்
படியே உங்களுக்கு ஏற்ற ஒரு உத்தரவு கொ
டுக்கிறேன் என்று சொன்னதைக்கேட்டு,
இனியபெருமான் இந்திரஜித்துவைப் பார்த்
து, அடா! ராவணகுமாரனே! நீ வாளாயுதத்
தாலாவது, பலம்பொருந்திய விலித்தையி
லாவது, மலயத்தத்திலாவது, இன்னும்

உனக்குப் பழக்கமா யிருக்கின்ற எல்லாவிற
ஆயுதங்களிலாவது, நீ செய்கின்ற போரில்
பலம்பெற்று நீ அபிப்பிராயப் படுபிற
யுத்தம் ஒன்றல்ல, பலவந்தையுஞ் செய்து உ
ன்னியினா வாங்கும்படி சபதஞ் செய்திருத்
கின்றேன். இது சத்தியமாகுமென்று சொன்
னார். அதைக்கேட்ட இந்திரஜித்து ஹேலக்ஷ-
மனா! உனக்குமுல்பிறந்தவனான அந்த ஸ்ரீரா
மனாமுறைமாத்திர உனக்குத்தம்பியாக்கி உன
க்குப் பிள்ளையே கொல்லுகின்றேன். அவனு
க்குப் பிள்ளை பிறந்தவனான உன்னை முன்னே
கொண்டு உன்னை அவனுக்குத் தமையனாகச்
செய்துவிடுகிறேன். இப்படிச் செய்யாவிட்
டால் நான் ராவணனுக்குப் பிள்ளையாகப்பி
றந்ததினால் பயனென்ன இருக்கின்றது. உன
க்கு இலக்குஎன்றபெயர் தருதியானதென்
னும்படிப் பிரகாசிக்கின்ற என்னுடைய பல
முள்ள பாணத்துக்கு உன்னை லக்ஷியமாக்கி
விடுகின்றேன். எம்பாணத்தை நயவேறுதழ
ந்து விலக்கி விடுகிறேன் என்று விருஷ்பவா
ஹனான ருடரான சாக்காது ருத்திரமூர்த்தி
யே விலக்கினபோதிலும், அவனையுங்கூட எ
ன்னிலிலினா சின்னபின்னப்படக் கலக்கவிடு
கிறேன். இவைகளைப்பெல்லாம் உன்னன்னனா
கிய அந்த ஸ்ரீராமனும் கண்ணாடிப் பார்க்கப்
போகிறான். என்னுடன் வந்த அறுபதுவெ
ள்ள ராக்கச சேனைகளைக்கொண்டு போக்கின
நீங்க ளிரண்டு வீரர்களும், மனமிரங்கி வரு
ந்தும்படித் தோஷிக்குரங்குகளின் எழுபது
வெள்ளம் சேனையும்மாண்டு ரணக்களம் வெ
றுங்குமாமும்படி ஒருகூணத்துக்குள்ளாக
என்னொரு வில்லாலேயே முடித்து விடுகிறே
ன். உந்தமையனுடைய பாணத்தாற் கொல்
லப்பட்ட சூம்பகர்ண என்னிற பெயரு
டையவனான ராவணன் தம்பியல்ல நான்,
அந்த ராவணனுடைய புத்திரனாகும். மே
லும், நானொரு வீரனாகும். என் தம்பிமா
ர்களுக்கும், என் சிநியதகப்பனான சூம்பகர்
ணனுக்கும், உன்னையும் உன் எண்ணையுங்
கொண்டு உங்களிருவர்களுடைய ரத்தத்தினு
ல் திவதர்ப்பணஞ் செய்வதாக நிச்சயித்து
வந்திருக்கின்றேனாகும். என்று சொல்லக்
கேட்ட இனியபெருமான் அடா! இந்திர
ஜித்துவே! ராக்கசொல்கிறபெயருடையவர்
கள் யாராரோ, அவர்களுக்கெல்லாம் அபா
கித்தியங்களைச்செய்துரகங்கிறதற்குத் தகு
ந்த விசேஷினா வான் எங்குவிட்டதில் முன்ன
மேவந்தவிட்டான். ஒளித்துக்கொண்டிருக்
கின்ற உந்தகப்பனாகியராவணனுக்கு நிச்சய

யவேண்டிய உத்தரவினைப்போல யெல்லாம் அங்குலத்தொடனே அவனேயுட்குஞ்செய் வப்போலிரு னென்றார். இப்படி இருவருஞ் சபதஞ் செய்துகொண்ட பின்பு, இந்திரஜித் து மனங்கொடுத்து ஆகாசமும் பூமியும் திக் குளும் எல்லாம் மறைந்து விரிம்படியாக உறைத்தகடையெல்லாம் பாணம் பண்ணத் தக்க அக்ஷிணி முகாஸ்திரங்களைச் சோராமா ரியைக்காட்டினும், இருமடங்கு முடிமடங் காலைப் பிரயோகித்து அங்கதகுமாரன்மேல் ஹிரபாணமும், வாபுபுத்திரராகிய ஆஞ்ச நேயன்மீது. அதற் கிரட்டிப்பாண பாணங்க ளும், மற்ற விரகிம்ஹங்களுக்குச் சமமா னவானரவீரர்கள் தேகத்தின் மேல் அநேக பாணங்களுமாகப்பிரயோகித்து, எல்லா விட மும் பாணமயமாகும்படி நிறைத்துவிட்டா ன். இப்படி ராவணியான இந்திரஜித் து, சாமா த ஹ்ரிதும், ஸ்ரீராமபிரான்மேலும், மஹாச மந்திரிகளான வானரவீரர்கள்மேலும், தே கத்தை உடையச் செய்வதான கொடிய பாண ன்களைப் பிரயோகித்தான். அனனுடைய வில் ஒரு தாழிசைபரியந்தம் மண்டிலா காமான யிழைபயப்போல விளைந்து நின்றது. முது குப்புறத்திலும், முகத்திலும், இரண்டி பாரி சத்திலும், அம்புகளை மத்தியான காலச் சூரி யனைப்போல நாலுபக்கங்களிலும் பொழிய த் திரங்கொண்ட அந்தஇந்திரஜித் தவின் கை வல்லமையைக்கண்டி தேவர்களுெல்லாம் பய த்து எண்ணமுடி யொடுங்கிவிட்டார்கள்.

இப்படி சாக்ஷசன்விட்ட பாணங்களின்தே ஹத்திப் பட்டவைகளையும் பட்டாதவைகளையு ம் எல்லாவிடக்கவிட்டு ஸ்ரீராமசகோதரரா யிய சாமாதுவ இளஞ்சிம்ஹமானவர் அவன் விட்டபட்ட தேவாஸ் திரத்திற்கு அந்தத்தத் தேவாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து அதைவ கையெல்லாம் அந்த அநிவினனசெய்த பொ ட்ச்சபத வார்த்தைகளைப்போல நாசமாகும் படிச்செய்து அதிலேமாய் அவனை யெதிர் த்து நின்று. ஸ்ரீராம மூர்த்திபாணவர் இந் திரஜித் தவின்மேல் பாணப்பிரயோகஞ் செ ட்செய்த தம்மகல் வென்று வெறுமைபாய் இளைப்பெருமானப் பிரியாமல் பிக்குக நி ட்த்தருளினார். இளைய பெருமானும் இந்திர ஜித் தவின் ஒருவரையொருவர் வெறிக்க தே ரிடாமல் அவர்கள் பாணங்களுெல்லாம் கொ ட்சிப் பட்டகடையெல்லாம் வெந்த ஆகாசத் தித் தோய் செய்து விட்டதாகத். இருவரு ம் ஆராய்ச்சிசெய்தோடு பாணப்பிரயோகஞ் செய்துவிட்டுக் காங்கெனவாய் பத்திரெ

ந்ததுகள். பெரிய மலை ளெல்லாஞ் சேர்ந் தெரிந்ததுகள். பொன்னுலக மாகிய தேவ லோகமும் ளரிந்தது. சப்த சமுத்திரங்களு ள் கொதித்தெரிந்தது. அதுகவி ளுள்ள மலை ளும் திருதிருகென் றெரிந்ததுகள். மலாகமெ ல்லாம் ஊழிகாலம்போலச் சாம்பல்பட்டெ ரிந்தது. அப்போது ஆதிசேஷ சயனத்தைத் துறந்து அயோத்தியாபுரியி லவதரித்த ஸ்ரீர கு தந்தனருக்கு இளையவராகிய லக்ஷ்மண ப்பெருமான் தம்முடைய பாணங்களால் இ ந்திரஜித்து வனிய பாணசமுத்திரங்களை யெ ல்லாம், விலக்கிவிட்டு ஆண்முதலை போன்ற அந்த ராவண புத்திரனுடைய தேனா யிருத் துக்கொண்டி வருகின்ற ஆயிரஞ் சிம்ஹங் கையும், யமனுக்குத் தத்தஞ்செய்து விட்டா ன். தேரழிந்த மாத்திரத்தில் சேமத்தேர் து ணையில்லாமல் பரிவேடம் அழிந்து போகத் தனித்துநின்ற சூரியனுக் கொப்பாக நிறுது, தேவர்களுையெல்லாம் நாசப்படுத்தித் துரத்தி விட்டவருள இந்திரஜித் து அநேக திக்ஷண்ய மான பாணங்களைப் பிரயோகித்து அழிந்த அந்தத் தேர்மீ திருந்தபடியே, அங்கதகுமா ரனுடைய வெற்றித் தோள்களின் மீதும், லக்ஷ்மணருடைய திருத் தோள்களின் பேரி ளும், முழுவதும் அழுந்தும்படியாக அள வில்லாத பாணங்களைக் கொட்டித் தனது ப வம்பொருந்திய தனிச்சங்கத்தை யெயித்து வாயில்வைத்து எல்லா லோகங்ளும், நிலை த ள்ந்தது தத்தனிக்குப்படிப் பொம் பொம் மென்றுதினும். அப்படிச் சங்கநாதஞ்செய் த தசமுகனுடைய தனிக்குமாரனுள இந்திர ஜித்து தரித்திருந்த வஜ்ர கவசமானது பொ டிப்போடியாய் உதிர்ந்துபோகும்படி பத் துத் திவ்விய பாணங்களால் நொறுக்கிவிட்டு ஆண் சிம்ஹம் போன்ற லக்ஷ்மணப் பெரு மான் தமது விலக்கி குணத்தொளி செய்தா ன். இதைப்பார்த்த நிலமேகலியாமள மேனி யரான ஸ்ரீராமர் செந்தாமரை மலர்போன்ற தமது திருக்கண்மலரில் ஆதந்த பாஷிபமொ முகவும், இளஞ்சந்திரிகையைப்போலப் புண் கிரிப்புச் கிரித்த; லோகங்களுையெல்லாம் பா ரணம்பண்ணின தம்முடைய திருவாயைத்தி ற்த்த ஹேவிர்ர்களே! நீங்கள் அஷ்டகாசஞ் செய்புக்களென்று நியமிக்க எல்லாவீரர்களு ம், லோகங்களுெல்லாம் வெடித்துப் போய் விட்டதாக என்னும்படி ஒருமிக்க வீரநா தஞ் செய்தார்கள்.

இப்படி இருக்கிறதருணத்தில் கண்ணி மைத்துத் திறப்பதற்குமுன்பாக இந்திரஜித்

ஐ ஆகாசத்தில் போய் மறைந்துவிட்டான். இனையபெருமான் அவனுடைய உருவத்தைக் காணாதவராகி, இவன் தேவர்களுக்குத் தான் பஞ்செய்கிறவ னுண்படியால், தம்முடைய சேனையையும் அழிப்பான். இப்போது ஆ லோகிக்க வேண்டியதில்லை, பிரம்ஹாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்துவிட்டிறேன். என்றார். அப்படியே இனையபெருமான் சொல்வதைக் கேட்டு, ஐயா! தர்மமவானே! உனக்குக் கோபம்பிறந்தால் லோகசுருஷ்டி கர்த்தா வான பிரம்ஹாவினுடைய அஸ்திரத்தைத் தொடுத்தவிடாதே? அது இந்த மூன்றுலோ கத்தையுஞ் சுட்டெரித்துவிடும். அதை யொ ருவருந் தயிக்கமுடியாது. என்று ஸ்ரீ சக்கிர வர்த்தித் திருக்குமாரர் அருளிச்செய்யக் கே ட்டி, மஹாபுத்திமானான இனையபெருமான் அதைப் பிரயோகியாமல் நிறுத்திவிட்டார். அப்போது மறைந்துபோய்வின்ற வஞ்சக னான இந்திரஜித்து இவர்களுடைய மனோ பாவத்தைத் தெரிந்துகொண்டு தானந்தப் பிரம்ஹாஸ்திரப் பிரயோகஞ்செய்ய எண் ணங்கொண்டவனாகி, இப்போது நாயிவர்க ளைவிடீயிப் பிரிந்துபோவது நல்லதாகும் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு போய்விட் டான். இவன் போகிறதைப் பார்த்துக்கொ ண்டிருந்தவர்களான தேவர்களெல்லாம் கெ ட்கலிகொட்டிச் சிரித்தார்கள். வானரர்களெ ல்லாம் இந்த இந்திரஜித்துவினுடைய தேகத் தில் இனைய பெருமானுடைய தீக்ஷணமான பாணங்கள்பட்டி ஒழுகிவருகின்ற ரக்தவெள் ளமானது மேக வருஷங்களை பெல்லாம் ஒழி த்துவிட்டதென்றும்அவனே எதிர்த்துநிற்கப் பயந்து ஆகாசத்தில்ஒடிப்போய்விட்டானெ ன்றும்நினைத்தவர்களாய் அதிபுக்கிரத்தால்பிற ந்த சந்தோஷித்துடனே ஆர்ப்பரித்தார்கள். ஒடிப்போனவானரசேனையெல்லாம்சப்திக்கி ன்றசமுத்திரமான தாரணக்களத்தில்வந்துசே ர்ந்ததென்று சொல்லும்படியவந்து சேர்ந்து கர்ஜித்துக்கொண்டு இந்திரஜித்துவப்பின் றொடர்ந்து துரத்தினதுகள்.தொல்லியடைந் துபோனஇந்திரஜித்துஒருவருக்குத் தெரியா மல் மந்தரகிரியால் மர்த்திக்கப்பட்ட சமு த்திரம்போலக் கலக்கமடைந்திருக்கின்ற லங் காபட்டணம் வந்து அடைந்தான். இந்திரஜி த்து பிரகாசகரமான பிரம்ஹாஸ்திரத்தை இத்தவிராக னெம்மெல்லிவிவதற்குமுன்பாக நானே முந்திக்கொள்ளுகிறே னென்று உத் தியோகித்து, மந்திரங்களை யுருப் போயிம் படியான யாகஞ் செய்கிறதற்கு ஏற்பட்

டிருக்கின்ற தீர்மானத்தை, யுத்தஞ்செய்யத் தக்க தோர்களை யுடவர்களான ஸ்ரீராம லக்ஷுமணரிகள் நினைபாமலும், அவன் வஞ் சனைத்தொழிலையும் மறந்துவிட்டார்கள். சப் தித்த சேனாதிபதிகளுடைய ஆர்ப்பரிப்பான து தேவலோகத்தைப் போய் அலைக்கழிவு செய்யவும், சூரியபகவான் இனையபெருமா ன்மிது இந்திரஜித்து பிரம்ஹாஸ்திரப் பிர யோகஞ் செய்வதைப் பார்த்துமார்த்தேன் முய்குத நானே மாண்பிபோகிறேனென்று போவதுபோலச் சப்தாவென்னுந் குதினா யா விழுபடுகின்ற தனது ரத்தத்துடனே மே லைக்கடலைப்போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். அப் போது புண்டரீகாக்கூராகிய ஸ்ரீராமர் விபி ஷ்ணுஷ்வானைப் பார்த்து ராத்திரியும் பகலு மாகப் பெரும்போர்செய்து வல்லமைபெ ற்ற தம்முடையசேனகள் இளைப்படைந்து போய்விட்டதுகள். இவர்களுக்கு ஆகாரம் வருகிறதற்குத் தாமஸ்மாய் விடப்படியால் நீயே இவர்களுக்குவேண்டிய உணவுப் பொ ருள்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு வரவேண்டு மென்று நியமிக்க, விபிஷ்ணுஷ்வான் ஸ்வாய்! அப்படியே இதோ அதிசீக்கிரத்தில் கொண் டிவருகிய்மே னென்றுதமஸ்கரித்துப்பறப்ப ட்டித் தம்முடைய மந்திரிமார்களோடுங் கூ டப்போய் ஒருநாழிகைக் குள்ளாக ஓடொ ட்டில் சமுத்திரத்தைத் தாண்டினான். அத்தரு ணத்தில் இனையபெருமானைப்பார்த்து ஸ்வா மி சொல்லுகின்றார். தம்பி லக்ஷுமண! அவன் தேவதாஸ்திரங்களுக்குக் கிரமமாக யதார்த்த பூதங்களைச் செய்துவிடீயிப் பிறகு தான்வந்து பிரயோகிப்பான். ஆகையால் நானும்போய் அஸ்திரபூதங்களைச் செய்துவிட் டிவருகின்றேன் நான்வருகிறவகையிலும் தம் முடைய சேனையையெல்லாம் பத்திரமாகக் காத்துக்கொண் டிருவென்று ரணக்களத்தை விடீயிப்பாடிக்கூடாரத்தைப்போய்ச் சேர்ந் தார். இந்திரஜித்து ராவணனைக்கண்டு அவ் விடத்தில் நடந்தகாரியங்களையும், தம்மெல் அவர்கள்முத்திப் பிரம்ஹாஸ்திரப் பிரயோ கம்பண்ண யத்தனித்திருக்கிற விதத்தையும் அவனெஞ்சி னுறுத்தும்படியாகச் சொல்ல வேறுதக்கேட்டுமனந்திகைத்து, என்னப்ப னே! அப்படியா நாமென்ன செய்வலா மென்றுகேட்ட, இந்திரஜித்து ராவணனைப் பார்த்து ஐயா, ராவணஸ்வரா! தம்மெல் கொல்லுதற்கு ஒருவர் துணிந்தார்களேயா னால் தானுமப்படியே அவர்களை முத்திக் கொல்லும்படி யத்தனிக்கொண்டேன் சான்

திரைநூல்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட யுத்தத்தை நான் செய்யப்படுபாதின்றென்பதை அவர்கள் அறியாதபடி மறைவாயிருந்து அந்தப் பிரம்ஹாஸுத்திரத்தை விபத்தித தன்மையாகும். இது சாஸ்திரவிதமானதும், நாய்பிரம்ஹாஸுத்திரம் பிரயோகிக்கப் போகின்றென்பதை யவர்களிடமிருமிருளாய் அந்தப்பிரம்ஹாஸுத்திரத்திற்கொண்டெத்தித்தவிதிவாக்கள் எல்லையெதிரோவாய் பார்ப்பார்களேயானால் சொல்லுமேபாடவும் வல்லவர்களாகும். அந்தத்தபொவாக்களானது அவர்களுக்கும்புத்திமயப்பது கொஞ்சமாவ தண்டாசனிலை. ஆகையால் அந்தமயாகஞ்செய்து அவர்கள் வாணனை ஒரு ஷண்மொத்தித் குள்ளே முடித்து விடுகின்றேன். ஐயா, ராவணேஸ்வரா! என்னை யவர்கள் மறந்துபோய்விட்டார்கள் எனாதாள் அவர்களோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய, அவர்க்குமிது அனலில்லாத சைரியங்களை ஏறவிட்டி அந்தச்சேனைகளுக்குப் பின்னாக நானிய் திகைப்பதால் இந்ததுவாத்திரம் பிரயோகிக்கப்பாக்கல் நேய். என்றுசொல்ல, ராவணன் கேட்டித தனக்கெதிரில் திற்பித்த மகோதரனை பிழாத்த ஐயா, மஹாலிசுவானுன் மகோதரா! நீ யெம்மிது தனயவைத்து துறுவெனஞ் சேவையையும், இதற்குத் தலைவனுன் உகம்பயி முதலான அனலில்லாத ராஷ்டிர கணபுத்தித்தென்கொண்டிசுத்திரமாகப்போய் அத்தமனிதர்களை தெருங்கிக்கொள்ளப் பெருஞ்சண்டையச் செய்து மாயைக னெவ்வா னுடேர ! அங்ஙனவு மாயைகளையும் வசி, மஹாலிசாடிப அந்தகார இருளை யெங்கேபுத்தினும் திரப்பி, நீ யொருத்தன்மா திரமே இத்த மூன்று லோகங்களையும் வெய்யப்பதத்தக்கவர். ஆதலால் நீயே போய் அக்களைக் கேட்டு அளர்க ளுயிராவாக்கி யெனத்தபகாரம்பண்ணவேண்டிமென்று சொல்லும். இப்படி ராவணன் சொல்லக் கேட்டு வாய்போன்றகோதரத்தங்களையுடையவனுன் மகோதரன் அதிசைத்தோஷித்தபயை ஐயா, எப்போது தீர் உத்தரவு கொடுப்பிரோவென்று சந்தாபுத்திக்குத்தேன் உத்தரவிலைப்படுத்தி வெத்தாமசஞ் செய்ந்தக்கவெடுத்திரா புறப்பட்டே யென்ன அதிசைக்கத்தக்க அவருடைய மனப்போன்ற தேவிலைபு தப்பி, ஆக்கித்தத் தேர்மேய் வந்தேந்தித். மனையத்தித்த மதத்த உரணைப்போல ராஷ்டிரசர்கர் மகோதரனுக்கு உபபலமாக வந்து தேகாச் சூத்திர

கொண்டார்கள். அல்லாமலும் கோழிகோழி, நூருயிரமாயிரம் யானைகளும், அணியணியாகப் பறித்த அந்தந்த அணிகள்தோறும்; வாயுவேகத்திலும் அந்வேகமாப் போய்க் கின்று தேர்க்கூட்டங்கள் அளவில்லாதவைகள் வந்து சேர்ந்தன. மஹாபலமுள்ளவைகளான அஸ்திவந்தகருங்கு கணக்கற்றவைகளாய் வந்து சேர்ந்தன. ஆபதமுனிப்புகளும், உயர்ந்த பருத்த சந்தங்கள் வைத்திழைத்த ஆபரணங்களும், பிளந்த வாயிலுள்ள கோரவக்கிர சந்தங்களும், இவைகளெல்லாம் அநிகப் பிரகாசமுள்ள சூரியர்களையும், சந்திரர்களையும் போலச் சொல்கின்ற இவைகளுக்கு மத்திய கண்டமான இருண்ட போல ராஷ்சச் சேனையும், நெருங்கி வந்தன. ராஷ்சர்கள் பிடித்துக்கொண்டு வந்த விருதுக்கொடிகள் கூட்டமிட்டுக் கொழுந்துவிடப் பறந்தது போல ஆகாசத்தைப் போய் முட்டி, இடிகளில் சமூகங்களோடு கூடின மெகஜாலங்களை யெல்லாம் தூர்த்தி விட்டன. அந்த ராஷ்சர்கள் பூமி சூழியும்படிச் சாலங்கள் வைத்து மிடங்களை எல்லாம் முன்னே பூமிய ரத்தம் கொப்புளித்துப் புறப்பட்டு நிறுத்தது. லோகங்களை மூடிக்கொண்டு பிரம்ஹாண்ட வரையிலும் தூளிசென்று அண்டங்களைச் சிறுத்தித்தவன பிரம்ம தேவனுடைய கண்களையும் மறைத்து விட்டது. ஆகையினால் பெரிய மலைகளில் நின்று மொழுகி வருகின்ற மதஜல மெய்யும் பெரியதிகள் சூழிகளின் வாய் தூறாநீரோடு கலந்து, மரங்களையும், கல்மலைகளையும் அடித்துக் கொண்டு வேகமாய்ப் போய் பெருஞ் சமுத்திரத்தில் சங்கமமானது; அளவில்லாத நகரத்திரக்கூட்டங்கள் ஆகாமார்க்கத்தில் பிரகாசிக்கிறதைப் பார்க்கும் போது அந் கோபத்தினால் வாயைமடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற வக்கிர தந்தங்களை யுடைய ராஷ்சர்கள் பங்கொண்டு அடியில் பிடித்திருக்கின்ற ஆபதங்களைச் சூழ்ந்தும் போது அந்விருத்த உண்டான நெருப்புப்போதிகள் ஆகாசத்தில் தொத்திக்கொண்டிருக்கின்றது போலிருந்தன. ராவணனும் யுத்தத்திற்கு அனுப்பிக்கொண்ட தூறுவெள்ளஞ் சேனையும், வங்கக்கோட்டை வாசலிலிருந்து புறப்படுகிறதைப் பார்க்கும் போது அகலிய மகாபுனிவர் ஆதியில் சமுத்திர முழுவதையும் பாணப்பண்ணி யிருத்ததைப் பாணப்பண்ணின கிரமப்படியே மதுபடியும் உமிழ்வதைப் போலிருந்தது. சங்கு-பே

ரிகை-எக்காளம்- தாளம்- ஆகிய, இவைகளின் தொனியும், வீரர்களுடைய சங்கநாதமும், குண்டங்கார ஓசைகளும், யானைகளுடைய முழக்கமும், குதிரைக் களைப்பும், பொன் மயமாகிய தேர்களின் னுடைய அழிச்சீபும், லோகங்களை யெல்லாம் விழிணுவைப்போல விழங்கிவிட்டன. இந்தப்பிரகாரமாக ராக்கை சப் பெருஞ்சேனைகள் ரணக்களத்தில் சேர்ந்துகொள்ள.

அவர்களை யெதிர்த்து வானர வீரர்கள் அரக்கர்களா லேவப்பட்ட இடிக்குச் சமமான ஆயுதங்களையும், பாண வருஷங்களையும், தமித்து அவர்களோடு ஒருமிக்க ஆர்ப்பரித்தார்கள். கோபித்தார்கள். அதட்டி மலைகளைக்கொடியும், கோடிக்குமேல் கோடியுமாக எறிய மலையொன்றுக்கு நால்வரும் ஐவருமாக ராக்கைசர்கள் மாண்டார்கள். போர்செய்துகொண்டிருந்த யானைகளும், பாய்கின்ற குதிரைகளும், பொன்மயமாகிய தேர்களும், அழிந்துவிழ்ந்தன. ராக்கைசர்கள் பிரயோகித்த மழை, குளம், சக்கரம், கலப்பை, வாள், வளைதடி, சுட்டி, அங்குசம், நீண்டகோடரி, தண்டாயுதம், நாராசம், வேல், எறிதடி, அம்புகள் இவைமுதலிய ஆயுதங்கள் பட்டு, வானரக்கூட்டங்கள் மடிந்து போனதுகள். முற்கரம், இருப்புலக்கை, முகண்டி, ஆப்புகள், பிண்டிபாலம், தடி, இருப்புமுள், குறுந்தடி, கவண்கல், இவைக ளெல்லாம் வானரங்க ளெவின மலைகளை நொறுக்கி, அவர்களையுங் கொன்று, ரணக்களத்தில் விழ்ந்தன. பிரகாசிக்கின்ற கூர்மையான ஆயுதங்கள் ராக்கைசர்கள் முறை முறையாக எவினதினால் பிணப் பெருமலைகள் அங்கங்கே தடைபட்டுக் கிடக்கிற படியாலும், அழிந்த ரத்த வெள்ளங்கள் நாலாப் பக்கங்களிலு மோடிவழியாலும், ராக்கைசர்கள் மீது வானரங்கள் எதிர்த்துப் போகமாட்டவில்லை. ராக்கைசர்களும் வானரங்களின் பேரில் எதிர்கொண்டவரக்கூடவில்லை. அங்கு யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்த வானரர்களெல்லாம் பூர்வஜெயம் தேவர்களானபடியால் தேவலோக மடைந்தபிறகுத் தேவர்களுடனே சேர்ந்து திரிந்தார்கள். அவர்களை ஆவிங்ஙனஞ் செய்யவேண்டு மென்று மோகங்கொண்டு வருத்தமுற்றிருந்த சம்பாஸ்திரிக ளெல்லாம் அவர்களைக்கண்டு ஆசைகொண்டு தங்களையி யொன்றும்படி அவர்களைத்தழுவி அவர்களைப் பிரிந்திருந்த அக்கமுத் தீர்த்து போனார்கள். ஒளிப்பான மாயமும், வஞ்சனையும், களவும், தங்களுக்கெப்போதுங்கடமை

யுள்ளவைகளாகக்கொண்டு அப்புருதலானதருமமாரிக்கத்தி விழியாமலிருந்த ராக்கைசர்களைப் பெருந்தேவர்களாகச்செய்த, ஆனான் ஸ்வரூபராகிய லக்ஷ்மணப்பெருமானுடைய பாணங்களிலும், பவித்திரமானவைகள் வேறு சிலவுண்டென்று சொல்வது தகுதியாகுமோ? யமன் தன்னுதவர்களுடனே அந்தரமாரிக்கத்தில் வந்து நின்று. மூலமும் பிறைபோன்ற வளைந்த பற்களையுடைய ராக்கைசர்களும், யானைகளும், தேர்களும், ஆகிய இவற்றின்மீது ஆகாசமு மிடமில்லை யென்று சொல்லும்படி லக்ஷ்மணர் தம்முடைய பாணங்களைப் பிரயோகித்து, நான்கு திசைகளிலும், அந்தந்தத் திசைகளி லிருக்கிறதுபோலவே திரிந்துகொண்டிருந்தார். இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் வாயுபுத்திரராகிய ஆஞ்சநேயர் சும்பகர்ணனுலே அவ்விடத்தில்போட்டு விடப்பட்டதும், ஆகாசத்தை அளவிய வஞ்ச மலையைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றதும், தேவர்கள் தலையில் அணிந்திருந்த தும்பைமாலையை அறுத்து அவர்களைத்தோற்கடித்துத்தூர்த்தினதும், ஜொலிக்கின்ற ரத்தமயமாய்ப் பூமியைப் பாரத்தால் நெளியச்செய்வதுமான ஒருதண்டாயுதத்தைக் கையிலெடுத்த தேவர்களெல்லாரும் கற்றே! அதுவல்ல, நெருப்போ! அதுவுமல்ல என்று நினைக்கும்படி அறிவேகமாய் மிகுந்த கொலைத் தொழிலைச் செய்யும்படியான ஸ்வபாவத்துடனே கோபமே யொரு உருவுகொண்டதுபோல் ஒருவரும் அளவிட்டறியக்கூடாத பெரிய ஆகாரத்துடன், யமனே இந்தரணக்களத்தில் போர்செய்ய வந்தான் எனினும்படி ராக்கைசர்களைக் கொன்றார். சகல சாஸ்திரங்களுங் கற்றவரான அந்த ஆஞ்சநேயர் கொடுங்கண்ணையுடையதுகளான மதயானைகளின் மேலும், வேகமாயோடுகின்ற குதிரைகளின் மேலும், செலுத்தும் தேர்களின் மீதும், கூட்டமாகிய ராக்கைசவீரர்களுடைய தேயுங்களின் பேரிலும், அவர்களுடைய தலைகளின் மேலும், சர்வரத்திரியாமிபாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப்போலவும், நான்குவேதங்களாலும், பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற செந்தாமரைக் கண்ணையுடையவனாகிய திருவிக்கிரம விவனே யென்று சொல்லும்படியாகவும், ரணக்களமெல்லாஞ் சுற்றித்திரிந்தார். தம்மே லெதிர்த்தவந்தவர்களையும், தமது கையில் கிடத்தவர்களையும், கண்களில் அக்கினிப்போறிபறக்குப்படி கழித்தெறித்து, அந்தப் போர்க்களமெல்லாஞ் சேறாகுப்படி ராக்கைசனையெல்

[illegible]

தனது பணசார், முத்தலாகச் சொல்லப்பட்ட வானரவீரர்கள் எல்லாம், மிகுந்தகோப வெறிகொண்டவர்களாகி, போர்க்களத்திலிருந்து ஒருவரையொருவர் காணாதவர்களாகி, ராஷ்சப் பெருங்கடலில் மறைத்து நிற்குங்கள். இப்படி பெருந்தொடர்பாகக் கூடியிருக்கின்ற ராஷ்சப்பெருவெள்ளத்தை அப்படி அப்படியே வாரிவாரி வெறிந்துகொண்டி நகாயுத்தினாலே, இரையாகாணை மாந்தைப் பிளந்து கொன்ற தாமிர ஸூர்த்தியானவர், தடுத்ததுபோல மிகுந்த ராஷ்சச் சேனாக்கடலில் துஷழித்து தமதுதண்டாயுத்தினாலே ராஷ்சர்களை யெல்லாம் கொன்று திரிவின்ற வாயுபுத்திரரானவர் வீரசம்பத்தை யுடையவனான அகம்பனென்னும் ராஷ்சவீரனை யெதிரிசண்டார். முன்னால் தாருகாசுரனென்னும் பெயறாயுடையனாகி, வில்வீரரான சுப்பிரமணியமோடெதிர்த்து, அவருடைய வெற்றிவேலால் மாண்டுபோய், இப்போது அகம்பனென்னும் பெயறாயுடையவனாகப்பிறந்த அந்தராஷ்சன் இவரைப் பார்த்து, மனதைய யொத்த ஆயிரங்கூறுதகள் பூண்டிமனோவேகத்திலுமதிவேகமாய்ப்போகத்தக்க பெரியதேனையும் வில்லையுமுடையவனாய்வந்துதேவேந்திரனும், சத்திராக்களைச் சூழிக்கின்றசக்கராயுததாரியாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸூர்த்தியும், முப்புரங்களை முல்எரித்த ருத்திர ஸூர்த்தியும், தவிர மற்றவர்களிடத்திருங்குடனே யுத்தஞ்செய்யக் கற்றார்களே யானால், பமனாக்கியாவார்கள். ஆகையால், இந்தக் குரங்கை தான் தடுக்காமற் போவேனே யானால், இந்தச் சப்த சமுத்திரங்கள் சூழ்ந்த பூலோகத்திலுள்ள ராஷ்சர்களென்னும் பெயரை யுடையவர்களை யெல்லாம் இக்குரங்கே மாய்த்து விடுமென்று மாமிசத்திற் பழகினதகனான அஸ்திரவருஷங்களைப் பொழிந்து கொண்டு அடிககோபத்துடனே யெதிர்த்து வந்தான்.

தகைத்திர மண்டல மனவும் உயர்ந்திருக்கி
ன்ற பலம் பொருந்திய தோள்களை யுடைய
ஆஞ்சநேயரும், வேகமாக எதிர்த்துவந்தார்.
ரத கஜ தரகபதாதிசுளும் நெருங்கிப்பகைத்
துதிக்க, உகாந்தகாலமேகமும், ஊழித்தியும்,
சண்டமாருதமும், பொங்கிவந்த பிரளய கா
லம்போல வாரிட்டிதூக்கிய வீரக்கழலையுடைய
அகப்பன் நெருங்கிவந்த உடனே வஜ்ரம
லைப்பிபோன்ற கிருத்தோள்களையுடைய ஆ
ஞ்சநேயர் கிதூகிறென்று தண்டா புதீனதைச்
சுத்தி அலவால் எதிர்த்துப்பட்டகவருங்குயிசப்

பட்டவைகளும், பிரயோகிக்கப் பட்டவைகளும், எய்யப் பட்டவைகளும், சொரியப் பட்டவைகளும், ஆகிய எல்லா ஆயுதங்களும், கிராமக்கிராமமாக முறிப்பட்டுச் சிதறிப்போகும்படிச் சுழற்றித் தண்டத்தினாலே தூள் தூளாக்கித் தேவர்கள், சந்தோஷிக்கவும், ராக்கூசர்கள் வலையுண்ணவும், சுற்றிருக்கிற தண்டாயுத வித்தை யைச் காட்டினார். உகாந்தகாலச்சண்டமாருதத்தினாலும், அசையமாட்டாத மேருவையொத்த ஆஞ்சநேயர் அசம்பலப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே பத்துக்கொடி யானைகளையும், கடிவாளம்பூட்டிய குதிரைகளையும், மூன்றாம் பிறையை யொத்த வக்கிரதந்தங்களையுடைய ராணசகக் கூட்டங்களையும், எரிக்கால்கள் பூட்டிய தேர்க் கூட்டங்களையும், பொடிப் பொடியாய் நொறுக்கிக் கொண்டுவிட்டார். அப்போது அகம்பல ராக்கூசர்கள் மாண்பிவிடக்கின்ற படுகளத்தைப்பார்த்து வாயிலுங் கண்ணிலும் அக்கினிபுடன் புகையை சுக்கிக்கொண்டும், விருதுக்கொடி கட்டியிருக்கின்ற தேவைச் செலுத்திக்கொண்டும், பாணவருஷங்களை மழையிலும் மூன்றுபங் கதிகமாகப் பிரயோகித்துக்கொண்டும், அகிலேகமாய்வந்து மலையைப்போலமோதி, மேகத்தைப்போலக் கர்ஜித்தான். அப்படி அகம்பல இடியைப்போன்றவைகளும், நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்குகின்றவைகளும், இரண்டு பக்கத்திலும் கழுகைப்போலச் சிறகுகளை யுடையவைகளும், தேவர்களுடைய மாந்தைப் பிளந்தவைகளும், பொன்வடிப்புக்கடினவைகளும், நீண்டகணுக்களை யுடையவைகளுமான பாணங்கள் அனுமானுடைய தோளின்மேலும், மாந்தைமேலும், அபரி மிதமாகச் சொரியப்பட்டித் தோன்றினதுகள். அவ்விதமாக மாந்தைமேலும் தோளிலும் தைத்த பாண வாய்களின்வழியாக ரத்த தானாக வடியத் தேவ மெல்லாம் நடுக்கங்கொண்டு நிற்கின்ற வாயு புத்திரரானவர் அந்த வருத்தம் நீங்குவதற்கு முன்பாக அகம்பலனுடைய தேரிற்பூட்டியிருக்கப்பட்ட கழுதைகளையும், தேரித்தட்டையும்கிண்ணபின்னப்பித்திச் சாரதியையும் மாண்பெழும்படித் தமது கைத் தண்டத்தினால் மோதியதைத்தார். கல்லினாலே செய்து வைத்துப்போலும் தேவத்தை யுடையவருள் அந்த அகம்பல பார்த்து, வில்லினு விவனை ஜெயிக்கிறது அருமையென்று மல்லுத்தப் பழக்கம் கொண்ட தோள் வல்லமையினாலே தெய்வத்தச்சனுடைய சிறப்பெலையால் செய்

ததான ஒருபருங் கொடிய தண்டத்தைக்கையிலெடுத்திக்கொண்டு கடைப்போலக் கர்ஜித்து இவ்வைக்கு இவனை விண்ணுடைய மேற்றி வாழ்வையுடைய லங்காதி பதியான ராவணேஸ்வரன் வெற்றியானதுக்கி அந்த இரண்டி மனிதர்களையும் வெற்றியவர்களாகித் தேவர்களுக்குப் பெருந்துக்கத்தையுண்டாக்கி விடுகிறெனென்று மாருதியைக்கட்டி நெருங்கினான். அவரும் நல்லது வாவென்று சம்பித்து வந்து ஒருவனாயொருவர் முட்டித்தாக்கினார்கள். இம்சாரி வலசாரியாகத் தீர்த்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் வீரகர்ஜனை செய்தார்கள். அவரவர் தங்கள் தங்கள் புஷங்களைத்தட்டினார்கள். ஒருவனாயொருவரிட்டினார்கள். ஒருவனாயொருவர் கீழேதுக்கித் தள்ளினார்கள். மேலேதுக்கித் கிறுகிறென்று சுற்றினார்கள். ஒருவனாயொருவர் முட்டி விலகினார்கள். மறுபடியும் கட்டி நெருங்கினார்கள். பின்னும் நீங்கிச் சந்தே யாயாச முற்றினார்கள். ஒருவனாயொருவர் தட்டினார்கள். கட்டித்தழுவினார்கள். ஒருவர்மேல் ஒருவர் பாய்த்தார்கள். தனையிற் குதித்து ஒருவனாயொருவரிட்டினார்கள். ஒருவனாயொருவர் பற்றினார்கள். ஒங்கி அறைந்தார்கள். அந்த அடிபை ஒருவர் கீழேமேலுமாகக்கட்டிக் காத்தார்கள். ஒருவனாயொருவர் கொல்லமுடியாமல் ஒருவனாயொருவர் ஒட்டித்தீர்ந்தார்கள். ஒருவனாயொருவர் தாக்கி, வட்டமாகச் சுற்றி முட்டினார்கள்.

இப்படி இருவரு மல்லுத்தஞ் செய்து கருநிறத்துடனே பக்ககொண்ட தந்தையையுடையவனுள் அகம்பலனுடைய வந்தத்தையொத்த மாந்தில், பொய்யுடன் பக்ககொண்டிருந்த தர்மமருணவானது ஆஞ்சநேயர் பாய்த்து தண்டத்தினால் மோதி யடித்தபோது துஷ்டனான அகம்பல அந்த அடியைத் தன் தண்டத்தினால் தட்டி விலக்கினான். அப்படி விலக்கின மாந்திரத்தில் அவனுடைய கையு முறிந்து, தண்டாயுதமும் பொடிப்பொடியாய்ப் போர்க்களத்தில் விழுந்துவிட்டது. வலதுகையுடனே தண்டாயுதமு மித்து வீழ்ந்ததடனே கடைப்போலக் கலக்கிறெனத் தேகத்துடனேநின்ற அந்த அகம்பல பலப் பொருத்திய தன் இடதுகையாலோங்கி அருமானுடைய வெற்றிமாலை யணித்த திருமார்பில் அடித்தான். அந்த அடியானது வந்தமே மெய்கிருந்த இடியைப்போலிருந்தது. அப்போது ஆஞ்சநேயர் அப்படியடித்த அகம்பல பார்த்துத் தமது கையில் இடிஞ்சு

சமமான தண்டத்தைப்பிடித்திருந்தும், அதனாலே யவன் யாடித்தால் அதன்மேல் மாறும். வெறுக்கையாய் நித்திரைஞனென்று உதட்டை மடித்துத் தாழும் அவனிடப்போலவே இவனாகையால் அகம்பனாடைய மார்பிலே குத்தினார். குத்தினமாத்நிமே முயர் குடித்திருந்த அஞ்சிறகுபோல ரத்தத்தைக்குப்புறப்பெய்து பெருவெள்ளமாய்க் கக்கினும். பின்னமற்ற இவனாகையாலேயே ஒங்கிக்கண் னத்திலோரற்ற யற்றற்று கீழே தள்ளி அவ னுயிரின வீர சுவர்க்கத்தில் வக்கினுந் தேவர் களுடனே சேர்த்துவிட்டார். மற்றராணசர் கள் காட்டில்வாழ்கின்ற மிருகங்களும், பாண சரும், மெழுகத்தைக்கண்ட தன்மையைப் போலக் கூட்டமாய்வந்தவர்களெல்லாம்சின் னையில்லப்பட்டித் திருவி திக்குகளாக ஓட்டம்மடித்தார்கள். இப்படி யொருபக்கத்தில் அநாமனாகையால் அகம்பனும் மடித்த, ம ன்மேல் விழ்ந்துவிட்டான். அவனுடையவந் த ராணசசேனையும், மாண்பிப்போனார்கள். வானவர்க ளெல்லாம் திரும்பி விட்டார் கள். மற்றொருபக்கத்தில் இளையபெருமான் வருஷிக்கின்ற அம்புகளால் பாணசன் கட்டி யிழங்கின்ற கொடிகள் கட்டின தேர்களுக்கும், துதிக்களை யடைய பாணசளும், குதிநா ளுளும், மாண்பிப்போனதுகள். இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் மேருவுக்குச் சமமான திருத் தோள்கையுடைய ஆஞ்சநேயர் வானவீர ர்கள் கட்டிக்கின்ற சத்தத்தையுந் கேட்டா ர்ஊ. இடியின் ஓசையையும் அடக்கத்தக்க தான லக்ஷ-மணருடைய வில்லினுணைசையையும் கேட்கவில்லை. வீரர்களி லின்றொருக் கின்றது சம்பவித்த தென்று மதியவில்லை. தமக்கு ஒருவரும்வந்துசொல்லுவாருமில்லை. இதனால் அநிக விபசன முற்றார். விசாவித்தி ருக்கின்ற ராணசசேனர்கள் தெற்கு மேற்கா கக் கட்டிப்போ விருக்க, எழுயோசனைக் கப் பால் அங்கதகுமாரன் போனான். அவனுக்கு அப்பால் பற்றுகு யோசனையில் எக்கிவ மஹாராஜர் போயிருந்தார். அதற் கப்பால் இருபத்தெட்டு யோசனைதூரத்தில் ஸ்ரீராமா துயர் எழுந்தருளி யிருந்தார். மற்ற வான வர்க்கள் தாய்கு யோசனை தூரமும் ஐந்து யோசனை தூரமாக புத்தஞ் செய்து கொ ண்பி போய் குத்தார்கள். இப்படி 'இவர்களைக் காணாமல் வாயுத்திரர் லக்ஷ-மணப்பெரு மா றுடைய வெற்றியைப் போலச் சூழ் தவர்களி, இரண்டி டுக்கித் தாத்திற் கப்படுத்தி விருத்தார்கள். மற்ற வானசேனை

கள் நீர்மேற் பாசிபோல் ராணச சேனாருக் கிடையிடையே கூடி நின்றுள்ளனர். இப்படி இருக்கவும், இளையபெருமான் எங்கே யெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரோ? அவ்விடத்திற்கு வேகமாய்ப் போகவேண்டுமென்று ஒருவரு த்தமானது மனதை யெழுப்ப, ஊழிக்காற் றைப்போலப் போகும்போது தேகந் களை த்துவிடவும், அந்தக் களையை யாந்திக்கொ ண்டி, இந்தப் பிரகாரமாகத் தமது தேகத்தி ல் அநேகவித துச்சகுணங்கள் 'கண்டதுகள். ஆனத் தந்தங்களையும், மயிற் பிச்சங்களையும், பூமாலங்களையும், ரத்னங்களையும், முத்தமா ளங்களையும், வாரி விசிக் கொண்டு மீள்களைப் போல அங்கு மிங்கும், ஆபுதங்கள் பிரகாசிக் கப் பெரிய குடைகளை அடித்துக் கொண்டு ஓங்கின்ற ரத்த ஆறுகளைக்கண்டார். திக்குவிதி க்குக்களாகப் போய்ப் போரிடுகின்ற ராணச ர்கள்மீது பிரயோகித்த அம்புகள் அரசர்கள் தலைகளை யறுத்து ஆகாசத்தில் வீச, அவைகள் அண்டப் பித்திகையில் முட்டிப் பெருங் கோஷ்ட மிட்டுக்கொண்டு லோகமெல்லா ம திரும்படியாக ஊழிக்காலத்தில் பொழிகின்ற சிலாவருஷம்போல விழுவின்றவைகளைக்கண் டார். பெரிய வேலாயுதத்தைக் கையிற்பிடித் திருக்கின்ற ராணசர்கள் வலின ஆயுதங்கள் லக்ஷ-மணர் விட்ட அம்புகளால், துண்டி து ண்டாகி, அக்கினிப் பொதியுடன் நகைத்திர ங்கள் ஆகாசத்திலிருந்தும், இருளோடும்படி விழுவது போலவும், கானகத்தில் பற்றின நெருப்பைப்போலவும் தாலாபக்கங்களிலும் சுழிலின்றதைக்கண்டார். தயாளுவான லக்ஷ- மணப்பெருமாளுடைய பாணங்கள் ஆகாச முழுவதும் ஜொலித்துக் கொண்டு அக்கினி களைக் கக்கித்தேவர்க ளெல்லாம் பார்க்கும்ப டியாக இருட்டடைத் துரத்தி மசானத்தில் திரி த்தமம் பண்ணுகின்ற எட்டுத் தோள்களை யு டைய சாம்பசிவ மூர்த்தியி னுடைய சுருண் ட சடைக் கற்றையைப் போலப் பிரகாசிக்கி ன்றதைக்கண்டார். நெய்விட்டுக் கொளுத்த ப்பட்ட நெருப்பைப்போல ராணசர்களு டைய மலையையொத்த தேஷத்தில்தின்றும் சத்தம்வடியக் கவந்தங்கள் கூட்டங் கூட்டமா க ராத்திரிக் காலத்திற்குக் கைவிளக்கேற்றினு ந்தபோல ஒழிக்கின்றதைக்கண்டார். ரதிகர்கள் மாண்ட தேர்களும், பிரம்ஹஸப்ப பரியந்த ம் எண்ணித் தொகசெய்தாலும் முடியமா ட்டாத இலக்கமுள்ள வீரர்களில்லாமல் திரி கின்ற பாணகளும், குதிநாளும், ரகஷிக்கி ன்ற ராஜனில்லாத நாட்டிலுள்ள குடினைப்

போலத் திரிவிதவகளைக் கண்டார். இதழ் விரிந்த புமாவையத் தரித்த திருமார்பை யுடைய இனையபெருமாள் பலம் பொருந்திய அலங்காரவருடையகளை மேகத்தைக்காட்டிலும், மூலம் புகு அநிகமாகப்பிரயோகித்துயுத்தஞ்செய்யஅழித்தாமாண்டராஷசர்களுடைய தேகமலகனையும், சத்தக்கடல்களையும், முழிந்துகிடக்கின்ற ஆயுதக்காட்டையும், கண்டார். ஊழிகாலச் சண்டமாருதம்போல அநிலேகமாய் லக்ஷுமணரைத் தேடிக்கொண்டு போகின்ற ஆஞ்சநேயர் சத்தக்கடலை யெல்லாந்தான்டினபோது, பிரம்மபாண்டத்தையும் கிழித்துவிட்டது, கிழித்துவிட்டது, என்னத்தக்க வில்லிநுணைசையைக் கேட்டு லக்ஷுமணரிருக்கிற இடத்தைக்கண்டுபிடித்த சந்தோஷத்தினாலே யுசாந்தகாலத்துப் பெரும்புறக்கடலின் கோஷத்தினு மிரண்டிப்பங்கதிகமாகக்கர்ஜித்தார். அநுமாணுடைய அழிதளசத்தைக்கேட்ட இனையபெருமாள் ஆஞ்சநேயர்வந்துவிட்டார். மற்ற வீரர்களுடைய சமாச்சாரத்தை விசாரிக்கலாமென்று மனமகிழ்ந்து திரும்பிப்பார்ப்பதற்கு முன்பாச்ச சம்பமாவதந்து லக்ஷுமணரை வணங்கினார். வணங்கின ஜெயப்பிரதாபரை இனையபெருமாள் கட்டித்தழுவி ஐயா, அநுமானே! நம்முடைய வானரசேனையெல்லா மெங்கே! சூரியகுமாரனை சுக்கிரீவர் நம்மைப்பிரிந்த விதமென்ன! அங்கதப்பெருமானெங்கேயிருக்கிறான். மிகுந்த இருளா யிருக்கிறபடியால் இந்த ராஷச சேனக்கடலில் நடந்ததொன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை. அதனைச் சொல்லக்கடவாயென்று வினாவ, அஞ்சனே குமாரர் தமது சிரசில் கையைக் கூப்பிக்கொண்டு நின்ற ஸ்வாமீ! ராமாநுஜோ? போனவீரர்கள் போய்ச்செய்த விதமும், போனதுமல்லாமல் யுத்தத்தில் அவர்கள் பெற்ற தொன்றும் அடியேனுக்குத்தெரியாது. நடந்த காரியங்கள் போனவீரர்கள் வந்தால்தான் தெரியும் என்று சலசமுத்திரத்தையும், ஐந்திரசியாகண்டக் கடலுயர் தான்டின ஆஞ்சநேயர் விண்ணப்பப்பண்ணிப் பிடிக்கும் லக்ஷுமணரைப்பார்த்து ஸ்வாமீ! ஒரு உபாயமிருக்கின்றது. இது மனமயக்கத்தைத் தரத்தக்க ராத்திரிகால மானதால் நம்முடைய சேனைகளைப் பலவாறுகப் பிரித்துப்போகச்செய்தது. சத்தருக்களான ராஷசர்களுடைய தந்திரமாகும். இதைத் தேவரீர் திருவுளங்கொண்டு தேவதாஸ்திரங்களை விந்த இருட்டைப் போக்கினால்லாமாம், தேவரீருடைய அடி

யார்களான வானரீகர் தேவரீருடைய அடையமாட்டார்க ளென்று விளையமாகச் சொல்லார். அந்தக்கேட்டி இனையபெருமாள் அப்படியா தல்லது, நுதோ நீர்சொன்னபிரகாரஞ்செய்கின்றேனென்று சலசநீராயி தான் தான் ஸ்ரீராமமுரித்தியை தமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தருந்த பாணங்களைப் பொறுக்கி யெடுத்த அலைகளையும் மேருவில்லியான சாப்பவமுரித்தியினுடைய பாசபதாஸ்திரத்தையும் உபமந்திரித்து, மின்னல் போலும் பிரகாசிக்கின்ற கோரத்தந்தக் குடைய ராஷசர்களிடையிரயோகித்தார். மூன்றுகண்களையுடைய சங்கரன் ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்துவிட்ட மாத்திரத்தில் அதுமூங்கிற் காட்டிற் பந்தின வடவா முகாக்கினியைப் போல ராஷசர்களி லொருவராவது தவறிப் போகாதபடி ஒருகூணத்துக்குள்ளாக ராஷசர்களைத் தேடித்தேடித் கொன்றுவிட்டது. சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த திக்கிலுள்ள இருட்டையெல்லாம் நாசமாக்கிவிட்டது. தேவர்களும் பிரமை நீங்கினார்கள். அப்போது மகோதரன் இந்த லக்ஷுமணன் தேவாஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்தபடியினாலே நம்மால் செய்யப்பட்ட பெருமாயைத் தொழிலெல்லாம் நீங்கி விட்டதென்று மறைந்துபோய் விட்டான். வானரவீரர்க ளெல்லாம் வீர அழிதளசஞ் செய்துகொண்டுவந்து இனையபெருமானுடைய திருவடிபைச்சேர்ந்து தரித்தனம் பண்ணினார்கள். வானரவீரர்களில் ஒருவருக்கும் ஒருதுன்பமில்லாமல் வந்துசேர்ந்ததைக்கண்டு சந்தோஷிக்கொண்டி, தேவதேவரான ஸ்ரீராமபிரா னுடைய திருத்தம்பியார் தமது திருவுளத்தி விருந்த சந்தேகம் நீங்கினார். சாவலாவதந்த வானரவேனகளெல்லாம் கலீர்கலீரென்று ஆரவாரித்துக்கொண்டுவந்து இனையபெருமானைச் சேர்ந்ததைக்கண்டு தேவர்கள் புழிபமானியைப்பெய்தார்கள். ராஷசசேனை நூறுவெள்ளமும் மானமீ, அகம்பனு மடிந்து, மகோதரனும் ஒடி மறைந்து போனபடியால், ராஷசதுதர்கள் ஒடி, வந்தாதிபதியான ராவணையடைந்து, நடந்த காரியங்களைச் சொல்லார்கள். நீங்கள் மாத்திரம் தப்பி வந்தீர் னாக்கும். நூறுவெள்ளஞ் சேனையையும், அதைச்சேர்ந்த ரத கஜ தரக புதாதிக்களையும், ஒருவில்லையுடையவ னைவளவுசெக்கிரத்தி லெப்படிக்கொன்றுவிடுவான், முடியமாட்டாதே யென்று ராவணன் கேட்கக் கொன்றைப்பூமாவைய யணிந்த ருத்திரமூர்த்தியினுடைய அஸ்திரத்தினால் முடிந்ததென்று

ஞானம். அப்படியா! அப்போது முடியத் தருமென்றும். ஸ்ரீராமன் யுத்தத்திற்கு வர வில்லை, ஒருமலமேற்படையிருக்கறும். உயி தம்பியாகிய பிரிவினை. அவர்கள் சாப்பிடக் கந்தமுடலபலாதிகள் கொண்டு வரப்போனார். எவ்வளவுண்டவனே! நடந்ததாரிய மிதுவாக் கும் எவ்ஞானம். மகோதரன் எவ்விடத்தி லிருக்கிறான் என்று. அவன் ஆசாசத்தில் மறைந்து நிறுக்கிறான் என்று. அப்படி யாமுடித்ததல்லவாமையிருக்கின்றதென்று ராவணன் கிந்தித்தான். அப்போது ராவணபு த்ந்தான இத்திரித்த இதுதான் தருந்த காலமென்று ஒரு ஆமையி லிடத்திற்குப் போனார். மூலபாகத்திற்கு வேண்டிய கலப் பைகொண்டொன்று அக்கிரமிகளான ராவண மறைபவர்கள் வந்தார்கள். பிறகு யாசஞ்செ ப்ப யத்தித்தி, அம்பிருல் சமிகைகளே ரித்த அம்பினியில் தும்பைப்பூவும், காரொள் றுஞ் சொரித்தார்கள். கறுத்த வெள்ளாட்டி ய்கொம்பும், பல்லும், சத்தமும், மரிசசுமும், வரிசையாகப் பெய்து, எண்ணெயால் ஓமம் வளர்த்தார்கள். ஓமாக்கினியானது வ லஞ்சுத்தித்தொண்டி மேலெழும்பி நல்ல வாசனையைவிட, அதே நல்லகுறியை ஒரு ங்கையுண்டாக்கத் தந்தவனாகி ல்வபாவமாய்த் தோன்றுகின்ற கொடுமையுடனே நிறைந்து தமக்கு நன்மைவினாயப் போகிறதென்று புத்தமயக்கி மேலெழும்பி மாயையின் வல் லமையால் ஆசாசத்திற் போய்ச் சவர்க்கத்தி லுள்ள தேவர்களுடைய பார்வையும், அவர் களுடைய மனதும் அநியாதபடி வருக்கு நிலமான மக ஜாதத்துக்குள் மறைந்தான். இவன் வந்தது முனிய வர்களும் அநியார் கள். பொன்மயமான கிரகங்களும், தகைத் திரகங்களும், அநியாதகள். அத்தப்பிரகாரமா க ஒளித்த நிக்குள். இத்திரித்த வந்தத மகோதரன் தெரிந்தகொண்டி, ஒரு குது செய்ப தினைத்து இத்திரினைப்போல வேடித் தொண்டி போய் மிகுந்த பலமுள்ள ஐராவ தத்தில் மேலேறித் தொண்டி ரிஷிகளையும், தேவர்களையும், சேர்த்துத் தொண்டி லக்ஷு மனுடைய சண்டைக்கு வந்தான். இவர்க ளைப் பார்த்தவருடனே வானங்கள், இவர்கள் காணாதவர்கள்! மனிதரும்கூட! குரங் குரவாயவரு! இத்திரித்த வந்ததின் ம ளத்தினால் ஒழிந்தவரு! இவர்கள் என் ன ஓதியார்! புத்தத்திற்கு வந்ததென்றி க்கொண்ட பயத்து ஒழிந்தவரு! தந்த தந்தத்தினையும், பா...

முள்ளதுமான ஐராவத மென்னும் யானையி ன்மே லேறிவந்தபடியா வவனித்திரனாகவே ணியும், மற்றவர்களெல்லாம் தேவர்களாகும், மிச்சமானவர்கள் ரிஷிகள், இவர்க ளெல்லா ம் சண்டைசெய்ய வேண்டி மென்று கோபி த்து வருவதற்கு நாமென்ன பொல்லாங்கு செய்தோ மென்று பயந்தார்கள். அப்போ து சக்கரத்தைபுஞ் சங்கையும் நீக்கி கைகளி ல் வில்லையும், அம்பையுந் தொண்டி வல்ல மையுடைய செந்தாமலா மலர்போன்ற தி ருக்கண்க ளுள்ளவரான, ஸ்ரீராம மூர்த்திக் குத் திருத்தம்பியான இளையபெருமாள் அது மாணுடைய முகத்தைப்பார்த்து ஹே ஆஞ் சதேயனே! ரிஷியிஸ்வரர்களும், தேவர்களும், நம்மிது எதிர்த்துவரும்படி நாமென்ன பொல்லாங்கு செய்தோம் சீக்கிரமாகச்சொ ல்க்கடவாயென்று சொல்லிக் கொண் டிரு ந்தார். இப்படி யிருக்கிறசமயத்தில் லக்ஷு மனுருடைய திருமேனியில் இத்திரித்த தா ன்முகனுடைய அஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான். அதிலிருந்து அநேககோ டிகோடியாகப் பாணங்கள் புறப்பட்டு மேரு மலையின்மேல் குருவிக்கூட்டங்கள் மொய்த் துக் கொண்டதுபோல வாயா ளளவிட்டிச் சொல்லக் கூடாதவைகளாய் லக்ஷுமணர் பேரில்வந்து பாய்ந்ததுகள். இப்படி கோடி கோடி தூறியிர பாணக் கூட்டங்கள் லக்ஷு மணர் மேனியை யெல்லாம் மூடிச் சுற்றிக் கொள்ளவே வேறு ஒரு செய்கையுந் செய் யத் தோற்றமல் பொறி கலங்கி அறிவடங்க குறியாயும், யானையும், அம்புதைத்தபோது ஒயிங்குவதுபோல ஒயிங்கிவிட்டார். அத்தரு ணத்தில் ஆஞ்சதேய ரிதென்ன இத்திரிவந் து இப்படிப்பட்ட செய்கையைச் செய்தா ன். இனி தாமசமென்ன இவனேறிவந்த யா னையுடன் வாரிப் பூமியிலறைகின்றேனென்று எழுந்தமாத் திரமே அநுமானுடைய தேஹ த்திலும், ஆயிரங் கோடி கோடி பாணங்கள் பாய்ந்தமாத் திரத்தில் நினைவுஞ்செய்கையுமற த்து பூமியில் விழுந்தார். கக்கர்வமஹாராஜ ரும், ஒரு பொன்மலையானது சுற்றிலுமுருக் கமலனைப் புத்தக்கொண் டிருப்பதுபோல ரத்தம்வடிய வேகத்துடனே பாணங்கள் அங்க ங்குவந்தபாய, உருக்கின செம்பைப் போ லச் செவந்த கண்ணியுடையவாகிப் பூமியி ல் விழுந்தார். அங்கதருமாரரும், பதினாயிரம் பாணங்கள் தைக்க இடியுண்ட ஆண் சிம்மநத் தைப்போலப் பூமியில் விழுந்தார். அதிசுபு க்குபெற்ற சாம்பவரும், அதேக பாணங்கள்

வந்து மாந்தையுந் தோனாயுந் சல்லடைக் கண்களாய்த்தொனாக்கப்பூமியில் சாய்ந்தார். நிலனும், ஆயிரங் கூரிய பாணங்கள் தேனாகத் தில் பாய்ந்து வருத்தப்பயித்தக் காலநூர் தரிசனஞ் செய்பவனாய்ப்போய்விட்டான். விருஷ்பனும் எவர்க்கமடைந்தான். விஷம்போய்ற பாணத்தால் பனசனா மடிந்தான். அம் புவடிவாய்வந்த யமனாலும், குமுதனா மாண்டி போனான். சமுத்திரத்தை அணையிட்ட நளனும் ஆயிர பாணத்தினால் சோர்ந்து விழ்ந்தான். வாலிக்குச் சமமான பலவந்தர்களான மயிந்தனும், அவன் தம்பியு மிறந்துபோனார்கள். யமனுக்குச் சமமான கவயனும் ஆகா சம்போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். கேசரி யென்பவனும், வரிசை வரிசையாய்த் தைத்த பாணங்களினால், பூமியிற் சாய்ந்தான். மற்ற வானர வீரர்க் கெல்லாரும், வடித்த கூரிய பாண வருஷங்களால், முழுதுந் தீர்ந்தார்கள். குபுரு பென்று இரைச்ச லிட்டிக் கொண்டு புறப்பட்ட ரக்தப் பிரவாகம் சமுத்திரத்துடனே பகைத்துக்கொண்டி எதிரே ஒருபாணத்துக்கு ஆயிரங் குரங்காகப் பிரம் ஹாஸ்திரம் அவரவர்களுடைய தே ஸத்தில் பாணங்களைக்கொட்டி மறைக்க, அவைகளை நீக்குவதற்கு ஒரு அடைக்கலமும் கிடையாமல் இடியையொத்த அந்தப் பாணங்களால் பூமியில் வலிய முனைகளை யடித்ததுபோல வானரங்கள் மடிந்து போனதுகள். தேவஸ்திரிகளெல்லாமிதைக்கண்டு தங்கள் நீலோற்பலம்போய்ற கண்களை மூடிக்கொண்டி தலையை வளைத்து வியசனப்பட்டு பூமியிற் கிடக்கின்ற லக்ஷுமணர் முதலானவர்களை ரக்தங்கள் நாலர் பக்கத்திலுஞ் சுற்றிக் கொள்ளப் பவனக்காடு படர்ந்த பாற்கடலைப் போலிருந்தது. அந்தச் சேனைக்கடலிலிருந்த இருப்பிப்படியிருக்க இறந்த வானரங்களுடைய உயிர்க்கெல்லாம் ஆகாசத்திற் போய்ச் சேர்ந்தன. தேவர்கள் புது விருந்தினரைக்காண்பதுபோலக் கண்டு மிகுந்தகனிப்புடனே அவர்களை உபசரித்து நீங்கள் மறுபடியும், பூலோகத்திற்குப் போங்க என்று உத்தரங் கொடுத்து, நீங்கள் லோகசிருஷ்டி கர்த்தாவின்னுடைய அஸ்திரத்தினால் உபசாரஞ்செய்யப்பட்டீர்களே யல்லது அது உங்களைக் கொல்லத்தக்க தல்ல, கோதண்டபாணியாகிய ஸ்ரீராம முர்த்தியினுடைய அடியவர்களுக்கடியவர்களும், பிறவிக்கடலிற் சம்பந்தப் படுத்தாத பரமபதப் பிராப்தியை அடைவார்களாகத்ும். நீங்கள் தம்முடைய காரியத்தை

ச் செய்கிறதற்காகப் பூலோகத்திற்குப் போனீர்கள். உங்கள் பிராணங்கெல்லாம் எப்களுடைய அயிசந்தான். தேவமாத்திரம் அவதாரான குணமாக வானர ராவீர்கள். செந்தாமரைக் கண்ணரான எம்பெருமானுக்காக ரணக்களத்தில் மாண்டீர்கள். நீங்கள் எங்கள் நாயகர்க ளாக்ரு மென்று தேவர்க் கெல்லாஞ் சொன்னார்கள்.

இப்படி இருக்க இந்நிரஜித்து வானரர்களுடனே லக்ஷுமணன் மாண்டிபோனான். ராமன் இப்பொழுது வராமற் போனான் என்று சொல்லித் தன்னுடைய வெற்றிச் சங்கத்தை வாயில்வைத் துறிவிட்பிச் சீக்கிரமாய் ஓடிப் போய் ராவணனைச்சேர்ந்து, யுத்தகளத்தில் தடந்த சமாசாரத்தை யெல்லாம் விபரமாகச் சொன்னான். அதுகளை யெல்லாங்கேட்ட ராவணன் அப்படியாய் ராமன் இறக்கவில்லையா யென்றான். அதைக்கேட்ட இந்நிரஜித்து ஐயா, ராவணேஸ்வரா! அவன் எங்கேயோ போயிருக்கின்றான் எல்லாவிட்டால் தம்பியாகிய லக்ஷுமணனை நான்கொல்லவும், சிறந்த அவனுடைய நண்பர்களைவதைக்கவும் சேனைகளை யெல்லாம் அழிக்கவும் மறைந்துவிடுவானோ? அவன் மஹாவீரஞ்சேயென்றான். அதைக்கேட்ட ராவணன் அப்பா! அரும்புத்திரனே! நீசொன்னது யதார்த்தமே யென்று சம்மதித்தான். பிறகு இந்நிரஜித்தையும் தன் அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். ராவணனுத்தரவினால் மகோதரனும் போய்விட்டான். இப்படி இருக்க, சர்வலோகேஸ்வரனான ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தியும், ரணக்களத்திற்குவந்து ஓரிடத்தில் நின்று இருளாயிருந்த படியினாலே விண்வீழ் கொள்ளி போலப் பிரகாசிக்கின்ற அக்கினியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து இருப்பிடமும்பை யெல்லாம் கவளிகரிக்கும்படி நாசப்படுத்தி, வெறுவெளியா யிருக்கின்ற ரணக்கள விசாலத்தைத் தியிக்கென்று பார்த்துத் தமது திருவடித்தாமரைகள் வருத்தமுறும்படி வேகமாயோடி நான்குங்கிலும் முறைமுறையாகச்சென்று பார்த்துத் தமது இரண்டி திருக்கரத்தாலும் திருமுகத்தி லறைந்து ரக்தக்கண்ணிப்போழிந்துகொத்தித் துழைத்துவானரவீரர்கள்தனித்தனித் கிடக்கிறதைக்காண்டி போதுமுதலில் எக்கிரிவமஹாராஜனைக் கண்டு, செந்தாமராமலர்போய்ற கண்களில் தாடைதாடையாகக் கண்ணொழுகுப்படியாக வெகுதோம் நின்று பெருமூச்சுவிட்டு, அப்பா! எக்கிரிவா? உனக்கும் இப்படி ரணக்களத்தில் மாண்டி

போது ஸ்ரீராமமூர்த்தியும், சுற்றுணர்வடை
ந்து சுவாசம்விடயித் திருக்கண்களை விழித்
துத் தமது திருத்தம்பியானா யுற்றுப்பார்
த்து நம்முடைய தம்பி பரமபதம் அடைந்
தான். இயித்திரும்பமாட்டான் என்று மன
ம் புழுங்கி புண்ணிலே நெருப்பைக் கொ
ளுத்தினுற்போலத் துன்பமுற்றுப் புலம்பத்
தொடங்கினார்.

கவி.

எந்தையிறந்தான் யானுமிருந்தே னுல
கெல்லாம், தந்தனெனென்றுங் கொள்கைத
விர்ந்தேன் மயியில்லேன், உய்த்துமிருந்தாய்
நியெனநின்றே னுணாகானேன், வந்தனெ
னையா வந்தனெனையா வுயிர்வாமேன் ... (க)

தாயோநீயே தந்தையுநீயே தவநீயே,
சேயோநீயே தம்பியுநீயே திருநீயே, போ
யோநீயே யெண்ணையிகந்தாய் புகழ்தா
ராய், நீயோயானு நின்னினுநெஞ்சம் வலி
யெனோ..... (உ)

ஊருநின்ற புண்ணடைபாய்பா வுயிர்
கானேன், ஆருநின்றே னுவிசமந்தே னழிகி
ன்றேன், ஏறேயின்னு முய்யினுமுய்வெ னி
ருகூறுபீக், கிருநெஞ்சம் பெற்றெனனென்
றோ கெடுவேனே... .. (ங)

பயிலுங்காலம் பத்தொடுதாலும் படர்
கானத், தயில்கின்றேனுக் காவனதல்கி யயி
லாதாய், வெயிலென்றுனாய் நின்றதுளர்ந்
தே மெலிவெய்தித், துயில்கின்றயோ வின்
றிவுறக்கத் துறவாயோ..... (ச)

அயிராநெஞ்சு மாவியுமொன்றே யெ
னும்கொல், பயிராவெலைப் பாதகனெற்கு
ம் பரிவுண்டோ; செயிரோலில்லா ஷண்னையி
ழத்தத் திரிகின்றேன், உயிரோநானோ யாரி
னிபுன்னோ மிறவையா..... (ஊ)

வேள்கிக்கெகி விவ்வுயிறுத்தோர் விட
மம்மா, வாழ்விக்கும்மென் நெண்ணினென்
முன்னே வருவித்தேன், குழ்வித்தெண்ணெச்
சுற்றினரோயிஞ் சுடுவித்தேன், தாழ்வித்தே
னோ வித்தென்கெடுத் தருவித்தேன்..... (க)

மண்மேல்வைத்த காதலிய்மாதா முத
தோர்க்குப், புண்மேல்வைத்த தீநிகர்தன்
பம் புகுவித்தேன், பெண்மேல்வைத்த காத

லினிப்பே றுகள்பெற்றேன், என்மேல்வை
த்தே னென்புகழ்பயாறா னென்பேனோ..... (ச)

மாண்டாய்நீபோ யானொருபோது மு
யிர்வாமேன், ஆண்டானல்ல னுனிமமத்தோ
பாதய்மேன், பூண்டாரொல்லாம் பொன்னுவர்
துன்பம் பொறைபாற்றார், வேண்டாவோ
நா னல்லமமஞ்சி மெலிவுற்றால்..... (ச)

அறந்தாய்தந்தை சுற்றமுமற்றம் மெ
னையல்லால், மறந்தாயொன்று மெய்மறவா
தா யுடையவந்து, பிறந்தாயெண்ணப் பின்பு
தொடர்ந்தாய் பிரிவாற்றாய், திறந்தாயுண்ண
க் கண்மிருந்தே னென்பேனோ..... (க)

சான்றோர்மாதைத் தக்கவரக்கண் கிறை
தட்ட, ஆனோர்சொல்லு நல்லமங்குலன்
வசமானால், மூன்றாற்பிறிற் பேருல்கொன்று
ய் முடியாவேல், தோன்றாவோவென் வில்வ
லிவிரத் தொழில்மமா..... (க)

வேலைப்பள்ளக் குண்டசழிக்கும் விரா
தற்கும், காலிற்செல்லுங் காகமணிக்குங் கா
னுக்கும், மூலப்பொத்தல் செற்றமாதத்தே
முதலுக்கும், வாலிக்கும்மே யாயினவோ
வென் வலியம்மா..... (க)

இருந்தேனா லு விந்திரசித்தே முதலாய்,
பெருந்தேரானாக் கொன்றுபிழைக்கப் பெ
றுவேனோ, மருந்தேநீயே கொல்லுதியென்
னும் வலிகொண்டென், பொருந்தேனாபி
பொய்ப்பிறவிக்கும் பொறைபயல்வேன்..... (க)

மாதாவுந்தஞ் சுற்றமுநாடு மறையோ
ரும், ஏதானாரோ வென்றுதளர்ந்தே யிறுவா
னாத், தாதாய்காணச் சாலநின்றேன் நனா
காணப், போதாயையா பொல்முடியென்
னைப் புணவிக்க ..... (க)

பாசமுமுற்றச் சுற்றியபோதும் பணச
யானே, நாசமுமுற்ற போதாடத்தே னு
டனல்லேன், தேசமுமுற்றார் செவ்வனசெய்
தே நினைநின்றேன், தேசமுமுற்றேன் கொற்
றலத்தைத் தெரியாதோ..... (க)

கோபித்தேனென்றே வீடணனுக்குத் து
லமானுய்யுழித்தேர்செவ்வம் யாழ்முடியா
தே முடிக்கறேன், படித்தேனென்றே பொய்
ம்மமகுடிக்குப் பழிபெற்றே, ஓடித்தேனென்
றே யென்புகழ்தானே யுணர்வுத்தேன். (க)

செனம்.

என்பிதாவாயி தகரதமலாராராரிற்றந்தாரி
அப்போதே ஐறயாமலிருந்தேன், லோகமெ
ல்லாவற்கையும் பாதனங்களுக் கொயித்துவிட
டேன், இவ்விவகாரங்களைவையதையுந் தவி
ர்த்துவிடேன், யாவிர்தனிமையிருக்கமாட்
டேன், நீ யிவ்விதத்திற்குக்கிருயே யென்றிருந்
தேன், இப்போதெனக்குத் துணையாகவார்த்
தை சொல்வா ரொருவரு மில்லை. அப்பா,
லக்ஷ்மணன்! வந்தாவிடேன் வந்தாவிடேன்
இனிதா வயிருடன் வாழமாட்டேன், எனக்
குத் தாயும் நீயே! தகப்பனும்நீயே! தான்
செய்யும் தவறும் நீயே! என்யிரினாயும்
நீயே! எனக்குத் தம்பியும் நீயே! என் ஐஸ்
வரியமும் நீயே! அப்படியாயிருந்த நீ என்
னை தகவிடீயிப் போய்விட்டாயே! புசும
பும் நீயேத்தாயில்லையே! நிமாத்திரமோ என்
னைவிடீயி நீங்குகின்றவன், உன்னைவிடீயி நீங்கி
நீயே, உன்னைக்காட்டிலும் என்நெஞ்சு வலி
மைபுள்ளதோ? அப்பா தம்பி! ரத்தம் உ
றுகின்ற புண்ணுடைய உன்னிடத்தில் உயிரை
க்காணேன் இவ்வளவு சகிப்புடனே உயிரை
ப் பொறுத்துக்கொண்டு அழுகின்றேனே!
அப்பா, புருஷமேஹமே! நானின்னும் பி
ழைத்தாலும் பிழைத்திருப்பேன் அல்லவா?
ஓ! செவ்வென். இருபாதிபாயிப் பின்புருத
நெஞ்சையுடையவனாக இருக்கின்றேன் அல்ல
வா! ஓ! செவ்வென். இந்தப்பிழைவருஷி
மாக விசுவத்திருக்கின்ற காட்டில் எனக் கு
ண்ணத்தக்க கத்தழல் பலாதிக்கைக் கொண்
வெந்த கொயித்துவிடீயி ஒன்றுமுண்ணாமல்
வலையாடியாதுகூட விருத்தியிடைபாருயி
ருப்பவனே! எப்படிப்பட்ட காலத்திலும்
வெயிலென்று கஷியம்வையாமலிருந்த நீ இ
ப்போது மனத்தாநீந்து, தேஹங்களைத்த,
நீயேயே செப்க்கிருயே! இவ்வளக்கின்ற நித்
தியையவிட டெருத்திருக்க மாட்டாயோ?
நீயேயேத்தேஹமானமனதும், உயிரும், ஒன்று
மெய்தே சாஸ்திரங்கள் என்னிடத்தில் விரு
த்தியாகாத காலத்தில் பாதகருகிய என்னிட
த்திலும் தவிர்ப்பாருமோ? வழுவினா வடி
மை! செவ்வென். உயிற்ற பாதத்திரந்தானத்
தில் கொஞ்சமும் பிசகாதவன் இவ்ந்தம்
உயிருடனே தரிக்கிறேனே! இப்போது
சாஸ்திர நிச்சயமானவனோ! உனக்கு உற
வாயிருக்கின்ற ஏ. நானே உனக்கு உதவையி
ருத்திறேன் தம்பி! கஷாமனா! உனக்கு
கஷாமனா பாதத்திருப்பிடப் குத்தினா

டைய வில்லையுமொழிந்துச் சீதையென்ற
விஷமானது தமக்கு நல்வாழ்வையுண்டாக்கு
மென்று முன்னே நினைத்தேன். பிறகு காட்டி
ற்கு என்யிரினால்வரச்செய்தேன். இப்போது
என் பந்துவர்க்கங்களுடனே அந்த விஷித்தா
ல் உடப்பண்ணினேன், அது என்னை விடீயி
நீயேயிப்பிறகாவது போகட்டிமென்று எம்மா
விருத்தேனா! இவ்வளவு பொல்லாங்கையுஞ்
சம்பாதித்தக் கொண்டேன், பூமியின் மே
ல்வந்த ஆசையினாலே என் மாதாமுதலா
னவர்களுக்கும் புண்மேல் தீயவைத்தது
போன்ற துன்பத்தை புண்டாக்கினேன்-
பெண்மேல் வைத்த ஆசையினாலே இந்தப்
பெரிய லாபங்களையும் பெற்றுக்கொண்டே
ன். என் புசுமையாவரு மதிக்கும்படியா
ய்ச் செய்துவிட்டேன் அல்லவா? நானென்ன
சாமானியனோ நீயோமானுபோனாய் இனி
யானோ ஒரு போதும் உயிருடனே வாழமா
ட்டேன். ஐயோ! பாதனும் இந்தப்புயியை
ஆளாமற் போனானே! அவனை யாசிரயித்
திருக்கின்ற பேர்களுல்லாம் இந்தத் துன்ப
த்தைக்கேட்டு மாண்பி போவார்கள். நான்
தர்மமத்துக்குப்பயந்து தாழ்ந்திருந்ததற்கு
இவ்வளவு உண்டாக வேண்டாமா? தர்மம
மும், தாயும், தந்தையும், பந்துக்களும், ம
ற்ற ஐஸ்வரிய எகசந்தோஷாதிகளும், அரித்த
மாக என்னையே குறியிட்டுக்கொண்டு அவை
களை வாசனையோடு மறந்து விட்டவனே! ச
த்தியத்தில் கொஞ்சமேனும் பிறழாதவனே!
எனக்குத் தம்பியாகப் பிறந்து என்னையேபி
ல்தொடர்ந்து என்னைப் பிரியச் சூழியாத
வனே, இப்படிப்பட்ட நீ இறந்துபோக உ
ன்னைப்பார்த்து மெய்பிராணனோடிருக்கின்
றேனே, நானென்ன லகுவானவனா? நேதினை
மைபுள்ள ஒப்பற்றவ்வினியை இந்தராஷசன்
சிறையிட்டுத் தடுக்கவும், பெரியோர்களு
டைய நிதிவாக்கியங்களும், தர்மமதேவதை
யும், அவனுக்கு வசப்பட்டுப் போகுமான
ல், இந்த மூன்றுலோகங்களும் ஒருமிக்க அ
ழியவேண்டும், அப்படி யழியா விட்டால்,
என் கோதண்டத்தின் வீரப்பிரதாபம் வெ
ளிப்படாமல் போய் விடுமோ, இந்தச் சமு
த்திரமாகிய அகழிப்பள்ளத்திற்கும், விராத
னுக்கும், காந்தரப் போல ஓடின காகாசுர
னுடைய கண்மணிக்கும், சரனுக்கும், பா
தான தவாரத்தை வேரால் அடர்த்திய எழு
மாத்திற்கும், வாலிக்கும், மாத்திரமா என்
யில் வல்லமை செய்ந்தது. ஐயோ! நான்
போதே யிருந்தேனானால், இந்திரஜித்து மு

தலான பெருந்தேர் சீரர்களைக்கொண்டு பி
ழைக்க விடுவேனா? நீ சொல்லுகிறேனென்
று சொல்லக் கேட்ட படியினாலே, அப்பா!
என் பிராணதார மருந்தே சொல்லக் கடவா
யென்று மனந்திடங் கொண்டேன் உன்னோ
டு பொய்யாகப்பிறந்தேனே பிறந்ததாகஉட
ல்படவு மாட்டேன் - நான் உடற்பாரத்துக்
கும் தகுந்தவனல்ல, நம்முடைய தாய்மார்க
ளும், பந்துக்களும், அயோத்தியா நாயும்,
நம்மை ஆளியதித் திருந்த ப்ராமணனார்களு
ம், நம்மை என்ன மாணார்களோ என்று அக்
கமுற்று அழிந்து போகிறவர்களை அப்படி
அழிய வொட்டாமல் அவர்களைப் போய்க்
காணவேண்டுமென்று என்னப்பனே லக்ஷு
மனா? நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். நா
ம்போய் இந்த அயோத்தியா நாட்டை ஆள
லாம் என்னைப் பொய்முடி சூட்டப் புறப்
பட்டு வரக்கடவா யையா - அப்பா? உன்னை
நாகபாசஞ் சூழ்ந்து கட்டின போதும், சத்
துருக்களாலே நாசமுற்றபோதும், நானுண்
னுடனே கூட தில்லாமல் அப்புறம் போய்
விட்டேனே! அந்தப் பகையாளிகளைப்போ
லவே நானுஞ் செய்துநிலைத்து நிற்கின்றேன்
இந்தத்தேசத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் என்வெ
ற்றிப் பிரதாபத்தை ஆலோசிக்க மாட்டார்
களா? விபிஷ்ணுழ்வானுக்கு வங்காபட்டணத்
தை யாளும்படியாக முடிசூட்டி அங்குள்ள
வாழ்வெல்லாம் அவனடையும் படியாக அன்
று வரங்கொடுத்தேனே, அந்த வரத்தின்படி
முடியாமல் இதோ நான் முடித்து போகப்
போகின்றேனே? நான் பொய்யை யல்லவோ
சொன்னேன் - வாக்குப் பொய்யாத சூரிய
மரபிற்கும் ஒருபழியைச் சம்பாதித்துக்கொ
ண்டேனே? உணர்வில்லாத நான் எப்புகழை
நானெடுக்கித்துக்கொண்டேனல்லவா? என்று
இவ்விதமாகச் சொல்லிக்கொண்டு எக்கமுற்று
அழுது பெருமூச்சுவிட்டு நடுவிற்போய்விட்
டேனே யென்று அறிவுடனே இந்திரியங்க
ளெல்லாஞ் சிறை பிம்பபடி இறந்து விடு
வேனென்று சொல்லித் தம்பியை ஆசையுட
னே கட்டித்தழுவிக்கொண்டு ஒன்றும்ஆலோ
சியாமல் தன்னை மறந்து மூர்ச்சையாய் விட்
டார். இப்படி மாறுபடிய சேஷிததராகிய
ஸ்ரீராம மூர்த்தியானவர் மூர்ச்சை யடைந்
ததைத் தேவர்கள் பார்த்துத் தங்கள் கண்ணி
ல் அறைத்து கொண்டு அழுது அநிக் தன்ப
முற்று இனியெவ்வாறு முடியப்போகிறதோ
வென்று சூலை சூலைத் துருவராலும் திச்சயித்
ததிகிறதற்கு எட்டாத பெரியவனே! எங்கள்

பொருட்டல்லவோ இப்படி வருத்தப் படு
கிறீர். உனக்குச் துன்பமுமுண்டோ என்று
அநிக் பரிவுடனே சொல்லத் தொடங்கி
னார்கள்.

கவி.

உண்ணையுள்ளபடியறியே ... *
முல்கையுள்ளதினறியே ... *
பின்னையறியே முன்னறியே ... *
மிடையறியே ம்பிறவாமல் ... *
நின்னைவணங்கிநிலகுத்த ... *
நெதியினிற்றுகுமலவல்லால் ... *
எண்ணையடியேஞ்செயற்பால ... *
நின்பதுன்பமல்லோனே ... (க)

அரக்கர்குலத்தையொதுத்தெம்மை ... *
யடிமைபாக்கியருளாயென் ... *
நிரக்கவெம்மேற்கருணையினு ... *
விசையாவுருவமிவையெய்திப் ... *
புரக்குமன்னர்குடிப்பிறந்து ... *
போந்தாயறத்தைப்புகாதிர்ப்பான் ... *
கரக்கநின்றேநெடுமாய ... *
மெமக்குங்காட்டக்கடவாயோ, (உ)

ஈன்றெம்மிடுக்கண்டுடைத்தளிப்பா ... *
நிரங்கியாசரிப்பிறந்தாய் ... *
மூன்றாமுலகந் துயர்தீர்த்தி ... *
யென்னுமாசைமுயல்கின்றேம் ... *
ஏன்றுமறந்தோமவனல்லன் ... *
மணிசனென்றேயிதுமாயம் ... *
போன்றதில்லையாளுடையாய் ... *
பொய்யும்புகலப்புக்காயோ ... (ங)

அண்டம்பலவுமனைத்துயிரு ... *
மகத்தும்புறத்துமுளவாங்கி ... *
உண்டுமுமிழ்ந்துமளந்திடந்து ... *
முள்ளும்புறத்துமுளையாகிக் ... *
கொண்டிலும்பிதன்வாயி ... *
னூலாலமையக்கடியற்றிப் ... *
பண்ணின்றுமறைக்கின்ற ... *
படியையொருவாப்பரமேட்டி. (ச)

துன்பவினையாட்டிதுவேயு ... *
முன்னத்துன்பத் தொடர்வில்லை ... *
இன்பவினையாட்டாமெனினு ... *
மறியாதோருக்கிடருற்றால் ... *
அன்புவினையும்ருள்வினையு ... *
மறியுவினையும்வையெல்லாம் ... *
முன்புபின்புநடுவிலல்லாப் ... *
முடிந்தாலன்றிமுடியாவால். ... (ஊ)

கருக்குண்டாகிய துன்பம் ஒழியாமல் வருத்தப் படுகிறோம், ராமா துணுக்குத் துணையாய் வருந்தின ஸ்வாம் ? தேவரீர் இந்த மாயத்தைய நீக்கி எங்களுக்கு அநிலவத் திருபை செய்ய மாட்டீரோ-என்று இப்படிப் பலவாறு சொல்லிப் பிரஹ்ம நுத்திரோத்திராதி இமையா நாட்டமுடைய தேவர்களெல்லாம் துக்கப் பட்டார்கள். தாம் பூர்வ தீர்மானத்திருவுள்ளத்தின்படி துன்பத்தை யடையத்தக்க மனுஷாவ தாரத்திற் கிசைவாக அலிபின் பெருக்கத்தின் பொருட்டு ஸ்வாமியும், மரண மூர்ச்சையாய் விட்டார். அற்பர்களான ராக்ஷசத் தூதர்கள் ராவணனிடத்திற்கு ஓட்டமாய் ஓடிநின்றார்கள். ராவண னிவர்களைப்பார்த்து எங்கே வந்தீர்கள் தூதர்களே யென்று கேட்க, அப்போது ராக்ஷசதூதர்கள் ஐயா, பிரதாப லங்கேஸ்வரா! பகைத்துச்செய்கின்ற போர்க்களத்தில், உன்னுடைய குமாரன் இந்திரஜித்தவினுடைய பெரும்பாணங்களால் வானரர்களும், வானர வீரர்களும், பூமியில் விழுந்து மடிய, ஸ்ரீராமனுக்குத் தம்பியாக வந்தவனு மிழக்க அந்தத்துக்கத்தைக்கண்டு அதிகவியசன மடைந்து அந்த ஸ்ரீராமனுமடிந்துபோய் விட்டான். உன் பகை இன்றோடு முடிந்து விட்டதையா என்று சொன்னார்கள்.

பிரஹ்மமாஸ்திரப்படலம்

முற்றிற்று.

சானகிகளன்காண்டலம்.

தூர்ம்மார்க்க சேலுன ராவணன் இந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டு, தூதர்கள் பொய் சொல்லமாட்டார்களென்ற நம்பிக்கையால் பொங்கடாய் விளைந்த சந்தோஷ சித்தனாகி, அவர்களுக்கு அநேக நிதிகள் ஆசை நீங்கும் படியாகக்கொடுத்து, நமக்கு ஜெயமுண்டாயிற்றென்று நகரமுழுதுக்குந் தெரியும்படியாகவும், எண்ணெயிட்டு மூங்கும்படியாகவும் சொல்லி, யானைமேல் முரசுறையச்செய்யுங்கென்று நியமித்தான். அந்தப் பிரகாரமாகவே அவர்கள் நடப்பிக்க, மறுபடியும் ராவணன் மருத்தனென்கின்ற ராக்ஷசனை ய லுழ்த்து, அடா மருத்தனே! நீ சீக்கிரமாயோடி ரணக்களத்தில் மடிந்து கிடக்கின்ற ராக்ஷச பிரோதங்கள் எல்லாவற்றையும் பொறுத்தி எடுத்துக் கடவி வெற்றிக்குவிடு, இந்தக் காரியம் உன் மனத்திந்தேயல்லாமல் வேறொருவரறிந்தால் உன் தலையை வெட்டிவிடுவேன்.

முதலி லென் காரியத்தைச் செய்யக்கடவாயென்று அனுப்ப, அவன்போய் ராக்ஷசர்களுடைய உடல்களைப்பல்லாம் எடுத்துக் கடலில் எறிந்துவிட்டான். பிறகு சீதாபிராட்டியாளைப்புஷ்பகவிமானத்திலேற்றிக்கொண்டு போய் மனிதருக்கும், வானரர்களுக்கும், சம்பவித்த செய்கைகளெல்லாம் காட்டுங்கள் அப்படி தனது சுயக்கண்களால் பார்த்தால் லாமல் தன்மனத்தில் சந்தேஹம் நீங்கமாட்டாது, கொண்டுபோங்க என்னு நியமிக்க, ராக்ஷசஸ்திரீகளெல்லாம் கூட ஆரவாரித்துக் கொண்டு வரும்படியாகச் சீதாபிராட்டியாளைப் பெரும்பொர்க்களத்தின் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் திருமேனியையேயல்லாமல் வேறொருவரையும் பாராத சீதாபிராட்டியார் ரணக்களத்தைத் தமது திருக்கண்களால்கண்டார். விஷ்பானம் பண்ணினவர்களைப்போலத் தேகமும், அறிவும், சுவாசமும், சோர்த்து தாமரைப்புஷ்பமானது அக்கினியில் வீழ்ந்தபோது எப்படிப் போய்விடுமோ? அப்படியே துன்பமடைந்து சிக்கமாட்டாதவராகிவிட்டார். பிராட்டியார் அடைந்த பெருந்துக்கமானது லோகத்தி லெல்லாவற்றையுங்காட்டிலும், அதிகமாகும் அல்லவோ?

கவி.

மங்கையழலும்வாளுட்டு ... *
மயில்களமுதாரமுழவிடையோன் *
பங்கிலுறையுங்குயிலமுதான் ... *
பதுமத்திருந்தமாதமுதான் ... *
கங்கையமுதாளுமடந்தை... ... *
யமுதாள்மலத்தடங்கண்ணன் ... *
தங்கையமுதாளிரங்காத ... ... *
வரக்கிமாருந்தாமமுதார்... ... (உ)

நினைப்புமுயிர்ப்பும்நீத்தானை ... *
நீராற்றெளித்துநெயிம்பொழுதின ... *
இனத்தினரக்கர்மடவார்க ... *
எளித்தாருயிர்வந்தேங்கினுள் ... *
கனத்தினிறத்தான்நனைப்பெயர்த்துந் ... *
கண்டாள்கயலைக்கமலத்தால் ... *
சினத்தினலைப்பாளெனக்கண்ணன் ... *
சிறையக்கையால்மோதினான்... (உ)

அடித்தாண்முலைமேல்வயிறலைத்தா ... *
எழுதாடொழுதானைவிழுந்த ... *
கொடித்தானென்னமெய்கருண்டான் ... *
கொடுத்தான்பதைத்தான் குலைவுற்றான் *

குடித்தாண்டில் போலுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 கோந்தாண்டுகழல் குயிலினினார் ... *
 குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 குழைத்தாண்டுகழல் தாண்டியிலினினார் ... *

விழந்தாண்டுகழல் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 விழந்தாண்டுகழல் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 தெரித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 கொடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 கோவையையுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 தொடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 கோந்தாண்டுகழல் தாண்டியிலினினார் ... (ச)

[வேறு.]

உறமேலுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 புறமேலுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 மறமேலுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 அறமேலுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... (சு)

முடியாருணர்வேதமொழிந்தவலால் ... *
 உயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 மறமேலுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 விதிபேசுகொடியாயிவினாயுயிர்ப்பாப்பச் ... (சு)

கொடியேலிவகாண்டிலெனென்னுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 முடியாருணர்வேதமொழிந்தவலால் ... *
 விதிபேசுகொடியாயிவினாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 அடியேலுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... (எ)

என்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 புன்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 மன்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 கன்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... (அ)

மேலினுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 பன்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 தன்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 தென்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... (க)

உயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 புயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 மயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 வயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... (கௌ)

தன்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 வன்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 புன்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... *
 பன்னுயிர்ப்பாப்பச் குடித்தாயியலாயுயிர்ப்பாப்பச் ... (கௌ)

இன்றிகலையேபிறரில்லிடமான் ... *
 அன்றியெனவும்பாரிவோடடியேன் ... *
 தின்றுவதுநினைந்தெய்துசெருவில் ... *
 கொன்றவதொன்றிமைகுறித்தலினோ ... (கௌ)

மேதாவியேயார்வினாவால் ... *
 போதாதெய்யெம்மொடுபோதுநாள் ... *
 மூதாயவன்முன்னர்முடிந்திடெனும் ... *
 மாதாபுனாயின்வழியில்நனையோ ... (கௌ)

பூவுத்தனிருந்தகைபொங்கணமேல் ... *
 கோவுத்தனிலத்தருவாய்கொடியார் ... *
 எவின்நிலைந்தவிருங்கணியின் ... *
 மேவுந்ருளிர்மெல்லணமேலினையோ ... (கௌ)

தெய்யார்பெருவேள்விநிரப்பதெய்து ... *
 செய்யார்புனகுறித்தருத்தியால் ... *
 மெய்யாகியவாசகமும்விதியும் ... *
 பொய்யானவென்மேனி பொருத்ததலால் ...

மருவாள்வரினும்பிளவாமனனும் ... *
 உருவேனினியென்றிடநாதிடநான் ... *
 விருவேனவன்மேனியின்மீதிலென ... *
 எருவானிலக்கியியம்பினளால் ... (கௌ)

வசனம்.

கோபிராட்டியா ரமுதபோது தேவலோ
 கத்திலுள்ள மயில்கள்போன்ற ஸ்திரீகளெல்
 லாம் அமுதார்கள். பருவவயதுள்ள விருஷி
 பவாஸ்துருடரான சாம்பசிவமூர்த்தியின்
 இடதுபாகத்திலிருக்கின்ற குயில்மொழியை
 யுடைய பார்வத்தேவியும் அமுதாள். தாம
 சல புஷ்பவாகினியாகிய லக்ஷ்மீதேவியும்
 அமுதாள். நீளாதேவியும் அமுதாள். சாஸ
 வத்தேவியும் அமுதாள். செந்தாமரை மலர்
 போன்ற திருக்கண்களையுடைய விஷ்ணுவின்
 தங்கையென்னும் தூர்க்காதேவியும் அமுதா
 ள். கொஞ்சமும் இரக்கமடையாத ராகுச
 ஸ்திரீகளும் அமுதார்கள். அறிவும் - உயி
 ரும் நீங்கி, மூர்ச்சையான கோபிராட்டி
 யைக் கூட்டமாய்க் காவலாகவந்த ராகுச ஸ்
 திரீகளெல்லாம் தண்ணீர் தெளித்து வெளு
 தேரம் வரையிலும் கைத்திப்போப சாரஞ்செ
 ய்து கணையாற்றி மூர்ச்சை தெளிவித்து வாரி
 யெடுத்தபோது கோபிராட்டியார் மூர்ச்
 சை நீங்கி மேகம்போன்ற திருமேனியை யு
 டைய ஸ்ரீராமபிரானை மறுபடியும் பார்த்து
 செக்கண்டையத் தாமனாயால் கோபங்
 கொண்டி மோதியதைகிறதுபோலத் தமது

திருக்கண்களைத் திருக்கரங்களால் அறைந்து
கொண்டும், ஸ்தனங்களின் மீது அடித்துக்
கொண்டும், வயிற்றைப் பிசைத்தும், அழுது
ஸ்வாமியைத் தொழுது, அக்கிளியில் ஸ்ந்
ந்த பூங்கொடியைப்போல, உடல் குழைந்
து, மனம்புழுங்கிப் பதைத்து, குலைந்து ந்
திருங்கி, மீண்டபோல மயங்கிச் சோர்ந்து
சுழன்று உள்ளி அநிக வருத்தமுற்று உயிர்
வாடி கைகால்களை உதைத்துத்திரும்பி அந்தப்
புஷ்பக விமானத்தின்மீது திடீரென்று விழு
ந்தார். கிழிசிவென்று புரண்டார். தேவ
மெல்லாம் வெயர்த்தார். மெய்மறந்தார். வெ
ளும்பினார். மறுபடியு மெழுந்தார். உட்கார்
ந்தார். தாமரை மலர்போன்ற கைகளை நெரி
த்துக் கொண்டார். சிரித்தார். அழுதார் ஓ!
கொழுந்தோயென்றார். அயோத்திநகரத்துள்
ளவர்களுடைய கோமானே யென்றார். சுவர்
க்கமத்திய புதாள வாசிகளெல்லாம் வணங்
குந் திருவடித் தாமரைகளை யுடைய ஆண்ட
வனே யென்றார். மூர்ச்சையுடைய ஓப்பனை
சொல்லிக் கொண்டு அழத் தொடங்கினார். உ
ண்ணிடத்திலே உறுதியான காதல்கொண்டிரு
ந்தாரோ வேறொரிடத்தில் சயனிக்க மாட்டா
ரோ ஐயோ! பானிசீதையே இப்படி அநந்ய
ராகமாயிருந்த நீ இப்போது பாபகிருத்திய
தேகங்களுக்கு இயல்பாய் நடத்திக்கொண்டிரு
க்கின்றவர்களாகிய ராகுசர்கள்வசத்திலோ
சேர்ந்து விட்டாய் ஐயோ! தர்மமதேவதை
யே நியுங் கொடுமைசெய்ய ஏற்பட்டையே
இதுதானோ உன்னை நான் நம்பியிருந்த எனக்
குச்செய்த கிருபை பெரியோர்க ளுடைய
வாக்கியத்தையும், வேதநியமத்தையுமே யல்
லாமல் வேறுகதியை உடையவர்களல்லாத எ
ங்கனையோ துன்பப்படுத்த வந்தாய் விதியே
சத்தியமா யினி உன்னைநான் நம்பமாட்டே
ன் நம்பமாட்டேன் நீ கொடுமையைக் கொ
ண்டிருக்கின்றாய், அப்படிச் சில்லாமல் எங்க
ள்மனதைச் சோதிக்க வினையாடு கின்றாயோ,
ஐயோ! யமதர்மமரானே, அதிகபாபிஷ்டி
டியான நானிந்தப் பதங்குறையைப்பார்த்
துச் சங்க மாட்டேன். என்னுயிரைக் கொ
ண்டிபோ! உனக்கு இது முறையாகுமா!
முறையாகுமா! அடியேனுடைய பிராண
தாமோ! ஓ கிருபாமூர்த்தியே! விடியாத
இருளில் என்னை உட்படுத்தி விட்டீரோ?
அடியேன் மிகுந்த ஆசையுடனே இதுவரை
யிலு மென் பிராணனை விடாமல் காத்திருந்
தது. இப்போது தேவரீர் உடைத்தாயிருக்
கின்ற புண்ணு திருமேனியை ரணக்களத்

தில் வந்து சேரும்படியாகத் தானோ! புலோ
கத்தவர்களுடைய பிராணஸ்தானமா யிருக்க
ின்றவனோ! சுவர்க்கலோக வாசிகளுடைய சக்
தியாயிருக்கின்றவனோ! அடியேனுடையதே
த்திரஸ்தானமானவனோ! தேவாமுதமானவனோ!
சுருணாமூர்த்தியே! மிதிவாழியை அடைந்து
அக்கலி சாக்ஷிபாசப் பானியாகிய அடியே
னுடைய கையைத் தேவரீர் பற்றினது தேவ
ரீருடைய பிராணனைக் கப்படிப்பட்ட பொ
ல்லாங்கு வரத்தானோ? தாமசபுஷ்பத்தில்
வசிக்கின்ற ஜெய லக்ஷ்மீ நாயகனோ, வேதபி
ரதிபாத்திய வஸ்துவே, தேவரீருடைய மா
தாவாகிய கௌசல்யியா தேவியானவர் இனி
பிழைக்கப்போகிறதில்லை. அதுபோலவே இ
னையவர்களு முயிர்வாழமாட்டார்கள். உள்ள
படி இப்படிப்பட்ட செய்கைகளை யனுபவி
க்க வேண்டுமென்று கொடுமைபுடையவ
ளாகிய கைக்கேசியியனுடைய எண்ண மிருந்த
தோ! மதத்தயானைக் கொப்பாகிய ஸ்வாம்!
அந்தக் கைக்கேசி உம்மை நகரானுகையை வி
ட்டிவிடென்ற மாத்திரமே, பிரபு உத்தரஞ்
சொல்லாமல் மான்கள் முதலான மிருகங்க
ளெல்லாம் பற்றி பெரியுப்படியான காட்டி
லேவந்து உம்மோடு எதிர்த்துவந்த சுவந்தன்
முதலானவர்களைக் கொன்று ஜெயம் பெற்ற
ஸ்வாம்! அடியேனுக்கு எள்ளளவும் அன்
பில்லாமல் போய்விட்டதே! காட்டினிடத்
தில் வந்த வஞ்சமுள்ளமானப்பார்த்து, என்
பிராணபதமான நாயகனோ! இன்றைய தின
ம் இந்தமானப்பிடித்து எனக்குத்தாரும், இ
து மற்றவர்கள் வளர்க்கிறமான ஒத்ததன்று.
ஆதலால் அபூர்வமாகிய இந்தமான எனக்கு
த் தாருமென்று வருத்தத்தோடு தேவருடைய
அடியாயாகிய நான் பிடிவாதஞ் செய்து
நின்றது இந்த உயுத்தகாண்டத்தில் உம்மைக்
கொலையுண்ணச் செய்வதாகிய திமையைக்
குறித்துத்தானோ? ஐயா, அதிக புத்திமா
னான இனையபெருமானே! நீர் ஊழ்வினை
யாலே, நடக்கிறதற்கு யோக்கியமில்லாத
காட்டுவழியில் எங்களுடனே வந்த நாளை
யில் உமது தாயார் சுமித்திராதேவியார் அப்
பா குமாரனே? உத்தமையனுக்கு ஏதேன
மிக்கட்டு நேரிடுமேயானால், உன் அண்ணனு
க்கு முன்னாக உன் பிராணனை விட்டிவிடென்
து ஆகுபித்தாரோ? மாதருவாக்கியப்படி
அந்தக் கிரமத்தில் நின்று முன்னே மாண்டு
போனாரோ! உம்முடைய பிராதாவாகியபெ
ருமானுக்கு தித்திராதப்பதினென்பொருட்டுப்
புஷ்பங்களும், தனிகளுக் கொண்டு வந்த

கொழிந்தோ அப்பாடிப்பட்ட நீர் சத்தாநக்
கருடைய கூர்மையான பாணங்களினாலே
வண்டாய் பறக்கையிற் றிது சயனித்துக்
கொண்டோ! ஓ சக்திவர்த்தி திருக்குமார
நெய்சொரிந்து வளர்க்கத்தக்க யாசங்க
ளை அழைக்கமாசர் செய்வு நனை வயல்கள்
குட்டி நிறைந்திருக்கின்ற அயோத்தியாநா
ட்டை சங்கிலும் படியான நீர் அடியேனு
டைய மேலியைத்தொட்ட படியினாலே வே
தமாரிசுமும் ஊநிலிவையையும் பொய்யாய்
விட்டதகர். என்னு றுக்கப்பட்டு கூர்மையா
ன வானாயுத்திதிலும், பிளவுண்ணமாட்டா
த மனதை யுடையவளாக அருளுகிறேன். இ
னிதான் என் னுக்கத்ததை ஆற்றிக்கொள்ளும்
படிய வலையியிற் திருமேனியிலிற் றி விழப்
போய்விறை னென்று புறப்பட்ட சீதாபிரா
ட்டியானாத் திரிசுடையானவர் தபித்துப் ப
கத்தல் குற்றது திறக்கிற வகிந்தரத்தங்களை
யுடையவர்களை ராணசஸ்திரிகள் அயர்ந்தி
ருக்கிற சமயம் பார்த்துச் சித்திரப் பிரதி
மையென்ற சீதாபிராட்டியானா வாரியெயி
ந்தக் கட்டிச்சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டி
ருக்கித் தவிரப்போலப் பிராட்டியாருடை
ய திருக்கெயிறைக்கிட்டி ராவணன் முன்
மோசமாக மாயமான அனுப்பின விதத்
தையும், மாயாநகனை யுண்டாக்கினதையும்
இந்திரஜிது மறைந்துபோய்நாகபாசத்தை
விட்டு கட்டினதையும், கட்டவிழ்த்துபோன
தன்மையையும், அம்மாளானகிபிராட்டியே!
நீ ராலோசனைசெய்து நினையாமலும், துர்ம்
மாரிசுகளான இந்த ராணசர்கள்-செய்து
வருகின்ற பெரு மாயங்களை யெல்லாம், தெ
ர்ப்பாமலும் வீணிலே பிராணத்தியாகம் ப
ண்ணிக்கொள்ளும்படி நினைக்கலாகுமா? அம்
மா-அடியேன் தேவரிடத்தில் விண்ணப்ப
ம் பண்ணிக்கொண்டனவுள்ளையும், தேவரி
சண்ட சூதன்களையும், உம்முடைய சிறைய
ம், தண்டயுத்தங்களும், வானாயுத்தங்களும்,
வலையென்ற யிருக்கின்ற ராணசர்களுடை
ய பாபக்குத்தியங்களையும், துர்ம்மஸ்தாபக
ரும், தேவத்தொத்தமருமான ஸ்ரீரகுநந்த
னருடைய சௌர்யபிரதாபத்தையும், நீர்மற
த்துவிடலாமோ? அம்மாதம்முடைய ஸ்வாமி
க்கு இந்தக்கொண்டாணசர்களையாலேமரணமு
டையுண்டாகுமோ? அம்மா சக்தைரானஇத்
த வலையிடுடைய திருமேனியிற் றொபா
ணமாவதப்பட்டு யுண்ணுண்டாக திசுப்ப
தைத் தேவரி காணவில்லையோ? இவைய
பெருமானுடைய திருமுண்டையானது

இன்னமும் பிரளயகாலகுரிய மிப்பத்தைப்
போலப் பிரகாசிக்கின்றபடியால் அவருடை
ய பிராணனாக் கணம்வந்ததென்று திருவுள்
ள மயங்கவேண்டாமம்மா! யாகநிறையான
சீதாபிராட்டியானோ! ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர்
மரணமா யிருப்பாரோயானால் இந்தப்பதினா
லிலோகமும் தியந்தபோயிருக்கும். அதுவு
மல்லாமல் குரியனும் திசைமாரித் தெற்கு
வடக்காய் தடப்பான். தெய்வம் பொய்த்து
விடும்பிரஸுத்தமாவும் அவல்கிருஷ்ண உயிர்க
ளுமெல்லாம் மாண்டு போய்விடும். அவைக
ளெல்லா மிருக்கின்றபடியால் ஸ்ரீராமலக்ஷ்
மணர்களும ஜீவந்தர்களுகவே யிருக்கிலு
கள். தர்மம் தெவதைதும் இருக்கின்றதம்மா,
அம்மா தேவரி வரமாக அருளிய கிரஞ்சிவி
ப்பட்ட வாயுபுத்திரராகிய ஆஞ்சநேயருக்கு
மரணமில்லை யல்லவா? அவருடைய பிராண
னாக் கேதேனும் சலன முண்டானால் தேவரி
ருடைய சற்புதினக்கு மாதுபா யின்டாகும்
அல்லவா? தன்மை சிறப்புரு திருக்குமோ
அம்மா, இவர்கள் மூர்க்கையாகி யிருக்கிலு
ர்கள். அதுபிரஸுத்தமாவந்திரத்தின் செய்கை
யாகுமம்மா, அது இதோ நீங்கிவிடப்போகி
றது. தேவர்களுடைய எண்ணமுந் தவறிப்
போகுமோ! தேவர்க ளெல்லாம் தங்கள்
சொர்னமயகரமலங்களைச் சீரகிலிமேற்குப்
பிக்கொண்டு திருமூர்த்திகளைக் கண்டா லெப்
படிப் பயபத்தி சிரத்தை யுடனே நிற்பார்க
ளோ, அப்படியே இளைய பெருமானையும்
ஸ்வாமியையும் கண்டு தோத்திரஞ்செய்தார்
கள். மறந்துவிடவில்லை அதை யடியேன் க
ண்ணாக் கண்டேனம்மா, நீர் பயப்பட வே
ண்டாம். ஒரு சிறுகிணத்தில் கடல்த் றொல்லா
ம் அடங்கிவிடுமோ, அதுபோலிந்த அற்பு
கரிடத்தில் இந்தத்திவ்யபுருஷர்கள் அடங்கி
விடுவார்களோ, அம்மா இன்னுமொரு திரு
ஷ்டாந்தஞ்சொல்லுகின்றேன். மங்கலியமில்
லாதவர்களையும், உயிரில்லாதவர்களையும், இந்
ததேவ விமானம் பொறுக்க மாட்டாதம்மா,
இந்தத்திருஷ்டாந்தத்தினாலே தேவரி னுக்க
ப்படாம விருக்க வேண்டுமம்மா, என்று திரி
சுடை சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு முன்
சத்தே ஸ்ரீத்தவணப் போல அவதார யியல்
பாயிருந்த சீதா பிராட்டியார் கொஞ்சஞ்
சோகம் நீங்கி உயிர்கொண்டு திரிசுடையைப்
பார்த்து அம்மாவிலிஷ்டாநுடைய புத்
திரியே நீ இது வரையிலுஞ் சொன்னவைக
ளெல்லாம் ஒன்றுத் தவறாமல் சித்தித்ததை
அனுபவமா யறிந்தபடியினாலே உண்னையே

எனக்கு ஆகார தெய்வமாகக்கொண்டு இந்த னைக்காலம் பிழைத்திருந்தேன். அப்படியே இன்னும் இன்றைய சாத்திரி வரையிலுமிருக்கின்றேனம்மாதிரிசடையே, நானெப்போது பெருமானைப் பிரிந்தேனோ, அன்றைக்கே மரணமுண்டாய் விட்டது. என்னுடைய வெட்கமெல்லாமும் நீங்கிவிட்டேன். இல்லாருக்குரிய நன்மைகளையும் ஸ்திரீகளணிந்திருக்கத் தக்க ஆபரணங்களையும், அன்றைக்கே நீங்கிவிட்டேன். ஸ்ரீகோதண்டபாணியும் நீலமேக வண்ணருமான, என்னுடைய பிராணநாயகரை மறுபடியும் பார்க்கலாமென்ற ஆசையானது தழித்தபடியினாலே என்னுயிரை இந்த னைநாள் வைத்திருந்தேன். தூர்ப்பலமான இந்தத்தேவனுத்தை நீங்கிவிடுகிறது எனக்கொரு லக்ஷியமா என்று தாமசபுஷ்பத்தை நீக்கிவிடலையில்வந் தவதாரித்த சீதாபிராட்டியார் சொல்லினார். அப்படி ஸ்ரீராமருடைய திருமேனியை நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற திருக்கண்களையுடைய ஜானகி பிராட்டியை ராஜா ஸ்திரீகளெல்லா மிரண்டு பக்கத்திலும் நின்று இரண்டுகைகளையும் பிடித்துக் கொண்டு புஷ்பக விமானத்தைச் செலுத்தி எதார்த்தமான பிராணனை இந்த லோகத்தில் விட்டுவிட்டுப் பலாத்காரமாய் விதியைக்கடந்து பொய்யான உடலை ஆகாச மார்க்கமாகக்கொண்டு போகின்ற யமதூதர்களைப்போல அசோக வனத்திற்குப்போனார்கள்.

சானகிகளாண்காண்படலம்
முற்றிற்று.

மருத் துப்படலம்.

சீதாபிராட்டியார் போய்விட்ட பிறகு ஸ்ரீராமமூர்த்தி நியமித்தபடித் தந்தமுலபலாதிகளைக் கொண்டுவந்த லங்காதி பதியான விசிஷ்ணுவான் அந்த ஆகாரங்களைப் பரீர்ன சாலையில் வைத்துப் போட்டுத் தாம் ரணக்களத்திலவந்து சேர்ந்து இந்த லோகங்களை யெல்லாஞ் சிருஷ்டிக்கும் படியாய்ச்செய்த பிரஹ்மாவின்னுடைய சாபம்பட்டுமாய்ந்தவர்களைப்போல யுத்தஞ்செய்து கொண்டிருந்த வானர வீரரெல்லாம் மாண்டுகிடக்கிறதைக்கண்டு விஷித்தைப் பாணம் பண்ணினவரைப்போலப் பித்துக்கொண்டமயங்கி நடந்தவிதமொன்றும் அறியாமல், கண்கழன்று மனங் கொதித்து மெய்யுளைவடைந்து பெருமூச்சுவிட்டு ஆவியுண்டோ இல்லையோ என்

னும்படியாக மூர்ச்சையாகி மருத்திருந்தவர் பேய்க்கூட்டங்களும், நாய்களும், நரிகளும், தூரமாய் ஓடிவிடும் படியாகச் சமீபித்துவந்து இனைய பெருமானைக் கட்டித்தழுவின படியே விழுந்தக்கிடக்கின்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தியை மத்தியிற்சென்று துக்கிட்டு எதும்பெயர்பதும், உடலெய்பதும், உயிரெய்பதும், ஆகிய இவைகளைச் சினேகத்திற் கிசைத்ததாகச் சொல்வதெல்லாம் பின்னிட்டதேயாகும் அப்படிக்கல்லவென்று அதன் நிலையை மாற்றி முன்னுத இருந்தவைக ளென்று சொல்லும், முழுதுமாராய்ந்து பார்த்தபோது அந்த தட்புக்குக் காரணமான அவிபென்று சொல்லப்பட்ட தத்துவத்தி னியற்கையைத் தேவர்களு மறிந்தவர்க ளல்லாதவர்க ளானார்கள். என்னென்றால், விசிஷ்ணுவானைப்போல அந்தத்தேவர்கள் துன்பமடையவில்லை, அவ்வளவு துக்கமடைந்தவராயிருந்தாலும் இந்த ஸ்ரீராமலக்ஷுமணர்களுக்கு அழிவு உண்டாகாதென்று தெரிந்த ஜ்ஞானவானு யிருக்கின்றபடியினாலே, தமது பிராணனை விடவில்லை. புலம்பவு மில்லை. ஆனால், பெருமானுக்கு இவ்வளவு வருத்தம் வந்ததே யென்று அழுது மிகவு மனங் கொதித்து ஸ்வாமியினுடைய தேவத்தில் காயமொன்று மில்லாமை யால் மனம் நயிங்காமலும், பயப்படாமலும் இருந்தார். மிகுந்த பலாஷ்டிகளுன இந்திரஜித்து பிரஹ்மஸ்திரப பிரயோகஞ்செய்தான். அதனால், இனைய பெருமானுக்குத் துன்பமுண்டானது அந்தத் துன்பத்தைச் சிக்க மாட்டாமல் பெருமான் மூர்ச்சையானார் என்ற றுட்பக்கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இதற்கென்ன உபாயஞ்செய்து துதை நீக்கலாமென்று ஆலோசித்து ஸ்வாமியினுடைய திருவுளத்தில் பெருந்தூயிப முண்டாயிருக்கின்றது, அதனால் மூர்ச்சையானார் இந்த மூர்ச்சை தெளிந்த பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தை யறிதேது நய்மால் முடியுமோ, இனைய பெருமானுக்குப் பெல்லாங்குண்டானால், ஸ்வாமி தம்முடைய பிராணனை வைத்திருக்கமாட்டார். மாய வாழ்வையுடைய அந்தத் திருட்டுப்பயலா நெயம்பெற்றுப் போயிருக்கக் குறு. எவ்வு கண்களில் நின்றும்தானாதானாயாகக் கண்ணிப்பெருகவிட்டுக்கொண்டு அந்த தாகம் போனது போலவே பிரஹ்மஸ்திரமும் இக்கறைதே நாமாசப் போகிறது, இனைய பெருமானுக்கும் ஒரு துன்பமில்லை. விசால மான இந்திரணக்களத்தில் மாண்ட வானர சேனைகளெல்ல

லம் பிழைத்துக் கொள்ளுவார்கள். அந்த மஹாதேவன் தீர்க்காக்கூசனும் ஸ்ரீயம்பெரு வானிலேயே மனத்திடங்கொண்டு ஸ்வாமி முயற்சி செய்திருந்த முன்பாக இப்போ தெ உதவி செய்திருந்தது துணையுள்ளிகள் மர ணமடைபாட விருப்பார்க்கும் யானும், தே டுக் கண்டி பிழைத்துக் கொண்டு வருகின்றே னென்று ஒரு கொள்ளிக்கட்டையைக் கையி லெடுத்தது கொண்டு ரத்தக்கடலில் சேற்றில் தடந்து கழிப்போனார். வாயையடித்து இ ரண்டு கையையும் பிசைந்துகொண்டு தமது செவ்வந்திரக்கண்ணில் அக்கிலிப்பொற்கள் பறக்க மேருமலையப்போலத் தோள்கள் மேகமண்டலத்தை யளவும் படியாக ஆயிர கோடி பாணப் பெரும் பிண மெத்தையின் மீது மிஞ்ந்த கோப முடையவரான ஆஞ்ச நேயனென்கின்ற பெருங்கடல் கிடக்கிறதைக் கண்டி தமது கண்களில் நீர் சொரியும்படிப் பார்த்து உயிரிருக்கின்றதென்பதை ஊக்கத் திந்து தேஹத்தில் பதிந்திருக்கின்ற அம்புக ளை ஒவ்வொன்றாக மெல்லமெல்ல உபாயமா யி வாங்கி மேகநிலைக் கொண்டு வந்து அவரு டைய முகத்தைக் கழுவிச் குளிரச் செய்த போது முன்னாலே கவாசம் பிறந்தது. பிற கு றோமராகிகள் சிலிர்த்து வெயர்த்ததுகள். கண்ணை விழித்தார். தேஹத்தை மெல்ல அ லகத்தார். வாயிலிருந்து தான் துங்கிவிழித்தா ட்போலக் கொட்டாவினுண்டானபோது, ஸ்ரீ ராம தாமஸ்தை மறவாமல் ஆழித்தார். அதை கண்டி தேவர்களெல்லாம் ஆரவாரித்தார்கள் உட்போது விபீஷணனுடைய ஓதந்தபாஷி டப் பொழிந்து மிகுந்த அன்புடனே ஆஞ்ச நேயனாக் கடடித் தழுவினார். அந்த விபீஷ ணனாவய உத்திரரும் அன்புடனே சேர்த் துக்காலி ஐயா! கிஷோடிவானே ஸ்வாமி! பார்டு-பெழுத்தருளி யிருக்கின்றோர் என் னு விருவ ஆ மட்டடியே திடகாத்திரராயிரு கின்றோர் என்று வின்னப்பட்டு செய்தார். அலக்சேட்டமாத்திரமே இந்தமூன்றுலோ கங்களும் தங்கும் படியான தமது திருக் கண்ணப் கூட்டிக் தெண்டனிடமி திங்கின்ற ஆஞ்சநேயனாப் பார்த்து ஐயா! ஸ்வாமி உயவத் தம் திருக் தம்பியார் மீதனவத்த கண்டி யே மூர்ச்சையாய்க் கிடக்கின்றார். திவ்ய தேஹி தேஹத்திருந்தால் ஸ்வாமி திருவுரையெப்படி முடிபுமோ தெரியாதெ ல்லாம். தரிந்து சாம்பவனென்கிறிருக்கின் றானைமனோ கந்தகேட்க, கடிவேனுக்கு அவனென்கையென்கென்த் தென்பாது. அவ

நிறந்துபோனோர், உயிரோடிருக்கின்றோர், தெரியாது. தானிப்போது தான் வருகின்றே னென்றார். அதைக்கேட்ட வாயுபுத்திரர் அவ னுக்கு மரணமில்லை அவனென்கே யிருக்கின்றோ ன்று பார்த்தகலாட்வாரும், அந்தச்சாம்பவனா க்ககான்போமானால் வெற்றி பெறத்தக்க ரா க்ஷசர்களுக்கெல்லாம் ராஜகிஷோடிவாயிருக் கின்ற விபீஷணனுடையானே நம்மை மறுபடியு ம் வாழச் செய்யத்தக்க யத்தனங்களை நிறை வேற்றுவதில் வல்லவராக்கும். என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் விபீஷணனுடைய ஐயா! அப்ப டியானால் நாம் சிக்கிரமாகப் போகலாம்வா ருமென்று கொஞ்ச தூரம் அந்த மிருளிற் போனார்கள். சாம்பவனாத் தங்கள் தல்விதி வசத்தால் அவ்விடத்திற் கண்டார்கள். அங்க ள வார்த்திக்கத்தினாலும், பிரஹம்மாஸ்திரம் பட்ட நோவினாலும், தேஹத்தி லுண்டான காயவருத்தத்தினாலும், மூச்சொடுக்கி ஒன்று ந்தெரியாமல் மயங்கின மனதையுடையவரா யிருந்தும், இந்த ஆஞ்சநேயரும், விபீஷ ணனுடையானும், வருகின்ற சந்தடியைய வச்சிர முஷ்டியை யுடையவ ரான சாம்பவர் தம்முடைய செவிகளால் கேள்விப்பட்டு வ ருக்கின்றவர்கள் விபீஷ ணனுடையானே என்னை அடிமை கொண்ட ஸ்ரீராம மூர்த்தியோ, அ னுமானோ ஐயோவென்று இரக்கமுற்றுக்கிரு பை செய்யும் படியாக வருகின்ற தேவர்க ளோ, மஹாரிஷிகளோ, பகைவர்கள் நம்மை க்கொன்றுவிட்டுப்போனபடியால் அப்பகை வர்கள்வரமாட்டார்கள். நம்மை ரக்ஷிக்கத்தக் கவர்களே வருவார்களென்று நினைத்துத் தம் முடைய ஆயாசத்திர்த்த தமதருகில் வந்து நின்றுமலையில் வீழும் அருவி போலக் கண் ணீர் சோரும்படி அழுது கொண்டிருக்கி ன்றவர்களை உணர்ந்து கண்ணை மூடினபடி யே ஐயா, குணபூர்ணர்களாய் வந்து என்னை ருகில் திங்கின்றவர்களே, நீங்கள் யானென்று கேட்ட, சாம்பவருடைய வாக்கியத்தைக்கே ட்டுப் பிழைத்தோம் பிழைத்தோமென்று ச த்தோஷித்த விபீஷணனுடையானுடைய வார்த் தையைக்கேட்டு ஐயா! விபீஷணனுடையானே, உம்மோடுகூட நிதிக்கின்றவர் யாவனென்று கே ட்டபோது ஆஞ்சநேயர் ஐயா, வெற்றியாள ரே, உமக்கு மக்களமுண்டாகக்கூடவது அடி யேன் அனுமால் இதோ தண்டனட்டெனெ ன்று சொல்கக்கேட்டு ஐயா, மகானுபாவா மாருதியே இனி யெல்லாரும் பிழைத்தோம் என்று மிகுந்த கனிப்புடனே ஒங்கி உச்சாகக் கொண்டு நின்று ஐயா, இத்திரத்தித் து ஏவின

து, பிரஹ்மாஸ்திரமே யான போதிலும், வேதத்திற்கும் வேதம்போ ஸெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீராம ஸ்ரீரத்தியை ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டா தென்னம்படியான அவருடைய வல்லமையை ஆடியிலேயே தெரிந்திருக்கின்றேன். இப்போது அந்தச் சர்வ லோகநாயகரான ஸ்ரீராமஸ்ரீரத்தி என்னசெய்கின்றார். அதைத் தெரிவிப்புகையா, என்றதைக் கேட்டு அஞ்சுதேவிபுத்திரர் எம்பெருமானே! சாம்பவரோ! ஸ்வாமியானவர் இனிய பெருமானுக்குத் துன்பமுண்டானதென்று மிகுந்த அக்கத்துடன் ஸ்ரீரத்தியை யிருக்கின்ற ரொன்றார். அதைக்கேட்ட சாம்பவர் உள்ளததாய். இனியபெருமானுக்கு எதேனும் வருத்தமுண்டாகக் கண்டாரானால் தாம் சஹிப்பாரோ! இருவருடைய மொன்று, இருவருயிரு மொன்று, மூல வஸ்த்துக்களான சேஷிசேஷிக்கென்ற இரண்டிபேரும், நாராயண நரணென்ற ஒருவர்தானே! அந்த நிலைமையிருக்கட்டும், மேருமலையை பொத்த தோள்களையுடைய வாயுபுத்திரரோ! க்ஷணப்பொழுதுக்குள்ளாகப் போய்ச் சஞ்சீவியைக் கொண்டி வரவேண்டி, நம்முடைய எழுபது வெள்ள வானரசேனையும், ஸ்ரீராம ஸ்ரீரத்தியும், இனிய பெருமானும், இந்த மூன்று லோகத்தவர்களும், தர்மமதேவதையும், ஸ்வதப்பிரமாணமான வேதமும், உம்மால் வாழ் வடைந்ததுகள், ஐயா! அதிக பலாஷ்டிகரான ஜஞ்ச தேயரோ, தாமசியாமல் நான் சொன்னபடியே சஞ்சீவியைக் கொண்டிவரப்போகக்கடவீர். ஐயா, மாருதியே! அந்தச் சஞ்சீவியானது எங்கேயிருக்கின்றதென்றால் இந்தச் சமுத்திரத்தைத்தாண்டி, வடமுகமாய் ஒன்பதினாயிரம் யோசனை தூரம் போனிரோ யானால் இமவத்பருவத்ததைச்சேர்வீர் அந்த மலையிலுடைய லிங்கதாரம் இரண்டாயிரம் யோசனை யுள்ளது. அதைக் கடந்து ஒன்பதினாயிரம் யோசனை தூரம் போவிரோயானால், எமகூட பருவத்தை யடைவீர், ஸ்ரேஷ்டரோஷ்டரோ! அந்தமலைக்கு அப்புறம் வடக்கே ஒன்பதினாயிரம் யோசனை தூரம்போனால் நிஷத்திரியிருக்கின்றது. அதைத் தாண்டி ஒன்பதினாயிரம் யோசனை தூரம்போனால் சகலபர்வதங்களுக்கும் பெரியதான மேருருவாசலமாகிய வடகிரியிருக்கின்றது. அந்தமலையின் லிசாலத்தைத் தாண்டிப்போகவேண்டிமானால் பலமென்பதைத் தோற்கடித்த திரண்ட புஷங்களை யுடைய ஜஞ்ச தேயரோ பூப்பத்திரண்டாயிரம் யோசனை

தூரம் போகவேண்டும். மேருருவத்தாண்டி அப்புறம் ஒன்பதினாயிரம் யோசனை தூரஞ்சென்று தெருங்குடைய நிலநிரயங்காண்பீர் அந்த நிலநிரயருவதம் இரண்டாயிரம் யோசனை உயாமுள்ளதாக இருக்கின்றது. ஐயா, வாயுமாரரோ! அதற்கு நாலாயிரம் யோசனை தூரத்தில் சஞ்சீவி தங்கியிருக்கின்ற கருமலையைக்காண்பீர். அதைக்கண்டமாதிரமே எங்களுடைய இந்தத்துன்பத்தை முடித்தவிடுவீர். எப்படியென்றால், அந்த மலையிலுமிது ஹந்தவர்களைப் பிழைப்பிக்கின்ற அமிர்த சஞ்சீவியென்ற ஒரு மருந்திருக்கின்றது. தேனும் துண்டிதண்டாய்ப் பிளந்தாலும் பொருந்தச்செய்யும்படியான மருந்தொன்றிருக்கின்றது. ஆபுதங்கள் பரிந்திருந்தால் அதைவிடக்கும் மருந்தொன்றிருக்கின்றது. உருவழிந்துபோனால் மறுபடியும் அந்த உருவத்தையே கொப்ப்பதான ஒருநல்லமருந்திருக்கின்றது. ஆகையால் ஐயா, நீர் அவ்விடத்திற்குப்போய்ச் கொண்டிவர வேண்டிமென்று அறிவில் அநிகசிரோஷ்டரானசாம்பவரானவர் வேண்டிய அடையாளங்களைச்சொல்லி ஐயா, இந்தச் சஞ்சீவிமருந்தை அநேக தேவர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதுவுமல்லாமல் ஒருவர்க்கும் அடங்காததாய் நெய்ப்பூசிய வளிகளையுடையதான ஒருசக்கரஞ்சுடன்றுகொண்டிருக்கின்றது. பொய்க்குச்சம்பத்துஞ் செல்லாத அனுமானே! நீ செடிய வேண்டிய அருஷ்டானங்களில்பொதுத்தன்மையைச்செய்து, உன்னைச் சூன்ம சரீரிடாகச்செய்து போகாவிட்டால் உன்கண்ணுக்கு அகப்படாமல் அந்த மருந்துகள் மறைந்துவிடும். ஜாக்கிருதையாயிருக்க வேண்டிமென்றுவேண்டிய தந்திரங்களை யெல்லாஞ்சொன்னார். அதைக்கேட்டு ஜஞ்சதேயர் ஐயா, அடியேனுக்கு இப்போதே விடைகொடுத்தருளுவிரானால் இதவகையில் ஹந்தவர்களும் பிறந்தவர்களானார்கள். எம்முடைய ஸ்வாமிக்கு யாதொருபொல்லாங்கும்இடைபூதும் வாராதபடி நீங்கள்போய்ச் சமீபமாயிருந்து உபசாரஞ்செய்து ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருங்கள். இதோபோய்வருகிறேனென்று அவர்காவிடத்தில் விடை பெற்றுக் கொண்டு அவர்களைவிட்டு அண்டமுகையவரையும் ஒங்கி இரண்டி தோள்களும், இரண்டிடுக்கையளாவ விஸ்வரூபங்கொண்டி, ஆகாசமும் மூதும் வளர்ந்து வேதம்போல நிறைந்த, கிரஹங்களும், நகரத்திரங்களும், கோத்தமனிமாலைபோல வரிசையாய் மாந்திர்தோன்

நவம், ஒருகொருக்கு மற்ருருதோள் ஆயி
தயோகம் அநிலதாபம் மறுபாவருஞ்சொல்
பெய்க்கொளவும், ஒருபாதத்திடை மற்ருரு
பாதத்தையிப்பெயர்ந்தவனவகிறதற்கு லங்கா
பாடமொழும்போதாமற்போய்விடவும் பெ
ரியவகையோடிகொண்டுநின்றபுருஷனடிக்ருகளுமப
தொழும்போகவுடவனந்தாரிஷ்டிகவிசைகொ
லிப்புறப்பாட்டி, அநாமா, அடையவில்வருப
தொன் பெருமை இவ்வளவாகும். வானினிசிக்
கையாடும், வானையுஞ் சிறி, வானைந் திறத்
து கொண்டு பெரியவாலை நிலத்தில் பதியும்
பாதி, துருமாலை விசாலித்து விரித்துக்
கொண்டு திருக்கூறுததைக் கொஞ்ச முள்கரு
கத்தி துருவ வியிற்றொ ரோமங்கனும் குறி
மியும் தெரிந்துநிற்க, விசைகொண்டி எழும்
பின்போது அந்த லங்காபட்டணமானது
முந்தி சுமந்ததில் முழுவிப்போகின்ற
கொண்டிபொலி பெய்தென்று சுமந்தது.
இவருடைய வேகத்தால் குலாசலங்கொல்
லாம் பாளம்பாளமாயிப் பிளந்தவியிப்போ
கிருந்ததுகள். சுழத்திரம்நாலுபக்கங்கொலி
ங்கொலிநின்றுபாய்ந்தது. கிழக்கிலும், மேற்
கிலும், மின்னல் மின்மினது. மலைகளும்,
மரங்களும், மந்திரவர்களும், எழும்பி வீழ்ந்
ததுகள். தேவலிமானங்கள் ஆகாசத்திப்போ
ய் இழைப்பிப்போல மோதண்டி விழுந்தது
உன். சுழத்திரம்நின்று மேலேறித் திக்கு
வந்திருக்கிறது. இந்தப்பிரகாரமாக அது
மல்கப்படுத்தார். அப்பொழுது பெரியமலை
கொல்லாம் அவருடைய வேகத்தாற்பெயர்
ந்தது பின்புறமுடந்த வடமுகமாய்ச் சாய்ந்
து விழ்ந்ததுகள். அவர் தேவந்திந் பிறந்த
விடமானொரு காற்றினால் அவருடைய பிதா
வருடைய உயரேழுந் மணந்தார்த்த ஓய்ந்
து போகு லென்று தேவர்கொல்லாம் பெசிக்
கொண்ட படியாக ஆகாச மார்க்கமாய்ப்
பெயர்ந்ததுகள். குறி கடந்திர் வந்திப்போ
கிறது. மேகங்க ளிப்பிது போனதுகள்.
பெருங்காசுகொல்லாம் வெந்து, கரியாய்ப்
பெயர்ந்ததுகள். முய்கொளந்தோடவும்,
சுழத்திரம் கடக்கொடவும், காந்தரப்
பெருகொகிந்த அஞ்சதேயருடைய திரு
மேலிபாசுதக்கொடபோடவும், உள்வகு
தொந்திபொருத்தப்பெருகின்ற அஞ்சதேய
ருடைய உருவத்தைப்பாத்தது. எவ்வக்தேவ
ர்களுள் சாய்ந்திழைப்பவந்ததை முன்னே
காட்டிப்போதே அந்தகடலால் குழப்ப
பட லங்காபட்டணமாய் இவ் காண்குள்
வந்திப்பிது மேலுடைய, சுழத்திரத்தித் தேந்த

துவிட்டார். இனி நம்முடைய தக்கமே பநி
யுண்டி போய்விட்டதென்று பேசிக்கொண்
டார்கள். இந்தப்பிரகாரமாக அஞ்சதேயர்
மேகமண்டலத்தைத் தாண்டிச் சூரியர்களு
ய், சந்திரர்களுய் நின்ற மண்டலங்களைக் கட
ந்து நகரத்திரபங்கள் வாழுகின்ற அந்த எல்ல
ையையுந் தாண்டிப்போக, சாய்மிராச்சியங்க
ளை யுடைய தேவர்களுக்குப் புகலிடமான
அவர்க்கெலாகத்தைத் தாண்டிப்போய் மூல
தாமரைப் புஷ்பத்திந் பிறந்த பிரஹம்மலோ
க மின்னல் கொஞ்சந் தூரந்தா னிருக்கின்ற
தென்னம்படியாக உயர்ந்த விஸ்வரூபத்து
டனே புறப்பட்டுப்போனார். இவரைப் பார்
த்த அவர்க்கெலாக வாசிகளான தேவர்கள் இ
வர் வெற்றிபெற்ற கருடபகவா னுக்கும், ஸ்ரீ
யப்பதி வசிக்கின்ற பரம பதத்திற்குப் போ
கின்ற ரொண்டுகள். சிலசிலபேர்கள் பிரஹம்
மதேவர் தாம் தம்முடைய லோகத்திற்குப்
போகின்ற ரொண்டுகள். சிலர்சிலர் இவர் மூ
ன்று கண்ணையுடைய ருத்திர மூர்த்தி யென்
ருர்கள். சிற்சிலர் தமக்குத் திருவுள்ளமான
திரு உருவத்தைக் கொண்டு இந்தப் பிராகிரு
த பூமியில் விளையாடு கின்றவர் ஸ்வதப் பிர
மாணமான நான்கு வேதங்களும் எட்டுதற்க
ரிய திருவுருவ முள்ள ஸ்ரீயப்பதியே என்
ருர்கள். இவருடைய திருமேனியின் அள
வைத் தெரியக் காணலாமென்று இமைகொ
ட்டிமுனிபாக நமது கண்ணறிவைச் செலுத்தி
னும், இன்னும் காணுகிறதற்கு முடிவுபட்
து அளவுடையவராகக் காணப்படவில்லை இவ
ர் பரமபதத்திற்குப் போகிறவராய் காணப்
படுகிறாரென்று அநேக தேவ கணங்கள் சொ
ல்லிக் கொண்டார்கள். சிலதேவர்கள் இது உ
ருவ மென்றார்கள். சிலர் இது உருவமில் ஒளி
யென்றார்கள். சிலர் இந்தப் பிரகாச முள்ள
மேனி அருவென்றார்கள். சிலசில பேர்கள் இ
து எல்லா அண்டங்களுக்கும் மேலாக இருந்
துகொண்டு இந்த அண்டங்கொல்லாம் உண்
டாகிறதற்குக் காரணமா யிருக்கின்ற வஸ்து
வென்றார்கள். சிலசில பேர்கள் இது காற்றுக்
கதி தேவதை யென்றார்கள். இந்தப் பிரகார
மாக எல்லாக் காரியங்களையும் நிச்சயித்ததிய
வல்ல புத்திமாய்கள். இந்த அஞ்சதேயருடை
ய விஸ்வரூபப் பிரகாரத்தை இவ்வபடியெ
ன்று தெரிந்துகொள்ளச் சத்திபற்றவர்களா
ய் விட்டார்கள். தாமரை மலர்மேல் வாசமா
யிருக்கின்ற பிரஹம்மாவிகுடைய அண்டம்
வரை உயர்ந்து மத்திய ஆகாசமெல்லாம் தம்
முடைய உருவத்துக் குவளடங்கி மறைந்து

போரும்படியாகவும், மேரு மலைபோன்ற
தோள்களின் வீச்சினால் அண்ட பித்திகைதே
யும்படியாகவும், விசைகொண் டெழும்பின
அந்த வாயுருமாருடைய திருமேனியிற் பி
றந்த கோஷித்தைக்கேட்டுத் திக்புப்பாலகர்
களுடைய தலைகளெல்லாம் தடுநடுங்கினது
கள்.— அண்டகோள மெல்லாய் கிழிந்து
போம்போ லிருந்தது. மஹாபலிச் சக்கிர
வர்த்தியானவர் வாமன மூர்த்திக்கு மூண்
றடிமண் கொடுத்தபோது அவர் தமது
சிறிய பாதத்தால் லோகங்களை அளக்கும்ப
டி நீட்டினதானால் கற்பகப்பூமாவைய அணி
ந்த தேவர்களும், மஹாரிஷிகளு முதலான
பெரியோர்கள் யாவரும் தங்களுக்குரிய வே
தங்களைப் பாராயணம் பண்ணிக் கோஷித்த
துபோல ஆஞ்சநேயர் விஸ்வரூபங்கொண்
ட அந்தநாளிலும், லோக மெல்லாம் வேத
கோஷமாக இருந்தது. தேவர்களும், முனி
வர்களும், சித்தர்களும், அவரவர்களுடைய
தேவி மாரிகளும், சுவர்க்கமத்திய பாதாளத்
தி லுள்ளவர்களான மற்றவர்களும், ஆநந்த
த்துடனே ஒருமிக்கச் சேர்ந்து மொய்த்துக்
கொண்டு ஆஞ்சநேயர்மீது தூவினரத்தினங்
களும், சந்தனங்களும், சுதந்தப்பொடிகளு
ம், பல்விதப்புஷ்பங்களும், மேலேபடிந் தி
ருக்கப் புஷ்பங்களால் நிறைந்த தேவ கற்பக
விருகஷத்தைப் போல அஞ்சனை திருக்குமா
ரர் ஆகாச மார்க்கமாய்த் தாவிப் போனார்.
இந்தப் பிரகாரமாகச் சென்று வாயுருமாரர்
இமவத்பருவத்தைச் சேர்ந்தார். அங்கிரு
க்கின்ற இமையாநாட்ட முடையவர்களான
தேவர்களும், யாகாதிகளை யுடைய முனிவர்
களும், இன்னுந் தர்மமமார்க்கத்தைச் சேர்ந்
தவர்களெல்லாம், ஐயா! ஸ்ரீராமதாதே! உம்
முடைய காரியம் அனுகூலமாகக்கடவதென்
று வாழ்த்தினார்கள். அதைத்தாண்டி அப்புற
ம் உமாநாயகர் வலிக்கின்ற கயிலாசகிரியை
க்கண்டு சந்தோஷிமுற்று ஈசானதிக்கில் தோ
ன்றுகின்ற அந்தமழுவாளி நிறைந்துவலிக்கி
ன்ற அந்தமலையைக்கண்டு தாமதாமலர்போ
ன்ற தமது திருக்கரங்களைக்கப்பித் தண்டனி
ட்டுப் போகின்ற ராமதாதைக் கயிலாசபதி
யான பரம சிவனானவர் மிகுந்த அன்புட
னே கடாக்கித்துப் பார்வதிதேவிக்குக்காட்டி
இவர்தான் எனதுஅமிச பூதரானமாருதி என்
னும் நாமதேயர் என்றார். அதைக்கேட்டுப்
பார்வதி அப்படியா இவரென்னகாரணமா யி
ங்குவந்தாடென்று உமையவர் கேட்க மஹா
தேவ ராஜராகிய ஸ்ரீராம மூர்த்தியிற் தாத

ரிவர் இப்போது சஞ்சீவிமருத்தின் பொரு
ட்டு வந்தார் வஞ்சகங்களான வங்காவாகிதா
செய்யும் பொலலங்கை நீக்கப் போகிறது
சத்தியம் ஆகையால், பெண்ணே நாம் நா
ளைக்கு மகாயுத்தம் நடக்கப் போகிறது பார்
க்கலாமென்றார். பிறகு ஆயிரயோசனை தூர
ம் கடந்துபோய் ஹேம கூடத்தைச் சேர்ந்
து அவ்விடத்தில் முடிவில்லாத சந்தோஷங்
களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற தேவ
சமுஷுங்களைக் கண்டு அப்புறம் அங்கிருந்து
சக்கரத்தைப்போலப் பாய்ந்து நிஷிதபருவ
த்தி னுச்சியில் குறித்தார். அளவில்லாத சா
ஸ்திரங்களைப்பயின்ற அறிவாளர்க ளுடைய
பார்வைக்கும், கிருபா வான்களான தேவர்க
ளுடைய மனதிற்கும் எட்டப்படாத வேக
முடையவராய் ஆஞ்சநேயர் அந்த நிஷிதபர்
வத்தைக் கடந்து, இந்தப்பூலோகத்திற்கும்
அஷ்டதிக்குகளின் நிலைமைக்கும், பிரஹ்ம
லோகத்திற்கும் அளவைக் கருவியாக இருக்கி
ன்றமேருகிரியின்மீதுபாய்ந்தார். நிமைகொ
ட்டாத கண்களை யுடையவர்களான தேவர்க
ளாலும் இதனிலைமை இப்படிப்பட்ட தென்
று அறியக்கூடாத அந்த வடமலைக்கு மேலே
போன வாயுருமாரர் நாவலந்திவென்று சமு
த்திரத்தால் சூழ்ந்தபூவளாகத்தில்மூன்றுலோ
கத்தவர்களும், கொண்டாடு கிறதற்குக் கார
ணமான தெய்வத்தன்மையுள்ள சம்பூநாவல்
விருஷத்தையுந் தமது திருக்கண்களாற்கண்டு
அந்தமலையினுச்சியில் லோகங்களை பெல்லா
ம்படைத்த கிருஷ்டி காத்தாவினுடைய தீவ்
விய நகரத்தைக் கண்டு அந்த நகரத்தின் மத்
தியில் சுவாஸ்திர இதழ்களோடு கூடிய மூல
சொர்ணதாமரைப்புஷ்பத்தின்மீது நான்குதி
ருமுகங்களுடனே கூடிய பிரஹ்ம தேவர்
எழுந்தருளி யிருப்பதைக்கண்டு இரணியக
பங்குப்பித் தண்டனிட்டு அந்தத் தாமரைப்
புஷ்பத்திற்கு ஈசாயதிகையில் ஆயிரஞ் சூ
ரியர்கள்வீசுகின்றகிரணங்களைப்பரப்பினது
போலச் சடைகளைப் பரப்பிக்கொண்டு ஐத்
து சூரியர்கள்போல ஐந்து திரு முகங்களைக்
காட்டி மூன்று லோகத்தவர்களும் இறைத்த
புஷ்பங்களுடனே அந்தநாரி பாகனாய் எட்
டுத் திருத்தோள்களுட னேழுந்தருளி யிருக்
கின்ற ருத்திரமூர்த்தியைக் கண்டு வணங்கப்
பிறகு திஷ்டக் காத்தார விருகஷத்தின் அடி
யில் அந்தந்த இடங்களில் தேவர்களெல்லாம்
வணங்கும்படியாகவும், மஹாரிஷிக ளெல்
லாம் பெருங்கோஷம் நிறையுப்படி பிரஹ்
ம்ம ருத்திரங்களால் பல்லாண்டுகழவுப் பூமி

பின்னாட்டியார், பெரியபிராட்டியாரோடும்,
 திருத்தியார் மலர்ந்த கிரீடதாரியா யெழு
 திருவாயிருந்த ஓர் சகல காரண மூலவந்து
 வந்த சகலபோகபாலகராய் விந்நிருக்கின்ற
 திருவீரபுத்தியைக்கொயிசேயித்தடிப்புறம் சந்
 திருத்தென்கொயிபாகிய வெற்றிசெருடையானது
 திருவீரபுத்தியாகவாய்நாய்கைமுதலிய சுந்தர
 வர்கள் ஆய் பியவைபிறக்கொண்டசாமனாகொ
 ல தென்றகாற்றை விக்கிக்கொண்டிருக்கவும்,
 அவர்க்கெல்லாவாகிகொண்ட தேவர்களெல்லாம்
 வந்தடிவணங்கி நித்தவும், தேவகுந்தியி முழ
 லையும், இவ்வளவு வளப்பாடு அடனே தே
 யோத்திர கொழுந் தருவி யிருக்கிற நிலை
 மையக்கூடிய அவையுந் சகலப்பித் தும்
 உடம்புடைய அடிபுறம் புயிசித்திக்கொண்ட
 முத்திரை கற்பக விருஷத்திற் கொப்பாகச்
 கொண்டிருக்கின்ற பிரகாசிக்கும் படியாகத்
 தேவாருகத்திருப்பிடமான மேருநிலி கிச
 சயி யிருந்தேதல் மூன்று லோகத்தாருளு கு
 றுத்தடியாக அழித திருக்கொயும் சகி
 த்தக் கொண் டிருக்கின்ற திருப்பி பால
 கா லுத்தித்த நிலையில் நித்தின்ற நிலைமை
 லையுக்கண் டி வணங்கி அந்த மலையை விட்டு
 சம்புறம்போன அனுமால் உத்தரகுருகேஷ
 ன்ருத்திர யலத்த அம்விடத்தில் சூரியன்
 வாய்க்கொண்ட பரம்பிக்கொண்டிருக்கின்ற
 சந்திர உதய மான செங்கையைப் பார்த்துப்
 பொழுது விடிந்து விட்டது. இவ்வளவு தா
 ளே ஓர் வேகம் பெருமான் மூர்ச்சை தெளி
 வந்தரு முப்பாகப் பாதிராத்திரிக்குள்ளாகச்
 சூரவலி மருத்திக் கொண்கிவந்து மாணம
 லத்தொகை துன்பத்தையெல்லாம் நீக்குகி
 னெனென்ற உததப்பண்ணி வந்தேனே! இப்
 பொது சூரிய உதயமாய்விட்டதே! நான் நிச
 கம் தபடி செய்மமாட்டாமற்போனேனே
 இனி நான் செய்ப்போகிறதென்ன இருக்கி
 னென்று என்று சமான சந்திரான ஸ்ரீராம
 அந்த மென்குத்துவது குலோகித்தப்பார்
 சூரத்தேவ குலியி தமக்கு இடப்பாகத்தி
 ல உதயமானதக் கண்ட சூரியோதயம் மே
 ருத்திருக்கின்றவது சம்பவிக் மாட்டா
 தேய்வந்து நிதாவித்த, இப்போது விடிய
 உண்ட. மேரு பரவத்திற்ரு வட்டால் சூரி
 யன் பிரகாசத்தால் மேற்பார்க்கத்தில் உதய
 மாருப்பவ்ருகாந்திர திருக்கக் கொண்டு
 வந்தான் சூரியன், உப்படியே இந்த வட
 பாகத்திற் சூரிடருதயமானதென்கொண்ட
 சந்திர, இப்போது அந்த தாமாத்திரியே
 யுததமது உதயம் சூரி தருகென்கொண்டிரு

வராய்த்தோன்றி அழியாத ஆயுளைப் பெற்று
 ஒருவருக்கு கொருவர் உள்ளமும், உயிரும்பொ
 ல ஒன்றாகி அளவில்லாத இன்பங்களை அனுப
 வித்துக் கொண்டு புண்ணிய தம்பதிகளாய்
 வாழ்ந்திருப்பவர்களுடைய சஹஸ்திரபத்தி
 ரகமலம் போன்ற கமல நாட்டையுந் கண்
 னகிரித்த கண்டார். அக்கணிக் சுவாலை போற்
 பிரகாசித்தின்ற சடாபாரத்தையுடைய ருத்தி
 ரமூர்த்தியும், பிரஹ்ம தேவரும், பதினாறு
 வயதுப்பெண்ணாகிய லக்ஷ்மீ தேவியைத் திரு
 முமாரியில் தரித்திருக்கின்றவரான விஷ்ணு
 மூர்த்தியும், எழுந்தருளி வாழ்கின்றகாணியெ
 ன்றும், வெற்றிமாலையைத்தரித்தகிரீடதாரியா
 கிய சோழமகாராஜனும், த்யாகமே வினையா
 ட்டாக உடைய சடையப்ப முதலியாரும், வ
 கிக்கின்ற காவிரிநதிசூழ்ந்தநாடென்றும்சொ
 ல்லுநெசோழதேசத்திற்கொப்பான வளப்ப
 முள்ள அந்தஉத்தரகுருநிலத்தைக்கண்ணுக்க
 டுகாடப்பார்த்து அப்புறம் போனார். விசால
 மானமேருபரவத்திற்ரு மேலேநிதட்கும்ப
 டியான யோக்கியரும், இப்பிறப்பிலேயே பி
 ரஹ்மமபட்டம்பெற்றவருமாகிய சூஞ்சநே
 யர்எல்லாலோகங்கொயும், திருவிக்கிரமாவதா
 ரத்தால் அளவிட்டபெரியபெருமானுடைய
 திருமேனியைப்போலக் கறுத்துத் தோன்று
 கின்ற நீலகிரியைக் கண்ணுல்பார்த்து ராத்திரி
 யுங்குறைந்து போகும்படிக்கறுத்து விளங்
 குக்கின்ற அந்த நீலமலையைத் தாண்டிப் போ
 னபிறகு மேரு மலைக்குச் சமமான திருத்
 தோள்களை யுடைய சூஞ்சநேயர் மஹாவி
 லேக சூஞானமுள்ளவரான சாம்பவர் தமக்
 கு உபதேசித்த சஞ்சீவி பரவத்தைக்கண்டு
 தூரமாக நின்று அம்மலை முழுவதும் சூரிய
 னும் பிரகாசத்தில் குறைவடையத்தக்க அந்
 தச் சஞ்சீவி மருந்துகள் எரிந்து கொண்டிரு
 ப்பதைக்கண்டு இத்தாலிசாம்பவர்கொண்
 ன அடையாள மென்று குரீகொன்று அந்தமலை
 யிலேமிது பாய்ந்தார். பாய்ந்தமாத்திரத்தில்
 அந்த மலையானது பாதாளத்தில் மறைந்து
 விட்டது. அந்த மலையைக் காத்திருக்கின்ற
 தேய்வக்கள் தயக்கி அதிக கோபத்துடன் வ
 த்து அனுமான் பார்த்து நீ யாவன்? நீ
 இவ்விடத்திற்ரு வந்த காரண மென்னவென்
 னு கேட்க, அந்தத் தேவதை கருக்குத் தாம்
 வந்த காரியத்தைத் தெரியச் சொல்லார். அ
 நைக்கேட்ட அந்தத் தேவதைகள் ஐயா? உம
 க்கிது வேண்டினானால், செய்வவேண்டிய கி
 லம்படி செய்து உமக்கு வேண்டிய மருத்
 தை ஒன்றும் தோகச் செய்வாமல் எங்களுட

ததில்காட்டும் நாங்கள் கொடுக்கின்றோமென்று அவரை வாழ்த்திவிட்டு மறைந்து போய் விட்டார்கள். பிறகு செந்தாமரைக் கண்ணான சாட்டுருண்ணியமூர்த்தியினுடைய கூரிய சக்கராயுதமானது தரிசனையாகி, அதுவும் மறைந்துவிட்டது. இனி நாம் இவர்களைக்காண நம்மால் முடிகிறதாக இல்லை. சாலந் தாமசமாகிறது என்று ஆஞ்சநேயர், நினைத்து அந்தச் சஞ்சீவி மலையைத் தம்முடைய வஞ்சமானமாகிய திருத்தோர்களால் பூமியில் நின்றுப் பேர்த்துக் கையிலேற்றி ஆகாச மார்ப்கமாகப் போக வேண்டுமென்று உலகத்துக் கெல்லாத் தாயைப் பார்க்கிலும், மிகுந்த தலையுள்ளவரான அனுமான் ஆயிரம் யோசனை விசாலமாகப் பருத்து மேலே ஆயிரம் யோசனை தூரம் உயர்ந்து பூமியில் ஆயிரம் யோசனை ஆழ்ந்து நிற்கின்ற அந்தச் சஞ்சீவி பர்வதத்தை ஒருகண்ப் பொழுதுக் குள்ளாக ஒருபந்தைத் தூக்குவதுபோல அலகியமாகத் தூக்கினார். இவ்விடத்தில் ஆஞ்சநேயரின் விதமாயிருக்க. அவ்விடத்தில் விசிஷ்ணுவானும் சாம்பவரும் அறிவேகமாய் ரணக்களத்திலுமூர்ச்சித்துக்கிடக்கின்ற ஸ்வாமியினிடத்திற்குப் போய்த் தங்கள் கைத்தலங்களால் அவருடைய திருவடித்தாமரைகளைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அந்நிய ஸ்திரீகளுடைய மனதை வேருடனே நீக்கி ஒருநாளுங்காணாதவைகளும், எல்லா ஜீவகோடிகளும் பெற்றுக்கொள்ளும்படியான கருணையெல்லாத் தாமே கொண்டவைகளும், சமஸ்தவரங்களையும் கொடுக்கின்றவைகளுமான கொடுமையென்பது ரவலேசமுயில்லாத இரண்டு தாமரைப்புஷ்பங்கையொத்த தர்ம்மமயமாகிய திருக்கண்களத்திற்குத் தாழ்க்குத் தலைவரான சாம்பவரும், மிகுந்த புகழையுடையவரான விசிஷ்ணுவானும், அமுதகண்ணர்களாயுந் தம்முடைய திருமுடியைத் தாங்கிக்கொண்டும், கூப்பினைகையுடையவர்களாகியும், எக்கமுற்றுத் தமக்குப் பக்கத்திலிருக்கின்றவர்களைக் கடைக்கித்து, அப்பாவிஷ்டிணு? உண்மையனுப்பினகாரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருத்தமில்லாமல் வந்தாயோ என்று வினாவிப்பின்பு அடிக கிர்த்திமாண சாம்பவரைப் பார்த்து ஐயா? சாம்பவா பிழைத்து வந்தாயோ என்று கேட்டருளி ஐயா? பொய்யில்லாதவர்களும், அதிகபுத்தமர்களுமான விசிஷ்ணு சாம்பவர்களே! நமக்கு உட்படிப்பட்ட அழிவுநேரிட்டதேசெய்து உபந்து உயிரிழந்த நம்முடைய இளைவ

ன் முதலானவார்களும் பிழைக்கவில்லையென இவர்களிடமிருந்தும் படியாகச் செய்தும் உபாயமுண்டாயிருந்தால் சொல்லுங்களேன். சிதையென்கின்ற ஒருபெண்ணால் மனமறுக்க மடைந்து அழிவிழந்த என் னுடைய தப்பித்த தால்தேரிட்டானது உவந்தை நானென்னென்று சொல்லப்போகின்றேன். இந்தலோகமுள்ள பரியந்தம் பெருப்பழியான ஒருகதையை நிறுதிருத்திவைத்துவிட்டேன். எந்தம்பி? அண்ணா! மாயமானதுவென்று சத்தியமானதல்ல உறுதிகளான வார்த்தைகளைச் சொல்லி யுங்கொளாமல் ஒருபெண்வார்த்தையைத் துக்கமாட்டாமல் போனபடியா விந்தப்பழி ஆணியாக நின்றுவிட்டதையா அன்பர்களுே! அறிருக்கட்டும், ராவணனைக்கண்களால்கண்டு அவனோடு யுத்தஞ்செய்து எல்லவல்லமையைக்காட்டி அவனுயிராவாங்காமல் விட்டுவிட்டு நான் பூர்வத்திற்செய்த பாவவினையால் எல்லாருடைய பிராணைகளையு மிழக்கும்படிப் பண்ணினேன். பிறகு இந்திரஜித்துவந்து யுத்தஞ்செய்தபோது லக்ஷ-மணன் தேவதாஸ்திரப்பிரயோகம்பண்ணி அவனைக் கொன்றுவிடுகிறேனென்று சொன்ன நல்லகாரியத்திற்கும் இசையாமல் எனக்கு இவ்வளவு அழிவுநேரிடுவதற்கிருக்கிற ஊழினுல்தெத்து விட்டேன். மேலும், என்னுடைய பாவம் என்னைச் செயங்கொண்டபடியால் நானித்த ரணக்களத்தில் லக்ஷ-மணனோடு நிற்காமல் ஆயுதங்களுக்குப் பூதைசெய்ய வேண்டுமென்று நினைத்துப்போய்விட்டேன். அதனால், நம்முடைய சேனைகளெல்லாம் அழித்து போய்விட்டன. லக்ஷ-மணனுமிறந்துபோனான். நானும் ராணசர்களைச் செயிக்காமற் போய்விட்டேன். இனி இவ்விடத்திலிருந்து இப்படிப் பலவினத்தன்மையைச் சொல்லிக் கொள்ளவேண்டியதில்லை, இந்தரணக்களத்திலிறந்துபோன அநிருவாங்கனான என்மரியவாளர்களை யெல்லாம் காணும்படிதேவலோகத்திற்குப் போய்ப் பிறக்கிறதேதல்லது இவ்லாவிட்டால் காணமாட்டேன். எந்தப்பினையும்தான் இஷ்டபந்துக்களையும், இழந்தபிறகு துஷ்டர்களான ராணசர்களையெல்லாம் கொன்று அஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்து, ராவணனுடைய உயிராவாங்கித் தேவர்களுக்குதலிசெய்து, நான் அடையப்போகின்றலாபமென்ன! எந்தம்பி இறந்தபிறகு மற்றவர்களை லெனக்காகவேண்டியதென்ன இருக்கிறதெனக்குப்பெருக்கீர்த்தியென்னத்துக்கு நான் ரீக மென்னத்துக்கு, வீர மென்னத்துக்கு,

னோயாளர்களான பந்துக்களென்னத்துக்கு, தன்ம மென்னத்துக்கு, சாஸ்திரக்கேள்வி யென்னத்துக்கு, உண்டாகிறலாபமென்னத் துக்கு, வேதவிதிப்படி நடக்கிற தென்னத் துக்கு, எனக்கும் பிரபுத்துவ மென்னத்துக் கு, என்னுடைய இரக்கத்தையும் பாழாக்கி, லக்ஷ-மண்ணையும் இழந்திருக்கிறார்களே யெ ல்லாங்கொன்று வீரதத்துவத்தைக் காட்டுவே னோயானால் பெருந்திருடனும், வஞ்சகனு மாகிவிடுவோம். இனி மான்யிப்போவதே யல் லாமல் வேறேசெய்யத்தக்காரிய மெதேனு மிருக்கிறதோ? மூலமே தகப்பன யிழந் தான். யிறகு சடாயுவெல்பவரும் மாண் டார். எனக்கு மிருந்த அன்புள்ள இய்ட்டார்க ளும் மடிந்தார்கள். தலையெல்லாவிடத்தி லும் காத்துக்கொண்டிருந்த தம்பியும் இற ந்தான். சிதையயிழந்துபோனான். இப்படி யிருந்தும், சந்தோஷத்துடன் இருக்கின்ற மான்ய வல்லமையுள்ளவர்களுக்கெல்லாஞ்சொ ள்லிக்கொள்ளுவார்களே! நான் ராணசூரிக னெயெல்லாம் பெய்ந்து மூலவேரறக்கொன்று அயோத்தியைச் சேர்ந்து, சங்குணவானுந் துணவனுமான தம்பியை இழந்து நான்மா ள்திரம் உயிருடனே வந்துவிட்டேனென்று ராஜ்யபாபஞ்செய்கிறது மிகவும்தகையிருக் குமல்லவா! இவ்வளவு ஐஸ்வரியமும், இந் தனிகாத்தனளவாகவே தின்றுவிட்டிருப்படி யும், இரவகளைக்கொல்லும் வேண்டாம் இப்போதே யெல்லிராண்டை என்மம்பியுட னே முடித்தவிடுகிறே னென்று உறுதியா க் கொண்டிருக்கொண்டதைக்கேட்டு, ஐம்பவர் புரணமுடைய திருவடிகளில்வீழ்ந்து தண் டாட்டி ஸ்வாமி! அடியேனுக்கொருவிண் னப்பயிரு விடுதது. தேவரீர் உமது பிரபா வத்தை உதவுவதற்குநோமறைத்து அநி யாயத்தொடுத்தீர். அடியேன் மூலமே செவ்வாயை வல்லமையைச் செய்து அதிர் வுறுக்கிறேன். உமது இப்போது அடியே ன்க்கொன்ற பந்தமானாகும். எனெனில், தேவரீரெழுந்தாய பிரஹ்ம ரூபிதேவ் தோய் தேவரீரும் சொல்லத்தவந்திவிடார் கள், தேவரீர் மிகு உய்யுடைய உத்பத் தவரான குணக்கிளையெல்லாம் தெரிந்தா னப்போயினேன். ஸ்வாமி இப்போது திவ்ய சோகித்ய ஆதரம் மருந்துவாய்விட்டி லுள்ளது தெரிந்தவர்களுக்கும். சம்பந்தம் இல்லை, தீயவிப்போய்விட்டதும். உமது உத்பத் தவரான சம்பந்தம் உமது உத்பத்தவரான வகாலத்திலே வகாலத்தால் விடக்கூட

வெற்றியினாலே தெரிகின்றது. எங்களாண்ட வரோ! இது சத்தியமானவாக்காகும், அந்தப் பிரஹ்மமாஸ்திரம் ரூபிதோத்திராதி தேவர் கள்மீதும், தானவர்கள் பேரிலும், விட்ட பொதிலும், அவர்கள் பிராணல்களை யெல் லாம் உண்டிவிடும். தேவரொருவரை மாத்திர ம் ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாது. ஆதலால் தேவரிடத்திற்குவராமல் மறைந்தவிட்டது. இது பிரஹ்மமாஸ்திர மென்பதற்கு வேறு சாஷியும் வேண்டுமோ? இப்படியானபடி யால் அந்நபலவந்தரான அஞ்சனகுமாரர் மூர்ச்சைசென்றிந்தார். அவர் எல்லாருடைய அன்புக்களையும் நீக்கும்படியான வல்லமை யுள்ளவர். எல்லாரையும் பிழைப்பிடுகிறபடி யான சஞ்சீவி மருந்தைக்கொண்டு ஒருகண ப்பொழுதுக்குள்ளாக வருகிறேனென்று வாக்குத்தத்தம் பண்ணிவிட்டு வடக்கேபோ யிருக்கின்றார். அவரிப்போது இமவத்பர்வ தத்தைக் கடந்து மேருமலையைத் தாண்டிச் சஞ்சீவிமலையைக்கண்டார். இனிஒருகணப் பொழுதுக்குள்ளாக வந்துசேர்வார். ஆகிமூ லவஸ்துவே! தேவர்கொண்ட துன்பத்தை நீங்கியருளவேண்டும் மஹாதாகாரான ஸ்வாமி! அந்தமருந்தை அடியேனும் என் பி தாவான லோககிருஷ்டி நாதரான பிரஹ்ம மாவும், சிவனும், சக்கராபுத பாணியாகிய உபேந்திரனும் அல்லாமல் மற்ற தேவதான வமனிதர்களில் ஒருவரும் அறியும் வல்லமை யுடையவர்களில்லை. அந்தச் சஞ்சீவிமருந்து கள் கடிசாகரங் கடைத்துஅமிர்தமுண்டாக் கினகாலத்தில் அதனுடன்கூட உற்பத்தியான துகள். நிலமேகலியாமளரூபரான ஸ்ரீவிஷ் ணுமூர்த்தியிறுடைய சக்கராபுதமானதுஅவ ற்றையொருவரும் அபகரித்துக்கொள்ளவொ ட்டாமல் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அது கள் உத்தராகுருகேஷத்திரத்திற் கப்பா லிருக்கி ன்றதுகள். கவர்க்கலோகத்தி லிருப்பவர்க ளும், அதைப்போய்ப் பார்த்தவந்தவர்கள் அல்லர். சர்வலோகசரணயரான எங்களாண் டவரோ! அந்தச்சஞ்சீவிமருந்து உண்டான காலமுதல் அதுகனையாரும் கையால் தொட விட்டது. அமிர்தத்தோடுகூட உண்டான வல்ல மையால் சுவர்க்க, அந்தர, மத்திய, பாதா னர் என்று சொல்லப்பட்ட லோகங்களை ஆதிதில் கிருஷ்டித்த பிரஹ்மதேவ ரிறந்த போதிலும், அவருடையபிராணனையும், மறு படியும் உண்டாக்கிவிட்டது. அதுகளில் சர்வ லோகாஸ்தியிலும் ஒன்று தேவரீர்தான் பதிந் திருக்கின்ற ஒப்பு முண்டானது நீக்கி

விடும். முந்தித் தவயவங்களைச் சேரும்படிச் செய்தும் சந்தானகரணியொன்று. போன உயினை மறுபடியும் திருப்பும் மிருதசஞ்சிவநியொன்று. மேனியழிந்தவர்களுக்கு மறுபடியும் அந்தமேனியை உண்டாக்கும் சமனியகரணியொன்று. இப்படி நான்குமருந்துகளிருக்கின்றன. ஸ்வாமி மூலகாரணவஸ்துவானவோ! அந்தமருந்துகள் நிச்சயமாகவரப்போகின்றன. வாயுருமாந்தரீம் மமே தமக்கு அதுகளைக்காட்டி, அவற்றைக் கொண்டு வரப் போகின்றார், தவிரமாட்டார். தேவரீர் வருத்தப்படவேண்டாம், அவருக்கு அது அருமையல்ல, என்று வணங்கிச் சாம்பவரிசொல்லவே, அகங்கார மமகாரங்களை யாவருக்கும் நீக்கி ரக்ஷிக்கின்றவரான ஸ்ரீராம முர்த்தி மிருதியும் சந்தோஷித்தவரைப்போலத் தோன்றி, ஓய் சாம்பவரோ! அனுமான் மேருமலையி னப்பறமாகப் போய்ப் போக பூமியிலுள்ள நல்லசஞ்சிவிமருந்தைக்கொண்டெருவாவென்று சொன்ன, இந்த நல்லவார்த்தைக்குச் சந்தேகமுண்டாகமாட்டாது என்று நினைக்கின்றேனென் றருளிச்செய்துகொண்டிருக்கையில் வடக்கில் ஒருபெருங்கோஷ்டம் உண்டாவதைக் கௌரிப்பட்டாரீகள். சமுத்திரமெல்லாம் மேலெழுந்து அலைவிச, மலைகளெல்லாம் அங்கங்கேபறியுண்டு, ஆகாசத்திலெழும்பி, இறையுண்ணும்படியாகவருகிற சண்டமாருதம் வடகிசையிலிருந்து புறப்பட்டதாக ஒரு பெருமயக்கத் தோன்றினது. நகைத்திரக்கூட்டங்கொல்லாம்நிலமாநி உதிர்ந்துவிழவும், சூரியமண்டிலமானது சந்திரமண்டிலத்தைப்போலக் குளிரிந்து, மேகங்களுடன் கூடிக்கொள்ளவும், தன்னிடத்துள்ள மான் பயமடையவும், அமுதமுழுமையும் கலங்கின கள்ளைப்போல் எங்கும் விசினதுகள். மலைகளும், மரங்களும், வேரோம்பறியுண்டு, ஆகாசமட்டுமெழும்பி மறைந்து மூடிக்கொண்டு சமுத்திரத்தை யெல்லாம் தூர்த்துவிட்டதுகள். ஸ்ரீராம விபீஷண சாம்பவர்களுடைய துக்க நீங்கத்தக்கதாக அனுமான் அபிடலாசஞ்செய்து சபித்தார். ஆண்சிம்ஹத்துக்குச் சமமான வாயுபுத்திரர் சர்ஜித்த பெருங்கோஷிமானது மேகங்கள் நகைத்திரங்கள் முதலான ஆகாசத்தி லுள்ளவைகளும், கடல் மலை மர முதலான பூமியிலுள்ளவைகளும், பிரதித்தொனி கொள்ளும்படியாகச் செய்துவிட்டது. திருப்பாற்கடலைக் கடையும்படியத்தனித்தபோது அதிகப்பிரகாசம்பொருந்தியமந்தரகிரியைக்கொண்ட

மலாவேனமும் ஸ்வாமி நியமித்தமாதிரமே அலைஎயித்துவருவதெய்வங்கி, அறப்பெண்பதுபோலவந்திக்கொண்டு ஆகாசமாக்கடாய் வந்த சமானமில்லாத வல்லமை யுடையவராகிய கருடபகவானைப்போலக் காணப்பட்டார். லோகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற ஆகிசேஷனுடன், சபதமிட்டுக்கொண்டு போராடி மேருவிளக்கிரமாகிய வங்கையைத் தன்வல்லமையால் பேர்த்திக்கொண்டிருந்த தம்முடைய பிரதாபிய வாயுதேவனுக்குச் சமமாகவுத்தோன்றினார். இதைக்கேட்ட சாம்பவர் இதோ அனுமான்வந்துவிட்டார் ஸ்வாமி யென்றுசொல்லி முடிக்கறத் குள்ளாகப் பாய்ந்துவந்து தம்முடையபாதத்தைப் பூமியில்கைத் தூன்றினார். அந்தத் தெய்வத்தன்மையுள்ள சஞ்சிவி பர்வதமாத்திரம் இந்தச் சண்டாள ராகுசுருரில் வருவதற்குக் கூடாமல் ஆகாசத்திலேயே அந்தரமாகின்றதுவிட்டது. ஆஞ்சநேயர்மாதிரமே ரணங்களத்திற்குவந்துசேர்ந்தார். அந்தச்சஞ்சிவிமருந்தினுடைய காற்றுவந்துவிசினவுடனே தேவர்களெல்லாம் ஆசிரிவத்க்க, இதுவரை புதிதாகவந்திருந்த சேஷிவிருத்தியாகிய புண்ணியங்களைச்செய்த மஹாத் துமாக்களான வீரர்களெல்லாம் அதிக நேசசும், மிருத்த வல்லமையும், பேரமுகம் அடைந்தவர்களாகிய யமனை ஜெயித்து ரணங்களத்தில் கிடக்கிற தங்கள் தங்கள் பூர்வதேஹத்தைவந்து சேர்ந்துகொண்டார்கள். ராகுசர்களுடைய தேஹமெல்லாவற்றையும் மருத்தல்முதலான ராகுசர்களே கொண்டிபோய்க் கடலில் போட்டுவிட்டபடியினாலே அவைகளெல்லாம் கடலில் மறைந்து ஒழிந்தபோய்விட்டன. மற்றவைகளில் யுத்தத்தால்மாண்பும் பட்டுப்போன மாங்கொல்லாமும் உயிர்பெற்று வாழ்வடையுமேயானால் குரங்குகூட்டங்கள் ஜ்வரப்பெற்றதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ! இவையபெருமான் திருமேனியில் பதிந்திருந்த பிரஹம்மாவதிர அம்புகளெல்லாம் கழன்று விழுந்துவிட்டதுகள். கறித்துக் கொதித்துக் கொண்டிருந்த அங்கமெல்லாம் குளிர்ப்படைந்தது. மூடியிருந்தகண்கள் கழலமிட்டதுகள். மூர்ச்சைதெளிந்து அடிவந்து, இப்படியாவரும் எழுந்தமாதிரமே சப்தசமுத்திரங்களும் கோஷித்ததுகள். இந்தப்பேரோசை லக்ஷணம்பெருமானுடைய திருச்சேவியில்வந்து துழையவும், தேவர்கள் பலரான்கூறிய ஆரவாரத்தைக்கேட்டு வருத்தம் நீக்கி எழுந்திருந்தார். அப்படி உயிர்பெற்று

என்ற திருத்தியையாகக் கண்டமாத்திரத்
தான் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் புரிந்த தமது
திருத்தியானால் தருவிக்கொண்டு துக்கம்
பட்டார். லோகத்தில் யாவருக்கும் உண்டா
யிருந்தவருட்குமெல்லாம்போய் மயக்கமொ
த்ததாயிற்று. ராவண, ஸ்ரீராம, நிரோத்தம
முதலானபேரிகள் தந்திரமும் பண்ணினார்க
ளும் உண்ணராகள் சபிதராதரம்புகளுள்ள அக்
வாசினி லீட்டித் தேவாமித்தமுத் தோற்ற
ப்போகும்படி பாடினார்கள். லோகத்தவர்க
ளெல்லாம் சந்தோஷித்தானம் பண்ணினார்க
ளும் மஹாநி நிகமெல்லாம் வேதபாராயண
ம் பண்ணினார்கள். வேதபுருஷர்கோஷித்தா
ர். வேதியர்களுடைய சீருணம் விருத்தியா
வதாயிற்று. தந்திரம் ஒழிவென்றிது. தேவர்க
ளுடைய மனது குளிர்ந்தது. பிரஷம்மாஸ்
தாமானது ஸ்வாமியைப் குழித்துவந்து வண
கிட்டு ஸ்வாமி! தேவர்களுடைய திருத்தியி
யைப் பிழைத்தவிட்டா ரினி என்று அவருக்
கு ஒருவன் வட்டி உண்டாகப்போகிறதினாலு,
அதற்குத் தேவரிடத்தில் அடியெய்வராமை
யை சாத்தியாகும் என்று சொல்லிவிட்டபி
டையிலிட்டது. அப்போது தேவர்கள் ஆத
ர்த்தோஷி மிக்கபடியாகத் தாயினி மிகுந்த
புறையுடைய வலையிடி ஆஞ்சநேயனைச் சக
லிதாச நாயகராயிப் ஸ்ரீராமபிரானுவர்
அந்த சந்தோஷித்தலுனை திருக்கண்களில்
பார்த்துப் பொழியத்தக்கதாக மனமு
கொண்ட தமதுகுமாரிப் இறுகத்தழுவினபோ
து ஆஞ்சநேயர் ஸ்வாமியினுடையிருவடிக
ளையெட்டினார். அப்படியவணங்கின வாயுரு
மாராப்பட்டாத்த அப்பாதலலபிறப்பால் பி
த்தவனுமாயே! தாங்கமெல்லாம் முன்னு
யெதகாதமூர்த்தாருக்குப் பிறந்து அதிக
வலிவாரம் இத்தானகளைத்தல் மான்மியோ
பிலிட்டோம். அப்போது மறுபடியும் உண்
தானையவரிடத்தில் தானம் இளையபெருமா
ளும் உட்கார்வர் முதலான யாவரும் பிறந்
தாயும். ஸ்ரீராம, வேதங்களைநிலித்தத்தின் பிர
தானவாடையிடி ஆஞ்சநேய புத்திரானே! தா
வர்களைநாம் அழித்துபோக எங்கள் பிரா
வர்களை யெவ்வாறு உபசரித்த உன்னுடைய
உபசாரத்திற்கு எக்கனயினாத்தான் உன்
வழிப் பிழிபவருக்கே கொடுத்தபோதிலும்,
அந்த உபசாரத்திற்கு டொருமா? எங்களைப்
பார்த்துக்கொண்ட காப்பாத்தி எக்கப்பாக
யெவ்வாறும், எங்கள் வயிச்சென் டெல்
பெத்ததியை சாத்திரம். எந்தக்கி மேற்ப
பட்ட அப்படியானே அவர் மானதால் இந்த

எழுலோகமும் மான்மியுடையோல்காணப்பட்டு
பட்டதானான் பகாரத்துக்குப்பிரதிபெய்னை
சொல்லப்போகிறோம். ஒருஷணப்பொழுது
கிருளாக நிகழியசெய்தாயே எங்கள் எல்லா
ரையும் இன்றைக்கு மான்மியோகவொட்டா
மல் எங்கள்வாயுநாளை எவ்ருக்கு உதவிசெய்
தாயானதால் நீ யொருக்காலும் வருத்தமும்
தொய்யில்லாமல் சிரஞ்சனியாக என்னுசீர்
வாதத்தால் சந்தோஷமாக வாழ்த்திருக்கக்
கடவாயப்பா என்று ஆசிரிவதித்தார். மற்ற
பேர்களும், அனுமானுடைய உதவியால் தபி
கள்தங்கள் உயிரகளைப்பெற்று மிகுந்த அன்
புடையவர்களாய் அவரைச் சூழறின்று வண
ங்கி வாழ்த்தினார்கள். அப்போது சுக்கிரீவ
மஹாராஜர் அங்கதர் முதலானவர்களைப் பா
ர்த்துத் தாம்அந்தச்சஞ்சகியை மலையுடனே
கொண்டுவரவேண்டியதற்கு நேரிட்ட முகா
ந்தரங்களை யெல்லாங் கொண்டு. அதைக்
கேட்ட சாம்பவர் வாயுருமாராப்பார்த்து
ஐயா, அநிலவந்தரான ஆஞ்சநேயயோ? நீர்
கொண்டிவந்து உதவின சஞ்சகியிருவத மிங்
கேயே இருக்குமானால் பொய்யாளர்களான
ராக்ஷசர்களில்மான்மியவர்களைப்பிழைத்துக்கொ
ண்டே யிருப்பார்கள். ஆகையா விந்த மல
யைக்கொண்டிபோய் மறுபடியும்அவ்விடத்
தில் வைத்துவிட்டிவரவேண்டும் என்று நிய
மித்த உடனே அனுமான்கேட்டு, ஆம் இது
மிகவும் நல்லபுத்திரானென்று அங்கீகரித்துக்
கொண்டி இதோ ஒருநாழிகைக் குள்ளாகக்
கொண்டிபோய் வைத்துவிட்டி வருகிறேனெ
ன்று அந்தத் தெய்வீகமலையை மறுபடியுந்
துக்கிக்கொண்டி ஆஞ்சநேயர் வடதிகையை
தோக்கிக்கென்றார்.

மருத்துப்படலம்
முத்தித்து.

களியாட்டப்படலம்.

ஸ்ரீராமர் சல்லிதியி லிட்டபடி நடக்க, லங்
கையில் ராவணன் பிரஷம்மாநிதரத்தால்
எல்லாரு மிறந்தபோலுக்க ளென்று தலை
யறியாத சந்தோஷிக்கொண்டு கிண்ணர கந்த
ருவர்கள் தேவகாணங்களைப்பாட, எண்கள்
எவ்வித செண்டமச்சியங்களை முகத்தி
னுடையவர்களை ஸ்திரீகள்களனுயி மய
ங்கி யாதேறதைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்

தான். ரம்பைகள் வித்திபாதாஸ்திரிகள், ரா
க்ஷஸஸ்திரிகள், தானவஸ்திரிகள், நாகலோச
ஸ்திரிகள், யக்ஷஸ்திரிகள், கித்தஸ்திரிகள்,
இவர்களெல்லாம் கூட்டங்கூட்டமாகவந்தார்
கள். மேனகை, திலோத்தகம், ரம்பை,
ஊர்வசி முதலாகிய தேவஸ்திரிகளுடைய
பாதச்சிலம்புகள் கலீர் கலீர் என்று சப்தித்
தும்படியாகவும், தேவனந்தாழியும், சங்கங்
களும், முருகிவாத்தியங்களும், முழங்கும்
படியாகவும், நர்த்தனம் பண்ணினார்கள்.—
புஷ்பமாலைகளைத் தரித்திருக்கின்ற சுருண்ட
குழல்களும், தொங்கிக்கொண்டிருந்தகின்ற
குண்டலங்களும், சுருண்ட இதழ்களோடுகூ
டிய சொர்ணபுஷ்பங்களும், தெற்றித்தில
களும், பிரகாசிக்கச் செவந்த இதழ்களினால்
மறைந்திருக்கின்ற முத்தையொத்த தந்தபத்
திகளும், தாமரை மலர்போன்ற செவந்த
கண்களும், காடுகளினாலே மூடப்பட்ட சந்
திரைப்போல் அளகபாரம் சோர்ந்துவிட,
முகங்களும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தன. இ
ளங்கிரணங்களை வீசுகின்ற தந்தபத்திக
ளுடைய இளஞ்சந்திரிகையும், மிகுந்த ஒளி
யை வீசுகின்ற ரத்தாபரணங்களுடைய இள
வெயிலும், சொர்ணம்போலப் பிரகாசிக்கி
ன்ற தீபங்களையும் தோற்கடிக்கும் படியான
தேவா காந்திகளும், பிரகாசிக்கின்ற படியி
னாலே, அந்தப் பிரகாசங்கண்டு அவர்களிடத்
தல் மோகங்கொண்டு மயங்கித் திரிகின்றவர்
களைப்போலவே, ராத்திரிகாலமும் மயக்கங்
கொண்டி அங்கங்கே தத்தளித்து மறையும்ப
டியாய் விட்டது. பெருங் கலிச்சி செல்வ நி
லறந்த குற்றமற்ற வழியிலே நடந்து முந்தி
ன்பயனாகிய அதனார்த்தத்தை அனுபவித்துப்
பெரியோர்களுடைய சாஸ்திரத்தில் பழங்கத்
தேர்ந்தும், பின் பிரயோசன மோகாதேதி
யை உபதேசித்தும் அதில் விசுவாசங் கொள்
ளாத அறிவினைப்போலவும், வஞ்சகனையிரு
க்கு மொருவன் கற்பனை செய்த மாறுபாட்
டைப் போலவும், குடித்த கள்ளினுடைய
வேகமானது அவர்களுடைய தேவா முழுவ
தும் நிறைந்துவிட்டது. ஒவ்வொருவரும் அ
டிக்கடி சிரித்தார்கள். தேவாத்தில் வெயர்
வையுண்டாயினது. இதழ் தடித்தது. முல்
லைபருமையொத்த பற்கள் வெளியே தோ
ன்றன. வெட்போன்ற கண்கள் கடை செ
வந்தன. புருவங்கள் வளைந்தன. வாய் வெ
ளுத்துப் போனது. அளகபாரம் அவிந்
து அவர்களுடைய அவயவங்களை மறைத்
துக்கொள்ளவும், தரித்துக் கொண்டிருந்த

சேலைபும், மேகலா பரணமும், கிரிபுரண
ணிந்திருக்கின்ற மாத்திரிப் போலாத பாதக
ளின்மேல் நழுவி லுழிந்துவிடவும், எந்திர
வெல்லாம் மயங்கிச் சோர்ந்து விட்டார்கள்.
சோந்த மணிகளாலாகிய மேகலா பரணங்
களும், வஸ்திரங்களும், அவிந்ந்து உதவாம
ல் கீழ்மக்களைப்போல அவர்களை அவமானப்
படுத்தியுத்தனித்தன. அவர்களுடைய அளக
பாரமானது - தம்மைச் சோந்தவர் களுக்கா
ளவ்வித இக்கட்டு வந்த போதினார் தாங்கள்
செய்யத்தக்க பெரிய உபகாரமே செய்வது
போல அவர்களுடைய மானத்திற்குப் பங்
கம் வரவொட்டாமல் காப்பாற்றினது. மண்
மதன் தூணியிற் போட்டு விட்ட அம்பைப்
போலத் தங்கள் காமசெய்திடையச் செய்து
மாந்தர்களை மயங்கச் செய்து கொலவித்
தொழிலவிட்டிச் சொருகின கண்களை யுடைய
ஸ்திரிகள்பாடும் பாணிதப்பித் தாளமாத்தி
றையுள் கடந்து தந்திரிவழியே ரூபைச் சோக்
காமல் சுதியுழிந்த மார்க்கமாய்ச் சுரமுழிந்த
பாடலைப் பாடினார்கள். புல்லங் குழலினால்
பாடும்பாட்டிற்கு நயமாய்ப் பாடாமல் அ
தன் சுதிக்கு விரோதமாகக் கண்கதியக்கொ
ண்டி அந்தச் சுதியை மாற்றிக் குறைவில்லாத
ருசியையுடைய பாலிலே புளித்த தேவைக் க
லந்தாற் போலக் கள்ளுண்ட மயக்கத்தால்
வெடித்தருரலால் எஞ்சுசுதியிற் பாடினார்கள்
ஆரியக்கூத்தில் எல்லா வேடிக்கையையும்
ண்டபோகளுக்கு இத்திராலா வித்ததைப்பக்
காட்டுவதுபோலப் பாடும்பாட்டின் பாடலை
களைத் தங்கள் அவயவங்களாற் காட்டுஞ் சும
ரித்தார்களான ஸ்திரிகள், தங்கள் கண்களால்
பதாதி வீரர்களைக் காட்டி, வாயால் யானை
யை வெளியிட்டு, கைகளின் அழி நயத்தால்
தேரின் வடிவத்தைக் காட்டிப் பின் நடக்கப்
போகிற கெய்திக்கு உற்பாதமாக விருத்தா
கள். முன் அருவதைப்போலக் காட்டிப் பி
ன் சிரிப்பார்கள். பாடி ஆடுகின்றவர்களை வ
ணங்குவார்கள். தாம் பாடுவதையும் ஆடுவ
தையும் விட்டித் தாங்குவார்கள். பவளம்போ
ன்ற வாயில் சொள்ளுவதும் விவார்கள். ம
யக்கத்தால் சோர்ந்து ஒருவர்மேல் ஒருவர்
விழுவார்கள். கண்கள் உறங்கத் திறாவிட்டி
கொண்டி போய்ச் செத்த உருவத்தின் மாதி
ரியாய்ச் கள்ளுண்ட மயக்கத்தால் விழுவது
போலத் தங்களுள்ளத்திலுள்ள நினைப்பைத்
தங்கள்செய்தகையால் உணர்த்தினார்கள். எல்லா
ஆகைகளையும் நீக்கி அகங்கார மமகாரங்களை
க் கொடுத்த சுத்தமான மனதை யுடையவர்கள்

வான நிஷிக்ஷுத் செல்லாம் மயிர்க் கால்கள்
தோறும், காமநீர் சாற்றி வண்டிகளைப் போ
லப் பிறழ்ந்தே தோக்கத்தைபுடைய ஸந்திரீ
களின் சூழத்த நீலோற்பலத்தையொத்த கண்
கள் தெரிநிலமாய் மாறவும், செவந்த இதழ்
கள் வெணவாயாய் விடவும், கங்கணங்கள்
புண்புண்பு நிரூபி ராஜசூசரி கருங்கு மு
டி, வுடாடாற்ற தெய்வ தெரிநிலவும், செ
வகை மலர்ச்சொன்ற மேனி யெல்லாம் ஒளி
மாறிய செந்த தேழலத்தப்போலப்போ
யிவிட்டது. நெற்றிகளாடை, யமம், லேல்,
மலிமத பாணம், என்ன இளவகளை யொத்த
தாயிருந்த போதிலும், அவைகளுடைய ல
க்ஷணங்களை யெல்லா மிழந்துவிட்ட பெரிய
கண்களையுடையவர்களான ஸந்திரீகள் தங்கள்
ஸகனங்களில் மீது அகசந்து கொண்டிருந்
தென்ற சொல்லின தாலிக் கயிற்றையும், காஞ்
கியென்றும் மேகலா பாணத்தையும், வஸ
திரத்தையும், கிணத்து மேகத்திற்குச் சம
மாகிய அனபாரத்தைச் சேர்த்துக் கட்டினா
ர்கள். முத்தொன்றைத் தவிர வேறென்றை
யும் சமானஞ் சொல்லப் போகாத தந்தப்
பிணையுடைய ஸந்திரீகளிந்தப் பிரகாரமாக
தலங்கொலப்பட்டு இருக்கின்றதைக் கண்குளி
ரப் பார்த்துக் கொண்டு அரசிருந்த போது,
வானரவீரர்கள் சூரவாரித்த பேரோசை யா
னது மத்தொன்றிதனை அந்தராவணனுடை
யிருப்பது செவிகளிலும் வந்து துறைந்த
து. அப்படி அந்த வானர வீரர்கள் ஆர்ப்ப
ரித்த ஒலையானது வந்து துறைந்த உடனே
பாட்டியர்களும்க், கள்ளுண்ட மயக்கமும்,
தாதுமாருகப் பாடுகின்ற பாட்டுகளும், மத்
தொழில் கழியும், பவனம் போன்ற வாயை
மடையவர்கள் பிணங்கும் பிணங்கும், அவர்
கள் கடைக்கொப்பாறையும், அவர்களுடைய
கொஞ்சல்மூலியும், எல்லாம் ராவணனுக்கு
வந்தது. அப்படித்தப்போல வெறுப்பாய்
விட்டது. அவர்களுடைய மதமொழிக்கவும்,
காண்கள் உறக்கிவிடவும், ராஜசூசர்கள் பய
ந் தெரிந்தவும், விசண்டா மனியைத் தரி
த்த ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய தேய்வ
ருக்கியெழுந்திப் பிணங்கி ருணத்தொ
ன்றிதனை பாடுகடைத்தப்போது மந்த
த மேகலாசையைப்போலத் திறந்தென்ற
து. அதன் முத்தொன்றிதேந்தெழுப்பம
வான தந்தபிணக்கைமந்த வாயையுடைய
முக்கையினவர்களும், தங்கக் கண்களென்
கின்ற வெளயத்தாம் துக்கிக்கின்றவர்களு
மானஸ்திரீகள் கூட்டங்கள் ராவணனுடை

யகன்களுக்கு வானரவீரர்களுடைய கூட்ட
ங்களைப்போலத் தோற்றினதுகள். மந்தரவிரி
யால் மறுக்கமடைந்த கடலைப்போலத்தலிம
னதுகலங்கி தல்முக்கங்களாகிய பத்தினச் சந்திர
ர்களுக்கும், அலிமைய ராத்திரியானது பக
லைப்போலிருந்தது. தூதுபாய் வண்டியுடைய
பமாய்வந்தராஜசூசர்கள் ராவணனுடைய மா
லையில்மீதுபோயெறிப் பகையாளிகள் ஒரு
துன்பமுமில்லாமல் பிழைத்தார்களென்றும்
இன்னும் அபிகேதந்த வேவுக்காரியங்களை
யெல்லாம் விவரமாகச்சொன்னார்கள். இதை
யுங்கேடிக் கொதிக்கொதிக்கின்றமனதுடனே
சுப்பகப்பூப்பந்தனாவிட்டு மந்திராலோசனை
மண்டபத்திற்கு வந்துசேர்ந்தான்.

களியாட்டப்படலம்

முற்றிற்று.

மாயாசீதைப்படலம்.

இப்படி ராவணன் ஆலோசனைச்சுபைக்கு
வந்தவுடனே இந்திரஜித்து, மகோதரன்முத
லான மந்திரிகள், விருத்தர்கள், பின்னும்
மந்திராலோசனைக்கு வரத்தக்கவர்கள் எல்
லாம்வந்து ராவணனைச்சூழ நிறைந்தார்கள்.
தடந்தகாரியங்களை யெல்லாம் ராவணனே
அவர்களுக்கு விவரமாகத் தெரிவித்தான்.
அப்போது மாலியவான் இந்த லங்கையிலி
ருந்து ஒரு க்ஷணதேரத்திற்குள்ளாக மேரு
பர்வதமும் பின்னிமீம்படிப்பாய்ந்து வல்ல
மையுள்ள சஞ்சீவிமருந்துள்ளபர்வதத்தைக்
கொண்வெருகிறதற்கு வல்லவன் வெற்றிமா
லையைத்தரித்த தோள்களையுடைய அதுமா
னையாகவேண்டும். ஏனென்றால், சமஸ்த
மான லோகங்களுக்குக் காரணவஸ்துவான
ஸ்ரீராமமூர்த்தியையும், புருஷ்கார பூதையா
ன பிராட்டியையும், உள்ளபடிக்கண்டிருக்கிற
மஹானுபாவஞ்செயிலே தம்முடைய சே
னைகளில் மாண்பிபோனைவகளை யெல்லாம்
கடலில்கொண்டுபோய்ப்போடாமல் ரணக்
கனத்திலேயே யிருக்கச் செய்ந்தருப்போமே
யானுலகவர்களெல்லாமிந்தச் சஞ்சீவிக் கா
ந்துப்பட்டுப் பிழைத்துவிடுவார்களல்லவா?
எப்போதுபிராணம்மாந்திரம்பமுதுபட்டுப்
போய்விட்டதோ! இனி அவர்களுக்கு ஒரு
இடைமுதுமுண்டாகமாட்டாது. இந்தலங்கை
யென்ற மகையை இந்தச் சமுத்திர மந்திரி
யிருந்து பெயர்த்தப் பூமிக்குழியும்படி யெ
ந்ததால் அதைத்தரிக்கிறதற்கு தம்மிலாரிருத்

கிஸ்ருர்கள். நாமவர்களுடனே சண்டைசெய்ய முடியுமோ! அந்த அனுமால்மேருமலை யைப் பிடிங்கிக்கொண்டுவந்து இந்தஊர்மேலே பெய்வானாளுல் அதை விலக்குகிறதற்கு ஒருவராலாகுமோ! இந்த அனுமால் லோக சிருஷ்டியில் முறையைக் கெடுத்த மர்ந்த வேண்டிமானாளு மாற்றிவிடுவான். ஆதியும், அந்தமும், அபூர்த்தியும், இல்லாத ஸ்ரீமந்தாராயண னுடைய கலிபாண குணங்களைச் சொல்வதற் குற்றமற்ற வேதங்களால் கூறுகின்ற மூர்த்திகள் மூன்று பேர்களுள்பது ஆலோசிப்பாமல்தான் சொல்லி வைத்ததோ? அனுமானோடு சேர்த்து நான்கு மூர்த்திக் கொன்றே நாமெல்லாம் அங்கீகரிக்க வேண்டும், இறந்து போனவர்க ளெல்லாம் இறந்து போனவர்களாகவே போக வேறே பிறவி பிறந்தவர்களைப்போ லிருக்கிற நாம் பிழைக்க வேண்டிய மார்க்கத்தை மறந்து போனோமே ஆனபோதிலும் இனியாவது ஜானகியை மரியாதையுடனே கொண்டு போய் விட்டுத் தர்மம் சிலர்களான ஸ்ரீராம லக்ஷுமணர்களை அடைக்கல மடையலாம், ஐயா! ராவணேஸ்வரா? என்று சொல்லிப் பின்னும் மேல் விளைபுங் காரியங்களை பெல்லாம் நன்றா யறிந்தவனான மாலியவான் ராவணனைப் பார்த்து ஐயா! ராவண! இந்தச்சமுத்திரத்தைப் பானம் பண்ணவல்லவர்களாய் ஆகாசத்தையும் பூமியையும் ஒன்றாய் மறைக்கும் படியான ஆயுத வல்லமையுள்ள பெரிய ராக்ஷச வீரர்களெல்லா பிறந்துபோனார்கள். இன்னும் இந்தலங்கையும்நீயும், உயிர்நீனை இந்திரஜித்து ஒருவனுமேதான் இருக்கின்றீர்கள். வேறே வீரர்களென்று சொல்லும்படி யானவர்களையா இருக்கின்றீர்கள். ஒருவரைக் காட்டு பார்ப்போம், இனிதாம் வெற்றி யடைவோ மென்பது கனவிலும் நினைக்கப் போகாது. குலாயுதத்தைக் கையி லுடைய உமாபதி யாகிய ருத்திர மூர்த்தியைக் கயிலாச பர்வதத்துடனே பேர்த்தெயித்த வெற்றித் தோள்களை யுடைய ராவணேஸ்வரா! ஒரு பாணத்தால் வாலியைச் சவர்க்கத்தி லேற்றிச் சமுத்திரா லுனை ஹேயித்துக்கும்பகரினனமா ளும்படிச் செய்த அந்த ஸ்ரீராமனை மழையிலுண்டாடும் குழந்தைக்குச் சமமான இந்த ராக்ஷசர்களோ, போர்க்களத்தில் வெல்லச்சமர்த்திகள். என்று சொன்ன மாலியவா னுடைய யதார்த்த வார்த்தையை ராவணன் கேட்டுக்கண்ணில் லுக்கிவிட்போதி பறக்கப் பார்த்து ராக்ஷசர்களெல்லாம் மாண்டாலுஞ்சரி நம்மிடத்தி லுள்ள அன

வில்லாத ஆயுதங்க ளெல்லாம் அழிந்தாலுஞ்சரி மிகுந்த அழகுடையவளான அந்தச் சிதையை என் னுதையைக் கெடுத்து மறுபடியும் விட்டி விட்டிறத்தற்காகவா? நான் சிறைபிடித்துக் கொண்டு வந்தேன். என் பிவினாதா னென்னத்திற்கு, மற்ற பந்துக்கள் தா னென்னத்திற்கு, பயந்து உயிரிவாழவேண்டுமென்று எண்ணி யிருக்கின்ற நீங்க ளெல்லாரும் பிழைத்துப்போய்விடுங்கள். நான்கு நாள் ஊழித்தியைப் போலப் புறப்பட்டு மனிதர்களையும், குரங்கு களையும், சித்தச் சிதறடித்துப் போடுகிறேன் என்று. அப்போது இந்திரஜித்துத் தகப்பனைப் பார்த்து ஐயா, உமக்கு அங்கீ கரிக்கக் கூடுமானால், எனக்குத் தெரிந்த காரிய மொன் றிருக்கின்றது. நான் பிரஹ்மமாஸ்திரத்தை அக்கினி முன்னிலையிற் பூசைசெய்து அந்த ஸ்ரீராமன் மீதும் பிரயோகித்தேன். அது அவனுடைய மேனியைத் தொடாமலே வந்துவிட்டது. ஆகையால் அவன் மனிதனல்லன், தேவனுமல்லன், ரிஷியுமல்லன், விபீஷணன் சத்திய மாகச் சொன்னபா னென தென்னும்செருக்கந் தவர்களால் திபானிக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீயப்பதியே? இப்படியவதரித்தானென்று சந்தேகமில்லாமல் தெரிந்து கொண்டேன். அது நிற்கட்டும் அதைச் சொல்லுகின்ற துவிரலக்ஷணத்துக்குப் பொருந்தாது. வருகிறது வரட்டும் ஐயா நீ ரவானே இவ்ருரு தந்திர மிருக்கின்றது. நான் நிகும் பங்குக்குப் போய் அந்த யாகத்தைச் சீக்கிரத்தில் செய்து முடித்தால் நம்முடைய சேனைகளெல்லாம் பிழைத்து நமக்கு உண்டாயிருக்கின்ற துன்ப மெல்லாம் நீங்கிவிடும் என்று. இதைக்கேட்ட ராவணன் ஆம் அது நல்ல காரியந்தா னப்பா அப்படியே பரிவாய் நிகும்பங் யாகஞ் செய்யக் கடவாய் என்று. இந்திரஜித்து, அந்த யாகம் நான் செய்கிறதை உன் தப்பி விபீஷணன் அவர்களுக்குச் சொன்னால் அந்தப்பகையானி கள்வந்து நான்செய்கிற யாகத்தை முடியாத படி அழித்துவிடுவார்களெயென்றான். அதற் குராவணன் அவர்கள் வராதபடிச் செய்கிறதற் கென்ன உபாயம் பண்ணலாம் என்று. இந்திரஜித்து ஐயா! ராவணேஸ்வரா, ஜானகியைப் போல ஒரு ராக்ஷசனை வத்படுத்திக் கொண்டு போய் அனுமால் கன் முல்லைறுத்தி என்னைவாளால் அந்த மாயா சிதையைக் கொன்றுவிட்டு என் சேனையோடுங்கூட அயோத்திக்குப் போகிறேனென்று வந்தாட்டிவிட்டுப் போய்விட்டால் அவர்களெல்லாம் அந்தத்

நீத யக்ஷகுலத்தில் பிறந்து தல்ல குணமு
டையவனு யிருக்கின்றாய், ஒரு பெண்பிள்
லையைக் கொல்லுகிறா நங்காத பழியான த
ல்லவா? பிரஹ்ம வமிசத்தில் நாலாந் தலை
முறையா யிருக்கின்றாய், மேலும் சாஸ்திர
ங்களை பெல்லாந் தீரக் கற்று மிருக்கின்றாய்;
ஒரு பெண் பிள்ளையை வதை செய்கிறா
பெண் பழி பெய்ந்து நீ யறிய வில்லையா!
பூலோகத்தாரொல்லாம் வருத்தப்படுகின்றார்
கள். தேவர்களெல்லாம் நயிங்கிக்கண்கூச்சம்
அடைகின்றார்கள். அதுகளை நீகண்ணிலையா
வதுபார். உனக்குக் கொஞ்சமாவது இரக்க
மென்பதில்லையே பெண்கொலைசெய்கிறா
பெரும்பழி யல்லவா? உன்பிதா வெறுத்து
விட்டபடியினாலே என்னிடத்தில் கொடுத்த
துவிட்டுப்போய்விதி, அப்படிச்செய்வாயே
யானால் இந்த மூன்றுலோகமும் உனக்கு
வசமாய்விடும். தல்லவெற்றியை நீயறியவில்
லையோ? அற்பக்காரியத்தைச்செய்கிறதினால்
புகழுக்கு அழிவுண்டாகும் என்று சொல்லக்
கேட்ட இந்திரஜித்த எந்தகப்பனுக்கு வே
ண்டாத இவனை உன்கையில் கொடுப்பேனே
யானால் எனக்குப் புகழுண்டாகுமா? இவனை
யென்வாளால் வெட்டி யெறிந்து விடுகிறே
னென்று கோபித்துப் பின்னும் அடா குரங்
கே! இவன் போய்விட்டான் உங்களுக்கு கிவ
ளிடத்தி லாசைவேண்டாம், உங்களுக்கு அ
யோத்திவேண்டிமானு லதைக் காத்துக்கொ
ள்ளுங்கள்போங்கள். அதை இதோகாரியாகச்
சுட்டுவிட்டு வரப்போகிறேன். அங்கேயிருக்
கின்ற தம்பிமார்களும், தாய்மார்களும், தே
வர்கள் விலக்கினபோதும் பிழைக்கவிடமா
ட்டேன். அக்கினியைப்பொழிதின்ற என்னு
டைய பாணங்களினால் அவர்களெல்லாம்
மாண்டுபோய்விட்டார்களென்று நம்புங்கள்.
இப்போதேபோகின்றேன். வேகமாய்ப்போ
கிறதற்குப் புஷ்பகவிமானத்தில் போகப்
போகிறேன் அவர்கள் தப்பிவிடுவார்களென்
று நினைக்கவேண்டாம் என்னுடையபாணங்
கள் லகுவானவைக எல்லவாக்கும் என்று
வேகப்பட்டான். அப்போது அந்த மாயா
சுதையானவர் ஐயா, எங்களாண்டவரோ! என்
னைக்கொல்லாமல் கிருபைசெய்து விட்டுவி
டும் என்று அநேகவிதமாகக் கெஞ்சிக்கேட்
கவும், கொஞ்சமும்இரங்காமல் தன்னைவா
ளில் அவனை ஓரோவீச்சாக விசிறிட்டுக் கட
லைப்போலுஞ் சூழ்ந்துவருகின்ற சேனாபு
டைய புறப்பட்டபித் தெற்கிவிருந்து வடக்
குருகமாகப் பொன்மயமான புஷ்பகவிமா

னத்திலேறிக்கொண்டு இந்திரஜித்துப்போய்
விட்டான். இதைக்கண்ட வாயுமாரர் ஓர்
அந்தோற்றமல் பிரயத்த மனஞ்சொர்ந்து
மேருமலசாயிவதபொலமுர்ச்சித்துக் கீழே
விழுந்தவிட்டார். அப்படிப்போன இந்திர
ஜித்துத் திரும்பி திரும்பலக்காலைக்குப்போ
ய்விட்டான். ஆஞ்சநேயர் உயிர்வாடி, உடல்
சொர்ந்து, மனங்கலங்கித் தளர்ந்து, அய்ன
த்துக்குச்சமமான சிதாமிரட்டியாரோ யெ
ன்பார். பெண்களுக்கு அருங்கலநாயகமே
யென்பார். எந்தாயேயென்பார். கொஞ்ச
மாவது தெய்வ அருளில்லையோ, என்பார்.
ஐயோ! இந்த அற்பக்காரியத்தைச்செய்யக்
கண்மீம், பாவியாகிய என்னுடைய மனது
பின்னப்பட்டுப் போகவில்லையே என்பார்.
இப்படியாக ஆஞ்சநேயர் தன் பலமெல்லா
ம் ஒடுங்கி எழுந்திருந்து இந்திரஜித்தவின்
மேல் பாயநினைப்பார். மிகுந்ததுக்கத்தினால்
தள்ளாடிக்கீழேவிழுந்து பெருமூச்சுவிட்டு
அழுது புலம்புவார். ஒருபக்கமாய்ப்போய்
வருத்தப்படுவார். நெருப்புப் பறக்கும்படி
மூச்சுவிடுவார். உடல்நடுங்குவார். தலைமேற்
கையைவைத்துக்கொண்டு பூமியில் மோதி
விழுவார். இப்படியாகப் புலம்பத்தொடங்
கினார்.

கவி.

முடிந்ததுதந்தமெண்ண ... *
முவுலகிற்குங்கங்குல் ... *
விடிந்ததென்றிருந்தேன்மீள ... *
வெந்துயிரினிவெள்ளம் ... *
படிந்ததுவினியின்செய்கை ... *
பரந்ததுபாவிவாளால் ... *
தடிந்தனன்றிருவையன்றே ... *
தவிர்ந்ததுதருமம்மா ... (ச)

பெருஞ்சிறைக்கற்பினுளைப் ... *
பெண்ணினைக்கண்ணிற்கொல்ல ... *
இருஞ்சிறைகற்புப்போல் ... *
யாதுமொன்றியற்றலாற்றேன் ... *
இருஞ்சிறையழுந்தகிண்தே ... *
னெம்பிராண்டேவிபட்ட ... *
அருஞ்சிறைமீட்டவண்ண ... *
மழகிதுபெரிதமம்மா ... (உ)

பாதவரக்கன்றெய்வப் ... *
பத்தினிதவத்துளானைப் ... *
பேதையைக்குலத்திலவந்த ... *
பிழைப்பிலாதானைப்பெண்ணை ... *

சிறைவந்திருநவத்தியுடிக் ... *
 சிறைவந்தவரக்கயிருனே ... *
 காதலக்கயிருநிற ... *
 தருமமேகருணைத்தம்மா... (ந)

செவ்விரிபிரிந்தவிரிந்தி ... *
 சேவந்திபிரிந்தவிரிந்தி ... *
 சொல்லிக்கவந்தபொன்னே... *
 சேவந்திபிரிந்தவிரிந்தி ... *
 வெவ்விரிபிரிந்தவிரிந்தி ... *
 மீட்டிக்கவந்தவிரிந்தி ... *
 சொல்லிக்கவந்தபொன்னே... *
 கொழும்புதிருக்கொண்டேன்... (ச)

வெவ்விரிபிரிந்தவிரிந்தி ... *
 துயிரிபிரிந்தவிரிந்தி ... *
 சொல்லிக்கவந்தபொன்னே... *
 துயிரிபிரிந்தவிரிந்தி ... *
 அந்தசொல்லிக்கவந்தபொன்னே... *
 சொல்லிக்கவந்தபொன்னே... *
 அந்தசொல்லிக்கவந்தபொன்னே... *
 சொல்லிக்கவந்தபொன்னே... (ஐ)

அருங்கடல்சுத்திபுலா ... *
 யன்னொருமுகிதவெவ்விக் ... *
 அருங்கடல்சுத்திபுலா ... *
 கடல்சுத்திபுலா ... *
 குங்கடல்சுத்திபுலா ... *
 விலக்கென்கொண்டேன் ... *
 பெருங்கடல்சுத்திபுலா ... *
 தோத்தென்கொண்டேன்... (ஈ)

விண்ணெருக்கென்கொண்டேன் ... *
 பல்லொருமுகிதவெவ்விக் ... *
 கொண்டென்கொண்டேன்... *
 கடல்சுத்திபுலா ... *
 கடல்சுத்திபுலா ... *
 கடல்சுத்திபுலா ... *
 கடல்சுத்திபுலா ... *
 கடல்சுத்திபுலா ... (ஊ)

வசனம்.

தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த
 தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த
 தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த
 தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த
 தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த
 தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த
 தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த
 தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த
 தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த
 தம்புலைய எண்ணமாணது இனி முடிந்த

மினய வாளால்வெட்டிவிட்டானே! தர்மம்
 உலகத்தைவிட்டுக் குடிபோய் விட்டதுபோ
 லிருக்கின்றது. இந்தனை நாளாகப் பெருஞ்
 சிறையாக இருந்த மஹாபதிவிரதையான
 ஒரு பெண்ணைக்கண்ணுக்கெதிராகொர் ஓகி
 மதைப்பார்த்தும், அந்தச்சடாபுவவால் சிற
 சிறந்தபட்டதுபோல நான் ஒருகாரியமுஞ்
 செய்யாமலிருந்து இப்போது கிதிதுவருத்த
 ப்படுகிறேனே! என் ஆண்டவராகிய ஸ்ரீராம
 பிரானுடைய தேவியை நான் சிறைமீட்டும்
 படியாகச் செய்தகாரியம் வெகு அழகாயி
 ருக்கின்றது. இந்த மஹாபாதைனாகிய ராண
 சன் தெய்வப்பத்தினியுந்தவத்திலிருந்தவரும்
 பரதந்திரஸ்வரூபியும், உயர்ந்த குலத்திற்பி
 தந்து யாதொருகுற்றமுஞ்செய்யாத மஹா
 உத்தமியும், பெண்ணென்பவளும், சீதையும்,
 லக்ஷ்மியும் ஆகிய தேவியானாத்தொட்டிக் கி
 னையிலவைத்தராணசன் ஒருதப்பிதமுயில்லா
 மலே கொல்லுவித்ததைப்பார்த்திருந்ததர்ம
 மத்தின் ஸ்வபாவம் வெஞ்சுருணையுடையதா
 மிருக்கின்றது. நான் எல்லாச்சாஸ்திரங்களுக்
 கும் எட்டப்படாதிருக்கின்ற கீர்த்திமானான
 ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய தூதுவனாக அவர்
 சொன்னகொல்லைத் தெரிவிக்கவந்து மறுப
 டியும்போய் அளவில்லாத இந்தத்தய்பத்தை
 ச்செய்தசண்டாள ராணசர்க்கினுடங்காட்டி
 வெல்லும்படிச்செய்யவந்தேன். அம்மாதேவ
 ரினாமீட்டிக்கவரவில்லை. கொடுமையாய் உம்
 கைக்கொல்லச்செய்ய வந்தேனென்று ஒரு
 கொழும் பழியைக் கட்டிக் கொண்டேன்.
 ஸ்வாமி யானவர் தேவரினா எங்குங் காணு
 மல் துபரால் ஒரு மரம்போலச் சோர்ந்து
 வில்லிரானஎன்னுண்டவர் தேழிக் கொண்டு
 வந்தபோது அவர் திருவுள்ளம் தேறும்படி
 அடியென் சீதாபிராட்டியானாக் கண்டேன்
 என்று சொன்னதான் இப்போது ராணசன்
 கொல்ல, ஸ்வாமி தேவரிர் பத்தினியானவர்
 மரணமாய் விட்டாரென்று சொல்லும்படி
 தேரிட்டேனே இத்தானே நான் பிறந்ததி
 ல்பலன் அம்மா, பெரிய சமுத்திரத்தைத்தா
 ன்று இந்தலங்கையை நிரம்பநெருப்பிட்டுக்
 கொளுத்தியபிறகு கடல் அணைக்கடி மேரு
 வைத்தான்டி ஒருவருக்குங் கிடைக்க அரு
 மையான சஞ்சிமமருந்தைக் கொண்டுவந்
 து குரங்குளுக்கு டூய்ளே உணக்குச் சமமா
 ன கைக்கரியசாலிக் கிள்ளியென்று பேர்வா
 க்கிச்சத்தொஷித்தேன். இப்பெருங்கடலில்
 கொஷ்டம் உரைத்ததுபோல ஆய்விட்டது.
 உன்னுடைய கைக்கரிய நினைவு அட்டமா உம்

மைவிட்டு நீங்கி அடியேனுடைய உடலினை
நீது அற்ப உயிரிக்குரியாமற்போனேன். உம்
மைப்பிடித்துக்கொண்டுவந்து நின்ற அந்தத்
திருட்டுப்பயலைக் கொல்லுகிறதற்குப் பின்
ண்டிடுப்போனேன். உம்மையென்னெதினோ
கொல்லும்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தே
ன். இப்படிப்பட்ட நான்கலத்திற் போட்ட
வெண் சோற்றை யுண்டுகொண்டிருந்து பி
ழைக்கும்படியாக இருக்கிறேன். நான்சாமா
னியமானவனே! ஒருவனிருக்கின்றேனே!
என்று நின்று அழுது அந்தத்திருட்டுப்பயல்
அயோத்திக்குப் போகிறேனென்று சொண்
னான். அப்படியே போயுமிருக்கிறான். நா
மவனைத் தொடர்ந்துபோனால் நம்முடைய
ஆண்டவனுக் கிங்கே நடந்தகாரியத் தெரி
யாது, நாம் வந்ததும், அறியமாட்டார். இ
னி நாமென்னசெய்யலாம் என்று இரக்க
முற்றுத் தெளிந்து நல்லது நடந்தகாரியங்
களை லோகநாயகரான சக்கரவர்த்தித் திரும
கனாரிடத்தில் விண்ணப்பம் பண்ணிவிட்டு
மாண்பிப்போகின்றேன். இல்லாவிட்டால் அவ
ராலோசனைபண்ணி நியமித்தபடிச் செய்கி
றேன். வேறே தீர்மானம் ஒன்றுமில்லை யெ
ன்று அழகிய பருத்த திருத்தோள்களையுடைய
வீரசுகாமணிபாகிய தசரதகுமாரருடைய
திருவடிப்பக்கல்சேர்ந்து, ஆண்சிம்ஹத்
துக் கொப்பான ஸ்ரீராமபிரானுடைய வீ
ரகண்டாமணியை யணிந்த திருவடிகளிலே,
தேஹமும், மனதும், கண்களும், உயி
ரும் வாடி, பெருங்குரல் கொண்டழுது
பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, தேஹமெல்
லாங் கண்ணீருருவி யாறாக ஓயும்படி பெரு
மலைபோலவீழ்ந்தார். வீழ்ந்த ஆஞ்சநேய
ரைப் பெரியபெருமாள் கடாக்கித்து நடந்
ததென்ன சொல்லென்று கையைப்பற்றித்
துக்கினபோதுஞ் சகிக்கமாட்டாமல் மிகுந்
ததுன்பங்கொண்டு ஸ்வாமீ! வருத்தப்பட்
டுக்கொண்டிருந்த சீதாபிராட்டியாரை அந்த
ராணசன் கூரியவாளாயுதத்தால் வெட்டியெ
றிந்துவிட்டானென்று சொல்லிப்போட்டுப்
பூமியில் வீழ்ந்து புரண்டுபுரண்டு அழுது
மூர்ச்சித்தித் தேஹம் அசையவில்லை, மூச்
சுகிடவுமில்லை, கண்ணுஞ்சிமிட்டவில்லை, கண்
களில் நீரும்சொரியவில்லை, ஒன்றும்பேசவு
மில்லை, அழுது தேம்பவுமில்லை, அழுது பூமி
யில்விழவுமில்லை, சாகவுமில்லை. இப்படி ஆஞ்
சநேயருக்குண்டான துன்பமென்னத்திரு
வென்று தேவர்களுக்குத் தோற்றவில்லை.
ஆஞ்சநேயர் சொன்னவார்த்தையைக் கேட்

ட மாத்திரத்தில் வானசேனைகளெல்லாம்
துடித்து அறிவுசேர்ந்து பெரியவாடைத்
தாற்றில் அசுப்பட்ட விருஷங்களைப்போல
நிங்கிக் கற்பகவிருஷம்போ லெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தியின் திரு
வடித்தாமரைகளினிமிது மலைகள் விழுந்தது
போல வீழ்ந்தமூதார்கள். மஹாவீரரான
ஸ்ரீராமர் சித்திரப்பிரதிமைபோல் அறிவு
சேர்ந்து தமது நண்பர்கள் முகத்தையும்
பாராமல் இளையபெருமாள்கேள்விக்கும் பி
ரடியுத்தரங்குருமல் பித்தர்களுஞ் சகிக்கமு
டியாத அபிமானமென்கிற வேலாயுதம் மா
ர்பிலிந்தைக்க, உயிரிழந்தவனைப்போலப் பூமி
யில் சாய்ந்து வீழ்ந்தார். இப்படி வீழ்ந்த
ஸ்ரீரகுநந்தனருடைய தன்மையைப் பார்த்
தும், தங்களுக்குநேரிட்ட வெட்கத்தைநினை
த்தும், தலையெடுத்தோங்கின தருமம் மறு
படியும் அழிந்துவிட்டதே யென்று ஆலோ
சித்தும், வாய்ச்சொல்லும், மனமும், கண்க
ளும், திருமேனியும், சோர்ந்து வாடித் தா
பையிழந்த கன்றுக்குட்டியைப்போல் இளை
யபெருமானும் பூமியில் வீழ்ந்துவிட்டார்.
பிறகு எல்லாம் அறியத்தக்க ஐஞானமுள்ள
வரான விபீஷணாழ்வானும்நடுங்கி சம்பவித்
தவருத்தத்தி னுண்மையைத் தெரிந்துகொள்
ளாமல் அந்தச்சிறுபயல் இவர்களை நம்மால்
ஜெயிக்கமுடியாது. நமக்கு இவ்வளவு நாச
முமிவளால்தான் சம்பவித்தது என்று கொ
ன்றுவங்கொல்லுவான் என்பதாக மனதில்
சந்தேகங்கொண்டு குளிர்ந்தநீரைக்கொண்டு
ஸ்வாமியின் திருமுகத்தில் தெளித்துத் திரு
மேனியைத் தொட்டு உணர்வுண்டாகும்படி
யான எல்லா உபாயங்களையுஞ்செய்து திரு
வடித் தாமரைகளையும், திருக்கரங்களையும்,
திருமேனியையும் பற்றி வருஷனுமாதிரித்
தில், வேதங்களுந் கண்ணிரை அரியவரான
பரவஸ்துவானவர் திருக்கண்களை விழித்து,
சுவாசம்விட்டார். அப்போது இளையபெரு
மாள் ஊற்றெறித்துக் கண்ணீரொழுது மன
மழிந்து தக்கதைநினைத்து ஆற்றமாட்டாமல்
வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாராயென்றி அ
ந்தப்பிரகமையை மாற்றவுமில்லை, தம்முடைய
மானத்துக்கு உயிரோமுடிவாக ஹீனம்வந்
திருந்தும், தமையனைத் தேத்துப்படி நினை
த்துத் தமது சிலஅபிப்பிராயங்களைச் சொல்
லத்தொடங்கினார். தனக்கு அழிவுகாலம் ஊ
ழ்விதப்படிவந்து சம்பவித்தால் அப்பகு
யிருக்கின்றவன் துக்கசாகரத்தில் மூடிப்பா
ல்வபாவம் தேவர்களுக்கு இதுபழிப்பாகுமல்

வனா ! தம்முடைய குடிக்கே ஒரு குறைவு
வந்தாலு மெயின் ! தாம்மத்திடனே கூட
இந்தமுற்றலோகங்களையும் நாசப்படுத்திப்
போடாமல் அதிலில்லாதவர்களைப்போல நா
மாண்டபோய்விடலாமோ! ஸ்வாமீ! இராட்டி
யாமோபெயர்ந்திடுமெனும் ஒருதலியும்துல்
லாதவா தவாப்பெண், தர்மம் பதிவிரதாதெய்
மம், அல்லாமலுந் தேவர்களுடையதேவி, சா
காபுமழ்நூலணுமி, இப்படிப்பட்ட சிதா
பராட்டியானா மலநாகண்டாருண ராஷச
ப்பயல் கையால் தொட்டுக் கொன்றுனையா
ருந்திதைக்கெட்டிம் வருத்தப்படவேண்டிய
தென்னத்திற்கு இன்னமும் உயிர் வைத்துக்
கொண்டிருக்கலோ ! அல்லதுதேவர்களுடைய
க்குடையிலுலோ ! இனி தமக்குத் தர்மம்து
யின் சிந்தமும் உண்டாருளோ ! இனிதமக்
கு ராஷசர்க ளெயின் ! தேவர்க ளெயின் !
மலநாகண்டாருளெயின் ! குருக்கர்மாரெய்
ன் ! மலநாகண்டாருளெயின் ! இவ்வெதத்
திப்படியான ஓசாரமெயின் ! அழிதர்கள்
வல்லமை யுடையவர்களா, யோக்கிரிகள்
அழித்தபொவார்களையானால் இந்த மூன்று
கொத்ததையும் அகலினியால் சுட்டெரிக்கா
மல் கம்மா இருப்ப தெயின் காரணம். இந்த
குருக்கர்களும் ஒருநிகாகத் தர்மமங்களைச்
செய்துகொண்டு விந்தியாகும்படி இருக்கி
யதனவோ ! தேவர்களின்னமும் பிரானனுட
னே இருக்கலோ ! தர்மமுயின்னமிருக்கின்ற
நாக தர்மவணங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதோ !
இன்னமும் மலநாகும் பெய்யவேண்டிமோ !
நாம் கோர்த்தவித்தித் அமுதுகொண்டிரு
க்கின்றதோ ! தம்முடையவின்வல்லமை வெ
கு அதுகா இருக்கின்றது. ஸ்வாமீ ! இந்த
வகையில் தவறந்த ஒரு ஊணத்தக்குள்
நாக அநாத் சாப்பலாக்கிவிட்டு அந்தராஷ
சப்பயல்போனதிகைகையெல்லாம் சுட்டெ
ரித்துத் தேவலோகங்களை யெல்லாம் கொளு
த்தி முடிந்த விடக் கூடிய தாம் வெறுங்
கவனம் தவியிடு மெல் வைத்துக் கொ
ண்டி எட்டவர்கள் போலத் தக்க முற்
தவழப்போமானால் நோகத்திற்குச்சிதம
டாய்முடித்தபொராதோ ! தேவரிர் அயோ
கத்திடு மிட்டமயே தர்மமத்தையேபார்த்
து சாபுடியபத் துத்தவிட்டிக் காட்டிந்
ருத்த சிதாபராட்டியானா அந்தவஞ்சகல்
மிடித்தக்கொண்டபோக வாய்பக் கெடுக்
காம் ஸ்ருத் உயிரவத்தக்கொண் டிருத்
தோம். இப்போது இப்பித்ததி மிட்டடி
ப்பட்ட துட்டத் தவவத்தி கட்டாஇரு

போமானால் ராஷசர்கள் தம்முடைய எ
னியதன்மையைப் பார்த்து தம்மைச் சிறை
யில் விலங்கிட்டிவைத்து அடிமைசெய்யும்
படியாகவுஞ் சொல்லமாட்டார்கள் ! நாமி
ப்போது தம்முடைய ஆவியைப் போக்கு
வோமேயானால் சிந்தைய அவர்களுக்குமுன்
பாகவே கொண்டுபோய் வானிஞ்சல் மகான்
தவர்களைக் கொல்லும்படியான வல்லமை
இல்லாதவர்களாய் வெட்சப்பட்டிதற்துபோ
ருர்கள் என்று சொல்லுவார்கள். ஆகையால்
தர்மமத்தைய் பார்க்கிறதற்கு துதுகாலமல்ல
ஸ்வாமீ ! தேவரிர் அதிலில்லாதவர்களைப்
போலத்தாமசித்திருக்கின்றதுன்னகாரியம்
என்று சொல்லுர். இப்படி இனையபெருமா
ள் சொல்லவே, சூரியகுமாரரான சுக்கிரீவ
மலநாகாஜர் கனவுகண்டவரைப்போலத் திம
கொன் நெழுந்திருந்து இனி யாலோசித்துக்
கொண்டிருக்கலாமோ ! வினக்கில்லித்தின்று
விட்டிப்போல ராவணனுடைய அரண்
மனையின்போய் அவனுடைய மார்பிந்தோ
யிக் குதிக்கலாம் வாருங்கொன்று சொல்லி,
லங்கையைப்பேர்த்துப்பாவிகளாகிய ராஷச
சர்களென்றுபெயருள்ளவர்களையும் அவர்கள்
பெண்களையும், பாதுகின்ற குழந்தைக
ளையும், அவர்களுக்குப் பந்துக்களா யிருக்கி
ன்ற யாவனையும், ஒருமிக்கக் கொன்றுவிடு
வோம். அதற்காக தம்மேல் யுத்தத்திற்குவந்
து விலக்குவார்களேயானால் அந்தத்தேவர்க
ளுடைய சொர்க்கலோகத்தையும் பேர்த்து
ப் பூமியில்போட்டுவிடுகிறோம், தர்மமத்தை
யினிக்கெடுத்தவிடுகிறோமென்று புறப்படு
வதானால். ஸ்வாமீ ! நாமிற்கே யிருந்து
வருத்தப்பட்டுக்கொண் டிருப்ப தென்னத்
தற்கு இந்த லோகமூன்றையும் அழித்துக்
காற்றாடியைப்போலச் சுற்றித்திரிந்து தமக்
குதவிசெய்யாம விருந்த தேவர்களுடைய
வயிசங்கையுங் கனையுத்து விடுகிறோமென்
து லங்கையின்மேல் 'பாய்கிறதற் கெத்தனித்
தார். மற்ற வானாவீரர்களும், தம்முடைய
ராஜனுக்கு முன்னதாகப்பாய்த்துபோய் ரா
ஷசர்களையெல்லாம் அவர்கள்வகிக்கின்ற ஸ்ரீ
ட்டேனே பெயர்த்து இன்றைக்கே பூமியி
லிறைந்து கொன்றுவிடுகிறோம் என்று புறப்
பட்டார்கள். அப்போது சூஞ்சுதேயர் இன்
னெருகாரியமிருக்கின்றது, அத்வஞ்சகளு
இத்திரஜித்த அயோத்தியின்மிது புறப்பட்
பீப்போருனென்றுஞ் சொல்லுர். தாய்மார்
களும், தயிமார்களுந் தவரு செய்துகொ
ண்டிருக்கின்ற அயோத்தியா நகரத்துக்கு

இந்திரஜிதப்போயினான் என்று சொன்ன வாரிததை ஸ்ரீராமருடைய திருச்செவியில் அழைத்த உடனே முயலினருந்த வேதனக்கா டானது பின்வந்த அன்பமாயிய நெருப்பி னுல்லென்று சேதயிவிடத்தினுண்டான அக் கம் நீங்கினார். ஆழ்ந்ததிருப்பாற்கடலில் நித் திகா நீங்கி வந்ததுபோல முயலைய அன்ப க்கடலிலிருந்து கனையேறிக் கொழுந்துவிட் டெரிந்துகொண்டு புறப்பட்ட கோபாக்கி னியும், பயமும், மனநிலமுந்த உழுந்துரு ளும் அவ்வளவுபொழுதும் தாமசிக்காதமுய த்சையுடைய ஸ்வாமி ஒன்றுத்தோற்றமல் மயங்கி ஐயோ! என்பாபத்தியான சேதபுட னே மாத்திரம் தீர்ந்து விட்டதா இல்லையே குரியவமிசத்தை வேரோயி முடிப்பதாக மு ண்நி கொண்டதே இன்னம் இதுயாரானாப் பற்றப்போகிறதோ தெரியவில்லையே? ஐயா, இதை மாற்றி விடும்படியான முயற்சியும் உ ண்டாகுமோ என். தம்பிரமாரிகளும் பிழைப் பார்களோ, நினைக்கிறதற்கு முன்னாகப்போ கும்படியான புஷ்பக விமானத்தி லேறிப் போனானே தன்னுடைய கொடுஞ் செய்கை யை ஒரு க்ஷணத்துக்குள்ளாகமுடித்துக்கொ ண்டி வந்துவிடுவானே, ஐயோ! நான்பிறந்த லீயும் அங்கே சாம்பலாய்ப் போய் விட்ட து. இங்கே பெண்சாதிபும் மாண்பி பேரனா ள் இன்னம் எனக்கு என்ன சம்பவிக்கப்போ கிறதோ தெரியவில்லை நான் மாண்பும் போ காம விருக்கின்றேன், என் தீமையானது தக ப்புருக்கும், சடாயு வென்ற பிதாவுக்கும் தனிமைபா யிருந்த சேதக்கும், யமனைக்கா ட்டிவிட்டும், அவ்வளவோயி முடியாமல் அந் த யமனுக்கு, பேதைப் பெண்களாய்ப் பிற த்து எங்களைப் பெற்ற தாய்மார்க்களையும், யா தொரு குற்றமுஞ்செய்யாத அருமைத்தம்பி மார்க்களையும், ஊராதாயும், நாட்டாதாயும், காட்டிவிட்டதே, ஐயோ! அந்தப் பரத சத்து ருக்கர்கள் தங்களுக்கு இப்படி வருமென்று முன்னறித்தவர்க ளல்லவே, அப்படி ஒருவே னை இந்தச் சண்டாளனோயி எதிர்ப்பார்களே யானால், இவன் நாகபாசத்தாலே கட்டியும், பிரஹம்மாஸ்திரத்தினால் எவியும், கொண்டு விடுவானே யானால், அந்தப் பக்கிராஜனா கருடன் வரமாட்டானே சஞ்சீவிமருந்தைக் கொண்டு வருகிறதற்கு இந்த வாய்வு குமார னும் அங்கிலையே, வேறேயார்! அவர்களுக் குயார் சஞ்சீவியைக்கொடுக்கப்போகின்றார் கள். அப்பா! ஆஞ்சநேயா! ஆகாசமார்க்க மாச அயோத்திக்குச் சீக்கிரமாகப்போய்ச்

சேரும்படியான உபாய முண்டானால் சொ ல்லி, இங்கிருக்கிற தெலவாஞ் தெந்தாலுஞ் சாகட்டும் வந்தையில் சண்டையும் நிர்கட்டி ம், அந்த இந்திரஜிதது எங்கிற துஷ்டனு டைய கண்களைப், காசங்கள் தீவித்தும்படியா கச் செய்த பின்பு மறுபடியும் வந்து என் எ ண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். என் னு சொன்னதைக்கேட்ட இளைய பெருமான் சுவாமியை நமஸ்கரித்து சுவாமி பரதாழ்வா னா யுத்தத்தில் கட்டுப்படியாகதாகபாசத்தை விடுகிறதற்குத் தக்கவன் இந்த இந்திரஜிதது வோ? அந்தப் பரதாழ்வான் இத்தச்சத்துருக் களுக்குமுன்பாகவருவாரானால் இந்தமூன்று லோகமுந் தீயிந்துபோகமாட்டாதோ? தேவ ரீர் துக்கசாகரத்தில் முழுகாதேயும், அடியே ன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளும் இந்தத் துஷ்ட வஞ்சகன் பிரஹம்மாஸ்திரத்தைக் கொண்டு கட்டித் தள்ளுகிறதற்கு அடியே னென்று நினைத்தருவினிளோ, பரதாழ்வானே அப்படி எண்ண வேண்டாம். அந்த இந்திர ஜிதது அவர் கைப்பாணத்தால் அவனுடைய சேனைகளுடன் மடித்து பூமியில் தங்கிழாய் க் குத்துண்டு விழப்போகிறதைத் தேவரீரோ கடாக்கித் தருளப் போகிறீர். என்று வெகு கோபத்துடன் சொன்னார். அப்போதுஅனு மான் கைகூப்பிக்கொண்டு ஸ்வாமி அடியே ன் சிறுதோளின் மீது தேவரீருடைய திருக் கைக்குத் துணையாக இருக்கின்ற கோதண்ட த்துடனே ஏறியருளும் வாயுதேவனும் பின் னிடும்படி இந்தக்ஷணத்திலே தானே அயோ த்தியபுரிநையச் சேருகிறேன். இல்லா மிட முண்டா யிருக்குமானால் அந்தக்ஷணத்திலே எல்லாத்திக்குகையுஞ் சுந்திவருகிறேன் அது வுமல்லாமல் அடியேன் மாத்திரமே போய் அந்தப் பகையாளியைக்கொன்று என் பகை யையுந்தீர்த்துக்கொள்ளுகிறேன். அடியேன் அப்போதே அவனை யென் கொல்லமாட்டா மற் போனேனே யானால், சீதாபிராட்டியா னைக் கொல்லுகிறே னென்று பிடித்துக்கொ ண்டி வந்தான். அவனுக்கு தீய வாரிததையைச் சொல்லி விலக்கிக் கொள்ளலாமென்று நி னைத்தேன். அவன் அக்கிரமமாப்பி பேசிக் கொண்டிருந்தான். அப்பறம் வாளால் வீசி விட்டான். அதைப்பார்த்துச் சங்கீகாமல்மு ரீச்சையாய்ப் பூமியில் விழுந்து உணர்வற்ற ப்போனான். அப்போது அவன் வேகமாப் ப்போய்விட்டான். அப்படிக்கில்லாமல் சுந் தேதிப்பானானால் அந்தத்துஷ்டனாகிய நான் உயிர்த்தப்பிப்போவானோ? ஸ்வாமி தாமசிக்

வெண்டிய தென்ன ! தழாய் மாலை தரித்த
 திருத்திரை யுடையவர்களே, நீங்குகின்றாய்
 பெரும் அடியெய்மிது ஏறியருளுங்கள். அ
 வதனைய புதிப்பகவிமானம் அயோத்தியிரு
 ட்போய்ச்சேருவதற்கு முன்பாக அடியெய்
 பொய்ச்சேர்ந்து அவன் வரவுச் செறிப்பாரித்
 துக்கொண் டிருக்கின்றேன் என்றார். நல்லது
 அப்படியே ஏறக்கொண்டு மென்று ஸ்ரீராம ல்
 காமமானாகப் புறப்பட்டவுடனே விசீஷி
 த்வான் தண்டன் சமர்ப்பித்து ஸ்வாமி அடி
 யெய்க்கொரு விண்ணப்ப மிருக்கின்றது.
 அடியெய் அந்த துக்கத்தால் தடுங்கி மனந்
 தெறமாட்டாதசெய்கையால் மயங்கித் திகை
 த் துப்போய் விட்டேன். இப்போது அடி
 யெய்க்குக் கொஞ்சம் நினைவு தோன்றினது.
 அவன் செய்தது மாபயம் என்று சந்தேகிக்கின்
 றேன். மஹாபத்தினியாகிய லோகமாதாவை
 கடுதப் பாவிகையால் தொட்டிக் கொல்லு
 வானால், இந்த மூன்றுலோகமும் வெந்து
 சுடப்படாய்விடேமோ மாட்டாவா! அதுஅப்ப
 டியிருக்க அவன் அயோத்தியை தோக்கிப்
 போனது தந்திரமா யிருக்கின்றது. அதைச்
 சமந்தொத்துக் குள்ளே தெரிந்து கொள்ள
 வாம். அடியெய் இமைப் பொழுதுக் குள்
 ளாகப் போய் பிராட்டியா ரிருக்குமிடம்
 போய் துராய்த்து தேடிப்பாரித்து உள்ள
 கத அந்தவந்து சொன்ன பிறகு ஆகவே
 எடியவதைச் செய்யலாமென்று விண்ணப்ப
 ம் பண்ணிக்கொண்டார். பெரியபெருமானு
 ம் துத்தித தகுதி யானதுதான் என்று சொ
 ள்குந். யின்பு விசீஷிணுழ்வான் அந்தரமார்க்
 கொட்டிப்போய் வண்டி னருவத்தைக்கொண்
 டி ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவுளவேகத்தைப்
 போலப் போய் அசோக வனத்தைச் சேர்ந்
 தான். ஆயுண்டோ இல்லையோ என்னும்படி
 யான தயரத்தடனெழுந்தருளி யிருக்கின்ற
 தந்திராதிமையை யொத்த பிராட்டியா
 ரும், என்னுடைய துக்கத்தை என்னுயிருட
 யே தீர்த்துவிடுகின்றேன் என்று கிந்தைகொ
 ண்டிருந்தவதச் திரிகைசமாதானஞ்செல்
 ல மஹாபத்திரேயத்தோடு சப்தமேகங்
 களும், உகந்தராலத்தில் குமுறுவதுபோல
 வானவர்கள் சபித்த ஒசையைத் தேவா
 ம் சப்போலக்கேட்டி யுயிர்தரித்திருந்தவரு
 மாடெந்தாசராட்டியானாக் கண்ணாரக்கண்
 டி. திரைத்த வஞ்சக செய்துயிடுப்போ
 னுன்னது நினைத்து அனவிவாதசுத்தோஷி
 த் தசுபுநயமணத்தாகித் துக்கமந்திரி
 இத்திரைத்து நிரும்பலக்குட்டோட யாகஞ்
 செய்ய யத்தந்திரா னென்று ராவணனுடை

ய கேளைகள் கூட்டங் கூட்டமாய் யாகக்கல
 ப்பையும், விமருகனும், தெய்யும், கொண்
 டிப்போகிறதைப் பார்த்து, யாகத்தை முடிப்
 பாணையானால் ராணசர்களுக்கு ஒருகுறைவு
 மில்லாமல் செத்தவர்களை யெல்லாம் பிழை
 ப்பிப்பானென்று ஆலோசித்துத் தேவர்களை
 யெல்லாம் இமிசை பண்ணின இந்த இத்திர
 லித்துத் தந்திரஞ்செய்த எண்ண மப்படியா
 தவா யிருந்தது. நன்றாயிருக்கின்றதென்று. தீ
 ர்மானித்துக்கொண்டி ஸ்ரீராமருடையதிருவ
 டித்தாமனைகளில்தமது முடியைத் தாழ்த்திவ
 ணங்க ஸ்வாமி! சக்கிரவர்த்திதிருக்குமாரரோ?
 லோகமாதாவாகிய பிராட்டியார். ஸ்வேமமாக
 எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். அடியெய் கண்
 னாரக் கண்டேன், அருந்ததிக்குச் சமமான
 மஹா பதிவிறதையாகிய அந்த அம்மானுக்
 கும் அழி வண்டாகுமோ? அந்த ராணசன்
 நம்மை வருத்தப் பரிம்படியாக மாயஞ்செ
 ய்துவிட்டு நிரும்பலக்குட்டோய் யாகத்தை
 முடித்துக் கொண்டு நம்மை கருவறுக்க யத்
 தனப்பட்டானென்று விசீஷிணுழ்வான் சொ
 ல்னவுடனே எழுலோகங்களும் சேர்ந்தவா
 ழ்த்தினுற் போலச் சப்த சமுத்திரங்களும்
 ஒருமிக்கப் புறப்பட்டி சபித்கின்ற சப்த
 மோ, அல்லவோ வென்று தேவர்களுஞ் சந்
 தேகிக்கத் தக்கதாக வானரக் கூட்டங்களெல்
 லாம் காஜ்ஜத்து மலைகளெல்லாம் பொடிப்
 பொடியாகும்படி எழுந்து கூத்தாடினதுக்
 ள். வீரகிராமணியாகிய ஸ்ரீராமபிரானும் சீ
 தா பிராட்டியார் இறந்தபோக இல்லையென்
 னு சந்தேகம் நீங்கி விசீஷிணுழ்வானைத் தேக
 மும் ஆசையும் உயிரும் சேர்த்தபூவி ஐயா?
 விசீஷிணு! இந்தத் துன்பம் போகிறது ஒரு
 அருமையோ, என் பங்கில் நீயிருக்கிறாய், தெ
 ய்வ மிருக்கின்றது, வாயுபுத்திர னிருக்கின்ற
 ன். நாம் செய்த தவமு மிருக்கின்றது. வேத
 மும் பொய்த்ததுப் போகவில்லை என்று சொ
 ல்கக்கேட்ட விசீஷி னுழ்வான் ஸ்வாமியை
 வணங்கி இத்திரைத்து அந்த நிரும்பல யாக
 த்தை முடிப்பானே யானால், அவனை யாருந்
 வெல்ல மாட்டார்கள். ராணசர்களுக்கே ஜெ
 யமுண்டாப்பிதும், ஆகையால் தேவரீர் நிய
 மனஞ் சாதித்தால் இளையபெருமானுடனே
 போய் அவனுயிரையும் வாங்கி யாகத்தையும்
 சிதைத்து விடுகிறே னென்றார். அதைத்திருச்
 செவி காந்தின சக்கரவர்த்திதிருக்குமாரர்
 தல்லது அப்படியே செய்துங்கொண்டுசொ
 ல்லப் பிடுகுஞ்சொல்லுகின்றார்.

மாயா சதைப்படல முத்திற்று.

நிரும்பலையாகப்படலம்.

ஸ்ரீராமமுனித்தி இளையபெருமானே ஆவிந்
கனஞ்செய்து, தம்பி லக்ஷ்மணனார் அந்த இந்
திராஜித்து உண்மேல் பிரஹ்மமாஸ்திராத்தை
ப் பிரயோகிப்பானையானால் அப்போது
நியத்த பிரஹ்மமாஸ்திராத்தைப் பிரயோகி
த்து அதைக் கண்டித்துவிட, அப்படிக்கில்
லாமல் நீ அந்த அஸ்திரத்தைத் தொடுத்தி
விடாதே அப்படித் தொடுத்தி விட்டாயே
யானால் தேவலோகம், பிரஹ்மலோகம்,
பூலோகம், எல்லாம் நாசமாய்விடும். ஆன
தால் முந்தித் தொடுத்திவிடாதே மேலும்
பாசபதாஸ்திரம், நாராயணஸ்திரம், இவைக
ளை அவன் உண்மேற் பிரயோகிப்பானே யா
னால் அவைகளையும், அந்தந்த அஸ்திரங்க
ளாலே நீக்கும்படியான விதத்தைச் செய்து
நீக்கிப் பிறகு உண்மையில்லாதையின் வல்லமை
யினாலே அந்த இந்நிராஜித்துவின் ஆவியை
உண்டிவிட்டுவரக்கடவாய் அப்பா! பிரதாப
சாலியே! அவனென்னென்ன மாயங்களைச்
செய்கிறானோ அதுகளைப்பெல்லாம் குறிப்பா
ய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அவைகளை
யெல்லாம் வேறக்களைத்துவிட. விசாலமா
ன தர்மம்சிற்தையைக்கொண்டு பலவகையா
ன பெரும்பொருளையுஞ்செய்து வருத்தப்
படாமல் சமயம்பார்த்துத் தேவர்களுக்குக்
கூற்றுமையிப் பிறந்திருக்கின்ற அந்த இரா
வணியைக் கொன்றுவிட ஐயா? யமனுக்கொ
ப்பாயிருக்கின்ற லக்ஷ்மணனார் அவன் பதறிக்
கொங்கொண்டு அநேககோடி பாணவரு
ஷங்களைப் பெய்து வேகத்துடனே உண்பா
ணங்களை விலக்கினபோதும், மெலிந்தபோ
தும், தனார்வேதத் தேர்ச்சியையுடைய ல
க்ஷ்மணனார் முன்னால் அவன் அம்புபூட்டி
பெய்கின்ற வில்லை முதலாவது வெட்டி யெ
றிந்துவிட்டிப் பிறகு அவனைக் கொன்றுவிட,
அவன் அம்புதொடுக்கிறதற்கு முன்பாக உ
ண்மையில் அம்பைப் பூட்டிக்கொண்டு அவ
னெந்தத் துறைகளில் பாணங்களைப் பிரயோ
கிக்கின்றானோ அந்தந்தத் துறையிலேயே
அவைகளை நீக்கிவிட. அவன் வேகமாய்ப்
பிரயோகித்தாலும், தாமசமாய்ப் பிரயோ
கித்தாலும், பராக்காயிராமல் அவைகளைக்
குறிப்பாகப்பார்த்து அந்தந்தவேகத்துக்குத்
தக்கபடி நீயும் அஸ்திரப்பிரயோகம்பண்ணு,
பதமுத வில்வீரனே என்று அவருக்குவேண்டிய
எல்லா உபாயங்களும், அந்த உபாயங்

களுக்குவேண்டிய மந்திரங்களும் உபதே
சித்து அவைகளை லக்ஷ்மணனார் வேதந்த
கொண்ட இரோஷ்டராகிய இளையபெருமா
னைக் கடைகிட்டு, தம்பி லக்ஷ்மணனார்! இந்த
ச் சமஸ்த அண்டங்களும் தாமாயிருந்தும்,
தம்முடைய அளவில்லாத குணப்பிரபாவங்
களைத் தாமே அநியமாட்டாத சலகாரண
பூதரான ஸ்ரீயப்பதி யானவரீ, பிடித்துக்
கொண்டிருக்கின்ற வில்லைக்காட்டி, இது பி
குந்த பலமுள்ள வில்லாக்கும் இதை நீய்கு
ந்த தைரியத்துடனே பிடித்துக்கொள். இந்
த வில்லினுடைய வரலாற்றைச் சொல்லுகி
றேன்கேள். இதைப்பற்றித் தமிழ்ப்பாறையி
ய வெளியிட்டதனால் தமிழ்முனியென்று
பெயர் பெற்ற அகஸ்தியமஹாமுனிவர்
சொன்னதுகளையெல்லாம் நீ சித்திரப்பாவை
போலிருந்து விவரமாய்க் கேட்டிருக்கின்ற
யல்லவா! ஆயிரந் திருத்தோள் ஆயிரந் திரு
முடியையுடைய விராட்டாகிய மஹாவிஷ்
ணுவினுடைய திருமேனியிற் பிறந்த பிரஹ்
மமாஸ்திரம் யாகத்தினாலே யத்தத்தப்பெற்
த வில்லாக்கும் இது என்று சொல்லித் தம்மு
டைய கவசத்துடனேகூடக் கொடுத்தித் தம்
முடைய அம்பமுத்துணியும் கொடுத்தி, இ
ன்னும் வேண்டிய பல உறுதிகளை யுபதேசித்
து மேருமலைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற
இளையபெருமானைக் கட்டித்தழுவினார். அப்
படித் தழுவின உடனே சுவர்க்கலோகத்தில்
வசிக்கின்றவர்களான தேவர்களுெல்லாம் இ
னி பெங்களுடைய துக்கமெல்லாம் நீநீ
கிப்போய் விட்டதென் குறந்தித்தாரர்கள்.—
தேவர்கள் பல்லாண்டுசூற, தேவஸ்திரிகள்
வாழ்த்தி, ஆசீர்வதிக்கப் பார்வதியை இட
துபாசத்தி லுடைய சந்திரசுடாமனாரு தா
ரியாகிய, சங்கராஸ்ரத்தி திரிபுரமெரிக்கக்கோ
பித்துப் புறப்பட்டது போல இந்நிராஜித்
தாகிய பாகவண்மேல் புத்தத்திற்குப் போ
கிறதற்காகத் தோன்றினார். அப்போது ஸ்ரீ
ராமர் அப்பா, தம்பி! வீரசிசாமணியே? மா
ருதிமுதலான வானரவீரர்களை உணக்குத்
துணைவர்களாக அழைத்துக்கொண்டு போய்
வருவாயாக வென்று விடைகொடுத்தருளின
போது தர்மமசேவராகிய இளையபெருமான்
தமது ஆசாரியராகிய பெரிய பெருமா னு
டைய திருவடித் தாமரைகளைத் தமக்குள்ளு
ம் புறத்துமாகத் திருமுடியில் குடிக்கொண்
டு அழகிய மேகம்போலத் திருமேனியை யு
டையவராய்ப் பிரிவை எண்ணி அழுது கண்
னீர் பூமியில் புரண்டோடும்படி நேஞ்சுதி

த்திறங்கிப் பெரியபெருமானை இனையபெருமான் சுற்றிவந்து தெண்டனீட்டி வஜ்ரமலை போலிருக்கின்றவியில் இடதுகையிற் பற்றிக் கொண்டு இப்பிரதிபத்தியின்மேல் அந்தகோபங் கொண்டு அவனுடைய தலையைக்கொண்டு வருவித்தென்கிறது ஸ்வாயியினிடத்தில் விண்ணப்பம்பண்ணிப் புறப்பட்டுப்போகார். காட்டிலும் தம்மைப்பிரியாமல் எல்லாகாரியங்களையுஞ்செய்த திருத்தம்பியார் மிகுந்தவேகத்துடன் சென்றபோது, தேவதூதையிடமிடமிருந்த வயிதாப் போல அவர்தமது திருக்கைகளுக்கு மறைவான உட்கண், குழந்தையாயிருந்தபோது தாம் விஸ்வாமித்திரருடைய யாகத்தைக் காக்கிறதற்காகப் போன அன்றையதினம் தமது பிதாவாகிய தசரத மஹாராஜர் எந்த நிலையிலிருந்தானோ; அந்த நிலையைத் தாம மடைந்திருந்தார். வானர சேனைக் கீழ்ப்பயான சுக்கிரீவ மஹா ராஜா முதலான வானர வீரர்கள் எரிகின்றகொள்ளிக் கட்டிடமையக் கையி லுடையவர்களாய்க் காட்டி வழிகளும் மலைகளும் கிழிப்பும் படியாக அந்த வேகத்துடனே போய் நிகும்பலை வயச் சென்றார்கள்.

ஒரு ஆலியினியமிதுலோகங்களைதமக்குள் நேயொய்க்கின ஒருகாரணவந்து வானவாசயனித்துக்கொண்டிருந்தபொல ஓந்திர ஜித்திருக்கின்றதையும், அந்தவஸ்துவின் திருமேனி சுற்றி மிகுந்த ஆலியையைப் போல ராஜசகக் கருங்கடல் குழிற் திருக்கின்றதையும், இப்படி ராஜசக சேனைகள் சக்கர ரூப ஸ்தம்பம் நாட்டிக் கொண்டு காவலாயிருந்ததையும், அந்தத் துஷ்டன் மந்தியில் ஒழங்கெழுபுடனே கூடியிருந்து வடவாழகாம்பலிபுடனேகருங்கடலானது நின்றது போலிருந்ததையும், நீர்க்கடலுடனே மற்ற உட்கண் எல்லாஞ் குழிந்தகொண்டிருக்கின்றதுபோல, மேகங்கொண்டெல்லாம் தூத்தி உபத்திருக்கின்ற தேர்களும், குதிரைகளும், கோழிப்படைகளும், ஆயிரகோடி அண்பண்பாய் ஆயிர யோசனை விலந்தாமக வித்திருக்கின்றதையும், பொற்றேர்களுள், குதிரைகளும், யானைகளும், காலாக் குதும், குத விலங்கம் இத்திர ஜித்தவின் ஆயிரகுதும்படி புகழ்வனந்தி, லோகத்தை என்னது ஆயிரகடல் குழித்திருக்கின்றது போலிருக்கின்றதையும், கண்டார்கள். ராஜசகக் கருங்கடல் மேனியிம்மிது தூகாததையெடிக் குத்தப்படியாக தெறித்தக் கொண்டிருக்கின்ற செம்பயிர்க் காடானது தீவ

மேகத்துக் கொப்பாகிய திருமேனியை யுடைய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் சமுத்திரத்தினியிது அக்கினியாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்ததுபோலக் காணப்பட்டது. அந்த ராஜசகர்கள் இனையபெருமானையும், வானரவீரர் களையும் பார்த்து வில்லுகளெல்லாம் குணத் தொனி யில்லாமல் மேகத்தில்தோன்றிய இந்திரதனுதைப்போலிருந்தது. சங்கங்கள் சமுத்திரத்தில் வாழுமுயிர்களைப்போல நிச்சயதமாயிருந்ததுகள். பெரிக்கைகள் கீழ்க்கி காத மேகங்களைப்போலே ஒலியாமலிருந்ததுகள். மிகுந்தபலம்பொருந்திய ஸ்ரீராமருடைய நியமனத்தால் ஒலியடங்கிப் போன பெருங்கடல்போலிருந்த ராஜசகசேனையை நெருங்கி மேலி வடையாத வானரவீரர்கள் ஐகாசமும் கிழிப்பும் போகும்படி ஆரவாரித்தார்கள். அப்படி சபித்த வானர சேனைகளுக்கு எதிராக ராஜசகர்களும் சபித்த வானர வீரர்களே வந்து குழிந்து கொண்டார்கள். பெரிக்கைகள் முழங்கினதுகள். வானர வீரர்கள் மலைகளைக்கொண்டு ராஜசகக் கடலை நூர்த்துவிட்டார்கள். ராஜசகர்கள் குல்கொண்ட மேகம் வருஷிக்கின்ற நீர்த்தானாகளைப் போல அம்புகளைப் பிரயோகித்தபடியால் அவைகள் வானர சேனைகளினியிது தடாகத்தில் அண்ணங்கள் படிந்ததுபோல வந்து படிந்ததுகள். ராஜசகர்கள் விட்ட அம்புகளும், மழையும், வளைதடி முதலானவைகளும், வானரர்களுடைய பற்களும், தலைகளும், உடல்களும், பூமியில் விழும்படியாகச் சென்று அவர்கள் விட்ட மலைகளையும், மரங்களையும், சின்னபிலினைகளாய்ச் செய்ததுகள். மேலும் மேலும் ராஜசகர்கள் அம்புகளையும், மழக்களையும், இருப்புலக்கைகளையும், கொழுக்களையும், வேல்களையும், வளைதடிகளையும், வீசினதினால் வானரங்களுடைய வால்களும், தலைகளும், உடல்களும், வயிறும், கால்களும், கைகளும், சின்ன பிலினைப் பட்டுத் தவாயில் வீழ்ந்ததுகள். இப்படி ராஜசகர்களும், வானரர்களும், கைகலந்து புத்தம் நடக்கும்போது விபிஷ்ணுவுவான் வெற்றிவிராகிய இனையபெருமானைப்பார்த்து ஸ்வாமி ? தேவரிப்படி தாமசித்துக் கொண்டிருப்பது நிதியோ! சிக்கிரமாயெழுந்தருளி இந்த யாகத்தைச் சிதையாமற் போவீரானால் இந்த ராஜசகக்கடலை நாம் ஜெயித் தோட்டோம் என்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்ட போது அந்த மார்க்கத்தில்

தேவர்களும், அசுரர்களும், பிரஹ்மாவும், அழிபாதவகுன அச்சதனும், சிவனும், மூன்று லோகத்துக்கும் நாயகனாகிய தேவேந்திரனும், மந்துமுள்ள யக்ஷகிணர சந்தருவாகியேனும், ஆகிய இவர்களில் இந்த யுத்தவேடிக் கையச் செவ்வையாகப் பார்த்தவர்கள் ஒரு வருமில்லை, இருவகையாருடைய சேனைகளும் எதிர்த்துநின்றன. அணியணியாக எதிர்த்துநின்றவாணரப்படைகளினிடையே மூன்றாம் பிறைச்சந்திரனை யொத்த வக்கிரதந்தங்களை யுடைய ராக்ஷசர்களும் எதிர்த்துநின்றபலவிடங்களிலும் அவரவர்களுக்கு ஆயுதங்களாய் உள்ளவைகளெல்லாம், இருபடைகளிலும் பிரவேசித்தன. அப்போது இளையபெருமான் அந்தச்சேனைக்குள் நுழைந்து கூர்மையான பாணங்களை வருஷித்தார். அதனால் ராக்ஷசர்கள் இந்த லோகத்தைவிட்டு யமனுடைய பட்டணமாகிய வைவஸ்த புரியப்போய் அடைந்தார்கள். மதங்கொண்ட யானைகளும், தேர்களும், குதிரைகளும், தூறியிர கோடியாக ரணக்களத்தில் மடிந்ததினால் பெருக்கெடுத்தோடின ரக்தக்கடலில் மேலிண்டாகும்படியாக ராக்ஷசர்கள் விட்ட அம்புகளைத் துண்டி துண்டாக்கிக் குவித்துவிட்டார். யானைகளினுடைய முன்னங் கால்களாலே தோண்டிய குழிகளில் அக்கினிபற்றி யெரிவது போன்ற செம்பட்ட மயிரிகளையுடைய ராக்ஷசருடைய தலைகள் விழுந்து அநேகமாக குண்டத்துக் கொப்பாக இருந்தன. லக்ஷுமணப்பெருமானுடைய வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட பாணங்களால் பிளக்கப்பட்டன. களாய் யானைகள் ரக்தங்களைப் பொழிந்துகொண்டி உடலும், வயிறும், மலைகளையும், சூனைகளையும், ஒத்திருந்தன. சில பாணங்கள் பட்டு உதிர்ந்தபற்கள் மிண்மினிப்புச்சிகளுக் கொப்பாயிருந்தன. அதுந் தவிழ்ந்த தலைகள் அம்பு தைத்திருப்பதினால் பாம்புள்ள புற்றுக்களை யொத்துப் பூமியிற்கிடந்தன. மேகவருஷம்போன்ற பாணங்கள் பாய்ந்ததினால் அதுந் த ரக்தக்கடலில் வீழ்கின்ற கொடிகள் சமுத்திரத்தில் மேகங்கள் படவதைப் போலிருந்தன. சில பாணங்கள் பட்டுக் காம்பற்று உதிர்க்கடலில் விழுந்து மூழ்கின்ற சத்துருக்களுடைய குடைகள் கெதுவாகிய செம்பாம்பினால் விழுங்கிய சந்திரனுக் கொப்பாக இருந்தன. சில பாணங்கள் பட்டுப் பெரிய யானைகள் துதிக்கையும், கால்களும், அதுந் த ரக்தக்கடலில் அடித்துக் கொண்டு போகின்றன. அவை உயிரில்லா

தபடியால் அந்த ரக்தத்தில் மிதந்து சமுத்திரத்திலுள்ள முதலைகளுக் கொப்பாக இருந்தன. அக்கினி முகாஸ்திரம்பட்டு யானை மேற் போர்வைகள் எரிவதினால் மூங்கிற் காயிகள் நெருப்பிப்பற்றி வேகின்ற மலைக்குச் சமமாயிருந்தன. சமுத்திரத்துக் கொப்பான ராக்ஷசர்களைக் கரடிகள் சேர்ந்து அவர்களுடைய தலையிடைத்துள்ள மண்ணையோட்டைப்போர்த்தத் தனாயில் தள்ளுவதைப் பார்க்கும்போது மலையிலே மேலுள்ள புற்றை நகங்களினால் பேர்த் தெக்கிறதைப் போலிருந்தன. லக்ஷுமணருடைய பாணங்கள் மழையைப்போல வருகிறபடியினாலே ரக்தத்திற்கட்டிய குதிரைகளும், யானைகளும், தபிமாறுந்தோறும் ராக்ஷசவீரர்களாகிய சாரதிகள் தங்கள் தலையிற் குடிய பூமாவில் மொய்த்த வண்டிகளோடு சீழே விழுந்து இறந்தார்கள். ராக்ஷசர்களுடைய தேவர்கள் துண்டி துண்டாய் அறுப்பட்டபடியினாலே ரகத துரக பதாதிக்களாகிய அங்கங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற யுத்தகளத்தில் அந்தந்த இடங்களிலே ஒய்கின்ற ரக்தவெள்ளங்கள் யாவரும் பழிக்கும்படியாக எலும்புகள் எங்கும் பரவி அலசினன. இளையபெருமான் ராக்ஷசசேனைகளைப் பாணவருஷங்களினாலே தம்முடைய பிதாவான்வர் ஓரோ தேவைச் செலுத்திக் கொண்டு அநேகந்தேவை நடத்திக்கொண்டு எதிர்த்துவந்த அசுரர்களுடைய பேரணியைக்கொண்டு விட்டதுபோல அஸ்திரப்பிரயோகஞ் செய்து கொன்றுவிட்டார். மலைய மாருதம் அடித்ததினால் மலைகளும், மேகங்களும், வான நகத்திரங்களுக்கும், அழிந்து போனது போல ராக்ஷசர்களுடைய தலைகளும், தேவர்களும், அஸ்திரங்களும், ஒமகுண்ட அக்கினியில் பலபல வெண் றுதிர்ந்தன. மதயானைக்குச் சமமாயிய இளைய பெருமான் சம் ஹரிக்கிறபடியினாலே ஆகாசத்தை முட்டி உயர்ந்திருக்கின்ற ராக்ஷசர்களுடைய பெருந்தலைகள் ஒன்றோடொன்று தாக்குண்டு வேதமந்திரங்களை நிறைய உருச் செபித்து ஸ்தாபனம் பண்ணின பூரண சூம்பத்தை உடைத்துப்போட்டன. யானைகளை வாரிக்கொண்டு தாமதாக்கு ஒப்பாகாத முகத்தோடுங் கூடிய ராக்ஷசர்களுடைய தலையை உருட்டிக் கொண்டு ஒய்கின்ற ரக்தப்பெருவெள்ளமானது இந்திரஜித்தவனார்த்தக்கொண்டிருக்கின்ற ஒமாக்கினியை அவித்துவிட்டுப் போனது லக்ஷுமணர் பிரயோகித்த பாணங்கள் செப்பட்டமயிரையும், வீரச்சூழையுமுடைய ராக்ஷ

சகலவாச வாய்விடத்தகைய ஆதாரத்தி
ல் திருநாற் றுணிதது இடிவாய்ப்போல் விழ்
தனைபோது அடிகள் பட்டி யாகத்தகைய
திறந்திருந்த ஏருமைக்கடாக்கள் மாணியுள்ள
அருந்தலுதக் காட்டினதுகள். மறநூல் மொ
ருதகந்த ஸ்பரிமயமென்பாய்ற யாடுகளியி
யுறநாற் று பவங்குறைந்து வானிழந்த ராசு
சுள்ள லக்ஷணமருடைய பாணங்களுக்கும்
பயந்தது அந்த யாகசாலை முறநவதும் முடி
யிருக்கின்ற சத்தவெள்ளத்தில் முழங்கிடவது
கூட கொண்டார்கள். அந்நிலைமையிற்சொ
லிக்கின்ற அந்தளி முகாலந்தங்கள் சாக்கைய
பயந்தது துணித்தது தலைகளில் பாய்ந்து
வெள்ளவந்தும் வல்லா ராசுசுள்ளும் புத்தி
யாகக்கூட யில் பிடித்திருக்கின்ற வேலைப்பூ
யிழிந்துவிட்டுக்கொண்டி மெய் தயிங்கி குடல்
சுழிந்து தொலை அசையும் படியாகச் சிவன
யின்னப்பட்டார்கள். சில ராசுசுள்ளர்கள் பா
ணங்களை உடல் பிளந்த சங்கள் பிள்ளை
கை கைகோலிடாமல் தோள்களில்மே
ல் சமந்த அவர்கள் தொங்கி கொண்டு
வரும் சங்கையைய குடங்கள் முககுப்
பாசமாய் சரிந்தவியும், திக்குமுக்காடி,
அவ்வாறேயோகம் பண்ணிய லக்ஷண
மைய தெருக்கி எதிரித வந்தார்கள். நெ
ய்யம் உருகும், திறந்திருக்கின்ற சாடிகள்
பெருக்கி லக்ஷணமே உடைந்தபோகும்
படியாகக் கொடிக்கொடியானகூட்டமாய் ரா
சுசுள்ள உவந்தவன் கூத்தாடினதுகள். சில உ
டல்கள் மடக்கி விடுத்ததுகள். இந்தப் பிர
சாரமாக இயை பெருமான் காந்தறப் போ
லவும், விடுத்ததென்பாலவும், நெய்வோர்க
ளைய துணிப் போலவும், தேவந்ததைத்
தொடுத்த தொய்யப் போலவும், பாவின
து பவனாய்ப்போலவும், ராசுசுள்ளகைய
வாய்க்கும் குடங்கள் தோளும், பிரவேசித்த
வாய்க்கும் கொண்டு நாக மாக்கினார். இப்
படி வசனமாய் பெருக்கலை பொத்திரு
ந்த ராசுசுள்ள பெருக்கலேசுள்ளசண்டமாரு
தா சாத்தாக்கி கொடுத்தது சாய்ந்த வித்த
த தொய்யப்போல நால்கு பக்கத்திலுத்
வந்ததுக்கூடவந்ததை இப்படி வித்தப் பா
ந்தவன் சமம், பவம் பொருத்தப் பாணப்
பவங்களை மயக்கியபடி, குருக்களும், தே
வந்தவன் சமம் என்பபடி உடலும் தலை
குருக்களும் உடல்களும், சத்தக்கைய ம
யாபவம் உடல்களில், மேருக்கு மிருக்க
ட பாசவையின தந்தேடு கூடவந்தவன்
முருகி கொடி ராசுசுள்ளவாய்க்கை இவ்

யபெருமா னொருவருடைய பாணங்கள் கூ
றுகருக்கித் குவித்த குப்பல்களையும், சத்த ஆ
றுகருமே யல்லாமல், ராவண குமாரன் வெ
ருந்துவி காணவில்லை. வித்ததைக் காட்டி
தும் அபிச கொடியவர்க ளான சில ராசுசுள்
கள் தயிங்கி நாவறந்து பயந்ததன்னைடை
யோடி வருகிறார்கள். சிலமிருந்த கோபத்தை
யுடைய ராசுசுள்ளர்கள் திரும்பிவரமாட்டா
மல் ஐயோ! நமக்கு உதவியாக ஒருவருமில்லை
யோள்குவித்த குமாண்டார்கள். இந்தப்படி
ஓமாக்கினி அவித்தது அம்மிடத்தி லிருந்த தவ
தாலியக் கலப்புகளும், தரிப்பைப்பல்லும்,
சட்டினகட்டாந்து சின்னபிடினப்பட்டிப்
போகவும், தாண்டருப்போட்டிச் செய்ததுக்
கொண்டிருந்த மந்திரவேதமும் விட்டது
ந் தொட்டதுடன் தெரியாமல் மறந்துவிட்டு
அந்த ஓமாக்கினி பொங்கினதுபோல அதிக
கோடங்கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்த
ப்போர்க்களத்திலே பாணவருஷித்தால் மா
ண்டிப்போனவர்கள் தவிர, உயிருள்ளவர்களாயி
ருந்த ராசுசுள்ளகளெல்லாம் ஒருமிக்கச் சேர்
ந்தார்கள். வானரசேனாசமுத்திரமானது இந்
திரஜித்தவை குழந்தவனத்துக்கொண்டது.
ஆயிரகொடியாகிய ராசுசுள்ளகைய எயென்ற
மாத்திரத்திற் குள்ளாக அழித்துப்போனதையு
ம், சத்தியசந்தனரான லக்ஷணப்பெருமா
ருடையவிலவல்லமையையும் பார்த்து இந்தி
ரஜித்துவுக்கு அதிகதுக்கமும், மிருந்த கோப
மும் வளர்ந்தன. பூமிதேவியானவர திருமேனி
வேறுபட்டுத் துக்கிக்கத்தக்கதாகக் கொண்டு
ய்துதிருந்துகொண்டிருந்த ராசுசுள்ளர்கள், வயி
சத்துடன் கருவறுத்துப்போவதையும், அதை
க்கண்டு மஹாரிஷிகள் கைய அசைக்கின்ற
தையும் கண்ணிலேபார்த்தான். மானங்கெ
ட்டிப்போகவும், இந்திரஜித்து தான்செய்து
க்கொண்டிருந்த யாகத்தில் ஒருவருடனும்
பேசாமலிருந்ததும், விக்கினப்பட்டிப்போக
வும், அளவில்லாத மிருத்த பலமுள்ளவர்க
ளான ராசுசுள்ளகளும் நாகமாகித் தம்ம
னதில் திணைத்திருந்த எல்லா எண்ணங்களும்,
அழித்தி கொல்லத்தொடங்கினார். இருபத்
தத்துவெள்ளக் கேளையில் இருக்கின்றது
பத்தக்குறைய கேளையாகும். இந்நா மிங்
கிருந்த யாகஞ்செய்யவாமென்பது சிறுபி
ள்ளத்தன்மையாகும், அந்தயாகமுஞ்சேத
ந்தபோய் டட்டது. நாம் பத்தனத்தயாகாக்
கினி அடங்க அறிந்ததே ! இதவையிலும்
பத்தகளத்தில் நமக்குண்டாகிய வெற்றி யட
க்கிவிட்ட தென்பதற்கு ஏதவாகும், அதிரு

க்கட்டும். இந்திரஜித்து மனிதருக்குத் தோற்றப்போனென்று இழிவானவார்த்தையை என்னென்றோடு நின்று யாவருஞ்சொல்லுவதினே நம்முடைய குலத்தினுடைய பெருவல்லமையும் ஒழிந்துஅழிந்துபோய் விடுமல்லவா? தேவலோகத்திலே யிருக்கின்ற தேவர்கள் இந்திரஜித்துக்குமனிதர்களிடத்தில் சண்டையெய்யமுடியாது. இவ்வல்லமையே தேவர்களிடத்தில் மாத்திரத்தான் செல்லுமென்று பரிசாசம்பண்ணும்படிக்காகவோ, மற்றிரவிதிப்படியான யாகம் அழிந்துபோய் விட்டதெயென்று மனம் நொந்து நாம் வருத்தப்படுகிறது. இந்தப்பிரகாரமாக இந்திரஜித்து சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, வானரவீரர்கள் பெரியமலைகளையும், மரங்களையும், ராக்கூசப்பிணங்களையும், இறந்த யானைகளையும், வீசியெறிந்து அவனைச் சூழ்ந்திருந்த சேனைகளைச் சின்னபின்னப்படுத்தித் திறத்தார்கள். ராக்கூசர்கள் அந்த அடியைச் சிக்கமாட்டாமல் ஒருவர்கீழே ஒருவர் வந்துவந்து பதுங்கினார்கள். லக்ஷுமணருடைய பாணங்கள் வந்து பாய்கிறபடியினாலே அவரவர்கள் அங்கங்கே பதுங்கிக் குடலழிந்து, உடல்பிளந்து, மதமொய்க்கின யானைபோலக் கோபமாறினார்கள். லக்ஷுமணருடைய பாணங்களும் வானரவீரர்கள் வீசிய மலைகளும், மரங்களும், உகாந்தகால சண்டமாருதம் அடித்தபோது மதழத்தாக்காளுடனே மேகங்கள் விழுவதுபோல ராக்கூச சேனைகளின்மீது படிந்ததுகள். அப்போது ஆஞ்சநேயர் ஒரு மராமரத்தைப் பிடிங்கிக் கடலுக்குச்சுமமான ராக்கூசப் பெருஞ்சேனைகள் சின்னபின்னப்பட்டுச் சிதறிப்போகும்படி மோதிஅடித்துத் தூரத்திலிட்டு இந்திரஜித்துக்குச் சம்பமாகப் போய் அவனுக்கு மிகுந்தகோபமுண்டாக்கத்தக்க சிலவார்த்தைகளைச்சொன்னார். அடா! இந்திரஜித்துவே? நானுனைக் கொஞ்சிச் சொன்ன வார்த்தையொன்றையும் கேட்டா யில்லையே! அப்படியே ஜானகியை வானினாலே வெட்டி விட்டாயோ? குபேரனிடத்தில் பறித்துக்கொண்ட புஷ்பக விமானத்தின்மே லேறிக்கொண்டு ராக்கூசசேனைகள் சூழும்படியாக வடக்கு முகமாக அயோத்தியா புறிக்குப்போனாயோ? ஒன்று இரண்டல்லவே கோழிகோழியான வஞ்சனைத் தன்மையும் பொய்யுள் கற்றிருக்கிறாயே! அடா ராவணக்குட்டியே! கடலைப் போல ராக்கூச சேனைகளைச் சக்கரயுகம் கட்டி நீ நடுவே எங்களுக்குத் தெரியாம லிருந்

துவிட்டா யல்லவா? எங்களினையபெருமானுடைய வில்லி குஞ்சுநாயை நீ கேட்கவில்லையோ? நீ அயோத்திக்குப் போய் அங்கிருக்கிறவர்களைப் பந்துக்களுடனே கொன்று விட்டு எப்போது இவ்விடம் வந்தாய்! உன்னுடைய யாகமுடிந்ததுவிடிந்ததல்லவா? உன்காரிய மெல்லாம் அனுகூலப் பட்டுப் போனதல்லவா? விசாலமாகிய இந்தப்பூலோக மெல்லாம் பாதுகாத்துவந்து தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற ஆதிசேஷனைக்காட்டிலும் நீண்ட திருத்தோலையுடைய எங்கள் பரத மஹாராஜரும், யாதொரு குற்றமுமில்லாத மஹாசத்தியசந்தனருமானவனா நீபார்த்து உன்வில் வல்லமையை அவரிடத்தில் காட்டி மறுபடியும் உன்உயிர் தப்பிப்பிழைத்துவந்தாயோ? இதுவெகு ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது. சுவர்க்கலோகத்தி லிருந்த சம்பராஜனைச் சம்ஸரித்துத் தேவர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்தவரான தசரதமஹாராஜாவுக்குத் திருக்குமாரராய் அவதரித்த குணபூர்ணரும், தமக்கு முன்னவதரித்த மூன்று திருத்தமையன்மார்களுக்கும், நான்காமவொன்றும் திருத்தம்பியுமாய்ச் சத்தருக்களை அழிக்கின்ற காரணத்தால் ஸ்ரீசத்தருக்கமஹாராஜ றென்று திருநாமம் பெற்றவனா நீபார்த்து உன்விஷ்ணுத்தைக் காட்டினாயோ? அடா! ராவணியே! எங்களினையபெருமான் பிரயோகித்த அக்கினிமயமான பாணங்கள் உன்னுடைய உடலில் ரத்தம்வடியச்செய்த காயத்திலும், செவிகளிலும், வாயிலும், கண்களினிடத்திலும் பாய்ந்து சல்லடைக்கண்களாய்த் தொலைக்க அந்த அடிபட்டு ஒடிப்போய் வந்தவையில் நுழைந்து இப்படிப்பட்ட வஞ்சனைகளை அபரிமிதமாய்ச் செய்துகொண்டு வருகின்ற உன்வல்லமையெல்லாம் இன்றோடே நாசமாய்விடப்போகின்றது. நாகபாசமும், பிரஹம்மாஸ்திரமும், பாசபதாஸ்திரமும், விஷ்ணுசக்கரமும், இன்னும் மற்ற முள்ள தேவாஸ்திரங்களும், எதெதை நீயும், உன்சப்பனும், உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும், எங்கள் மேல் பிரயோகிக்க இச்சிக்கின்றார்களோ! அவைகளுக்கு நாங்கள் பயந்தபோய்க் கூடிக் கிடக்கிறோமா! உங்களைக் கருவறுக்கிறதற்கு இனையபெருமானாகிய யம விதோவந்திருக்கின்றார். அடா! இந்திரஜித்தே! நீங்கள் தேவர்களிடத்தில் பெற்றிருக்கின்ற வரங்களும், நீங்கள் கற்றிருக்கின்ற மாயவஞ்சனைகளும், உயர்ந்த தேவர்களிடத்தில் நீங்கள் வாங்கியிருக்கின்ற தேவதாஸ்திரங்களும், உன்

கர் தேவரவல்லமையும், நிலத்திருக்கின்ற
 எத நீங்களை பார்த்திருக்கின்றீர்கள் எல்லவா?
 உங்களை நாய்கள் உயிருடனே தலைகீழையும்
 துண்டித்து விடுகின்றனவென்று சொன்னதில்,
 நாய்களேதாவது மாறுபட்டிப் போக்கு
 மேரி கண்டதில் விஷிமுள்ளவரான ருத்திர
 முர்த்தியும், பிரஹ்மமாவும், பாற்கடலிலே
 ஆப்சேஷி சயன முள்ளவரான விஷ்ணு மூர்
 தியும், தங்களுடல் நயிவாமல் வந்து உந்
 தவற்ற உதவிச்செய்தம்பாதினும், நீங்கள்மா
 ணமடைபப் போகின்றது சத்தியமாகும்.
 உங்களுக்கு விடந் துடிக்கின்ற தல்லவா? நீங்க
 ள்விட உயிர்ப்பிழைத் திருப்பிராக்ளோ? நீயே
 தொல்லக் கடவாய்! உங்களை இன்றைக்குக்
 கொல்வெனென்று சபதம் பண்ணிக் கொண்
 ட விவரிசொமணியாகிய இளையபெருமா
 ள் இதோ சமீபமாக வந்து உன் சேவையை
 முழுவதும் கொண்டு உண்டாயுஞ் சீக்கிரமா
 கிச சண்டைக்கு வாவென்று அழைக்கின்
 றார். அவர் வில்லி னுள்ளுசையானது நீ செ
 யல்பிற ஓமத்தக்கு மந்திரமாகிய கிரியை
 யென்று நினைத்திருக்கின்றாயோ? இந்த மூ
 லிது லோகங்களையும் சூழிக்கின்ற ஸ்ரீராம
 பிரானுக்குத் திருத்தம்பாகிய லக்ஷ்மண
 குடைய சண்டையின் பெருமையைப் பா
 ரகத்ததற்குத் தேவர்கள், முனிவர்கள், மற்ற
 எல்லா லோகவாசிகளுமான சகலர்களும் வ
 த்து நின்றுநிற்கார். இனி ஸ்ணப்பொழுது
 ந் தாமசிக்கப்பட்டது. நீங்கள் மாண்பி போ
 வது சத்தியந்தா னல்லவோ? என்று சொன்
 றார். அந்த வார்த்தைகளை இந்திரஜித்த கே
 டி அக்கினி மயமாகச் சுவாசித்து வெற்றி
 மாகிய அணிந்ததோர்களில் மின்னல்பற
 க்கப் பிளவாகிய வாயில் நெருப்புப்பறக்கச்
 சித்திது, என்னெதிரோ வந்து இந்தவார்த்தை
 காவிர்தச் சொன்னது என்னத்தினாலே, எ
 ல்லாத் தீக்களையி் இகழ்த்தீர்களைன்று பின்
 னுஞ் சொல்லுகின்றார். என்னோடு செய்த
 எல்லாச் சண்டையிலும் பட்டி மாண்பிபோ
 ன நீங்கள் அந்த ஒழுங்கை இழந்து தடந்த
 சண்டையை மெல்லா மறந்து போனீர்க
 ளோ! நீங்கள் சாவதற்கு இப்படி ஆகைப
 பட்டிருக்கீர் நீங்கள். நீங்கள் எல்லாரும்மா
 லுடைய உயிர்பெற்றுக்கொள்ளும்படியான
 சஞ்சீவிமருத்து வைத்திருக்கின்றாயோ, இந்
 த லக்ஷ்மண ஆகட்டும், இடன் அண்ண வி
 ராம ஆகட்டும், இன்றைத் தரக்கிழைக்கெனல்
 வாரும் வந்து விடுக்கிறது, தூக்கிகள் கூ
 ட்டம் கூட்டமாக மாட்டிப்போகின்ற சன்று

டைய வெற்றியையும், அருதக்கண்டு இந்த
 மனிதர்கள் அடையப் போகின்ற வருத்தத்
 தையும் தேவர்களும், ரிஷிகளுமே பார்த்துப்
 போகின்றார்கள். என் கையிலிருக்கின்ற வில்
 லும், என்னுடைய தோள்களும் இருக்க, மா
 மிசமயமான தேவர்களான சீவல்களும் பி
 லைக்கப் போகிறதானோ, எங்கேபோயோ
 னித்துக் கொண்டாலும், விடாமல் கூனலா
 கிய ருரங்களுடனே இந்த ராம லக்ஷ்ம
 ணர்களாகிய மனிதர்களைக் கொன்று தப்பி
 யிருக்கின்ற தேவலோகத்துக்கும்போய் அங்
 கே தேவ உருவம் பெற்றிருக்கின்ற உங்களைக்
 கொன்றுவிடுவேன். சஞ்சீவிமருந்தாலும் பி
 லைக்க மாட்டீர்கள். நான் செய்த யாகம்
 இப்போது அழிந்து போய்விட்ட படியினா
 லே ஜெயம்பெற்றதாக வாய் வீரம் பேசிக்
 கொள்ளு கின்றீர்கள். அப்படி யொன்றும்
 பேசவேண்டியதில்லை. நான் சண்டைக்கு வ
 ருநிறதற்குத் தாமசப் படவுமில்லை. உங்களை
 ஒவ்வொருவராகத் தலைகீழ் அதுத்தெறிதிற
 தற்குத் தக்கவீரன் என்கையிலிருக்கின்ற பா
 ணங்களா யிருக்கின்றதுகள் அல்லவா? உங்க
 ளைப்போல நான் வாயினால் வீரம் பேசமா
 ட்டேன். நீங்க னெனக்கு முன்னும் வெற்றி
 யைக் கொடுத்து விட்டிப் போயிருக்கீர்
 கள். ஆத்திரப்பட்டால் வெற்றியுண்டாக மா
 ட்டாது. நான் கோபித்துப் புறப்பட்ட கா
 லத்தில் ஒருதரமாவது என்னோ டெதிர்த்து
 திங்கமாட்டீர்கள். இன்னமு நீங்கள் மாண்பி
 போகப்போகின்றீர்களோ! வெற்றிகொள்ளப்
 போகின்றீர்களோ! நிலுங்கள் நிலுங்களெ
 ன்று கண்ணில்தெருப்புப்பொடிபறக்கப்பா
 ர்த்து மின்னலைப்போலமின்னுகின்ற கவசம
 னித்து அம்புறத்தாணிகட்டிவிசல்களில்பொ
 ண்மயமான விரல்புட்டில் அணிந்து வில்லைக்
 கையில் தாங்கி வட்டபருவதத்துக்குச் சமான
 மாகிய தேரிம்மேலேறி வில்லைக் குணத்தொ
 னிசெய்து சங்கதாதம் பண்ணினான். இந்த
 ஆடம்பரங்களைக்கேட்டுத் தேவஸுதிரிகளெல்
 லாம் கண்களில் அறைந்து கொண்டார்கள். ஒ
 ரு ஸ்ணத்துக்குள்ளே எல்லாநாயுங்கொன்று
 விட்டவனல்லவோ? என்று தேவர்க ளெல்
 லாம் மனங்கலங்கிநிற்கார். கயிலாச பதியும்,
 பிரஹ்மதேவனும், மறுபடியும் இன்றைக்
 குச் சண்டை தேரிட்டது என்றார்கள். முப்
 பத்தமுக்கோடி தேவர்களும், சமஸ்த மா
 ன ரிஷிகளும், தம்முடைய தபோ பலத்தி
 னால் இந்திரஜித்த செய்த திரும்பலை யாகம்
 தவறிப் போய் விட்டது. அப்படி தவறிப்

போனபடியினாலே இந்தச் சண்டாளப் பையல் இனிப் பிழைக்கமாட்டான். இப்போது இவனை அழைத்துவந்தது விதியேயல்லாமல் வேறல்ல. லக்ஷ்மணப் பெருமானுடைய அம்பினாலே இவன்மாண்பு ரணக்களத்தி லுழைக்கப் போகிறதை நாம் காணப் போகிறோமென்று எக்களித்தார்கள். இந்திரஜித்து வில்லின் குணத்தொணி செவிகளில் வந்து அழைந்த வுடனே வானரர்கள் தங்க ளாண்மையும் கையிலெடுத்திற்ற மரங்களும் மலைகளும், மறுபடியும் பூமியில் சோர்ந்து வீழ்விட்டார்கள். நாமு மிறந்து போனோமென்றுபயந்து ஒட்டம்பிடித்தார்கள். வானரசேனாதிபதிகள் மாத்திரம் தைரியங் கொண்டு நின்றார்கள். மற்றவர்களெல்லாம் உகாந்த கால சண்டமாருத்தால் நாலு பக்கங்களிலும் பொங்கிவழித் தோடுகின்ற சமுத்திர ஜலத் தைப்போல ஒட்டம்பிடித் ததைக் கண்ட ஆஞ்சநேயர் அவ்விடத்திலிருந்த ஒரு பெரிய மலையைப் பேர்த்து எடுத்தார். அப்போது யமனுக்கும் யமனான இந்திரஜித்து அடா! குரங்கே! நில்லு நில்லு வாய்மதம் பேசி மலையைப்பேர்த்தெடுத்ததுதேவர்கள்பார்க்கும்படி என்னை இந்த ரணக்களத்தில் கொன்று விடலாமென்று? நல்லகாரியஞ்செய்தாய் உன்னைக் குரங்கென்று சொல்லுகிறது தகும், நல்லவன்தான் வாவா என்று கூப்பிட்டான். இப்படி வில்லீரர்களுக்குள்ளே அறிவீரனான இந்திரஜித்துவுக்கு முன்பாக மலையைப்பேர்த்து எறிய எதிர்த்து நிற் கின்ற அனுமான் பார்த்துத் தேவர்கள் இந்த மல்லுத்த வீரருக்கு என்னதையம் அப்பாவென்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். வாயு தேவன் பார்த்துத் தன் பிள்ளையின் பலத்தைக் குறித்து நயங்கொடு. ஆஞ்சநேயர் அந்தமலையை ஆகாசத்திலும், அஷ்டதிக்குகளிலும், நெருப்புப்பொறிகள் சிதறும்படியாக இந்திரஜித்துமீது வீசியெறிந்தார். அதேக இடிகள் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து கொண்டு வருகின்ற ஒரு பெரிய இடிமலையைப்போல வருகிற அதன்சேஷிகைகளைக் கண்டு லோகத்தவர்களெல்லாம் மனநடுங்கினார்கள். ராக்ஷசகூட்டங்கள் அதைப்பார்த்துச் சின்னபின்னப்பட்டுப்போனார்கள். அப்போது மேருவைப்போலப் பருத்ததோள் கையுடைய இந்திரஜித்துத் தன் குண்டலங்கள் மிகுந்த சாஜொலயமாய்ப் பிரகாசிக்கும்படியாக வீரஅஷ்டகாசஞ்செய்து அஸ்திரப்பிரயோகம்பண்ணி வாயுபுத்திரர் ஆகாமார்க்கமாக எறிந்த அந்தமலையைத் தூறா

க்கி உறும்படிப் பண்ணிவிட்டான். தேவர்கள் அதைக்கண்டார்களே யல்லாமல் அவன் அஸ்திரப்பிரயோகம் பண்ணினதை யொருவரும்பார்க்கவில்லை. மறுபடியும் வேறொரு மலையைப்பேர்த்து வீசும்படியத்தனித்த ஆஞ்சநேயருடைய வஜ்ரமலைஞ்சம்மான மார்பிலும், அதிலேகமாப்ப் போகின்ற காலிலும், கைகளிலும், கழுத்திலும், கண்களிலும், இந்திரஜித்துப் பிரயோகிக்கப்பட்ட விஷத்தின் தோய்ச்சலாட்டின அக்கினிமுக பாணவருஷிகள்வந்து பாய்ந்ததுகள். அப்போது அனுமான். மூங்கிற்காடுகள் வளர்ந்திருக்கின்ற மலையைப்போலப் பக்கங்கள் தோற்றுவின்றபடியினாலும், எதிரிலுள்ள ராக்ஷச இருட்டைப் பதைத்துப்பாய்கின்ற தன்மையினாலும், பிரணங்களைப்போல இந்திரஜித்து விட்ட பாணங்கள் பிரகாசிக்கின்ற படியினாலும், உதயகிரியிஸ்தோன்றுகின்ற சூரியனாக குச்சமானமாக இருந்தார். இந்தப்பிரகாரம் வாயுபுத்திரர் சோகமானவுடனே அங்கதகுமாரர்முதலான வானரவீரர்கள் அதிககோபத்துடனேவந்து இந்திரஜித்து முன்வந்து சேர்ந்தார்கள். சுக்கிரீவமஹாராஜரும்வந்து எதிர்த்தார். இந்திரஜித்து அவரைப்பார்த்து மிகுந்த கோபத்துடனே சொல்லுகின்றான். சிம்ஹத்தினுடைய போருக்குமுன்பாக வந்தபோது இதுபாணையை எதிர்க்குமேயல்லாமல் ஒரு அலப்பக்குரங்கைத் தொடர்ந்துவருகிறதுமுண்டோ? லேசான உங்களைக் கொன்றதனா வெனக்கென்ன லாபம். சற்றுநேரம் எதிர்த்து என்னோடு சண்டைசெய்ய வல்லவனான அந்தராமனுடையதம்பியைக் காட்டிக் கொடுத்து நீங்கள் பின்னிடீடுப்போகாமல், எங்கோபத்துக்கு ஈடுபட்டு வீணாயென் செய்துப்போகிறீர்கள். சோர்ந்தவிழுந்தபோன அனுமானநீங்கள் பார்க்கவில்லையோ? அவனைப்பார்க்கிலும் நீங்கள் பலமுள்வளர்களோ என்னையில் வில்லிருக்க, அந்த வில்லுக்கிப்போது பலங்குறைந்து போய்விட்டதா? இந்தவில்லால்முன்னடிப்பட்டவர்களல்லவோ! நீங்கள் அப்போதில்லாமல் இப்போது என்னபலத்தைப் பெற்றுவந்தீர்கள். அந்தமனிதனைக்காட்டிக்கொடுத்திப்போட்டு நீங்கள் வாசம்பண்ணுகின்ற மலைகளைத் தேடிப்பிழைத் தோடிப்போங்கள் என்றுசொல்லிவினையபெருமானை நோக்கிவருகின்றதைப்பார்த்து மலையையும், மரங்களையும் எறித்துகொண்டு வந்தார்கள். வந்தஅந்தவானரவீரர்களுடைய கூட்டங்களின்மீது மேருமலையுடன் உருவிப்

போகத்தக்க பாணங்கள் ஒன்றல்லாமல் கொடிக்காடியாகப் பாய்ந்தன. எல்லாருமவருத்தமுற் றச் சித்திபெற்றுப் போய்விட்டார்கள். அப்போது விசிஷ்ணுவாய். இளையபெருமானைப் பார்த்து ஸ்வாமி ! தேவரீருடைய கையினமெல்லா மாண்புபோகின்றதே இப்போது பாணவருஷங்களைப் பிரயோகிக்கின்றதல்லவா வெற்றி, அந்த இத்திரஜித என்னும் காளமேகம் செய்த யாகம் அந்நிதபோய்விட்டது. இவியவசம்பிழைக்கவொட்டாதபடி ஒத்தஞ்செய்ய வேண்டி மென்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டார். இளையபெருமானும் போர்க்களத்துக்கு வந்து இத்திரஜிதவைச் சந்தித்தார். அப்போது காஷாது கியிராணுடைய அமிசமாகிய அனுமாம் சோர்வுநீங்கி முகமலர்ச்சியடனே ஒடிவந்து லக்ஷுமணர் சந்தியில் நின்று என் ஆண்டவரே அடியேனுடைய டிராணித் தோள்களில் மீதம் ஏறியருளக் கடவீர் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய இளையபெருமான் தல்லதென்று திருவுளம் உவந்து ஆஞ்ச தேவர் திருத்தோளில் மீது ஏறியருளினார். உய குமாரரும் தேவர்களுடைய தூக்கங்களைக்கேளாதபோலச் சந்தோஷமுற்றுச் சாரிகை தரித்தார். ஆயிர மேகங்க ளொன்றாகக் கூடினதுபோலச் சூருநிறமுள்ளவனாகிய இத்திரஜித ஆயிரக்குகிறாகள் பூட்டிய உயர்ந்த தேர்வழித் தறினான். இருவரும் ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்தார்கள். ஆஞ்ச தேவரும், சூருநீர நாயங்கிதரான திருவிக்கிரமனாப்போல அய்ட திக்குகளிலும் சுற்றித் திரிந்தார். அப்போது பதினான்கு வருஷமாகத் தந்திரத்தினைப் பெருமான் கைக்கியமே தமக்குத் தாமதமாக எழுந்தருளி யிருக்கின்ற பூரணமானவர் அக்கினிக்கொப்பானவைகளுட், சத்துருக்களுடைய பிராணமே தமக்கு உதாமா யிருக்கின்றவைகளும், எக்குந்திரி க்கிற போய்ப்போலத் திரிகின்றவைகளும் உருவப்போலவருத்தப்பித்துவின்றவைகளும், தோய்ப்போலத் துன்பப்படுத்திவிடவருவதும், தவருத பிரகிருதிமயமான ஊழலினக் கொப்பானவைகளும், மயுவை போத்தவைகளும், பேய்க்குத் தாப்போலி ருக்கின்றவைகளாகிய சில பாணங்களைப் பரமேசுவர் பண்ணினார். இத்திரஜிதவம் அந்தந்த அம்பகன அந்தந்த சுப்பகனாவே யே துண்டாக்கிவிட்டு ஆகாசமுழுவதையும் அய்டத்தருகையாய், சத்த சமுத்திரங்களைப் பூழ்ச்செய்துப் பூழ்ப்படியாக உசுத்தகா

லத்தின்பெய்கின்ற மேகவருஷம்போல வோகத்தில் இவைகளல்லாத வேறென்ன பாணங்க ளிருக்கின்றன. என்னும்படியாக எல்லா வித அம்புகளையும், புங்காண புங்கமாகப் பிரயோகித்தான். அவைகளை யெல்லா மீளைய பெருமான் பொறிகளைப்போலப் பறந்தோட அந்தந்தப் பாணங்களாலேயே தடுத்தவிட்டார். அப்போது இத்திரஜிதத் தனது தேனா ஆயிரவித சாரிகளோடும்படிச் செய்தான். அப்போது அனுமானும் பலசாரிகை திரிந்தார். இப்படி இத்திரஜிதனின் சக்கரம் புண்ட தேரினாலும், வெற்றிபெற்ற ஆஞ்ச தேவருடைய திருவடிகளினாலும், சிறுகுன்றுகளும், மேருமலைகளும், மரங்களும், சிறுபுல்லும், எல்லாம்சாம்பலாய் அந்தச்சாம்பலும் தோற்றாத விதமாகத் தேர்போனவழி வாயு புத்திரரும் அனுமான்போனவழி இத்திரஜிதனின் தேருத் திரிந்தன.

இவ்விதமாய் இரண்டு வீரர்களும், இன்னார் இன்னொன்று அய்விடத்தி லுள்ள யுத்தவீரர்களுந் தெரிந்த கொள்ளாமல் சாரிகைகளும் பாணங்களைப் பொழிந்தார்கள். இவர்களைப் பார்த்துத் தேவர்களும் திரிலோகத்திலும், ஒருவீரரும் இவர்களுக்குச் சமமாகமாட்டார்களென்று சந்தோஷித்தார்கள். லக்ஷுமணப்பெருமானும் இத்திரஜிதனும் மோதுகின்ற ஒருகடலுடனே மற்றொரு கடல்வந்து எதிர்த்தாற்போலச் சண்டை செய்தார்கள். ஆகாசத்துக்கு வருவதாகப் பாணங்கள் வருகின்றன என்று தேவர்களும் தங்களுக்கண்களாலும் புணத்தாலும், அவைகளை வேறுபிரித்தறியக்கூடவில்லை. அவைகளுக்கு ஒருகணக்கிடலாமென்று நினைத்தும் இவ்வளவென்று தொகையுஞ்செய்ய முடியவில்லை. அவைகளுக்கு நயவே காற்றும் துழையக்கூடவில்லை. அந்தப்பாணங்கள் அவரவர்களுடைய தேகங்களிற் புண்செய்கின்றதுளையல்லாமல் வேறொன்றுஞ் செய்யவில்லை. அய்டத்திக்குகளும் அக்கினிமயமா யெரிந்தன. அவரவர்களுடைய விவ் குணத்தொணியானது இடியைப்போல எங்கும் நயங்கச்செய்துவிட்டது. மேகங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற இடியையும் இருவருடைய பாணங்களும், உருவிப் போய்விட்டன. தக்ஷத்திரங்களைல்லாம் சிந்திப்போனதுகள். வோகமெல்லாம் புண்க மண்டிப்போனது. திக்குகளெல்லாம் வெடித்துப்போனதுகள். எங்கெபார்த்தாலும் இடி கள் வீழ்கின்றதுபோலயின்னின் குணத்தொனி பெருங்கோஷமாக ஒலித்தன. இரண்

யிவிரர்களுந் பலலை நற நற வென்று கடிந்
தார்கள். அவர்களுடைய பாணங்கள் ஆகா
சத்தை ஊயிருவிக்கொண்டிப்போய் அக்கினிப்
பொறிகளைக் கக்கினதுகள். தேவர்களெல்லா
ரும் இதுகளைப் பார்த்தார்கள். கடல்களெல்
லாம் வந்திப்போய்விட்டதுகள். மலைகளெல்
லாம் பிளந்தபோய் விட்டதுகள். சூரியனு
டனிலும் நெருப்புப்பற்றினது. மரங்களெல்
லாம் வெந்ததுகள். ரக்தக் கடலெல்லாம் வற்
றினது. எங்கும் எரி பற்றினது. பாணங்கள்
துணிபட்டிக் கடைத் திடர்பயித்திவிட்டது.
லோகமுழுவதும் கிறுகிறுவென்று சுழன்ற
து. அக்கினிகளை விசுடின்ற கூர்மையாகிய
பாணங்கள் இருவகைச்சேனைகளும் ஓட்ட
மெடுக்கும்படியாக எங்குஞ் சுற்றினதுகள்.
லோகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளெல்லாம் தத்
தம் இடங்களைவிட்டுச் சிதறித் திக்குவி திக்
குளாகப் போனதுகள். யானைகளும் குதிரை
களும் குரங்குகளும் அழிந்து கடைப்
போல ரக்தவெள்ளம் ஓடத்தலைப்பட்ட
து. அதேகர் கொலையுண்டு மரணமடை
ந்தார்கள். சக்கரவர்த்தித் திருத்தம்பி யா
கிய இளையபெருமாள் பிரயோகிக்கின்ற பா
ணங்களில் சிலபுகையைப் பரப்பிக்கொண்டு
பறந்ததுகள். சிலநெருப்பைச் சொரிந்து
கொண்டுபோனதுகள். சிலலோகமெல்லாம்
புகையாய் எரிந்தோடினதுகள். சில ஒன்று
துறாய் விரிந்தோடினதுகள். சில இடசாரி
யா யோடினதுகள். சிலவலசாரியா யோடி
னதுகள். சிலநெருங்கி யோடினதுகள். சில
விரிந்தோடினதுகள். சிலஅஷ்டதிக்குகளிலு
ம் பாய்ந்தோடினதுகள். ஜலமுகாஸ்திரங்க
ளையும், அக்கினிமுகாஸ்திரங்களையும், பர்வ
தாஸ்திரங்களையும், மேகாஸ்திரங்களையும், இ
டியாஸ்திரங்களையும், சமுத்திராஸ்திரங்களை
யும், சூரியாஸ்திரங்களையும், கைலாசபதியா
கிய ருத்திரமூர்த்தியி. னுடைய சிங்களை
யொத்த பஞ்சமுகாஸ்திரங்களையும், மேரு
முகாஸ்திரங்களையும், இந்திரஜித்துப் பிர
யோகித்தான். இப்படியு லக்ஷணமணர் இந்திர
ஜித்து இருவர்களுடைய தேவகாவலான
கவசங்களிலும், பலம்பொருத்திய தோள்
களிலும், முகங்களிலும், வஜ்ர சமானமா
கிய மார்புகளிலும், கால்களிலும், காமினி
யாகிய ஸ்திரீகளுடைய கடைக்கண்களை
ப்போலக் கூர்மையாகிய பாணங்கள் பதிந்
து பாய்ந்திருந்ததுகள். எந்தநாளையிலாவது
தேவர்களானுஞ் சரி, தானவர்களானுஞ்
சரி, இவர்களைப்போல யுத்தஞ்செய்த வீரர்

கள் யாருண்டாயிருந்தார்களென்று தேவர்
களெல்லாம் இந்த இரண்டிவீரர்களையும் புச
ழ்ந்து, ஸ்தோத்திரம்பண்ணி ஆரவாரித்தார்
கள். இந்த இந்திரஜித்தும், இளையபெருமா
ளும், ஒருவருக்கொருவர் எதிராக கிருஷ்ண
பக்ஷ தினையோதையிலும், பூர்வபக்ஷ திரிபி
தையிலும் தோன்றின மூலமும்பிறைச் சத்
திரர்களைப்போலப் பொன்மயமான தங்க
ள் வில்லுகளை வளைத்தார்கள். இந்த இரண்
பிவீரர்களுடைய பாணங்களும்பாய்ந்து, லோ
கமெல்லாம் வெந்ததுகள். கடல்களெல்லாம்
வெந்ததுகள். தேவர்களெல்லாம் நாவலர்ந்
து யுகாந்தகால மின்று வந்துவிட்டதோ எ
ன்று சந்தேகித்தார்கள். குணத்தொனியைக்
கேட்டுத் திக்கஜங்களைல்லாம் நெஞ்சுநொ
ந்துபோனதுகள். ஆகாசமெல்லாம் நகைத்தி
ரங்களை யுதிர்ந்துவிட்டது. சூரியன்கிரணங்
களை உதிர்ந்தான். பூரணச்சந்திரன் தலைிட
த்திலுள்ளமாலை இழந்துபோனான். மேகங்க
ளெல்லாம் மழையைச்சொரிந்தது. அஷ்டகு
லாசலங்களும் முடிசூழ்ந்துபோனது. லோ
கத்திலுள்ளஜீவகோடிகளுக்கெல்லாம் தேவா
த்தைவிட்டு உயிர்கழிந்து போகும்போலாய்
விட்டது. அப்போது அஷ்டதிக்குகளைச்செ
யம்பெற்ற ராவணனுடைய குமாரனான இந்
திரஜித்து கூர்மையான பத்துப்பாணங்களை
இளையபெருமானுடைய திருமேனியில் எய்
்தான். இளையபெருமாள் தம்முடையவில்லை
வளைத்து இந்திரஜித்துவின் கவசமுந் தேவா
மும் ஊயிருவிப்போகும்படி சில அக்கினி
முகாஸ்திரத்தைப் பொழிந்தார். இந்திரஜித்
து தேவர்களை முன்னந்தொடர்ந்து துரத்
திக்கொண்டு அறுத்தவைகளான சிலசாஜ்ஜொ
லியமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற பாணங்களைப்
பொறுக்கி எடுத்த வேமாய்ச் செலுத்தி
ஆஞ்சநேயருடைய திருத்தோள்களின்மீது
பிரயோகித்தான். அவைகள்பட்டு ரக்தவெள்
ளஞ்சொரிசின்ற மலையையொத்த அனுமா
னுடைய திருமேனி சூரியனைப்போலச் செ
வந்திருக்கின்றதை இளையபெருமாள் பார்த்
து மிகுந்த கோபத்துடனே இந்திரஜித்து
எறியிருந்த தோன வேறெருபக்கத்திற்கும்
போகவொட்டாதபடிக்குதிரைகளையும், வண்
டில்களையும் சிதைத்துவிட்டு, இருளைக்கெடு
க்கின்ற சூரியகிரணங்களைப்போலச் சேவரு
ஷங்களைப் பொழிந்தார். இந்திரஜித்துவின்
தேர் அழிந்தமாத்நிவந்தில் அறைக்கண்டதே
வர்கள் மிகுந்த சந்தோஷிக்கொண்டு கோ
வென்று ஆரவாரித்தார்கள். பிரஹ்மம் ருத்தி

[illegible]

நீதனெல்லாம் அவனா ஜெயிக்கமாட்டான்
நையக்கண்டு மனமயங்கிப்போனார்.

அந்தத்தன்மையை அவன் சிந்திய பிறாவா
ன ஸ்ரீஷணர்க்கு இனியபெருமானாக் கி
ட்டிவந்து அவர் திருமுடித்தை உற்றுப்பாரித்
து னவாம்! அடியேனாடைய ஒரு சிறு விண்
ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேண்டும் - இவ
ன் எப்படிப்பட்ட தேவர்களுமும், போரி
ல் வெற்றிபெற்றவர்க்கும், இப்படிப்பட்ட
வணிப்போது மனந்தவரித்து பித்துக்கொ
ண்டபோனான். இனி இவன் பிழைக்கப்போ
கின்றதில்லை, ஸ்வாம்! என்றார். அப்போது
இந்திரஜிதன் யமனைப்போலக் கோபித்து
வில்லில் வேறு நாணிப்பாடி நானேறிட்டுக்
குணத்தொலி எழுலோகத்தையும் போய்
முட்ட அடிகவேகங்கொண்டு இதைத்தமிழ்
விபி பார்ப்போமென்று வாயுவாஸ்திரத்தை
ப் பிரயோகித்தான். இனியபெருமானும்
அதற்கு வாயுவாஸ்திரத்தைக்கொண்டேதமிழ்
துவிட்டார். அவன் மறுபடியும் அக்கினியா
ஸ்திரத்தைத் தொடுத்தான். இவர் அந்த அக்
கினி யாஸ்திரத்தைக் கொண்டே தமிழ்துவி
ட்டார். ராகுசன் வருணாஸ்திரத்தைத் தொ
டுத்தான். இனியபெருமானும் அந்த அஸ்திர
த்தைக்கொண்டே தமிழ்துவிட்டார். அந்தத்
துஷ்டன் சூரியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்
தான். தர்மமீயிடரான ராமானுஜரும் சூரி
யாஸ்திரத்தைக்கொண்டே தமிழ்துவிட்டார்.
நல்லது லக்ஷ்மண! இந்தனை அஸ்திரங்களை
யுத்தமிழ்தாயே? இந்தஅஸ்திரத்தைத் தமிழ்
விவாயோ வென்று சமுத்திராஸ்திரத்தைச்
செலுத்தினான். அடா! இந்திரஜிதே நான்
வேறொன்றும் எவலில்லை. அந்த அஸ்திரத்
தைக்கொண்டேதமிழ்கின்றேனென்றும் தொ
டுத்த நீக்கினார். இனிக்கொல்லத்தக்க அஸ்திர
த்தைத் தொடுத்த வேண்டிமென்று நினைத்
தப் பிரஹ்ம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து
ஹேலக்ஷ்மண! இனி மாண்புபோனாயென்
று சொல்லான். அந்தரமாரிக்கத்தில் நின்றுவ
ர்க்கான மழுவாயுத தரண ருத்திரமூர்த்தி
யம், பிரஹ்ம்மாவும், தேவ ரிஷிகளும், பிர
ஹ்ம்ம ரிஷிகளும், தேவேந்திரனும், மற்ற
மற்ற தேவகணங்களும், மனம் தமிழ்க் இனி
மேலும் இனியபெருமானுக்கு இந்த அஸ்திர
த்தினால் மாணமுண்டாகாமல் போகக்கட
வது என்று சூசிரவதித்தார்கள். உகந்த கால
த்தில் வேகக்கையெல்லாம் அழிக்கும்படி
யானவடவாயுக்காக்கினியோடுதவாசாதியர்
களுடைய பிரகாசத்தைக்காட்டி உயிர் குந்த

கிரணங்களைவிடிக் கொண்டு சமானமில்லாமல் வருகின்றது. இனையபெருமாள்பார்த்து இவன் இந்தப் பிரஹ்மமாஸ்திரத்தைத் தயிவல்லமையால் மீட்டிக்கொள்ளவுமாட்டான். தடுக்கவுமாட்டான். நாம் மாண்பு போவோமென்று விட்டான். இனிதாம் நம்முடைய நிலைமையைக்காட்டாமற் போனோமானால் தகுதியல்லவென்று சுவஸ்திரகமலவானாகிய பிரஹ்மமாஸ்திரத்தை அஸ்திரத்தைத் தொயிப்பதாகத் திருவுள்ளங்கொண்டு பிரயோகித்தார். தாம் விட்ட பிரஹ்மமாஸ்திரமே தகுந்த அஸ்திரமாகும் எனென்றால் தேவலோகத்தை மண்ணித்து, பூலோகத்தை மண்ணித்து, இந்தச் சத்துருவினுடன் மாத்திரம் நீபோராடக்கடவாயென்றும், அவன் விட்ட பிரஹ்மமாஸ்திரத்தை மாத்திரம் மாற்றிவிடக் கடவாயென்றும் ஆக்கியாபித்து விட்டாராயல்லாமல் தம்முடைய தேவத்தை அழிக்கவந்தபோதும் தர்மத்தை யழியாமலிருக்கின்றாரோ என்று தேவர்களெல்லாம் ஆநந்தித்தார்கள். இடியேறுவந்து எதிர்த்தகாலத்தில் அதற்கு எதிர்ப்பாக வேறு நெருப்பைப் பிரயோகித்தால் முன்வந்த இடியாய்ந்து விட்டது போலராக்கசன் விட்ட அஸ்திரத்தை மாய்த்துவிட்டு ஸ்ரீராம பிராலுருடைய திருத்தம்பியார் விட்ட அஸ்திரமானது சப்தலோகங்களை யுள் சுட்டெரிக்கும்படியான பெருந்தீயைப்போல ஆகாசத்தை எல்லா முடிக்கொண்டு நிறைந்து நின்றது. அந்த அஸ்திரமானது எங்கும் படராத படி சூரியகுலநிலகராகிய இனையபெருமாள் வேறொரு அஸ்திரத்தைத் தொடுத்த அதன்மீது விட்டார். அது ஒருவிஷம் மற்றொரு விஷத்தை மாய்த்து விவதபோல அந்த அஸ்திர வேகத்தை மாய்த்து விட்டது. தேவர்கள் எதைக்கண்டு வெற்றிபெற்ற இந்த இனையபெருமானுக்கு இனி மேலுமே மாகக் கைகூடாத நன்மைகளும் இருக்கின்றனவோ? என்று மனத்தையிங் கொண்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

அப்போது மூன்றுகண்களை யுடைய சிவபெருமானாவர் தேவர்களைப் பார்த்து, ஓ! தேவசமுக்கங்களே! நீங்கள் வருங்கு இது முடியாத காரியமல்ல வென்று நிச்சயத்தெரியாமல் சொன்னீர்கள். யதார்த்தப்பொருளைச் சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள் என்று சொல்லத்தொடங்கினார். நாராயண நரனென்ற திருநாமங்களை யுடையவர்களாய் நமக்கெல்லாம் மூலமும் முதற்காரணவஸ்துவமாய்ப் பாவவினைகளையெல்லாம் சுழித்த ஃருணிகளும்,

தம்மை ஃராய்ந்து அந்நியவிடாத ஒரு மஹாமாயையினாலே தம்மை மறத்தக்கொண்டு நாம் பாராயணம் பண்ணுகின்ற நான்குவேதங்களையும் கடந்த புராணபுருஷர்களாக்கும். இவர்கள் அந்நிக்கு மேட்டபடாமல் அப்பிரமேயர்க்கு யிருந்தவர்கள் தர்மமமார்க்கம் கெட்டிப்போகப் போகிறதென்று இந்த லோகத்து மனுஷியர்களைப் போல வந்து அவதரித்து அந்தத் தர்மமத்தை நிலைநிறுத்துவார்கள். ஆகையால் அதர்ம மிகளான இந்தராக்கசர்களை வேரறக்கின்றபடித் திருவயோத்தியில் தசாதமஸ்தாரான வின் தபோமகிதமயால் அவருக்குப் புத்திரர்களாக அவதரித்து அந்த அவதார ரஹஸ்யங்களை ஒருவருந்தெரிந்துகொள்ளக்கூடாத விதமாய் நடத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஜீவகோடிகளிலெல்லாம் நிறைந்து யாவரும் ஸ்தோத்திரிக்கத்தக்க ஒருவனென்ற ஸ்ரீராம யாவருக்கும் வெளியியுட்கின்ற, சந்தேகக்கவெண்டாத நிச்சய நிலையையுடையவரான நானாகும் இவர். அந்த ஸ்ரீராமனே வென்றால், இந்த லோகமெல்லாவற்றிலும் தயிரினதோய்ந்த பிணாபோலக்கவந்த அவைவருக்கு உத்திருஷ்ட ஆதாரஸ்தானமாயிருக்கின்ற நாராயணனும், வேதபுருஷனும் புத்திரது சொல்லுதற்கு முடியாத சகலகாரணபுத்திரமாகும், இதுமூலரஹஸ்யம் என்று அந்நியங்கள். பெரியபாற்கடலிலே சுயனித்துக்கொண்டிருந்தவரும், இவர்தான். முன்னால் நாம் தம்முடைய குறைகளைச் சொல்லிக்கொண்ட போது துர்ப்பாக்கியர்களான ராக்கசர்களைக் குலத்துடனே களைத் தெடுத்தும் கொன்று சுபாக்கிய தர்மத்தை ஸ்தாபனம்பண்ணுகிறதற்குத் திருவுள்ளங்கொண்டவரு மிவர்கள்தாம். என்று பாஸ்தியகுந்திருக்கின்ற மாயா சம்பந்திகளைச் சம்ஹரிக்கின்றவரான கொன்றை மாலிகாதர சடாமகுடரான ருத்திரமூர்த்தி வெளியிட்டிச்சொல்லியருளினார். அப்போது தேவர்கள் நங்க ளிந்த ரஹஸ்யங்களை எல்லாவற்றையும் அநுபவசித்தமாய் அறிந்திருந்தும், அவருடைய மஹாமாயைப் பிரயோகத்தாலே எங்களுக்கு அவையெல்லாம் தெரியாமல் மறத்துபோனோம். இப்போது, ஹே சிவபெருமானே உம்முடைய அதுக்கிரகத்தால் உபதேசித்த வாக்கியத்தைப்பற்றினதினாலே எங்களுக்குள்ள சந்தேகமுமு வதும் நீக்கினோம். இனி எங்களுடைய சந்தருக்களையெல்லாம் ஜெயித்தவிடப்பச் சந்தோஷமாய் வாழ்த்தோம். எங்கள் வருத்தங்களை

கடந்தோம். ஐயா, பத்தபாப விமோசன
என்று வணங்கித் தெண்டலிட்டார்கள். இப்
படியிருக்க, வக்கிரதந்தங்கொடியுடைய இறந்த
கவித்து, தாராயணஸ்திரத்தையெடுத்துவிட
யபெருமானைப்பார்த்து நீ இந்த அஸ்திரத்
தைத் தயித்துவிடுவாயெய்யானால் உங்களை யெ
திர்த்து யாரிற்றவெல்லவர்கள் யாரிருக்கின்ற
பகை. நீ இதைத் தப்பித்துக்கொள்ள மாட்டா
ய்மாய்மையவர்க்கும், அடர்ந்தபேர்வாய் இது
தப்பாமற்கொல்லும். எவ்வுதவியிலி லோக
நீடுமெல்லாம் நிலைகலங்கித் தடுமாறுப்படி
யாகப் பிரயோகித்துவிட்டான். அதைக்கண்
டு தேவர்கமெல்லாம் தங்க நிரண்டுகைகளை
யப் பிரதிபலிப்பெய்திப்பிக்கொண்டு தங்களைக்
காத்தாக்கொண்டார்கள். அப்படியே வான
வர்கள் முதலாகிய மற்றவர்களும், அப்படி
யே சேத்திற் காததைதருவித்து வாய்ந்தவா
மல் தயிங்கித்திருக்கள். பழுதறாமல் போ
வதும் யாவர்களையும் சம்பற்றிப்பதுமான
அந்த தாராயணஸ்திரம் வருகின்றதை இளை
யபெருமானைப்பார்த்து காணாது சக்கரதா
ளுன ஸ்ரீயப்பதியே என்று தியானித்து எதி
ரே நடத்திப்போனார். எந்தலோகங்கொடியும்
கட்டெரிக்கும்படிச் செல்லுகின்ற தென்ப
தைத் தெரிந்தவரும், ஒருவராலும் விலக்க
அதாவது மூழுமுதற்காரணவஸ்துவின் அஸ்
திரமெய்துதியாவியெய்வருமான ஸ்ரீராமா
நாயகியுடையோடாமல் விலகி வலங்கொண்டு சு
ர்தி அந்தா மார்க்கமாய்ப் போய் விட்டது.
லோகமெல்லாம் திறந்தவந்திறந்தெருப்பும் அ
வித்துபோனது. புகையும் நீங்கிப்போய்விட்
டது. அப்படியிப்போதவாய் தாராயணஸ்திர
யம் போய்விட்டதைக்கண்ட தேவர்களெல்
லாம் இளைபெருமானை ஸ்தோத்திரம் ப
ண்ணினார்கள். வானவீரர்களெல்லாம் ஆத
ந்தக்கத்தாடினார்கள். தேவஸ்திரிகளெல்லா
ம் தாட்டியமாடினார்கள். மஹாரிஷிகளெல்
லாம் ஐயா, இளைபெருமானே ! லோகங்க
ளைப்பெல்லாம் காத்தித்தொன்று கொண்டாடி
னார்கள். தாமசோற்பவஞ்ச பிரஹ்மதே
வரும், மஹாவதபாணியும், வாய்ந்தையப்
பகத்தார்கள். இதை இந்திரஜித்துப்பார்த்து
இவ்வுதவியென்று சந்தேஹித்து இவன்
அந்த அஸ்திரத்தின் முதன்மைமான உடை
வென்று திறந்து, ஆராய்ந்த போதி
தும் இருக்கடும் இனிதான் ஆலோசிக்கமா
ட்டெய்யென்று திறந்துக செவஸ்திரத்தைப்
பிரயோகப்பண்ணி அவனைக் கொன்றுவி
டவேண்டு என்று புத்தியுண்ட, டாட்டிப்பாடு

ய பிரமதேவன் கிருஷ்ணத்த லோகங்களை
யெல்லாம் ஒரோதாளில் ஒருடித்தியானத்தி
லே சம்பற்றிக்கின்ற ருத்திரமூர்த்தியினுடைய
பாசபதாஸ்திரத்தைத் தொடுக்கிறதாக,
இந்திரஜித்து எண்ணியிருப்பதை அறிந்து
மேலே வாசமாயிருந்த கணங்களெல்லாம்
பாய்ந்துவிட்டது. லோகமெல்லாம் இனி
தம்மை கண்ணேரத்துக்குள்ளாக அறித்து
விடுவானே! இந்தச் சண்டாளனென்று மயங்
கிவிட்டதுகள். இந்த அஸ்திரத்தைச் சிவபிரா
னுடையதாமே, தம்மீது கருணைகொண்டு
கொடுத்ததல்லவா ! இதற்காக அதேகம்பேர்
கள் பலகாலமும் தவஞ்செய்தும் அவர்களுக்கு
குக்கொடாமல் உனக்குக்கொடுத்தேனென்று
அந்த ருத்திரமூர்த்தியே சொல்லி யிருக்கின்
றாரே ! ஆகையா விது இந்த லக்ஷ-மணனு
டைய உயிரை வாங்குமோ என்று சந்தேகக்
கவேண்டிய தில்லை. அல்லாமலும் தாமே
இதை முன்னால் சத்துருக்களின்மீது விட்ட
போதும் இதற்கெதிராக நின்றவர்கள் ஒருவ
ரும் இல்லையல்லவா ! என்று தைரியங்கொண்டு
ராவணியானவன் அந்த அஸ்திரத்துக்குமான
ஸீசமாகப் புழிபம், தீரித்தம், சந்தனம், நை
வேத்தியம், தாபம், இவைகளைக்கொடுத்து இந்
தலக்ஷ-மணனுடைய உயிரைக் கொண்யவர்க்
கடவாயென்று அனுசந்தித்து அடிக் கொபத்
துடனே பெரியவில்லில் பூட்டிய நாணியை
த் தோள் புரளவாங்கி ஒருவிதத்தாலும் தடை
படாத வல்லமையுள்ளதான பாச பதாஸ்திர
த்தைப் பிரயோகித்து விட்டுவிட்டான். அப்
போது அந்தப் பாசபதாஸ்திரமானது, சூ
லாயுதங்களையும், மருக்களையும், சுட்டெரிக்க
கும்படியான பாணங்களையும், அக்கினி
யையும், விஷத்தையும், சரீப்பங்களையும்,
நீரிடி நெருப்பிடிங்களையும், அதேகமய ஸ்வ
ரூபங்களையும், கரும்பூதங்களையும், பெரும்
பேய்க் கூட்டங்களையும், லோகமெல்லாம் தி
ரப்பிக்கொண்டு ஒரு பக்கத்திலே வடவா மு
காக்கினியையும், மற்றொரு பக்கத்திலே லோ
கங்களைப்பெல்லாம் பிண்டொடரீத் தழிக்கும்
படியான சூறப்பெருங்காற்றையும் உடை
யதாய்ச் சந்தசமுத்திரங்களுக்கும் அப்பிற
மாயிருக்கின்ற பெரும்புறக் கடல்வந்தது
போனவும், அந்தச் சமுத்திரத்தில் வாசமாயி
ருந்த பேரிருள் மூடிவந்ததுபோலவும் வந்த
து. அதைக்கண்டு இந்த அஸ்திரம் பழுதாக
மாட்டாது லக்ஷ-மண நிறத்துபோது லெண்
துபயத்து தேவர்களெல்லாம் ஓட்டம் பிடி
த்தார்கள். ரிஷிகளெல்லாம் பறந்தார்கள்.

வானரங்கள் பட்ட பாட்டைக் குறித்துச் சொல்லும் ததிகையமோ! சூரியசந்திரர்கள் சகிமாதினர்கள். இந்தத்திரிலோகமுழுவதும் சுழன்றதுகள். அதைப்பார்த்து விபீஷணும் வான் உயிர்நிற்கும் அவ்வளவு பயத்துடனே மனத்திருக்கிட்டு இந்த அஸ்திரத்தை நீக்கும் படியான உபாயங்களும் உண்டாகுமோ! ஓ! ஸ்வாமீ! வீரர்களுள்ளே முதன்மையான இனையபெருமானே, ஸ்வாமீ! சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரரோ! என்று கூப்பிட்டார். அதற்கு இனையபெருமார்களித்தார். வெற்றிமாலையை தரித்த பலவாண்களான வானரவீரர்களெல்லாம் இனையபெருமானுடைய திருவடிநிழலி லொதுங்கி ஸ்வாமீ! தேவர்களுக்கு அபயம் அபயம் என்றுகூவினார்கள் கூவின எல்லாறாயும் பயப்படாதேயுங்கள் உங்கெல்லாருக்கும் அபயங் கொடுத்தோமென்று தமது திருக்கரத்தால் ஆதரித்து இந்தப்பூலோக எவர்க்கலோகத்தார் படுகின்ற பயங்களை நாமறிந்தோம், இனிதாம் இதைச்சும்மாவிடப் போகிறநிலை. சிவபிரான்கிய பஞ்சமுகனுடைய அஸ்திரத்தையே தொழிக்கின்றேனென்று நிச்சயித்து, அந்தப் பாசபதாஸ்திரத்தை எடுத்த இந்திரஜித்துவிட்ட அஸ்திரத்தை மாத்திரம் அழித்துவிட்டக்கடவாய் லோகத்துக்குவேறே ஒரு உபத்திரவமும் செய்யவேண்டாமென்று உபமந்திரித்து அதனுள்வெறொரு அக்கினிமுகாஸ்திரத்தைச் சேர்த்துச் செலுத்தினார். அதுபோய் அந்த அஸ்திரத்தினுண்டாகிய எல்லா விபரீதங்களையும் ஒருகண்ணப்பொழுதுக்குள்ளாக விழுங்கிவிட்டது.

அப்போது தேவலோக வாசிக எல்லாம் ஆரவாரித்தார்கள். பூலோகவாசிகளும், ஆர்ப்பரித்தார்கள். தேவதுந்துமி முழங்கினது. சப்த சமுத்திரங்களும் கோஷித்ததுகள். சப்தமேகங்களும் முழங்கினதுகள். சாஸ்திரங்களுடனே கணிதாதிதேவதையும் சப்த மிட்டது. வானரர்களெல்லாம் கிர்ஜித்தார்கள். ஜெயவிஜயபவ என்று சதாபல்லாண்டு கூறிக்கொண்டிருக்கின்ற ஆகாசவாணியும், தர்மமதேவதையும், ஒலித்தன. மற்றவர்களெல்லாரும் அதிகோஷமாகச் சபித்தார்கள். உதாந்தகாலத்தில் லோகங்கையெல்லாம் சம்ஹரிக்கின்றவனுடைய பாச பதாஸ்திரத்தை மயங்காதபடி தெரிந்து அதை மாய்த்தவிடவும் வல்லவனுடனே என்றெண்ணிக்கொல்லும் யமனிலுங் கொடியவனுன இந்திரஜித்த மனத்திகைத்துப்போனான். குறையாத வெற்றிபாளர்களான வானரவீரர்க ளெல்லாம் இவர்

சாஷாது விஜிணுவாமிசம் எப்பதைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். தேவதாஸ்திரங்களை வயர்த்தமாய்ப் போய் விட்டதென்றே வெட்கப்படாமல் மமக்குப் பாணப் பிரயோகம் பண்ணுகிற சாமர்த்தியம் இருக்கின்ற தல்லவா! என்று வினசுகொண்டு கைச்சமர்த்தால் சிலபாணங்களைவாரி விடத்தொவிட்டான். அவைகெல்லாம் மிகுந்த ஐனான வ்ருதபரா, ன இனைய பெருமானுடைய பருத்ததோள்களின்மீதும், துதற் கட்டியின்மீதும், பாய்ந்ததுகள். சுக்கிரீவமஹாராஜர் முதலான மஹாபலாட்டியரான வெற்றிவீரர்களுக்கையோயாமல் மலைகளை வருஷிமாகப்பெய்து ராஷ்சேனையினைத் தம்சம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். இனையபெருமாள் சதகோடிபாணவருஷங்களை ராஷ்சர்கள் இனிப் பிழைக்கமாட்டார்களென்று சொல்லும்படிப் பிரயோகித்தார். அப்போது இந்திரஜித்துத் தன் சிறியபிதாவாகிய விபீஷணுவாசைப்பார்த்து நித்திக்கத் தலைப்பட்டான். ஓய்! சிற்றப்பா! உன் கையிலே பலம்பொருந்திய ஒரு தண்டத்தை வைத்துக்கொண்டு மனிதர்களுக்குத் தாழ்த்து ராஷ்சமுறைமைமாறிப் புரட்டிக் காரைப்போலப் புழங்கு புத்தியில்லாத அடிமைகளைப்போலத் தொழுது அவர்களுக்குப் பிறகே நின்று கொண்டு தப்பட்டையைப் போலச்சும்மாச்சொல்லிக்கொண்டிருந்ததையே சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றாயே! உன் தலையை அறுத்தெறிந்து போடுவேன் பழியாகுமெயென்று விட்டுவிட்டேன். எல்லார்கண்ணுக்குத்தோற்றும்படியான உயர்ந்தஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்த மும்மூர்த்திகளும் பயந்து ஒதுங்கித் தெண்டனிட்சிச் சொன்னபடிச் சேட்கவும், திரிலோகத்தாருட்பவந்து காலில்வணங்கவும், மகதைஸ்வரியம்சம்பவித்தாலும், எல்லாரையும் அழிக்கும்படியான ஆயுதத்தைக் கையில்வைத்திருக்கின்ற புருஷர்களெல்லாம் வெட்கிப் பழிக்கத்தக்கவருக இந்த வாழ்வை யாராவது நயந்தவர்களாக நீ கண்டாவதுகையிற்கேட்டாவ திருந்ததுண்டா. ஓ சிற்றப்பா! நீ இருக்குமடும் மீன்களிருக்கும், நீர்போனால் மீன்களெல்லாம் ஒருமிக்கமாண்டுபோகும், அதுபோல ராவணனுடனே ராஷ்சக்கருவெல்லாம் மாண்டுபோகப் போகின்றார்கள். தவறமாட்டார்கள். லங்காபட்டண மிருக்கின்றது நீ யொருவ னிருக்கின்றாய், நீராஜர்களு செய்கிறதற்கு உய்வேடுகட யா இருக்கின்றார்கள். முன்னால் உலகத்தை யெல்லாம்பெற்ற தேவபிதாவாகிய பிரஸுப்தமா

ன் தகப்பருன விழிணுவை யுத்தத்தில் தோற்
கடித்து, கப்பிரமணியருடைய பிதாவாகிய
சங்கர முர்த்தியைக் கையிலாசமையுடன்
பேர்த்து ஒருகையில் தூக்கின எயிதா! ரா
ஜிஷ்யெய்தது உண்ணப்போல மனாஷிய
சுறையத்தைக்கொண்டிதானா! அந்தப்பிரஹ
ம்ம வமிசமான பிராஹ்மம்மண குலத்துக்கே
ல்லாம் தனித்தலைவருயிருக்கின்ற உண்ணத்தே
வர்களுெல்லாம்வணங்குவாரிகள். நீமணிதரிசுளு
க்கு அடிமையாகி ராவணனுடைய செல்வமெ
ல்லாம் துளம்போகியாய்! உனக்கென்னமான
யிருக்கின்றது. எங்களுடனேகூட பெருமை
பெல்லாம் அடங்கியிடப்போகிறது. உங்கள்
தங்கையை முக்கறத்தவர்களுக்கூற்றேவண்டிய
உளவுகொண்டெல்லாஞ் சொல்லிக்கொடுத்தும்,
இஷ்டசிலையுண்டுபண்ணியும், பிரகாசத்தை
விடக்கூற ஆயுதங்களைக் கையிலுடைய உங்க
ள் தமையின் எங்கனோயி கூடக்கொல்லும்
பாடிப் பண்ணி எங்களுக்கு இதுவகையிலுந்
தோற்றுக்கிடந்த யமனாலே எங்களுக்குத்தை
பெல்லாம் ஸ்ரேயிக்கச்செய்தும், நீயடையப்
போகிற வாழ்வைக்காட்டிலும் தரித்திரமுந்
நிருப்பதே மேலாகும் அல்லவா! சித்திரமெ
ழுதி அழகுபெற்றிருக்கின்ற பலமுள்ளதோ
ள்களையுடைய ராவணன் ஸ்ரீராமனுடைய
பாணத்தினாலேநிலப்பழுதியே தனக்குப்பா
யாகப் பாண்ட காலத்தில் நீயும்புரண்டு அவ
ன்மேல் விழுந்த அழப்போகின்றாயோ! நீயு
க்கூட அவனுடனே சண்டைசெய்யப் போ
கின்றாயோ! அல்லது அவனைவாழ்த்தித் தொ
ழப்போகின்றாயோ! வெற்றிபெற்ற தோள்க
ளையுடைய சிற்றப்பா! என்னசெய்ய நிச்சயி
த்திருக்கின்றாய் மாபிசத்துடனே கூடினதே
லுத்திவிருந்த நீங்கிப்போனஉயிர் மறுபடி
யும் சஞ்சிவிவாஸ்பெற்று மணிதரிசுளுக்குள்
வந்திடவியான ராவணேஸ்வரனைச்செயிப்
பவர்களுமுண்டா! நீயும் அவனுடைய செல்
வத்தைபெல்லாம் துளம்படியாகத்தருந்தவ
ளுவோ! அந்தராவணன்விடுகின்ற பாணத்
துடனே சவர்க்கம்போயடையப்போகின்ற
யி அல்லவா! தான்பழிக்காக முண்டின்பார்க்கி
தேனென்று. அந்தவர்களையெல்லாஞ்
செவ்வொடுத்தக் கேட்ட விசியுணுவுவான்
மாண்புனித முடியை அகசத்தச சிந்தி
அப்பா இந்நிரஜித்தே! பாவம் எப்போது
கேட்டது. தம்மே உயர்ந்ததானும். நான்
தர்மத்தைத் துணியாகப் பற்றுவேனே பல்
லாமல் பாவத்தை துணியாகக் கொண்டு மா
யாப்பழிபுடனே உயிர்கெடுத்திருக்கமாட்டே

ன். பொய்யைப்பகைத்து விட்டிலையிலேனே
யல்லாமல் மெய்யில் கொஞ்சமேனும் தவற
மாட்டேன். 'லங்காதிரியாகிய ராவண னெ
ப்போது தவறிநடந்தானோ! அப்போதே ய
வனுக்குத் தம்பியாக நான் பிறக்கவேயில்லை
நானிதுவகையிலும் கள்குடித்தவ னல்ல!
பொய் சொன்னவனும் அல்ல! பலவிதமாக
ஒருவரிடத்திலும் ஒன்றும் அபகரித்துக்கொ
ள்ளவில்லைமாயமானவஞ்சனையை நான் நினை
த்ததேயில்லை. இதுவகையிலும்என்மேல்குற்ற
ஞ் சொன்னவர்க ளொருவருமில்லை. நீமுத
லானபேர்களுெல்லாம் பார்த்திருக்கின்றீர்க
ள் அல்லவா! பெண்பிள்ளையின் பொருட்டுத்
தவறிநடந்தவர்களைத் துறந்துவிட்டதினாலே
என்மீது பிழையென்று சொல்லத்தகுமோ
அப்பா! திரிலோகத்தாரும் ஸ்தோத்திரஞ்
செய்யத்தக்க முத்தகாரண வஸ்துவும், எல்
லார்க்கு முத்ததேவதேவனுன ஸ்ரீராமமுர்தி
தியினுடைய தேவியும், கற்பிற்சிறந்தவருமா
ன சீதாபிராட்டியானா மனவருத்தப் படுத்
துவது தகாதென்று மாத்திரந்தான் சொன்
னென். அதற்குஉன்தகப்பன் என்னைக்கோபி
த்து அப்புறம்போய்விடு என்று கட்டளையி
ட்டபிறகுதான் வந்தேன் அப்படியிருக்க நா
ன் நாகத்தை யடைவேனா! நல்லது அதிகக்கு
ருளிகள் ஆயுததரிமத்தைப்பாராமல் விருப்
பத்தை விரும்பி மாளுகின்ற உங்களுக்கே கீ
ர்த்தியுண்டாகட்டும். மோகூமும் உங்களுக்
கேகிடைக்கும். ஒழுக்கமாய் நடந்து பெரி
யோர்கள் நியமித்த அனுஷ்டானப்படித் த
ர்மத்தைப் பின்பற்றுகின்ற என்போன்றவர்
களுக்கே நிந்தை யுண்டாகட்டும். நாகமும்
எங்களுக்கே கிடைக்கட்டும். அப்பா! இந்நிர
ஜித்தே! தர்மத்தைப் பாவம்வெல்லமாட்டா
தென்கிறதைஅறிந்திருந்தபடியினாலே ஞான
மார்க்கத்திற்கும் இதுவே தகுதியென்று நி
னைத்துத் தேவதேவரான ஸ்ரீராமமுர்த்தியை
அடைக்கலம்புருந்தேன் இதைக்கண்டுஎன்னை
பெல்லாரும் புகழ்ந்தாலும் சரி, இகழ்ந்தா
லுஞ் சரி, நான் அஷ்ட அயில்வரிய போக
ங்கனையனுபவித்தாலும் சரி, அவைகளை யிழ
ந்தாலும்சரி, எனக்கு அவைகளிலே எண்ண
மில்லை என்று சாந்த சீவரான விசியுணுந்
வாஸ்கொண்டு. ஓ சிற்றப்பா! நீ அடையப்
போகிற சிறப்புக்கெல்லாம் என்னைகையிலிருக்
கின்ற அர்த்தசந்திர பாணத்தா லழிந்துபோ
கின்ற சிறப்பே பெல்லாமல் வேறல்ல. நீ என்
னைவிட்டு எங்கே தப்பிப்போகப் போகிறா
யென்று இடியினுக்கொடியனுன இந்நிரஜித்

து எல்லாவற்றையுமுறித் தெறியத்தக்க வேக முள்ள சிறகுகளோடுகூடிய ஸ்ரீகருடாழ்வாருக்கு ஒப்பான ஒரு அந்தத் சந்திர பாணத்தை விஸ்விலே தொடுத்த விசிஷ்ணுவா னுடைய ரத்னபரணங்களணிந்த கழுத்துக்குக் குறிவைத்து எய்துவிட்டான். அந்தப் பாணமானது இடியைப் போலவும், அல்லது விஷி பாணம் பண்ணவரான திரிநேத்திர சங்கரமுர்த்தியினுடைய சூலாயுதம்போலவும், வேகங்கொண்டு வருகிற தன்மையைப் பார்த்து விசிஷ்ணுவான் இதோ முடிந்துபோனார் முடிந்துபோனார் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற தேவர்கள் பார்த்தும்படியாக இளைய பெருமான் தம்முடைய திருக்கையிலுள்ள ஒருபாணத்தால் அந்தப் பாணத்தைத் துண்டாக்கிக் கீழேதள்ளினார். அந்தப்பாணம் துண்டிப்பட்டுப் போனமாதிரியமனுக்கு யமனான இந்திரஜித்து ஒருவேலாயுதத்தை யெடுத்தப் பிரயோகித்து விட்டான். அது ஒரு சூரியன் வருகிறதுபோல வருகின்றதைக் கண்டு நாலுமூன்றும் ஏழாகிய லோகத்தாரொல்லாம் நடுக்கமுற்றனர். உடனே தனுர்வித்தியா சாமார்த்தியரான லக்ஷுமணப் பெருமான் அதையுந்துண்டாய் விழும்படி வெட்டித் தள்ளினார். அப்போது விசிஷ்ணுவான் தம்மீது இந்திரஜித்து வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்தானே யென்று அறிககோபங் கொண்டு பாதசாரியாகத் தானே வாயுவேகமாய்ப்போய்த் தம்முடைய தண்டாயுதத்தினாலே இந்திரஜித்துவிச் தேவைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த சாரதியையும், தேறிப் பூட்டிய குதிரைகளை யெல்லாம் கொண்டு அவனுடைய துடிப்பையும் மாற்றிவிட்டார். அப்படி அழிந்து தேரின்மேலிருந்துகொண்டு இந்திரஜித்து கோடி அம்புகளைப்பிரயோகித்து விசிஷ்ணுவான் தோள்களின்மேலும், லக்ஷுமணப் பெருமான் திருத்தோள்களின் மீதும், மற்ற வானர வீரர்களுடைய மார்பின் மீதும், ரத்தவெள்ளம் பெருக்கெடுக்கத் தக்கதாக்கச் செய்து அண்டங்க எல்லாம் கிடுகிடுகென்று நடுங்கும்படியான அபிடகாசம்பண்ணி வேறோர் தேரின்மீதேறியல்லாமல் யுத்தஞ்செய்வது தகாதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு பார்த்தகண்ணிமைப்பதற்கு முன்னம் ஆகாசத்தில் மறைந்துவிட்டான் என்னும் ஒரு சாமர்த்திய வார்த்தையை யாவரும் சொல்லத்தக்கதாக மேகத்தில் மறைந்துபோய் ராவணனிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

நிசும்பலயாகப்பட்டவன்முற்றிற்று.

இந்திரஜித் துவதைப்

படலம்.

இங்கே வானரவீரர்கள் இந்திரஜித்து ஆகாசத்தில் மறைந்துவிட்டானே! முன்போலத்தேனும் மோசஞ்செய்வா னென்று கண் கலங்கிச் சந்தேகித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அத்தருணத்தில் தேவமெல்லாம் சல்லடைக்கண்ணைப்போலத்தொனைக்கப்பட்டபய்களிலே ரக்தமொழுதத் தக்கதாகப்போய் எதிர்நோற்ற, மஹாசூரனென்று யாவரும் கொண்டாடும்படியிருந்த இந்திரஜித்துவை ராவணன்பார்த்து அப்பா! உன்னுடைய நிகும்பலயாகம் முடிவுபெறாமல் அழிந்துபோனதென்பதை உன்தோள்களிலே அபரிமிதமாய்ப் பதிந்திருக்கின்ற அம்புகளே யெனக்குத்தெளிவித்தது. கருடனைக்கண்டு படத்தை யொடுக்கின பாம்மைப்போல ஒருநாளும் பின்னிடையாத வல்லமையுள்ள தேகம் நடுங்கி அறிகவருத்தமுற்றிருக்கின்றாய், மகனே! மகனே! நீ நடந்தகாரியத்தைச் சொல்லென்றுகேட்ட தகப்பனான ராவணனை இந்திரஜித்துப்பார்த்து ஐயா, பிரதாப லங்கேஸ்வரா! நான்செய்த மாயவஞ்சனைகளை யெல்லாம் உன்தம்பியாகிய விசிஷ்ணன் சூரியனைக்கண்ட ஒருனைப்போல ஓடச்செய்தான். அந்த உதவியினாலே லக்ஷுமணன் தன்னுடைய சேனைகளுடனே கூடவந்து சூழ்ந்துகொண்டு நான்செய்தயாகத்தைச் சிதைத்துவிட்டி மிகுந்த கோபங்கொண்டு வெகுசுமர்த்துடனே யுத்தத்துக்கு எதிர்த்த நின்றான். நான்ப்போது பிரஹ்ம விஷ்ணுருத்திரரென்று சொல்லுகின்ற மூன்று தேவர்களுடைய அஸ்திரங்களையும் பிரயோகித்தேன். அவைகளையெல்லாம் அந்தஸ்திராமன் தப்பி தடுத்திவிட்டான். சமஸ்த லோகங்களையும், சகலதேவர்களையும், சிருஷ்டித்த தேவதேவோத்தமரான சாக்ஷாது நாராயணமுர்த்தியினுடைய அஸ்திரமானது திராயுதராய் அஞ்சலித்துக்கொண்டு நின்ற அந்த லக்ஷுமணனை வலஞ்சுற்றிவந்து போய்விட்டதேயானால் அதைக்காட்டிலும் வல்லமையுடைய லோகத்திலே வேறே அஸ்திரமும் இருக்கின்றதோ! ஐயா, தம்முடைய குலத்தில் பூர்வத்தொட்டுச் செய்தவந்த பாவத்தினாலேயே இந்த மாளாத பெரும்பழினைச் சம்பாதித்துக்கொண்டாய். கோபிப்பானே யானால் இந்த மூன்றுலோகங்களையும் அந்த

[illegible]

புதம்போன்ற இந்ததேசத்தை விட்டாலும் விதிவேனையல்லாமல் எனக்கிருபுகள்தோள் கவிருக்கவும், எல்பிராணனோடே கிணையை விட்டுவிடுவேனோ! நான் ஒருவேளை தோல்வி யடைந்தபோதிலும் வேதமுள்ளபரிபந்தம் அந்தராமல்பேர் நிர்ப்பதபோல எல்பேரு ம் நிலநிற்குமல்லவா! வீரம்எப்போதாவது தவிர்ந்துபோகப்போகிறதா! இன்றுள்ளவர் கள் நாளைக்கிறப்பி் கொப்பது யாவார்க்கும் பொதுவல்லவா! புகழொன்று மாந்திரத் தான் நிலையாய் நிற்கும். நான் கிணையைவிட் டுவிட்டபோதிலும் தேவர்களெல்லாம் வே சாய் நினைத்தவந்து எல்னைக்கட்டுவார்களே யல்லாமல் திரிலோகபயங்கரான ராவண னென்று எள்ளளவாவது உள்ளம்நடுங்கிப்பய ப்படப் போகின்றார்களா! அல்லவென்று நானிந்ததாலும் அற்பத்தி விறந்துபோகமா ட்டேவர். நானிந்தத் தச திசைகளையும் வெற் றிபெற்றவிரனென்று நீ யறியமாட்டாயா! வீண்வார்த்தைகளைப் பலவாய்ச் சொல்லிப் பிரயோசனமென்ன, நீ உன் அரசன்மனையை ப்போய்ச்சேர்ந்து உத்தோளிலி பதந்திருக் கின்ற அம்புகளையெல்லாம் வாங்கிப் பெரிய யுத்தத்திலேபட்ட வருத்தத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டு இந்தராத்திரியைச் சுக்மாய்ச் சுழித் துக்கொள் - போவென்று சொல்லிப் போ ட்டு நீண்டபந்தனை யுடைய புலியானது மிகவுஞ் சிறித் கோபித்து எழுந்தாற்போல ராவணன் சிம்ஹாசனத்தை விட்டெழுந்திரு த்து என்னுடைய தோல்கொண்டு வாருந் துக் கொண்டுவாருங்கொன்று ஆர்ப்பரித்தா லி. அப்படிப்புறப்பட்ட ராவணனை மாண் டிபோகிறதற்குச் சமீபித்தவனான இந்திரஜித் து அவனுடையகாலிலிழுந்து எல்பிராவே எவ்மிது உனக்குண்டான கோபத்தை நீக்கி யருளவேண்டும். நீ கொண்ட உறுதியை நீலை நிறுத்தி யிருக்கின்றாய், நானே அப்படி நீலை நிறுத்தாமற்போனேன். யிருகுவினிஉனக்குண் டாசப்போகின்ற தன்மையை நீயேபார்க்கப் போகின்றாயென்று சொல்லிவிட்டுத் தேவர்க ளிடத்தில பந்தத்துக்கொண்ட ஒரு சிவ்யரதத் தில்மே வேந்த தானதவனாயிலும் வெளி யிடாமல் மறைத்து வைத்திருந்த ஆயத மந்திர சங்கையம், இன்னுந் தல்லிடத்திலுள்ள ஆ டையாடரணங்கையாம், தேவர்கள் தனக்கு அடைக்கலப் பொருளாகக் கொடுத்திருந் தவனனை யெல்லாருங் விரும்பினபேர்தன ட்கெல்லாத் தானஞ் செய்தவிட்டுத் தட்டி டுள்ள ராவணனைக்கடைக்கண்ணல் பார்த்தாய்

பார்த்து இரண்டுகண்களிலுந்தானாதானாயா
யிநீர்பெருகும்படியாக யுத்தகாந்தை நோக்
கிப்போனான். அப்போது லங்கையிலுள்ளரா
க்ஷசர்களுல்லாம் எழுந்து அழிவேகமாயோ
டிவந்து ஐயா ! வெற்றி மாலையைத் தரித்த
தோள்களையுடைய இந்திரஜித்தே ! உன்னைவி
டமிப் பிரியமாட்டேன், உன்னோடு கூடவே
நாங்களும் இறந்துபோகிறோ மென்றார்கள்.
அதைக் கேட்ட இந்திரஜித்து, அப்படியல்ல
நீங்களெல்லாம் நம்முடைய எஜமானனான
ராவணனைக் காத்துக் கொண்டிருங்கள். நீங்
கள் மனங்கலங்க வேண்டாம் இன்றைக்கே அ
ந்த மனிதர்களை ஜெயித்து விடுகிறேனென்று
சொல்லி அவர்களைச் சமாதானஞ் செய்த
போது அவர்களில் சிலர் வணங்கினார்கள். சி
லர் வாழ்த்தினார்கள். சிலர் தன் வடிவத்தைப்
பார்த்துத்தம் வாயுலர்ந்து நின்றார்கள். சிலர்
பெருமூச்சுவிட்டார்கள். சிலர் மனமுருகினா
ர்கள். பயந்து இரைந்துகொண்டிருந்துபார்க்
கின்ற ராக்ஷசஸ்திரிகளுடைய கடைக்கண்க
ளென்கின்ற வேலாயுதம் பாயும் யுத்தத்தை
ஜெயித்து வெகுயிசனத்துடனே புறப்பட்
டுப்போனான். இப்படி இந்திரஜித்துப் போ
கும்போது அவ்விடத்தில் இளையபெருமான்
பிடித்த வில்லுடனே ஆகாசத்தைப் பார்த்து
ஹே விசிஷ்ணோ ! அந்தத் துஷ்டன் ஓடிப்
போனான்போலே யிருக்கின்றது. இருந்தா
னையானால், ஏதாவது செய்வானல்லவா ! ஒ
ன்றையுங் காணாமே யென்றார். இப்படிச்
சொல்லிக் கொண் டிருக்கும்போது, ஆயிரங்
குதிரைகள் பூட்டிய தேரினுடைய இரைச்சலை
க் கேள்விப்பட்டார். அந்தத் தேரானது, வழி
யிலகப்பட்ட மலைகளெல்லாம் பொடிப்பொ
டியாய் நெறியும்படியாகவும், உச்சியில் பொ
ன்மயமாகக் கட்டப்பட்டகொடிகள் மேரும
லையின் சிகரங்கள் உருளும்ஓசைபோலவும், இ
டியைப்போலவும், சப்திக்கவும், அலங்கரிக்கப்
பட்டரத்தினங்கள் மின்னலைப்போலப்பிரகா
சிக்கவும், கடலைப் புரளம்பண்ணுதின்ற வட்
வாழுகாக்கினியானது வெளிப்பட்டு வருகிற
துபோல லோகங்களெல்லாம் திக்குவிதிக்குக
ளாகப் பறந்தோடும் படியாகவும், சமுத்திர
மெல்லாங் சுழன்றிடத்தக்கதாகவும், லோகங்
கள் அழிக்கழியவும், சூரியசந்திரர்கள் கதிமா
றவும், வானரசேனகள் குடல்களியவும், அஷ்ட
ட குலாசலங்கள் நிலை நெய்மறியப் போகவும்,
பூமித்தித்து பாளம் பாளமாய்க் கிழிப்பட்
டுப்போகவும், அந்தவெடிப்பின் வழியாகச்
சர்ப்ப ராஜனிடத்திருந்து புறப்பட்ட விஷ்

்ணைப்போல இருள் பரவி நிற்கவும், ஆப
சேஷனுடைய படம் தளங்குண்ணவும், எ
திருள்ள அந்தருளுானது பட்டம் பலைப்
போல வெளிச்சமாகவும்வந்துசேர்ந்தது. ரா
க்ஷசர்களெல்லாம் ஒருமிக்கச்சேர்ந்து ஆரவா
ரித்தார்கள். இதைக்கேட்டுத்தேவர்கள் பயப்
பிராந்தர்களானார்கள். வானரிக ளெல்லாம்,
வெயர்த்து மனமயங்கிப்போனார்கள். அந்த
சமயத்தில் யுத்தவீரனான இந்திரஜித்துபாண
வருஷங்களாய்ப் பொழிந்தான். அதைக்கண்
டுகிறோஷ்டராகிய இளையபெருமான் அந்தரா
க்ஷசனுக்கு நேராகவேகங்கொண்டு நடந்து
அஷ்டதிக்குகளுஞ்செலிப்பிடம்படித்தக்கதா
கவில்லைக் குணத்தொனியெய்து பாணப்பிர
யோகம் பண்ணினார். அப்போது லோக
மெல்லாம் புகைமண்டி அக்கினிபற்றி யெரி
ந்தது. விசிஷ்ணுவான் இளையபெருமானைப்
பார்த்து ஸ்வாய் இனித்தேவரிர்இவனைவிட்டு
விட்டால் வெற்றிமாலையை அணியமாட்டீ
ரென்று வணங்கிச்சொன்னார். அதைக்கேட்ட
சுந்தரபுருஷராகிய ஸ்ரீராமாநுஜர் வில்லைக்
குணடங்காரம்பண்ணி லோகமெல்லாம் தத்
தளிக்கவும், அஷ்டகுலாசலங்களும் மண்ணுதி
ரவும், பூமியைத் தாங்கிக்கொண் டிருக்கின்ற
ஆதிசேஷனும் திடுக்கிடவும், இடிக்குச் சம
மான பாணங்களை அழிக்கக்கூடப் பிரயோ
கித்தார். இப்படி இருக்கும்போது இந்
திரஜித்துவிட்ட அக்கினி முகாஸ்திரங்களா
லே, வானரிகள் கண்டகண்ட இடங்களில்
சிதறி யோட்டம் பிடித்தார்கள். இளையபெ
ருமான் பிரயோகித்த அனல்முகப் பாணங்க
ள், அக்கினியைப் பார்க்கிலும் எரிந்துகொ
ண்டு சம்பூறிக்கத் தலைப்பட்ட படியினாலே
ராக்ஷசர்களெல்லாம் திக்குவிதிக்குகளாகச் சி
ன்ன பின்னப்பட்டு ஓட்டம்பிடித்தார்கள்.
லோகமுழுவதும் அக்கினிமயமாய் நிறைந்த
படியினாலே இருதிமத்தார்சேனைகளும் எண்
ணத்தொலையாதபடி மாண்டார்கள். இளைய
பெருமானும் இந்திரஜித்தும் ஒருவரையொ
ருவா சூழிப்பிட்டுப்பிரயோகிக்கின்ற அந்திர
வருஷங்கள் அக்கினிமழைபோலவும், தீம
ழைபோலவும்பாய்ந்ததுகள். இப்படிஇந்திர
ஜித்து விடப்பட்ட பாணங்களை இளையபெ
ருமான் விபிதிரபாணங்கள் அங்கங்கேதூண்டு
துண்டாக்கிக் கொண்டுபோய் அவனுடைய
உடலிலுள்ள ரத்தங்களைப் பாணம்பண்ணின
துகள். இந்திரஜித்தவின் பாணங்கள் இளைய
பெருமானுடைய கைசத்தைப் பேதிக்கமா
ட்டவுமில்லை; அதைக்கிழிக்கவுங்கடாமற்போ

னதுகள். ஆஞ்சநேயருடைய திருமேனியி
ல்மாத்திரம் புற்றில் நுழைக்கின்ற பாம்பைப்
போல நுழைத்தனகள். அப்போது இளைய
பெருமான், விபத்திக்குக் கொப்பாண இத்திர
ஜித்து அணிந்து கொண்டிருக்கின்ற கவசமா
னது, கிண்பின்னப் பட்டியி் போகும்படி
அந்தக் கூர்மையான பாணங்களைப் பிரயோ
கித்தார். அதைக்கண்டு இத்திரஜித்து தேஹ
மெல்லாம் சல்லடைக்கண்கள்போலத் தொ
லைக்கப்பட்டதால் கண்களில் அக்கிண்பொ
றிபறக்கத்தக்கதாகக்கொடுத்தனவையினபாணங்
கள் இளையபெருமான் மேற்படாமல் ஆகாச
மார்க்கத்திலேயே ஓய்ந்து போகிறதைக்கண்
பி தேவர்கள் சந்தோஷித்தினாலே ஒருதோள்
ஆயிரத்தொளகைப் பூரித்தார்கள். அதைப்பா
ர்த்து இத்திரஜித்து இனி நாம் வில்லாலினை
மேயிக்கிறதற்கு முடியாது என்பதை யறிந்
து, பிரஹ்மமானியப் புத்திரரும், தனதுபாட்
டறுமாய் புலஸ்யபிரஹ்மமானினிடத்தி
ல்வாங்கினதும் சூரியனுக்குச்சமமானபிரகா
சமுள்ளதுமானஒருவேலாயுதத்தைஅதிகவே
கத்துடனே வல்லமை கொண்டு மேகத்துக்
கொப்பாக விசியெறிந்தான். அந்த வேலாயு
தமானது அதிகசாது ஜொல்லமாய் வெளிப்ப
ட்டது அதைஇளையபெருமான் கடாங்கித்து,
சத்திரிஷ்டஞ்ஞடைய சொல்லிப் பார்க்கிலும்
வல்லமையுள்ளதான ஒரு அக்கினிமுக பாண
த்தினாலே இரண்டினடாக முறிப்பட்டு வி
ழுப்படிச் செய்து கிண்பும் அனேசபாணங்
களைப் பிரயோகித்தார். அவைகள்ஆணியறை
ந்ததுபோல இத்திரஜித்துவின் தேஹ மெல்
லாம் சூரியமாயிரமாய் நுழைந்து புண்படு
த்திராதலேனும் பூமியில் வழிந்தோடச்செ
ய்தனகள். இத்திரஜித்துவின் கைகள் பாண
ங்களைமேயிக்கிறதற்குப் போகிறதைக்கண்டு
சூரியவம்சேத் பவரான இளையபெருமான்
சுப்பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவன்முது
கித்தெய்யிருந்த அம்புரத் தூணியையும்,
அடுவள்ள அப்பணையும், துண்டு துண்டாகு
ப்படிஅதத்தெறித்து இவனுக்குத் தேரிருக்
முனாலும், இவ்வுடலங் குறையாது பாணங்க
ளைக் குதிக்காணும், இறக்கமாட்டாதனள்.
அங்கத்திற்குக்கின்ற மணிகடக்களும் துணி
படமாட்டாதனள். இத்தத்தேர் மிகவுஞ்சிரப்
பான நிலையமுடையதென்று தெரிந்தஒரு
பாணத்தைப் பிரயோகஞ் செய்து சாரதியி
னுடைய மண்போன்ற தலைய யதத்தப்பூ
மியி ஒருபடியிட்டார். அப்போது இத்திர
ஜித்துவிருடைய தோளது - ஒருவருக்குசெ

லுத்ததத் கில்லாமல், தவஞ்செய்து பஞ்சே
ந்திரியவிஷயங்களிலிருப்புகுண்டு வருத்தப்படு
கிறவனுடைய மனதைப் போலவும், மேனி
யை மினுக்கிக் காமத்தைவிஸப்படுத்தித் தந்
திரத்தால் பொய்ப்போகங் காட்டிகின்ற வே
சைகளினுடைய கற்பைப்போலவும்,பலவாடி
ப்பட்டு ஓடத் தொடங்கினது. அதைக்கண்டு
இத்திரஜித்து அந்தக்குதிக்கான இசைவின்
படித் தானே செலுத்திக் கொண்டு தன்
தேஹத்தையே,அம்புரத்தூணியாகவைத்து
ப் பதிந்திருக்கின்ற அம்புகளைப் பறித்தே,
இளையபெருமான் மீதும், அனுமான்மீதும்,
மற்ற வானரங்கள்மீதும், அநேகமாகப் பா
ணப் பிரயோகஞ் செய்து தேவர்களும் நயி
ங்கத்தக்கதாக அழித்காசஞ் செய்தான். அப்
போது தேவர்கள் வீரரொன்றுசொல்லப்பட்ட
டவர்களுக்கெல்லாம் முதன்மையாக நிற்கிற
வீரனுக்கு மிவன். வீரர்களுடைய தன்மை
இவனெருவனிடத்திலேதாவிருக்கின்றது. சூ
ரரொன்று சொல்லப்பட்டவர்கள் மரணமாகி
ற காலத்திலும், தங்கள் அறிவுமாத மாட்டா
ர்கள். இந்த இரண்டிபேர்தான் வில்வீரரொன்
னத்தக்கவர்களென்று தெய்வீக கற்பகப்புத்தி
பங்களை வருஷித்தார்கள். இளையபெருமான்
இவனெதைம்மீதுபாப்பிந்திருக்கின்ற அம்புகளை
யேபறித்து நம்மீதுஎய்கின்றான்.அப்படியெ
ய்வதில் கையுந்தயிமாதவில்லை. மனமும் உயி
ரைப்போலக் கலங்கவில்லை தேஹத்தில் கோ
டிக்கோடியாக அம்புகளைப் பிரயோகிக்கவும்,
கொஞ்சமேனும் கண் கிமிட்டவுமில்லை. இவ
ன்மாண்புபோலு விவனெடே ஆண்பிள்ளைத்
தனமும் போய்விடுமென்று அவன் சாமர்த்
தியத்திற்கு மெய்ச்சினார். அப்போது விபு
ஷிணுங்வான் இளையபெருமானை வணங்கி எ
வாமி ! இவன் தேவைச் செலுத்திக் கொண்டு
ஆகாதத்தில் மறைத்து போனதும் போவா
ன். செய்தகொண்டிருக்கின்ற யுத்தத்தினை
விட்டு ஏதாவது மாயஞ்செய்தாலும் செய்
வான். மேகத்தில்மறைத்து வஞ்சனைசெய்தா
லுஞ்செய்வான். இவன் பகைகாலத்தி லல்லா
மல் ராத்திரியிவிவன் மாளமாட்டான் என்று
விண்ணப்பம்பண்ணிக்கொண்டார். லங்காதி
பதியானராவணசகோதர ரிப்படிச்சொல்லக்
கேட்டராமானுரர்அவன் இத்தோசாகப்போகி
ருனேயல்லாமல் இனியெங்கே தப்பிப்போ
வான்அவனெங்கேபோனதும்எப்பாணமும்
அக்கேபோகுமல்லவா ? இவன் புலமெல்லா
மொய்க்கப்போனான். இனித்தாமச மில்லை
இப்போதே தாமகனை வெற்றிக்கொள்ளலாம்.

என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது இந்திரஜித்தனில் ரகத்ததைப்போலச் செக்கரிற்றமானது திகையெல்லாம்படரும்படியாய் அவன் தேவதந்தில் பதிந்திருக்கின்ற அம்மைப்போல நெருங்கிய ஆயிரங்கிரணங்களின்கீழ்ப் பிரகாசிக்கின்ற தேரின் தோன்றுகின்ற சிறப்புடனே இந்திரஜித்து ஆகாசத்தில் மறைந்துதாரநின்றபோலச் சூரியன் உதயமானான். இனிப்பொழுதுவிடிந்தது, சூரியனுயிளக்கைப்போலே மேலே பிரகாசித்தான். ராகுசூரிகளாகிய இருட்டும் மாண்புபோய்விடும். மாயமெல்லாங்குறைந்து வலியுங்கெட்டு இந்திரஜித்து மிளிர் மரணமடைந்துவிடுவானென்று தேவர்கள் சுவர்க்கமெல்லாம் நிறையும்படி கல்லென்று ஆரவாரித்தார்கள். அப்போது பின் விளைவையறிந்த விபீஷணனாவான் லக்ஷ்மணரைப்பார்த்து - ஸ்வாமி ! கூர்மை மழுங்காத சூரபுத்தையுடைய சங்கரமுர்த்தியானவர்கிருபைசெய்து கொடுத்த இந்தத்தேரழியாதவனாயிலும், இவன் பிடித்திருக்கின்ற வில் முறியாதவனாயிலும், இவன் மரணமாக மாட்டான், இது சத்தியமாகுமென்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட இளைய பெருமாள் இந்தப்பச்சைக் குதிரைகளும், சாகமாட்டானுள்ள. கொடிகுடை மொட்டுக்கொயிங்கை தட்டுச்சக்கரம் அச்சமுதலாகிய பல உறுப்புகளுடன் கூடியதேரும் ஒழிய மாட்டாதென்பதைத் திருவுளத்தில் நினைத்து வில்வித்தை யின் ஆசாரியரான ஸ்ரீராமாநுஜர் தமதுவல்லமையினால், அந்தத்தேரின் ஆணிகளை வேறுபடுத்தி அச்சவேறு சக்கரம் வேறாக கழலும்படிச் செய்து விட்டார். அப்படித் தேர்த்தட்டு விலகிக் கீழே விழ்ந்த உடனே அறிவிகட்டியிருந்த குதிரைகளெல்லாம், ஒரு மரமானது கோடரியால் வெட்டுண்டு கிளைவேறு முதல்வேறாகி விழ்ந்தபோது அதில் வாழ்ந்திருந்த பகல்களெல்லாம், பலாயனப்பட்டுப் பறந்துபோவதுபோலப் பலவாறாக ஓட்டம் பிடித்ததுகள். அப்படி அழிந்ததேர்த்தட்டிலிருந்த இந்திரஜித்து அங்கிருந்த ஆபுதங்களை யெல்லாம் வாரிவாரி இளைய பெருமாள்மீது வீசியெறித்தான். அவைகளை யெல்லாம் ஸ்ரீராமாநுஜர் தம்முடைய திவ்விய பாணங்களால், துண்டி துண்டாக்கி விட்டார். உடனே அவன் ஆகாசத்தில் பாய்ந்து மூன்று லோகங்களும் கிழிபட்டுப் போகும்படியாகக் கர்ஜித்தான். அப்போது அவனை யொருவரும் பார்க்கவில்லை. அவன் கர்ஜனை யைமாதிரிமேகேட்டார்கள். அப்படிக்கர்ஜித்த

மல்லபுத்தத்தில் தேர்ந்த தோர்வினையுடைய இந்திரஜித்துத் தாய்பெற்றவரத்தின் வல்லமையினால் ஆகாசத்திலிருந்து மலைகளே வருஷிக்கும்போது வானானீரர்கள் ஓடிப்போவதற்குத் திக்குத் திசை தெரியாத படியினால் தலைகளும், உடல்களும், நகங்கிப் பூமியில் விழுந்தார்கள். எங்கே பார்த்தாலும் சிலாவருஷமேயல்லாமல் இந்திரஜித்து ஆகாசத்தில் மறைந்து காணப்படா திருந்த படியினாலே இளையபெருமாள் சமஸ்த திக்குகளிலும் நிறைந்து நின்று ஆச்சரியசெஷ்டிதரான ஸ்ரீம ஹாவிஷ்ணுவின்வடிவத்துக்கொட்பாகத் தங்கியபாணங்களை யோயாமல் பிரயோகித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தப்பாணங்களே எல்லாத்திக்குகளிலும் நிறையவே புத்தஞ்செய்யும் வல்லமையிழந்து கறுத்தமேகங்களின் கூட்டத்துக்கு மத்தியில் ரக்தமேகமானது இருப்பதுபோல நின்ற இந்திரஜித்துவி னுருவத்தைலோகமெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்ற சர்வவிபாபகமுர்த்தியான இளையபெருமாள் பார்த்து இவன்கையில் பிடித்திருக்கின்ற வில் முதிய மாட்டாதேபோனாலும், இவனுடைய கையை அறுத்துத்தள்ளாவிட்டால் இந்தச்சண்டை முடியாதென்று திருவுளங்கொண்டி தம்முடைய வில்லைவளைத்து அதில் சகல கலைகளோடுங்கூடிய சந்திரனாக் கொட்பாகிய ஒளிபுள்ள அர்த்தசந்திரபாணத்தைப் பூட்டி வில்லையுயர்ந்தரத்தொபாணங்களைத்தறித்த அவனுடைய கையானது பூமியில்விழுப்படி அறுத்தார். அந்த அர்த்தசந்திரபாணம்பட்ட யாத்திரத்தில் வில்பிடித்திருந்தகையானது, அமோகமான பெருங்காற்றடித்த போது பிரளய காலமேகமானது, ஆகாசத்தில் போட்ட பச்சை வில்லுடனே கீழேவிழுந்ததுபோல விழுந்தது. பூமியைச் சுமந்துகொண்டிருக்கின்ற காரிக்கோடகசரீர்ப்பமானது தன்வாயினால் சந்திரனைக் கடித்துக்கொண்டிருக்கின்றது போல விரல்களழுத்தப் பிடித்திருக்கின்ற வில்லுடனேகூட வீரபுருஷனாகிய இந்திரஜித்தனின் இடதுகையானது கீழேவிழுந்து மாங்கனும், மலைகளும், பொடியாகவும், ஞாந்குசுந்தகங்கிப்போகவுந் தடித்தது. அப்போது அந்த ரமார்க்கத்தில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேவர்களெல்லாம் இந்திரஜித்தனின் கையானது சூரியன் நடுவிலும் படியாகவும், சந்திரன் பயப்பிலும்படியாகவும், மேருமலை தறிவிழும்படியாகவும், அறுத்து விழுந்தவிட்டதே வாழ்நாளிப்படியிருக்க இந்தச்சூர்த்திரத்துக் கொப்பாண ஜீவவாழ்க்கையைச் சி

பெரிஞ்சித்திவந்ததெல்லையொருமென்று ஆச்
சரியப் பட்டார்கள். தம்மத்தேவதைக் கொப்
பான பலத்தையுடைய லக்ஷணமாய் பெரு
மானுடைய அம்பிஞ்சுலே ராவண குமாரச
னுடைய வந்திரத்தையெய்தத் தையானது
தந்தைதாய் பார்த்த ராஜசூரிக ளெல்லாம்
தங்கள் தலைவர் அருந்தாந் போலப் பயந்
தார்கள். அப்படி இந்திரஜித்துவின் கையத்
ற உடனே வானரகூட்டங்கள் ஆரவாரித்து
மீயினிப்போன்ற வந்திரத்தங்களை யுடைய
ராஜசூரிக் தேவர்களை யெல்லாம் திரும்பி
யாராபடி கைகளினாலும், பற்களினாலும், வி
ருஷங்களினாலும், பெரிய மயில்களினாலும்,
வர்க்கவர்க்க ஸோதத்திருப்பி அகத்தூடியெந்தி
விட்டார்கள். அப்படியிருக்க, காக்கால மே
கந்தைப்போலக் கறத்த நிறத்தை யுடையவ
ருள இந்திரஜித்து செவத்திருமேனியும் கா
லகண்டமமான ருத்திரமூர்த்தி மிகுந்தகிரு
பையுடனே கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்ட
ஞலாயுதத்தை யெடுத்த எந்நும்படியாக எ
ய்க்கைக்கொண்டு இனியபெருமாளுக்கு முன்
செவந்து நின்று இந்தச் சூலாயுதத்தினுலே
உய்ந்து கொன்றுவிட்டல்லாமல் தானிறக்கப்
போகிறதில்லை யென்று சொல்லுனர். சண்ட
மாருதக்காந்தைப்போலவும், இடியையப்போ
லவும், வடவா முகாக்கினியைப் போலவும்,
உறுதி காலத்தில் வந்த யமனுடைய உருவத்
தைப் போலவும், கொல்லுகிறே னென்று
வாயார் சொல்லிக் கொண்டு எதிரோநின்ற
இந்திரஜித்துவைப் பார்த்து. இனி இவனைத்
தலை யதுக்க வேண்டிய காலஞ் சமீபித்து
விட்டது என்று அயோத்தியா புரியின் ம
னோராரான ஸ்ரீராமச் சந்திரருக்குத் திருத்
தம்பியாராகிய தர்ம ஸ்தாபகரான இனிய
பெருமான் வேதங்கையெல்லாங் கடைகண்ட
மனோரங்களைவெ லணங்கும்படியான ஸ்ரீ
யப்பதியை, இந்த ஸ்ரீராம னென்று சொல்
லத்தக தர்மஸ்தவஞ்சியா யிருப்பாரானால்,
இந்த வந்திரத்தங்கையுடைய இந்தராஜசூரிக
ளெல்லாகடவ தென்று ஒரு அரித்தசந்திர
டானத்தை விவ்விதப்படி ஆகர்ணனபரியந்த
மாக இழுத்த விட்டவிட்டார். அந்த அரித்த
சூரிகளையானது விழினவின் சக்கராயுத
மும், இந்திரனுடைய வாயுதமும், தெந்தி
யின் தெருப்பக் கண்ணுடையவ ருடைய
பாகையுத்திரமும், பிரம்மாந்திரமும், தோ
ற்றப்போகத் தக்கதாக அக்கையக் கக்கி
கொண்டுபோய் இந்திரஜித்துவனுடைய தலை
யை அறுத்தெந்த புயமில் தந்தத் தே

வர்கள் கற்பகப் பூமாரி பெய்யத் தக்கதாகப்
பிரகாசித்தது அறுத்த அந்தத்தலையானது உயர
எழும்பி ஆகாசத்தைப் போய் முட்டுகிறதற்
குமுன்பாக இந்திரஜித்துவினுடைய முண்ட
மானது பிடித்த சூலத்தூடனும் உடலில் தை
த்திருக்கின்ற பாணங்களுடனும் சண்டமாரு
தத்தால் அடியுண்ட மேகமானது மிஸினலு
டனும் இடியுடனும் நிலத்தில் விழுந்தது
போல வீழ்ந்தது. ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கின்
ற இரண்டி சந்திரர்களைப்போல மிஸினலுக்கி
ற இரண்டி சூண்டலங்க ளுடனேயும் சுருண்ட
தலை மயிருடனேயும், சூரியனுக் கொப்பான
செவந்தகண்ட ளுடனேயும், சூரியமண்டலமா
னது, பூமியில் விழுந்தது போல இந்திரஜித்து
வினுடைய தலையானது நிலத்தில் வந்து விழுந்
தது. உயிர்போனகாலத்தில் உள்ளேயிருந்த உ
ணர்வும் இந்திரியங்களும் அந்தக் கரணங்க
ளுஞ்செதுண்டு போவது போலக் கூர்மையா
ன பற்களையுடைய ராஜசூரிகள் தங்கள் தலைவ
னிறந்த உடனே போர்க்களத்தி லிருக்கச் சக்
தியற்றவர்களாய்த் தங்க ளாயுதங்களை விட்
டெறிந்து மிகுந்த பிரகாசத்தையுடைய லங்
காபட்டணத்தை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தார்
கள். வில்வீரர்களுக்குள்ளே அதிகக் கொஷ்ட
ஞன இந்திரஜித்து இறந்தமாதிரித்தில் இனி
ராவணனுக்கு லங்காநிபத்தியஞ் செல்லமாட்
டாதென்ற சந்தோஷத்தினுலே தேவர்களெ
ல்லாம் உயித்திருந்த வந்திரத்தைக் களைந்து
மேலேயெந்தி ஆரவாரித்தபோது, அந்த
த்தேவர்களெல்லாம் கொல்லாவிரதிகளான ச
மணர்களுடைய நிருவாணதேவகூட்டங்களை
யொத்திருந்தார்கள். வரங்களைக் கொடுக்கின்
ற தேவர்களும், மான்மமுடமருக ளுலத்தாங்
கியசுதார்ப்புஜராகியசங்கரமூர்த்தியும் தேவே
ந்திரன் முதலான மற்ற தேவர்களும், தங்களை
மறையாமல் மிகுந்த கிருபையுடையவர்களா
ய் பூலோகத்தாருக்கெல்லாந் தெரியும்படியா
கத்தரிசனையாளுர்கள். அவர்களுடைய திவ்விய
தேஹங்களைவாணரர்களெல்லாம் தங்கள் கண்க
ளாகக் கண்டார்கள். தரிமத்தில் நிலத்து நிதி
வற்றவர்க ளுக்கு அழிவென்பதொருநா ளுமில்
லையென்ற பெரியோர் வார்த்தை கிறப்படை
ந்தது. ராஜசூரிகளுடைய பாணங்கள் பாய்ந்
ததினுலே மான்மிகடகூட்போல் கிடந்த வா
ணாய் பிதோதங்கெல்லாம், தேவர்களுடைய
ஆகீர்வாதத்தால் உயிர்பெற் றெழுந்ததகள்.
தேஹத்தைவிட்டு மான்ம இந்திரஜித்துவின்
தலையை மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே வானி
குமானுள அங்கதகுமான் கையில் தூக்கிக்

கொண்டி முன்னே போனான். தேவர்களர் வாரிவாரி இறைக்கின்ற புய்ப்பப்பந்தலுக்குள் ளாக ஆஞ்சநேயர் மீது இனையபெருமாள் எழுந்தருளினார். அப்போது ஸ்ரீராமமூர்த்தி யானவர் பூரித்ததோள்களை யுடையவரும், எ ற்கும் நிறைந்த புகழை யுடையவரும் அநிக சததோஷ முட்கொண்ட திருவுள்ளத்தை யு டையவருமாய், தேவர்களர்நிமித்தமாகப்பாற் கடலுக்கடைந்த வாலிபுத்திரகுடிய அங்கதன் தனது கையில்லுத்திக்கொண்டி வருகின்ற இ ற்திரஜித்துவின் தலையைக்கண்டு ராத்திரிகால சந்திரனிடத்தி லுண்டான களங்கத்தைப் போல எனக்குண்டான பழியானது போக மாட்டாதென்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தே ன். இப்படிப்பட்ட எனக்குத் தர்மதேவ தை திருபைசெய்தபடியினாலே இப்போது அந்தத்துன்பம் நீங்கிவிட்டேன். இதைக்காட் டிலும் செல்வம் வேறே பெறப்போகிறே னே? இனி எனக்கென்னருமை? தெற்கில் க டல் சூழும்படி லங்கையைக்காத்துக்கொண் டிருக்கின்ற அற்பத்திருட்டுப்பயலான ராவ ணன் பெற்றபிள்ளைஎன்னும்இந்திரஜித்துவை லக்ஷ்மணன்கொல்ல, அவனுடைய தலையை யெடுத்திக்கொண்டு நீ முன்னேவந்த படியி னாலே வேறு வானரபுவராஜ்யாதிபதியே? இனி தாஸ்தலையெடுத்துப் போனேன், சந்திரபதி யுமாபிவிட்டேன். தேவர்களெல்லாம் தலை யெடுக்கும்படியாகவும், சமுத்திரஞ்ஞுத்தி பூலோகத்தாலல்லாம் பிழைக்கும்படியாக வும், தேவேந்திரன் பெருமையடையும்படி யாகவும், வேதபுருஷன் விருத்தியடையும் படியாகவும்ஆச்சு, எப்போதுந் தேனதுனித் துக்கொண்டு வாடாமலிருக்கின்ற வெற்றிமா லையைபணிந்த வேறு அங்கதகுமாரா? தேவர் களையெல்லாஞ் ஜெயித்த இந்த இந்திரஜித்து வின் மாமிசமுள்ள தலையை நீகையில்லுத் துக் கிளையேஅப்பாஎன்றுசந்தோஷிங் கொண்டா டினார். முன்னே இனையபெருமாள்போனது முதற்கொண்டு புத்திமயங்கி எழுந்தருளியி ருக்கின்றவரும், அநிக மாயமே தன் ஸ்வ ரூபமாகக்கொண்டிருக்கின்ற இந்தராஜசனை சத்தியமே ஜெயஞ்செய்து தர்மமே ராஜிக்க வேண்டிமென்று விரதங்கொண்டிருக்கின்ற வருமாகிய ஸ்ரீரகுநந்தனர், தம்முடைய வர ளை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற பர தாடிவாசைப் போலப் பக்தி யுடையவரான இனைய பெருமாள் வருகின்ற விதத்தைக் கடைகித்தார். திருமீதி எழுந்தருளு கின்ற துஷ்ட இந்திரியங்களைத் தியஜித்தவ ராகிய

தமது திருத்தம்பியாரிமேல் வைத்த திருக்க ண்களாகிய தாமதாயி னிடத்தில் கண் ணிரானது தாராதானாயாவடித்தது. அந்த க்கண்ணிர் - அம்பின் கண்ணீரோ, அழுக்கண் ணீரோ, ஆதந்தபாஷ்பமோ, எலும்புகளெ ல்லாம்குருங்குவெளிப்பட்டுவருகிறருபாவாரி யோ, அதை இன்னதென்று நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறதற்கு யார்தரமாகும். அப்படி யெழுந்தருளி, ஸ்ரீசக்கரவர்த்தி திருக்குமாரர் திருவடித்தாமகானில்இனையபெருமாள் தம் முடையதிருக்கண்களில்வடிவிறநீரும்சந்தோ ஷமும், எக்களிப்பும், அதிகரிக்கும்படியாகத் தண்டனிட்டுச்செம்பட்டமயிரிக் கற்றைகளை யுடையதும், பிரகாசிக்கின்றவக்கிரத்தங்க ளா முற்றும்படியாகஉதட்டை மடித்துப்பிளந்த வாயை யுடையதுமான இந்திரஜித்துவி னு டையதலையை ஸ்ரீபாதகாணிக்கையாகச்சமர் ப்பித்தார். அப்போதுஸ்வாமியானவர்இனைய பெருமாள் தமது திருவடியில்வைத்த அந்த த்தலையைப் பார்ப்பார். தமது திருத்தம்பி யாருடைய வீரலக்ஷ்மீ எழுந்தருளியிருக் கின்ற திருத்தோள்களைக் கடைகிப்பார். எதி ரோ சேவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற வாயுபுத்தி ரகாக் கடைகிப்பார். இனையபெருமா ளு டைய திருக்கரத்திலிருக்கின்ற வில்லைக்கடா கிப்பார். தேவர்களானந்திக்கின்றதைக்கடா கிப்பார் இனையபெருமாள்இந்திரஜித்துவை ச்சம்ஹரித்த கொலையைத் திருவுள்ளத்தில் நினைப்பார். பிறகு மிகுந்த ஆதந்தத்தால் ஓ ன்றும்பேசாம லெழுந்தருளித் தமது திருவ டித்தாமகானில் தெண்டன் சமர்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்ற இனையபெருமாளுடைய திருமேனியில் கைத்த அம்புகளின் வழியா யொழுதுகின்ற ரகத்தங்கள் என்மேகத்தில்கெ ல்வானநிறங் கலந்தது போலவும், கருமானி க்கமலையின்மீது சூரியோதயமானதுபோல வும், தமது திருமேனியில் தோயும்படியாக வாரித்தழுவித் திருத்தம்பியாராகக் கடைகித் து, அப்பாதம்பிர்சொட்டாரத்தித்தட்டியிருக் கின்ற மத்தகஜங்களை திக்குகள்தோறுங்காவ ல்காக்கத்தக்கதாக ராஜ்யியாதிகாரஞ் செலு த்தும் ஜனமலஹாராஜர் தபோபலத்தாற் பெற்றெடுத்த சேதையும் இனி எவ்விடவத் து சேர்ந்ததுபோலச் சந்தோஷமடைந்தே ன். வாசனையோயிங்குடிய முலதாமகாபு பிப்பத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற பிரஹ் மாவிகுலே திருப்புகிசெப்பட்ட இந்தக்கு லோகத்திலே தம்பிடைபுடையவர்களுடைய க்கஞ்ச மாட்டார்க் கென்ற ஆப்தவாக்கியத்

எதநீயே நிருஷ்டார்த்தப் பதித்தினாய் என்று
நீருவாய்மலந்தருளி இனையபெருமார்திரு
தொலிங்கெட்டித் தூங்கியிருந்தஅம்பருத்தா
ணியை அவிழ்த்துநகித்திருத்தோனாயுமிரு
மாரிபயமுறைத்து அணிந்திருந்த கவசத்
தைத் தாய் பிணிப்பை விழிவித்துக் கழந்தி
யுத்தத்தில் அம்புகளதைத்ததலுண்டாயிரு
ந்த புண்ணைத் தமதுபிருத்தோள்களால் பல
தாம் ஒற்றி ஆறும்படிச் செய்து தமதுதிருந்
தம்பியாரருடைய திருமுகத்தைக்கடாகித்து
அப்பா! புருஷிஸகமோ! இப்போதுநீ அடை
ந்த இந்தவெற்றி உயிருலுமல்ல! மிகுந்த ப
லமுள்ள அனுமான்மன்னும் நாமதேயமுள்
ள தம்முடைய சிறைகளுமல்ல! வேறே
யெந்தத் தேவவரப்பிரசாதத்தினாலுமல்ல!
இந்த வி.ஷிஷுஸ்வான் சம்பாதித்ததாக்கும்,
என்று புஷிஷு சொல்லிவிடியிச் சந்தோஷ
மாக புரிச்சகவரத்தித் திருக்குமார லொழுந்
தருளி யிருந்தார்.

இந்திரஜித்துவதைப்படலம்
முத்திற்று.

இராவணன் சோகப்படலம்.

இப்படி யிருக்குஞ் சமயத்தில் ராக்ஷசத்
தூதர்கள் ரணசனேத்திலுள்ள ரத்தக்கடலைவரு
த்தமுற்றத் தாண்டியோடிச் சுறுத்த அன்றிற்
பெட்டைகளைப்போல ராக்ஷசன்யிரிகள் அவ
ரவர்கள் விட்டித் தெருமுற்றங்களில் கூட்டங்
கூட்டங்களாய் தின்று இன்றையோடு லங்கை
அழித்துபோய் விட்டதென்று அழுதுகொ
ண்டிருக்க ராவணனுடைய கொலுமண்டப
த்திற்குப்போய்த் தங்கள் வாயும் பல்லுகளு
ம், மனதும், தலத்தவந்தபாதங்களும், உயி
ரும் தங்கும்படி தின்று ஐயா! ராவணேஸ்
வா! உன்னுடைய குமாரன் இன்றைக்கு
இத்தப் பூமியை விட்டிச் சவர்க்கப் பிராப்தி
பெட்டிட்டான். என்று மிகுந்த பயத்தா
னே சொன்னான். அதைக்கேட்டுப் பக்கத்
தில திந்திரைத் தேவர்களும், மஹாரிஷிக
ளும், நாத்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த
ராமையர்வகி முதலான பேரிகளும், இன்
டியூத கொகம்முழித் துவிர்மெய்து தக்கத்
துடைய தாய்ப்பகலென ஒரு மோடி போனி
த்தக கொண்டார்கள். ராவணன் கண்களில்
நீரும் அக்கப் பந்தி பெரிட்டதக் கோப
வகொய்யி தம்மகையில் விரைபருவிக் கோத
கொண்டதுதவர்களை ஒரேய்க்காகவிசெய

தித்துவிட்டு இருபதுகைகளும் அலைகளைப்
போலச்சோர் துவிழும்படியாக ஒருபெரு
ஞ்சமுத்திரம்போல கீழேவிழ்ந்தான் அவன்
வாயினிடத்திலிருந்து பெருமுச்சப் புறப்ப
ட்டது. கண்களில் அக்கினிப்பொறிகள், இந்த
உலகத்தைச் சுட்டெரிக்கத்தக்க ஊழித்தியா
னது லோகமெல்லாம் பரவும்படிப் புறப்ப
ட்டதுபோலப் புறப்பட்டன. படங்களை யு
டைய ஆதிசேஷனும் அந்த ஆதிசேஷனால்
சுமக்கப்பட்ட பூமியும் நிலுபெயர்ந்து கிறு
குவென்றுசுழலும்படியாகத் தேவதைப்
புரட்டிப்புரட்டி விஷிக்கடலைப்போலக்கோ
லித்து இந்திரஜித்துவைக்கொன்று விட்டார்
களே என்று அக்கினிக்கொப்பாக அதிசேஷிண
மான கோபமும், பிள்ளையினிடத்தில் வைத்
திருந்த அன்பும், தோளும்படியாக இரு
பதுகண்களிலும், உருக்கினசெம்மப்போ
ல ரத்தக்கண்ணீர் ஸுற்றெழுத்தோடப் பற்களை
மலைகளும் பொடிப் பொடி யாகும்படி
நெறநெறவென்று சுடித்து - இடி இடித்தது
போலக் கைகளை மோதிப்பெரியமலையினிரு
ந்து கடல்தீர்புறப்பட்டதுபோலப்பத்துவா
யிலுமிருந்து சொள்ளுநீர் வடியத்தக்கதாக
ப்புலம்பத்தொடங்கினான்.

கவி.

மைந்தவோவெனும் மாமகனேயெனும் *
எந்தையோவெனும் மென்னுயிரோவெனும்*
முந்தினேனான தானுனெனேவெனும் ...*
வெந்தபுண்ணிடை வேப்பட்டவெம்மையா

[ன். (க)

புரந்தரன்பகை போயிற்றன்றோவெனும் *
அரந்தைவானவ ரார்த்தனரோவெனும் ...*
கரந்தைகுடியும் பாந்தகற்கள்வனும் ... *
நிரந்தரம்பகை நீர்க்கனரோவெனும். (உ)

நிறுபுகிய தேயியநங்கினார்... *
மாறுகுன்றோடு வேலைமறைந்தளார் ...*
ஊறுநங்கின ராயுவனத்தினோ ... *
டேறுமேற்புலாவலொன் னுமால். (ஈ)

வானமானமும் வானவரிட்டமும் ...*
போனபோன திகையிடம்புக்களர் *
தானமானவை சார்வெர்சாராவ ... *
தானமானுடர் வெவ்நிகொண்டோவெனும்.

கெட்டதுநர் கிளத்தினவாரொரு ...*
கட்டமானுடன் கொல்வென்காதலன் *
பட்டொழிந்தன னெயேனும்பல் முறை *
விட்டனழக்கு முறைக்குவெதுட்டமால். (ஊ)

எழுமிருக்கு மிணாக்குமிரக்கமுற் ... *
 தழுமரந்து மயர்க்கும்விபர்க்கும்போய் *
 விழும்விழிக்குந் கிடக்குந்தன்மேனியால் *
 உழுநிலத்தை யுருளும்புரளுமால். (௬)

ஐயனேயெனு மோர்தலையானினம் ... *
 செய்வெனையா சென்னுமங்கோர்சிரம் *
 கையனேனுனைக் காட்டிக்கொடுத்தநான் *
 உய்வெனேயென் னுணாக்குமங்கோர்சிரம்.

எழுவிந்கோல மெழுதியகைகளால் ... *
 தழுவிக்கொள்கலை யென்னுமங்கோர்தலை *
 உழுவைப்போத்தை யுழையுயிருண்பதே *
 செழுவிந்சேவக னேயெனுமோர்சிரம். (௮)

நீலங்காட்டிய கண்டனுதேமியும் ... *
 மேலுங்காட்டி லெறிந்தபடையெலாம் *
 தோலுங்காட்டத் துரந்தனைமீண்டநினை ... *
 ஓலங்காட்டிலை யோவெனுமோர்சிரம். (௧௦)

காகமாபி களத்திடைக்காண்பெனே ... *
 பாகசாதனன் மெளலியொயிம்பறித் *
 தோகைமாதவ ருச்சியில்லைத்ததின் ... *
 வாகைநாண்மல ரொன்னுமற்றோர்தலை. (௧௨)

சேலியந்த கணியக்கர்த்தேவிமார் ... *
 மேலினித்தவிந் கிற்பர்கொல்வீரநின் ... *
 கோலவிறகுரல் கேட்டுக்குலங்கித்தம் ... *
 தாலியைத்தொட லென்னுமற்றோர்தலை. (௧௪)

கூற்றமுன்னெதிர் வந்துயிர்கொள்வதோர் *
 உணற்றந்தானுடைத் தன்மெனையும்மொளித் *
 தேற்றவெவ்வுல குற்றனையெல்லையில் ... *
 ஆற்றலாயென் னழைக்குமங்கோர்தலை. (௧௬)

இன்னவாறழைத் தேங்குகின்றனெழுந் ... *
 துன்னுமாத்திரத் தோடினனுழிநான் ... *
 பொன்னின்வானன்னபோர்க்களம்புக்கனன் ... *
 நன்மகன்றன தாக்கையநாபுவான். (௧௮)

தேவோமுத லாகியசேவகர் ... *
 வரும்முட னேதொடர்ந்தேடுவர் ... *
 மூவகைப்பெ ருலகும்முறைமையும் ... *
 யாவதாகுமென் றெண்ணியிரங்குவார். (௨௦)

அழுதவாற்சில வன்பினர்போன்றடி ... *
 தொழுதவாற்சில தூங்கினவாற்சில ... *
 உழுதவாளைப் பிணம்புக்கொள்த்தவால் *
 கழுதுப்புள்ளு மரக்கணைக்காண்டலும். (௨௨)

சோடிசோடி குதினாயிற்சுட்டமும் ... *
 ஆடல்வென்றி யரக்கர்தமாக்கையும் ... *
 ஓடையானையுந் தேருருட்டினான் ... *
 நாடினான்மன் மகனுடனொளையம். (௨௪)

மெய்கடந்த விழிவழிநீருக ... *
 நெய்கடந்த கணல்புனாநெஞ்சினன் ... *
 மொய்கடந்த சிலையொயிழாரிமாச் ... *
 கைகிடந்தது கண்டனல்கண்களால். (௨௬)

பொங்குதோள்வளை யும்பொழிபுட்டிலோ *
 டங்கதங்களு மம்புமலங்கிட ... *
 வெங்களுக மெனப்பொலிகின்றதைச் ... *
 செங்கையாலெயித் தாண்சிரஞ்சேர்த்தினன்.

கற்றின்மார்பிற் றழுவுங்கழுத்தினில் ... *
 சுற்றுஞ்சென்னியிற் சூட்டுஞ்சுழல்களே *
 டொற்றுமோக்கு முருகுமுளைக்குமால் *
 முற்றுநாளில் விழிநெய்மூச்சினன். (௨௮)

கைகண்டான்பின் கருங்கடல்கண்டன்ன *
 மெய்கண்டானதன் மேல்விழுந்தானோ *
 பெய்கண்டானா யருவிப்பெருந்திரை ... *
 மொய்கொண்டார்திரை வேலைபெழுடவே.

அப்புமாரி யழுத்தியமார்பைத்தன் ... *
 அப்புமாரி யழுத்தியவாக்கையில் ... *
 அப்புமவாரி யனைக்குமரற்றுமால் ... *
 அப்புமாதுற்ற தியாவருந்திராரோ. (௨௯)

பறிக்குமார்பிற் பகழியைப்பன்முறை ... *
 முறிக்குமூர்ச்சிக்கு மோக்குமுயங்குமால் *
 எறிக்கும்வெங்கதி ரோயில்கேழையும் *
 கறிக்கும்வாயினிட் டெல்லெனக்காந்தவான்.

தேவோயி முனிவருஞ்சிரியோர் ... *
 எவோயி மிடமின்றிநின்றவர் ... *
 மூவோயி முலகொருமூன்றுடன் ... *
 போவதேகொல் முனிவெனும்பொம்மலான்.

கண்டிலன்றலை காத்தியமானுடர் ... *
 கொண்டிதந்தன ரொம்பதங்கொண்டவன் *
 புண்டிதந்தன நெஞ்சன்பொருமலன் ... *
 விண்டிதந்திட லிம்பியரத்தினன். (௩௧)

[வேறு.]

நிலையுமாதிரத்தநின்ற ... *
 யானையுநெற்றிக்கண்ணன் ... *
 மலையுமேயெளியவென்னன் ... *
 மறித்தகுமறித்தனமத்தன் ... *

தலையுமாருயிருங்கொண்டா ... *
 ரவருடனொயிந்தாங்கப்... ... *
 பரியணெனினின்றுமாவி ... ... *
 கமக்கல்மேல்போலும்போலாம். உரு

சரியுணவளவழகுதா ... ... *
 ரிந்திரனிருக்கையெல்லாம் ... *
 பொரியுணவுலகமுதன் தாம் ... ... *
 பொருவறப்புகழ்தேயிப்போலாம் *
 அரியுணவளவழகுமொளி ... ... *
 யிழந்தவெல்லமதையாக்கை ... *
 தரியுணக்கண்டேனாணி... ... *
 குறுமுணவுதற்குல்... ... (உரு)

புண்டொருபுகைமேற்புக்கென்... ... *
 புத்திரகுலம்போலார் ... *
 மகிழ்வாவிழித்தாழிந்தார்... ... *
 விதியிருவோயிம் ... ... *
 ஆயினகுலங்குமொளி... ... *
 மமாக்களத்தாருயின்னம் ... ... *
 மாண்புலரிவிழித்தாழிந்தார் ... *
 விராவணன்விராவணன்... (உரு)

சுந்தர்பிரபஞ்சித்த ... ... *
 ரகந்திதங்கனினிமார்கள் ... *
 சேந்தொருஞ் சொல்லினுருள் ... *
 தேவிபாதிருவிலாநார் ... *
 வந்ததற்புக்கணவழிதவென் ... ... *
 காட்டென்முருகுவிழிந்தால் *
 அந்தொருவரத்தவோதான் ... *
 சுந்தரபுமாடல்கொண்டேன். (உரு)

சேந்தொருஞ் சொந்தமுற்ற ... *
 விந்திரசேவகமேவ ... ... *
 திவந்தமுற்றத்திற்சே ... *
 சேந்தொருஞ் சொந்தத்திரால் ... *
 சேந்தொருஞ் சொந்தத்தக ... ... *
 கடனொருஞ் சொந்தத்தக ... *
 உருவொருஞ் சொந்தத்தக ... *
 சேந்தொருஞ் சொந்தத்தக... (உரு)

வசனம்.

வெந்தவனின் வெந்தவனின் போ
 லுதல் உருவபுடையவருள் அப்பா யின்
 னென்பு. இவருக்குமாருகெனப்பென!
 வந்தவன்! வந்தவன்! உருவபுடைய
 இவருக்குமாருகெனப்பென! வந்தவன்!
 வந்தவன்! வந்தவன்! உருவபுடைய
 இவருக்குமாருகெனப்பென! வந்தவன்!
 வந்தவன்! வந்தவன்! உருவபுடைய
 இவருக்குமாருகெனப்பென! வந்தவன்!
 வந்தவன்! வந்தவன்! உருவபுடைய
 இவருக்குமாருகெனப்பென! வந்தவன்!

ஆர்ப்பரித்தார்களோ? கரந்தம் புவைத்தரி
 த்த சுவமூர்த்தியும், பாற்கடலிற் பள்ளிகொ
 ன்பு ஒருவருக்கும் அகப்பட்டாம லொளித்
 துக்கொண்டிருக்கின்ற அந்த விஷ்ணுமூர்த்
 தியும், எப்போதுந் தங்களுக்குப் பகையா
 ளினெல்லாமல் இலிச் சுகப்பட்டார்களோ
 என்பான். விபூதிநயப் பூசிக்கொண்டிருக்கி
 ன்றவருள சங்கரனும், கையில் சக்கராயுதத்
 தை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றவருள விஷ்
 ணுவும் உனக்குப்பயந்து ஒடிப்போய் மலை
 யிலும், கடலிலு மொளித்துக்கொண்டிருந்
 தவர்கள் தங்களுக்கு உன்னுளுண்டாயிருந்த
 இக்கட்டுநீங்கினவர்களா யினி னிருஷ்பத்தின்
 மேலும், கருடன்மீது மேறிக்கொண்டு உல்
 லாசமாக உலாவவார்களல்லவா என்பான்.
 தேவவிமானமேறித் தேவகணங்களுெல்லாம்
 உனக்குப்பயந்து நானுதிக்கிலோடி யொளி
 த்துத் தங்கனிருப்பிடத்தில்வந்து சேராம லி
 ருந்தார்களே அப்படிப்பட்டவர்கள் இந்த
 அல்பமானமனிதர்களுடையவெற்றியினுலே
 யாமறுபடியும் தங்கள் யதாஸ்தானம்வந்து
 சேரும்படியாக தேரிட்ட தென்பான். இந்
 தப் புத்தியில்லாத அந்நபனாதர்கள் சொன்
 னபடியே துக்கப்பட்டிக்கொண்டிருந்தஒரு
 மனிதன் சொன்றதின லென் ஆசைக்குமா
 ரன்மாண்டழிந்தானே என்று பலதரமும்
 ஓ! இந்திரஜித்தே என்று கூப்பிட்டிக் கை
 யங்காது முதறிக்கொண்டு சோர்ந்து கிடப்
 பான். மறுபடி எழுந்திருப்பான். உட்காரு
 வான். ஒவென்றினாவான். இரக்கங்கொண்ட
 ருது புலம்புவான். மூர்ச்சைபோவான். உட
 ம்பெல்லாம் வெயர்வை யடைவான். ஒடிப்
 போய்ப் பூமியில் விழுவான். கண்ணாவிழிப்
 பான். அசையாமல்கிடப்பான். தன் தேஷ
 த்தாலே பூமியை கிளறுவான். கடகடவென்
 டு உருளுவான். மல்காந்து குப்புறுவான்.
 ஒருவாயால் என்னையனே பெண்பான். வே
 றொருவாயா இனி நான் ராஜாங்கமுஞ் செய்
 வேனெயென்பான். இவ்வேருவாயால் அப்
 பா வஞ்சகனாகிய நான் உயிப்பு பகையா
 ளிக்குக் காட்டிக்கொடுத்தவிட்டு நான் மாத்
 திரப் பிழைத்திருப்பேனென பெண்பான். ஒ
 ருவாயால் சந்தன கன்னார்களால் இந்திர
 மேருந் உருக்குத்தப்பித்தைப்போ விருத்த
 உன் உசகனிஞலே எண்ணிக்கடித் தழுவா
 மப்போய் விட்டாயே பெண்பான். மற்றொ
 ருவாயால் ஓய்புகிப்போன்ற உன்னையினா
 மாக்குடித் கொப்பான அத்தமனிதனும்
 வாக்குறதா? அப்பா தேர்த்த வில்லிர

னே யென்பான். ஒருவாயால் நில நிறத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற கண்டத்தை யுடையவனான கயிலாசபதியும், சக்கரதான விஷ்ணுவும், அபரிமிதமாக எறிந்த ஆபுதங்களை பெல்லாம் தோற்கடித்துத் தூத்தி விட்டாயே அப்படி தூத்தித் திரும்பிய நீ அவர்களுக்கு உன்னுடைய வீரகர்த்தவையை இனிக் காட்டமாட்டாயோ என்பான். ஒருவாயால் இந்திரனுடைய கிரீடத்தைப் பறித்த உன்விசயத்தைக்கண்டுசந்தோஷங்கொண்ட தபகிசோஷ்டிகள் உன்தலையில்மேல் வைத்த வெற்றிமாலையை இப்போது காகங்கள் ஆழிசென்ற யுத்தகளத்தில் காண்பேனோ என்பான். ஒருவாயால் அப்பாவிரசிகாமணியே! உன்னுடைய வில்லின் குணத்தொனியைக்கேட்டு நடுங்கிய யக்ஷர்கள் தங்கள் பெண்ணாதிமார்கள் தங்கள் தாலியைக் கையில் பிடித்துக்கொள்ளுவதை யினி நீங்கிவிடுவார்களோ என்பான். ஒருவாயால் அப்பா இந்திரஜித்தே! யமனும் உன்னெதிரெவந்து உன்னுயிரைக் கைப்பற்றும்படியான வல்லமையுடையவனல்லவே யின்னை யெனக்கு ஒளிப்புக்காட்டிக்கொண்டு உனக்கு விருப்பமான எந்தலோகத்தில்போய் மறைந்திருக்கின்றாய் அளவில்லாத பலமுடையவனான இந்திரஜித்தே வா வா என்றழைப்பான். இந்தப்பிரகாரமாக ராவணன் தன்புத்திரனைக் கூவிக்கொண்ட அழுது எழுந்திருந்து நினைக்கிறதற்குள்ளாக ஓடி, தன் னரும்புத்திரனாகிய இந்திரஜித்துவின் தேஷுத்தைத் தேடும்படியாக ஊழிக்காலத்தில் பொன்னிறமாயிருக்கின்ற ஆகாசத்துக்கொப்பான ரணக்களத்தை வந்துசேர்ந்தான். தேவர்கள்முதலாகிய தன்னுடைய கிங்கரர்களும் மற்றெல்லோரும் ஐயோ! இத்தமூன்றலோகங்களும், அவைகளின் முறைமைகளும், எவ்விதமாய்ப் போகுமோ என்று நினைத்துப் பரிதபித்தவர்களாய்க் கூடத் தொடர்ந்து வந்தார்கள். இப்படியாவணன் ரணக்களத்திற்கு வந்ததைக்கண்ட மாத்திரத்தில் அங்குப் பிணங்களைத் திண்கிறதற்குவந்திருந்தபேய்களும், பக்ஷ்களும், அன்புடைய சினைகளைப்போலச் சில அழுததுகள். சில ராவணன்பாதத்தில் வீழ்ந்து வெகு பரிதாபங் கொண்டவைபோப்போலத் தொழுதுகள். சிலபேய்கள்துன்பத்தால் சோம்பினதுகள். சிலபேய்கள் பயத்தால், யானைப் பிணங்களுக்குள்ளே புருந்து ஒளித்துக்கொண்டதுகள். வந்த ராவணன் கோழிகாடி குட்டையிணக்கூட்டங்களையும், யுத்த வெற்

றியாளர்களாகிய சாக்ஷசக்தருடைய மிணங்கியையும், முஷ்படாமணிந்த யானைகளையும், முறித்து விழுந்திருக்கின்ற தேர்களையும், புரட்டிப்புரட்டி நாள் முழுவதும் தன் குமாரனுடைய தேஷுத்தைத் தேடிப்பார்த்து, அசத்தியதோக்கமுள்ள கண்ணில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோட நெய்விட்டுடொடிகின்ற அக்கினியைப்போலக் கொதிக்கின்ற மனதுடனே அதிகபலமுள்ள வெற்றிலில்லைப் பிடித்தபடியே இந்திரஜித்துவின் வல்லமையுள்ள கை அறுந்துகிடக்கின்றதைத் தல்கண்ணாக்கண்டி, பெரியபாருவலயமும், அம்புகளைப்பொழிக்கின்ற விரற்புட்டிலும், தோள் அலங்காரத்துடனே தைத்த அம்புகள் பிரகாசிக்க, அக்கினிமயமான கண்களையுடைய காரீக்கோடக சரீரம்போலக் கிடக்கின்ற அந்தக்கையைத் தன் செவந்தகையால் தூக்கித் தன் தலையில்மேல் வைத்துக்கொண்டு, ஊழிகாலச் சண்டமாருதத்தைப்போலப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு அந்தக் கையை மலையை யொத்தத் தன்மார்பில் சேர்த்து அணைப்பான். கழுத்திலவைத்துச் சூழ்ந்துகொள்ளுவான். மறுபடியுந் தல்தலையில் அணிந்து கொள்ளுவான். எழுவசின்ற கண்ணி லொற்றிக் கொள்ளுவான். முகர்ந்து மனமுருருவான். பிறகு துக்கிப்பான். கையைப் பார்த்த பிறகு கறுத்தலலைப் பார்த்ததுபோல இந்திரஜித்துவின் தேஷுத்தைக்கண்டு கண்ணீரருவித் திணைகள் சழுத்திரத்தைக் கவிந்துமூடும்படியாக அந்தப் பிணத்தின்மேல் விழுந்து, லக்ஷ்மணருடைய பாணவருஷங்களால் மூடப்பட்டிருக்கின்ற இந்திரஜித்துவின் மார்பை ராவணன் கண்ணீரால் நிறைந்திருக்கின்ற தன்னுடைய உடம்பில் ஒற்றிக்கொள்ளுவான். வாரி அணைத்துக்கொள்ளுவான். ஒவென்று அலறுவான். வீரசிகோஷ்டருகிய அந்த லங்காதிபதி யுற்ற புத்திரசோகத்தை இந்த லோகத்தில் வேறொருவரும் அடையவில்லை. இந்திரஜித்துவின் மார்பில் தைத்திருக்கின்ற பாணங்களைப் பலதரமாகப் பறித்து அவைகளைத் துண்டு துண்டாக முறித்தெறிவான். மூர்ச்சையாப்போவான். மோத்த பார்ப்பான். தேஷுத்தோடுசேர்த்து அணைப்பான். த்வானிக்கின்ற சூரியனுடனே சப்தலோகங்களையும் வாயில்போட்டு மென்று விடுகிறேனென்று சொல்லிச்சொல்லிக்கொடுப்பான். திடமில்லாமல் ஆகாசமெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்ற தேவர்களுடனேயும், நீக்ளுடனேயும், உயர்ந்தவர்களான மற்ற யாவர்க

ஞானேயும், மும்மூர்த்திகளுடனேயும், இந்
தமும், ஹலோகங்களுடனேயும், கோபம், ஆறு
வாழ்வு என். ஹசொல், ஹிங் கோபமுள்ளவனாகி
தித்திரஜித் துவின் தலையைக் காணாமல் மிகுந்த
கோபங்கொண்டி அம்மணிதர்கள் தலையைக்
கொண்டி போய்விட்டார்கள். என்னுதிர்மாணி
திதுக்கொண்டி மனதுபுண்பட்ட வியசனமு
டையவனாகி ஆகாசமும், வெடிபும்படியாக
ஒவ்வொன்று அலறியழுது, அடித்திக்குகளிலும்,
நிலைத்தமிழ்ந்த திக்கெலங்களும்த், தெற்றிக்கண்
னதுடைய உயிலாசமலையும், என்னால் தோ
ற்றப் போவதற்கு அலக்கியமா யிருந்தது
கொண்டி தாமிலுறப்பதற்குமுன் இறந்தன்
யின்னாயினுடைய தலையையும், அருமையான
வயினையும், கொண்டி போன அந்தமணிதர்கள்
தேஹத்தினுடனே தலையும் உயிருமுடையவர்க
ளாயிருக்கையுமுடையனாகிய நான் இன்றையவ
னாயினும், ஒலியைப் பொய்யாய்ச் சுமந்து
கொண்டிருக்கின்றேன் போலிருக்கின்றது. அ
னாபுரியை நெருப்புவதத்தெரிந்து இந்திர
பட்டணத்தைப் பொருக்கெழுந்து போரு
ம்படித் தூத்தியடித்து, மூன்றுலோகங்களை
பம், என் ஒரு குடையிலிட்டு ஆண்டி கொண்
டுவந்த நான், வண்டிகள் தேனண்ணம்படி
யான வெற்றிமாலையை யணிந்த முடியினையு
டைய தலையையிழந்த என்யின்னாயினுடைய
தேஹத்தை தரிசுநீட்டி னும்படிக்கண்டேன்.
நானுண்ணு முண்ணவக்காட்டிலும், பிறொச்
சிக்கலையத்தேடிக்கொண்டி போய்த் தின்னு
கின்ற நாயினுணவு தல்லதாயிருக்குமல்லவா?
ஒருபனையானியின்மேல் பெருங்கூட்டங் கூ
டிக்கொண்டி என்யின்னாயுடனே கூடப்போ
ன வீரர்கள் ஒருவராவது மீளாமல் எல்லா
ரும் மாண்டுபோனார்கள். பகைவர்கள் பகை
த்தல்மாமலக்ஷணமணர்களென்கின்ற இரண்டு
தலகிணம், அவர்களுக்குப் படைபாக வந்
த குடிக்குகனும், ஆனவர்களுக்குள்ளேயொ
ருவராவது ஈணக்களத்தில் மாணமாக வில்லை
போ! இனி ராவணனுடைய வெற்றிப்பிரதாப
வென்று முண்டாயிருக்கின்றதாய் நினைக்கலா
மோ அப்பா இந்திரஜித்தே கந்தப்பயஸ்திரீ
கனென்னை! பகைவந்திரிகனென்னை! கித்தஸ்திரீ
கனென்னை! ராக்கசஸ்திரிகனென்னை! கிளிகள்,
தாணவாப்பிப்புட்களை யொத்த செருக்கையு
டைய மிகுந்த அழகுநீயவர்களை உன்
சொந்த தேவிமாரகனென்னை! இவர்களை
வாய்வந்து எவ்வகையான தாயகங்களை
கவென்றிப்பென்று, என்னென்னவந்த விந்
த்தபோது மயமையும் வெற்றிக்கொண்டிருக்

கிற நான் உங்கள்புருஷனை யமன், கொண்டு
போய்விட்டானென்று அவர்களோடுகூட அ
லறியழுவேனோ! மஹாவெற்றிப்பிரதாப சா
லியான இந்திரனுடைய செல்வத்தை நான்
டையவேண்டிமென்றுகோபங்கொண்டபடி
யே என்னினவை நிறைவேற்றிக்கொண்டிரு
ந்த நான் சீதையென்கின்ற வொருபெண்
னின் ஆசையால் எனக்கு நீ செய்யவேண்டி
யதாயிருந்த கடமைகளை நீ முன்னிறத்தபடி
யால் உனக்குநானே அழுது செய்யும்படி
யானேனே! என்னைப்பார்க்கினும் ஹீனர்க
ளாக இந்தலோகத்தில் வேறே யொருவருமி
ருக்கின்றார்களா என்று இவைமுதலாகிய ப
ல துக்கவார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு
அப்பா இந்திரஜித்தேயென்று கூவி இளைந்
து அழுது மிகுந்த ஆசையுடனே இந்திரஜி
த்துவின் தேஹத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு ரா
க்கசஸ்திரிகளெல்லாரும் புலம்பிப் புரண்ட
முதுகொண்டிவரத் தன்னுடைய சொரீனா
லங்கார நகரத்தைச்சேர்ந்தான்.

அப்படி ராவணன் போனதைக் கண்டவர்
கள் புலம்பி அலறுகிற ஓசையானது தசதி
சைகளிலும்போய் முட்டினது. இந்திரஜித்
துவின் தேஹத்தைக்கண்ட ராக்கச ஸ்திரிக
ளில் துக்கத்தைச் சூழிக்கமாட்டாமல், குறா
கிருத்தியத்தைபுடைய ராக்கசகுலத்தி னியற்
கையின்படியே சிலர்-தங்கண்களைப் பிடுங்கி
க்கொண்டார்கள். சிலர் - தங்கள் கழுத்தினே
அறுத்துக்கொண்டார்கள். சிலர் - தங்கள்மா
ர்வைப்பிளந்து ஈரலப்பிடுங்கி யெறிந்தார்
கள். சிலர் - தங்கள் நாவை உயிருடனே பிடு
ங்கிக்கொண்டார்கள். அஷ்ட திக்குகளையும்,
வெற்றிகொண்ட புத்திரனுடைய கிரீடத்து
டனே தலை நீங்கின முண்டத்தை ராவணன்
எடுத்திக்கொண்டு போகக்கண்ட ராக்கசர்க
ளெல்லாம் சமுத்திரத்துக் கொப்பாகத் தங்க
ள் கண்களிலிருந்து ஒழுக்கிவருகின்ற அன்பின்
கண்ணீர் வெள்ளமானது பலவழியிலு மோ
டிக்கடலில்போய் விழுந்தது. இந்திரஜித்
துக்குப் பிராணபதமாயிருந்த ராக்கசஸ்திரிகள்
முதலான பெண்காதிமாரிகள் கூட்டமாகக்
கூடிக்கொண்டு தலையின்மேல் கைகளை வைத்
துக்கொண்டு கித்திரங்களைப்போல வீழ்ந்து
புரண்டிருக்கின்ற ராஜமாஸிகையில் கத்திநீர்
சொரிகின்ற கண்களை புடையவனாய் ராவண
ன்போய்ச்சேர்ந்தான். அப்போது மயங்கு
மாரத்தியும் இந்திரஜித்துவின் தாயுமான, மண்
டோதரியானவன் கறுத்த அனகபாரமானது
அவிழ்ந்து குதிக்காலில்விழுந்துபுரளத் தாம

பாப்புவால் தென்னங்குரும்பையை யுடை
ப்பதுபோலத்தன்னைகளால் முலைகளின்மீது
அறைந்து கொண்டு ஆபரணங்களை பெல்
லாம் சுமக்கின்றபடியினாலே அகன்ற அல்கு
லேயல்லாமல் இடையுங்கொஞ்சமுண்டோ
வென்று நினைக்கும்படியாகத் தள்ளாடித்
லைமேலே கையை வைத்துக்கொண்டு நெரு
ப்பைமதிப்பதுபோல அடிபெயர்த்து வை
த்துப் பிள்ளைமேலுண்டாகிய ஆகையினாலே
வேடன் அம்புபட்டு உயிர்சோர்ந்து மலையி
ன்மீது மயிலானது வீழ்ந்ததுபோல இந்நிர
லித்துவின்மேல் சோர்ந்துவீழ்ந்து சுவாசம்
விடாமல் அறிவுநுகுவிந்து உயிரிழந்து போ
னானோ என்று சொல்லும்படியாகத் தேறு
ம் அகையாமலும், ஒன்றும் பேசாமலும்,
துக்கியாமலும், வெகுநேரபரியந்தம் அழா
மலுமிருந்து பிறகுமெல்லமெல்லச் சோர்வு
நீங்கி அறிவடைந்து வாயைத்திறந்து அலறிப்
புலம்பத்தொடங்கினான்.

கவி.

கலையினுற்றிங்கன்போல ... *
வளர்கின்றகாலத்தேயுன் ... *
சிலையினுலர்நையவெல்லக் ... *
காண்பதோர்தவமுஞ்செய்தேன் ... *
தலையிலாவாக்கைகாண ... *
வெத்தவஞ்செய்தேனந்தோ ... *
நிலையிலாவாழ்வையின்ன ... *
நினைவெனோநினைவிலாதேன். (க)

ஐயனையழகனெயென் ... *
னரும்பெறவழதேயாழிக் ... *
கையனெமழுவனெயென்... *
றவர்வலிகடந்தகால ... *
மொய்யனெமுளரியன்ன ... *
நின்றுகங்கண்டிலாதேன் ... *
உய்வெனோவுகமுன்றுக் ... *
கொருவனெசெருவலோனே... (உ)

தாளரிச்சதங்கையார்ப்பத் ... *
தவழ்கின்றபருவத்தேயும் ... *
நாளணியணிந்துமேவ ... *
நடக்கின்றபருவத்தேயும் ... *
வாளரிக்கண்ணினார்கள் ... *
வாழ்த்திடமறுகினேகி ... *
மீளரும்வினாயாட்டின்னங் ... *
காண்பெனோவிதியிலாதேன். (ங)

அம்புலியம்மவாவென் ... *
றழைத்தலுமவிர்வெண்டிங்கள் ... *

இம்பர்வந்தானையஞ்ச ... *
லெனவிருகத்திலேந்தி ... *
வம்புதுமறுவைப்பற்றி ... *
முயலெனவாங்கும்வண்ணம் ... *
எம்பெருங்களிறேகாண ... *
வேசற்றெனெழுந்திராயே... (ச)

இயக்கியரக்கிமார்கள் ... *
விஞ்சையோழைமாதர் ... *
முயற்கதைபயிலாத்திங்கண் ... *
முகத்தியர்முருகநின்னை ... *
மயக்கியமுயக்கத்தனான ... *
மலரணையமரிமீதே... *
அயர்த்தனையுறங்குவாயே ... *
யமர்பொருதலகினுயோ. ... (சு)

முக்கனாள்முதலினோனா ... *
யுலகொருமுன்றினோமும் ... *
புக்கபோடொல்லாம்வென்று ... *
நின்றவென்புதல்வன்போலாம் ... *
மக்களினொருவன்கொல்ல ... *
மாள்பவன்வானமேரு ... *
உக்கிடவனுவொன்றோடி ... *
புதைத்ததுபோலுமம்மா. ... (சு)

பஞ்செரியுற்றதென்ன ... *
வரக்கீர்தம்பரவையெல்லாம் ... *
வெஞ்சினமனிசன்கொல்ல ... *
விளிந்ததேமிண்டதில்லை ... *
அஞ்சினேனஞ்சினேனச் ... *
சீதையென்றமுதாற்செய்த ... *
நஞ்சினாலிலங்கையெந்த ... *
னையித்தகையனன்றோ. ... (ஊ)

வசனம்.

சாஸ்திரங்களில் சந்திரனாக் கொப்பாக நி
வளர்கின்றகாலத்திலே அப்பா மகனே! உன்
வில்லினாலேஇந்நிரனைஜெயிக்கப்பார்க்கும்ப
டித் தவஞ்செய்திருந்த நான்,உன்னைத் தலையி
ல்லாத முண்டமாகப் பார்க்கும்படி என்ன
கெட்ட தவஞ்செய்தேனோ? ஐயோ! நினைவு
கெட்ட நான் நிலையிலாத இந்த உயிர்வாழ்க்
கையை இன்னமும் ஆகைப்படுவேனோ? அ
ப்பா என்னையா! அதிக சுந்தரவானே! பெ
றுதற்கரிய தேவாயிர்தம் போன்றவனே! கை
யில் சக்கரத்தைத்தரித்தவிஃகுறவையும்,மழு
வாயுத்தையுடைய சிவனையும், தோற்கடித்த
யமனுக்குச்சமமான வல்லவனே! இந்தமுன்
றுலோகத்திற்கும் ஒருவீர சிகாமணியே! ம
ஹாவீரனே! உன்னுடைய தாமரைமலர்

பொன்ற நிரூபணத்தைக் காணாத நாளும் பி
 ளையிடுபடுவோ! கால் தண்டை சபித்தும்ப
 டியாக நீதவந்தி, வினாயாடின குழந்தைப்
 பருவத்திலும், தாதுக்கொருமேலியாய் அ
 வந்தவந்தக் கொண்டு நடந்து வினாயாடின
 பருவத்திலும், வானோப்போ லரிபாடந்த க
 லையோடியாய் தாதிமார்க்கள் வாழ்த்தும்படி
 யாகத் தெருவேபோய் ஒருவரும் வினாயா
 டாத வினாயாட்டாடின உன் வினாயாட்டை
 விடுகெட்டபாவியான தாய் மறுபடியும் பா
 ரிசாப்போடுகிறோ! நீ குழந்தையில் அம்
 பங்கியே நும்மேலாவென்று அனுமதித்தாதி
 தாய் உன்விடத்திற்குப் பயந்து கொண்டு
 வந்த சந்திரசாய் பயப்படாதே பயப்படா
 தோமென்று இரண்டி கையிலுதும் அவனைப்
 பற்றிப் பிடித்து அவனைக்குத் தோஷமாயிரு
 த்த மறுமைய முயலென்று பந்திப்பிடுங்கின
 அந்தவல்லமையை யுடைய எப்பெரிய யா
 நையே! உன்மேதாய் வையனில்லையப்பா எழு
 ந்திருந்த வாக்கடவாய். யகஸ்திரிகள், ரா
 கஸ்திரிகள், அத்தியாதாஸ்திரிகளாகிய மு
 யர்களையிலாத சந்திரனாக்கொப்பான மு
 கந்தையுடையவர்கள், யுவனாயிருக்கின்ற உன்
 லோமோகப்படுத்தித் தாயோகஞ்செய்ததின
 லெட்டிபசையன்தின்மீது அயர்ந்தா தித்தினா
 செய்தத நீயுக்கஞ்செய்த அலுத்தப்போன
 யோ டுப்பா! பருவகண்களையுடைய சிவ
 லத்தவைய பேர்க்களையும், மூன்று லோகத்
 தாயையும் வந்த புத்தத்திலுஞ்செயித்த வெ
 திப்பெய்திருந்த எண்பதல்லு! ஒரு சிறும
 லத்தனவே கோமலப்பட்டுப்போனாடுது,
 அகல்கந்த அகாலிய மேருமலையைதொது
 கிப்போமெப்படி ஒரு அணுவானது விழு
 ந்து போனதுபோ விருக்கின்றதே! பஞ்
 சங்கடத்தின் அனற்போரி விழுந்ததுபோ
 ல சாகசங்கடம் யெல்லாம் ஒருமனிதன்
 கோமலத்தோலில் ஒருவராவது தப்பாமல்
 மாயிப்போனானே! எனக்குப் பயமாயி
 டுக்கின்றது, பயமாயிருக்கின்றது, சிதை
 போன்ற தோஷவந்த கழுந்தல் சிருஷ்
 டுத்திருக்கின்ற விவித்தினுலே வக்கேஸ்வர
 ளுடைய - தலையிடு உன்மேல் போனவே
 மாயப்போய்நான் அல்லவா! மகனே
 துதிப்படுத்திச் செய்கவிலுதுது கோண்டி
 குருத்திப்பது சாடனன் வெரு கோயல்
 கோயல் சன் பததகனக்கு மாணத்தை
 தகைது வரமாயுததா தந்தக் கைதகைல்
 உன் அந்தப்பெருப்பாடையமே! கமன
 தெயுடைய உருக்கையை கெடக்கூடா

ளாயுதத்தினுலே கொன்று நாசமாக்கி விடுபி
 றேனென்று ஒடினான். அப்படி யோடுகின்ற
 சாவணனை மகோதரன்பார்த்து ஒகோ பெரி
 யபுரியைத் தலைமேல் சுமந்து கொள்ளுகின்ற
 குனையென்று எண்ணித் தன்மனதைத்தைரி
 யப்படுத்திக்கொண்டு அவன் கிட்டப்போய்
 அவன் காலில் வீழ்ந்து வணங்கி ஐயா! பிர
 தாப லங்கேஸ்வரா! வெருகாஸமாய்ச் சம்
 பாதித்த உன்னுடைய பெருமைக்கு இப்
 போது கெடுதி நேரும்படிச் செய்ய யத்த
 னித்தாய் இதென்னகாரியம் என்றுசெலுத்தி
 னாகச் சொல்லத்தொடங்கினான்.
 ஐயா! எல்லாபுத்தத்திலும், ஜெயம்பெற்
 றாக் கீர்த்தியை அடைந்த நீ பிருதிவு- அப்பு-
 தேவு- வாயு- ஆகாசமென்கின்ற பஞ்சபூதங்
 கள் உள்ளவனாயிலும், ஒழியாத பெரியபழி
 யைக் கைக்கொள்ளவா புறப்பட்டாய், கால
 கேயர்களுடைய தலைகளையும், திக்கெஜங்க
 ளையும், கயிலாசமலையையும், சின்னபின்ன
 ப்பட வீசின வெற்றிவாளாயுதத்தை, கொடி
 லையொத்த இடையையும், செவந்தவாயையு
 டைய இனமையழகுமாறுத ஸ்திரீயின்மேல்
 பிரயோகித்தால் அந்தத் தெய்வத்தன்மையு
 ள்ள வாளாயுதமானது வெட்கத்தால் ஸூனா
 மடிந்து போகுமேயல்லாமல் அவருடைய
 ஆயிரையவாங்குமா! ஸ்திரீஜாதியாகியும் தவப்
 பெண்ணாகிய பிருத்தகின்றவனைக் கோபித்துக்
 கொஞ்சமுங் கூச்சமில்லாமல் வாளாயுதத்
 தால்கொன்று, இப்போதுபலவீனானான்
 மேலும் அவன் ராகுசகுலத்தில் பிறந்தவனா
 னபடியினுலே அதற்குத்தகுந்தபடி புத்தியி
 ல்லாமற் செய்தானென்று கங்கையென்கிற
 பெண்ணைத்தனியில்வைத்திருக்கின்றசிலனும்
 விஷினும், தாமதாபுஷ்பத்தை ஆசனமாக
 ளுடைய பிரஹ்மதேவனும், கைகொட்டிக்
 கொண்டு கிரிப்பார்களை! ஸ்திரீகளைக்கொல்
 வது பூலோகத்தி லுள்ளவர்களுடைய இயற்
 கையுமல்ல தேவலோகத்திலுள்ளவர்களுடை
 ய ஸ்வபாவமுமல்ல! மற்ற எந்தலோகத்தாரு
 டரும் ஒத்தகாரியமல்ல! பெரியோர்களுடை
 ய தனமமெல்லலமோவென்றால் பூப்படி
 க்குமல்ல! புலஸ்த்யப் பிரஹ்ம வயிசத்திற்
 பிறத்த ஹே புண்ணியசெனான சாவணேஸ்
 வரா! விரவாஸ்களுக்கும் இதுதகுதியல்லாத
 காரியமாச்சே! இப்படிக்கிருக்க எந்தாளும்
 நீட்ட-திருக்கின்ற பழியைத் தேடிக்கொள்ள
 உண்புத்திமயக்கிப் போனாயே! இன்னுந்
 திருத்தித்தகையவாருலேவெட்டிப்போ
 டு ராமனாக்செயித்தவிட்டுமறுபடியும்வந்

கைக்குவந்து அக்கப்பட்டுக்கொண் டிருப்பாயோ! அதுவுமல்லாமல் அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களே, சீதைமான்ரிபோனார் இனிதாம் உண்டை செய்வதினால்காரியமென்னவென்று போய்விடீவார்கள் அப்போது உன்னால் அவர்களை நெய்யிக்க முடியவில்லை பென்று சொல்லுவார்கள் அதுவீரவாக்கியமாகுமோ! என்று சொன்னால் இப்படிமகோதரன் சொன்னதைக்கேட்டு ராவணன் ஒங்கினவாளைப்பூயியிலெறித்துவிட்டுத் திரும்பித் தம்பிள்ளையைப்பகைவர்கள் கொன்றபுழிக்காக அந்தப்பகைவர்களுடைய தலைகளைக்கொண்டல்லாமல் திரும்பிவரமாட்டேன். இந்தமுண்டமான தேஹத்தைத் தைலதோணியில் போட்டு வைப்புகொன்றுறியமித்தான். அந்தப் பிரகாரமாகவே அவர்கள் இந்திரஜித்தினித்தேஹத்தை வாசனைத் தயில தோணியில் வளர்த்திவைத்தார்கள். அப்போது ராவணன் சேனைகளையழைத்துக்கொண்டு வரும்படி நியமித்தபிரகாரம்போன தாதர்கள் நாலுதிக்கிலும்போய் அங்குள்ளராகுசர்களைபெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டுவந்து ராவணன்பாதத்தில் வீழ்ந்து ஸ்வாமி நங்கள் அழைத்துக்கொண்டுவந்த சேனைகளுக்கு இந்த லங்காபட்டணத்திலிடமில்லையே! இனி யுத்தரவுப்படி நடந்துகொள்ளுகிறோ மென்றார்கள்.

இராவணன் சோகப்படலம்
முற்றிற்று.

படைகாட்டுப்படலம்.

அப்படித் தாதர்சொன்னதைக்கேட்ட ராவணன் மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு எழுந்திருந்து வந்த சேனைகள் எங்கேயிருக்கின்ற தென்று கேட்டான். அப்போது அந்தத் தாதர்கள் இரண்டுகையையுங் கூப்பிக்கொண்பி ஐயா, இன்ன இடத்திலிருக்கின்றதென்று ஒரு இடத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடுமோ! சப்த சாகசங்களும் ஊழிகாலத்திலல்லோகங்களெல்லாம் வந்துவளைந்துகொண்டதுபோல வந்திருக்கின்றசேனைக்கு இந்த லோகமே போதா தென்றார்கள். பூயியில் மிதித்து நடக்கின்ற சேனையினால் எழுப்பிய பெருந்தாவி நெருங்கிப்படியினாலே ஆகாமாக்கமாய் ஏறி மேலும்மேலுமாகக் கற்பமுடியின் காளமேகத்தைப்போலக் கண்ணால் பார்க்கவு முடியாமல் லங்காபட்டணத்தை

நோக்கி வெருச்சேனகள் வந்தனகள். வஞ்சிவறவார் களைவிதிர்க்கின்றதினாலே மேகத்தரளெல்லாம் ஒடிவிட்டன. அவர்களுடைய பேரிகை முழக்கத்தைக்கேட்டு இடியும், அதனோடு நேனொத்தச்சுத்திக்கமாட்டாது. திட்டின ஆயுதங்களும், குதிரைகளும், யானைகளும், தேர்களும் போளும்போது கடல்களெல்லாம் கொதித்து மேலெழுப்பிவிடமேயானால் அதற்குச்சமானம் வேறொருதகச்சொல்லலாம், இந்தமுலபலச்சேனைகள் நடந்து போகின்ற பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் லோகங்களெல்லாம் ஒன்றுடைய ஒன்றுமுட்டி ஒதுங்கிவிட்டனகள். மேலுலகத்தில் சந்திரனும், நகைத்திரங்களும், தத்தம் நிலைமையை நீங்கிவிட்டனகள். சூரியனும் தான் முன்னம்போகின்ற பழையவழியைவிட்டுப் பயந்து விலகிப்போய்விட்டான். ஆகாசத்தையளாவின் மேருமலையைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற கோபுரங்களையுடைய லங்கையின் நாலுவாசலுக்குள்ளுழைவதற்காக இந்தப் பூலோகமும் பொறுக்கமாட்டா தென்று சொல்லும்படியாக நடக்கின்ற சேனையானது, யமனுவன் கருங்கடலை வேறேரிடத்தில் சேர்த்துவைப்பதற்குச் சமானமாகஇருந்தது. இந்தச்சேனை நெருக்கமாயிருக்கின்ற லங்கைக் கோட்டைவாசலில்வழியாக நுழையவேண்டியமானால் அநேகநாள் செல்லவேண்டியவரும் என்று அந்த லங்கையின் மதிலிலிமிதேறி எல்லாஅண்டங்களினு மிருக்கின்ற மேகங்களெல்லாம் ஒருமிக்கக் கலந்ததுபோல லங்காபட்டணத்துக்குள்ளே பிரவேசிக்க யத்தனித்தது. அப்படி சேனைகள் லங்கையை நோக்கி வரும்போது ராவணேஸ்வரன் அந்தச் சப்தசாகசங்களையும், ஒரோகாலத்தில் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசையுற்ற அறிவினைப்போலச் சேனையை ஒரோதடவையில் இவ்வளவென்று பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையினாலே அவன்காரமான ஒருபெரிய கோபுரத்தின்கீழேவந்தின்று. அப்போது ஒருதிக்கிலிருந்து மற்றொருதிசையைநோக்கிச் சமுத்திரஜலம் போவதையொத்த சேனையை வேதவேதாந்தார்த்தத்தை ஒருமிக்க விளித்துப் போதிக்கின்றவர்களைப்போலத் தூதுவர்கள் ராவணனுக்கு அணியணியாகப் பலதரமாய்க்காட்டி, இன்னதில்ல தென்று சொல்வதொடங்கினார்கள். ஐயா, ராவணேஸ்வரா! இதோவருகின்றார்களே இவர்கள் சாகசவீரத்தில வாய்க்கின்றவர்கள். தானவர்கள் சேத்தயாகத்தில பிறந்தவர்கள். தேவர்களை யெல்

லாம் ஒருமிக்கத் தோற்றோடுப்படி அடித்த
வர்கள். மாயங்கு முத்தம்மையானவர்கள்.
மேகமண்டலத்தை அளாவிய தேவதை
புடைபவர்கள். ஐயா, அதிவீரவானே! இவர்
கள் குசத்தீபத்தில் வசிக்கின்றவர்கள். கொ
லைய விலக்கி யமனாக்குப் பரிபிதபயம், சி
ருத்தியை விருத்திபண்ணிப் பிரஹ்மமாவும்
குப் பலத்தையும், உண்டாக்கினவர்கள். எப்
போதுத் தேவலோகவாசிகளான தேவர்கள்
தங்கள் தீர்த்தியையும், ஐயவரிபத்தையும்,
இருப்பிடத்தையும், இழந்தபோனது இவர்
களாலேதான். வெற்றியே இவர்களுக் கியற்
கையானதொழியாயிருக்கின்றது. ஸ்ரே ராவ
ணேவரா! இவர்கள் சாஸ்திரத்தீபத்தில்
வசிக்கின்றவர்கள். இமையாதேத்திரத்தை யு
டையதேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரனா
டைய பொன்னுலகத்தை அழியும்படி யடித்
தவர்கள். சந்திரனை ஐடாமகுடத்தில் தரித்த
கயிலாசபதியாகிய ருத்திரமூர்த்தி யருளிச்
செய்த வாத்தினாலே கிரோஷிதப்பட்டவர்
கள். காட்டித்தீப்போன்ற கோபத்தையுடைய
வர்கள். ஐயா, தீக்விஜயபிரதாபசீலனே! இ
வர்கள் கிரோஞ்சத்தீபத்தில் வாசம்பண்ணு
கின்றவர்கள். பழையகாலத்திலேமேருமலையை
இது தேவர்களுக் கிருப்பிடமா யிருக்கின்ற
தென்று பேரித்தக்கொண்டிபோய்ச்சமுத்தி
ரத்திலேபோட்டியிழிந்ததற்கு யத்தனித்தபோ
து தேவர்களெல்லாம் அலகுலைய தலகுலைய
ஒடிவந்துஅடிப்படிச்செய்யவேண்டாமென்று
வேண்டிக்கொண்டதினாலே சம்மாவிட்டிவிட்
டார்கள். கயிலாசகிரியைப் பேர்த்த புலபல
வீரனே! இவர்கள் பிரவாளத்தீபத்தில் வாழ்
கின்றவர்கள். சக்கிரத்தன்னியல்புந் து ஒரு
ராஜசக்கன்னிகையைச்சேர்ந்து அவள்வயிற்
தற் பித்த பத்துக்கோடி பேர்கள். வினை
பாட்டைப்போலப் பாந்தல வற்றும்படி
பேஞ்சதானுக்குள் குடித்துவிட்ட பலவந்
தர்கள் எக்கனாண்டவனே! இந்த வக்கிரதந்
தக்கனையுடைய அளவில்லாதவர்களுக்கெ
ழுக்கப்பால் மத்தமாருதக் காற்றுலாவும்படி
உடை சத்தமாநனமென்ற பருவத்ததில் வாழ்
த்தவர்களுக்கென்றவர்கள். முன்னால்தலை
காலத்திற் பிறக்கும்போது அதனுடன் கூ
டப்பிறந்தவர்கள். ஐயா, தசகண்டேஸ்வர
னே! இவர்கள் சாகரத்தீபத்தில் மலைமே
லிடப்பட்ட பொதிய மலைபோல்த தலைப
மாயிருக்கின்றது. அங்கே வசிக்கின்றவர்கள்.
பிரஹ்ம இவர்களாலே லோகத்துக்கு இக்
கட்டிண்டாருமென்று என்னி ஐடல்மாறே!

நீங்கள் தயையசெய்து இந்தமலையிலிருங்களை
ன்று யாசித்தபடியினாலே அநிலே இருக்கின்
றார்கள். ஐயா, பெருங்கீர்த்திமனே! இந்
த முஷ்கராயுதத்தையும், சூலாயுதத்தையும்,
முசுண்டியாயுதத்தையும், சக்கராயுதத்தையும்
வில்லையும், உடையவர்களாய் நிற்கின்ற வீர
ர்கள், புஷ்கரத்தீபத்தில் வசிக்கின்றவர்கள்.
விஷத்துக் கொப்பானவர்கள். சப்த சாகரத்
திற்கும் தலைவர்கள். எங்கள் தலைவனே! பிசா
சம்போன்ற கைகனையுடைய இவர்களை முன்
னாலே பிரஹ்மமதேவர்பார்த்து இவர்களுக்
கு இந்தலோகம்போதாதென்று நீங்கள் சபி
தலோகங்களிலும், பாதாள லோகத்திலும்,
போயிருங்க ளென்று சொல்ல அங்கே போ
யிருந்தார்கள். இப்போது உம்மிடத்தில் அ
டிபுடைபவர்களாய் அந்தப்பிரஹ்மமாவின்
ஆக்கினையுங்கடந்து வருகின்றார்கள். ஐயா
ராவணே! இவர்கள் இறவித்தீவில் விருத்திய
டைந்திருந்தவர்கள். யமனைமுன்னாலே தங்க
ள் தாயார் சொல்லிக்கேட்டுத் தங்கள் வல்ல
மையால் சக்கரவாளகிரியின்மீது, விலங்கிட்
பிப் பலமொழிங்கும்படி ஐவத்திருந்தார்கள்.
பிறகு பிரஹ்மமதேவன் கெஞ்சிக் கேட்டுக்
கொண்டதினால் விட்டார்கள். ஐயா, இவர்
கள் நிருதியின் வமிசப்பிள்ளைகள். சூரியனுக்
கும், தேவர்களுக்கும், எவ்வித பந்துத்துவ
ம் உண்டாயிருக்கின்றதோ! அவ்வளவு உன்
வமிசத்தார்களுடனே பாந்தலவிய முடைய
வர்கள். ரத்தபானங் கிடையாவிட்டால், இந்
தச்சப்தசாகரங்களையும், தாகத்துக்குச்சாப்
பிடத்தக்கவர்கள். கறுத்த மேனியார்கள். ஒவ்
வொருத்தர் சப்தகுலாசலங்களையும், பேர்த்
தெய்க்கும் வல்லமை யுடையவர்கள். ஐயா,
லங்காதிபதியே! இவர்கள் ஆதிபருஷ் வராக
மூர்த்தியை மோகன்கொண்டு பார்த்தகாரண
த்தினாலே அந்த ஸ்திரீகள் வயிற்றில்பிறந்த
வர்கள். இந்திரனை ஜராவதமென்கின்ற யானை
யின்மே லேறவொட்டாம லடித்து அவனை
ஜெயித்த வெற்றிமாலை தரித்தார்கள். இதோ
பெரிய மலைகளைப்போல நிற்கின்ற கொடுங்
கண்களை யுடையவர்களான வெற்றியாளர்
கள். ஒருவருக்கும் பின்னிடைப மாட்டார்
கள். தாரதலத்திலே வாசம் பண்ணுகின்றவர்
கள். அவ்விடத்திலிருந்துகொண்டு எந்நேர
மும் துடிக்குத்தியங்களைச்செய்துகொண்டி
ருக்கின்றபடியினாலே, ஆயிரத்தலைகளையுடைய
ஆதிசேஷனும் - நித்திரையின்லாமல் விழி
த்தகண் விழித்தபடியே எங்கேயிவர்கள் தம்
மை இம்சிக்கவருகிறார்களோவென்று பார்த்த

அக்கொண்டேயிருப்பான். இதோக்கணிலி
ருக்கின்ற வாங்கன்பிரகாசிக்கவும், வக்கிரதந்த
ங்கள் ஒலி வீசவும், வருகின்றவர்கள், நெற்றிக்க
ண்ணுதிய சிவமூர்த்திகாளியைமோஷித்த
போது பெருங்கூட்டமாகப் பேய்க்கூட்ட
த்துடனே மிகுந்த கோபத்துடனே பிறந்
தார்கள். இதோ வில்லைக்கையிற் பிடித்துக்
கொண்டு வடநிசையிலிருந்து வருகின்றவர்
கள், பாபம்பிறந்தபோது அத்துடன்கூடப்
பிறந்த பழையவர்கள். விளக்கைப் போன்ற
கண்ணை யுடையவர்கள். கோபம் பிறந்தால்
தாயையும் கொன்று உயினாவாங்கும் படியா
ன சண்டாளர்கள். இவர்கள் பஞ்சமுகனாகிய
ருத்திரமூர்த்தி கோபங் கொண்டு லோகத்தை
யெல்லாம் சுட்டெரிக்கும்படியாக விழிக்கி
ன்ற நெற்றிக்கண்ணில் பிறந்தவர்கள். சூல
மேந்திக்கொண்டு நிற்கின்ற இவர்கள் ருத்திர
மூர்த்தி யமனுடைய மார்பிலுதைத்தபோ
து அவன் கக்கின எழுசமுத்திரத்தை பொத்
த ரகத்ததில் நின்றும் பிறந்த வீரவால்கள்.
இதோ பெருங்கூட்டமா யிருக்கின்றவர்கள்,
ஆலகாலவிஷத்திலும், அமுதத்திலும், பிறந்த
ராணசயுத்தவீரர்கள். இவர்கள் வடவாமுகா
க்கினியில் வாசகி விஷத்தைக் கக்கினபோது,
அந்த அக்கினியிலிருந்து பிறந்தவர்கள். மே
கத்தில் பற்றிப்பெரிக்கின்ற அக்கினியைப் போ
ன்றிருக்கின்ற செம்பட்டமயினாயுடைய இவ
ர்கள், ருத்திரன் தேவைச்செலுத்திக்கொண்டு
போய்த் திரிபுரங்களை யெரித்தபோது அந்த
த்தியில் பிறந்தவர்கள். ஐயா, இவர்களை யெல்
லாம் தனித்தனியே சொல்லப் புகுந்தால், நி
னைக்கவும், குறிப்பிட்டி அறிபவும், அளவுபட
மாட்டார்கள். இவர்கள் செய்யும் படியான
மாயைகளையும், இவர்கள் பெற்றிருக்கின்ற
வரங்களையும், தவங்களையும், ஒவ்வொன்றாய்
பேரிட்டுச்சொல்ல வேண்டிமானால் ஆயிரம்
புகமானாலும் முடியாது. ஐயா, மஹாதைஸ்
வரியவானுன் லங்கா நாயகனே? இவர்களில்
ஒருவனேபோய் அங்கிருக்கின்ற பலவந்தர்க
ளான, குரங்குகளை யெல்லாம், கெட்டிக்காரிக
ளான அந்திரண்பிமணிதர்களையும் ஒருகையி
னாலே, வாரியமடித்துவிட்டிருவார்கள், வேறெ
ன்ன சொல்லவேண்டும் என்று தூதுவர்கள்
சொன்னார்கள். அதற்கு ராவணன் அந்தத்தூ
துவர்களைப்பார்த்து இந்தச் சேனைகளுக்குத்
தொகை எந்தக்கணக்காகவகுத்திருக்கின்றது.
அதைச்சொல்லுங்கொண்டுகேட்க, அதற்கவ
ர்கள் ஐயா, இவர்களுடைய தொகையை ஆயிர
ம்வெள்ளமென்று சொல்லுவார்கள். பைத்திய

க்காரர்கள் இவர்களுடைய தொகையைச் சொ
ல்லுகிறதற்குக் கணக்கில்லை என்றார்கள். அ
தைக்கேட்டி நல்லது நீங்கள் போய் இந்தச்
சேனைகளுக்கு நாயகர்களை என்னிடத்திற்கு
அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள். அவர்கள் வ
ந்தபிறகு, நான் அவர்களுக்குச் சொல்லவேண்
டிய காரியங்களை யெல்லாமும் மரியாதை வா
ர்த்தைகளையும் பேசி, உபசாரத்துடனே தரு
ந்த வெகுமானங்களை யுஞ் செய்யவேண்டு
மென்றான். அப்படியே தூதுவர்கள் அந்தந்
தத் திக்குகளுக்குப் போய்ச் சமுத்திரத்தை
யொத்த அந்தச்சேனை நாயகர்களைக்கண்டு உங்
களை ராவணேஸ்வரன் அழைத்துக்கொண்டு
வரச்சொன்னானென்று சொல்ல, அந்தச்சேனா
திபதிக ளெல்லாரும் வந்து ராவணன்பாதங்க
ளில் புஷ்பங்களைத் தூவி ஒருவருடைய கிரீட
ம் ஒருவர்கிரீடத்தில் மோதுண்ணும் ஓசை ஆ
காசத்தை முட்டும்படியாக வணங்கினார்கள்.
அப்படியவர்களெல்லாரும் வரிசைவரிசையா
க வந்தனை வழிபாடுகள் செய்து சந்தோஷித்
துடன் ஒருபக்கமாயிருந்தபோது, அதிலீர
னு ராவணன் அவர்களைப்பார்த்து உங்கள்
வரவு நல்வரவாய் முடியக்கடவதென்று, அ
வர்கள் மனதைத் திருப்திகரணம்பண்ணி, உ
ங்கள் பெண்பிள்ளைகளெல்லாம் க்ஷேமமா
யிருக்கின்றார்களோவென் றுபசாரவார்த்தை
களைச்சொன்னான். அதைக்கேட்ட அந்தச்சே
னாவீரர்கள் ராவணனை வணங்கி ஐயா, திரி
லோகாதி பத்தியமுள்ள பிரதாப லங்கேஸ்
வரா! பருத்ததோள்களையுடைய நீ மிகுந்த த
போவல்லமைகளை யுடைத்தாயிருக்கின்றாய்.
உரியதா யுனக்குவேண்டியவைகளெல்லாவற்
றையுமுடித்துக்கொள்ளுகிறதற்குக் குறை எ
ன்ன! தேவர்களை யெல்லாம் ஓட்டிட்டடித்த
தைப்பார்த்திருக்கின்றோம், இனியெங்களுக்
கென்னகுறை. இங்குக்கட்டி, உன்னிடத்தி
லிருக்கின்ற ஸ்திரிகள், பிள்ளைகளெல்லாரும்
துக்கப்படாதவ றொருவருமிடில். நீயும் அப்
படியே அதிகதுக்கமுற்றிருக்கின்றாய். இப்ப
டி நேரிடுகிறதற்குக் காரணமென்ன என்று
அவர்கள் கேட்க, ராவணன் அவர்களைப்பா
ர்த்துத் தனக்குச் சீதையின்மேலிருந்த மோ
ஷத்தினாலே சம்பவித்த காரியங்களை யெல்
லாம் விவரித்துச்சொன்னான். இதைக்கேட்ட
மூலபலசேனாபதிகள் ஐயா, ராவணேஸ்வரா!
கும்பகரணையும், இந்திரஜித்தையும், தம்மு
டைய குலத்தவரான மஹாவீரர் முதலிய
ராணசர்களுடைய பெருங்கூட்டங்களை யெ
ல்லாரும் வென்றவர்கள். இரண்டு அயு

ஞாநி மணிதரிசனும், அவர்களுக்கருச் சேனையாகிய வாணசெய்குருமா! இவ்வன்ன ஆச்சரியம்! நீ பெயர்களை வரவழைத்தது இந்த கோசலேதச் சேஷி. ஞானடைய உச்சியிலிருந்து வந்திருந்த நீயல்லாமலும், சப்த குலாசலங்களைப்பும், வெளோயி பதிப்பதற் கில்லாமலும், சமுத்திரத்தினைக் கையாலவினிக் குடிப்பதற்க்கில்லாமலும் பூசுவதும், இவையையுந் தின்றுகாட்டித் திவ்வந்திக்குக் கொண்டிருக்கின்ற குரங்குகளின்மே லேவந்திருந்தா? என்று கையுடனே வரவழைத்தது இவையித்தாந் போலக் கிரித்தவர்களுக்கி. அந்தக் கோசலத்தினையுடைய பாலாஷாக்களைச் சமாதானப்படுத்தி, புஷ்கரதலிபத்திக்குத் தவ்வளவான வண்ணியென்பவன் அந்தமணிதரிசனாடைய வல்லமை யெவ்வளவென்றுகேட்டான். அவன் அப்படிக்கேட்டவுடனே மாலையவானென்றபெருங்ளவன்வந்து இந்தப்பை நேரிட்டகாரணமும் நாமலக்ஷணங்களுடைய சௌரியமும், அவர்களுக்கருக்கையாகவந்திருக்கின்றவானாநீரரிவனாடைய சம்பியுப்சொல்லுகிறேன். கேளுங்களவந்து சொல்லத்தொடங்கினான். சப்தசாகங்களைப்பும், சண்டமாருதம்போலத் தாண்டிப்போகின்றவனும், சப்தகுலாசலங்களைப் போக்கும்படியான வல்லவனுமான வாலியினுடைய மாந்தை ஸ்ரீராம னென்பவனுடைய ஒருடியை யிதந்தெறித்துவிட்டது. மேலும் இந்த ஸ்ரீராமன் கருத்த பெருமையைப் போன்ற கான், தூஷினன், பிரகாசிக்கின்ற பிரகாச எப்பவாக்களைப்பும், அவர்களுடைய உயிர்வந்த சேனையையும், ஒருவிலல்லா ஒருவந்தியைக்குள்ளாகக்கொண்டு விட்டான். பருத்த தோங்களைப்புடைய விராதனும், மாரீசனும், அவனுடைய மாண்புபோகுகள் உத்தமத்திகளுடைய வல்லமையை நீங்கள் வந்தகேட்கிறேன். இந்தப்பெருங்கடல் வெற்றிபாது நீக்கங்கே கொஞ்சமாவது பகல்கள்க்கேட்கோ? அதுவல்லாமலும் கங்கைசுடையான ருத்திரமூர்த்தியி னுடைய பெரிமையை அவன் மூர்த்தி தெறித்தபோது உத்தம உய்கள் சேவியில் வந்த கேட்குகிறோ? இதுவுமல்லாமல் இந்தவங்கைப் பகல்க்கேட்கொடியவர்களான ராஜசேனேன் ஆய்க்கேட்குமனவுமாய், அந்தச் சேனையென்கை இந்தராம லக்ஷணங்களைப்பும் இவையென்கை உடையதோய் வந்த மடம்க்காமல் தவந்திருக்கிறது போலருவந்தது. மந்தர வெற்றிக்கினைப்புகடையென்கை உடையகேட்கு வந்த

எனமானாலும், அவன் பெற்ற பிள்ளைகளும், பிதகஸ்தன் முதலான மற்றவீரர்களும், இந்திரஜித்தவுடனே கூட மடிந்திப்போனார்கள். இவ்வளவையிலும் தர்மமும் இதோ இருக்கின்ற சிலபேர்களு மாத்திரம்தான் பிழைத்திருக்கின்றோம். எங்களுக்கு மறவச்செய்யாக முன்னாவெள்ளஞ்சேனையிருந்ததநீங்கள்வராவிட்டால் அதை இன்றைக்கு யுத்தத்திற்கு அனுப்பும்படி நிச்சயித்திருந்தோம். வீரகண்டாமஸிரையத்தரித்த அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய வல்லமையையும், வானரப்பெருஞ்சேனைகளுடைய வல்லமையையும் தெரிவிக்கவேண்டுமானால், ஒரோ ஒரு குரங்குவந்து இந்த லங்காபட்டணத்தை நெருப்பிட்டி மிகுந்த கோபித்தான அக்ஷகுமாரனையும் பூமியில் போட்டுத் தேய்த்துப் பெருஞ்சண்டைசெய்து தூது பேசவிட்டு ராஜசஸ்திரிக ளெல்லாம் அலறும்படி சாஷுசேனசமுத்திரத்தையும், இந்தஜலசமுத்திரத்தையும், தாண்டிக்கொண்டுபோய் விட்டது. சமுத்திரத்தை மல்களைக்கொண்டு உணைகட்டி லங்கைக்குவந்து சண்டைசெய்கிறதற்காகவானரர்கள் மாரிக்கமுண்டுபண்ணினதை நீங்கள்பார்த்த வில்லையா? சஞ்சீவிமருந்தை ஒரு நொடிக்குள்ளாக மேருவுக் கப்பறந்தாண்டிப்போய் கொண்டுவரும்படியான எழுபதுவெள்ளம் வானரங்களிருக்கின்றன. இது இருக்கிற காரியம். சாமானிய ஸ்திரீகளைப்போலல்லாமல் பதியேதெய்வமென்று விரதம்பூண்டிருக்கின்ற சிவதயைஸ்ரீ கற்புடைய பத்தினியின் சிவந நியத்தத்தாலேவேண்டியமுயற்சிகளைச்செய்து கொண்டு வந்திருக்கிற அந்தவில்வீரர்களேஜெயம்பெறட்டும். அல்லதுநீங்கள்வேற்றபெற்றாலும்பெறுங்கள். இதுநிச்சயமான காரியமென்பதை உங்களுக்குத்தெரிவித்தேனென்று தாய்சொல்வவேண்டிய வார்த்தையையெல்லாஞ்சொல்லிமுடித்தால். அப்போது வல்லியென்றுச் சேனாதிபன் ராவணன்சம்பார்த்த ஐயா, நீ இந்தீன ராஜசேனர்களுல்லாம் மடிந்து போனதைக்கண்டும் என்னகாரணத்தினால் அந்தமனிதர்களைமேல் யுத்தத்திற்குப் போகாமலிருந்தாயென்றுகேட்க, அதற்குராவணன்மனிதர்களும், குரங்குகளுமென்ற அற்பந்தை நினைத்து அவர்கள்மீதுயுத்தத்திற்குப் போவதற்கு ஒட்டகப் படிக் கொண்டு நின்றுவிட்டேனென்று. ஆம்ஆதுமெய்தால். நீ அவர்களுமேல் சண்டைகருப்போகிறது தகுதிபலம். அந்தக்காரியம் எங்கேகடமையென்று

சொல்லிப்பிழைக்கும் வல்லிசொல்லுகின்றான். ஐயா, ராவணேஸ்வரா! எல்லாநீடுகளிற் உன்னுடைய பாட்டன் மாலியவாணுடைய அபிப்பிராயம், சீதையைக்கொண்டுபோய்விட்டு விட்டு அந்தமணிதர்களைச் சமாதானம்பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது. அது ஆதியிலேயே செய்யவேண்டும் இனிச்செய்திருக்கிறது. இப்போது இறந்துபோன இந்திரன் துவைநாமியினியைக்கொண்டுபோய்விட்டு விட்டாலும் புத்தத்தில் படித்துப்போன வீரர்களை நாம் மறுபடியும் பெறப்போகிறதில்லை. அதனால்தம்மை எல்லோரும் என்னம்பண்ணுவார்கள். ஆகையால் நாம் அவர்களுடைய புத்தஞ் செய்து அவர்கள் வயிசுத்துடன் கருவறுப்பதே தகுந்தகாரியமென்று சொல்லிவிட்டு வன்னிமுதலாகிய மூலபலசேனாதிபதிகளெல்லாம், ஐயா, பிரதாபலங்கேஸ்வரா நீரிங்கேயே இரும். நாங்கள் போய் அந்தமணிதர் குரங்குகளினுடைய சிறுஉடலின் ரத்தங்களைக் குடித்துவிட்டு வருகிறோம். அவர்கள் பலயில்லாத அற்பஜாதிகளானவர்கள் தானே என்று சொல்லிப்போனார்கள்.

படைகாட்டுப்படலம்

முற்றிற்று.

மூலபல வதைப்படலம்.

அதைக்கேட்டுத்தானவர்களென்கிற மலைகளையெல்லாம் தங்கைவாளாயுத்தத்தினாலே வெட்டி ஜெயம்பெற்றவீரனான ராவணன் மிகுந்த சந்தோஷித்தனாகி, நாலெருபக்கத்தில் போய் வானரசேனைகளையெல்லாம் மாமிசங்களைச்சிதைத்து அவர்களுயிரிங்களைப் பகிர்ந்துவிட்டிறேன் நீங்கள் போய் ஒருமிக்க அந்த இரண்டு மனிதர்களை மாத்திரங் கொன்றுவிட்டுங்களென்று ஆஜ்ஞாபித்தான். இப்படி திட்டம்பண்ணின உடனே அந்தச் சேனாதிபதிகள் தங்கள் தங்கள் வாஷனங்களின்மேலே நிக்கொண்டு பெருங்கடலைப்போலிருக்கின்ற தங்கள் சேனையில் போய்ச் சேர்ந்ததை ராவணன்பார்த்து இந்தச்சேனைகளுக்கு முன்னதாக நம்முடைய மூலச்சேனையை அவர்கள் மீது புத்தத்திற்கு அனுப்புகளென்று கட்டளையிட்டு, அந்தச் சேனைகள் சென்ற பின்பு, தேவர்களுடைய புகழையெல்லா நாசப்படுத்தினவனான ராவணனும், தேர்மேலே நிற்கொண்டு திரிலோகத்தவர்களும், மகாரிஷிகளும் நடுங்கிப் பிடியடைபுடையபடியாகப்

புறப்பட்டு, காயம்பூப்போலத் திருமேனியையுடையவரான ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய சேனைகளில் மீது ஒருபக்கத்தில் பரவேசித்தான். அப்போது வள்ளுவர்கள் யானை இடையிலிருக்கையக்கொட்டி சேனைகளெல்லாஞ்சுண்டைக்குப் புறப்படுகின்றன. பலபல திசைகளிலும் அறைந்தபோது மூலபலசேனைகள் பூமியையும், ஆகாசத்தையும், அஷ்டதிக்குளையும், மொய்த்துறிதறந்து கூட்டங்கூடினதுகள். அந்தமூலபலப் பெருஞ்சேனையினுடைய ஆயுதந்தரித்த தேவந்தை நெருக்கிச் சுருக்கிக்கொண்டு விட்டினுவினுடைய வாமனவுருவத்தைப்போல வருகிற படியினாலே சமுத்திரமெல்லாம் மறைந்தது, ஆகாசமெல்லாமறைந்தது, லோகத்தினுள்ள ஜீவகோடிகளெல்லாம் மறைந்தது, அந்தமூலபலராஷ்சர்கள் தருமத்தைவரோடு விழுங்கிக் கிருகபண்ப்பானம்பண்ணி வெற்றிப்பெற்றவீரத்தையே ஆபரணமாகப்பூண்டு, பாபத்தையே தங்களுக்கு மனைவியாகக் கலியாணஞ்செய்திருக்கின்றவர்களும், மேகத்தைப்போலக் கறுத்தவர்களும், ஆலகாலவிஷத்தைப்போன்ற மனதையுடையவர்களும், நெருப்புப்பற்றி யெரிவதுபோலத் தலைமயிகாயுடையவர்களும், யமனும்புகழும்படியானவர்களும், நீளமான கைகளினாலே சமுத்திர ஜலத்தை வாரி யிறைத்துவிட்டு, அதிலிருக்கின்ற மீன்களுடனே மகரமச்சியங்கனையும் வாயில் போட்டு மென்று விழுங்கிவிட்டு இடிகளைப்பிடித்துக் காதகளுக்குக் குண்டலம்போலத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு மேகங்களை யுரித்து வஸ்திரமாகப் போர்த்துக்கொண்டு உலாவி கர்ஜிக்கின்றவர்களும், குலாசலங்களைப்போர்த்துப் பல்லாக மேகத்திலிசைத்து மலைப்பாம்புகளால் கட்டிப்பிணித்திருக்கின்ற வீரகண்டாமணியைத் தரித்தவர்களும், ஆகாசத்தில் பறந்துபோகின்ற கருடனும், காற்றுக்கு நாலத்தனை வேகமுள்ள நடையை யுடையவர்களும், உண்ணும்போது பசிக்கு மாமிசங்கிடையாம் போகாமாலு திக்கஜங்கனையும் பிடித்து வாயில் போட்டுக்கொள்ளுந் தவர்களும், குடிப்பதற்குத் தாகங்கிடையாவிட்டால் ஆகாசத்தில் படர்ந்திருக்கின்ற மேகங்களை யெல்லாம் பிடித்து வாயில் பிழித்தகொள்ளத்தக்க விடாயையுடையவர்களும், பனிகளுறைந்த மத்தரகிரி முதலானவைகளைக் கைகளினாலே யோங்கி அறைந்த குளிரை நீக்கி ஊட்டினதே உண்டாக்கும்படியானவர்களும், சந்திரனப்பிடி

தது உடம்பைச் சொரிந்து தினவை நீக்கிக்
கொள்ளுதற்கவர்களும், மலைகளைக் கடைந்து
பிடித்தருக்கின்ற தண்டாயுதத்தையுடையவர்க
ளும், இடையப்போலக் கிர்ஜித்தகின்றவர்க
ளும், குலத்தையாவது மருவாயுதத்தை யா
வது வானாயுதத்தையாவது அம்புவிவிலையு
மாவது வேலாயுதத்தையாவது தண்டாயுதத்
தையாவது சக்கராயுதத்தையாவது கையில்
கொள்ளுவார்களேயானால் யமனையும், விஷி
ணுவையும், கிவெனையும், சுப்பிரமணியனையும்,
வெயில்கும்படி யானவர்களுமா யிருந்தார்
கள். அவர்களில் ஒருவரே இந்த வேகமுழு
வதையும் வெற்றிகொள்ளுவார்கள். இரண்டி
மேரிசேர்த்தாரிகளேயானால் இந்தப்பதினாறு
லோகங்களையும் மடங்கடித்து விடுவார்கள்.
கந்தித்திரிவார்களேயானால் பூமியும் அவர்க
ளுடனே சுழலும். வருவார்களேயானால் சப்
தசமுத்திரங்களும் பிள்தொடர்ந்து வரும்.
மேகைக் கொத்தினையோ அத்தனை அத்தனைப
தாங்களோ யிருந்தார்கள். பிரம்மாண்டத்துக்
குள் விசாவித்திருக்கின்ற மலைகொத்தனை
யோ அத்தனை தேர்களுண்டா யிருந்தார்கள்.
அனவிலலாத குதினாகையிருந்தார்கள். குதினா
கொத்தனையோ அத்தனை யானைகளிருந்தா
கள். இப்படிப்பட்ட யானை, தேர், குதினா,
ஆகிய இவைகளைப்பார்க்கும்போது அவைக
ளுடைய சேனைகளும், மேற்றவிகளும்,
கொடி, குடை, கிராமமுதலிய உறுப்புகளு
ம், பொய்களும், ரத்தினங்களும், அல்லாமல்
வேறொன்றினால் அலங்கரிக்கப் பட்டவைகள்
ஒன்றாவது கிடையாது. இந்தப் பிரகாரமாக
இந்த மூலபலமானது ஆரவாரித்துக் கொ
ண்ட போதும்போது, மேலெழும்பின பவ
சுட்போடிபோன்ற தூளிகள் நிறைந்து தூர்
த்தவிடப்படியினாலே சமுத்திரமானது நீல
நீரமாதீச செத்திரமடைந்த யானைமதநீர்
வெள்ளக்கலத்தபடியினாலே தனக்குச்சுபாவ
மாயிருந்த உட்பும் நீக்கிப்போய் விட்டது.
எல்லாப்போருள்களும் அடங்கியிருப்பதா
ல் அந்தச்சேனை மலைகளையும், சமுத்திரங்
களையும், மற்றப்போருள்களையும், பிரஹ்மம்
மந்திரோத்திராதி தேவதிலயங்களையும், மற்
ற லோகங்கள் எல்லாவற்றையும், அழிந்த
போகாதபடி உட்கொண்டு மறுபடியும் உயி
ரித்த தனிப்போருள்கள் ஸ்ரீயப்பதியின
சுடய நிருவாமினருக்கு ஒப்பாயிருந்தது.
அத்தச்சேனை புறப்பட்ட கங்கைப்பட்டண
த்தின் கோட்டைவாசனின் உத்தரக வதகி
ய்த, மதநிலம் கட்டால் நிரம்பப்பட்டவாசன்

பாய்கின்ற யானைகள், தேர்சனர், குதினாகள்,
நிறைந்திருக்கின்ற சேனா சமுத்திரத்தைச்
சுமக்கக் கூடாமையால் ஆயிரம் கிரங்களை
யுடைய ஆதிசேஷினும் தாடித்துப்போனான்.
திருப்பாற்கடலிற் பிறந்த சூலகால விஷித்
தைக்கண்டு சஹிசேகராட்டாமல் ஓட்டம்பி
டித்த தேவர்களைப்போல வானரசுக்கட்டங்
கள், நிற்பிறதற்கு மிடங்கிடைக்க மாட்டாத
படியினாலே ஓடிப்போய் வடதிசையைச்
சேர்ந்து நின்றாவிட்டன. சக்கரவாள கிரியி
னால் குழப்பப் பருக்கின்ற சப்தசமுத்திரங்க
ளும் வலைகளுக்கொப்பாகவும், மூலபலராஷை
சர்களெல்லாம் மாய்கூட்டங்களாகவும், யம
னும், விதியும், அவர்களுடையபாபங்களும்,
அவர்களைப் பிடிக்கும் வேடர்களாக லங்காப
ட்டணத்தி லிருந்து தொடர்ந்துவர, ரணக்
களம் வந்துசேர்ந்தார்கள். வீரர்கள் கிர்ஜி
த்த ஓசையும், தேர்வண்டிகளினுடைய அ
திர்ச்சியும், மேகத்தையொத்த யானைகளின்
முழக்கமும், குதினாகளினுடைய கனைப்பும்,
அய்நிட தசவாத்தியங்களினுடைய சப்தமும்,
ஒன்றாகச்சேர்ந்து அண்டமுங்கிழிபட ஒலித்
தன. அந்தமூலபல சேனா சமுத்திரத்துக்கு
ஆயுதங்களெல்லாம் மீள்களும், யானைகள் மு
தலைகளுமாய்விளங்கின. குதினாகள் அலைகளா
கவும், பேரிகையோசைமுழக்கமாகவும், கோ
பக்கணையுடைய ராஷை சேனைகள் அதி
கொரமான சுறாமச்சியமாகவும், இருந்தது
கள். கறுத்தகுடங்களைப்போலருண்ணிதிரண்
ட தோள்களையுடைய ராஷைசேனைகள் பொ
ற்றலமாகிய சுவர்க்கலோகத்தில் மீதித்து ந
டக்கின்ற படியினாலேயும், அந்தத்தனையான
து யானை மதம்பாய்ந்து ஓடுகிறபடியினாலே
யும் சேருகியும், குழைசேருகியும், கெட்டுப்
போய்விட்டது. அப்படி ராஷை சேனைக
ளெல்லாம் ஆகாசத்திற் சென்றபடியினாலே
செரத்தின்மேற் கட்டி யிருக்கின்ற அந்த
லங்காபட்டணமானது அழிந்து போகாம
லிருந்தது. அப்போது தேவர்கள் பூமியை
ப் பார்த்தார்கள். சமுத்திரத்தைப் பார்த்
தார்கள் விசாலமாயிருக்கின்ற ஆகாசமூக
ட்டைப்பார்த்தார்கள். எட்டுத்திக்குகளையும்,
பார்த்தார்கள். எங்கும்வெளியென்பது கொ
ஞ்சமாவது இல்லாதிருக்கக் கண்டார்கள். எ
ங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற வெற்றிக்கொடிகளை
யும்பார்த்தார்கள். எல்லாரும் நடுங்கிப்பயந்
து நாம்நீக்கலாக இந்தலோகத்திலிருக்கின்ற
சராசரப் பொருள்களெல்லாம் ராஷைசேனா
த்தாப்பெற்று அனவிலலாத ஆயுதங்களையே

யித்துக்கொண்டு வந்ததுகளோ ! அப்படிக்கில்லாவிட்டால், அங்குள்ளோடுங்கூடிய சப்தசமுத்திரங்களும், பாபத்தினாலே இந்தத் துஷ்ட ராக்கூச ரூபங்கொண்டதுகளோ ! என்று சொல்லி, காளகண்டஞ்சிய சங்கர மூர்த்தியைப்போய்ச்சேர்ந்து ஸ்வாமி! சம்ஹாரகர்த்தாவே ! நாங்கனொளித்துப் பிழைக்கும் படியான இடம் அகப்படவில்லையே ! எங்களைப்பெல்லா மிந்தராக்கூசர்கள் கொன்று தின்னாவிடுவார்களே ! இவர்களுடைய பெருமையை யாரளவிட்டுச் சொல்லப் போகிறார்கள். எங்கள் பலமெல்லாம் இன்றையது முடிந்துபோய் விட்டதென்று ஒடிப்போகிறதற்கு எத்தனப்பட்டு ஐயா, இவர்களிலொவ்வொருவனாகக் கொல்லுகிறதற்கு ஆயிரம் ஸ்ரீராமர்கள் வந்து நாற்பது வருஷம் புத்தஞ்செய்தாலும் முடியாது. அப்படியாவது கொல்லலாமென்றால், நின்று புத்தஞ்செய்கிறதற்காவது ஒரு வெளியிடம் வேண்டாமா, அதுவுமல்லாமல் முதலாவது நம்முடைய உயிரிருந்தல்லவா, சண்டைசெய்யலாம். எல்லாபுகள்கொன்று விடுவார்களே ! அப்புறம் யாரிவர்களோடு எதிர்த்து புத்தஞ்செய்யப் போகிறார்களென்று வணங்கினார்கள். அப்போதுவிஷ்கண்டராகியருத்திரமூர்த்தியானவர் அவர்களைப் பார்த்து நீங்கொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்இந்தவஞ்சகர்களானராக்கூசர்களைப்பெல்லாம் ஒருமிக்கச் சர்வசம்ஹாரமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமபிரான் சம்ஹரித்து விடுவார். இவர்களைப்பெல்லாம் நாசம்பண்ணுகிற விதியே கொண்டுவந்துவிட்டதென்றருளிச்செய்தார். இப்படியிருக்கும்போதுபுத்திரிவிருந்து பெரும்பாம்புகள்புறப்பட்டபோது எங்கள்வலிஅழிந்தோமென்று வேகங்கொண்டு ஓட்டம்பிடிக்கின்ற எலிகளைப்போல வானரசேனசமுத்திரமானது ஸ்ரீராமலக்ஷுமணர்களுடைய வீரப்பிரதாபத்தையும், ஆலோசித்துப்பராமல்நடுநடுங்கிப்பயந்துஓட்டம்பிடித்ததுகள். அப்படி ஓடிப்போது சேலுவதியாகச் சிலவானரங்கள் ஓட்டம் பிடித்ததுகள். சமுத்திரத்தைத் தாண்டிப்போகிறதற்குப் புனைகளைத்தேடித்திரிந்ததுகள். சிலவானரங்கள் சமுத்திரத்தில் நீந்திப்போனதுகள். சிலவானரங்கள் இரண்டுஇரண்டாகநீந்திக்கொண்டுபோய் நடுச்சமுத்திரத்தில் முழுதிப்போய்விட்டதுகள். சிலவானரங்கள் எட்டாமரக்கிளைகளின்போ யேறிக்கொண்டதுகள். அநேக வானரங்கள் மலைக்குகைகளில் புருத்து கொண்டதுகள். இந்தச் சேதுக்கட

ட்டந்தான் தமக்கு உயிரைக்கொடுத்தது. அந்தராக்கூசர்கள் இந்த அடியின்மீதுபாக நம்மைத் தொடர்ந்துவராமல் இதை உடைத்து விட்டுப் போய்விடலாம். நாமெங்கேபோனாலும் அங்கே ஆகாசத்திலே மார்க்கமாய் வந்துவிடுவார்களே பெண் பயத்தினாலே பிரஹ்ம சிருஷ்டித்த அஷ்டதிக்குகளிலுஞ்சிதறி போட்டம் பிடித்தார்கள். சுக்கிரீவமஹாராஜரும், ஆஞ்சநேயரும், அங்கதருமாரரும், ஸ்ரீராமலக்ஷுமணர்களை விட்டுப் பிரியமாட்டாதவர்களாகி தீயிருர்கள். மற்றவர்களெல்லாம் ஒடிக்கடலுக்கக்கரைக்குப்போய்விட்டார்கள். ஸ்ரீராமபிரான் மூலபலத்தைக் கடைக்கித்து ஹே விசுஷ்ணு ! இந்தப்படை இத்தனைநாள் எங்கேயிருந்ததென்று கேட்க, விசுஷ்ணுவான் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடித்தாமரைகளில் வணங்கி ஸ்வாமி! எல்லாத் திக்குகளிலும், சப்த தீவுகளிலும் இருந்தவர்களைத் துஷ்ட ராவணதூதுவர்கள்போய் அழைத்தபடியினாலே இந்தச் சேனைக்கடல் வந்துசேர்ந்தது. கீழேயுலகத்திலிருந்து மேலேறி ஊழிகாலத்துச் சமுத்திரம்போல முன்னாலேவருகின்ற சேனை ராவணனுக்கு மூலமாக இருந்த சேனைகளாகும். இதுதவிர இனி ராக்கூசர்களென்கின்ற பெயருள்ள ஒருபூண்டுங்கிடையாது, இப்போது இந்த அண்டத்திலுள்ள ராக்கூசர்களெல்லாம் ஒருவொழியாமல் தங்கள் பாவங்கள் பிடரியைப்பிடித்துத் தள்ள மாண்பிப்போகும்படியான விதியைப் பின்பற்றின புத்தியினாலே தூண்டப்பட்டு வருகின்றார்கள் என்று விண்ணப்பம் பண்ணினார். அதைக்கேட்ட பெரியபெருமாள் சிரித்துக் கோபங்கொண்டு, இவர்கள் பரிம்பாட்டை நான்காட்டுகின்றேன் சத்தேபார், ஒடிப்போன நம்முடைய வானரசேனைகளைப்பயத்திர்த்துவிட்டு அழைத்துக்கொண்டிவரக் கடவாய் என்று நியமிக்க அங்கதருமாரன் வானரங்களை அழைத்துக் கொண்டுவருகிறதற்கு வேகமாய் ஓடி வானரச்சேனையைக்கிட்டி, ஓ வானரர்களே ! நான் சொல்லுகின்ற வார்த்தையைச் சத்தே நின்று கேட்டுவிட்டுப் போங்கொன்று தல்லவார்த்தை சொல்லியும் செவிகொடாமல் நாங்கொன்றுக்கேட்கமாட்டோம் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடினார்கள். படைத்தலைவர்கள் மாத்திரம் தீயிருர்கள். அப்படித்திரும்பிச் சமுத்திரத்தின் வடகரையிலுள்ள ஒருமலையின்மீது நின்றவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் என்னத்துக்கு ஓடிவந்து விட்டீர்கள் என்று

கேட்க, அவர்கள் ஐயா, உபாநயாதிபதியே! நீ அந்த ராஜாஜிபெருஞ்சேனைகள் கூட்டங் கூடிக்கொண்டி வருகிறதைக் காணவில்லையா? தாமஸ்ஸாரும் இறந்ததுப்பாவம் நகு என்ன காரணத்தால் செவ்வாய்போகின்றும் உயிரிநுந்தா டும் உப்புமாநிப் பிழைக்கலாம் இந்நிதரத்தி னு என்னும் ஒருவன்செய்த யுத்தத்தில்தாம்ப ட்டபாட்டை நீ மறந்துபோய்விட்டாயோ! அந்த இந்நிதரத்திலுங்கூட இவர்களிலொருவ னைக் குறி மமமாவானே! இவர்களொருவரா டுஞ் சாகமாட்டார்கள். இவர்கலித்தனைபே ர்களா இரண்டுபேர் விவிலிப் பிரதந்துக்கொ ண்டி எப்படித்தயித்த யுத்தஞ்செய்வார்கள். நிரிபுர்தம்முறாரியான ருத்திரமூர்த்தி முத லான தேவர்கள் வரங்கோக் கொடுத்தி எல் லாநாயும் சகிக்கிறவாகனா யிருந்தாலும், இவர்களோடு எதிர்த்து நிற்கமாட்டாதவர்க ளாய் ஒளித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் இப்ப டியிருக்க, இந்த ராமலக்ஷ்மணர்களைய டலத்தர்களா! குரங்குகளாக்கொண்டி இந்த சாஷுரர்களா குரங்குகளாக்கொண்டி ருத் திரமூர்த்தியும், சக்தரதரஞ்சிய விஷ்ணுவும், பிரமம்மமாயும், இந்திரனும், ஒன்றசேரித்து கொண்டி ஆயிரகோடி உபநிபரியந்தம் இவர் ளொருவர் சண்டைசெய்து இவர்களிலொரு வையாவது கொல்லார்களேயானாலும், வெ ள்ந்தியாகும். அப்பா, இந்த எழுபது வெள்ள வானர சேனைகளும், ஒரு சாகுசன் நின்று உயிர்வெட்டுத்தான் போதுமோ! தாங்க லென்ன தேவர்களைக் காட்டிலும் வல்லவர்க ளோ! அப்பெருந்துக்கள்தானே! நீ நன்றா யாலோசித்தப்பா. இந்த லோகங்கெனயெ லாஞ்சிருஷ்டித்த பிரஹ்மாவின் ஆயுசு டுப்பத்தப் பிரமமாநின்று இவர்களுக்குத் தேவகசெய்ய வேண்டி ஆயிரத்துக்கொண் டு கள்கொண்டவர்களுக்கு உறையிட்டாலும், அதுக்குத்தான் இந்த வானரங்கள் போது மா! இவ் உறையுத்தவிலுஞ் இருக்கின்ற ரா வனருத்தப் பத்தத்திலும், இருபது கை களுமுண்ட, அவைஒருவன் ஜெயிக்காம வி டுக்கின்றேன். அப்படித்திருக்க, இப்போது உத்தவர்களுக்கு ஆயிரத்திலுண்டிரண்டா யிரக்கொண்டிருக்கின்றன. ஐயா, எழுத்திர டண்கு உறையிட்டு மெண்ணலம், இவர்க ளா உறையிட்டுக்கொடுத்தே! குப்பகள்ளனே உத்தவ ஒருவருடையதன்மையுத்தக்கவம் உத்தவியலம் இருக்க, உலகசெய்த கொலி மமதாதி, தாங்கியாத்திருக்கின்றேனே தே வர்களை வல்லமம் அந்தவருடையதன்மம் உ

ண்டோ! அவர்களே பயப்படுகிறார்களே! தம்பி நீ சிறுபிள்ளை யாகையா லிவங்கு னு பயமறியா தென்பதுபோல ஒன்றியாய் எங்களைத் தேடிக்கொண்டி வந்தாய். ஆஞ் சந்தையருடைய வல்லமையும், சகிக்கின்றருடைய பலமும், ராமலக்ஷ்மணருடைய வில் வீரத் தன்மையும், தங்களுயிரைத் தாங்கிக் கொள்ளவு முடியமாட்டாது. எங்களுக்குக் கெண்ட உண்டதற்குக் காட்டில் கனிகளும் சா ட்களு மிருக்கின்றதுகள். இருக்கின்றதற்கு மலைக்குறைக ளிருக்கின்றதுகள். இத்தலோ கத்தை மனிதர்களாண்டாலென்ன! சாஷுர களாண்டாலென்ன! ஒருவருயிருடனேயிரு த்தால்தானே புகழையும், ஐஸ்வரியத்தையும், அடையப்போகிறார்கள். அதுபோல எங்க ளாண்டவனே! தாங்களிருந்தாலல்லவா எங் கள் பிள்ளைகளும், பெண்களும், பிழைப்பா ர்கள். நீஎங்களைவிடேயாவதுபோய்ப் பிழை த்துப்போங்கென்று சொல்லவேண்டிய நீ எங்களைச் சாகும்படியாக அழைக்கிறாயே அது தர்மமாவென்றுகொஞ்சுகிறார்கள். அப்படிம்கா ம்புவந்தனாப்பார்த்து ஐயா பெரியோனே! சேஷசாயியானபுரியப்பதியே! இந்தபுராம பிரானென்று முன்னுக்கெங்களுக்குச் சந்தோ ஷமுண்டாகச் சொல்லவில்லையா, ஆம்பற்புத்தி பத்துக்குப்பகைவருன சூரியனிடத்தில் ஐந் திர வியாகரணங்கற்ற ஆஞ்சந்தையருக் கொப் பான புத்திமானான நீரிதானே எண்ணப்போ லொத்தவர்கள் தப்பித்தஞ் செய்தால் அவர்க ளுக்குத்தருந்த புத்திசொல்லித் தேற்றுகிவிட் ின்றவரல்லவா அப்படிப்பட்ட நீரோபயந்தவர் களைப்போல உயிரினாக்காப்பாற்றிக்கொண்டி ரோ, இனிஎன்னகிர்த்தி! உம்முடையவிவேகத்தி னாலே பிரயோசனமென்ன! வீரவால்களாயி ருக்கின்றபேர்கள் மரணமடைந்தாலும் தங்க ள்வீரங்குறைவார்களோ! தாப்பயந்தபோதே பழிதையும் பூண்டிக்கொண்டோம், இனிஅம் பினாலே சண்டைகத்திலே பிரானனை விசிக்ற தேயல்லாமல் பிரானனுடனையும் இருக்க வாகுமா, மிகுந்தபயமடைந்து விஷித்துக்கு ச்சமமான தம்மை அழுதத்திற் கொப்பான வர்களென்று திருவுண்டுகொண்ட புரீராம லக்ஷ்மணர்களைத் தன்மையாக விக்கிறதை விடச் சாகித்தேதல்லதல்லவா! ஐயா, சாப்ப வோ, தானவர்கள் வானவர்கள் முதலானவர் களாலே கலைய மாட்டாத பாற்கடலைக் க டுத்தி அழுதக் கொடுத்த வாலியானவன் புரீராமபாண மோகினாலே மாண்டுபோன வுத மறந்தபோன காணமென்ன, அஹு

டைய பாணத்தினாலே சமுத்திரராஜன்பட்ட பாட்டை நீர் பார்க்கவில்லையா! இவர்களைத் திரைராஜசர்க்களாயிருந்தபோதிலும், அவர்களிடத்தில் தர்மமில்லைவல்லவா! ஆகையால் தர்மத்தை அத்தனைப்பாவமும் ஜெயம்பெறுமென்று நீர் நிச்சயித்திருக்கின்றீர்களோ, நீரும் பயித்தியக்காரர்களைப்போல் இந்த அவிவேகிகளான வானரங்களுடனே ஓடிவந்துவிட்டது உம்முடையவிவேகத்துக்குத்தகுதியல்லவோ! என்று சொல்லக்கேட்ட சாம்பவர் சற்றுநேரம் வெட்கப்பட்டு வருத்தமுற் றுலோகித்து அங்கதகுமாரனைப் பார்த்து ஐயா, எங்கள் யுவராஜ்யாதிபதியே, இந்த ராஜசர்கள் வரும்போது இவர்களைப்பார்க்கவாவது, இவர்களுக்கெதிரே நிற்கவாவது, அந்த விஷகண்டாகிய ருத்திரமூர்த்தியினல்தான் குமார, புஷ்பங்களை உண்பி வாழ்த்துகொண்டிருக்கின்ற கூண்டாரங்குகளினவர்களைக்கண்டும் இவர்களுக்கும் முன்னிற்குமோ, இவர்கள்மேல் குற்றஞ்சொல்லலாகுமா, தேவர்களும், அசுரர்களும், ஒருவரோடொருவ ரொதிர்த்து முன்னையினையில் சண்டைசெய்தபோது, அவர்களில் யார் என் கண்ணுக்ககப்படாம லிருந்தார்கள். விசாலமான இந்த மூன்று லோகத்திலுள்ள மஹா வல்லவர்களுக்குள்ளும், இவர்களுக்குச் சமானமான கொலை பாதகர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள். இவர்களோடு யமனாசுட்டியும் பகைக்க மாட்டிவாரு? முன்னிருந்த மாலியென்பவனையும், மாலியவா.னென்பவனையும், பார்த்திருக்கின்றேன். காலநேயியென்பவனைப் பார்த்தேன். இரணியனைப் பார்த்தேன். மதுவென்பவனும், அவன் தம்பிகைடவனும், சமுத்திரத்தைச் சின்னபின்னப்படக் கலக்கினதையும் பார்த்தேன். அவர்களுக்கெல்லாம் இவர்களுக்கிருக்கின்ற வல்லமையில்லையே, இவர்கள் மிகுந்த பலவந்தர்கள். அதிகவரம்பெற்றவர்கள். மாயத்தில் வல்லமை யுள்ளவர்கள். சமுத்திர மணலினுமதிகப் பெருந்தொகை யானவர்கள். இவர்களுடையமனமோ பாவத்தினுமிருந்தகொடியது. ஆயுதப்பயிற்சியில் கைதேர்ந்தவர்கள். இப்படியிருந்தால் இவர்களைக் கண்டவர்கள் யார்தான்தோல்வியடையாதவர்கள். தேவர்களே இவர்களைக்கண்டு ஓட்டம் பிடித்தார்களே, எப்படியிருந்த போதிலும், ஐயா, சண்டையில் பயந்த முதலுகாட்டி யோடியால் மதுமையில் அவசியமாய்நரகமடைவார்கள். நாங்கள் திரும்பிவருகிறோம், ஆனால் மேகம்போலும் திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமபி

ரான் சந்திரியில் எப்படி வெட்கமில்லாமல் முகங்காட்டி நிற்போம், என்ற சாம்பவர் சொல்லக்கேட்ட அங்கதகுமாரன் ஐயா, பகைவர்மே லேற்பி போகிறதும், அவர்களைக் கண்டு சமயப்பந்தால் ஓடிப்போகிறதும், மறுபடியும் எதிர்த்தவந்தவர்களை அடித்துக் கொல்லுகிறதும், வீரவால்களுக்கெப்போதும் ஏற்றகாரியமே, அது நிற்கட்டும். நீர் மிகுந்த புத்திமானாகையால், அடிபெய்கொல்லுகிறதை ஆலோசித்துக்கேட்கவேண்டும். நீ சொன்னுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நாமெல்லாம் ஒருமிக்கக் கூட்டமாகப் போய்திற்ருளும், தம்மா லொன்றஞ் செய்ய முடியாது. சக்கரவாத்தித் திருக்குமாரரோ? அவர்களோடெதிர்த்து ஜெயம்பெறுவாரோயானால், நாம் பிணமூக்கின்றோம். இல்லாவிட்டால் அவருடனே நாமுமிறந்து போகிறதே நமக்குக்கீர்த்தி. நம்முடையகூட்டமான சேனையெல்லாம் போர்க்களத்தைவிட்டு நீங்கி யிருப்பானேன். தம்மாலே நாமே என்பழியைச்சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் நாம் போகலாம் வாருங்களென்று அங்கத குமாரனும், சாம்பவர்முதலாகிய வானரசேனாளரும், திரும்பிவந்து சேர்ந்தார்கள்.

அப்போது பெரியபெருமான் மூலபலம் வருகிறதைப் பார்த்து, இளையபெருமானுக்கு நியமிக்கின்றார். தம்பீ. லக்ஷுமனா! ராஜசர்கள் தானாகட்டும், அசுரர்கள்தான் குடட்டும், எத்தனைபெர்வந்தபோதிலும், நான் வில்லெடுத்தபோது, எளிகிற அக்கினியில் வீழ்ந்தபஞ்சைப்போல நாசமாவார்களேயல்லாமல், நமக்கு இக்கட்டியவரமாட்டாதென்பதை நி அறிந்திருக்கின்றாய் அல்லவா! நம்முடைய வானரசேனைகள் தங்களை ரக்ஷிப்பவர்களொருவரு மில்லாமையால், பயந்து ஓடிப்போய்த் தங்கள் உறைவிடம் சேர்ந்து விட்டதுகள். ஆனதால், நான் இந்தராஜசச்சேனைகளை யெல்லாங்கொன்று தங்குடைய பரியந்தம் ராஜசர்களையாவதுவந்து வானரங்களைவருத்தப்படுத்த ஓட்டாமல் நீ அவர்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிரு. இந்தப்பக்கத்தி லிந்தச்சேனைகளை ஏவிவிட்டு அங்கேயிருக்கின்ற துஷ்டராவணன் வேறே தந்தரம் டண்டிக்கொண்டி அந்தப்பக்கமாய் வருவானான் வானரங்களை மெல்லாம் கொன்றுவிடுவான் அவன் மிகுந்தகோபமுள்ள விஷ்ணுவை உண்மையல்லாமல் யார் தடுப்பார்கள். ஆனதால் துஞ்சதேயனும், நீயும், சுக்கிரவரனும், சக்கிரமாவ வானரசேனையெல்லாம்

கொண்டிருக்கும்படியாகப் போங்கள். நீங்கள் என்னைத் தனியே விட்டுப்போகக் கூடா தென்று நினைப்பீர்களோ யானால் நாம்தோற் றப்போய்விடுவோம் என்று சொல்லக்கூட ட இனாயபெருமான் ஸ்வாமிக்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்து ஆண்டவனே! தேவரீர் திரு ஷாப்படியே நடக்கின்றோம் அப்படியில் லாவிட்டால் இத்தச்சேனைகளுக்கு முல்பாக அடியேற்களாலே தேவரீருக்கு என்ன ஒத் தானையுண்டாகப்போகிறது. தேவரீரைப் போல அடியேற்களுக்கு மிரசிற் கைகூப்பி க்கொண்டு தேவரீருடைய வில்வீரத்தைப் பங்கத்தில்நின்று செலித்துக்கொண்டிருக்கி ற்றோமென்று சொல்லிவிட்டு, இனாயபெரு மான் புறப்பட்டபோது ஆஞ்சநேயர் ஸ்வா மியைநோக்கி எங்கொண்டவரோ அடியேனை அற்புத்தரங்கென்றுவிட்டியிடாமல் அடியே ன்தோளில்மீதுவறி யுத்தத்திற்கெழுந்தருளு றிரானால் தல்லதென்று அடியேன்நினைக்கின் றேன். அப்படிக்கல்லாவிட்டால் நாய்போ ல்ற அடியேன் தேவரீர் பின்னின்று தேவரீ ருக்குவேண்டிய அடிமைத்தொழிலில் பிழை யில்லாமல் நடத்துகின்றேன் என்றார். அப் போது சக்கிரவர்த்தித் திருக்குமாரர் ஆஞ்ச நேயரைக் கடைக்கித்த ஐயா, அனுமானே! உனக்கு முடியாத காரியமும் இருக்கின்ற தோ அதற்காக அல்ல நான்சொன்னது. ராவ னை அத்தப்பிக்கத்தென்பது இனாயவளையி எதிர்ப்பாளையொருவன் உன்னுதலியில்லாவிட் டால் அவன் செய்யுத யுத்தத்தில்வெற்றியுண் டாகுமா! உதவுமல்லாமல் சேனையும் அழி த்துப்போய்விடும், அல்லவா! மிகுந்த அழகு ன் தலையினையுடைய இத்திரஜித்ததென்பவ னுடைய யுத்தத்தில் வக்ஷ-மணன் எதிர்த்து நின்றுபோது வேதே யானாக்கொண்டு அவ னை வெற்றிப்பெற்றான். உன்னுடைய அல்லவா, யோர்களுக்குள்ளே மஹா வீரனே! உன்னை ஒருக்காலும் நான் பிடியமாட்டேன். நீயே யிவர்களைப் ஜெயம்பெறக் கடவாபென்று நிபந்திப்பேன். ஆனால் இந்த வானரசே னையைக் காத்தாண்டாது அயோத்தியின் கைத்தெய்வல்லம் விட்டுவந்த சிம்ஹத்தை யோத்த இனாயவன்சொத்த, வானரநிபதி யாய் கைரீயினாக்காத்து, தேவலோகத்தா லையும், புவிலாகத்தானாய், வேதமார்க்கத் தெய்வத்திருத்திசெய்க்கடவ ப் பண்ணியிரு வாயுக்களர் மத்தென்றுதஞ்செல்லாமல் இனாயபெருமானைக் கூட்டிப்போனான். அப் புறப் பெருமான் பிழிந்துவந்துப் பண்த்

துஅப்பா! நீயும் என் தம்பிக்குப்பில்போய் துஷ்டர்களாகிய ராக்ஷசர்கள்கெய்யும்மாயத் தைத் தெரிந்து அவைகளைக் கெடுத்த தம்மு டைய வானரசேனைகளைக் காக்காமற் போனா யேயானால், தமக்குவெரு கெட்டுயுண்டாகு மென்றார். அவரும் அப்படியே தல்லதுஎன்று புறப்பட்டார். சுக்கிரீவமஹாராஜரும் தேவ ரீருடைய ஆஞ்ஞையின்படியே ஆகட்டும்பா ர்க்கியமென்றுஇனாயபெருமான்பின்னேபோ னார். மற்ற வானரவீரர்க ளெல்லாரும் அது வே தல்லகாரியமென்று வானர சேனையைக் காத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். எல்லாரும் எம் பெருமான் திருவுள்ளப்படி போனபின்பு ஸ்ரீராம ஸ்மர்த்தியானவர் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கோதண்டத்தை வளைத்துக்கை யிலிழித்தது தானேநிட்டு மேருமலைக்கொப் பான திருமார்பில் கவசஞ்சாத்தி வேதவாக் கியம்போலக் குறைவில்லாத அஸ்யத்தாணி யையுந் தோளில் வரிந்து கட்டினார். தூது போசனை வட்டமாக எள்ளிட இடமில்லாமல் நிறைந்திருக்கின்ற மூலபல சேனையின் முன் னணிவந்து ஸ்வாமியைச் சுற்றிக்கொண்டு பி ரயோகித்த ஆபதங்க ளொன்றொன்று தாக்கு ண்டி நெருங்குவதைக்கண்டு தேவர்களுடை ய தேவமெல்லாம் தயிங்கிப்போய் விட்ட டு. சேனாபராகம் ஏமகூட பர்வதமெல்லா மூடிவிட்டது. அப்போது தேவர்கள், ஸ்ரீரா மநாதோக்கி ஹே ஸ்ரீயப்பதியே! அடியே ங்களுக்கு ரக்ஷகமாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற கவசமே, சமுத்திரத்துக் கொப்பான, ஒருவ ராலும் அளவிட வொண்ணாத ஸ்வரூபனே? தர்மத்தின்பெருக்கே! வேத பாராயணர்க ளுடைய வல்லமையே, இத்தச் சேனைகளின் மேலெதிர்த்துப் போகிறதற்குத் தேவரீரல் லாமல் வேறொருவரால் முடியுமோர், தேவரீ ருடைய திருவுளப்படியே செய்து முடித்த ருளக்கடவீமென்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினா ர்கள். மஹாரிஷிகள் முதலான பரமவைதீக தர்மமார்க்கத்தை நிறுவேற்று கிற்றவர்கள் பெருமானுடைய தனிமையையும், ராக்ஷ சேனையின்பெருமையையும், பார்த்துச்சுஷி யாதவர்களாய்ச் கண்களில் கண்ணீர் பெருக் கெய்க்கத் தக்கதாக அழுதுமனம்பதைத்துப் பாகிகளாகிய எல்லாரும் தோற்றுப்போகக் கடவர்கள். ஸ்ரீ ராமபிரானே, ஜெயம்பெறக் கடவொன்று மங்கனாசாசனம் பண்ணினா ர்கள். மூலபல சேனையானது, ஸ்ரீராமஸ்மர்த் தியைப் பார்த்து - சபாசு-தனக்கு உதவியா யிருத்தசேனைகளெல்லாம், ஓடிப்போய் ஒரு

வருந் துணையில்லாமல் தனியாய்நின்றும் நம் முடைய பெருஞ் சேனையைக்கண்டு கொஞ் சமும் பயப்படாமல் பாணங்களைப் பொறுத்திக்கொண்டு வீரத்தலிமை குறையாமல் பிரயோகத்துக்கொண்டிருக்கின்றானே இதுவே, வெற்றிக்கொள்வதிலும், கிரேஷ்டமல்லவா! மாலியவா னெல்லாம் அறிந்தவருண படியினாலே பொய் சொல்லமாட்டான் அவன் மெய்யே சொன்னான். திரிபுரசம்ஹா ரியான ருத்திரமூர்த்திக்கும், ஒருதே ரிருந் தது. தேவர்களுக்கெல்லாஞ் சேனையாகவந்தார் கள். ஆச்சரியபூதரான விஷ்ணுமூர்த்தியா னவர் நம்மைக்கருவறுத்தநாயினியில் கருடவா கணத்தின்மீது அநேகதேவகணங்களுடனே வந்தெதிர்த்தார். இவன் தனித்து கால்நடை யாய்வந்து பயப்பட்டொளியாமல் நிற்கின்றானே, நாம் ரத கஜ தூதம் சிம்ஹம் யாளி முதலானவைகளுடனே மேருமலைக்குச் சம மான தேஹத்தையுடையவர்களாய்ச் சப்த சமுத்திரம்போல வரவும், வாருங்கள் வாருங் கள் என்றழைக்கின்ற இந்தமனிதனுக்கு இந் தலோகத்தில் ஒடிப்போகப் போக்கிடமெங் கே நம்மிடத்தில் நின்றும், எப்படி உயிர்தப் பிடிப்போகப்போகிறான் என்று நெருங்கி ஆரீ ப்பரித்து ஒருசிம்ஹத்தை அநேகயானைகள் போய் வளைந்ததுபோலச் சூழ்ந்துகொண்ட மாத்திரத்தில் நல்லதாகட்டு மென்று கீழே முலோகத்தையும், மேலேமுலோகத்தையும், ஒன்றாகத் திரட்டிச் செய்ததை ஒத்த தன் வெற்றிபொருந்திய வில்லை வேதநாயகரா கிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் குணத்தொனி பண்ணினபோது, ராக்ஷசர்களுடைய மன திலுள்ள கோபமெல்லாம் அடங்கிப்போய் விட்டது. காவலாகவந்த யானைகளுக்கு மத முலர்ந்துபோய்விட்டது. நின்றவீரர்கள் வாயுலர்ந்து போனார்கள். குதிரைகளெல்லாம் காலோய்ந்துவிட்டதுகள். ராக்ஷசர்களுடைய வல்லமைகளெல்லாம் தளர்ந்துவிட்டன. மூலபல சேனைகளே இப்படியாகுமானால் ஸ்வாமியின் வெற்றியைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டிமோ? குதிரைகளும், சிம்ஹங்களும் பூட்டி யிருக்கின்ற சக்கரங்களுடன் கூடிய தேர்களை முறித்துவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தது கள். துதிக்கையையுடைய யானைகள் தம்மி திருத்த பாகர்களை விசியெறிந்தவிட்டு ஓட் டம் பிடித்ததுகள். எங்குமிந்தப்பிரகாரமாக ஓரார்ப்பாடம்பிறந்தது. இப்படி நடந்தகாலத்தி ல் அந்தச் சேனைகளுக்கு இடந்துடித் த தூர்த்தியித்தத்தத்தைக் கண்டு தேவர்களுள்

லாம் குதித்துக் கூத்தாடினார்கள். அப்போது வேதப்பிரதிபாத்திய வஸ்துவான ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் ராக்ஷசர்கள் மீதுமின்னல் களைப்போலொத்த பாணங்களைத் தொடுத்தார். பிள்ளும் யாளிகளின்மீதும் அவைகளைச் செலுத்தியறவர்களின்மீதும், யானைகளின் மேலும், யானைப்பாகர்கள்மேலும், குதிரைகள்மேலும், குதிவைப்பாகர்கள்மேலும், வீரவாக்களுடைய தேர்களின்மீதிலும், வாளின்மீதிலும், வில்லின்மீதிலும், பூயியிலிருத் து எழும்பின தூளியின்மீதிலும், ஸ்ரீராமர் அம்புகளை அபரிமிதமாகப் பிரயோகித்தார். மலைகள்விழுந்ததுபோல யானைகள் விழுந்ததுகள். அந்தயானைகள்விழுந்ததுபோல வீரர்களுடைய தலைகள் விழுந்ததுகள். அந்தத் தலைகளைப்போலக் குதிரைகள் கால்முறிந்து விழுந்ததுகள். குதிரைக்கால்கள் அறுந்துவிழுந்ததுபோல வில்முறிந்துவிழுந்ததுகள். அந்த வில்லுகளைப்போல வெற்றிக்கொடிகள் முறிந்துவிழுந்ததுகள். சந்திரர்க ளிற்று விழுந்ததுபோல ராக்ஷசர்களுடைய வக்கிரதந்தங்கள் அறுந்துவிழுந்ததுகள். நாலுபக்கங்களிலும் நாலுபக்கமும் காற்று வீசும்போது ஆகாசத்திலுள்ள மேகக்கூட்டங்கள் கோடைகாலத்தில் வருஷிக்கிறதுபோல ஸ்ரீராமபாணங்கள் பாய்கிறபடியினாலே யானைகளும், குதிரைகளும், வீரர்களும், தேர்களும், மான் மிப்போனார்கள். அதனால் நாலுபக்கங்களிலும் ரக்தவெள்ளங்கள் ஓய்கிறதைப்பாரித்த அவரவர்கள் ததரியமற்றுப்போனார்கள். மேகங்களுந் தோற்றுப்போகும்படியாக ஸ்ரீராம பிரான் சொனிகிறபாணவருஷங்கள் பாய்வதினால் ராக்ஷசர்களுடைய விழித்த கண்களும், கைகளும், வில்லுகளும், வேல்களும், வாள்களும், ஆகாசத்தில் சப்திக்கின்ற வாய்களும், நடக்கின்ற கால்களும், தோள்களும், சின்ன பின்னப்பட்டுப் போய்விட்டதளையல்லாமல் அவர்கள் பிடித்திருந்த உறைகழற்ரிய ஆயுதங்கள் செய்த தொன்றையும் ஒருவரும் பார்க்க வில்லை. ராக்ஷசர்கள் தொடுத்தக் கொண்டிருந்த அம்புடனே வில்லுகள் துணிந்து விழுகிறதற்கு முன்பாகத் ததரியங்கொண்டெடுத்த வாள்களுடனே தோள்கள் அறுந்துவிழுந்ததுகள். உடனே வேசமாய்நடந்து கொண்டிருந்த கால்கள் கண்டங்கண்டங்களாய் அறுந்ததுகள். இப்படியாகும்போது மிகுந்தகோபங்கொண்டு அந்த வீரர்கள் என்ன செய்ய மாட்டுவார்கள். வரம்பெற்றதனால் துணிவுகொண்டு புத்தத்தில் செலுத்தின குதி

நாடனில் ஒவ்வொன்றையும் ஸ்ரீராமபாணங்
கர் தாதுநாருயிப் பாய்ந்து கொல்லுவதின
லே ஞாலம்புகர் துணிபட்டிக் கண்கள் சிதறு
கூய்ம் னங்கன் அதுந்து மார்பு பிளந்து
வழித்தவகளை அல்லாமல் தாவினொடச் சக்
திப்புள்ளவைகளோ! தேர்கொன்று பேர்வை
ந்துக்கொண்டி வந்த பாபவஸ்துக்கள் செலு
த்தலா மென்று நினைத்தால் முன்பு மாய்வி
ஞ் பாய்ந்துப்பலா யுயர்ந்துவிடக்கூகிற பிண
ங்கவிஞ்சில் அப்புறமிப்புறம் நகர்கிறதற்கும்
முடியாமற்போகிறது. அப்படி ஒருவேளை
பெரித்ததெயானால் அபரிமிதமான பாணங்க
க்பாய்கிறபடியினாலே ஓய்ந்ததூறிய உடை
ந்தபுதிர்ந்துபோனதேயல்லாமல்வெறொய்
அஞ் செய்யமாட்டாமல்போய்விட்டதுகள்.
யாதித்திகிலுமிருந்த மிகுந்தசுமர்த்தர்களா
ன ராக்கசர்களெல்லாம்வாபிரயங்கிட்டின
வாகள் ஒருவரும் பிறழ்த்துப்போனவர்களி
லில் வரிவரிசெயாக எதிர்த்தவந்த யானைகள்
ஸ்ரீராமசீரானுடைய அம்புகள் பாய்வதின
லே வெகுநேரத்திற்குமுன்பாக அம்புபட்டி
தூவந்து விழுதுதன்பாலச் எருளையிழுந்
தபுகையல்லாமல் வேறென்னுகாரியஞ் செ
ய்யவல்லவதனாகும். தடாகத்தில்மன்றிநு
கல்ப தாமரையுழிபுத்திக்கொப்பான திரு
வண்ணையுடைய சக்கரவர்த்தித் திருக்குமா
ரர் ஒருபாணத்தைப் பிரயோகிப்பாரோ யா
ருவ அததுருகோடிப்படைகளைச்சும்புறிக்
கும். சூதையால் இறந்தசேனையைக் கணக்கி
பமுடிபாமல்பிரஹ்மதேவனும் பிரமிந்து
ப்போய்விட்டான். அந்த புத்தகளத்தில் மா
ண்ட சவாணைப் பிடிக்கவந்த யமனுக்கும்
அந்தப்பாணத்தில் வேக முண்டாகமாட்ட
வல்ல. ஸ்ரீராம வம்சோத்பவராதிய ஸ்ரீரா
மமருத்தி வந்தபாணங்கள் ராக்கசர்களுடை
யகிட்டவெந்திர்த தலைகளைக் கோடிக்கோடி
பாக அதுதக்கத்திவிட்டிப் பின்னும் மிகு
ந்த செக்செண்டி கால்களில் தைத்து ஓடுவ
ந்துலே அவர்கள் வாயிலுண்டாகிற அக்கினி
பாணது செக்செண்டியிருக்கிறதேரில்மே
லும், பாணவரிட்டேரிலும்பட்டிக் கோடை
காக்கிவழித்தபந்த யெரிதெகாடுபோல
பிடுகின. பாணங்கள்பட்டு குறித்தவேலாபு
தங்கனும், வானாபத்தனும், முதலான குபு
தகளை மேலேபட்டி மருத்தவேகக்கொண்
டுபோய் சமுத்திரத்தில்விழ்ந்தன அங்கு
கொண்ட பட்டியிலிருந்து சமுத்திரத் தீவ்
அருளுகின்ற செக்செண்டி பாணகொண்டில்
அழுந்திப்போய்விட்டதுகள். பந்தாந்தி

ந்தமனென்னும்திருநாமமுள்ள ஸ்ரீராமமூர்
த்தியானவர் எவின் திவ்யபாணங்கள் சத்து
ருக்களுடைய ஊதொந்தத்துபோலவும், பட்
டண மெரிந்தது போலவும், பிரகாசித்துக்
கொண்டி ஓடுகிறபடியினாலே சமுத்திர ஐலம்
வற்றினதுபோலவே ரணககனம் முழுவதும்,
தெருப்பாய்ப்பந்திற்கொண்டிசத்துருக்களு
டைய தேர்களைல்லாம் எரிந்ததுகள். சத்து
ருக்களுடைய தலைகளு மெரிந்து சிதறிப்
போய் விட்டதுகள். பாணங்கள்பட்டி ராக்க
சர்கள் பிடித்திருக்கின்ற வாள்களும், வேல்க
ளும், அவர்களுடைய தோள்களும், அதுந்
துமலைப்பாம்புகளைப்போலத்துடித்ததுகள்.
யானைகளில் மீறிருந்து புத்தஞ்செய்ய யத்த
வித்த வீரவாங்களுடைய மடித்தவாய்களு
டனே அவாகளுடைய தலைகள் இடிவிழுந்த
மலைஞ்ஞலங்கள் போல்ப் பூமியில் விழுந்து
விட்டதுகள். ஸ்ரீராமபாணம் ஒன்றுபாய்ந்த
வுடனே ராக்கசர்களேறிவந்த கோரமானயா
ளிகள், சிம்ஹங்கள், ஓட்டம் பிடித்ததுகள்.
பிணங்களைத் தின்னுகிறதற்குப் பிசாசங்களு
ம், நாய்களும், வந்துசேர்ந்ததுகள்.கையில்
பிடித்த வானுடனே ராக்கசர்களுடைய தூ
றுகொடி தோள்கள் அதுந்து போனதுகள்.
ராக்கசர்கள் வைத்துக்கொண்டிருந்த வருண
ஸ்திரம், பிருதிவிபாஸ்திரம், நாகாஸ்திரம்,
கட்காஸ்திரம், முதலானவைக னெல்லாம்,
சின்னபிண்ணப்பட்டுப் போய் விட்டதுகள்.
ஊழிகாலச் சமுத்திரம்போலப் பெருக்கெ
டுத்தவருக்கின்ற ராக்கசரத்த வெள்ளத்தினுள்
னே சக்கரம்பூட்டிய தேர்களுழுந்திப்போய்
தேர்வீரர்களும் முழுக்கிப்போய்த்விட்டார்கள்.
பாசர்களுடனே யானைகளழுந்திவிட்டது
கள். குதினாகள் நீர்ச்சூழியிலகப்பட்டுமாண்டு
போனதுகள். புழுதிபட்டுக்கிடந்த ரணக்கள
முழுவதஞ் சேறுபட்டுப் போனது. ராம
பாணத்தால் எத்யுண்ட ராக்கசர்களுடைய
தலைகள், மேலெயெழுப்பினதினாலே தங்களை
க்காயப்படுத்தமென்று தேவர்கள் அங்குயிங்
குமாக ஓடி ஓதுங்கிப்போனார்கள். சூழ்ந்து
விழுக்கின்ற ராக்கசத்தலைகள், சிவாவருஷிப்
போல மேலேபம்மென்று பூமியில் சஞ்சரிக்
கின்றவர்களெல்லாம் வருத்தப் பட்டார்கள்.
லோகங்களை யெல்லாம் அழித்து விடுவதான
புகாந்த கால வருஷித்துக் கொப்பானதும்,
சிவ்ஹத்துக்குச் சமமானதமான ராமபா
ணங்கள், கண்ணைவிழ்த்துக்கொண்டு ஆகாச
த்தில் மொய்த்துக்கொண்டிருந்த பாய்களா
கப ராக்கசர்களுடைய தேற்றமெல்லாம்,

கருங்கொண்ட மேகங்கள் வீழ்கிறது போலவும், ஆகாசத்தில் போகின்ற விமானங்கள் வீழ்கிறதுபோலவும், பூமியின்மீது விழுந்தன. இப்படியானபோது மூலபல ராஷ்சர்களில் சிலர், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஆயுதங்களைவிட்டார்கள். சிலர், எரிக்கும்படியான பாணங்களை வில்லிந்துட்டி எய்தார்கள். சிலர், ஆயுதங்களைச் சுழற்றி எறிந்தார்கள். சிலர், ஆயுதங்களாலோங்கிக் குத்தினார்கள். சிலர், மலைகளைக் கைகளில்போத்தெய்துக்கொண்டு சூழ்ந்துநின்று வீசியெறிந்தார்கள். சிலர், கைப்பிடியாய்ப் பிடித்துக் கொள்ளுகிறோ மென்று கோபித்துக் கொண்டு நெருங்கி வந்தார்கள். சிலர், ஆயுதங்களொன்று மில்லாமல் சும்மா வாயினால் மாத்திரம் வைத்தார்கள். சிலர், அதட்டினார்கள். சிலர், நெருங்கிவந்தார்கள். சிலர், அங்குமிங்குமாகத் திரிந்தார்கள். அநேகம்பேர், ஆர்ப்பரித்தார்கள். அநேகம்பேர், புத்தஞ்செய்தார்கள். அநேகம்பேர், ஆயுதங்களைப்பிடிப்பிடியாய் வாரிவாரி எறிந்தார்கள். அநேகம்பேர், சூலாயுதங்களை பெறிந்தார்கள். அநேகம்பேர், ராம பாணங்களுக்குப்பயந்து ஒளித்துக் கொண்டார்கள். அநேகம்பேர், கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கப்பார்த்தார்கள். அநேகம்பேர், ஸ்ரீராமர்மேலெநிகரதற்கு மலைகளைப் பேரித்தார்கள். இப்படியாகச் சூரியன் மேகங்கள் சூழ்ந்துமறைந்துகொண்டதுபோல ஸ்ரீராமனாஅநேகராஷ்சர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைப் பிரயோகம் பண்ணினார்கள். அப்படி அவர்கள்எறிந்த ஆயுதங்களும், எய்த ஆயுதங்களும், எதிகிறதற்கும், எய்கிறதற்கும், கையிலெய்த ஆயுதங்களும், பிடித்தஆயுதங்களும், எல்லாம் ஸ்ரீராம பாணம்பட்டி முறிந்து துண்டி துண்டாய் விழுந்தன. ஸ்ரீராமனா வந்து சூழ்ந்துவளைந்த - தேரும், குதிரையும், சில ஓச்சில ஓத் துண்டாய் நெரிந்த போனதுகள். வளர்ந்தமயிர்களுடனே கூடின ராஷ்சர்களுடைய தலைகள் பலபலவென்று உருண்டன. ராத்திரி விடிந்து சூரியனாதபமானதுபோலச் சூழ்ந்திருந்தராஷ்சர்கள் மடியவெ பருத்திருந்தோள்களையுடைய ஸ்ரீராமபிரானும், வேறுபக்கத்தில் திரும்பினார். இப்படி கழனித்தொழிலாளர்கள் தாமவாப் புழிபங்களுடனே நெல்லைச் சேர்த்து அதுக்கும்படியான செழிப்பையுடைய திருவயோத்திக்குத் தலைவரான ஸ்ரீராமருடைய பாணங்கள், பெரியோர்களுடைய சொல்லு

கரு அடங்காத டுட்டிர்தளான வலிபராஷ்சர்கள் தரித்துருக்கின்ற கவசங்களைத் தகராக்கி அவர்களுடைய தேயுதங்களைத் துண்டி துண்டாகச் செய்து பிடித்திருந்த வில்லை முறித்து தலைகளை அறுத்து வல்லமையை ஒழிக்க வெற்றியைக் கெய்தது. அவர்கள் மேலும் மேலுமாக எதிகின்ற மலைகளையும், நொறுக்கி விட்டன. இம்மட்டிலே போகாமல் மரங்களைப் பிடித்துவந்த கைகளையுந் துண்டிவிட்டன. கண்டிருந்த தேவர்களெல்லாம், யானைகள் காலிழந்து போனதுகள். உருவிச்சென்ற அம்பால் வாலுந்துபோனதுகள். குதிகையைற்றுப்போனதுகள். கழுத்தறுத்து போனதுகள். பருமயிழந்து போனதுகள். தந்தங்களற்றுப்போனதுகள். என்று பேசுகிறார்களே யல்லாமல், சுழுத்திரத்துக் கொப்பான கண்கள், ஆசையற்றதுகள். மேகம்போலச் சொரிகின்ற மதமழிந்து போனதுகள். வலியற்றுப்போனதுகள். என்று இத்தத்தொழில்களை ஒருவருங்கண்டு சொல்லவில்லை. ராஷ்சர்கள், தூறுகோடி. வேலாயுதங்களையும், ஆகாசமார்க்கத்தில் பறக்கும்படியாக தூறுகோடி அம்புகளையும், பிரயோகித்தார்கள். கொல்லுதலே தமக்குத்தொழிலாயுள்ள மலைகளுக்கொப்பாக தூறுகோடி யானைகள் நடக்கின்றன. குதினாள் பூட்டின தேர்கள் தூறுகோடி ஒழிகின்றன. இவைகளையெல்லாம் ஒரோ வீரராய் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரான் சின்னமின்னப் படுத்தினார். ஒரு வில்லாளியான ராஷ்சன் ஒரோ காலத்தில் சப்தலோகங்களையும் நாசமாக்கிவிடுவா னுக்கும். அப்படிப்பட்டவர்கள் அளவில்லாதவர்கள் நெருங்கிவந்து பாணவருஷிகளை, ஸ்ரீராமச்சந்திரர் மீது சொரிந்தார்கள். அவர்கள் பிரயோகம் பண்ணின அண்டிரங்களை எல்லாம், ஸ்ரீராமபாணத்தால் பொடிப்பொடியாவது மன்றி, அந்த ஞானசம்பந்தில்லாதவர்களுடையதலைகள் பெருமலையைப்போல உருள, அவர்கள் பெரியதேனுங்களை எல்லாம் சின்னமின்னப்பட்டிச் சிறத்தது போனதுகள். தூறுயிரம் யானை பலமுள்ளவர்களான ராஷ்சர்கள் ராமபாணம் ஒன்று உருவிச்சென்றபோது தங்கள் பேர்மாநி மலைகளை னும்படி உடலழித்தபோனார்கள். ஆறுபிரத்தோள்கள் அறுத்து அதுகளிலிருந்து பொழிகின்ற கத்தெள்ளத்தில் அமிழ்த்தி நின்று கனாயேறமாட்டாமல் யானைகள் கூட்டக்கூட்டமாக சந்த ஆறுகளோடு கடலில் போய் விழுந்து விட்டன. எகாலத்திலே வே

கத்திலுள்ள ஸ்வகோடிக்கோயெல்லாம் பலகா
ரம் பண்ணும்படியான வல்லமைபு யுடைய
மயமையும், அவனுடைய தூதர்களும், கால
தும், தூண்டு காளுடையவர்களாக இருந்த
படியினாலே தடந்த ஒருத்திரிய மாட்டாம
லினததும், அந்த உயிரினைப்பெல்லாம் பிடி
தற்குக்கொண்டிருந்தனர் வைவனவதப்பட்டன
தற்குப்போக வழிபெரியாமலும் மயங்கிப்
போய் விட்டார்கள். மாண்ட யானைகளும்,
அந்நிதேசர்களும், குழினைகளும், ஒன்றின்
மேலொன்று அபிவிருத்தியாகி விழுந்து ஆகா
சத்தொழுந்த ஓங்கித் குழிந்தனவனோ யானை
தும், அபிவிருத்தியாகி வந்ததங்கள் கூட்டங்
கூட்டமாக எழுந்து கூத்தாயிடுவதடியால்
அந்தப் பிணங்குப்பல்களெல்லாம் உயிர்பெ
ற்றதுபோலவே விளங்கினதுகள். மாண்ட ரா
கங்களையும் சத்தமானதுகளுக்கூரியனை
ப்போலேழுந்தருளிய தமது திருமேனியில்
தேறித்து, ஊழியாவதில் லோகங்களைப்பெல்
லாம் கட்டி எரித்துண்ணும்படியான பிரளய
கால குரியனைப்போலப் பெருமான், பிரகாசி
த்தார். பின்னும் சத்தருக்களுடைய தேஹ
த்திலிருந்து ஒருகண சதத்தில் குளித்த தெழு
ந்தவனாப்போலடி மிருந்தார். இந்தப்பிரகாச
மாக நெருப்புக்குச் சமானமாகவும், இடிக்குச்
சமானமாகவும், இருந்த ராமபாணங்கள்
அனைத்தடியினாலே தலைகளிழந்து வெகு
மையுடைய வர்களான ராஷசர்கள் மார்க்கி
ததாய் பார்த்திருந்தும், பின்னையிருக்கின்ற
மற்ற ராஷசர்கள் தங்கள் வல்லமைகுறையா
தவர்களைத் தங்கள் தேஹத்தினுள்ளேயிரு
க்கின்ற ராமனைக் கொடுத்தவிட எத்தனித்த
வர்களைப் ஸ்ரீராமமூர்த்தியை ஈக்கள் மொய்
த்தக் கொண்டது போல மொய்த்தார்கள்.
ஸ்ரீராமபிரகாசம், அந்த ஈக்களைக் கொல்லு
கின்ற தேவையொத்திருந்தார். இப்படித் தம்
மை மொய்த்துக்கொண்ட பின்னணியான
தவபலசேனைகளிடமே ஒரு இமைப்போ
ருகத்தொத்த தம்முடைய வில்லில் பா
ணங்களைப் பிரயோகித்தெய்த அந்த ராஷ
சர்களுடைய மெல்லாம், சூழ்நகையப்போலச்
செய்தவிட அவர்கள் தெர்களும், யானை
களும், குதம்பாருப்படி தம்முடைய திங்
கையினால் ஒலே தாவித்தவிட்டனர். அப்
போது வந்த ராஷசனைத் ததேசர் பிரா
ணம் விடுத்தார்கள். அதேசர் ஒட்டமிடித்
தார்கள். அதேசர் குத்திட்டி இருந்தார்
கள். அதேசர் உருத்தப் பட்டுப்போனார்
கள். பிரகாசமான அதேசர் மத்தகதைத்

தண்டு சத்தோஷிப் பட்டார்கள். அதேசர்
தங்குண்டு போனார்கள். அதேசர் உருண்
யிப்போனார்கள். அதேசர் புரண்டிப்போனார்கள்.
அதேசர் பாணங்களால் சாம்பலாய் வெந்து
போனார்கள். அதேசர் கரிந்து போனார்கள்.
அதேசர் மூர்த்தியிற்றார்கள். அதேசர் மேலி
றந்தார்கள். அதேசர்குடல்சரிந்துபோனார்
கள். அதேசர் தலையறுந்துபோனார்கள். அதே
சர் கிசைத்திரியாமல் மாண்டவர்களுக்குமுன்
னே எதிர்த்துப்போனார்கள். சத்தின்குடை
லங்கள், பாகுவலையங்கள், மகரக்குழைகள், பிர
காசமுள்ள சத்தின்கிரீடங்கள், மணிக்கண்டி
தைகள், கவசங்கள், வீரகண்டாமணிகள், ஆயு
தங்கள், முதலானதுகள், மாண்ட ராஷசர்க
ளுடையதேஹத்தினிடமிடம், மேகத்தில்திடீர்தும்
வருகின்ற மின்னல்களைப்போலச் சிந்திச் சித்
தி பிரகாசித்ததுகள். அப்போது மூலபல ரா
ஷசர்கள்ராமன்எதிராகஇருக்கின்றான். எங்கள்
பிணங்குருக்கின்றான். எங்கள்முகத்திலிருக்கி
ன்றான். எங்கள் உள்ளத்திலிருக்கின்றான். எங்க
ள் பக்கத்திலிருக்கின்றான். எங்கள் தலைமேலி
ருக்கின்றான். தலையின் உச்சியிலிருக்கின்றான்.
பூமியிலிருக்கின்றான். ஆகாசத்திலிருக்கின்ற
ான். இதென்ன ஆச்சரியம்! இப்படியும் ஒரு
மனிதனுக்கு வேகமுண்டா யிருக்குமோ? எ
ன்று சொல்லும்படியாகச் சாரியுலாவிற்தா
ர். இதோ எனக்கெதிரே யிருக்கின்றான். என
க்கெதிரே யிருக்கின்றான், என்று சொல்லும்
படி சுவர்ணமயமான கோதண்டத்தைக் கை
யில் பிடித்தபடியே, அவர்களுடனேயுத்தர
செய்தும், அந்தமூலபலப்பெருஞ்சேனைக்க
டல் தலைத்திருந்தபோதிலும், ஒவ்வொருவ
ருக்கும், அவரவர்களுடைய திழைப்போல
ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் திரிந்து, ஆழ்ந்தசப்
தசமுத்திரத்திலும், எழு லோகங்களிலும்,
அந்தமூலபலச் சேனைக்கடல் திறைந்திருந்த
மையால் அதேச தந்திரங்களை அறிந்துஅநி
மாயனான புடையவர்களாய்ப்பிறந்த அவர்
களுடைய உள்ளத்திலுமிருப்பதன்றியும், அ
வர்களுக்குப் புறத்திலும், வியாபித்திருக்கி
ன்றதன்னுடைய ஸ்வபாவத்தின்படியே எங்
கும் ராமனுயிருந்தார்.

இப்படி ஸ்ரீராமர் பலவிதமான சாரிகற்
தி வருகிறதைத் தேவர்கள், பார்த்து ஸ்வாமி
சாரிவருகிறொன்று சொல்லாமல் இன்ன இ
டத்திற்குப்போனார் இன்னஇடத்தில்துறைந்
தொன்று அநியாமல் ஒகோ ஸ்வாமிபான
வர் தம்முடைய பதார்த்த நிலைமையை பெ
ய்துக்கொண்டி லோகமெல்லாந் தானேயா

ய் நிறைந்துவிட்டார். இனி நம்மை சுகிப்பதற்கு, அவதரித்து ராகுச சம்ஸாரஞ்செய்திற செய்கையை விட்டுவிட்டார் போலே யிருக்கின்றதென்று சந்தேகித்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் சண்டமாருதக்காந்திலுல் முறிந்து அடிபட்டுப் பூமியில் விழுந்த மலையைப்போலவும், மரங்களைப்போலவும், அழிதச்செய்கையை யுடைய ராகுசர்கள் துண்பி துண்டாய் அறுந்துவிழும்படி அழிவேகமாபிச் சாரிசுற்றிவந்து பாணங்களைப்பிரயோகித்து, ஆகாசத்தை அளந்த திரிவிக்கிரமமூர்த்தியைப்போல மதத்த யானைகளும், பெரியதேர்களும், வேகமுள்ள குதிரைகளும், யானிகளும், வல்லமை பொருந்திய சிம்ஹங்களும், அழிகொபிஷ்டர்களான ராகுசவீரர்களும், ஆகாசமும் மறைந்துபோகும்படி மடிந்து மலைமலையாகக்குவிந்துகிடக்கிற பிணக்குப்பலின்மீது க்ஷீரசாகர சயனியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தாவி நடந்தருளினார். ஆகாசத்தை அளவிய கொடிகளையுடைய யானைகள் ஸ்ரீராமபாணம் பாய்ந்து மாண்டு சத்தப்பிரவாஹத்தில் பாய்மரத்தோடுங்கூடிய கப்பல் முழுவதுபோல முழுதினதுகள். ஸ்ரீராமச்சந்திரருடைய அம்புகளால் அறுபட்டுமேலெழும்பி விழுக்கின்ற ராகுசர்களுடைய மலைபோன்றதலைகள், யுத்தப்பெண்ணா லிசயலக்ஷாயி, தன்னுடைய செங்கையால் அம்மனைக்காயுகிறதுபோலிருந்ததுகள். வாரிடித்துக்கியவீரகண்டாம்பனி தரித்த ராகுசர்களுடைய வக்கிரதந்தங்கள் ஸ்ரீராமபாணங்களால் துணிபட்டு யானையின் வயிறுகளில் விழுவது, ஆகாசத்திலுள்ள மேகங்களுக்குள் மூன்றும் பிறைச் சந்திரர்கள் மறைவது போலிருந்ததுகள். ராகுசர்களுடைய வக்கிரதந்தங்களும், மதயானைகளின் னுடைய வெண்மையாகிய தந்தங்களும், ரணக்களத்தில் கும்பல் கும்பலாகக் குவிந்து கிடந்து வெகு காலமாக உதித்து வந்த மூன்றும் பிறைச்சந்திரர்கள் பூமியி லுதிர்ந்து கிடக்கின்றவைகளைப்போலவும் தோன்றினதுகள். அளவில்லாத ராகுசர்களின் மூன்று அவர்களுடைய சத்த வெள்ளச் சமுத்திரம், பூமி யெல்லாம் நிறைந்து பரவினபடியினாலே சப்ததீவுகளி லிருந்துவந்த ராகுசர்க ளெல்லாம் பூமியில் நிற்கமாட்டாமல் உயர்ந்த மலைகளின்மே லேறிக்கொண்டார்கள். ராகுசர்களுடைய தேவந்திலுள்ள பிராணவீக ளெல்லாம் வீரசுவர்க்கத்தில் நிறைந்து விட்டதுகள். சமுத்திரமெல்லாம் அவர்களுடைய சத்

தங்களினாலும், ரணக்கள முழுவதும் அவர்களுடைய பிணங்களினாலும் நிறைந்ததுகள். தேவர்க ளெல்லாம் ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய வில்வித்தறையைக் கண்ணுரக் கண்டார்கள். யுத்தஞ்செய்த ராகுசர்களாகளுடைய ஆயுதங்கள் சிந்திப்பெரிய சத்தப்பிரவாஹத்தினால் கலந்து கடலில் போய்ச் சேர்ந்த படியினாலே அந்தக்கடலிலுள்ள அநேகமீன்கள் அத்த ஆயுதங்களினாலே அறுபட்டதுகள். அப்போது ராவணனுக்கு உதவி செய்பவருடைய வன்னியென்கிற மூலபல ராகுச சேனப்பதி மூலபல சேனையைப்பார்த்து ஒருமனிதன் நம்முடைய சேனைகளைக் கொன்று கொன்றிருக்க, மலைபோல ஆகாரமுள்ள நாமெல்லாம் அவனை வெற்றிகொள்ளமாட்டாமல் பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு எம்மாயிருக்கலாமா? அந்தமனிதனுடைய அம்புகள் நம்மிது படுகிறதற்கு முன்பாகநாமெல்லாம் கூட்டமாகக்கூடி அவன்மேல் விழுந்தாலும் அவன்மாண்டுபோவானல்லவா? காவிறங்கிப் பெய்கின்ற மேகத்துக்குச் சமானமாகிய ராகுசர்களேநீங்கள் எல்லாம் பிரமைகொண்டு மயங்கிப்போனீர்களா! நம்முடைய ஆயிரம்வெள்ளஞ் சேனையும், அடிபட்டு மாண்டுபோன பிறகு லங்காபட்டணம், யாராள இருக்கின்றது. ஆகையால் நீங்கெல்லாம் ஒருமிக்க அந்த மனிதன்மீது பாயுங்கொன்று கொள்ளுண். அதைக் கேட்ட ஏழு வெள்ளம் ராகுச சேனைகளும், அழிக கோபங் கொண்டு வந்து ஸ்ரீராமனைச் சுற்றிவளைந்து ஒருமலையின்மீது சப்த மேகங்களும் பெரு வருஷம் வருஷத்தது போல ஆயுதப் பிரயோகம் பண்ணினார்கள். அப்படி அவர்கள் தம்மிது பிரயோகித்த ஆயுதங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீராமபிரான் துணிதுண்டாய்த் தந்தது விட்டுத் தேரும், யானையும், குதிரையும்மாண்டு பூமியில் விழும்படிக் கொண்டு, அவர்கள் சேனைகளெல்லாம் சின்னபின்னப்பட்டுக் கிதறிப் போகும்படி அய்ந்திர வருஷங்களைப்பொழிந்தார்.

அப்படி ஸ்ரீராமமூர்த்தி பிரயோகித்ததொலந்திரசூகாஸ்திரங்களினால் எங்கும் சத்தப்பிரவாகம் நிறைந்துவிட்டபடியினாலே கொள்ளிவாய்ப்பிசாசங்கள் தீபந்தைப்போல அக்கினிகளைக் கக்கிக்கொண்டு கூத்தாடினதுகள். கொழுப்போடுங்கூடிய சத்தப்பிரவாஹத்தினால் நிறைந்த பெருக்கடலாகிய சேவந்த வலவ்ரத்தையுடையவரும், சத்தமாகிய சத்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டவருமாகிப் பூமிதேவி

பிரகாசித்தார். ஸ்ரீராமமூர்த்தியும், செவந்த நிறமாக அலங்கரித்தவரைப்போலத்தோன்றி ஞானவணசமுத்திரம், தேவசமுத்திரம், மதுசமுத்திரம், தயிர்ச்சமுத்திரம், பாற்சமுத்திரம், குழிப்பஞ்சாந்தவமுத்திரம், சந்தோதக சமுத்திரம், எவ்வுவசால்லப்பட்டசப்தசமுத்திரம், பவளக்கடல்போலச்சந்திரினம் நிறமுள்ள ஸ்ரீராமர் நிருக்கத்திலுள்ள ஒரு கல்லிலினுலே சந்திரேசத்திற்குள்ளாக முன் கொண்டபழையபேர்மாரிலிட்டனகள். ஒரு தோடைக்குக் கோடிஅம்புகள்பிரயோகித்துக் கொண்டு கோதண்டமானது மூன்றாம் பிறகுச் சந்திரனப்போல வளைந்தபடியே யிருந்தது. ராக்ஷசர்கள் எவ்வைக்கு முடிந் துலியவார்களோஎன்னும்படியாக அவ்வற்ற வர்களா யிருந்தார்கள். ராக்ஷசர்களில் சிலர் ஸ்ரீராமரீபோல அஸ்திரசஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கத்தொழிந்தார்கள். சிலர் ஆரவாரித்தா ரினால்சிலர் ஆபத்தினி எறிந்தார்கள். சிலர் ஸ்ரீராமர் பிரயோகிக்கிறபாணங்களைக்கண்டுதவி கள் வல்லமையுடனே எதிரோவந்து தடுத்தா ர்கள். சிலர் தயிர்வமட்டாமல் கையசந்து போருர்கள். சிலர் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். சிலர் சாய்த்துவிழுந்தார்கள். மத்தத யானை யப்போலக் கோபங்கொண்டு வந்தார்கள். சிலர் அண்டம் வெடிக்கும்படி கூவினார்கள். சிலர் அக்கமாய்ச் சீதீவந்தார்கள். சிலர் யுத் தஞ்செய்தார். சிலர் அஸ்திரப்பிரயோகம் பண்ணினார்கள்.

இப்படிப் பல்பல செய்கைகளைச் செய் துக்கொண்டிருந்தவர்களெல்லாம் ஸ்ரீராமர் பிரயோகித்த பாணங்களினுலே துண்டிதுண்டாகி ரணக்கொத்தில் வீழ்ந்தார்கள். ஸ்ரீராமர் தமது கோதண்டத்தில் ஆயிரம்பாணங் களைத்தொடுத்தப் பிரயோகிப்பாரேயானால் அந்தப் பாணங்கள்பாய்ந்து மாளுகின்றரா க்ஷசர்கள், ஆயிரம்பேர்களுையல்ல, பதினாயிர ப்பேர்களா யிருந்தார்கள். அந்தப்பாணவே க்களாகக் கண்ணினும், மனத்தினும், நிச்சயிக்கமுடியாதது. ராக்ஷசர்கள் பிரயோகிக்கு ம்படி எவ்வெவ் கூர்மையான வேலாயுதம், குளபகம், எல்லாம் துண்டிதுண்டாய் முறிந் தனே அல்லாமல் உலர்சுருக்கெருதல்மய புதுண்டாகியன. ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவரீபாணங்களுலே முய்க்கப்பட்டும், அத்தகுத் திலும், இருகடல் கடத்தேக்களும், மகா போன வந்து ஊடுவது தவறாமதபடி செய்தார். அந்த அண்டப் ராக்ஷசர்கள் பே திந்துக்கொண்டு பாடக்கூடியதே போய்

அவர்கள் உயிரை அந்தப் பாண அணிகளே உண்டி விட்டனகள். மேலும் அந்தப்பாணங் கள் அப்படியே அந்தந்தத்திலேசெயை ஊடுருவி அப்பிறமும் இராக்கதர்கள் இருப்பார்களானால், அவர்களையும் உருவிப் போகும். எவ்மையெதிர்த்துவருகின்றராக்ஷசர்களெல்லாம் மடிந்துபோகினார்களே யல்லாமல் அவர்களுக்கு வெற்றியெய்ப்பது எவ்விதத்தாலுண்டாகுமோ தெரியாது. ஸ்ரீராம மூர்த்தியினுடையபாணங்கள் ஊழித்தியக்குச் சமமாக யிருந்தனகள். மூலபல ராக்ஷச சேனைகளோவந்தியுலர்ந்தபெருங்காட்டுக்குச் சமமாகவும், யானைகளெல்லாம் நெருப்புப்பட்டு வேகின்ற மலைக்குச்சமமாகவு மிருந்தனகள். ஸ்ரீராமருடைய பாணங்கள் வீசியெறிந்த வலைக்குச்சமமாயிருந்தது. ராக்ஷசசேனைகள் அந்த பாணங்களினுலே மாண்டு சமுத்திரத்தில் வாழ்கின்ற மீன்களுக்குச் சமமாகயிருந்தனகள். சக்கரவர்த்தித்திருக்குமாரர்யுகாந்தகால சண்டமாருதத்துக்கொப்பாயிருந்தார். மூலபல ராக்ஷசசேனைகள் அந்தச்சண்டமாருதத்தால் புழுதியா யுதிர்ந்துபோகின்ற மலைகளுக் கொப்பானதுகள். ஸ்ரீரகுநந்தனார் சப்தலோகங்களையும் அந்தலோகங்களிலிருக்கின்ற ஜீவகோடிகளையும், அழிக்கின்ற பிரளயகால சமுத்திரத்துக் கொப்பாயிருந்தார். மூலபல ராக்ஷசர்கள் அந்தக்கடலில் முழுகிப்போகிற ஜீவப்பிராணிகளைப் போலானார்கள். ஸ்ரீராமச்சந்திரர் மூலகாரணமாய் நடுவாய் அந்தியமாய் எல்லாப்பொருள்களும் சமூகமும் அடங்கிப்போகின்ற யுகாந்தகாலத்திற் கொப்பாயிருந்தார். ராக்ஷசர்கள் அந்த யுகாந்தத்தில் ஆதாமில்லாமல் மாண்டு போகின்ற சராசரங்களுக் கொப்பாயிருந்தார்கள். ஸ்ரீராமர் ஆலாலவிஷமயமானசப்த சமுத்திரங்களைப்போலிருந்தார். ராக்ஷசர்களெல்லாம் அந்த விஷக்கடலில் அகப்பட்டு மாண்டுபோன மீன்களுக்குச்சமமாக யிருந்தார்கள். ராக்ஷசர்கள் வஞ்சனையைச் செய்து விசாலமான பூலோகத்திலுள்ள நன்மைகளைபெல்லாம் பறித்துண்டு சந்தியங்கெட்டுப்பாவசித்தனையுடைய துடிதசாதியர்களாயிருந்தபடியால்அவர்களைஅழிக்கின்ற ஸ்ரீராமபத்திரர் தரிமத்துக் கொப்பாயிருந்தார். ஸ்ரீரகுவமீசோதபவரான ஸ்ரீராமர் நச்சப்போய்களுக்குச் சமானமாயிருந்தார். ராக்ஷசர்கள் தண்ணீரில்லாதபஞ்சகாலத்தில் அந்த நஞ்சுநாயுண்டு மாண்டுபோன தரித்திரர்களைப்போலானார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாக நூறுவெள்ளம் மூல பல ராட்சசசேனையு மாண்பி அவர்களுடைய ரத்தப்பிரவாகமானது சமுத்திரத்தையும், லங்காநீபத்தையும், பள்ளமேடுதெரியாத படி மூடிக்கொண்டமாத்திரத்தில் அந்த லங்கைக்குள்ளிருந்த ராட்சசஸ்திரீகளெல்லாம் லங்கைமதினுக்கு உள்ளும்புறம்பும் தெரியாதவர்களாகிக் கலக்கமுற்று, கால்தளர்ந்து, அலறிக்கொண்டு ஓட்டம்பிடித்தார்கள். இப்படி மூலபல சேனைமுழுவதும் மாண்பிபோனவுடனே நூறுயிரகோடி ராட்சசப் படைத்தலைவர்கள், நாலாபக்கங்களிலும் பரவியிருந்தவர்களெல்லாம் நெருங்கி மாண்பி அழிந்ததனால்பெரியமலைபோல ராஷ்சப்பிணங்கள் ஆகாசத்தை முட்டியிருக்கவும், ரத்தப்பிரவாகமானது பிரளயகாலக் கடலைப்போல எட்டுத் திக்குலும், நிலறந்து நிற்கவுங்கண்யி, ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத கோபங்கொண்டு தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் தேர்களுக்கும், மதத்தயானைகளையும், யாளிகளையும், சிம்ஹங்களையும், குதிரைகளையும், நடத்திக்கொண்டு அகிலேசமாய்ப் புறப்பட்டு - மேகத்தையும், இடியையும், ஒத்த ஆயுதங்களையும், அம்புகளையும், எங்கும் நிறையும்படி ஸ்ரீராமர் மீது, பிரயோகித்துக் கொண்டே வந்தார்கள். அப்போது பெரிய பெருமாளர் வருகின்றராஷ்சர்களைநோக்கி அடா ராஷ்சர்களே!வாருங்கோள்வாருங்கோள்வந்து உங்களுடைய பிராணன்களையெல்லாமும், நீங்கள் பெற்றிருக்கின்ற வரங்க ளெல்லாவற்றையும், என்னம்புக் கிணாயாகக் கொடுத்த விடுங்களென்று திருவாய் மலர்ந்து கொண்டே அந்த ராஷ்ச சேனாதிபதிக ளெல்லாரும் விட்ட ஆயுதக்கடலை யெல்லாத் தயித்து அவர்களையுந் தனித்தனியே தடுத்தார்.

அப்போது ராஷ்ச சேனாதிபதிகள் ஸ்ரீராமர் பிரயோகித்த பாணங்களை யெல்லாம் விலக்கி நெருங்கி ஸ்ரீராம முர்த்தியை மறைத்து மேகத்திலும் அதிகமாக அம்புகளைப்பொழிந்து திக்குகளை யெல்லாம் மூடி யிருந்த கருவத்துடனே நெருங்கி வந்தார்கள். அதைக்கண்டு தேவர்கள் திரிநேத்திரராகிய சிவசாம் பவமுர்த்தியைவணங்கி ஸ்வாமி இந்தராஷ்ச சேனாதிபதிகள் ஒவ்வொருவராவண்ணுக்கு மூன்றத்தனை வல்லமைபுடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு வலி இவ்வளவென்று ஒருகணக்கில்லை. லோகத்தையெல்லாம்பூர்ப் பனைத்துக்கொண்டு அதட்டிக்கின்றார்கள். ஸ்ரீராமர் ஒன்றியா யிருக்கின்றாரே ஐயோ?

எங்கள் வெற்றியையெல்லாம் கைக்கொண்டவர்களாய் வந்தார்களே. இனி எப்படி முடியுமோ! எங்களுக்குத் தைரியஞ் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து ஐயா, ஸ்ரீராமர் யுரயோகித்த பாணங்கள் கிட்டிவருகிறதற்குள்ளாக அதுகளை யெல்லாம் விலக்கி, இந்தப் பாவிச னேழுலோகமும் மறைப்பிம்படி அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு பெரிய மேகங்களைப்போல ஸ்ரீராமரை வளைத்துக்கொண்டார்கள். மேலும் அவரைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறவர்களைப்போலவந்து வைத்துவிட்டு அவர்களே விலகிப்போனால் போகலாம் அப்படிக்கில்லாமல் அவர்களெதிர்த்து நிற்பார்களானால், அவர்களை ஜெயிக்கும்படியான வல்லமைமையை, அந்த ஸ்ரீயப்பதியான மஹாவிஷ்ணுவடிக்காகட்டும், உமக்காகட்டும், தயிக்க முடியுமா! முடியாதே யென்று பயந்து விழுந்தார்கள். அப்படி விழுந்த தேவர்களைப் பார்த்து ருத்திரமூர்த்தியானவர், நீங்களினிப் பபப்படவேண்டாம். அந்த ராஷ்சர்க ளெத்தனைபேரானபோதிலும், அத்தனைபேரும் நெருப்பி கைப்பட்ட பஞ்சு போலத் தீயிந்தபோய்விடுவார்கள். நுகைமுன்னும் நான் உங்களுக்குச் சொல்லி யிருக்கின்றேன். விஷ்ணுவானது அமிர்த்தத்தை ஜெயித்த போதிலும், தர்மமாரிக்கத்தை வஞ்சனையோடுங்கூடிய பாபமானது ஜெயித்தபோதிலும் பரப்பிரஸம்ம மாகிய ஸ்ரீராம முர்த்தியை அந்த ராஷ்சதுஷ்டிகள், ஒருக்காலுஞ் ஜெயிக்கமாட்டார்கள். உயிருள்ளவர்களில் விஷ்ணுவானைத் தவிர ராஷ்சர்க ளொருவரும் பிழைக்கமாட்டார்கள். ஸ்வாமிக்குக் கிருபையென்பது, உண்டாயிருக்குமேயானால், அதுதர்மத்தை விருத்திசெய்யாம விருக்குமா! இனிமேல்நீங்கள் ராஷ்சர்களுக்குப்பயந்து ஒடியொளித்துக்கொள்ள மலைக்குகைகளைத்தேடி வருத்தப்பட மாட்டீர்கள். இன்றைப்பகலைக்குள்ளாக வானரசேன நாயகனாகிய சுக்கிரீவமஹாராஜனை அடிமுகொண்ட ஸ்ரீராமர்சத்திராந்திரராஷ்சர்களையெல்லாம் கொன்றுவிடுவார் என்றுசொன்னார். அந்தப்பிரகாரமேசுதர்மகப்பிரஸம்மமாவும், சொன்னார். அதைக்கேட்ட தேவர்கள் தங்கள்மனத்தேறினார்கள். அந்தச்சமயத்தில் சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர் பெருமைபொருந்திய சக்கராயுதத்திற்குச்சமானமாகிய, வெற்றிபெற்றதப்பால்நிரவருஷங்களை வேகமாப்பிரயோகித்து மலைகளுக்கு நிகரான அந்த ராஷ்சர்களுடையதலைகளை அறுத்துக்குப்பலாக்குவித்து

விட்டார். மகாசகலியங்கள் பொருந்திய ச
முத்திரைதற்போல ஸ்ரீராமமூர்த்தியை வ
ணைத்துக்கொண்ட ராக்ஷசர்களுடைய மலை
கூங்கலப்பாண தேவனுமானது கிதறிப் புயி
ரிலிருந்து அவர்களுடைய வீரகவர்க்கத்தை
யடைய அத்தனையே தேவர்களுடைய புராத
னாகரமானது இடஞ்சுருங்கிப் போய்விட்
டது. மற்ற ராக்ஷசர்களெல்லாம் வருத்தப்
பட்டார்கள். குதிரைகளெல்லாம் தலையுத
றவிழுந்தன. குதிரைப்பாசர்களுடைய
தலைகள் அறுப்பட்டு ரணக்களப் புழுதியில்
உருண்டு கிடந்தன. அவர்களுடைய வீர
கவர்க்கத்திலுள்ள அப்சரகக்களை ஆயிங்க
னம் புவனவிச் சந்தோஷித்துகள். மலை
களும் அலைமறித்து விழலின்ற கடலும், காடு
களும், திவழும், தேவலோகமும், எல்லாம்
ராக்ஷசர்களுடைய உயிர்களுக்கும், அவர்களு
டைய தலைகளும், தேவநிலைகளும், அந்தத்
தேவநிலைக்குந்து ஒழுகுவருகின்ற கத்தப்
பிரவாகமுமாய் நிறைந்துவிட்டபடியினாலே
ஒரு திக்காவது வெறுமை யிருக்கவில்லை.
இப்படி யுத்தம் நடக்கும்போது ஸ்ரீராமரை
சந்தித்துவந்த ராக்ஷசவீரர்களெல்லாம் மா
ண்ப்போனவுடனே அவர்களைச் சூழ்ந்துவந்
த சேனைகளெல்லாம் ஒட்டம் பிடித்தன. அப்போது
தேவர்கள் ஸ்ரீராமபிரான்மீது
படிபடமாறியைப் பெய்தார்கள். அத்தனையே
மேகவருஷமானது பெய்வதற் கிடயில்லா
மல் அந்தரத்திலேயே நின்றதுவிட்டது. ஒடிப்
போகின்ற சேனைகளை அறிவிலலாத ராக்ஷசர்
களெல்லாம் ஒடவொட்டாமல் தடுத்தித்
தென்னில் அக்கனிப்பொழிப்படியாகப் பார்
கின்ற திருப்புகள் திருப்புகள் என்று சொ
ல்லி உதட்டிக்கொண்டி யானகனையும், சிம்
லுக்கையும், சூதிகளையும், ஸ்ரீராமபிரா
ன்மீது செலுத்திக்கொண்டி, லோகங்களெல்
லாம் செலுத்தப்பட்டபடியாகவும், மேகங்களெ
ல்லாம் கித்த உதிர்ந்தபொருளும், அழி
குலங்களெல்லாம் அழிந்து போனவும்,
தேவர்களுடைய தலைகள் தரிக்கக் கொள்ள
வும், அவர்கள் பிரயோகிக்கின்ற ஆயுதங்கள்
பிடிவதையும், மின்னல்களையும் திகழ்ந்துபிர
கித்த மிதிரி ஒலியைகினைத்தன. அ
ந்தகண்ணி சந்தர்பாருவான ஸ்ரீராமர் சந்
தோஷம் சந்தோஷம் என்று வெகுதூரமாக
ப்புகுந்து அந்தகளை எதிர்த்துக்கொண்டுநெருங்கிப்
போல அவர்களை எதிர்த்துப்போய் அக்கனி
முதையதரகளை, தேவர்கள் படிபடமாறிப்பொ
ழிப்பது மேகப்பொழுவதுபோலப்போது

ந்தார். ஸ்ரீராமனுக்கொப்பாகக் கட்டிய கொடி
கள் அனைக விடிகளைப்போலப் படபடவெ
ன்று சத்திக்க, எண்ணிறந்த மேருமலைகள்
ஸ்ரீராமமூர்த்தியுடனே யுத்தத்துக்குவருவது.
போல ரதங்கள் அறிவேகத்துடன் அதிர்ந்து
கொண்டிருந்தன. அந்த ரதங்கள் ஸ்ரீராம
பாணம்பட்டு பருந்துகளும், கழுஞ்சுளும்
வந்து படியும்படியாக நுழைப்பிப்போன
துகள். நால்குபக்கத்திலுள்ள கடல்களெ
ல்லாம் சுழலவும், உயர்ந்த மலைகளெல்லாம்
சுழலவும், ஸ்ரீராமசந்திரர்கள் கதிமாறிவிடவும்,
குலாலசக்கரம்போல லோகமெல்லாம் சுழல
வும், ஸ்ரீராமர் கிதறிநென்று சாரிகைசுற்றிவந்
தார். பிரஹம்ம ருத்திரோத்திராதினளும், தே
வர்களும், மஹாரிஷிகளும், சுற்றிச்சுற்றி நந்
த்தனம் பண்ணினார்கள். கழுஞ்சுட்டிகளு
ம், நமனும், ஸ்ரீராமர் திருக்கை வில்லும், தர்
மதேவதையும், ஆனந்தக் கூத்தாடினதுகள்.
ஸ்ரீராமர் செய்கின்ற இந்த யுத்தத்தின் விசே
ஷத்தைத் தேவர்களாவது, திரிலோகத்திலு
ள்ளவர்களாவது, யாரிதை முன்னே அறிந்தவ
ர்கள் ஒருவருமில்லை. பிரஹம்ம ருத்திரோத்திர
ராதினளும், தலைநிலங்கினார்கள். வேத புருஷ
ன் ஸ்வாமியைப்பார்த்துத் தரிமல்வருபாரோ!
காயம்பூவண்ணாரோ! என்று சஹஸ்திர நா
மங்களைக்கொண்டி ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்
ஸ்ரீராமர் பிரயோகித்த ஒரு பாணத்துக்கு
சுப்பகாரத்துக்குச் சமமான ராக்ஷசர்களு
டைய ரதகஜதரக பதாதினெல்லாம் மாண்
டு போனதுகள். அந்தப்பாண வேகத்தைக்
கண்டி தேவர்களெப்படி கைகளை விதிர்ந்து
தயிங்கினார்களோ! அப்படியே அசுரர்கள்
ஒடமாட்டாமல் கதிமாறிப்போனார்கள். ஸ்ரீ
ராமநந்தனர் எவகின்ற ஒரு பாணமானது
ரத கஜ தரக பதாதினை பெல்லாம் ஊயிரு
விக்கொண்டி போகின்றதைப் பார்த்தால்
அந்தச்சேனைகளின் தொகை இத்தனையென்
து கணக்கிலவதைப்போ விருந்தது. மாண்டு
போன ராக்ஷசர்களெல்லம்போகமீதியான
வர்கள் இனித்தப்பித்துக்கொண்டிப்போய்விடு
வார்களென்று அவர்களைப் போகவிடாதபடி
ஸ்ரீராமர், பாணங்களைக்கொண்டி மதிகள்
கட்டி வழியை முடிவிட்டார், மாலியென்ப
வனையும், மாலியவனையும், மலைபோலுயர்
ந்த கடைகளையும், மதுவையு மொத்தவர்க
ளான கவசங்களையணிந்த தேவந்தையுடைய
ராக்ஷசர்கள், பாணமதிங்கடக்கமாட்டா
மல் தின்று திகைத்தார்கள். மாண்டுபோனவ
ர்கள்போக மற்ற ராக்ஷசர்களெல்லாம், சுப்த

சாகரங்களும், பொங்கிவருகின்ற ஊழிக்கா
லத்திலே வடவா முகாக்கினி சுட்டுக்கொண்
டேவர, எல்லாம்வெந்துமீதுற்றிகின்ற சில
ஜீவன்களைப்போல ஒரு மூலையி லொதுங்கி
ஞர்கள். திரிபுர சம்ஹாரியும், அம்சவாகன
னும், வஜ்ராயுததானும், தம்முடைய பலத்
தைஅடக்கமாட்டார்கள். இந்த ஒருமனிதனே
தம்முடைய வரங்களைபும் அழித்துவிடுவான்.
தம்முடைய வல்லமையையும் அழித்து விடு
வான். தம்முடைய ஆயுதசையும் நாசமாக்கி
விடுவான். சமுத்திரத்தினால் சூழப்பட்ட இ
ந்தப்பூமியைப் புரட்டிப் பேர்த்துவிட வல்
வர்களான ஆயிரம்வெள்ளம் ராஜசசேனை
களையும், ஒரு வில்லினாலே ஒருகூணப்பொ
ழுதுக்குள்ளாக எய்து கொன்றுவிட்டானே!
இதுவரையிலுந் தேவர்களுடைய ஆயுதங்கள்
தம்மீதுவிட்டால் நடுவேயே ஒய்ந்து விழுந்
துவிடும். அப்படி ஒய்ந்து போகாதவைகள்
தம்மிடத்திற்கு வந்து வலஞ்சுற்றி விலகிப்
போய்விடும். இந்த மனிதனுடைய ஒருபா
ணத்தினால் தம்முடைய கோடிபடைகளுட்மா
ண்டுபோகின்றனவனே? இந்த ராஜசப் பிற
விகடைப்பட்டபிறவியாய்ப்போய்விட்டது
அந்தரமார்க்கத்திலே லோகங்களைமெல்லாம்
சிருஷ்டித்த பிரஹ்மதேவன் வந்திருக்கின்
றான். விருஷ்பவாகன ஞாடனான ருத்திரமூர
்த்தி வந்திருக்கின்றான். மற்ற தேவர்களும்
வந்திருக்கின்றார்கள். இவ்வளவு தேவர்கள் வ
ந்தும் அந்த ஸ்ரீயப்பதி யொருவனை மாத்திர
ம் காணோம். ஆகையால், அந்த மாயக்கன்வ
னே! இந்த மனிதனாகவேண்டும். ஆயிரம்
வெள்ளஞ் சேனையையும் கொன்றுவிட்டான்
இனி கோடி கோடி பேர்கனல்ல? ஒரு பது
மச்சேனை வந்தபோதிலும், இவனுக்குமுன்
னெண்ண செய்யமாட்டும். போனதுபோக
தாம் சிவபிரிநுந்து ஆலோசனை செய்வதெ
ன்ன? நானென்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்
கள் - இனிதாம் தப்பியோடி ராவணன் முக
த்திலே விழிப்போமோ, நாமியன் கையினு
லே மாண்டிபோகப்பயந்து ஒடிப்பயிதயக்
கட்டிக்கொள்வோமோ, அதுசரியல்ல? இந்
தப் பாவதேஹத்தை இவன்கையில் ஒப்புக்
கொடுத்தவிடப்பி புகழைப்பெற்று இனிப்
பிறவாவழியைத் தேடிக்கொள்ளலாம். தப்பி
ஒடிப்போகலா மென்று நினைத்தோ மாளு
லும், இந்தப்பாணமதினை நீங்கிப்போகாத
தற்கு தம்மால்கூடாது. ஆகையால் நாமெ
ல்லாரும் ஒரு முகமாய்ப்போய் தம்முயிரை
அந்த மனிதனுக்குக் கொடுத்தி விடலாமெ

ன்று வல்லியெய்ப்பவன் சொய்வி எல்லாரா
யுஞ் சமாதானம் பண்ணினான். அந்தப்படி
யே எல்லாருக்கு சமாதானப்படுத்தித் தங்கள்
விதிக்கொண்டுவந்து தள்ளுவதினாலே மலை
போல் ஆகாரமுடைய ராஜசாகனெல்லாம்
பெரிய மலைகள் யாவற்றையும் இழுத்துக்
கொண்டு ஆறுகளெல்லாம் கடலில்விழுவது
போலவும், விளக்கினில் விட்டித் பூசிகள்
விழுவதுபோலவும், ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டு
ஸ்ரீராமனா வந்து வளைத்துக்கொண்டு - மழை,
தன்மி, அம்பு, சக்கரம், கலப்பை, வான்,
வேல், சூலம், வஜ்ராயுதம், ஈட்டி, தோமரம்,
கழு, கப்பணம் முதல்கிய ஆயுதவர்க்கங்
களையெல்லாம் கொட்டத்திற் பதுங்கி யிருத்
தின்ற புலிக்குச்சமமான ஸ்ரீராமமூர்த்தியின்
மீது பிரயோகித்தார்கள். அதைக்கண்டதேவ
ராஜாநிராஜனான ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் கா
ந்தருவாஸ்திரமென்கின்ற தேவாஸ்திரத்தைத்
தமது கோதண்டத்தில் பூட்டிப் பிரயோகித்
து விட்டார். அந்தத் தீவ்யாஸ்திர மானது
சரிப்ப ராஜனைப் போலவும், கருடபகவானை
ப்போலவும், புறப்பட்டு மூன்றுகண்களும்,
ஐந்துமுகங்களும், உடையவைகளாயும், மூ
ன்று கண்களிலும் - நெய்யும் - நெருப்பும்கு
ஜலமும் - பொழிந்து அலந்திர வருஷங்களை
வருஷித்துக் கொண்டு திரிபுர சம்ஹாரியா
கிய ருத்திர மூர்த்தியைப்போலக் காணப்ப
ட்டிப் பத்துக்கோடி ராஜசவீரர்கள் தவிர
அவர்களுடனே வந்த ராவணனுடைய மூல
ச்சேனைகளையெல்லாம் ஒரு இடமப்பொழு
துக் குள்ளாகப் படு சூரணப் படுத்தி விட்
டது. மஹாத வீபங்களி லிருந்தும் அஃதி
திக்குகளி லிருந்தும், பாதாளத்தி லிருந்
தும், பல்வகையான மலை யரணங்களிலிருந்
தும், ராவணனுக்கு உதவிசெய்துகொண்
டிருக்கின்றவர்களும், பெரியமேருவைச்சங்
கிலியில் கொத்து மாப்புக்குப் பதக்கமாக
அணிந்துகொள்ளத்தக்க வல்லவர்களும், பிர
ஹ்மாவின்விடத்தில் வேதமந்திரங்கள் கற்று
அவைகளை ஜெபிக்கிறதினாலே நாவில் தழும்
பெதினவர்களுமான அந்தப் பத்துக்கோடி
ராஜசவீரர்களும், ஒருவரை யொருவர்பார்
த்து இந்தராமன் தம்மீலொருவனைக் கொல
லுவானேயானால் தப்பாமல்ராவணனைக்கொ
ன்றுவிடுவான். நாமெல்லாரும் ஒருமிக்க இ
வன்மீது எதிர்த்தப்போகலாமோ! அவ்வது
தனித்தனியே போய்ச் சண்டை செய்வா
மோ! நாம் தனித்தனியே போவோமானால்
இவனுக்கு முன்னே ஒருவேளை தீட்சமாட்

டோம், தாமெல்லோரும் ஒன்றும்புகடிக் கொண்டு தம்முடையவல்லமைக்குக் கூடிய புத்தியினையெல்லாந் செய்யலாம், அப்படிக்கல்லாவிட்டால் இவ்வள தாம் நெயிர்க்க மாட்டோம் நெயிர்க்கமாட்டோமென்று வய் வியப்பவன் சொல்லான். மற்றவர்களை ஸ்லாம் பெரியோர் சொல்லே நல்லது அப்படியே செய்யலா மென்று நிச்சயம்பண்ணிக்கொண்டி எல்லாரும் ஒருமிக்கச் சப்த சாந்திரங்களைப் போல ஆர்ப்பரித்துச் சங்கத்தொனி செய்து தோள்களைத் தட்டி ளர்கள்.

இப்படிச் செய்திருந்தே மேகங்களெல்லாம் களித்துமின்னிக்கொண்டிபூமியில்விழுந்தன. அப்படி விழுமையானால் கவர்க்கமத்தியபாதாளமென்று சொல்லப்பட்டதிரிலோகங்களும் பட்டபாட்டை இப்படி பென்று சொல்லவேண்டுமோ அவ்வாறு அவர்கள் சபித்தமாதிரித்திலே அவர்கள் வல்லமைகளை யெல்லாம் ஒத்திரும்படி யானவான ஸ்ரீராமபதிநரத்தம்முடைய கோதண்டத்தைக் கு ணத்தொனியண்ணினார். அது தம்முடையதிருத்தொனியல்லமையானே திருக்கொனியெல்லாம் அளவிட்டு ஸ்ரீமந்நாவிஷ்ணுவினாடைய பாஞ்சகுணியைத் தொனியைப்போல லோகமு டுவதற்குடையது. அப்போது எல்லாலோகங்களிலும் பெருமைபெற்றிருக்கின்றவர்களு ம்புரியலோகங்களையும் நெயித்தவர்களும், தே வர்களையெல்லாம் புறங்காட்டி யோடச்செ ய்வார்களும், யமனைப்போலத் தானவசே லோகனைச் சிவனயின்னப்படக் கொன்றவர்க ளும், லோகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளையெல் லாம் கொன்றுகொன்றவர்களும், வில்லிர்களு யான ராஜசேனையிதிகள் எல்லாரு மொ ருய்க்கச்சேரித்தகொண்டுவந்து ஸ்ரீராமபத் திரானத் கொழுவத்தில் சேரித்துக் கட்டிவிட் டவர்களைப்போல விரைத்துக்கொண்டு ஒவ் வொருவரும் இடினைப்போலக்கொடுத்திக் கொண்டு யத்தஞ்செய்ய யத்தனித்தார்கள். அனாதக்கனி தேவர்கள் மனம்வாடிப்போ ளார்கள். அனாதரும் தீய்த்த போரும்படி டாக தீய ராஜசர்கள் பிரயோகித்த ஆயு தங்களையெ டுத்த பதப்பட்ட அக்கினியும், அவர்கள் கண்ணிருந்த உண்டான தெரு ியும், ஒன்றாகச் சேரித்ததெனே அழ லோகங்களும் வந்த குழங்கிப்போய்வி ட்டதனர். தேவர்களிடைய அகிங்கியும், விராஜனிடைய அத்தகைய சப்தமும், சப்தமாகித்திடைய அனாதமும், விரா

ஜடாமணி ஒன்றோடொன்று தாக்குகின்ற ஓசையும், வில்லிஞ்ஞைசையும், மேககர்ஜ னாசையும், கடலிஞ்ஞை ஓசையையும் மொத்திருந்ததுகள். ஒவ்வொருவ்ரரும்ராவ னைத்துக் சமமான பலமுடையவா, அவர்க ளாலே நெயிர்க்கப்படாத லோகங்களில்லை, மி ருந்த தேவருவல்லமையுமுள்ளவர்கள். இவர்க ளெல்லாம்வந்து சூழ்ந்தமாதிரித்தில் சத்து ருக்கள்வந்து சேரித்தார்களென்று திருவுளத் திலெண்ணித் தரிமசொளியியான சக்கரவா ர்த்தித் திருக்கடமாரர் அவர்களுக்குமுன் எதிர் தது வந்துநின்று அந்த ராஜசவீரர்கள் பிர யோகித்த ஆயுதங்களெல்லாம் தம்முடைய அம்பிருளே அனத்துபோரும்படிச்செய்து உகாந்தகாலமேகவருஷித்தைப்போலஅநேக திவ்யியாஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்தார். அதிக தேஜோமயமாகப் புறப்பட்ட ஸ்ரீராமபா ணங்கள், அவர்கள் தரித்திருந்த தும்பைமா லையுடனே அவர்கள் மாம்பைப் பிளந்த தினுலே சூரியன் தன் பரி வேடத்துட னே அழித்து பூமியில் விழுந்தது போல அவர்களேறிவந்த தேர்களுடனேகூட மடிந் துவிழுந்தார்கள். ஸ்ரீராமபாணங்கள் யமனை ப்போல பாய்த்தபடியிருளே இந்திரதனு சோடு மேகமானது பூமியில்விழுந்ததுபோ ல அந்த ராஜசர்களுடைய கைகள் பிடித்த விஸ்ஸுடனே அனத்து பூமியில் விழுந்தது கள். சிலராஜசர்களுடைய 'பலம்பொருந் திய கைகள் ரத்தக்கடலினிடத்தில் கொம்பை க் கவ்விக்கொண்டு மலைப்பாம்பு விழுந்தது போல அம்புகளைப்பிடித்தபடியே விழுந்த துகள். பூமியைச் சூழ்ந்துநிற்கின்ற கடலில் முகபடாத்தை அணிந்திருக்கின்ற யானைகள் ரத்தவெள்ளத்தினு விழுப்புண்டுபோய் மின் னதுடனேகூட மேகமானது விருவதுபோ ல விழுந்ததுகள். வீரவாக்கனான ராஜசர்க ளுடைய வலதகங்கள் பிடித்த வாளாயுத் த்துடனே ரத்தக்கடலில் கொம்பன் சுருமச் சியத்தைப்போல வீழ்ந்ததுகள். அந்தரகத் த்பிரவாகத்திலே குதித்துவிழ்ந்தகுதினாகள் இருதுக்கொப்பாக இருந்ததுகள். ஸ்ரீராம பாணப்பட்டு ராஜசர்களுடைய கேடகங் கள் பறிப்பட்டு ரத்தக்கடலில் வீழ்ந்ததுகள். அவைகள் கடலானமக்கொப்பாக இருந்தது கள். காம்பகளுடனே கொடிகள் அந்தரகத் த்கடலில்விழ்ந்ததுகள். அவை, பெருங்காற்ற டுத்து கப்பற்கூப்புகள் கட்டிய பாய்களுட னேகடலில் மூழ்கினதுபோ லிருந்ததுகள். தலையற்றமுண்டமாகத்தண்டாயுதத்துடனே

கூட ரத்தப்பிரவாகத்தில்விழ்ந்த ஒருராஷச னுடைய கால்களும், தோள்களும், துண்பி பட்ட சுறுயினைப்போலத் துடித்தன. பளிங்குச் சற்களால் செய்த சக்கரங்கள்புண்ட தோகாளானவை, நொறுங்குண்டு, சக்கரம் வேறுபட்டு ரத்தக்கடலில்வீழ்கின்றன. அவை கள் புரணச்சந்திரர்களை யொத்திருந்தன. சில ராஷசர்களுடைய பலம்பொருந்திய மார்பில் தரித்திருக்கின்ற கவசத்தின்மீது கண்களுக்குச் சமமான ஸ்ரீராமபாணங்கள் அளவில்லாதவைகளாய் மொய்த்துக் கொண் டிருக்கின்றன. அவைகள் தேனையுண்ணு கின்ற வண்டிகளுக்கொப்பாக இருந்தன. ஸ்ரீராமபிரானுவர் பருந்துகள் பறக்கின்ற ரணக்காத்தி லொருவராக ஒருஜாமபரியந்த ம் தூறியிரயோசனை விஸ்தாரதூரம், சாரிகை சுற்றிச் சம்பவாரம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார். நிற்கின்றவர்களுக்கு முன்புநின்றும், போ கின்றவர்களுக்கு முன்பு போயும், ஸ்ரீராமர் சிரிக்கின்றபடியினாலே அவர்களிவரைப்பார் த்து இவன் சாவண குமாருகிய இந்திரஜித் துதான் தன்மாயையால் நம்முடைய சேனை களையெல்லாங் கொன்றுவிட்டான். இந்தரா மன் கொன்றானென்று சொல்லுகிறது தகா தென்றார்கள். ஸ்ரீராமன் வில்லுங்கையுமாக வந்து இதோ என்னெதிரே நிற்கின்றான். இ தோ என்னெதிரே நிற்கின்றான். என்று ராஷச ர்கள் கலங்கி நிற்கின்றதாலத்தில் அவர்களில் ஒவ்வொரு அரசுக்கும் கொடுங்கோபத்தோடு குரூரமாகிய பாணங்களைக் கண்டகண்ட இடங்களில் எய்வார்கள். ஸ்ரீகோதண்ட தீட் சாகுரு ஒருவன்தானின்று போர்செய்கின்ற னென்று உணரத்தக்க உணர்ச்சி யில்லாதவர் களாய் ஸ்ரீராமபாண பிரகாசத்தால் எங்கும் பிரகாசமாயிருப்பதால் இது இராத்திரியல்ல பகலென்று சொல்லுவார்கள். சில ராஷசர் கள் தம்மவரைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள்! இராமன் ஒருவனுன் டென்பது அபத்தம், இராமர்கள் பலபேர் உண்டென்பதேயதா ர்த்தம். மென்பார்கள். அந்த ஆயிரம்வெள்ளம் ராஷசர்களில் மலைகளைப்போல நீண்டிருந் து ஒவ்வொருவரும் ஸ்ரீராமபிரான் போலத் தங்கள் கண்களுக்குத் தொறுகிற படியால் ஒருவரை ஒருவர் தம் தம் ஆபுத்தால் கொ டுசெய்து உயிர் வாங்குகிறார்களே யல்லாமல் ஏதாயகனாகிய ஸ்ரீரகுலோத்தமர் அந்தப் பாமிழிபுகளுயினா வாங்கினது முண்டோ! இஃது. ரதத்தின்மேலும், குதிரையின்மேலும், செவந்த கொடுக்கண்ணையுடைய மேகம்

போன்ற யானையின் மேலும், பூமியிலும், நிற்க இடம்பெறாமல் சமுத்திரத்திலும், ஆ காயத்திலும், இருந்த போர் செய்கின்ற அரசர்களை அங்கங்கு இராமர்கள் புகுந்து போர்செய்வார்கள். எம்மு சொல்லும்படி யாக சமஸ்த அண்டங்களிலும், அவ்வண்டங் களுக்குள் சிறந்த பதவிகளிலும், அப்பதவி களில் உலாவுகின்ற சோதி மூர்த்திகளிலும், அவர்களுடைய பக்கங்களிலும், உடல்களி லும், பிரியாமல் அந்தரியாமியாக நின்ற தச ரதந்தனர், போர்புகிற்கின்றமையால் ராஷச வீரர்கள் திப்பிரமைகொள்வார்கள். எம் ஐய னுடைய இடதுகையில் தாங்கிய பெரிய கோதண்டத்தின் தலையிற் கட்டிய மணிகள் கண்கணகண வென்று ஒலிக்குந்தோறும், அ ங்குநின்ற மத்தகளுக்களும், அகவங்களும், நின்ற நிலையிலேயே நடுங்கி யிறந்தன. இ மயகிரிபோல உயர்ந்து காணுகின்ற ரதசமு கங்கள் பூட்டுக்குலைந்து உதிர்ந்தன. அவற் றிலுள்ள ராஷசவீரர்களும், நடுங்கி மாண்டார்கள். எட்டுத்திக்குகளில் உள்ளவர்களும், செவிப்பட்டார்கள். சமுத்திரங்களும், அதி ர்ச்சியால் கலங்கிச் சேறுபட்டன. கொல் லுந்தொழிவையுடைய வியாக்கிரமத்துக்குச்சு மானமாகிய ராஷசர்களது மனைவிமார்களு டைய கண்களில் நின்றும் களகளவென்று நீர் சிந்திப் பிரவகித்தது. யுத்தத்தில் புருஷசிம் ஹத்துக் கொப்பாகிய ஸ்ரீராமபிரானுவர் எதிர்ப்போருடைய உடலில் தைக்கின்ற ப டைகளைத் தாங்கிய கைகளையுடைய ராஷச வீரர்களில் ஒவ்வொருவருக்கெதிரேயும் வளை த்த வில்லுந்தாறுமாகக் குத்கின்ற வேகத் தாலே அங்கங்குத் தொன்றுகிற படியால் போர்களைத்தில் மடிந்து வீர சுவர்க்கம் அ டைகின்றவர்க ளுடைய தேர்களும், இங்கு நின்று போர்செய்கின்றவர்க ளேறிவந்த தே ர்களும், தாம் ஆரோகணித்தருளிய தேரோ என்னும்படிச்செய்தார். ஆயிரத்தோள்களு ங் கூடி இரண்டிதோள்க ளுடையவராய் அவ தரித்தவ ராகையால் யுத்தகாத்தில் எவனே னும் ஒரு ராஷசவீரன் வில்லோடாவது அ ம்பருத்தானியோ டாவது காணப்படுவா னெயாக்கல் சவனுக்கெதிரே எழுந்தருளிமே கங்கள் வருஷிக்கின்ற தானாகனின் தொகைக் கதிகமாக ஆயிரங்கணக்களாய்ப்பும் அப்பமா ரிகளைப்பெய்வார் ஆயிரம் வெள்ள ராஷசப் பெரும்படை செய்யும்போர்த் தொழுக னை ஒருமுகத்தால்கண்டு அதியவுக் கூடுமோ கூடாதல்லவா ஆதலால்மணிதருய்அவதரித்த

ஸ்ரீரகுநந்தருக்கு ஒருமுகமென்று சொல்
அதிலைபாய்ந்தாரும ஆயிரமென்போ மாறா
வகேனை ஆயிரத்தக்கு மேற்பட்ட தானை
யால் அதனுமல்ல அதந்தமுதல்களென்பதே
யதார்த்தமாகக் கூட்டத்திந்தோம். திரிதேத்தி
ரங்கியுடைய கிவனும், நால்முதல்களெ
னும் சேர்ந்து எம்பெருமான் கோதண்டத்
தையினதது எய்திய அம்புகளை இவ்வள
வென்று எண்ணும்படியாகத்தொடங்கி, அந்
தம்புகள் கூட்டங்கூட்டமாகப் புறப்படு
கின்றவையால் கணக்கிடமுடியாமல் அய்வி
ருவரும் தவித்தலியாய் நின்றுபார்ப்போ
மென்று பார்த்துக் கணக்கிடவு முடியாமல்
ராமபாணத்தைக் கணிக்க நம்மால் ஆகுமோ
ஆகாதென்று சொல்லி ஆச்சரியமடைந்து
ஸ்ரீராமபிரானுடைய புறப்பத்தை நினைத்து
நினைத்துத்தோள்கள் புரிப்பார்கள். மற்ற இந்
திரைத்தேவர்கள் பிரஹ்மம் ருத்திரர்களைப்
பார்த்து ஒ தேவகிளோஷ்டர்களை! ராகுச
சேனாவளளம் ஆயிரமே, கௌசலை புத்திர
ரங்கிய தம்பெருமான்விபிவின்ற அம்புகளும்
அவ்வளவே பெய்ந்து வாய்க்கணக்கிட்டு உ
ண்மையை அறிவோமானாலும் ஒவ்வொரு
அரக்கனுடைய உருவையும், தூறுஅம்புகள்
போலத் தைக்கின்றனவே ஆகையால் அம்பு
களுக்கோ கணக்கில்லை, அதேகடியிராமா மெ
யினவாம்படியிருக்கின்றன. இவ்வளவு அம்பு
களையும், ஸ்ரீராமபிரானெருவருமே எய்தா
ரேயென்றசொல்லி மதாச்சரியப்பட்டார்
கள். அப்படித் தேவர்கள் பேசிக்கொள்வ
தைக்கேட்ட முனிசொஷ்டர்கள் விதிவிவந்
திரைத்தேவர்களை! இராட்சச சையத்தில்
தேவர்களை குடைகளுக்கெல்லாம், கொடி
களுக்கெல்லாம், வீரர்களையிற்றாங்கிய ஜெ
யப்பெற்ற அபாரமாகிய ஆயுதங்களுக்கெல்
லாம், எப்பும் அப்பகளுக்கெல்லாம், ஏறிவ
ந்த பரிகாரங்களுக்கெல்லாம், தேர்களுக்கெல்
லாம், குதிரைகளுக்கெல்லாம், பின்னணிப்ப
டைகளுக்கெல்லாம், ஸ்ரீகாருத்தவமிசதிலை
பிரதேசத்திலேயே அம்புகளுக்கு, சங்கியை
உயர்ந்ததேனும் ஒருசங்கியை எயித்துக்காட்
ட திவனென்று நிர்மானிக்கவல்லவர் நம்
மால் உயிரோ முண்டோ! இவ்வளவே என்று
கொள்கிறார்கள். அதிசேனரியமாயிய புத்தி
யுடைய அரக்கர்களுடைய கண்டத்திலும்
கண்டத்துக்குமேல் உபாஸத்திலுமாக அவர்
களைத் தம்முடைய பாணங்கள் தொடர்ந்து
பற்றி புருஷகீர்த்த தம்மையால் ஸ்ரீராமபிரா
னவன் சமஸ்திசேது தேவர்களுக்குத்

முலகாரணமாய் நின்று தோற்றுவித்துத் த
மக்குத் திருமேனியாய் நின்று அவ்வுருவங்க
ளை, அவற்றிற்கு ஸ்தானமாகிய பிரமாண்டத்
தை நிரம்ப அம்புகளை எய்து கலக்குகின்றா
னென்னும்படியானார். ஸ்ரீதாசாதிக்கு முன்
பாக ஓர்பக்கத்திலிருந்த இரணியகோடி ரா
ட்சசவீரர்கள் அவருடைய பாணங்களால்
உயிரிழந்து அழிந்தமாத்திரத்தில், மற்ற பக்
கங்களில் பிழைத்திருந்த நிசாசரர்களெல்லா
ரும் கூடி இப்படி ராமபாணத்தால் நாம்
விருதாவாக அழிந்துபோவது என்னகார
ணம், முன்னே தவங்களைச் செய்துபெற்ற
தேவதாஸ்திர சங்களை இம்மனிதன்
மேல் எறிந்து அந்த ஆயுதங்களால் அவ்நா
டைய உடல்முழுமைபு முடிவிடுவோம் வா
ருக்களென்று கோபமுண்டு மொய்த்துக்
கொண்டு, தாராயணஸ்திரமுதல் பிரஹ்மமா
ஸ்திரங் கடைசியாகிய தேவதாஸ்திரங்களை
ஒருயிசை எய்தார்கள். எய்தமாத்திரத்தில் பிர
ஹ்மமாண்டமே கீழ்மேலாகும்போலக் கா
ணப்பட்டது. அங்கு கூடியிருந்த சமஸ்த
தேவதாசமுஹங்களும் நடுக்கங்கொண்டன.
அப்படிப்பட்ட தேவதாஸ்திரங்களைக்கண்டு
கிருபாசமுத்திரமாகிய ஸ்ரீராமபிரான் புன்
கிரிப்புக்கிரித்து, அந்த அஸ்திரங்களை எல்
லாம் அந்தந்த அஸ்திரங்களாலேயே துண்
டித்தத் தள்ளி மேலும் தாம் அந்த அஸ்தி
ரங்களை ராட்சசர்கள்மேல் எய்தால் அவர்க
ளால் தடுப்பது அருமையாகும், தடுப்பது
அருமையானபோது அந்தப் பாணங்களின
து கவாலையால் உலகமானது வடவாழகா
க்கினியில் முழுகினதுபோலப் பொரிந்து
சாம்பலாய் விடுமென்று திருவுளமிரங்
கித் தேவதாஸ்திரங்களைத் தொடாமல் குரு
ரமாகிய அதேக அம்புகளை எய்து உயிர்பி
ழைத்திருந்த இராக்கதர்களுடைய தலைகளை
பெல்லாம் இடிவிழுந்துஒடிந்த மலைச்சிகரங்
களைப்போலக் கீழேதள்ளினார். இவ்வாறு ரா
மபாணவருஷித்தால் ஆயிரவெள்ளராட்சசர்
கள் புத்தகத்திற் உயிர் மாய்ந்துவிழ்ந்தார்
கள். விழ்ந்தவுடனேபூமிதேவியானவள்தான்
இதபரியந்தம் கீழேசமுத்திரக்களையும் மே
லே ஆகாசமும் தொடங்கி, ஒருகோடியோச
னைதாரம் சமந்தகொண்டிருந்த பாரமநீங்கி
குதுகலித்தாள். சமஸ்ததேவர்களும் நம்மு
டைய சர்வாபிஷ்டத்தையும் முடித்தோ
மென்று தன்பம் நீங்கினார்கள். அவர்களுக்
குள் இந்நிராணவன் தான் வெற்றிமானையை
த் தரித்தவன்போலச் சந்தோஷித்தான்.

அபெளருஷேயமாயும், நித்தியமாயும், உள்
ளவேதங்கள், ராட்சதர்களால் இதுவரையும்
அழிந்திருந்த வரம்புகளைப் பெற்றுயிர்த்தன.
ராட்சச தேகபாரத்தால் மடங்கியிருந்த ஆதி
சேஷனும் இப்போது தலைகளையுயர்த்தி இ
ளைப்பாறிக் கிராமம் நீங்கினான். தாம் அடைய
வேண்டிய சம்பத்தை, கைகேசியென்னும்
சிறியதாய், தம்பியாகிய பரதனுக்குக் கொழி
க்கக்கடவாயென்று சொல்லச்சொல்லியபடி
யே தம்பிக்குக்கொடுத்தவிட்டு அஜசங்கனோ
த்திராதி தேவர்களேய்த தவத்தின்பொரு
ட்டி மூங்கில்க ளடர்ந்தகாட்டில் பிரவேசித்
து, வில்லினது தொழிலால் சத்துக்கள், யா
வர்க்கும் துன்பத்தை நீக்கிற்ற ஸ்ரீராமச்
சந்திரனைத் தரிசித்து அவரைத்துதித்து அத
னால் அடையும் பாக்கியம் பெறத்தக்கவர்க
ளெல்லாம் மங்களம்பாடி வாழ்த்தி வணங்கி
னார்கள். கற்பகமலர்களைக் கைகளால் வாரித்
துவிச் சமஸ்ததேவர்களும் வணங்கும்படி,
தீப்பொறிகள் நெருங்கிப்பறக்கின்ற செவத்
த கண்களையுடைய மூலபலராட்சதர்கள் யா
வராயுப் கொலைசெய்து அந்தரணரங்கத்தில்
நின்ற சாஷாது ஸ்ரீகோதண்ட தீக்ஷாரு
வானவர், பேய்க்கூட்டங்கள் நெருங்கவும்,
நரிகள் மொய்த்துக்கொள்ளவும், பாரமான
பிரோதங்கள் விளங்கித் தோன்றுகின்ற மசா
னத்தில் தாம் ஒன்றியாய்நிற்கின்ற கறுத்தக
ண்டத்தையுடைய சாம்பகிய மூர்த்தியைப்
போல நின்றார். மேலும் சுவர்க்கலோக பரி
யந்தம் அடர்ந்துவந்த இராக்கதர்கள் யாவ
ரையும் கொன்று சமைந்த திருக்கோலத்தால்
மறுபடியும் சிருட்டி நிதி. சம்ஸாரத்தொ
ழில் செய்யும்படி சர்வசம்ஸாரகாலத்தில்
எல்லாவுயிர்களையும் வாரியுண்டருளும் ஊழி
முதல்வனாகிய மாயப்பிரானென்னும் தனது
ஒப்பில்லாத மூர்த்தியைப் மொத்திருந்தார்.
தூரத்துமாக்களாகிய அரசர்கள்நாசமடை
ந்தபடியால் தங்கள் மனோவியாகூலத்தீர்த்த
தேவர்கள் அள்ளி அள்ளிச் சொரிந்த குற்ற
மில்லாத மலர்களாலும், சந்தனத்தாலும்,
புத்த ஆபாசத்தீர்த்த மஹாகாருண்ணியரா
கிய ஸ்ரீராமப்பெருமானை யுத்தகளத்தைவிட்
டி, இனாயபெருமானோடு இராவணன்செய்
கின்ற ரணரங்கத்தை நோக்கிச் சென்றார்.
இங்கேநடந்த யுத்தகாரியங்களை யெல்லாம்
சொன்னோம். இனிமுன்னேபயந்து ஓட்டம்
பிடித்த வானரசேனையின் செயலையும், வை
த்கமார்க்க விஹோதியாகிய ராவணன்செய்
பும் யுத்தகாரியத்தையும், அவனோடெதிர்த்

துச்சுமித்திராச் சிவமொகியராமாநாச்செய்
பும் போர்த்திறமையையும், சொல்லத் தோ
டங்கினோம்.

மூலபலவதைப்படலம்

முற்றிற்று.

வேலேற்றுப்படலம்.

முன்னே ஓடிப்போன 'வானரத்தலைவர்க
ளெல்லாம்போனதைரியம்வந்தவர்களாய்நா
ம்உடலோடுகூடிவாழ்தலையே விரும்பினோம்
அதனால்வந்தபழியைநாமேயல்லாமல்வேறே
யார்விலக்க வல்லவர்கள். ஆகையால் நமக்குவ
ந்தபழியை நாமே துடைக்கும்படி பாபிஷத்
டர்களாகிய இராக்கதர்களோடு எதிர்த்து இற
ந்து வீர சுவர்க்கத்தை அடைவோ மென்று
தங்களுக்குள்ளே தீர்மானஞ் செய்துகொ
ண்டி பாற்கடல் பெருகிவந்தது. போல யாவ
ரும் ஒன்றாகத்திரண்டி வந்து தங்கள் தங்கள்
சேனைகளோடு கூடவந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஆயிரஞ் சக்கரங்களை யுடையதாய் ஆயிர
ங் குதிரைகள் பூட்டிச் சூரியமண்டலத்தைத்
தனது ஒளியால் பகைத்துவிளங்குகின்ற ரத
த்தின்மேலே, தேவர்களைச்செயித்த வில்லும்
முதுகில் அம்பரூப்துணியு முடையவனாய்த்
தனதுவிரபிரதாபம் நான்கு பக்கங்களிலும்
பிரகாசிக்கும்படிஇராவணன்எறி, தூறுகோடி
தேர்வீரர்களும், இருதூறு கோடி குதிரை
வீரர்களும், பத்துக்கோடி மதவாறு பெரு
குகின்ற யானைவீரர்களும், ஆயிரத்து முந்
தூற்றுக்கோடி பதாதிவீரர்களும், ஆன்சம்
ஹத்துக்குச் சமானமாகிய தன்னைக்குழந்
துவரவும், திரிலோகத்திலும் அப்புறத்திள்
ள உலகத்திலும், எதிர்க்கத்தக்க வீரர்களு
ண்டாயிருந்தால் வரலாம், வரலாமென்று
அழைப்பதுபோலப் பெரிய ரணபேரியும்,
தொனிக்கின்ற சங்கங்களும், இடிபோல கு
முறுகின்ற எக்காளமும், பதினாலிலோகமும்
கேட்கும்படி ஒலிக்கவும், யுத்தகளத்தேவத்
து சேர்ந்தான். அப்படிப்பட்ட ராக்கதர்க
ளுக்கு ராக்கச என்னும் அகரர்களும்,
சற் கருமத்தைச் செய்கின்ற தேவர்களும்
செய்த தீவினைப்பயனும், சந்தவீரர்களது
நெஞ்சையும் சுழிகின்ற ஒப்பற்ற நெருப்
பென்று சொல்லும் படியாகிய கொடிய
ராவணனையும், உயர்ந்து விசாலமாகிய ஆ
காயத்தையும், மறைப்பதாகிய ராக்கச சே
னாசமுத்திரத்தையும், வானரவீரர்கள் என்

டாரிகள். கண்டமாத்திரத்தில் இந்த நெருங்கிய யுத்தத்தில் ஸ்ரீராமகாரியமாக நாமெல்லோரும் பிராண்டினிலேவதே நமக்குச் சிவிரதமென்று திடங்கொண்டி தமக்குள்ளே அணிவுதந்த நின்ற இடங்களுக்குச் சமானமாகிய மலைகளில் நெருப்பிப்பொறித்து எமனும் தயிசை கொள்ளும்படி தோள்களைக் கொட்டி அண்டகோவரிகள் நிற்கும் நிலையுந்தமொற அடிக்காசு செய்து ஆரவாரித்தார்கள். இவ்வண்ணி கொடிய சாவணனுடைய சேனைகளும், தம்முயினா உயுத்தத்தில் வியம்படி நின்றுங்கொண்டி நின்றன. வானர சமுத்திரமும் அந்தஅரக்கர்களோயி எதிர்த்து நின்றது வானரவீரர்களும், ராணச வீரர்களும், தங்கள் கண்களில் நெருப்பிப்பொறிகள் பறக்கவும், மலைக்கற்களும், ஆயுதங்களும், படுவதற்கு நெருப்பில் உருக்கிய செம்பு தெறிப்பதுபோல அவர்களுடல்களி னின்தும் இரத்தத்தினிகள் ஆகாயத்தில் தெறிக்கவும், ஒரு வருகொருவர் நெருப்பிச் சண்டையிடும் போது கடினமாகிய தலைகள் நீங்கிய கவந்த கிண துள்ளித்தள்ளி எழுந்து மேலே ஒத்து வந்தனும், வீரர்களுடைய தேனாங்குளி னிருந்தும் உதிரத்தினிகள் சிதறி மேகங்களில் படுவதற்கும், ஆகாயமெல்லாம் சூரியோதய மண்டலத்தை ஒத்திருந்தது. அங்கங்கே தலைகளும், உடல்களும், உதிரமும், ஆயுதங்களும், மற்றவைகளும், சிதறிக்கிடப்பதினால் பம்புமுழைமையும், உயுத்தகளம்போலவே காணப்பட்டது. இருகூள் கட்டிய அம்புகளால், வானரக்கூட்டங்கள் இறந்துபோய், சூழ்ந்த பரவலாகிய மாமிசத்தில் நின்றும் ஒழுங்கு சந்திரிப்பழிக், சந்தமொழுகாநின்ற திட்டுடைய உடல்களிற்கும்படியாக நெருங்கி வந்த ஆயுதங்கள் மேலும்மேலும் படுவதற்கும், பெருமையாகிய சேனாசமுத்திரத்த சந்தத்திலே குடர்கள் மிதக்கும்படி அந்தந்தக்கூட்டிலேயே அமிழ்த்ததுகள். ராணச சேனையி, ராணச வந்திகள் மேலே விழுந்ததுகூட அஞ்ஞாணக் கேட்டுக் குத்தியிட்டு உடல்கின்ற தங்கள் நாயகராகிய அரசர்களை தண்ணிடத்துவைத்த அன்பால் கண்ணைத் திறந்து பார்த்துப் புனிச்சிப்புச் சிங்கி கையால் மத்த ராணசுகள் தாங்களும், இறந்த அவர்களுடைய கவந்த, தேவத்தோடு கூடித்தொடர்ந்தன. அன்புத்த பழமைபடுவ கசேபாசுப் இப்போதும் உண்டாகவும், காதல்கூட்டம் தக்கவருடைய கவந்த, கவந்த பிசகவந்தக் கவந்ததார்

கள். பதினானிலோகமும் ஊழிகாலத்தில் நிலைகுலைவதுபோல நயிச்சுக் கொள்ளும்படி சம்பந்திகளின்ற குரூரமாகிய உயுத்தத்தைப் பார்த்த இராவணன் இன்னம் சிந்தி நேரம் நாம் தாமசிப்போமே அனல் தம்முடைய சேனை முழுமையும் நாகசமாய்விட மெல்பதை நினைத்துக்கொண்டி சந்திலும் பார்த்தார். பார்த்தபோது ஒருபக்கத்தில் வானரவீரர்கள் எதிர்த்த மரங்களும், கல்லுகளும், ராணசுக ளுடைய வில், வாள், எழுத்தடி, குலம், அரத்தையும் வாய்மடியச் செய்யும் வேல், முதலிய கூர்மையாகிய ஆயுதங்களை நொறுங்கும்படி செய்யவும், ஒருபக்கத்தில் தேகவலியும், தனுவேத வித்தையுமுள்ள இனாயபெருமான் போர்செய்யவும், தீப்பொறி பறக்கின்ற கண்ணையுடைய யானைக்கூட்டங்கள் தம்மை யலங்கரித்த அலங்காரங்களோடு துண்டுபட்டு விரும்படியாகவும், பல குதினைக்கூட்டங்கள் உயிர் சுழன்றுவிரும்படியாகவும், தேர்க்கூட்டங்கள் சக்கரம் தட்டு கொடுக்கை முதலானதுகள் சுழன்று சிதைந்து விரும்படியாகவும், அதுமானும், அவர்பின்னே மற்ற வானரவீரர்களும், நெய்கின்ற குழலும், அதனைத் தொடர்ந்து செல்கின்ற நூலும்போல, அரக்கர் சேனையுட்புகுந்துபோர்செய்யவும், இவ்வளவென்று அளவு செய்து சொல்லக்கூடாத விசிதாரமாகிய நிறைந்த பெரியராணச சமுதாந்தை, எமனாக் கு விலிலும் உண்டென்று சொல்லும்படி கையில் விற்றிடித்துச் சார்க்கெதிரிகின்ற வீரராகிய ராமானுஜர், தம்அம்புகளால்கொல்லவும், பரக்கிரமமுள்ள சிம்ஹமும், பின்னிடைத்தக்க இடியையொத்த குரங்குகள், தங்கள் பல்லு களால்ராணசுகளுடைய உடலைச்சின்னயின் னப்பட்டுக் கடித்துக்காயப்படுத்திகின்ற அவ்வளவு அந்தராணச வீரர்களுடைய ஆயுதங்கள் வானரங்களுடைய உடலைக் காயப்படுத்தா திருக்கவும், கண்டுஅதிந்து, கொடியோருடைய அந்தத்தசமுதன், ஆ! ஆ! நாம் இனிச்சிந்தி பொழுது கம்மா இருப்போமாகில், அரக்கர்களுடைய உயிரைபெல்லாம் யமன் உண்டு விட்டி உயுத்தகந்ததை விட்டுப்போவான். ஆகையால் தேரிட்ட இந்தக் கொடிய உயுத்தத்தை நான் ஒருகண்ணாலத்தில் செய்து வெற்றிமாயையப் தரித்தத் திரும்புவே னென்று அழி கோழிபிடகுடி, வேகத்தால் வாடைக் காற்றை ஒத்தவைகளும், தடையில்லாமல் உருவிப்பாடவதால் இடியை ஒத்தவைகளும் மலைகளைப் பிளப்பவைகளும், அண்டத்

தைச் சிறுதுண்டுகளாகச் செய்பவைகளும், பாய்த்து திக்குகளை இவ்வளவுதூரமுள்ளவை யென்று அளப்பவைகளும், எதிர்ப்பவருடைய உயிரை அபகரிப்பதினால், யாவராலும் தடுக்கக்கூடாத யமதூதர்களை ஒத்தவைகளும் ஆகிய கொடிய அம்புகளை அணியணியாக வானரவீரர்கள் மேலே பிரயோகித்து அவர்களை ஓதும்பண்ணினபோது, ராவணன் யாளியைப்போலவும், வானரவெள்ளம் அந்த யாளியை எதிர்த்த நாய்க் கூட்டத்தைப் போலவும், மேலும் ராவணன் நயிராத்திரியில் வந்த பத்திரகாளியைப் போலவும், வானரசகூட்டம் வெளிநிலத்திலே சிந்திய பூனை மலர்களைப்போலவும் காணப் பட்டார்கள். இவ்வாறு குரூரபாணங்களை பிரதாப லங்கேசரன் இடைவிடாமல் எய்தபோது, குரங்குகள் எதிர்க்கமாட்டாமல் திக்குவிதிக்குகளாகச் சிதறி ஓட்டமெடுப்பதைக் கண்ட ஸ்ரீரகுநந்தனருடைய திருத்தம்பியார், வானரங்களை ஒழிவதை மரித்து நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம் அஞ்சவேண்டாமென்று கருணைசுரந்து திருவாக்களித்து, அஞ்சாதுபத்திரருடைய திருத்தோளாகிய தேரின்மேல் ஆரோஹணித்தருளி, எரிந்துகொண்டிருக்கும் கோபாக்கினியையுடைய ராவணனுக் கெதிரோசென்று எதிர்த்தமாத்திரத்தில், முகத்தில் தீயைக் கக்குகின்ற அம்புகளை தூறுகோடிக்கு அதிகமாகப் பிரயோகிக்க, அதுகண்டு இளையபெருமாள் சீக்கிரமாக வில்லைவளைத்து அவன் தொழித்தஅளவு அஸ்திரங்களை எய்து காற்றுமுகத்தில்கைப்பட்ட பஞ்சிபோலத் திக்குகளிற் போய்த் துண்டு துண்டுகளாகச் சிந்தும்படி ராவணனுடைய அம்புகளை அறுத்துத்தள்ளினார். அறுத்துத்தள்ளின உடனே அவருடைய விசாலமாகிய தோள்களிலும், மார்பிலும், படும்படி பத்து அம்புகளைச் செலுத்தினான். அதனால் சிந்தும் மனந்தளராமல் அழிக்கோபங்கொண்டு அந்தத் துண்மார்க்க னுடைய தோள்களிலும், நெஞ்சிலும், தைக்கும்படி பத்துக்கண்களை எய்தார். அக்கண்கள் தைத்ததினால் உபத்திரவப்பட்டு மறுபடியும் அம்புகளைத் தொழிவதற்குள்ளாக இலக்ஷ்மணப் பெருமாள் மிகவும் தடுக்கப்படாத விசையாகத் தொடுத்த அம்புகளை, ராவணன் தானும் அம்புகளைப் பிரயோகித்துப் பொடிப்பொடியாகச்செய்தவிட்டு ஒகோ! ஏது மதிசெட்டுவந்து, இந்தச் சிறுவன்கையில்கைப்பட்டுக் கொண்டோம் இவன் நம்மைச் சும்மா விடுகிறவனாகக் காணவில்லையே? அம்புகளால்

இவனை வெல்லலாமென்றால், நம்மால் முடியாதுபோலத் தோன்றுகிறது. துரிலோகங்களையும் வெற்றிபெற்ற நாம் திரும்பிவிடுவோமானால் அதிகப்பழிப்பாப் முடியுமே! இனி என்னசெய்யலாம் நாம் தேவதாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தால் அந்தத்தேவதாஸ்திரங்களையே தொடுத்தத் தடுத்தவிட்டு மேலும் அஸ்திரங்களை நம்மேல்எதிகின்ற சுமர்த்தனையிருக்கின்றான். இவன் நம்மைமாத்திரமோ! எல்லாவீரர்களையும், அநாயாசமாக வெல்லுவான். சமஸ்தபிரானிகளுடைய உயிரையும் வாங்கவல்ல யமனையும் எதிர்ப்பட்டால் உனக்கு எவ்வளவுவல்லமைபுண்டென்று அவனுடைய உடலைப்பிடித்துப்பார்க்கவும் வல்லவன். தன்னுடைய தமையனைப்போல எந்தவுலகங்களையும் சுட்டெடுக்குஞ் சாமர்த்தியவான். இவன் யாருக்குத் தோற்கான். நாம் முன்னே சிவனிடத்தில் தவஞ்செய்து பெற்ற மோகனாஸ்திரத்தான் இவனை வெற்றி யழியச்செய்யும் அந்தஅஸ்திரத்தைஎவிக் காகங்கள் மொய்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற ரணக்களத்தில் சீக்கிரத்திலே விழுத்தள்ளுவேனென்று ஆலோசித்துத் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டி அந்த அஸ்திரத்துக்கு வேண்டிய சிவமந்திரத்தைத் தியானித்து மோகனாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லில்தொடுத்து, எதிரே நிற்கின்ற ராமாநுஜர்மேல் பிரயோகித்தான். ராவணனுனவன் உபமந்திரித்துப் பிரயோகித்த மோகனாஸ்திரத்தைக்கணிசமீபத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தவிடிலுந்துவான் லக்ஷ்மணப்பெருமாவைநோக்கிச் சுவாமி! தேவரீர் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அஸ்திரத்தை எய்து அந்த அஸ்திரத்தை அறுத்துத்தள்ளமென்று சொல்ல, ஓம் என்று, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அஸ்திரத்தால் சிவமோகனாஸ்திரத்தை அறுத்துத்தள்ளினதைக்கண்டு கோபங்கொண்டு, சமீபத்திலிருந்து இந்த விடிலுண்ன் “குலத்துக்கூனம் கோடரிகாம்பு”, என்பதுபோல நம்முடைய சத்துருக்களுக்குச் சமயோசிதமாக உபாயங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வருவதினாலே யல்லவோ நமக்கு இவ்வளவுகேடும் சம்பவித்ததென்று தனக்குள்ளேநினைத்துத் தெய்வத்தச்சலுகிய மயனென்னுந் தன்மாமன், மகளாகிய மண்டோதரியைத்தனக்குப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து கொடுத்த காலத்தில் கொடுத்ததும், பிரஹம்மாவிலுடைய பாகத்தில் உற்பத்தியானதும், சக்கராயுதத்தையும் வச்சிராயுதத்தையும் ஒத்ததும், பாய்த்து உருவத்தலைப்பட்டால் சுத்தவீரர்களுடைய

ய விராம்பிரதாபத்தையும் ஊழியையும் உட
ந்து உருவத்தையும், ஆகிய வேலாயுதத்தை
எடுத்தது, தலிலெற்றியை இப்போதறித்த தம்
தம்பியை மீளாணை வாரும்படி. அந்
காலகொண்டி எறிந்தான். எறிந்தபோது
விபிஷணன் வான் அந்தவேலினுடைய நிலை
மையை எல்லாம் அறிந்தவராகையால் ஓரா
மாறுதலே இந்த வேல் எண்ணியிருந் தாசம்
பயிந்தாமற்போகாது அதைத் தங்கிப்படி
யான உபாயமோ ஒன்றுமில்லை என்று விண்
னாப்பஞ்செய்துகொள்ள, அதுகேட்டி மகா
துபாவராகிய கண்ணன் பெருமான் அதை
இதோ தயித்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லி,
புறேறிய அளவெய்த அம்புகளும், எறிந்த
எல்லா வாயுதங்களும், எப்படி ஆய்விட்டது
என்றால், பரமகவுடிக மாரிக்காதுசாரியாய்
ப் பாசீமகாந்தி திபிடராயுள்ள பாகவத சி
ரோமணியாகிய ஒருமகாபுருஷனை, அவை
கமாரிக்காதுசாரிகளாகிய துஷ்டிகள் அஞ்
கையால் தாஷிக்கும் தாஷிணங்கள், அம்ம
காபுருஷனை அடைபாதுபோல ராவணன்
எறிந்தவேல் ஒன்றுஞ்செய்யாமற் போய்வி
ட்டதுகள். அங்கே சூகாமார்க்கத்தில் பார்
த்தக்கொண்டிருந்த தேவர்களெல்லாம் வி
பிஷணுந் தான் இந்த வேலுக்குத் தங்கிப்பி
டிபயப்போன பரிசுத்தமாகிய மனம் வாடி
னார்கள். அதுசமயத்தில் இளையபெருமானா
கவர், தாம் எத்தனவகளும்க் எறிந்தவகளு
மாகிய சூயசீகனெயெல்லாம் கஷியம்பன்
னாமல வகுத்தவேலானது தம்முடைய தி
ருத்தமையாலு அடைக்கலமடைந்த விபி
ஷணுந் தானுடைய உயினாவாங்கும். அப்ப
டி உயிவாடக்க விபிஷணுந் தான் அழிவா
போனான். அதுக்கொண்டி தேவர்களும் கை
கொட்டி தம்மை தகைப்பார்கள். தம்மை
கடைக்கலமடைந்தவனுடைய உயினைத் தங்
கை நிமித்தம் எத்தருவானவன் கொல்வப்
பாத்தக்கொண்டிருந்தார்க ளென்கிற பழி
வீது தம்மை கடைவதற்குமுன்பாக இந்த
வேலை தமே எடுத்துக்கொள்வோம், எற்றுக்
கொள்வோம் தமக்குத் தோற்புவந்தபோதி
லும், மகாவித்தி நிமித்தமும். இந்தத்தரும
முத் தம்மைச்செரும். ஆதலால் இனிதுவோ
கிப்ப தென்னுருக்கிறது. இந்தவேலை நா
மே எடுத்துக்கொள்வோ மென்று எதிரோ ஓடி
விபிஷணனுக்கு முன்னேசென்று தமது தி
ருமார்பைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தான். அப்
படித்தே சாமாது ருக்குமுன்னேசென்று வி
பிஷணுந் தான் தப்பா. அந்த திருவணயும்

விலக்கி நானே இந்த வேலை எடுத்துக்கொள்
ளுக்கிறேன் என்று அங்கதப்பெருமான் போய்
திற்பார். அம்மூவரையும் தடுத்த சுகீரிவம்
ஹாசாஜிஎதிரேநிற்பார். ஆ! ஆ! நன்றாயிருந்
தது ஸ்ரீராமபிரதானுக்கு அடிமை நான் என்ப
துபொய்யோ! இந்த வேலை நானே எடுத்துக்
கொள்ளுகிறேன் நீங்களெல்லோரும் அப்ப
றத்தே போய்களென்று சொல்லித்திருவடி
களைய ஆளுகையா எல்லாருக்கும் முன்னே
போய்நிற்பார். இந்தப்பிரகாரமாக ஒருவரை
ஒருவர்தடுத்த முன்னேபோய்நிற்குதும், நி
ந்தேறவணாத் தடுத்த மற்றொருவர் முன்னேநி
ந்திறதமாகிய இத்தத்துக்கரசமாசாரத்தை
இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லிமுடியுமோ
முடியாது. ஒருவர்முன் ஒருவராக நின்றவர்
கனையெல்லாம் நீநிலநீநிலென்று விலக்கவிட்
யி ஸ்ரீராமாதுஜரானவர், நானே எடுத்துக்கொள்
ளுக்கிறேன் என்றுபோய், தேவர்கள் கண்களி
ல் கைகளால்மோதி அறைந்து அழவும் அந்
தவேல் தமது முதுகை உருவிச்செல்லவும்
திருமாபி லெற்றுக்கொண்டார். வேலையே
ந்துநின்று இளையபெருமான், சாய்ந்தமாத் தி
ரத்தில் இதுவேதமக்குப் போதுமென்றுசிக்
கிரமாகத்தெனாச்செலுத்திக்கொண்டுபோகி
ன்ற பாபிஷ்டனாகிய ராவணன் அடா! துரா
சாரமுள்ளகள்ளா! நீயெங்கேதப்பித்துக்கொ
ண்டி ஒய்கிறாய் நில்லாநில்லா என்றுசொ
ல்லி, எதிரோமித்துக்கொண்டி புருஷசிம்ஹ
த்தைப் போலச்சிறி விபிஷணுந் தான் ஞான
ர் தம்முடைய கையிலுள்ள தண்டாயுதத்தா
ல் தேவர்களுந் தலைநடுக்கங்கொள்ளத் தெரி
ந்தட்டிய குதிகாணையும் சாரதியையும் வி
ழும்படி மோதியடித்தார். உடனே ராகுச
ருவாதிபன், தெரிந்திறழும்பி ஆகாயமார்
க்கத்தில் நின்று அதிகோபத்தோடு கொடிய
பத்தம்புனை விபிஷணுந் தானுடைய திரு
மேனியில் பதியுப்படிப் பாய்ச்சிச் சமீபத்
தில் நின்ற வாயுபுத்திரர்மேலும் சூயிரமம்பு
னை எய்த உபுத்தமுடிந்ததென்று குதூக
லத்தோடு இலங்காபட்டணமேநோக்கிச்செ
ல்லும்போது கிரஞ்சிவியாகிய விபிஷணுந்
தான் ஞானவர், பனவகையாலும் ஆராய்ந்து சர
ணுசெய்த எப்பொருட்டாகச் சர்வலோ
காதிபதியாகிய பாக்கியவானுனவர், ரணக்க
எத்தில் கொந்த வித்திந்தனர். அடா! ராவ
ண! துஷ்டி! வஞ்சனைபுத்தியால் நீ எங்கே.
ஒடிப்போவது. உன்னைக்கொலைசெய்து உன்
னோடு நானுஞ் சாக்கிறேன் என்று சொல்லிக்
கொடுத்தபி யில் தொடர்ந்தார். அதுகண்

ராவணனுனவன், செயமோ எளிபட்சத்திலா னது விபிஷணனென்னும் இந்தச் சாதுப்பி ராணியைக் கொல்வதினாலும், இனிப் பிரயோச ன மொன்றுமில்லையென்று தனக்குள்ளே ஆ லோசித்துக்கொண்டி, நில்லாமலும் விபிஷ ணனுடனே ஒன்றும் பிரதிபுத்தரம் பே சாமலும், பொன்மதில் சூழ்ந்த தன்னகா மே போய்ச்சேர்ந்தான். இப்பால் விபிஷ ணுடனாவனவர் இரக்கத்துக்கு உருவம்இவர் தானென்று கண்டோர் சொல்லும்படியாக யுத்தகாத்தில் டீடக்கின்ற இளையபெருமானா டைய இரண்டு திருவடிக ளண்டையில் வா னைத்திறந்து கதறி அழுது, அளவுசெய்ய மு டியாத அன்புடையவராய்ப்புலம்பிக்கொண் டிருக்க, அதையும் இராமாதுருக்கு நேரிட் ட அவஸ்தையைபுங்கண்யி வானரசைநியமு ம், வானரத்தலைவர்களும், துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினார்கள். இவ்வாறு கதறி அழுதுகொ ண்டிருந்த விபிஷணுடனாவனவர், பொன் னும் கண்டால். இரும்பாகத்தக்க தேககாந்தி யையுடைய இந்த மேருமலைக்குச் சமான மானவர், பரமபதித்தபடியால் என்னை. அடி மைகொண்ட கோதண்டதீட்சா குருவானவ ர் இனி உயிரோடிருந்து வாழார். ஆகையால் பிராணனோடிருந்து என்னபயன்? இந்தக்ஷ ணத்தில் நானிமக்கியுமேனென்று சொல்லிப் பிரலாபிக்க, அதுகண்டு சாம்பவர், விபிஷ ணுடனாவன சற்றே பொறும்பொறுமென்று சொல்லி, முன்னே சஞ்சிவி மலையைக்கொ ண்பவந்து யாவரையும் பிழைப்பித்த அஞ்ச னுதேவி புத்திர ரத்தினமிருக்கும்போது நா மெல்லோரும் உயிருக்காகத் துக்கித்துக் கொண் டிருக்கமாத்திரம் அறியோம் வேறே நம்மால்ஒன்றுமாகாது. இந்தவீரர்களுக்குர் வீரராகிய அதுமானாவன நினைப்பானிலே லோகமுழுதுந்தேடி உயிர் தாத்தக்க நல்ல மருந்தை இதோ கொண்பவந்து தரப்போகி ரார். யாவரும் தினையளவுத் துக்கப்படா திரு ன்கொண்டு திடஞ்சொல்லி, ஆஞ்சநேயரு டைய மார்பில் டைத்திருந்த அம்புகளை யெ ல்லாம் மெல்லெனப்பிழிந்தி ஒழுகாதுபாவ ரோ? நம்முடைய சுவாமியாகிய ஸ்ரீராமபிரா னாவன இளையபெருமா ளடைந்த இந்தவரு த்தத்தைபுங் கண்யி சகிப்பாரோ? சகிக்கமா ட்டாரோ? நீரும் சிக்கிரத்தில் போய்ச் சஞ்சி வினையக்கொண்பவராமல் இருப்பீரோ இருக் கமாட்டமென்று சொல்லினர். சாம்பவர்கொ ள்ளவருந்தை ஆலோசித்துஅந்த ஆஞ்சநேய ரும் சடக்கென எழுந்து அநேகபிரதேசங்க

ளைக் கடந்துசென்று, முன்னே சஞ்சிவிபுர ள் திசையைநோக்கிப்போய்த் தப்பாமல் ப லிக்கத்தக்க அந்த நல்லமருந்தை மலையோர் கொண்பவந்து மறுபடியுங்கொண்பீரோய்ச் சரியான அடையாளங்களைத் தாமே குறிப் பாகப்பார்த்துப் பொல்போலிருந்த இட த்திலேயே வைத்தார். அதை மறுபடியும் இ ப்போது கொண்பவருவதனால் வருத்தமுமு ண்டோ இல்லை யல்லவா? அப்படி வருத்தமி ல்லாமலே அந்தச் சஞ்சிவி மருந்தைக் கொ ண்பவந்து சேர்ந்தார். சஞ்சிவிமருந்தின் கா ற்று மேலே படியவதற்கு முன்னேதானே இ றந்து போனவர்களுக் கெல்லாம் உயிராத் தந்து உற்சாகத்தை உண்டாக்கிய தென்றால், நொந்தவர்க ளுடைய நோவைத் தீர்ப்பது அந்த மருந்துக்கு அற்பயாகமல்லவா! ஒரு நொடிப் பொழுதுக்குள்ளாக ராமாதுஜா னவர் இந்திரலோக வாசிகளெல்லாரும் சந் தோஷங் கொண்டாயிப்படி உயிர்த்தெழுந் தார். எழுந்தவுடனே ஸ்ரீராம கைங்கரிய தூ ரந்தர சீலராகிய அதுமான இரண்டு திருக்கர ங்களாலும் சேர்த்தனைத்து, என்னப்பனே! ஆஞ்சநேயா! தாரகமந்திரவாச்சியராகிய ஸ்ரீர குகுலோத்தமனா அடைக்கலமடைந்த விபி ஷணுடனாவனும், பட்டுருவிச்சென்று அவரு ம் விழுந்தனரோ, விழுந்தாரில்லை யல்லவா வென்று வினாவி, அவர் தமக்கு ஓரபாயமு மில்லாமல் தம்மைத் தொழுதுகொண் டிரு ப்பதைக் கடைக்கித்து, பார்ப்பதற்கு முன் னுண்டாயிருந்த அச்சமும், துன்பமும், கி றிதும் இல்லாதவராய், வேதவிருத்தா சாரமு ள்ள ராவணன், தன் புத்திரர் முதலிய பத் துக்களோடு நாசத்தையடைந்து, சர்வலோ க சரணியாகிய தம்முடைய அண்ணியார் கிழறியிலிருந்து நீங்கினுற்போலக் குதுஹல மடைந்தார். சுத்தத்ததுவ கியாணங்கள், சேத னனுக்குச் சொரூப தருமமென்னும் பொ ருளானது, கைங்கரியமே யல்லாமல் வேறல் லவென்று இப்போது அதுமாய்செய்து கா ட்டிய தன்மையை ஆலோசித்துப் பார்த்தா ல், இவ்வித பரமகைங்கரிய சீலராகிய அது மானைத் தமக்குத் தாங்களாக உடைய ஸ்ரீரா மபிரானுக்கு, செய்தல் அருமையாகிய காரி யமும் உண்டோ? இம்மமமமமமப் பயன் களை போசித்துப்பார்த்தால் தருமமேசெய ம் அடையும் பாவமே, அபசயம் அடையுமெ ன்று பேசி அக்கிருந்த இளையபெருமானும் சக்திர்வமஹாராஜரும், விபிஷணுடனும், ஆஞ்சநேயரும், மற்ற வானரப்படைத்தலை

வர்களுள் எழுந்த, ஆகாயத்தை அளவிய அநேக பிழை பரவதற்குக்கூடாது சந்த ஆறுவளைத் தாண்டிச் சென்று ஸ்ரீராமபிரா னை தண்டிட்டு நின்றுகொள். அவர்களைநோ க்ப்புத்தம் என்னமாய் முடிந்தது என்று வி ளுவிஞர். அதன்கேட்டு, அபிமேதாவி யாகிய சாய்பவரி, சவாமிநிநுடைய திருவுளத்துக் கு ஏற்றும்படி, புத்தத்தில் சதகௌதரக பதார்த்தனைத் துமசுப்படுத்தி ராவணன் எய்த மோகனாஸ்திரத்தை விசேஷனுதவா னுடைய சொல்லினால் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி னுவி னவந்தி ரத்தது இனைய பெருமான், பிரயோகித்து அபித்ததையும், அநேகர்க்கு அந்தத் தசமு கை, விசேஷனுதவாய்மேல் வேலெறிய அ தை பாணேற்றக்கொள்ளுகிறேன் பாணேற் றுக்கொள்ளுகிறேன் என்று, எக்டிரீவமஹா ராஜா முதலானோர் சென்றதையும், அவர்க ளை விசேஷிப்பிட்டு இனையபெருமான் ஏற்றுக் கொண்டதையும், உடனே அநுமானவர் தாயிச்சென்று சந்தி கொண்மிவந்ததையு ம், இலக்ஷ்மணன் உயிர்த் தெழுந்ததையும், மீதுக்கு செய்தினையும், சாங்கோபாங்கமா சத் செல்லுநர். சொன்னதுக ளெல்லா வற் றதையும், கேட்டருளி ஸ்ரீராமச் சந்திரரான லர், வாயுபுத்திரனைத் திருமார்போ டுறுகத் தழுவி, உயிரை யான் பெற்றிருக்கின்றேன், இனிப் பெறவேண்டியது முண்டோ? நவ விபாகாண பண்டிதனே! யாதொரு தன்ப ளும் அடையாத ஆயுதச அனுடயக்கடவா வென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். மேகம் கருகிப்படுபோல இரண்டு தாமச மலர் போலத் தேத்திரங்கனி லிருந்தும், தானா தானாய் நிரொழு விய்மி விய்மி யழுது, உயிர் பறந்தலே செல்லத் தனித்துநின்ற உட லு ஒத்தவாய், மிகுதியுள் அன்புள்ளராமாநு ஜன், முக்பெயிர்வெக்தை யுபந்தைத்தமக் குக் கொடுத்தவிட்டு நீரதிசமானந்த பரம பதத்தை அடைந்த மிதாவாகிய தசரத சக் தரதத்தையக் கண்டாற்போலத் தமது அ ன்னஞ்ஞாபி ஸ்ரீராமபிரான்க்கண்டு நமஸ் காஞ்செய்து சம்பந்திலே போய்திக்குர். அப்பாதுதின இனையபெருமான்க்கெய்வ யாக உதும்பளித்த என்னப்பனே லக்ஷ் மனு! தம்மக் காணமுடந்த விசேஷனுத் தவழ்க்கை உய்யுமிதாக்கெடுத்த தாதர்த் தவழகனது, தம்முடைய மாபுக்குத் தகுதி உடனே துபமாயிவந்ததாய்கையுடைய னே! லக்ஷ்மனு! அப்படி உயிர்க்கெக் கத்த துணத்தாய்க்கடவ, அத்தக்குக்கத்தா

பிரமாணம் வேண்டிய தில்லை. செய்வதற்கு அபித்ததேயாகும், முன்னாலே நம்முடைய வமிசத்தில் ஒரு புருஷின் பொருட்டித் தன் னுடைய தேகத்தை அளித்து கொடுத்த தெ ய்வத்துக்குச் சமானமாகிய சிபிச் சக்கிரவர் தியும், உனக்கு ஒப்பாகமாட்டானென்றால் மற்ற எவர்களை உனக்கு உவமை சொல்லுகி றது. மிகுந்த அருளுடையா ளெப்பவர்கள் தங்களை அபித்தவருக்கு ஓராபத்து நேரிடக் கண்டால், தங்களில் ஒன்றுக்குச் சம்பவித்த றுடனாக்கண்டு சகியாத பசுவங்கனும்போ ல இரக்கமடைவார்களல்லவா? என்று சொ ல்வி, நீலநிறச் சூரியனையொத்த தேககாந்தி யையுடைய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், தமது திருத்தம்பியார் பூண்டிருந்த கவசமுதலிய புத்தபூஷணங்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கிரமமாய்க்களைந்து வில்லை ஆஞ்சநேயர் கையிற்கொடுத்தவிட்டு தலையில்சுருண்டுநீண் டி தொங்குகின்ற கேசத்தால், மேலே மேகத் தவழ்கின்ற மேரு மலையைப் போலவிளங்கு கின்ற லக்ஷ்மணருடைய ஆயாசத்தை ஆற் றிக்கொண் டிருந்தார்.

வேலேற்றுப்படலம்
முற்றிற்று.

வாரனரவீரர்களுங்காண்
படலம்.

இதுசமயத்தில் அளவில்லாதவானரசேனை யோடு எக்டிரீவமகாராஜாவும், ஸ்ரீராமபிரா னுக்கு முன்னேநின்று தண்டன் சமர்ப்பித் து, ராஜசுசமூக மிகுதியைக்கண்டு வானர சேனாவீரர்கள் நமிங்கத் திகைத்துத் தைரிய மிழந்து இன்னது நாம் செய்யவேண்டுமெ ட்பதையும் யோசிபாமல் பயமடையும்படி யாயும், திரிலோகங்களுக்குள் வசிக்கின்றவர் கனிலும் அதிக்கூட்டமாயும், வடவாழகாக் கினி பார்த்து உயர்ந்து எரிந்து வருவதுபோ ன்றும், மூலபலம்வந்ததே! அதுஎன்னமாய் முடிந்ததென்று விண்ணப்பம் செய்துகொ ண்டனர். அதன்கேட்டருளிய ஸ்ரீரகுநாயகர், மஹாராஜாவே படைத்தலைவர்களும் நீயுமா க விசேஷனுதவானோடு புத்தகளமேபோய் ப்பாரொன் றருளிச்செய்தனர். உடனேவான ரவீரர்களெல்லாம், மூலபலம் மடிந்ததைக் காணவேண்டுமென்ற ஆசையானது, தங்க ளைத் தூண்டிவதினாலே, சடக்கென எழுந்தி ருந்து விசேஷனுதவானோக்கி ஐயா, எழுந்

திருந்து வாருமென்று அழைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற போர்க்களத்தை, தங்கள் கண்களால் பார்த்தார்கள். பார்த்தமாதிரித்தில் திப்பிரமையாய் நின்று ஆ! ஆ! இவ்வளவுபெரிய ஒருவிலுடனே ஸ்ரீராமபிரான், ஒருவர் சகாயமும் வேண்டாமல் கொன்றார்களல்லவோ! அதனால் அவர் திருமேனிக்கு என்ன ஆயு, சந்தோசித்திறோ வென்று கண்ணீர் விட்டு அழுதார்கள். இத்தனைராஷ்சர்களுையும் ஸ்ரீராமநாயகர் எப்படி கொலைசெய்தாரோ வென்று உடலும் உள்ளமும் நடுங்கினார்கள். ஸ்ரீராமச்சந்திரருடைய தீர்த்தியை வாயாரப் பாடி, ஆரவாரித்து உற்சாகத்தோடு தேகம் பூரித்தார்கள். அவ்விடத்தே ராஷ்சர்கள் அடைந்திருக்கின்ற கோரத்தைக்கண்டு பயந்தார்கள். இந்தத் துரத்துமாக்கள் நம்முடைய சுவாமியைவந்து எதிர்த்தார்களல்லவா வென்று உள்ளத்தில் மிகுந்தகோபங்கொண்டார்கள். நமது ஆண்டவருக்கு இப்பேர்ப்பட்ட சிரமமும் நேரிட்டதோவென்று துக்கத்தால் உயிர் தலிமாறி, எப்படிச் சிருத்த போதிலும் இவர்கள் யாவரையும் கொன்று முடித்தாரல்லவா வென்னும் சந்திஷியினால் உயிர்திலைத்து நின்றார்கள். இந்தப்படி அந்தவானரவீரர்கள், அடைந்தவிதங்களை இன்னது இன்னதென்று அறிந்து சொல்ல வல்லவர்கள் யாருண்டு. ஆயிரவருஷமாகப்பார்த்தாலும் நம்மால் பார்க்க முடியாதது என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்தந்த இடங்களில் பார்க்குந்தோறும் அடிசயித்து நின்றார்களே யல்லாமல் முடியக்காறாதவர்களாய், எழுசமுத்திரங்களும் இராட்சத வருவங்கொண்டி வந்ததுபோல இந்தப்பாதகர்கள், தோன்றுகொரு பிறையிஷ்டாபிவானே! எங்கனால்கண்டுணரக்கூடவில்லை. நீர்தெரிந்து சொல்லவேண்டுமென்று வானரப்படைத் தலைவர்களும், சக்கிரிவமஹாராஜரும், கேட்டுக்கொள்ள விழித்துக்கொண்டே சொல்லத் தொடங்கினார். நம்மவர்களே! யமப்பிரியாமல் வசிக்கின்ற கூர்மையுடைய ஸ்ரீராமபாணத்தால் இறந்ததுகளாய்க் கீழேயிருந்து படிந்திருந்த போதிலும் பந்தைப்போல மேலே எகெக்கூட்டங்கள்மொய்த்துக் கொதிக்கொண்டிருக்கின்ற யானைப் பிரதங்கள், யுத்தகளத்தில் வெளியிலாதபடி ஒன்றின்மேல் லொன்றுவிழுந்து மேகராகிகள் நியறந்து தவழ்கின்ற உயர்ந்த

பர்வதம்போலத்தோன், நல்லததைப்பாருநீகோள். அப்பறத்தே, தங்களுடைய செவந்தகண்களா லுருட்டிய பார்த்தே வெற்றிப்பறத்தக்க குரூர ராஷ்சர்களுடைய உடல்களில் ஸ்ரீராமபாணங்கள், எனக்கு உனக்கென்று ஒன்றின்முன் ஒன்று சென்று தைத்து உயிரை உண்டதினால் கிடக்கின்ற அவ்வுடல் களிலே பொத்திய அந்தப்பாணங்கள், கிங்கங்கள் வசிக்க யோக்கியமான பெரிய மலைகளில் துழைத்து உறங்குகின்ற சர்ப்பங்களைப்போலத்தோற்றுவதைப் பாருநீகோள். நம்மவர்களே! உதிர்ந்துகிடக்கின்ற கோரத்தந்தங்களில் ராகிகள் மணற்குன்றுகளைப்போலவும், பரந்துவிழுந்திருக்கின்ற கறுத்த உடல்களில் பரப்பு, கருங்கடலைப் போலவும், தங்கள் தங்கள் நாயகர் மார்களைத்தழுவிக்க களிப்போயி பிராணனைவிட்ட கற்புள்ள ராஷ்ச ஸ்திரீகளுடைய ஒளியுள்ள முகங்கள், அக்கடலில் பூத்த தாமரை மலர்க்காடடைப் போலவும், அம்முகங்களில் தாவித்தாவி ஆரவாரித்துக்கொதிக்கின்ற கழுஞ்சுள், கீதங்களைப்பாடிக்கொண்டி மொய்க்கின்ற வண்டிகளைப்போலவும், விளங்குவதைப் பாருநீகோள். நம்மவர்களே! கூரியபாணங்க ளெல்லும் இடிவிழுந்தபோது, கட்டிய குதிரைகள் இறந்ததினால், வெள்ளைக்கொடிசைப் பாய்களாகவும், அக்கொடிக்காய்புகள் பாய்மரங்களாகவும், பெரியதேர்கள், அடர்ந்து ஒடுகின்ற உதிரமாதிய கடலில் மரக்கலங்களைப்போல மிதந்து செல்வதைப்பாருநீகோள். மும்மதங்களும் பெருகிவழிகின்ற யானைகள், தமதுடலில் அம்புகள்பாய்ந்து உருவிச்செய்த காரணத்தால், எழுந்துசெல்ல மாட்டாமல் தேர்களாகிய மரக்கலங்கள் ஒடுகின்ற ரத்த சமுத்திரத்தில், திமிங்கில கிளமென்னும் மீனரகானது, கடலில் மேல்தலையைத் தூக்கித் தூக்கிப் பார்ப்பதுபோலத், தலைமேலே தோன்றுகிறதும் மூழ்கிறதமாக இருப்பதைப் பாருநீகோள். நம்மவர்களே! யானைகளைப்போலக் குத்தக்கின்ற கவந்தங்களோடு கைகளைக் கோத்துக்கொண்டு தாண்டபரிமாணப்படி நடிக்கின்றபேய்கள், அடியையும் பிடித்தாடுகின்ற நடனத்தைத் தம்முடைய மாணக்கர்களுக்குக் கற்பிக்கும்படி தாமும் அவர்களோடு கூடிக்காலடைவு போட்டு அடியிடுக்கின்ற பாதசாஸ்திரிகளைப் போலத்தோன்றுகிறதைப் பாருநீகோள். நம்மவர்களே! வெற்றிவீரர்களுடைய சுவந்தங்களைப்போதிசுருட்டல்பொதிகள் பொருத்தக் கூடிக்களைப் பிணைத்துத் தழுவிக்கொண்டு

தரித்தனம் பண்ணுகின்ற பெய்கள், கீழேயி
டவகை கொட்டிப்பாலக் கூர்மைவாய்ந்த
பலவித்திருகளிலே தங்கள் கால்கள் கிடங்கி
கொண்டு தாம்புகளால் தளைக்கப்படுதலால்,
இக்கலத்தினாலே தடனஞ்செய்ய தம்மா
லாகாதென்ற கைகொரையிட்டு மெள்ள நழு
விக்கென்கின்ற தன்மைமையப் பாருங்கோள்.
பொலிபட்டம் மின்னலைப் போலப் பிரகா
கிக்கின்ற புள்ளித்தெத்தியுள்ள தலைமாரிப் பி
டிமுய்க்கு உய்க்கொட்டொய்க்குமால்கள் பிணை
ந்துகிடக்கின்ற பலயாடிகள், தனக்குச்சுமா
னமில்லாத தமது உடலும் குருவியுட்கை
களிலும், தலைகளுண்டொன்றும்படி விசித்
திரமாயித் காணப் படுகிறதைப் பாருங்கோ
ள். குருவியைப் பொத்த தேசத்தையுடைய
கொடியவர்களுடைய அதுபட்ட தலைகளின்
ஆவென்று திறந்த வாய்களிலே, இன்னமும்
புத்தத்தில் கோபத்தோடு கிரித்த கிரிப்பும்,
புனைவோடு கோபத்தியும், விளங்குகின்றமை
யால் அந்தவாய்கள், பொரித்திரளும் புகை
பும் அக்கிணியும் அமைந்த பலபல ஓமகு
ண்டங்களைப்போலத் தோன்று கின்றதைப்
பாருங்கோள். மின்னல்கின்ற பொல்லாத செ
ய்த பட்டமணிந்த வெற்றியுத்தஞ் செய்யத்
தக்க யானைகளுடைய அதுந்த தலையின் கா
வுத்தொடையின் அடிக்காய்பு பொத்திக்கொ
ண்டு கடைகுழந்திருக்கின்ற ஒளிபொருந்
த்ப சாமனாகள், தமது குருவிலேசமாத்தி
ரத்தால் அகண்ட ஐஸ்வரியத்தை யடைந்தி
ருத்த சத்திரமாளர்கள், செல்வச்செருக்கா
ல்கள் அகிர்த்தியங்களைச் செய்பத்தலைப்ப
ட்ட மாத்திரத்தில், பாக்கியங்களை யெல்லாம்
இருந்து அவர்களும் மாளுவதற்கு ஒருற்பா
தமாகச் செத்தாமனாபோன்ற திருமுசுமண்
டவத்தையுடைய ஸ்ரீமகாலக்ஷுமி பொற்றா
மடைபூவின் தலைவனைத்து உறங்குவதைப்
போலத் தோன்றுத் தோற்றத்தைப் பாருங்
கோள். தம்மவர்களே! தங்களுடைய கூட
டக்கிலேயே செத்தது நின்று புத்தம்பண்ண
வருப்பாடல் தனித்தனியாக முன்னேசென்
து அதுகொடுக்கொண்டு வந்த யானைகளை
து உவந்துப் பத்தர்கள், ராஜசுவிரர்களு
டைய உடலில் வடிக்கிற ரத்தப் பிரவாகத்தி
ல் அக்கலத்தோடு அக்கின்றன. அனல், இனஞ்
செய்வானத்திற் மேகாசியில் மத்தியில் வி
யத்தகைந் ஓங்குந் பிறைச் சத்திரைப்
போலத் தோன்றுகின்ற பாருங்கோள். அ
தோக்கடக்கிற கோடிக்கடக்கனின் மே
லும், விடதுக்குப்பகன்கிடெலும், அம்பு

க்குவியல்களின் மேலும், வேல் ராசிகளின்
மேலும், குவிந்த தேர்களின் மேலும், யா
னைகளின்மே லலங்கரித்த அலுதாரிகளின் மே
லும், உட்கார்த்துகொண்டு பூதங்கள், ராஜ
சர்களுடைய கண்களில் பிறந்த தீப்பொறி
களால் வெந்து பக்குவப்பட இருக்கின்ற மா
மிசங்களை எய்த்தெயித்துத் தின்று தேகம்பூ
ரிக்கின்றதைப் பாருங்கோள். மனதையாய்ப்
பெய்து ஆத்தம வர்க்கங்களைச் சிருட்டிப்ப
தும், உணவுகளை உண்டாக்கித் தாலும் உண
ன நாய்நின்று ரட்சிப்பதும், முடிவில் எ
ங்குங் கோத்துக்கொண்டு அழிப்பதுமாகிய
காரணத்தால் முந்நீனாவும், சகரர்களால்
தோண்டப்பட்ட ஏதுவால் சாகரமெனவும்
பேர்பெற்றசமுத்திரமும், ரத்தக்கடலும் ஒன்
றுடனே ஒன்று கலந்து பெருகுவதினால், உதி
ரவெள்ளத்தோடு வந்த யானைப்பிரோதங்களை
த் தமது இனமென்று நினைத்து வந்த சுரு
ழில்கள் சம்பத்திலே வந்து தமது இனமல்
லாமையைக் கண்பியந்து, இவையவைகளோ
வென்று சந்தேகித்து, இனமென்று முன்னே
தாய்நினைத்ததற்காகநாணித் தமது இருப்பிட
த்துக்குப்போகின்றனபாருங்கோள் கனமா
ரிக்கத்தினின்று புத்தஞ்செய்தவர்களை ஸ்ரீரா
மபாணமானது சென்று துண்டித்ததனால்
அவர்களுடைய பர்வதாசாரமாகிய தேகங்
கள், சர்வலோக சரணியர்மிது போர்செய்
ய வீராவேசத்தோடு வருபவர்கள்மேல் வி
முந்ததினால், அந்தப் பிரோதங்களுக் குள்ளே
அகப்படயிக்கொண்டு அவற்றினின்று நீங்கச்
சத்தியற்றவர்களாய் அவர்கள், கைகால்களை
உதறிக்கொண்டு உபத்திரவப்படுவதைப்பாரு
ங்கோள். மிகுதியும் அடர்ந்து மொய்த்து
வந்த ரதஜ்ஜுவரபதாதி யென்னும் நால்வகை
ப்படைவீரர்களுது உடலினின்றும் தெறித்த
ரத்ததானாகள், தமது மேலியில் பட்டதின
ல் சூரியன் ஆகாசமத்தியில் வந்தவரு யிருந்
தும் உதயக்கியில் சிகரத்தில் உதித்தவனைப்
போலக் காணப்படுகிறதைப் பாருங்கோள்.
தங்களுடைய பாக்கிரமமுற்றும் ஓய்ந்த கு
ரூ ராஜசர்க்கள், துண்டிக்கப்பட்ட காலத்தி
ல் அவர்களுடைய தேகத்தி லிருந்து இது அ
துதானே என்னப்படி மேலே சென்ற உதி
ரத்தில் முத்திக் செவந்திறமமைத்து வேற்
துருவமாய் நின்ற சந்திரன் வேறே ஒரு சூரி
யயிப்பத்தைப் போலத் தோன்றுகிறதைப்
பாருங்கோள். வானமும் பூமியும் உதிர்ந்தா
ல் தனைத்துபோகவும், சமுத்திரம் உதிர்மய
மாகவும், ஓங்கி சமுத்த மஹா ரத்தப்பிரவா

சுத்தில், மாமிச பட்சணிகளாகிய பட்சிசால்
ங்கள் முழுவதும் விருட்சங்களில் மீது உ
ட்கார்த்த தமனுகுகுபா புதுவதினால், ரக்
தத்தினிகள் நிரம்பப்பட்டி மலர்ந்த பூக்களி
ல் தேனண்ணவந்த உறுத்தவன்மிகளும், செ
வ்வணிகளாய்க்காடுகளும், உத்தியானவனங்
களும், செந்தளிர்களைத் தளிர்ந்தது போலத்
தோன்றும் அதிசயத்தைப் பாருங்கோள். ம
லைகளைக்கண்டாலும் போர்செய்யத்தக்க ம
தங்கொண்ட யானைகளினது இரண்டு தந்தங்
களிலும், உதிர்ந்த முத்துகளையும், அரசர்க
ள் தரித்துவந்த ஆபரணங்களிலுள்ள நானு
வித ரத்தினங்களையும், வாரிப் பக்கங்களிலே
குவியும்படி அலைகளாலெறிந்து, யானைகளை
த்தமிழ் குமரங்களை உருட்டிக்கொண்டும் கழு
குமுதவிய பட்சிகள் ஆரவாரிக்க, வெண்பட்
பிக்குடைபையும், வெள்ளைக்கொடிவையும்,
சாமரங்களையும், துறைகளாகச் சுமந்துகொ
ண்டும், பாசமாகிய பிளோதங்களைக் களையில்
ஒதுக்கிவிட்டிக் கடலோடு சங்கமமாகின்ற
பெரிய செந்திராறுகளைப் பாருங்கோள். பா
ருங்கோள். வட்டமாகவிசாலித்துக் கிடக்கிற்
ற யானைப்பிணங்களே பெருங்காபாகவும்,
ஒன்றின்மே லொன்றாக அயக்கிவிடுத்த புய
ங்களே கற்களாற்கட்டிய மேடைகளாகவும்,
உயிர்மாய்ந்து உள்ளே கிடக்கிற குதிகை
ளே அலைகளாகவும், யானைத் துதிக்கைகளே
தண்டிகளாகவும், ராகுசுஸ்திரிகளுடைய ரக்
தம்படிந்த முகங்களே அந்தத்தண்டிகளில் ம
லர்ந்த செந்தாமரை மலர்களாகவும், சுரு
ண்டு சுருண்டு கிடக்கின்ற குடல்களே தாம
ரை யிலைகளாகவும், நிணங்களே சேறுகளும்,
தேங்கிநிற்கின்ற உதிரமே திர்த்தமாகவும், அ
நேக புஷ்பரணிகள்போல அவைதோன்றுவ
தைப் பாருங்கோள். பெரிய ஆயுதங்களாகிய
கலப்பைகளா லுழுவதினால் நிணமாகிய சே
ற்றில் உதிரநீர் நிறையத் தேங்கியிருப்பதின
லும், அந்தநிலை உழாத எருமைகளைப்போ
ல யானைப்பிணங்கள் கிடப்பதினாலும், விசா
லமாகிய பரம்பிலேதாம்மைமலர்களைப்போ
ல உள்ளங்கைகள் விளங்குதலாலும், நாற்று
முடிகளைப்போலக் கைகள்மாறி நடபுக்கொ
ண்டு வீழ்ந்திருப்பதினாலும், அந்த இடங்க
ள் நாட்டிலுள்ளவயல்களைப்போலக் காணப்
படுவதைப் பாருங்கோள். தமது திருக்கரத்
திலே பிடித்த கோதண்டத்தினின்றும் பல
இடிபோலக் குண்டங்காரவொசை பல உண்
டாகவும், திண்ணிய பரிவதங்களைப் போல
அரசர்க்கள் விழவும், புறப்பட்ட ஸ்ரீரகு நா

யகருடைய பாணங்கள், ராகுசுஸ்திரிகளுடைய
உடலை உருவியதும் போதாமல் பூமியை உரு
விக்கொண்டு நாகலோகத்தைச் சேர்ந்த தவா
ரத்தில் வழிகள்தோறும் யானைப்பிளோதங்களை
இழுத்துச் சுழித்துக் கொண்டு, பூர்வத்திலே
ஆதிபுருஷ்வராகப் பெருமானுடைய திருவ
டிக்குளம்புபட்டிப் பூம்பொத்தலாய் அதன்
வழியே பாசிரத்தி ஓடியதுபோல ஓடுவதை
ப்பாருங்கோள். தாரகமந்திர வாச்சியனாகிய
ஸ்ரீராமபிரானுடைய பாணங்கள், கழங்களி
னுடைய தும்பிக்கைகளையும், முன்வங்கால்
களையும், பருத்த கழுத்தையும், அரசர்க்கரு
டைய நீண்ட புயங்களையும், மாறிப்பையும்,
கண்டித்ததினால் வேகமடங்காமல் பூமியைப்
பு உருவிச்சென்றனவே அல்லாமல் அந்தபா
னை உடல்களிலும் ராகுசுஸ்திரிகளே தேகத்திலும்
தைத்துக் கொண்டு நின்ற ஒரு பாணமாவ
துண்டோ பாருங்கோள். இந்த மூலபலத்
தில் வந்த குதிகைகளும், யானைகளும், அ
நேகாயிரகோடி யாயினும், அவற்றுள் வி
சேஷ மானவைகளைச் சொல்லுகிறேன். கே
ளுங்கோள். இதோ பாசர்களோடு இறந்து
கிடக்கின்ற பத்துக்கோடி குதிகைகளும்,
குமுதமலர்போல மணம் வீசும் வானைய
புடைபவைகளாயும், நர்த்தனத்தில் தோந்
தவைகளாயும், யானையைப் போலக் காணப்
படும் பாரியதேகமுடைபவைகளாயும், அமு
தத்தோடு கூடப்பிறந்தவைகளாகும். இங்கே
செத்துக்கிடக்கிற பல்விரண்டுகோடியானைக
ளும், தேவசிகோஷ்டருகிய பிரஹம்மதேவன்
முன்னால்செய்த யாகத்திலே பிறந்தவைகள்.
மேலும் மழைமேகமும், சமுத்திரமும், கங்
காநதியும் ஒருகாலத்தில் வறண்டுபோம். அ
ப்படி வறண்டகாலத்திலும் இவைகளோமத
மொழியாது பெய்கின்றவைகளாகும். இவ்
விடத்திலே கோபவெதியாறியும், உயிரொ
ழிந்தும், உதிரமெல்லாம் வடிந்தபோயும்,
ஓயாமல் மதத்தைப் பொழிந்தகொண்டிரு
க்கின்ற பதினாங்குகோடியானைகளும், மேக
வானைகளாகிய இந்திரனுடைய திசையிலுள்ள
ஜராபத்தின் பரம்பலாயைச் சார்ந்தவை
களாகும். இந்தவிடத்தே பிராணனிடக்கிடக்
கின்ற பத்மமெய்யும் கணக்குள்ள யானை
கள், தம்முடைய தேகபாரத்தைச் சுமக்க
மாட்டாமல் பூமிசாய்ந்து போவதாயிருந்
தால் அந்தப்பூமியை அநாயாசமாகத்தன்
தனிச் சுமக்கவல்லதுகள். மற்றயானைகளைப்
போல இறமுகொட்டமாட்டாதுகள். சார்வ
பௌமமென்னும் யானையின் வமிசத்திந்திர

ந்தவகனாகும். பார்த்தீர்களை! ஹே வான
மல்காட்டிகளே! யோதமாய்க் கிடக்கிற
இந்த ஆயிரகோடியானோரும், முயற்சுவை
இந்தியன் இராவணனுக்குக் கப்பங்கட்டின
வெள்ளி. கணக்கில்லாமல் இறந்தவர்க்கின்ற
இவ்வாறெல்லாம், நிருத்தியென்பவன் வநி
காப்பிட்டுத் திறை கொடுத்தவனாகும்.
இந்தே வந்து பாருங்கோள். கொடியுயி
கிடக்கின்ற இந்தப் பத்துலகும் குதிராக
ளும், கர்சகாசத்திலே அயிர்த்தோதயகாலத்
தில், சூதமுள்ளிசுவித்தவகன், தசக்கிலிவந்தன்
மேலுப்பலகையகண்டவருணராசனாக் செயம்
பெற்ற அபகரித்தவனாகும். சின்னயின்
னப்பட்டுக்கிடக்கின்ற இந்தப் பத்து லகஷ்
குதிராகள், பிரதாப லங்கேஸ்வரனுக்குத்
தோற்றக் குபேரன் ஓடிப்போனபோது வி
பயிப்படைவனாகும். பத்மமென்னும் க
னக்குள்ளவாய் மடித்துக்கிடக்கின்ற இந்தக்
குதிராகளே! வித்தியாதர ராஜனே இராவ
ணன் ஐயங்கொண்டிருக்கிறதவகனாகா
கும். என்ன சொல்லிக்கொண்டிருக்க, வான
போகிகள், ஐயா விட்டிடுவாணே! நீர் கா
ட்டிக்கொண்டே வரவும், நாங்கள் பார்த்துக்
கொண்டே வரவும், இன்னம் ஆயிரத்திலொ
ருவரும் முடியவில்லையே. ஆகையால் இனி
யில்லையே நீர்காட்ட நாங்கள் பார்த்திருக்க
தம்முடைய கவையிலிடமே போய்ச்சே
ருவோமென்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொ
ண்டே, சமந்தமுண்டாக் களையும், அவற்றுள் வ
கிப்பென்ற சமையிடுகொத்த சேதனர்களுக்கும்,
தானே நியமனகரித்தா வெண்பதற்குக் குதி
யாகத் திருத்தத்தில் எதிரிகளுள்வாணத்தாங்
கையுள் பந்தாமபிராணிடமேபோய்ச் சே
ருவோ அடிமுடைய சாரார விர்த்தங்களில் த
வையின் கமட்டித்தெழுந்த பக்கங்களிலே
கட்டித்தொண்டி, தாம்பாரித்துவந்த எண்
வந்தை வொமல் மடித்திடக்கிற சத கஜ
பக்கங்களையும் சாஷகர்களையும் நினைப்பாரி
கள், சமந்தமுண்டாக் களையும் இரண்டே மூல
யுதாந்தகருவாராகக் கொண்டுசெய்த அந்
பாசகாமமுடையவனாய் நியமி பருத்து
கட்டித்தெழுந்தோர்களை உதறிப்பாரிப்பா
கி. சமந்தப்பாரித்து மிருத்த சூக்கிய
வகையுடைய சூழ்ச்சிசெய்ததெழுந்தசூழ்ச்சி
யின் சூழ்ச்சிகள், இக்கேடுப்படியருக்க
கட்டித்தெழுந்தோர்களை உதறித்தெருக்கெண்
வந்த தங்கத்த தும்பகம்பட்டபடி வானா
சகரித்தகத்த சதகத்த அந்செய்தவனா
ராவன் இக்கேடுப்படியருக்க தெருத்த

தும்பப்படுத்திக் களித்தசெய்தியை இனிச்
சொல்லுவாம்.

வானரவீரர்களாகாண்படலம்
முற்றிற்று.

இராவணன்களங்காண்படலம்.

பிரதாபலங்கேஸ்வரன், யுத்தத்தில் அலந்
து வந்தவர்களுக்கும், உள்ளம்போய் தன்
னை உசாவவந்தவர்களுக்கும் தன்மாளிகையி
ல் உண்ணத்தருந்த போசன பதார்த்தங்களை
இட்டி விருந்துசெய்ய வேண்டுமென்று விரு
த்திச் சுவர்க்கலோக வாசிகள் வரக்கடவாச
னென்று ஆக்கியாழிக்கத் தூதவர்களை அடிப்
போய்ச் சொல்லக்கேட்டித் தேவர்களும் தா
னவர்களும் ஓடிவந்து, தன்சமுக்கத்தில், நிற்க, அ
வர்களைப்பார்த்து இத்திராஜித்து உங்க ளாச
னை வெற்றிக்கொண்ட அந்தநாளில் எப்படிப
யத்தோயும், பத்தியோயும், போகங்களை எந்
தற்கு அமைத்து வைத்தீர்களோ அப்படி
யே இவ்வுடம் இங்கே அமைக்கவேண்டும். எ
தேனும் குற்றப்பட்டால் உங்களைத்தேக்கில்
உயிர் நிலையா தென்பதை அறிவீர்களல்லவா
வென்று வெகு உறுதியாகக் கட்டியாயிட்டா
ன். உடனே யாதொரு குற்றமுமில்லாத நல்
ல மதவகைகளும், மாமிசவகைகளும், மற்ற
அண்ணபாடுகளும், நல்ல ஆடைகளும்,
சந்தனங்களும், தரிப்பதற்குயோக்கியமான
மலர்வகைகளும், வாசனையூட்டிய ஜலவர்க்க
ங்களும், மிருதுவாகிய சயன சாமக்கிரியை
களும், மாளிகைக்கு உள்ளும்புறத்தும்வந்து
நிறைந்தன. தேவலோகஸ்திரிகளாகிய ரம்
பை மேற்கை முதலானவர்கள் வந்து
ராஷசராஜர்கள் முதல் அடிமைத்தொழிலா
ள்கள்வரையும் வந்துள்ள யாவர்க்கும், வாச
னாதைமயிட்டு, மணமுள்ள கலவைச்சந்தன
அடைப்புகளால் மேல்லெனத்தேய்த்து, வாச
மூட்டிய நீரால் ஸ்நானஞ்செய்திவித்து, நல்ல
போசனபதார்த்தங்களை யூட்டிவார்கள், மற்ற
தேவதாஸ்திரிகளில் சிவன், இசைப்பாட்டுக்களை
ப்பாடுவார்கள், சிலர் அப்பாட்டின் பொரு
ளுக்காகைய அந்நயங்காட்டி நடனஞ்செய்
வார்கள், வேண்டுமென்று விருத்தியின அரசு
க்களைசெய் அடிப்பெருக்கச்சயனஸ்தலங்க
ளில் ஆலிங்கஞ்செய்வார்கள், முய் செய்த
நல்லிடைப்படியால் சத்திருத்திய வணிகனுக்
கு முதலுணங்குநாட்டில் அக்கலாபமும்

வந்தடைவதுபோல, தால்முன்னேசெய்த த
போபலத்தால் உண்டாகிய எல்லாச்சுகங்களை
யும், எல்லாரும் போதுமென்றமட்டி லனுப
வித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, குறுகல
மாயிருக்கின்ற இராவணனன்கடை ஓடிவந்த
தூதர்கள், தமஸ்காரம்பண்ணி, அவன்காதோ
யுவாய்வைத்து மூலப்பலசநியம், மடிந்த வ
ரலாற்றையெல்லாம், தங்கள் உடல்நடுங்கி நா
வுலர்ந்து சுவாசமொழிங்கி இருதயம் நிறைகு
லிந்து கண்களருகி அழுது உள்ளே ஒயிங்கு
கின்ற சொற்களைப் பலாக்காரமாக வெளிப்ப
டுத்திக்கொல்லுவார்கள். ஐயா, பிரதாபலங்கே
ஸ்வரா? தேவகுலத்தை நாசஞ்செய்த செளரி
யவானே? தற்காலத்திலேவிருந்துண்ணுகிறா
கூச வீரர்கள்தான், உயிர்பிழைத் திருக்கிறவ
ர்கள். நீர் ஆக்கியாபித்தபடியேபோன ஆயிர
வெள்ளம் ராகூசசேனைகள், உயுத்தகளைத்துக்
குப் புறத்திலேபோய் நின்ற இரண்டுமூன்று
நாழிகைக்குள்ளாக இராம னென்பவன் தன்
ஒருவில்லாலேயே அவ்வளவு சேனைகளையும்,
சின்னபின்னப் படுத்திக் கொன்றான். இப்
போது உன்னுடைய பராக்கிரமத்தாலேதே
வர்களைக்கொண்டு ராகூசர்களுக்குப் பிரபல
கீர்த்தியைத் தரத்தக்கவிருந்தினை நான்செய்
வேனென்று நினைத்துச்செய்கிறாய். இதுசந்
தோஷிங்கொண்டாடத்தக்கதன்று. உங்குல
த்தார்க்கெல்லாம், இந்தவிருந்தையே உத்தர
கிரியையில் செய்யும் அன்னபலியாகப் பா
லித்துச்செய்யக்கடவாய். சப்ததிவுகளிலும்,
நானாவித பரிவதங்களிலும், வனங்களிலும்,
பாதாளமுதலிய இடங்களிலும், வசித்துவந்த
ராகூசர்களைல்லாம், ஸ்ரீராமனுடைய அம்
புக்குஇரையாய்மடிந்துபோய்விட்டபடியா
லே, இந்தலங்கையில்வசிக்கின்ற சிலராகூசர்
கள்தான் உயிரோ டிருக்கின்றவர்கள் உலகத்
தில் வேறே ராகூசப்பூண்டென்பதே கிடை
யாதல்லவா? என்றார்கள். மற்றவர்கள் செய்
துபெறக்கூடாத விருந்துசெய்து அந்தச் ச
ந்தோஷத்தில் மூழ்கியிருந்த ராவணன்துது
வர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வந்த செய்திகளை
யெல்லாம், கேட்டமாதிரிதத்தில் உண்டாகிய
துடிப்பும், சோபமும், அவமானமும், தன்
னெஞ்சைப்பிளக்கவும், வேண்டுமென்று செ
வந்தசாயத்தை ஊட்டிமுத்தப்போல விளங்கு
கின்ற செவந்தகண்களில் தீப்பொறி பறக்க
வும், பெருமூச்சு அதிகரிக்கவும், சித்தப்பிர
மையடைந்து, எழுநிறைவத்த சித்திரத்தைப்
போல ஒயிங்கி அசுவத்திருந்துவிட்டான்.
அப்படி சற்றே யிருந்து தன்னந்தானே

திடம்பண்ணிக்கொண்டு அடா! தூதர்களே?
படையெடுத்தப்போன 'ராகூச வீரர்கள்'
நீரிலோகபயங்கரான எண்ணப்பார்க்கும்பு
பலவந்தர்கள். எப்படிப்பட்ட யுத்தத்தினும்
தோற்றுச் சாகமாட்டாதவர்கள். அவர்களை
இத்தனைபேரென்று புத்தியால் அனுமானித்
துக் கணக்கிடவும்முடியாது, சமுத்திரமணல்
போன்றபெருந்தொகையுள்ளவர்கள். இந்த
ன்மையான ராகூசர்கள், செயம்பெற்றார்க
ளென்று சொன்னீர்களில்லை. செயம்பெற்றார்
களென்னும் போதிலும், அபசயப்பட்டு
ஓடிப்போனார்களென்றாவது, யுத்தத்துக்குப்
போசப்பயந்து தங்கள் தங்களிருப்பிடமே
போய்ச்சேர்ந்தார்க ளென்றாவது சொல்லா
மல், இராம னென்னும் ஏகமனுஷியுலல்,
இறந்தார்களென்று சொன்ன இந்தச் செய்தி
நடந்தது உண்மைதானோ? பொய் சொன்
னீர்கள்போலத் தோன்றுகிறதென்றாக. இவ்
வாறு பாபிஷ்டனாகிய ராவணன் சொன்ன
தைச் சமீபத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிரு
ந்த மாலியவாய், என்னப்பனே! ராவணன்?
இந்த மூலபலத்தை அழித்தல்வென்பது ஸ்ரீரா
மனுக்கு உரியசெய்கையாகுமோ! நாம் அ
னுப்பிய தூதர்கள் நம்பித்திலே பொய்
பையும் சொல்லுவார்களோ! அந்த ஸ்ரீராம
ன், சமஸ்த லோகங்களையும் அழிக்கவேண்டி
னால் எவ்வளவோ காலம் வேண்டிமோ! ஓரி
மைப் பொழுதுக்குள்ளே அழித்து விடுவா
னல்லவா? அவனொருவனுயிருந்து இவ்வளவு
ராகூசப்பெருங்கூட்டத்தை எப்படியழிக்க
க்கூடுமென்பாபானால், விரிந்துகிடக்கிற சரா
சரங்கையெல்லாம் யுகாந்தகாலத்தில் பார்வ
தியை ஏகபாகத்திலுள்ள ருத்திரமூர்த்திஒரு
வனே யல்லவா? தனது சங்கல்பத்தால் பப்
பிரணப் பித்துவான். இதிருக்கட்டும்; தன்
னோடொத்தாரும் தன்னில் உயர்ந்தாராயில்
லாத ஸ்ரீமந்நாராயணன், தனது திரோதக
கடாகூத்தால் அளவிடக்கூடாத பல்லாயிர
கோடி அண்டங்களையும், பிரமனுக்குள் அந்
தரியாயியா யிருந்து சிருட்டித்தும், உபேந்
திரமூர்த்தியா யிருந்து பாலனஞ்செய்துப்,
மகேஸ்வரனுக்குள் அந்தரியாய்பாயிருந்து
அழித்தும், வினாயாடல்செய்கின்றனென்று
நித்தியமாயுப், அபௌருஷீய மாயமுள்ள
வேதங்கள், சொல்லுவதை நாம் ஒதி அறித்தி
ருக்கின்றோ மல்லவா, அந்த ஸ்ரீ ஹம்பே!
கோஷி சயனத்திலேமேல் திருக்கண்வளர்தலை
விடப், விதிசிலேந்திராதி சாதுக்களுடைய
பிரார்த்தனையால் இராமனாக அவதரித்த

சென்ற விடுவினைச் சொன்ன சொல்லென்ன
பொய்யோ! சாக்ஷா.வ சாட்ஞன்யபரப்பி
நம்பாவின அந்தச் சரிவேசரனுடைய திருவு
ருவமாயிய பஞ்சபுத்தகனில் தேயுவானது,
பயிசிய விறகாகக்கொண்டி. இந்தப் பூமியிலு
ள்ள மற்ற சாசகரங்களை யெல்லாம் தெய்வா
கரப்பொய்தால், அல்லவெயில்லா வற்றையும் உட
னே பயிஞரணப்பித்திவிடும். இதை நாம் அ
றிந்திருக்கிறோம். மற்றொரு புத்தமாயிய மகா
காலம்மயுர்வவாபுவான அபரிவதங்களை யுட
னிருக்கையினாயும், புல்லுகளையும், பல வீவரா
கங்களையும், மோதியாடித்துப் பசையறச் செ
ய்து கொள்ளும். இது விஷயத்தையும் நாம்
. அறிந்திருக்கிறோம். இப்படி ஒவ்வொரு புத்
தமே லோகங்கொயும், அவற்றிலுள்ள சாசக
ர்களையும், அழிக்குமெயானால் அவையே உரு
வமாகக்கொண்ட ஸ்ரீராமனுடைய பராக்கா
மத்துக்கு, இப்போது நாம் அனுப்பிய மூல
பல வசதியத்தைக் கொன்றதை ஒருவரம்
பெற்று சொல்லலாமோ, அப்பா! ராவனா,
மூல்களே நீ தேவர்களோடும், அசுரர்களோ
டும், அதேகயுத்தங்கள் செய்திருக்கிறாயல்ல
வா, அந்த யுத்தங்களுக்குள் எந்த யுத்தத்தி
லாவது உன்மேல் ஓரம்பும் தைத்ததுண்டா?
இல்லையே. அப்படி நீ செய்த யுத்தத்தில் இ
ந்திர, குவகன் தன்னுடைய செல்வங்கள் யா
வனாயும் பந்தற, உணக்கே ஒப்புவித்து வி
ட்டதும் யதார்த்தத்தானே. இந்தப்பிரகாசம்
நீ செய்த யுத்தபிரதாபம், லோகங்களெல்லா
ம் வயாடித்தவியு எங்கேயாவது ஒரு யுத்த
மும் தோரிட்டதுண்டா? இல்லையே. இப்போ
து நீ ஸ்ரீராமபிரகாசப் பக்கலில் செய்த அப
சாத்தாலே, உன்னுடைய பிரதாபமும், ச
்ரேதரபத்திரா முதலிய பந்து ஜனங்களும்,
சாப்பார்க்கும், அழித்துப்போனார்கள். இதை
உன் உணக்குத் தெரியாததோ, ஆகையால்
இவ்வாறெல்லாம் திக்காலோசனை செய்து ஜெ
கீமாதாவாயி சீதா பிராட்டியைக் கொண்
டுகிறாய் விட்டுவிடுகிறாயா அறிவுக்கிசை
த்த காரியத்தைச் செய்து மிழைக்கும் வழி
உடம்பு பரவென்று சொன்னாய். என்று சொல்
வ மாயியவான் அநிக் கோபத்தோடு பார்
ந்து, நான் இங்கு-மணம் மேல் வேண்டிர
போகிறது அன்றைய வயிசையமனுக்கு
ஒப்புவித்தேன். சுவர்த்தித்தோன தன்ப
ததால் அப்போது வனாட் படைத் தலைந்
கொண்டாய். இதுகொண்டிருக்கிறார்கள்.
இது சர்க்கரிய பட்டயம் உத்தரமல்கே
யிட்டுப் பட்டப் பதாங்குத் கேள்விட்டப் பன்

பு தேகவாய்க்கையை வேண்டாமல் பிராண
த்தியாகஞ் செய்துகொள்ளுவான். இதுபரிப
ந்தம் அவர்களால் எனக்கு அதேகதுல்பங்
கன் தோரிட்டபோதிலும் இப்போது என் ப
கைத்திலே அல்லவா செய்ய என்ரு சொல்
லாய். மாலியவான் தோக்கி அறிபெனருஷி
த்தோயி ராவணன் சொல்லிக்கொண்டுவந்த
தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த துதர்கள், எங்
களாண்டவனே பிரதாபலங்கேஸ்வரா! அது
செய்தி உமக்குத் தெரியாதோ, இப்போது
நீர் சொல்லியதெல்லாம் யதார்த்தமே. அது
மானென்பவன் கொண்டு வந்த மருந்தால்,
உம்முடைய வேல்பட்டிற்றந்த இலட்சுமண
னுயிர்பெற்றெழுந்தான். உடனே அங்கிருந்
தயாவரும் சிறிதுபொழுதும் தாமசஞ்செய்
யாமல் சடக்கென் எழுந்து இலட்சுமண
னோடுசென்று செவந்த தாமரச மலர்போ
லும் கண்களையுடைய தசரதராமனச்சேர்ந்
து ஒருவரையொருவர் ஆலிங்கனஞ்செய்து
கொண்டிருந்நாலமாகவேயிருக்கின்றார்கள்
எங்களுடைய சொல்லில் தேவர்களுக்குச் சமு
சயமிருந்தால் தம்முடைய தேந்திரங்களா
லேயே பார்த்ததாயலாம் என்று சொன்னார்
கள். அவர்கள் சொன்னசொல்லாலே, இலட்சு
மணனைச் செயம்பெற்றோமென்று ஆதந்
தித்துக்கொண்டிருந்தமனம், அதித்துக்கத்தோ
டு திடுக்கிட்டி, அந்தத்தாதர்களுடைய செ
ல்லினிடத்தில் தம்பிக்கையையாமல், அதைக்
கண்டறியும்படி சுவர்ணமயமான கோபுரத்
தின்மேலேறி, இலங்கையிலிருந்து சுரப்பெ
டுத்துப் பெருகிச்சென்றதுபோல அபரிமி
தமாகச்சென்ற தனதுசேனைவெள்ளம், அழி
ந்தகிடக்கின்ற யதார்த்தத்தை உள்ளம்தோ
வும்படி தனது இருபதுகண்களாலும் பிரத்
தியக்ஷமாகக்கண்டும், வயலில் அறுப்பரியும்
உழவருடைய மனைவியராகிய பள்ளப்பெண்
கள், மதவுண்டதிலும் கண்கள்செவந்துதோ
ன்ற விழித்துப்பார்த்து, நாயகர் அரிகளைக்
கண்களாலெயித்து தலையில்கேள்வெவக்கின்ற
ஓரவாரத்ததப்போல, ஸ்ரீராமபாணத்தால்
தலை அறுப்பண்டுகிடக்கிற ராக்ஷசவீரர்களு
டைய மனைவிமார்கள், கருங்குவளை மலரை
யும், கருநெய்தல் பூவையும், கருமையால்
வென்ற தங்களுடைய கண்கள், தானா தா
னாயக நீர்கொரியும்படி அழுவதிலும், செ
ங்குமுத மலரைப்போலச் செக்கரிச்செவே
லெனத்தோன்ற, இனிதமக்கார் ஆதரவென்று
கைகளைத் தலையில்கேள்வெவத்துக்கொண்டு
தங்கத்தங்கள் புருஷிதோதங்க எண்டையிரு

ந்து, கடலோரையும் அடங்கும்படியாகக் கோவென்று அலறியழுதென்ற ஓசையைத்தனை அ இருபதுசெவியாலும் கேட்டும், அங்கு னக்காக்கிராந்தனாய், அந்த யுத்தமென்றுக்கு மட்டுறொருபக்கத்தே திரும்பியபோது, அளவைக்கடந்த யானைப்பெரும்பிணங்களை எந்தித்தொண்டி, நீராமுடையுமியையவையுடைய த்து மலைகளைப்புரட்டி அடித்துக்கொண்டும், வினாந்து ஓய்கின்ற ரத்தநதிகளில், புதுவெள்ளநீரில் ஸதாநஞ்செய்வதுபோலப் பெய்கள் குதித்துக்குதித்து மூழ்குகின்ற மிகுதியை, துக்கத்தால் தனதுகண்களில்சுரக்கின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தான். வேறொருபக்கத்தில், ஆகாயத்தை முட்டியுயர்ந்த வலியதோள்களையுடைய தங்கள் புருஷிணமாரிகள்மேல் ஸ்ரீராமபாணம் பட்டுத் தொளைத்துச்சென்ற புண்களில்வழியாகப் பெய்கள், கைகளைதுழைத்துக் கொழுப்புள்ள புதுறிணங்களைத் தோண்டித் தோண்டி எடுத்துத் தின்பதைப்பார்த்து, ராணசு குலஸ்திரிகள், ஐயோ! நம்முடையநாயகன் இறந்துகிடக்கப் பெய்கள் தாறுமாறாகப் பிளந்து மாமிசங்களைப்பிடிக்கின்ற கோரத்தை இந்தக்கண்களிருந்த படியால்லவோ பார்த்திரேமும் இவை நமக்குவேண்டாமென்று அணிவுகொண்டு, அவர்களில்சிலர், அங்கேகிடக்கிறவார்களானும், சிலஅரக்கியர்கள், வாளெடுக்கும் நேரமும் சகியாமல், கூரியநகமுள்ள விரல்களினாலும், தங்கந்தங்கள்கண்ணைப் பேர்த்தெடுக்கிறதைப் பார்த்தான். நம்முடைய நிமித்தம் இத்தனைராணசுர்கள் மடிந்தார்களேயென்கிற துக்கத்தால் பெருகுவின்ற உதிரநீரோடு, இவர்களையெல்லாம் ஒருமனுஷியன் கொன்றானல்லவா வென்கிற கோபத்தால் பிறக்கும் தீப்பொறினைக் கொட்டிவின்ற கண்களையுடைய ராவணன், திருக்குருகாபுரியி லவதரித்த பராங்குசபரவால்முனிவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தமிழ்கள், முன்னோடு பின்மாறுபடுதலில்லாமல் பரமவெதார்த்தங்களை அபாரமாய்த்தந்து வளர்வதுபோல ஸ்ரீகோதண்டத்திலின்றும் ஸ்ரீராமபாணங்கள், புறப்பட்டு நேராகச்சென்று அபாரமாக ராணசுர்களை உருவிக்கொண்டு போனபடியால், அணிபணியாக விழுந்துகிடக்கிற அந்த ராணசுவிரர்களுடைய உடலினின்றும் பெருகி ஓய்கின்ற ரத்தவெள்ளம் பாயவே, சங்கமஸ்தானம் நிறைந்து போய், கடலானது தான் உதிரநீரைக் கக்குவது போல ரத்த அலைகளை அதிவேகமாய் விசி

மோதுவதைக்கண்டான். விண்ணாகமுட்டி எந்து நிலமாறுப்படி ஆரவாரிக்கத்த வானரசமுறந்ததையும், அந்தப்போர்க்களமேங்கும் பிளந்துகுதியுப்படி துள்ளித் துள்ளிக் குதித்தாழித்த சுவர்தக் கூட்டங்களையும், கண்டனும் நிலம்பூத்துப் போம்படி இடையாமல் பார்த்திவந்த தேவர்களுடைய கொண்டாட்டத்தையும் கண்டான். இப்படிப்பார்த்தப்பார்க்க மிகவும்தொந்து நெஞ்சு புண்ணுயினவனுய்க் கோபுரத்தினின்றும் இறங்கி, ஸ்ரீராமபிரானுடைய கோதண்ட பராக்கிரமத்தையும், அவனைதிர்த்து மூலபலகேளை நிர்மூலமானதையும், நினைக்குந்தோறும், களகளவென்று சிரித்துக் கடைவாய்களை நாயுளளால் நக்கிக்கொண்டும், புகைக்கின்ற பெருமூச்சுவிட்டு, தீப்பொறிகள் பறக்கும்படி கண்களை விழித்துப்பார்த்து, பலபல விதமான நினைப்புடையவனுய்க் கோபாக்கினியானது மேன்மேலும் வளர்வதினால் குரூரமாகிய வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டும், வந்து சிம்ஹாசனத்திலிமேல் உட்காந்தான், இராவணன்களங்காண்படலம்

முற்றிற்று.

இராவணன் தேரோறு

படலம்.

அப்பிரகாரமாகவந்து உட்காந்து, காது ஜனகண்டகனாகிய ராவணன்ஸ்வரன் பர்வதா காரமாகிய தேவந்ததையும், மேலெழுதின்ற கரும்புகையை யொத்த புருவங்களையும், நெருப்புத்திரட்சிபோன்ற செவந்த கண்களையும், மகோதரனென்னும் பெயரையுமுடைய, பாபகருமங்களைச் செய்வதில் தனக்குச் சமான மில்லாதவனது முகத்தைப் பார்த்து, உயுத்தத்துக்குப்போய் மாண்டவர்கள்போக, மீதியாய் இந்த லங்காநகரத்துக்குள்ளிருக்கும் ராட்சச சேனாபதிகள் யாவரையும் போர்க்கோலம் பூண்டிருப்படி பறைசாற்றுகிக்க கடவாயென்று சொன்னான். அவ்வாறே செய்கிக்கிறேனென்று சொல்லிவந்த மகோதரனது கட்டையால் கொட்டிய போர்ப்பறையோசையைக் கேட்டமாதிரத்தில், ஆயிரத்து நானூறுகோடி ராணசுவிரர்களாய் வந்த கருடரபதாதி சேனைகள், சமுத்திரம் வந்தியதுபோல தலிலடத்தில் இனி யொருவிரனும் உண்டென்று சொல்லாதவண்ணம் இவ்விதநகரம்பாழாக்கிப் போகும்படிக்கூடியதுகள். உடனேபிரதாப

ஸ்கீஸ்வாளுவார், தய்யூலதெய்வமாயும்
 ஸோகேஸ்வராயுமுள்ள பரமசிவனைச்சிவாக
 மத்திற்கூறிய முறைமைப்படி பஞ்சாட்சர
 தந்தைப் பெயரித்துத் தய்யூலமெனியில் ஆத்மா
 நீத்தமாதல் பூசித்தும், தய்யூலதந்தைள்ள சி
 வாலயங்களில் பாராத்திராக அர்த்தனை திப
 தாபரிக் கொடுப்பித்தும் பூசித்தும், தானு
 வித்தானாகனைச் செய்தும், யாரியார் எதை
 யெதை விரும்பினார்களோ அவரவர்களுக்
 கு அவதூயதை வெகுமதியாகக்கொடுத்தும்,
 தய்யூலமெனியில் கொடுத்த யுத்தத்திக்கு
 வென்றிய அலங்காரங்களைச் செய்துகொள்
 வதானால், ஸ்ரீசர்வேசானாகிய தாராயணன்
 அனாதங்களைச் சிறுட்டிப்பதற்குத் துணைக்
 காரணமாகியபிரமதேவன், யாகத்திலேபடை
 த்தவசத்ததைப்பூண்டிவந்தயுத்தத்தஞ்செய்தும்
 துத்தானத்தில் இத்திரான்தொற்று ஓடிப்போ
 கல்வ அவனிடத்திலிருந்து அபகரித்த அந்
 தவசத்தை, இரண்பக்கங்களிலும் அருவி
 நீர்வாழ்குவித்து நிலமெழியினிடத்தில் அநேக
 ஸ்ரீயாகல் உதயஞ்செய்தாற்போலத் தோன்
 டும்படி தனது மாந்திர்பூட்டியும், மந்தரகிரி
 எய்தத்தெய்வகட்டிய வாகையென்னும் சரிப்ப
 துதத்தபோல விளங்கும்படிஉடைவானை, வல
 துபக்கத்தில் தொங்கப்பொற்கச்சிக்குல் அறா
 யில் இறுக்கப்பட்டியும், கிரகங்கள், மகமேரு
 வவச்சுத் தய்யூலத்தபோய் அங்கங்கே கூட்
 டப்பட்டமாசு தீய்துவிட்டாப்போலப் பிர
 கங்கென்ற கம்புரிப்பூ ணைமந்த கடிஞத்தி
 ர்த்தை, அனாட்டப்பட்டிசையிலிமேல் இறுசப்
 பத்தத்தும், வேதங்கனையே பக்கத்தில் விரித்
 தனவத்தாற்போல பிரகாசிக்கிற சருடபக
 வானுடைய சிறைணை விரித்ததை யொத்த
 கொண்டுப்பட்டாடையை உடுத்தி, அதன்
 மேல் இறுபக்கத்திலும் நிலாவானதுவழித்த
 இறுத்தபோல, முறுசுகிய கோய்சகத்ததை
 தய்யூலகோகி, அது அனசயாமலிருக்கு
 ம்படி பட்டையிடுத்தெய்த சரிப்பாபரணத்
 தால் குறு இறுக்கயும், சருமேகக் கூட்டத்
 தோல் பக்கங்கள் நூக்கும் இறுகனைப் புறப்
 பட்டையிடுத்து, தய்யூலமாகக் கெட்டதை
 துத்தவாடையிடுத்தெய்த மனவடமணிக்
 கும், பொருட்கள் மலிப்போலப் வடிவ
 முத்து, மலிந்திருத்து சித்தாராகன் கிங்
 மலித்தபோலப் முதுகெழுமுள்ள சகங்கை
 மலிந்த சகங்கை, இடையோகைபக்
 கெட்ட பட்டையிடுத்தெய்த தீயிலாக
 வகங்கைய் மலிந்தோல்கட்டத் துலக்க
 னை யொலிந்து கெட்ட விகண்ட மணிக்

பைத் தரித்தும், சரிந்து தொங்குவதுபோல, ஒளிபுள்ள செஞ்சாயத் தோய்த்த சிவைய அந்த வீரகண்டைக்கு வலப்பக்கத்தில் அணிந்தும், இருபது கைகளுக்கும் நடுவே பலதலையையுடைய ஆதிசேஷனது மிடறுகளில் விஷிக்கறை தோன்றுவதுபோலத்தோன்றும்படி முய்கைத்தோற்கட்டிம், விரற்புட்டில்களும் தரித்தும், பனைமரங்களைப் பொய்னிற்றமுள்ள நாசங்கள் தனித்தனியே சூழ்ந்து வந்தாற்போலக்கைகளில் ரத்த கங்கணங்களைப் பூண்டும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த மந்தரக்கிரியைச் சூழ்க்கட்டிய சரீப்பராஜனைப்போல விளங்கும்படி தோள்களில் பாருவலயங்களை அணிந்தும், தன்னோடு போர்செய்து ரத்தமயமாக உடல்சூழம்பி போடிச் சூரியனுதயஞ் செய்தாற்போலச் சிவந்த கிரணக்கூட்டங்களை விசுக்கிற் ரத்தருண்டலங்களைக் காதுகளில் தொங்கவிட்டிம் உதயகிரியில் உதித்த சூரியனுடைய கிரணசாலங்கள், கருங்கடலில் தவழ்வதுபோலக் குங்குமச்சந்தனம் அப்பிய எல்லாத் தோள்களிலும், குண்டலங்களி னொளி வீசிக்கொண் டிருக்க, அவற்றின் பக்கத்தே சந்திரர்களும், நஷுத்திரங்களும், வரிசைவரிசையாக நின்று பிரகாசிப்பதுபோல முகங்களில் இரண்டி பாரிசங்களிலும் பெருமுத்து மாலைகளைத் தொங்கவிடுத்தும், இவ்வாறு சர்வா பரணங்களையும் பூண்டவனாய், உதயகாலத்தில் பன்னிரண்டு சூரியர்களும், கிரண ராசிகளை வீசுவதுபோலச் சாஷ்ஜெரல்யமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற பத்து முடிகளின்மேலும், தங்களுக்கு நடுவே அனேக விண்மீன்கள் விளங்கும்படி பலசந்திரர்கள் பிரகாசிப்பதுபோல முத்துக்குடைகள்மேலே கவித்துநிற்கவும், கருக்கொண்ட நிலமேகங்கள், தவழ்கின்ற ஆகாயத்தில் பத்துப் பெருங்குடங்களிருந்து, அவற்றின்மேல செவ்வாணத்தினொளிபடர அந்தக் குடங்களுக்கு இருபத்திலும் பிறைச் சந்திரர்கள் முனைத்தாற்போல, பத்துமலைக்குடைகளுக்குச் சமானமாகிய பெரியகடைவாய்கள்தோறும் வளைந்த கோரத்தங்கள் நிலாவிகவும், பத்துத்திசைகளிலுமுள்ள பத்துமீன்களின் முகங்களிலேயும்கட்டிய பட்டங்களைப்போல, ஒரு ராசியாயுள்ள பெருமுத்துகளினொளி நிரம்பிய வீரபட்டங்கள், தெத்தகளின்மேல் விளங்கவும், ஊடலிலே இஷ்டநாயகிமார்களுடைய அழகிபசுவம்பு சட்டிக்கின்ற பாத்தங்களை பல்லாமல் லோகேவரங்களே யானபோதிலும் அவர்களு

டைய பாதங்களை எக்காலத்திலும் வணங்கியறியாத தலைகளிலணிந்தபத்துக்கிரீடங்களுமும், தங்கனொளியால் இந்தப் பூவுலகத்திலுள்ள சூரியனை ஒளிமழுங்கச்செய்து மற்றலோகங்களிலுள்ள அளவிடப்படாத இருளையெல்லாம் ஒட்டவும், அழியலங்காரவிபவத்தோடு விளங்கி, பாதாளம் பூமி பிரமலோகம் இவைகளிலுள்ள வீரர்கள்யாவனையும் வெற்றிகொண்டி அணிந்த வாகை மாலையையும், அதன் பக்கத்தில், மயில்போலுஞ் சாயலுள்ள யௌவன ஸ்திரீகளுடைய கண்களும் வண்டிகளும், கலந்து மொய்த்துக் கொள்ளும்படி தும்பை மாலையையும்தரித்து, சகரர்களாலே தோண்டப்பட்ட சமுத்திரத்தை யும், தினங்களையும், கடல்மணலையும், இவை போன்ற மற்றவற்றையும், வேண்டியதுகளை எல்லாம்குறைவின் தீர்த்தருகின்ற மந்திரங்களை யும், உவமை சொல்லக்கூடாததானி, ஐம்பெரும் பூதங்களும், அழியுந் காலத்திலும் அழியாத தனது புகழைப்போல அளவுசெய்ய முடியாத அஸ்திரங்களால் நிறைந்த அம்புரத் தூணிகளை முதலில் இறுக்கிக்கட்டி நின்றும். அப்படிநின்ற ராவணன், கட்டியங்காரனைப் பார்த்துத் தேர் வரக்கடவதென்று உத்தரவுசெய்தான். உத்தரவுசெய்த மாத் திரத்தில் கவர்க்க, மத்திய, பாதாளங்கள் ஒருமிக்கத் தன்மேல் ஏறினனும் நாம் தலையி ல் முடித்துக்கொள்ளும், பூமாலையைப்போல அந்தத் திரிலோகங்களையும் சுமந்து செல்வதும், ராவணன் நின்ற இடங்களுக்குக் குதிகாளைப் பூட்டாமற்படிக்கே ஓரிமைப் பொழுதுக்குள்ளே போகத்தக்க யந்திரங்க ளமைத்ததும், அமுதத்தோடு திருப்பாற்கட லில் பிறந்த ஆயிரங் குதிகாளையும், சூரிய பசவானுடைய தேரிக்கட்டிய பச்சைக்குத னாயின் வமிசத்திற் பிறந்த குதிகாளையும், அதிதேவதைகளாகிய அக்கினிபசவானுக் காகவும், வாயுபசவானுக்காகவும், கடல்நீராயும் வற்றச்செய்யத்தக்க வடவாழகாக்கினி யிலும், பிரசண்டமாருதத்திலும், ஜனித்த குதிகாளையும், கட்டிய சிறப்புடையதும், பூமிமேல் ஓய்வது போலவே ஆகாயத்தின் மேலும்-சமுத்திரத்தின்மேலும்-நெருப்பின் மேலும்-மக்காந்ததமான மேருமலையின்மே லும், ஓடத்தக்கதும் அண்டமுகட்டிங்களு ள்ள பிரமனுடைய உலகத்துக்கும் மற்றந்தத் தேவர்களுடைய உலகங்களுக்கும், ஓரிமை கொட்டிய காலத்தக்குள்ளேபோய்த் திரும் பத்தக்கதும், எட்டித்திக்குக் கடிங்கினுடைய

ய மணிகளைப்போலக் கோழிக்கும் சூரிய கோடி மணிகளையுடையதும், அந்தக் சூரிய மண்டலங்களை மேருமலையின்மேல் குவித் துவைத்தாற்போலப் பிரகாசத்தையும், அண்டங்களை யெவ்வெவ்நிலை மதிப்பையமுடைய ரக்தங்களை முழுமையும்படுத்ததும், மஹாரிஷிகள் தேவர்கள் முதலானவரும், அண்டாதிபதிகள் யாவரும் கொடுத்தவைகளும், ஒருகாலத்தில் மேலே சொல்லியவர்களே யுத்தத்தில் தோற்றுக் கைதருவவிட்டவைகளும், உயுத்தத்தில் அதிகுருமானவைகளும், கடலின் மணலினும் மிகுந்த தொகையுள்ளவைகளுமாகிய ஆயுதச் சமைகளை யுடையதும், ஜெயத்துக்கு வாசஸ்தானமானதும், உபேந்திரராகிய பாலன கர்த்தாவினுடைய சக்கரமும், நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவனுடைய மருவாயுதமும், பிரமனுடைய கமண்டலமும், அழிந்தாலும் தானழியாத வலிமையுடையதும், தேவர்களும் முனிவர்களும் சூட்சுமமாகப் பார்த்தும் அறியக்கூடாத நாலுவித சித்திரத்தொழித்கள், சத்தி யத்தைப்போல எவ்வுய்வுய்யாமல், பலசெய்யப்பெற்றதும் ஆகிய ரதம்வந்து சேர்ந்தது. அந்தரத்தத்துக்கு அருச்சுனகிரமட்படி செய்து, இந்தனை பெறொன்று அளவுசொல்லக்கூடாத பிராமண ஜனங்கள் யாவர்க்கும் மனத்துக்கும் எட்டப்படாத தானமாகச் சொன்னங்களையும் ஆடை யணி முதலியதுகளையும் கொடுத்த, ரதத்துக்கு தமஸ்காரஞ் செய்து அதன்மேல் ஏறினான். இப்படி ராவணன், தேரேறியதைக்கண்ட இந்திரன் முதலாகிய சமஸ்ததேவர்களும், இவன்ஸ்ரீராம பாணத்தால் நாசத்தை யடையப்போகினு னென்பதை முன்னேயறிந்தவர்களா யிருத்தாலும், இவனால்பலமுறைதாங்கப்பட்டிருக்கிற யுத்தகிரமபீதியால் இனி ஏதாய் முடியுமோவென்று பயந்துசீததியோடி, புத்தியும் கண்களும் மழுங்கிப்போய், மனம் திகைத்துநின்று, ஒருவகையொருவர்பார்த்து, நாம் செய்யவேண்டியது என்ன இருக்கிறதென்று பேசிக்கொண்டார்கள். ஐம்புல வாகைகளையும் நிரசித்த மஹாயோகிகளும் பயந்தார்கள். இம்மட்டுத்தானோ? சர்வலோகங்களுய் அச்சத்தால் தங்கள் தங்கள் நிலை கலங்கியதுகள். இப்படி சமஸ்தலோகவாசிகளும், பிராணபீதி யடையுப்படி ரதத்தில்மே லேதய பிரதாபவங்கேஸ்வரன், தன்னருகே நின்ற ராகுசுவீரர்களைநோக்கி இம்முறைய் பத்தத்தில் பிரவேசிப்பதினால் எனக்குத் தோன்று

ஸ்ரீராமன் தேவநியாக மடைந்தானேயா
 ஞன் அதைக்கேள்விப்பட்டி, இயற்கைமனம்
 அமைந்த அகபாசத்தையுடைய சாண்டியா
 ளை, தயையுடைய தாமசமலர்போன்ற
 பஞ்சாங்க வந்தவழியினைச் சும்மொடியும்,
 பரிசுமுடியாத லோடிய அக்கசாகரத்தில்
 முழுவதும், அலைகள் தாவித்தோன்று அந்தத்
 தோதுத்தி ஞன் மான்மீவனையானால், அது
 சமாதானத்தையேக்கேள்விப்பட்டி, மயனுடைய
 புத்தியாய் மான்மீதாநியென்பவர், இர
 மையகையுடையவையி வயிற்றடைக்கைத்
 து மொழிமொழியைநன்று திராதுயரக்கட
 லில் முழுவதும். இந்த இரண்டுகாரியங்க
 ளில் ஒவ்வொருடியாமல் வினோதாவதிகும்பு
 வந்திவ் செயிது சொல்லி, பலமுடியுளும்
 பலமுடியுளும் பிரகாசியிற்ற காரணத்தா
 லும், அளவுசெய்ய முடியாத பல அபுத்தங்
 ளும், பல நகரங்களும் விளங்குகின்ற ஏதுவா
 லும், சுழத்திங்கள் பொருக்கமாட்டாமல்
 பொங்கி ஆகாயத்தமுட்ட அலைகளினிதும்
 படி தம்முடையதிருவடிமையப் பூமியிலவை
 நது அமைந்த திரிவிக்கரம் முரத்தியைப்போ
 லத் தோன்றி, உயர்ந்து நிமிர்ந்து நின்று,
 ஆகாயமானது படைவென்று பிளந்து இரு
 ளாவதாயி, குலாசலங்கள் வெடிக்கவும், பு
 துயிர்கள் வெடித்தாற்போலப் பூமி பாள
 மாகவும், பசும்பொந்தமுடமானது ஆகாயத்
 திக்குத்தி கிழுவதுபோலக் குளியல், தன்
 கதிருயிர் கழலமிடவும், சந்திரன், தன்நில
 வையில், அமுதத்தினிள்கித்தி வருத்தமுறவு
 ம், தன்முடைய தோள்களைக்கொட்டி ஆர
 வாரிது, குருமாலிய புத்தம், நமக்குச்
 சந்தித்திடுதல் ளும் ஒப்பில்லாத பெருங்கனி
 ட்டால், மேருமலையும் வெடித்துச் சித்தம்
 படி தன் விலகி குணத்தொளி செய்தால்.
 அப்போது குணத்தொளியைக்கேட்ட தேவதா
 ளுடைய குணம், தானவயிர்க்களும், தங்கள்
 தாமசம் மாற்றத்தோடு, இன்றைந்தனம் சரா
 வரணத்தினிப் பாடிட்டனல் பிராணநா
 சப வரணத்தோடு என்னமோ என்று திக்
 கிடுகிடு. ஸ்ரீமதுரணத்தொளி பண்ணி,
 தேவோய் தோள்க்கொல் சுழத்திரமானது
 படி திள்கித்தித் து பொக்கவும், பல உயிர்
 வாய்ப்புத்தித் துக்கத்தொழித்திடுதல்
 து திள்கித்தித்தித் துக்கத்தொழித்திடுதல்
 து திள்கித்தித்தித் துக்கத்தொழித்திடுதல்

ணங்களை விதகின்ற மாணிக்கங்களுள்ள பல
 தலைகளையும் பரட்டி ஒத்திசையிற் பூமியைச் சம
 க்கவும், பாரியதேகபாசத்தையுடையவனுய்த்
 தேனாச் சென்று திக் கொண்டு வந்து, தே
 வர்களுக்கும் - அசுரர்களுக்கும் - மற்ற திரிலோகத்
 திலுள்ளவர்களுக்கும் யாவரும் இன்றைக்கு இந்
 தம் பாடிட்டனல் புத்தத்தை உத்தேசித்த
 படியால் லோகமெல்லாம் தாசமாய்விடுமே
 யென்று தங்கள் தங்கள் பிராணன் மேல் ஆ
 ரச யுடையவர்களாய்ப்பிதியுடையபடி வ
 டவா முகாக்கினிக்கு இரண்டி பங்கு அதிக
 மாகத் தீப்பொறிக்கும், உதிர்ந்துவிடும், சி
 த்தும்படி புத்தத்தைத் தே வந்து சேர்ந்தா
 ல். அதுகண்டு லோகத்தி லுள்ளவர்கள் அ
 டைகின்ற கலக்கத்தையும், ஆகாயமார்க்கத்
 தில் நிற்கின்ற தேவர்கள் படுகின்ற தடுமாற்
 ரத்தையும், மலைகளும், சுவர்க்களும், ப்
 லோகமும் தடுங்குகின்ற தடுக்கத்தையும், க
 டல்கள் அலைகளை மோதி கொந்தளிக்கின்ற
 கொதிப்பையும், சுக்கிரிவ மஹாராஜர் முத
 லாகிய தடுக்கப்படாத பராக்கிரமமுள்ள வீ
 ரர்கள் யாவரும் கண்டார்கள். அண்டமே
 வெடித்தாற்போல காண்பவர்கள், ஆர்ப்ப
 ரித்து வருகின்ற ஆரவாரத்தைக் கேட்டு எழு
 ந்த விழித்தொழிவானுனவர், ஆதிசுருஷியில்
 தானுவித பிராணிகள் கோஷிப்பது போலக்
 கோஷம் உண்டாவதற்குக் காரண மென்ன
 வென்று ஆலோசித்து, சுழத்திங்கள், கனா
 புரண்டி பொங்கி வருவதுபோலக் காலாள்
 களும், உயர்ந்த பர்வதக் கூட்டங்கள் வினா
 ந்து வருவதுபோல ரதங்களும், மகம்மேரு
 வின்மேல் தவழ்ந்து வருகின்ற கருமேகம்
 போல மகோத்தமமான தேரிக்கமேல் ராவ
 ணனும், சகல பிராணிகளின் னுடைய குடர்க
 ளும் குழம்பும்படி ஆகாய மார்க்கத்திற் வ
 ருகின்ற ஆரவாரமென்று தீர்மானித்து, ஒடி
 வந்து, லோகேஸ்வரர்களுக்கும் சுவாமியா
 கிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடித்தாமனா
 களில் தண்டன்சமர்ப்பித்து, காண்பவர்களைவ
 யிரியே ! அரசர்கள் குலாதிபனும், அவனு
 டைய சேனைகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.
 அதுகண்டு, தேவருடைய சேனைகளாகிய
 வானரசமுறாநிலமாநித்திருவிதிக்குளா
 க ஒட யுத்தித்துக் கங்கு கின்றது. ஆகா
 சத்தில் தேவர்களும், பயத்து நீலநிறத்
 துடக்கனிலேயே ஒடக்கொண்டாமல் விழுந்
 து கைகிடைக்கவென்று விண்ணப்பஞ் செய்
 தனர். அப்போது வானரசமெல்லாம், கை
 களைச் சிசித்தமேல் துக்கிக் குவித்து, சர்வ

தேவ தேவோத்தமா ? ராஜாச குலகாலா ? சாதுசுலக்ஷ்ணா ? எங்கனெனத்தருளா யென்று சொல்லவந்தவர்கள், பயத்தால் நா வெழாமல் குழறிக்குழறிச் சொல்லிக்கொண் டு நடக்கக்கூடாதுமாம் அங்கங்கே கருணை விழுந்து உலகத்தில் கூச்சல் அழிசிறகை, ஆ தியிலே விழித்தேவந்திராதி சமஸ்ததேவர்களு ட், முனிவர்களும், ராஜாசர்களால் துன்பப் பட்டிக் கலங்கி முறையிட்ட காலத்தில், கூர் சாகரத்தில் திருவந்தாழ்வார் மேலிருந்து யோகத்தினைநீங்கி எழுந்தாற்போலச் சடக் கெனவெழுந்து, மந்தகஜம்போலக் காணப் படுகின்ற ஸ்ரீராமபத்திர ரானவர், ஒப்பற்ற யமனுடைய விஷிப்பாசக் கயிற்றையே கட்டி ஒற்றப்போலப் பளபளென்று மின்னுகின்ற வானாயுதத்தைத் திருவிடையில் வலப்பாரிச த்தில்கட்டி, விசுஷிணுநீரையும், வானரவீ ரர்களையும் பார்த்து, கற்பின் பூங்கொடியாகிய சானதியினது துன்பத்துக்கும், சுவர்க்க லோக வாசிகள் முதலிய சாதுஜனர்களுடைய துன்பக்கடலுக்கும், இன்று முடிவு உண்டாகுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, வேறே ஒரு பரப்பிரமம் உண்டாயிருந்து, அதனு டைய வசத்தில் சகல பிரஹ்ம ருத்திரோத்திராதி சேதனசேதனங்களும், அடங்கியிருப்ப தென்பது, எந்த வேதவேதாந்த இன்காச பு ராணங்களிலும் இல்லையாதலால், மேலே சொ ல்லிய சமஸ்த சராசரங்களும், தனது திருவுள ப்பாங்கிப்படி அடங்கி நடப்பதாயிருக்க, இப்போது, தாம்பூட்டிக்கொண்ட கவசத்து க்குள் தமது திருமேனி அடங்கி யிருப்பதா ல், சாட்குணய பரப்பிதஹம்மமாகிய தம் மினும் அந்தக்கவசம் வேறே ஒரு பரப்பிர ஹம்மம் உண்டென்னும்படியாய் யிருந்தது. அப்படிச் கவசத்தைப் பூட்டியபின், அதி கோபிஷ்டனாகிய தமனுடைய மடப்பள்ளி யைப்போலவிளங்குகின்ற அழகியகைகளுக் குவிரற்புட்டில்களும், முன்னங்கைத் தோல் களும்கட்டி, சமஸ்த பொருள்களையும், தன் னிடத்தடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கும், பூ மிப்போல விளங்கி, அளவுசெய்ய முடியாத நானுதி அஸ்திரங்கள் நிறைந்த அம்பருத் தூணியை முதுகில் இறுக்கக்கட்டி யுத்தசந் த ராயிருர். சுவாமியினுடைய யுத்தத் திற த்தைக்கண்டி சேவிக்கும்படி வந்திருந்த தே வர்களுக்குள், காளகண்ட திரிதேந்திரராகிய பரமசிவனுனவர், ராஜாசர்களுடைய சண் டை இம்மேருடே முடிவாகின்றது. தம்மு டைய ஆண்டவராகிய ஸ்ரீராம ஸ்ரீராமியே

வெற்றியடையப்போயிருர். இறந்துச்சந்தே கமில்லை. இவிராஜாசுபத்திரவ பயமென்ப து தமக்குக்கிடையாது. நீங்கள் திரிபயர்க ளாய், மணிகள்கட்டி வெந்தச்சக்கரங்கள் பூ ட்டிப் பொன்னு லமைத்த ரதத்தை, தாரக மந்திர வாச்சியராகிய ஸ்ரீராம பிரானுக்கு அனுப்புங்கோளென்று சொல்லி யருளினார். ஸ்ரீ உமாதாயகராகிய ருத்திரபகவான், சொ ல்லியதைக் கேட்டு, இது செய்யத் தக்கதெ யென்றுசொல்லித் தங்கள் அரசனாகிய இந்திரனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதுகேட்டு இந் திரன், ஒருகண காலத்துக்குள்ளே திரிலோ கத்தையும், கிரமமாகச் சுற்றிக்கொண்டு வர த்தக்க ஒப்பில்லாத தேவைக்கொண்டு வானங் கோளென்று உத்திரவு செய்தான். உடனே தேவர்கள், குதுகலமாகச்சென்று ரதசாரதி யாகிய மாதவியைப் பார்த்து, தமது ராஜனுனவர் தேவை ஒட்டிவரச் சொல்லுநா ல்று சொல்லினார்கள். தேவர்கள், சொன்ன கைக்கேட்டு மாதவி யென்பவன், ஏழுசூலா சலங்கினுமுள்ள பலத்தை யெயித்துச் செ ய்த கொடிஞ்சும், பிரிதினியிலும் அப்பிது முள்ள பலத்தினால் செய்த இருகம், அட்டி நாகங்களினால் செய்த வடக்கயிறும், வறையும் அயனம், இருது, மாதம், பகையும், வாரம், நா ள், என்று இனவறையிலும், நடந்தகாலங்களி லும், இனிவரும் காலங்களிலும், விசுஷித் திருக்கின்ற தட்டும், நகைத்திரங்களினால் செய் த மணியாலைகளும், திக்குகளினாலே அமை த்த பக்கச்சுவர்களும், மேகராசினால் திய ந்றிய துவஜமும், அஞ்ச பூதங்களினுடைய சத்திகளெல்லாம் ஒன்றாய்ந்திரன் டமைந்த பலமும், புல்பூண்டிமுதல் விருகங்கள் வரை யுமுள்ள தாபரங்கள் லமைத்த கோடிஞ்ஞ ம், ஸ்ரீசர்வேசரனுனவர், சந்திராங்கிய தம து திருக்கரத்தால் பாற்கடலைக்கடைந்த கால த்தில் உண்டாகிய ஓரவாரமே, தனதிடத் து ண்டாகும், ஓரவாரமும், அவருடைய திரு வந்தியில் முளைத்த மூலதாமரை மலரின் மொட்டே தனக்குமொட்டும், ஐம்பெரும் பூதங்களையும் திருவுதரத்தில் வைத்த மதப டியும் உமிழ்கின்ற அஷ்டகுண சம்பவனாக ிய ஸ்ரீஹரி, சுயவிக்கிந்தையனமாகிய அந் தேவனை ஒத்தவிசால்மும் உள்ள திருமேன ருக்கு, சதா வேதங்களைலும், சொல்லப் பட்ட யாகங்களினாலும், ஏழுசமுத்திரங்களின லும், ஏழுமலைகளினாலும், ஏழுக்கடலின லும், ஐம்பூதங்களினாலும், மூலத்தியிலும், பெருந்தவக்கினாலும், பாக்கி...

வரைப்போலக் காணப்பட்டார். காணப்பட்ட மாத்திரத்தில், சதத்தில் புண்ணுள்ள குழி னாகள், வேதங்களில் பிரதிபாத்திய மூலகா ன வஸ்துவே, இந்த மாதவி இப்போது சொல்லியவையெல்லாம், சத்தியமென்றும் பொய்யல்லவென்று வேதமொழியைக்கொ ண்டி சொன்னார்கள். குதிகாசுரி னுடைய வேதமொழியால் இனிச் சந்தேக மில்லையெ னத்தேநினவரைப் போலத் தோன்றி, மாத வியைப்பார்த்து நியார், என்றுவினவ, அவ னைக்களைக்குவித்து நின்று, ஸ்ரீரவிசுலதாய கரோ ? நானே இந்த மகத்தாகிய சதத்தைச் செலுத்துகின்ற சாரதி ! என்பேர், மாதவி யென்றழைப்பார்கள் என்று உண்மை கூறி னாய். அப்படியவன் சொல்லியதன்மேல், எம்பெருமானானவார், சமீபத்திலிருந்த சுமி த்திராதேவி இளஞ்சிங்கமாகிய லக்ஷ்மண னாயும், திருவடிகளாகிய அதுமானையும், க டாகுத்தி, நீங்கள் இதைப்பற்றி ஆலோசிப் பதென்ன வென்று கேட்டருளினார். அவர்க ளிருவரும், தண்டன் சமர்ப்பித்து வாயைப் பொத்திக்கொண்டவணங்கிநின்று, எங்களாண் டவனே? நிச்சயமாக இந்திரனுடைய சதமெ ஸ்மேதோன்றுகிறதென்று சொன்னார்கள். தா ம், ஸ்ரீகோதண்டத்தைத் திருக்கரத்தில்தாங்கி யதுமுதல், தனது விரித்தி நாசமாய்க் கீழே விழுந்து புரண்டு துக்கித்துக்கொண்டிருக்கி ன்ற பாபவர்க்கங்க எல்லாம், நமக்கு மா டுருஸ்தானமாகிய ராவணனும், செவிலித் தாயர்கள்போல நம்மை வளர்த்து வந்த ரா க்ஷசப்பெருங் கூட்டத்தாரும், பற்றற இன் றோடே அழகின்றூர்க எல்லாவென்று உள் ளம் நயங்கிவாடவும், பரமவைதீக மார்க்கத் தாரியாவரும் நிறப்பாகக்கொள்ளப்பட்ட த ருமவர்க்கங்களெல்லாம், களிப்போடு எழுந் துள்ளவும், அரசர்களெய்யும் உபத்திரவத் தால் துக்கித்துக் கொண்டிருந்த தேவர்களு ம், முனிவர்களும், தங்கள் தங்கள் கைகளைச் சிரசின்மேல் கூட்டி நம்மஸ்கரிக்கவும், ஸ்ரீ கோதண்டக்ஷா குருவானவர், அந்த சதத் தின்மேல் ஆரோகணித்தருளினார்.

இராவணன்தேனோபடலம்
முற்றிற்று.

இராவணன் வதைப்படலம்.

திருத்தேரிக்கீமேல் எம்பிரானானவர், எந் திருவின மாத்திரத்தில் அந்தத் திருத்தேரின டு பரிசுத்தமாகிய சக்கரங்கள், செல்லுப்ப

டி உருண்டதன்மையை நோக்கிய, அழகந்த ராதி சமஸ்த தேவசமுலங்களும், முனிவர் கூட்டங்களும், இதற்கு முன்பே தேவன் டகர்களோடு யுத்தஞ்செய்ய வழுந்தருந்ந் போதெல்லாம், எந்நருளுகின்ற பெரியதி ருவடிகளுடைய திருத்தோள்களைச் சித்திதம் நினைத்துத் ததியாதவர்களாய், திருவடிகளா கிய அதுமானுடைய திருத் தோள்களையே இந்தத் திருத்தேருக்குச் சமானமாகச் சொ ல்லலாமென்று பலவாறுகூறித்து, கற்பக ம லர்களைத்தாவி, சுவாமியினிடத் துண்டாகிய மிரோமாதிசயத்தால் வாழ்த்துக்கூறத்தலைப் ப ட்டு, இந்தத்திருத்தேர் யாதோரிடையுமி ல்லாமல் செல்லக்கடவ தென்றும், எல்லாப் பலங்களையும் வகிக்கக்கடவ தென்றும், சுவா மியை எதிர்த்து நின்ற ராக்ஷசர்களெல்லாம் நாசமாகக் கடவர்க ளென்றும், லோகேஸ் வர்களுக்கும், ஸ்ரீராமபத்திர னானவர், செய்யப்பெறக் கடவொன்றும், ரா க்ஷச ல்லர்களெல்லாரும், ஸ்ரீராமபாணத்தா ல் பிராணனீங்கிய தங்கள் தங்கள் நாயகன் மாரீமேலும், பந்து ஜனங்கள்மேலும் விழு ந்து கதறி அழக்கடவர்க ளென்றும், வாழ்த் தி ஆர்ப்பரித்தார்கள். இப்படி சமஸ்த தே வர்களும் ஆர்ப்பரிக்கா நிற்கையில், அந்தத் திருத்தேரானது, யுத்தகளத்தை நோக்கிச் சென்றது. திருத்தேரானது யுத்தகளைத் தேர்த்தி வருவதைப் பார்த்த தசமுலாகிய ராவணன், தனது இருபது கண்களாலும்பா ர்த்தி, இதுவரையிலும் நமக்கு நயங்கி ஓடு கிங்கிக் கிடந்த ஆர்ப்பலர்களாகிய தேவர்கள், இன்றைய யுத்தத்தில், நாம் இந்த அற்பமனு ஷியனாகிய இராமன் கையம்பால் மாண்டு விடுவோ மென்று நினைத்துக்கொண்டு தேர் அனுப்பினார்கள். இனி எங்கே அவர்கள் தப் பிப் போனார்கள். இப்போது இந்தராமனைச் செயம்பெற்று, அவர்களைத்தண்டித்து வரும் கிப்பேன். அது பின்னே யாகட்டி மென்று பற்களை நறநறென்று கடித்து இருபதுவாய் களையும் மடித்துக் கறுவிக்கொண்டு, அடா சாரதி, அதோ கோதண்டத்தைச் சேய்த்தடக யிற் பிடித்து சதாருடனாய் வருகின்ற ராமன் மேல் சதத்தைச் செலுத்தக் கடவா டென் டு கட்டினாயிட்டால், முன்னே ராவணன் தேர் வருவதைக்கண்டு பயத்தோடடப் பிடித்த வானரசங்களெல்லாம், ஸ்ரீராமர் கீழே செய மடைவாறொன்று நிரமாமித்தத் தேவர்கள், சதத்தை அனுப்பினார்கள். ஸ்ரீராமன் வெந்த கொள்ளா கொலப்பட் டு உயர்ந்த

யென்கிற பழிக்கு அஞ்சிச் சும்மாலிடடே
 யென்று கோபம் ஆரியயின், சாரதியான
 வன், அவனுடைய கோபத்துக்குப் பயந்து
 ஸ்ரீராமபிரானுடைய தேருக்கு எதிரோ தே
 ராக் செலுத்தினான். செலுத்தியபோதமகா
 யுத்தம் நடந்தது, அந்தயுத்தத்தில், பொன்
 மயமாகிய ரத கஜ தரகபதாபி யென்கிற
 பெருங்கடலானது, ஸ்ரீரகுநந்தனருடைய
 பாணங்களாகிய வடவாக்கினியால் வந்திப்
 போய், மகோதரனென்றும் மஹாபாதக
 னெருவனுமேறின்று, சுவாமி எழுந்தருளிய
 ரதத்திற்கட்டிய இடிக் கொடியின் மேலும்,
 தேரின்மேலும், குதிரையின் கடிவாள வடத்
 தைக் கையிற்பந்தி யிருக்கின்ற மாதவியின்
 மேலும், ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய குவிந்த
 தோள்களின்மேலும், அநிகவிசையாகப் பா
 ணவருஷங்களைப்பெய்து, ஆகாயமும் பூமி
 யும் கிழிப்பிம்படி ஆரவாரித்தான். அதைக்
 கடாங்கித்துத் தேவதேவோத்தமனாகியஸ்ரீரா
 மமூர்த்தி, புண்ணகசெய்து, அந்தத்தியவன்
 பிடித்திருந்த வில்லையும், கவசத்தையும், கை
 வையும், தோளையும், கழுத்தையும், ஒவ்வொ
 ருபாணத்தா லறுத்துத் தள்ளினார். அறுத்து
 தள்ளின மாத்திரத்தில், தான்சொல்லிவந்த
 சொல்லொன்றையும், தன்செய்கை வேறொன்
 றையும் மாறிப்போய், மகோதரன் முடிந்தா
 ன். திரிலோகத்தையும், எட்டித்தித்திகையும்,
 வெற்றிபெற்ற இராவணன், மகோதரன்முடி
 யும்படி பாணப்பிரயோகம்பண்ணி உயினை
 அபகரித்ததைப்பார்த்து மனம்பொருமல்,
 அடா தேரீப்பாகனே! ராமன்மேல் தேரைச்
 செலுத்து செலுத்தென்று சொல்லுதலும்,
 அந்தப்பாகனும் அவன் சொன்னபடி ரதத்
 தைச்செலுத்தினான். தயாசிந்துவாகிய ஸ்ரீரா
 மபத்திரரானவன், மூடுபலிப்போலக் கவிந்து
 கொண்ட இந்தச்சேனைகளாவற்றையும் பரி
 ஞானப்படுத்தி இவனைத் தனியனாகச்செய்து
 விட்டால், பின்புமனமினகுவான். அப்படிம
 னமின்கியபின் தம்மைச்சரணமடைந்து உஜ்
 ஜீவித்துப்போய்த் தான்பெற்றிருக்கிற வரங்
 களையும், சூழுகவையும், பூரணமாக அனுபவிப்
 பான். முன்னேதானே இவனோடு போர்கெ
 ய்வோமானால் ஐயோ! இவனிறந்துபோவா
 னேயென்று திருவுளமிரங்கி, இப்படித் தான்
 செய்தகொண்ட சங்கற்பம் அவனுக்குத்
 தோன்றாதபடியாகத் தமதுகோதண்டத்தை
 தானேபிட்டு, தேர் யான குதிரை காலாள்
 கள்மேல் அஸ்திரங்களை எய்தனர். அந்தக்
 காலத்தில் மஹாபராக்கிரம சாலியாகிய ரா

வணனுக்கு, சமஸ்தவுண்டாகியபு மூர்துக்
 கடிக்கத்தக்க சமுத்திரங்களை வந்திப்போ
 ரும்படி வெற்றியுள்ள பிரசுரபவாபுலானது
 எழுந்து மோதுகின்ற காலத்து மேருநாத
 லாகிய பரிவதங்கள் தன்னது அஸகவது
 போல, பாசுவலயங்க னெல்லாம் தேக்கு
 விட்டுச் சிந்தும்படிஇடதுதோள்கள்மத்தம
 துடித்தன. ஆகாயத்தில் நின்றும் ரதமனை
 இடைவிடாதுபெய்தன. உலகங்களெல்லாம்
 தயங்கும்படி மேகமில்லாமலே குமுதன.
 பெருமலைகளெல்லாம் பொடிப் பொடியா
 யுதிரும்படி மின்னும் இடிகள் விழுந்தன.
 சூரியனை ஒளிமழுங்கும்படி பரிவேடங்கவி
 த்துகொண்டது. தேரிப்புட்டிய குதிரைகள்,
 நயங்கின. கைகளிற்பிடித்திருந்த பத்துவில
 லுகளும் தாமே தாரிகளற்றன. பத்துவாய்
 களும் நாவுகளும் நாயில்லாமல் உலர்ந்தன.
 மார்பிலணிந்த தல்லமணமுள்ள மலர்மாலை
 கள், புலால் நூற்றம் வீசின. தலையேறிந்
 கட்டிய வீணைக்கொடிமேல் கழுதுகளும்,
 காங்குகளும், வந்துமொய்த்துக்கொண்டன.
 தண்ணீர்குழித்துவந்த குதிரைகள் கண்களில்
 நீரைத்தானாதானையாகச்சொரிந்துஅழுதன.
 பட்டமணிந்து அலங்கரித்துவந்த போர்க்
 குரிய யானைகள், தற்கினில் கட்டியவத்தாற்
 போலச் சோம்பிநின்றன. இப்படிப்பட்ட
 தேவர்களுக்கு நன்மைனைத்தரத்தக்க தூர்ச்
 சகுணங்கள் உண்டாயினவற்றைப்பார்த்தும்,
 மனம்சிந்திதும் தளராமல் எம்மனுஷ்யனுக்கு
 என்னைவெல்லவும் முடியுமோவென்று நினை
 த்தான். அவ்வாறு நினைத்தராவணனுடையதே
 ரானது வருகின்ற வேகத்தால், உகாந்தத்தில்
 யாவும் பசையறக்காய்கின்ற சூரியனுடைய
 வெப்பத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் உயிரவா
 ள்கங்கள், ஒதுக்கிடத்தைத் தேடித் தந்தளிப்
 பதுபோல, இரண்டுபக்கத்துச்சேனைகளும்,
 தாங்கள் அணிஅணியாக நெருங்கியிருந்த
 நெருக்கக் கலைந்து சிதறிப்போயின. அங்கு
 வந்த ராவணன், முடிவாகச் சொல்லப்பட்ட
 பிரபத்தித்தித்திடையோ டெதிர்த்த யக்ஷமா
 கருமத்தைப்போலவும், மெய்ஞ்ஞானத்தோ
 டெதிர்த்த அஞ்ஞானத்தைப் போலவும்,
 சுதர்மத்தோ டெதிர்த்த மஹாபாதகத்தைப்
 போலவும், பராக்கிரமத்தையும் வெற்றியை
 யுமுடைய பெரியதிருவடிகளோ டெதிர்த்த
 ஆயிரத் தல்களை யுடைய சரிப்பராசுரன்
 போலவும், பகற்காலத்தோடெதிர்த்த இரக்
 காலத்தைப் போலவும், ஐராபத கருகெய்த்
 டத்தோடெதிர்த்த திக்கை எதிர்போலவும்,

யகருடையனில்லும், தேவாசுரகண்டகருகிய இராவணனுடைய வில்லும், மேகத்தினிடத்தே தோன்றுகின்ற இந்திரதனுக்கவர் இரண்டு உண்டாயிருந்து, அந்த இருவில்லுகளும், மின்னல்களோ தாரியாகப் பூட்டப்பட்டிருந்தன. எதிர்த்து நின்றதை ஒத்தன. அரக்கர்களுடைய, பெரியவாய்கள் பத்தை யும் திறந்து ஆரவாரிக்கின்ற அஷ்டகாசத் தொனியும், ராகுச்சேனாவீரர்கள்முறையே நிற்கும்படி அதட்டுகின்ற ஆரவாரமும், வில்லுகளினுண்டாகின்ற குணத்தொனியும், அன்றையதினம், இன்னஇன்ன தொனியென்று அறியும்படியாயும் இருந்தனவோ? சப்தச முத்திரங்களும், மேகங்களும் ஆரவாரிக்கின்ற முடிவில்லாத பேரினாச்சலென்றே என்னுடையதுகளாயிருந்தன. அவைதிகமார்க்காது சாரியாகிய இராவணனுடையகண்களில் பிறக்கின்ற தீப்பொறிகளின்றி, பூமியில் வியாபித்தபோதினும், அவற்றை மேகதானாகருக்கு உவமைசொல்லலாமோ? மேல்தொக்கிப்பறந்த சில நெருப்புப்பொறிகள், ஆகாயத்தில்சென்று திரும்பி விண்வீழ்கொள்ளிகளைப்போல உதிர்வன. செவ்வானத்து மேகங்களினின்றும் பிறக்கின்ற மின்னல்களைப்போலவும், இடிநெருப்புக்களைப்போலவும், சிலந்த இருபதுகண்களினின்றும் எழுந்த பல அக்கினிப்பொறிகள், பக்கங்களிற் பரவி எட்டுதிக்குகளிலும்போய் எதிர்ப்பட்ட பொருள்களைச் சாம்பலாகச்செய்வனவன்றிச்சும்மாப்போவனஅல்ல. பரதாரகமனவிசிஷ்டருகிய ராவணன், வாய்களைத் திறந்து வீராவேசச்சிரிப்புச் சிரிக்குந்தோறும், ஸ்ரீராமமூர்த்தி ஒருவருமே கலங்காத ஊக்கமுடையவராயிருந்தனர். மற்ற சதுர்த்திகைகளிலுமுள்ள யாவரும் நடுங்குவார்கள். சமஸ்ததேவசமு ஹங்களோ சொற்கள்முழங்கி கால்கள் உதுவார்கள். மேகங்கள், தாங்கள்கொண்ட கருப்பங்கலங்குவன. இவங்காதகரத்துள்ள அரக்கர்கள் கூட்டங்களும்நிடுக்கியும், இப்படிச்சிரித்துச்சதுர்த்தசபுவனங்களையும் வெற்றிகொண்டதான், இந்தச்சிறியவில்லாளருகிய ராமனை, லக்ஷியம்பண்ணிவில்லைப்பிடித்துப்போர்செய்துகொல்லுதல் என்னுடைய பிரதாபத்துக்குக் குறைவாகுமல்லவோ? ஆகையால், தேவர்கள் உபகரித்த இந்தத் தேரோடுதுக்கி ஆகாயத்தில் சுழற்றிப் பூமியின்மேல் மோதியதைத்தொல்லுவேனென்று ஆர்ப்பரிப்பான். உடனேமனம்மரங்கிச்சுற்றேரம் இவனோடு விடப்பட்டபண்ணிக் கொல்வேனென்று

பான். மின்னல்களைக்கொண்டி செறி, அவைத் தாலொத்த அம்புகளாலே, புத்தம்நுழைந்து முடிய ஓறும்பண்ணி, இந்தராமன் கிழைபிடித்துவைப்பேனென்றால், அதுவும் இப்படி விதனுக்கு வெற்றியே யாகும். ரதத்தைக்கைகளா லொடித்துப் பொடிசெய்துவிட்டுப் பிடித்திருக்கின்ற ஒரு வில்லோடு கூடச் சிறைபிடிப்பே னென்று எழுந்திருப்பான். இந்தப்பிரகாரம் எண்ணிப்பதற்கின்றமனத்தையும், இடையிடையே தோன்றுகின்ற கோபத்தையும், அள்ளிவிடப்பட்டபோலத்தீப்பொறிகள்பறக்கின்ற கண்களையும் உடைய கொடியோன், உயர்ந்தவில்லுகள் வளையும் படி தொழிந்து இடிக்கையும், அக்கினியையும், ஒத்தவைகளும், எமனுடைய மார்பினும் துழையத்தக்கவைகளும், மழையை ஒத்தவைகளும், முன்னொருகாலத்தில் தேவர்கள் பிரயோகித்த அஸ்திரங்களை எல்லாம் பற்றும்படிச்செய்த வலியுடையவைகளும், பாற்கடல் கடைத்த மத்தாகிய மந்தரகிரியைச் சுற்றிய வாசுகியென்னும் பாம்பினும்பெரியவைகளும், ஆகிய கொடியதிண்ணியமான அம்புகளை இடியோசைபிறக்கும்படி எய்தான். மேருமலையையும் துண்டப்படுத்தி அம்மட்டிலே தங்காமல் பிரஹ்மமாண்டத்தை யும் தொளைத்துக்கொண்டி அப்புறத்தும் போகுமென்று தேவர்களும் சந்தேகங்கொள்ளும்படி, கிருபாசமுத்திரமாகிய ஸ்ரீராம பிரானுவர், ஸ்ரீகோதண்டத்தில் அம்புகளைத் தொழித்து, வாயுவேகமாக வருகின்ற ராவண பாணங்களை அந்தரத்திலேயே துண்ட துண்டங்களாய் விழும்படித் துண்டித்துவிட்டார். செய்துதிருவேற்றும் வல்லமையுடைய ஒருவன், முயன்றகாரியமானது, அவன்முன்செய்த தீவினைநிவேவந்து இடைதூறுபடுத்த அழிந்தாற்போல, ஸ்ரீராமபாணத்தால் தன்னுடைய பாணங்கள் வலியிழந்து அழிந்ததைக்கண்டு, அளவில்லாத அஸ்திரங்களை, யுகமுடிவில் மேகங்கள் மழைக்கா விதங்கிப் பெய்தாற்போலப் பிரயோகித்தான். அந்த அஸ்திரங்கள், ஆகாயம், திக்கு, மலைகள், சமுத்திரம், பூமி, இவ்விடங்களில் எல்லாம் நிறைந்து, ஒருபொருளையும் பார்க்கவொட்டாமல், எல்லாத் தேவர்களுடைய கண்களுக்குத் தடையாய்தின்று, கணிதகாஸ்திரிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கணிதங்களையும் கடந்து, வெயில் பூமியிளகாயவொட்டாமல் பரவி இருளை உண்டாக்கி, தியைக்கக்கினதுகள் யானைத் தோலைப்போலத்த மஹாபுத்த

த்தொழில் வல்ல குத்திரபகவானும் இப்படிப் பறப்பட்டு அம்புகளைக்கொண்டு திகைத்துப் போனார். அந்த அம்புகளில் பெருமையை நம்பியவன் இவ்வாறு மந்திரமாய் முதலாகிய பெருந்தேவர்களும், முனிவர்களும், பாயங்கொண்ட எல்லாரும், இந்தப் பெருந்தைக் கண்களால் பார்க்கமாட்டோமென்று தங்களைக் கைகளால் கண்ணாழித்த கொண்டு சும்மா இருந்து விட்டனர். அதே க இடிகர், விழுந்தபொது மனைகள், பொடிப் பொடியாய்ச் சிந்துவதுபோல, வானரசேனைகளைல்லாம் மிதநீப்போயின. எல்லாவற்றிற்கும் முதல்வராகிய ஸ்ரீகோதண்ட தீக்ஷா குருவானவன், ஓசையெகையெகையுடையதை விவக்க வேணியெனத் திருவுளங்கொண்டு விவ்வித்தொழிந்து ஒரு அஸுபிரததைப் பிரயோகித்தான். பிரயோகித்த ஓம்பானது, தந்திரத்தினியம், சூகவநியம், காஞ்சுபத்தியம் என்னும் முத்தியால் யாகங்களைச் செய்து, வேத முருகத்தில் ஒருகுக்கிற பிராமணனுக்கு, பஞ்சகாலத்தில் ஒருவன் செய்ததானத்தில் பிரயோகனத்தையெல்லாம் விநீதிபானது. தானஞ்செய்தவனுடைய பூர்வகர்மங்களைல்லாம், உடனே தகித்துவிடுவதுபோல ராஜசகுல நாயகன், பிரயோகித்த அம்புகளைல்லாம், அந்த ஓம்பினால் நரசமாயின. ஒருஷணப்பொழுதுக்குள்ளாக லக்ஷம் பாணங்களைத் தேவகுலகாலனானவன் எய்வான். அந்த ஷணத்துக்குள்ளேதானே ராஜசகுல நாயகனவன், அவ்வளவு அம்புகளையும் பிரதி அம்புகள் தொழிந்து அதுதந்து தள்ளுவார். இப்படி அவன் எய்திக் கொடுத்த அம்புகளையாவும் ஸ்ரீராமபாணத்தால் துண்டு துண்டுகளாய்க் கெட்டுப்போயிற்றுத் தீகாக்குடிப்பதினால் அங்கடலும் கெருங்கிச் சந்துதோத்துக்குள்ளே தீய்ப்பவைபற்றி, அங்குள்ள பொருள்களைல்லாம் காப்பவர்கி, அச்சாம்பல்கள் மேல்மேலாய் விவ்விக்கும். தான் எய்திக் கொடுத்த அம்புகளைல்லாம், காஞ்சுபத்தியங்கள், விவ்விக்கும் அம்பு தொழிந்து எய்தி துண்டிக்கின்றமை யால், பிறகு உயிர்ப்போய்கொண்டு, புத்தத்தில் வந்தவருடைய சாவணைவராக, எழுந்தபுகளையும், கோடரினையும், தோமரங்களையும், தண்டவந்தங்களையும், இருப்பலக்கைகளையும், சங்கடத்தங்களையும், குலாபதங்களையும், இவையெல்லாம் மாற ஆபத்தங்களையும், தனது இருப்பது யாவனாவும் எடுத்தெடுத்தான். உடனே முயல்கண்ட காணெகம் போன்ற தருமெகைய புதுப ஸ்ரீகோதண்டம்

ரானவர், வேகத்தால் காற்றையும், தீப்பொறிளைச் சிந்துவதினால் அக்கினியையும், ஓசையால் இடிவையும், ஒத்த அம்புகளையெனத் தொழித்தெய்ய, அந்த அம்புகளால் ஓம்பானது ராவணன் அபரிமிதமாக எய்த ஆபுதங்களுள் ஆயிரவேல்களைத் துண்டித்தான். ஓம்பானது, ஆயிர எழுந்தபுகளாக் கண்டித்தான். ஓம்பானது, ஆயிர கோடரின்களை முறித்தான். ஓம்பானது, ஆயிர அம்புகளைப் பொடிப்பொடிசெய்தான். ஒவ்வோரம்பானது, ஆயிரசக்கர குலாயுதங்களைச் சின்னஞ்சின்னப்படுத்தின. இந்தப்பிரகாரம் சமயத்தம் நடக்கிற சமயத்தில் ஸ்ரீராமபாணங்கள், தம்முடையிலேவந்து தைப்பதினால், அம்புகள் பட்டமதயாவாயைப்போல உள்ளங்கொடுத்தி, எழுமேகங்களும் ஒன்றுக்கூடிப் பெருந்துளி மழையைப் பெய்வதுபோலப் பத்துவில்லையும் வளைத்து அதேக அம்புகளைத் தொழித்துப் பிரயோகித்தான். இந்த புத்தத்தைக்கண்டு பிரிதிவுமுதலிய பஞ்சபூதங்களும், பாமிஷ்டஞ்சிய ராவணன் இன்றுமுடிவானென்று சந்தோஷித்தான். ஆயினும் ஸ்ரீசர்வேசுவராகிய ஸ்ரீராமபிரான், எய்தி அம்புமழைகள், எங்கும் வியாபித்தபோதினும் கருணையால் தமக்குக் குளிர்த்திருப்பதினால், தம்முடைய உருவங்கள் குளிர்த்திருப்பதினால், அதிநீசஞ்சிய ராவணன், எய்தி அம்புமழைகள், எவ்விடங்களிலும் சென்று உஷ்ணமாயிருப்பதினால் அப்பூதங்களைத்தும், தமது உருவம் வெப்பங்கொண்டுபோய் அக்கினிய மாயின. இவ்வாறு இங்கே புத்தகத்தேறினாரப்போலிருந்து, ஸ்ரீசருடபகவான், ஆகாயமார்க்கமாகக் கொண்டு வந்த மந்தரமலை ஸ்ரீஆஞ்ச தேயர் கொண்டு வந்த சஞ்சலிபர்வம், நினைத்த இடங்களுக்குச் செல்லுகின்ற திரிபுரம், கந்தரப்பிலோகம் இவற்றுள் ஒன்றாக, ஆகாயத்தில் கண்டாற்போலத்தோன்றும்படி ராவணனுடையதேரானது, அந்தரத்திலெழுந்து சென்றது. அங்குநின்றபடி இராவணனுனவன், எய்த பாண வருஷங்கள், ஸ்ரீராம சுவாமியினுடைய திருக்கண்களுக்கு முன்பாகவே வானர்களுடைய உடல்களில் தைத்து உருவிப்போவதினால், இங்கேயே வானர்கள், ஒழிந்தார்கள் முழுமையும் ஒழிந்தார்கள் என்று சொல்லும்படி அதேக வானாவிகள் பிரானவர்களுக்குள். அதைக்கடாக்கித்த ஸ்ரீராமச்சந்திரர், இன்னமையாகிய நிஷ்பத்தை ஒத்த மாதலி? தம்முடைய வானசேனா வீரர்களிலதேக நிஷ்பதன்கள். இவர்களிற்கும்ப

டி அம்புகளைப் பிரயோகித்த ராவணனுடைய இருபது தோள்களோடு பத்துத் தலைகளையும் இதோ அனுத்தத் தள்ளினேன். நீயும் ரதத்தை ஆகாயமார்க்கத்தில் செலுத்தக் கடவாயென்று கட்டளையிட்டனர். அதுசெய்தி நேனென்று புத்திமானாகிய மாதலியென்பவன், 'தேவென்று பெயர்வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஊழிக்காற்றைச் செலுத்தச்சந்திரமண்டலத்தின்மேல் சூரியமண்டலம் போர்க்குப் போனதுபோல, ராவணனுடைய தேருக்கு முன்னேவந்து சேர்ந்தது. சேர்ந்த மாதிரித்தில், மேகக்கூட்டங்கள் சிதறவும், திக்குகளெல்லாம் தளர்ந்து நிலகெடவும், விண்மீள் திரள்கள் உதிரவும், பெரியமலைச் சிகரங்கள் நெரிந்து பொடியாகிச் சிந்தவும், செல்லுகிற வேகத்தாலுண்டாகிற காற்றால், சமுத்திரநீர் சுழலவும், குலாசலங்கள் யாவும், அண்டமும், நயிங்கவும், ருயவனுடைய சக்கரம் சுழலுவதுபோல இரண்டிதேர்களும், ஆகாயத்தில் வலமிடமாகவும், இறங்கிப் பூமியில் இடம்வலமாகவும், சாரிகைதிரிந்தன. இப்படி உழுந்து உருளுகிற காலத்துக்குள்ளே எவ்வகங்களிலும் சென்று ஒன்றாக நெருங்கியும் உடனேயிரிந்தும் செல்லுவதினால், இதுவளர்கின்றகிர்த்தியையுடைய இறைவனாகிய ஸ்ரீதசரதராமன் தேவொன்றும், இது இராவணன்தேவொன்றும், தேவர்களாலும் அறியக்கூடாமற் போச்சு. இத்தேர்களின் சிகரங்கள், புவேதினால், உதிராத விண்மீள்களும், சக்கரங்கள் தாக்குவதினால் நெக்குவிடாத மலைகளும், அதினுண்டாகும் தீப்பொறிகள் சிதறுவதினால் வலிகுலையாத திக்குகளும், அதிர்ச்சியினால் வாயால் ரத்தம் கக்காத உயிர்களும் காணப்படவில்லை. அங்கு கூடியிருந்த தேவர்களில் சிலர், தேர்களிரண்டும் இப்போது இந்திரலோகத்திற் சென்றதுகள் என்பார்கள். அப்படிச் சொன்னவர்களே இல்லை இல்லை சந்திரலோகத்தில் சென்றதுகளென்பார்கள். சிலர், பிரமலோகத்தை யடைந்ததுகள் என்பார்கள். இதோ மந்தரமலையின்மேல் இறங்கினதுகள் என்பார்கள். இத்தினம் உலகங்கள் அழிந்துவிடுமென்று எங்கி நாவுலர்ந்து போனவர்களாய்ச் சிலர், போனதேர்கள் திரும்பியதுகளோ என்பார்கள். சிலர் மேகங்கள் தவழ்கின்ற ஆகாயத்தி லுள்ள எவர்க்க லோகம் பின்ந்துபோச்சோ வென்பார்கள். சிலர் பூமியில் இறங்கினவோ என்பார்கள். சிலர், இத்தேர்களில் பூட்டியதுகள், குதினாகளோ அல்ல குதினாகளானால் இவ்வளவு வேகம் ஏ

து, துச்சரியசுரமான காற்றால் மீப்பார்கள் சிலர், தேர்களினர், பாற்கடல் மத்தியில் தின்று புத்தஞ் செய்கிறார்களென்பார்கள். சிலர், எழுசமுத்திரத்திற்கும் அப்பத்திரைச் செய்கிறார்களென்பார்கள். சிலர் மேற்குக் கடலில்க் கணிகிறார்களென்பார்கள். சிலர், கிழக்குக்கடலில்க் கணிகிறார்கள் என்பார்கள். சிலர், இந்தே வந்தன என்பார்கள். தேவர்கள் தங்களுக்குள் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீராமர் எழுந்தருளிய ரதமும், ராவணனேதிய தேரும், சப்த சமுத்திரங்களிலும், சப்தநீவுகளிலும், சப்த குலாசலங்களிலும், சப்தலோகங்களிலும், அண்டப் பித்திகையிலும், ஊழிக்காற்றைப் போல ஓயாமல் திரிந்தன. அப்படித்திரிந்த கடல்களிலும், உலகங்களிலும், நீவுகளிலும், குலாசலங்களிலும், தனக்கு ரகசியமாக இருந்த பொருள்களை எய்தித்தெரிந்தாற்போல ராவணன் ஸ்ரீராமசுவாமியின்மேல் எதிர்த்தபாணவருஷங்களாகவே யிருந்தன. பிரதாபவங்கேஸ்வரன், எங்கின்ற ஆயுதங்களையும், எப்பும் அம்புகளையும், ஸ்ரீராமபாணங்களில் சில, அது துதுத் தள்ளியதுகள். சில, தறித்து விட்டன. இம்மட்டிலே தம்முடைய வேகம் அடங்காமல் உலக முழுமையும் சென்று பாய்வன. ஸ்ரீராமச் சந்திரர், ராவணன் அபாரமாக விடுகின்ற அஸ்திர சஸ்திரங்களை அறுப்பது ம் தடுப்பதுமே யல்லாமல் வேறொன்றுஞ் செய்தினர். அவ்விருவர்களுடைய தேர்களுமும், புத்தம் தொடங்கிய எழாரான், மலைகளும், சமுத்திரங்களும், சந்திராதித்தர்கள் திரிகின்ற மேலுலகங்களும், சீழுலகங்களும், நிலகுலையும்படி மோதிமோதித்திரிசிறை கொண்டமாருதம் போலப் பேரினாச்சலோடு இறங்காத நகரமேவந்தசேர்ந்தன. இரண்டிசாரிகளும், நடத்திய வெந்தியுள்ள தேர்க்குதினாக்கள், கடலிலுள்ள மணலினதுதொகைக்கு முன்றுபங்கதிகமாக எல்லாவிடங்களிலும், சாரிகைதிரிந்ததுக ளாயினும் சந்தேனும் இளைக்கவும் இல்லை. இளைப்படைந்த பெருமூச்சு விடவும் இல்லை. ஸ்ரீராமபத்திரர் எழுந்தருளிய இந்திரனுடைய தேர்ந்தட்டியதும், திதற்குமுன்னே நடந்த கொடிய சண்டைகளிலெல்லாம் ஒருவராலும் அதுக்கப் படாதது மாயிய ஆணியிசு கொடியின்மேல், அகிரதாபசாலியாகிய ராவணன், ஒரு அரித்தகந்திர பாணத்தைப் பிரயோகித்து அதை அது துதுத்தள்ளினான். உலகங்களில் எவர்க்கோ பெரிய இருப்புக்கையில் முடிவையக் குட

அவற்றை யெல்லாம் செய்வதாயும், சூரிய சந்திரர்களை விழுங்கத்தக்கதாயும், ஒருநிசு கில் இருளையும், ஒருநிசு கில் வெயிலையும், ஒரு நிசு கில் அக்கிலிச்சுவாயையும், ஒருநிசு கில் மழையையும், ஒருநிசு கில் மின்னலையும், ஒரு நிசு கில் இடியையும், ஒருநிசு கில் இரவென் னும் பகலென்றும் சொல்லப்படாத மயக் கத்தையும், ஒருநிசு கில் கல்மழையையும், உண் டாக்கிக்கொண்டு எழுலோகங்களிலும், மிகு தியும் அந்தகாரமே கவிந்துகொள்ளவும், அங் குள்ள சிவராசிகளெல்லாம் ததறவும், வருகின் றதை ஸ்ரீராமநாதனுவர், கடாசுநீத்தருளி அத்தற்குத்தக்கபடி ஆலோசித்து, சிவமூர்தி தியினுடைய பாசுபதாஸ்திரத்தையெய்தித் து எய்தனர். அந்தச் சிவாஸ்திரமானது, ஒரு வண் கனாவில் கண்ட பொருள், விழித்தமாத் திரத்தில் மறைந்தாப்போல அந்த மாயைக ளெல்லாம், போய்விடும்படி, சாவணல்விட் டபாணத்தைவிழுங்கிவிட்டது. ஒருவனுக்கு ஸ்ரீமத்பரமவேதமார்க்ககியானம்ஜனித்தமா த்திரத்தில், அசுரமோஹனூர்த்தமாக உண்டா ன அவைநிகமார்க்கத்தில் பற்றுவிட்டாற் போலத் தன்பாணம் அழிந்துபோனதைக் கண்டு, இருபதுகண்ணிலும் தீப்பொறிகள் பறக்கப் பற்களால் வாயையடித்துக் கடித் து, கழுவினிறகுளை யமைத்த சூரரபாண ங்களை எடுத்த, ஸ்ரீரகுநந்தனருடைய திரு மேனியி லழுந்தும்படி எய்தான். அசுரர்க ளுடைய படைகளையும், தேவர்களுடைய கீர்த்தியையும் நாசப்படுத்தியதும், சாவண ளுடையிர்த்த வீரர்களுடைய உயிர்களைக் கொண்டுபோய் யமனுடைய வயிற்றிலிட்டு நிரப்பியதும், இந்திரனுடைய செயத்தை முழுமையுந் தொலைத்ததும், ஒருகாலத்தில் எதிர்த்தபோது தேவர்கள் தங்கள் கையிற் பற்றியிருந்த ஆயுதங்களைப்பார்த்து, அவம தித்துச் சிரித்ததும், எந்தலோகங்களிலுள்ள வர்களையும் வெற்றிகொண்டு பர்வதங்களை ப் பேதித்துச்சென்றதும், ஆகிய அந்தப்பா ணமானது, பிராமண்ணியதெய்வமாகிய ஸ்ரீ ராமபிரான தோக்கி வருவதைப் பார்த்து, அங்கங்கேநின்று தேவர்கள் யாவரும், இது லோகங்களை யெல்லாம் கவனிகரிக்கும்போ லிருக்கிறதென்று நடுங்கியநடுக்கம், ஒழிந்து கல்லென்று ஆரவாரிக்கும்படி, ஸ்ரீராமச்சந் திரர், இடியின்மேல் வடவாமுகாக்கினியைப் பிரயோகித்தார் போல அக்கினியாஸ்திரத் தைப் பிரயோகித்த அறுத்துத்தள்ளினார். அறுத்துத்தள்ளின தொடிப்பொழுதுக்குள்

ளே, இராவணனுனவன், உயிரினை அபகரிச் சிறவியத்தில் யாமன், பிசுவாஸ்திரப்போது லும் தாம் பிசுவாஸ்திரத்தைவளரும், கடல்க ளையெல்லாம் வற்றச்செய்ப்பாவதும், மே ருமலையையும் புழுதியாக்கித்தக்கவைதரும், காத்தும் பிச்செல்லும்படி முயலேனெ செல் லத்தக்கவைதரும், உலகங்களை யெல்லாம் உருவிப்போகத்தக்கவைதரும் ஆகிய தூறு கோடி அம்புகளைத் தொடுத்தசு செலுத்தி னான். அவல்பிரயோகத்ததைக்கண்ட முனி வர்களில் சிலர், இந்த ராவணனுக்கு என்ன கைவேகமென்பார்கள். சிலர், இவ்வபாணங் களல்ல மாயமோவென்பார்கள். சிலர், இந்த அம்புகள், பாய்வதற்கு ஆகாயத்தில் இன்ன மும் இடமுண்டோஎன்பார்கள். சிலர், முன் னையெல்லாம், இவ்வளவுசூரரமான யுத்தத் தை ராவணன் செய்ததில்லை யென்பார்கள். இப்படிச் சொல்லிக் கொண் டிருக்கையில், சூரர்வேதங்களுக்கும், மூலகாரண பரவஸ்து என்று எடுத்தச்சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீராமநா தனுனவர், ஸங்காநாயகனால் எவப்பட்ட பா ணங்கள் யாவும், கூரிலிருந்து அடிக்குதைவ னாயும் இருபிளவாகும்படி அரித்தசந்திர பாணங்களைச்செலுத்திப் பிளந்துதள்ளினார். பிரஹம்மாண்டத்துக்குள்ளே மஹாதபங்க ளைச்செய்து வாங்களைப் பெற்றவர்களுக்கு ள்ளெல்லாம் சிறந்தவனாகிய தசக்கிரவன், பலபோர்களிலும் வெற்றி ஒன்றுமேபெற்ற மயனால் தரப்பட்ட பாணத்தை, ஸ்ரீதசரத திருக்குமாரர்மேல் வில்லில் தொடுத்துவிட் டான். பார்த்திருந்த தேவர்களெல்லாரும், இவ்வரசர்க் குவெந்திரன், மயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தப் பூயியைக்கட்டு திரமூலப்ப ித்துக்கின்றானே யென்று நடுக்கங்கொண்டு சுருண்குருண்கு வீழ்ந்தார்கள். வானரங் களும் வானரப்படைத்தலைவர்களும், திக்கு விதிக்குகளாக ஓட்டம்பிடித்தார்கள். வேத வேதியர்கள் வணங்குதற்குரிய தெய்வமாகி ய ஸ்ரீரகுநந்தனர், இனிப்பூலோகத்தில் மனு ஷிப்பூண்டில்லாமல் செய்தவிடுகிறேனென் றுவருகின்ற அந்தப்பாணத்தினுடைய சௌ ரியத்தை அறிந்து, காந்தர்வாஸ்திரத்தைக் கொண்டு துண்டங்கள் செய்தவிட்டார். பூர்வத்தில் பிரமனால் படைக்கப்பட்டதும், இரணியகசிபுஜனவன், தன்னைக்கொண்டு இந் தப் பிரமாண்டத்தைத் தவ்வசப்படுத்தின தும், மதுவென்னும் அசுரன் தன்னைகயிற் கொண்டு யுத்தஞ்செய்ததும், சூரபத்மனெ ன்னும் அசுரன் முற்காலத்தில் தேவர்களை

ஸ்தலஞ்செய்ததும், மேருமலிக்குச் சமான்
 மானதும், சூரியனப்போன்ற ஒளிவீசவ
 தும், உலகத்திற்குள்ள தேவமனுஷிய திரியக்
 கு ஆகிய எமஸ்பரியாணிகளும் ஒரு யுககால
 வளமுற்றிற்று உருட்டினதும், ஒருகற்றும் உ
 ருளாத கணமுள்ளதும், அநேக தேவர்களு
 வடய பிரங்களை உருட்டியதும், சமுத்திரச
 லத்தைப் பானம்பண்ணிய அகஸ்தியரால்
 கொடுக்கப்பட்டதும், ஆகிய ததாயுதமானது
 தய்யிடத்து உண்டல்லவா! அதையெறித்து
 புத்தராமனுடைய உயிரின வாங்குவோ மே
 லது உத்தேசித்து எயித்து, பத்தத்தில்கொ
 யுடைய ராஜசகுணவன், சுற்றி எறிந்தான்.
 அந்தத்தண்டானது, ஆகாயத்தில் சூழித்தலை
 ப்போல ஒளிவீசிக்கொண்டி, இது பட்டிக்
 குடம்போல அண்டமானது, உடைந்துவிடு
 மோவென்று சுவர்க்கவாசிகையாவரும் திரி
 க்டவும், ஸ்ரீராமநாதனுடைய யுத்தத்தைக்
 கண்டி சேனக்கும்படிவந்திருந்த சகலதேவர்
 களும், இருந்த இடம் தெரியாம லொடிப்
 போகவும், மந்தரமலியானது, அதனுடைய
 வேகத்தை உணர்ந்து, தன்னை யெயித்துப்
 போகக் கருடபகவான் மறுபடியும் வருகின்
 றாரோ வென்று பயப்படவும், வருகின்றதை
 ஸ்ரீராமச்சுத்திரவாமியானவர், கடாட்சித்து
 த் தேவர்களுக் கரசன், தன் னுயிரங்கண்களா
 லும் பார்த்து அளவுசெய்யப்படாத தாம
 னை மொட்டம்மைச்செய்துநிறுதுதுண்டிக
 டாகத் தண்டித்து உதித்தவிட்டார். 'அது
 டார்த்து தட்டமுடைய தனுவேத வித்தியா
 சாதையுத்தக்கு முன்னே இத்தராமனுடை
 ய வித்தபகவானத்தைப்பார்த்தால் இவனை
 ஒருசிறுசுழற்செய்யெய்றேளண்ணவேண்டும்.
 போய்ப்போல யாதொரு பயனும்படாத
 அப்பகுபதங்களை தாம் எய்வதினும், இந்த ரா
 மனும் அவைகளைத்துண்டித்துத் தான் தெரி
 த்த கொண்ட விடயத்தத் திறமையைக்காட்
 ப்பட்டான். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட சூய
 தகன்களை எட்டெதினால் பயனென்று மில்லைபெ
 லது தனக்குள்ளே யோசித்துக்கொண்டி,
 இத்தமனுடைய, இவனுக்குத் துணையாக
 டட்டெதினேகன்களும், இதனுத்தான் மாடி
 டாக்டென்கொ மாலயயின் அண்டிரத்தை
 பத்தி, அகத்திச் செய்வேண்டிய திப
 னை துணைகொச்செய்து, தன்வய்ச்செய்ய
 டெய்வ காணாது டாமசெய்த தான் அதிவி
 தய பயத்தியோடு கொணந்திற் கூறும்
 ப்பிட்டடி தியானத்துத்தொழுது, அத்தேவ
 டதயாகை ஸ்ரீராமன், மந்திரனைதம்

ன்ணி, பத்துத்தித்திலும் ஆகாயப்பரப்பி
 லும் அடங்காத வண்ணமாக வில்லில் தொ
 மித்து, அப்பிராகிருதராகிய ஸ்ரீராமஸ்மேல்
 பிரயோகித்தான். ராவணன் மாயாஸ்திரத்
 தைப் பிரயோகஞ்செய்தமாதிரித்தில், அந்
 தஅஸ்திரத்தினது மாயாசத்தியால், முன்னே
 மடிந்தபோன ராக்ஷஸீரீரீக னெல்லாம்
 ஆகாயத்தை யளவுப்படியான உடலோடு
 ஆயுதஷிப் பெற்ற உயிர்த் தெழுந்தாரீக
 னெல்லும்படி எங்கும் அரக்கர்களாய் நின்
 னு, ஆரவாரித்தாரீகள். இத்திரஜித்தவும்,
 அவனுக் கிளையோர்களாகிய அந்நாயனும்,
 கும்பனும், நிகும்பனும், படைத்தலைவரீக
 ளாகிய மகராஷ்டனும், பிரகஸ்தனும், குரு
 திகக்ண்ணனும், புலகக்கண்ணனும், வன்
 னியும், மற்றவர்களும், மகோதரனும், மற்ற
 மந்திரிகளும், மூலபல ராக்ஷசர்களும், ரத
 கஜ தூத பதாநிகளும், அவ்விடத்தில் வந்து
 நில்லு, மேகங்கள் சிந்தும்படிக்கோவென்று
 பேரினாச்சலிட்டாரீகள். ஸ்ரீராமபாணத்தா
 ல் உயிர்மாயித்தபோனவை, ஆயிரவெள்ள
 மென்று அறிவுடையோராலே சொல்லப்ப
 ட்ட அக்ஷயவ ஷேனாகளும், ராவணன், சா
 க்ஷாது ஸ்ரீருத்திரபகவானிடத்தில் பெற்ற வ
 ரத்தால் உயிர்பிழைத் தெழுந்தனவோவென்
 னு கண்டோர்சொல்லும்படி யுத்தகளமுழு
 மையும் நிகழ்ந்துவந்துநின்று, தேவர்களும்
 முனிவர்களும் பயந்தோடும்படியாக, முன்
 னே ஜெயித்தது எங்களைத்தானே? நாங்கள்
 இறந்துபோவது முண்டோ? அப்படியிற
 த்துபோனதை இவ்விறைக்குக் காட்டுகிறோம்.
 ஸ்ரீராமா! லக்ஷ்மணா! சுக்கிரீவா! சாம்ப
 வா! அதுமானே! யுத்தத்துக்கு வாருங்கோ
 ள் வாருங்கோளென்று, தங்களைக் கொலைசெ
 ய்த வீரர்களுடையபெயர்செனியிட்டு அழை
 த்தன. பூமியை வேரோடு பேரித்தெடுத்தக்
 கோன் டெழுந்தன வென்னும்படியான
 தோற்றத்தையுடைய பூதகணங்கள், பர்வத
 ராகினைப்போல ஒரு பக்கத்தில் காணப்ப
 ட்டன. முதலையின் உருவம்போல விளங்கு
 கின்ற விராத்த குண்டலங்கள், காதுகளிலே
 பிரகாசிக்கும்படி பேயிக்குட்டங்கள், ஆகா
 யத்தினில் சித்திரமு மில்லையென்று சொல்
 லும்படியாக காணப்பட்டன. அசுத்தரீக
 தெந்நிலச்செல்லாத சதுர்முகப் பிரஹ்மமா
 வட்பார்வீகிலும் நல்ல சத்தியுள்ளவர்களு
 டித் தாமசருணத்தோடுபிறந்து தருமங்களை
 அழிக்கின்ற ராக்ஷசர்கள், போரிக்கள மெங்
 கும் வியாபித்துச் சித்திரத்தோழி லுணர்ந்த

முத்துக்குடைக ளுடையவர்களாய் நின்றார் கள். முன்னே நிறந்துபோன ராணசூரிகளைப் பார்க்கிலும் இரண்டு பங்கு அதிகமான பெருங் கூட்டத்தர்களாய், சந்திரப்பிளவு போலப் பிரகாசிக்கும் கூரியதந்தங்களையும், அஞ்ஞானத் தொழில்களையும், ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாத தேகவலியையும் உடைய முத்துமாலையணிந்த வித்தியாதரர்கள், எல்லாத்திக்குகளிலும், அதிகர்வத்தோடு நெருங்கிநின்றார்கள். தாவுகின்ற சிங்கமும், யாளியும் ஒப்பென்று சொல்லத்தக்கவர்களாகிய ராணசூரிகள் யாவரும், எட்டித்திக்குகளிலுள்ள வர்களையும், உலகத்திலுள்ளவர்களையும், போரில் வெல்லும் வலியுடையவர்களாய், வடவா முகாக்கினியானது, கருங்கடலில்முளைத்தாற் போல விளங்குகின்ற செம்பட்டமயிரும் கறுத்த உடலுமாகத்தோன்றி, ஒளியும் வெப்ப முமாகிய அழகமைந்த இடிகளையும், சுடருள்ள கொடிய படைகளையும், கைகளிலுடையவர்களாய் வந்து நெருங்கினார்கள். இந்தச் சமூகங்களையும் அவைகள் செய்யும் பயங்கர கிருத்தியங்களையும், கண்ட ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி நாயகராகிய ஸ்ரீராமபிரானுவர், மாதலியைப் பார்த்து, இங்கே தோன்றுகின்ற இவைகளெல்லாம், மாயத்தினு ளுண்டாயினவோ? இறந்த ராணசூரிகளும், அவர்கள் சேனகளும், விதியினுடைய பலத்தால் உயிர் பிழைத் தெழுந்தார்களோ? பிரஹ்மருத் தினோத்திராதிசுரிகளிடத்தில் தாங்கள் பெற்றிருந்த வரங்களினால் உயிர் பெற்றார்களோ! அல்லது பிழைத் தெழுந்ததற்கு வேறே ஏதுவுமுண்டோ! எனக்கு ஒன்றுத் தோன்றவில்லை. உனக்குள் ஆலோசித்துச் சொல்லக் கூடுமானால், சொல்லக்கூடவா யென்று சொல்லினர்; அதுகேட்டு மாதலியானவன், சூல் கொண்ட காளமேகம் போலத் திருமேனியையுடைய மாயப்பிரானே? இரும்புத்தொழில் செய்வதில் தேர்ச்சியுள்ள கருமானிடத்தில், ஒருவன் நூல் கோத்துத் தைக்கும் சிறுநாசி, ஒரு பொண்ணுக்குக் கோடியென்று விலைகூறி விற்பதுபோல, ராவண னுவன் மற்றவராலும் நீக்குதல்கூடாதமாயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். சம்ஹார கர்த்தாவாகிய சிவமூர்த்தியானவர், கூர்மையுள்ள வெண் பற்களையுடைய வாசுகி கக்கிய கிஷித்தை, உனது நாமத்தினையமாகிய, அச்சத் துறத்த கோவிந்த என்னும் திரு மந்திரங்களைப் பிரணவசகிதமாக உச்சரித்து அடக்கியது போலவும், துஷிகர்ம வியாதினையும்,

அந்த நோய்க்குத் காரணமாகிய விஷமையும், நிர்வாணபயர்கள், உனது திருநாமத்தை ஒதி ஒழிப்பதுபோலவும், தேவதாந்தங்களையும் பற்றற விடயி நிர்வாணபய பரவஸ்யை வெண உண்மைஞானம் பிறந்து நினைக்கும் பரம வைதிக ளுடைய பிறப்பு ஒழிவது போலவும், இதோ உம்முடைய பாணப் பிரயோகத்தால் ஒழிந்துவிடப் போகிறது. இங்கே தோன்றுகின்ற எல்லாமும், தசக்கிரவன், அஜசங்கராதிசுரிகளிடத்தில் பெற்ற வரத்தினாலே யாவது, மாயையினாலே யாவது, தனது தவபலத்தினாலே யாவது, அல்லது யதார்த்தத்தினாலே யாவது, உண்டானவைகளாயிருந்த போதிலும் இருக்கட்டும். நீ, கியானாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்வீரென்று சொன்னான். சொன்னமாதிரத்தில், சகலவேதங்களும், சிரசிஞல் வணங்கவும், தேடவும் எட்டப்படாத பரம்பொருளாகிய தாசாநியானவர், யான் எனது என்னும் அகப்பற்றையும், புறப்பற்றையும், ஒழிப்பதற்கேதுவாகிய கியானமய அஸ்திரத்தை விட்டனர். அந்தக்கியானாஸ்திரமானது, புறப்படவும், ராவணனால் விடப்பட்ட மாயாஸ்திரமானது, ஜனனத்துக் கேதுவாகிய அஞ்ஞானத்தால் கவியப்பட்டு ஸ்வரூபகியான மில்லாமல் செய்துகொண்டிருக்கும் வியாபாரங்க எல்லாம், ஸ்வரூபகியானம் பிறந்த மாதிரத்தில் ஒழிந்து விடுவதுபோல ஒழிந்துபோய் விட்டது. அந்தர மார்க்கத்தில் காளகண்டராகிய சங்கரமூர்த்தியும், சக்ரதரராகிய உபேந்திர விஷ்ணுமூர்த்தியும், சதுர்முகப் பிரஹ்ம மூர்த்தியும், ராவணன் முதலில் பெற்ற வரமுதலானதனை யெல்லாம் ஆலோசித்து, இன்றோடே தேவகண்ட கர்களாகிய ராணசூரிகளுடைய உயிர்கள், முடிக்கின்ற காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தத் திரிமூர்த்திகளுடைய கண்களுக்கு முன்னேதானே சமஸ்ததேவர்களையும், வலியடங்கச் செய்யும் பிரதாபவக் கேசரானவன், தானெய்த மாயாஸ்திரமானது ஸாதமாயப் போனதைக் கண்டு, ஆயிர மணிகள் கட்டிக்கொஷிப்பதும், தேவர்களுக்கண்டால் வியாசுல மடைத்து நிற்குவதும், ஆகிய சூலத்தை எடுத்த, சிருட்டிக்கப் பட்ட எல்லாவுயிர்களையும் சுட்டெரிக்கும் வலியுடையதென்று எண்ணி, இகமகொட்டி முன்னே எய்தான். அந்தச் சூலாயுதமானது, வடவாமுகாக்கினியும் வெப்பத்தினையும், தேவர்களும் வானங்களும், பறத்தோடவும்,

மலமெரிதும் தம் அனலே விரியும்படி மூ
ன்றுதலெனிலும் சுவாஸகளை விக் கொண்
டு தடைபட்டு நில்லாமல் தயனகோசத்து
மேல் எட்டப்படாத வேறுமுடையதாய் வரு
பதகவெனியும் ஓர்முறியிருந்தி ரேந்திராதிசன்,
தேவர்களுக்கு அபயப்பிரதானங் கொடுக்கி
ற சகலரையும்! செல்லக்கடவா யென்று
வயமற்றித்தி விட்டான். இந்த அயுதந்தை
நாசப்படுத்த உமக்கே சக்தியுடைய எங்கனி
லொருவருக்கும் அடங்கமாட்டாத. மிகவுங்
கூர்மையாகிய ஒரு குலமென்றால் கூற்று
வண்ண சக்திரத்தில் அண்டித்துவிடும் துண்
டித்தனிபி மென்று வெருளுக்கத்தோயி பிரா
ந்தத்தாரிகள். தேவர்களுடைய பிரார்த்தி
தையாக் கேட்டருளிய ஸ்ரீராமசுவாமியான
வர், சிறந்த இடியும் பிழிச்சிப்படியாயும், பி
ரண்டமாருதம்போல அதிவேகமாய்ச் செ
ல்லும்படியாயும், சௌரியமான சில அம்பு
களைப் பிரயோகித்தனர். அந்த அம்புகளே
ல்லாம், இராவணனுடைய குலத்தை ஒன்று
ம் செய்யமாட்டாமல், பரமபாகவதர்களைக்
குறித்து, ஆலோசியாமல் சிலர் செய்யும் கி
ருத்தியங்கள் பயன்படாமற் போவதுபோ
ல நிஷிபிரயோசனப் பட்டன. அதுகண்டு
சுவாமி யானவர், தேவதாண்டிரங்களை ஓயா
மல் எய்தும், அவற்றை யெல்லாம் லக்ஷியம்
பண்ணாமல், பிரஹம்மசாபத்தைப்போலவ
ருக்கிறகுலத்தினது வரிவைக்கண்டு அதை
த்தடுக்கவேண்டிய செய்கை இன்னதென்று
சுதிரவாரிப்போலத் தோன்றிச் சும்மாநிச்
சூர். சமங்கதிவினங்களுக்கும், ஸ்ரீராமச்சந்தி
ராகவரர், குலத்தைத்தடுக்கவேண்டியதைப்
பற்றி ஒன்றும் தியாயாதவராய் ஒன்றும்செ
டபாமல இருக்கின்றோயென்று பயந்தனர்
கள். தருமதேவதையும், அஞ்சிக் கால்குறிந்
தது. மந்த எல்லோரும் அச்ச முற்றார்கள்.
யாவரும், தம்முடைய யதார்த்த நிலைய
வர்பாதபடி மதுஷியனாகப்பிறந்த ஸ்ரீராம
சுவாமி, பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்,
கடபமாய்ப் பமையாததால் ஒலியினி
த்தொக்கென்று, அக்கனிப்போறி பறக்க, ச
ுவாமியுடைய சந்தமணிந்த திருமார்பு
கொக்கோடிச் சூலமானது உருவிச்செல்வ
தாய் வந்தபோது, அதிகோபங்கொண்டு உங்
காரு செத்தனர். அந்த உங்காரத் தொனி
கள், படபட போடிக்கொடி நொடிக்கி விட்
டது. குலமானது போடிப்போடியாதே
தாய் விட்டதென்கொடி தேக்கென்கொடி,
பொருஷியா வந்தவாணை, கிரீடம் அச்ச

மில்லாமல் ஆதந்த பரவசங்கொண்டு ஆரவா
ரித்தார்கள். ஆரவாரித்துக்கொண்டே கற்ப
கமலங்களை வாரிவாரிச் சுவாமியில் மேலே
இறைத்தார்கள். அதுசெய்தலைவிட்டுத் துள்
வித்துள்ளிக் குறித்தார்கள். அங்கு இருந்த
படியே தெண்டன் சமர்ப்பித்து, இந்த
மஹாசூலத்தினது பலத்தைக் குன்றச்செ
ய்ய வல்லவர் நீரோ அல்லாமல் வேறொருவரு
முண்டோ? சாதுஜனங்களாகிய எங்களுக்கு
த் துஷ்டிகளால் தோரியிற் துக்கங்களை
ல்லாம், தடுக்கின்ற தீயைப்போல நின்று
ஒழிப்பவரும் நீரோ, என்று குறித்துக்கொ
ண்டிருந்தார்கள். தேவர்கள் இப்படியிருக்க,
சூலமென்பது இனி நம்முடைய பட்சத்தி
லென்று உச்சாகத்தோயி ராவணன் விட்ட
சூலமானது, அழிந்தாலல்லாமல் நம்மைவி
ட்டுப் பேர மாட்டா தென்று உணர்ந்து,
ஸ்ரீராமநாதரானவர், உங்காருசெய்துபொ
டிப்பொடியாய்ச் செய்துவிட்டதை, அவன்
கண்டு, திப்பிரமையாய் அசைவற்று நின்று
அந்தநாளிலே விபிஷ்ணுவ்வாருணவன் சொன்
னது, தனக்கு ரூபகதித்துக்கு வந்து, நாம்,
மஹாதபங்களைச் செய்துபெற்ற ஒருகாலத்
திலும் அழியாத வரங்களையெல்லாம், இந்த
ஸ்ரீராமன், பாணப்பிரயோகம் பண்ணி, அ
நாயாசமாகவே அழிக்கின்றான், அதலால், இ
வன் நம்முடைய கட்டளைபையிற் நடவாத
நம்முடைய குலதெய்வமாகிய சாக்ஷாதசி
வனும், பிரமனும், உபேந்திர விஷ்ணுவும்,
அல்லன், அல்லது, மஹா பிரஹம்மரிஷி
யென்போமானால் அப்படிப்பட்ட ரிஷியா
னபோதிலும் நம்முடைய தபோபலத்தை
அழிக்கவல்லவன் அல்லன். இவன்தான், சகல
வேத வேதாந்தங்களும் சொல்லப்பட்ட
முதற்காரண வஸ்து வென்று தீர்மானஞ்
செய்து கொண்டான். அந்தத் தீர்மானத்தை
உடனேவிட்டுத் தன்னுடைய உண்மத்தசுபா
வத்தால், யானோசுனபோதிலும் ஆகட்டும். எ
ன்னுடைய ஒப்பற்ற பெயரொன்று நின்று,
எந்தப் பவனக்களிலு முள்ள சுத்தவிரர்களை
யெல்லாம், அழுப்படி செய்து எனக்கும
லா செய்கதைத் தருகின்றது. இப்படிப்
பட்ட கிரீத்தியப் பெற்றிருக்கிறேன். மூல
காரணப் பொருளி னவதாரமாகிய ஸ்ரீராம
பிரான், எனக்குநேராவந்து என்னைக் கொன்
தபோதிலும், எல்லாருடைய உயர்ந்த கிரீத்
திகளுக்குள்ளும் தலைமைபெற்ற கிரீத்தி என
க்குச் சாஸ்வதமாக இருக்குமென்று திடங்
கொண்டு, தென்மேற்குத்திசைப்பாலகளுகிய

நிருதியினுடைய வெற்றியுள்ள நாசக்கணையை நினைத்த மாத்திரத்தில் அதுவந்துசேர்ந்தது. அதைக்கையிற் கொண்டு, எமனுடைய சிருஸையும் அழிக்கும் வில்லிலேதொடுத்தது, உலகமுழுமையும் நடுங்கும்படியாயும், இருபது கண்களிலும், தீச்சொரியும்படியாயும், எய்தாம். இராவணனெய்த நாகாஸ்திரமானது, பூமியைச்சுமக்கின்ற பிடனாயுடைய ஆதிசேஷனும், மனம் அஞ்சும்படியாய், கோடிபடங்களை விரித்து, அவ்வளவு தலைகளை உயர்த்துக்கி, ஆழ்ந்து விசாலமாகிய வாய்களைத் திறந்துகொண்டு, மேருமலையும் சிறியதென்று சொல்லும்படி ஆகாயமுழுமையும் வியாபித்த தேவதூதையுடையதாகி, தன்னுடைய எல்லா வாய்களிலும், சமுத்திரசலம்போல விஷங்கள் ஒழுதவும், கண்களில் தீப்பொறிகள் சிந்தவும், பேய்களின் வாய்களைப்போல வாய்களிலுள்ள வெள்ளைப்பற்கள், எங்கும் பிரகாசிக்கவும், தான் வருவதைக் கண்டலோகத்தாரியாவரும், இந்தக்கொடிய சரீர்ப்பாணமானது, நம்முடைய ஐயனாகிய ஸ்ரீராமபிரானைத் தீண்டாமல் திரும்ப மாட்டா தென்றும், இவ்வளவிலேநில்லாமல், பூமியையும், கடலையும், விழுங்கிக்குடியாமற் போகா தென்றும், தயை நாகுணியம் சிறிது மில்லாத குரூரனாகிய தசமுகன், இந்தச்சரீர்ப்பக்கணையைவிட்டுச் சராசரப் பொருள்களையெல்லாம், இப்பொழுதே நாசமாக்கிச் சாம்பலாகச்செய்யும்படி உத்தேசித்தா னென்றும் சொல்லிக் கொண்டு தட்டிமாறிக் கலங்கிக் கொண்டிருக்கையில், அப்படியாகச் சரீர்பாஸ்திரமானது எங்கும்பாம்புகளாய் உயர்ந்த மலைகளைக் கவ்விக்கொண்டு வருவதை, ஸ்ரீரகுநந்தனர்கண்டு, இது எந்தப்பக்கங்களிலும் பரவிவருகின்றபடியால் யாவருக்கும் பயத்தைத் தருவதாயிருக்கின்றது என்று திருவுளத்தில் நினைத்து, தப்பாமல் ஜெயத்தைத் தருவதாகிய காருடாஸ்திரத்தை எடுத்துப் பிரயோகித்தார். இராவணனெய்த நாகாஸ்திரமானது எப்படிப் பலபல வருவங்கொண்டு வேகமாய் வந்ததோ அப்படியே இந்தக் காருடாஸ்திரமானது, பொய்மயமாகிய மூக்கும், நகங்களும், சிறைகளும், உடைய அத்தத் கருடப்பறவைகளாக, காற்றைப்போலச் சிறைகளையிசிறி, அதிவேகமாகி ஆகாய முழுமையும் வியாபித்தது. எங்கும் வியாபித்துப் பறக்கின்ற கருடப்பறவைகள், வாய்கள்தோறும் கொபத்தினால் அக்கினிகளைக்கக்கிக்கொண்டு விடங்குவதனால், இலங்காதகரம்

சாம்பராய்ப்போரும்படி தீயை இடுகிறோமென்று தனித்தனி ஆகாயத்தில் விளக்காகவோ எடுத்துச் செல்வதுபோல இருந்ததுகள். உரணங்களை விரிக்கின்ற எத்திரையியாற் செய்தாற்போன்ற உருவத்தையுடைய அந்தக்கருடப்பட்சிகள், தாமரைத்தண்டுகளை அங்கங்கு கவர்ந்துகொண்டு எழுந்தாற்போலச் சரீர்பங்களைக் கால்நகல்களால் இயக்கிக்கொண்டு வாய்களால் விழுங்கிவிட்டதுகள். அப்போது ராஷசகுல நாயகனுனவன், அக்கினி சுவாலையைப்போல விசங்கிற் சுவாசம்கிடையிக்கொண்டு கோபமுடையவனாய்க் கொதிக்கொதித்து, சுவரீக்கமும், பூமியும், நிலைபேரும்படி இடிகளைஒத்த பாணங்களை அநேகமாகத் தூவினான். அதன்மேல் ஸ்ரீரகுலநாயகரானவர், எய்த அம்புகள், ராவணபாணங்களைப் பொடிப்பொடியாய் விழுத் துண்டித்துத் தள்ளியும் வேகமடங்காமல், தசக்கிரீவனுடைய மார்பில், அடிக்குதையும் தோன்றாதபடி தைத்து நின்றன.

இப்படிச் சமயுத்தம் நடக்குங் காலத்தில் திரிதேந்திர காளகண்டருடைய வெள்ளி மலையைப் பேரீத்தெடுத்த பராக்கிரம சாலியாகிய ராவணனுக்கு, ஸ்ரீராமபாண பிரயோகத்தால் புத்திமயங்கி, தான்கற்றிருந்த தனுர்வேதவித்தையும், மந்திரவித்தையும், மறந்துபோகத்தலைப்பட்டன. தருமதேவதைக்குச் சம்ரக்ஷண கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்குப்பராக்கிரமும், வீரமும் அதிகரித்தன. சத்பிராமணர்களாலே ஓதப்பட்ட வேதங்களில் வசிக்கின்ற சச்சிதாநந்த சொரூபராகிய ஸ்ரீகாகுஸ்தகுலசுவாமியானவன், பூதநீதியிலும், வேதமுறைமையிலும் நின்ற நடவாத அசுரகுலத்துக் கிணசவாக முனைத்திருக்கும் பத்தூத்தலைகளில் ஒருதலையை அரீத் தசந்திரபாணத்தினால் அறுத்துத் தள்ளினார். பூர்வத்திலே மேருமலையின்கிரங்கனில் ஒன்றை வாயுபகவானுவர், மோதியறைந்தபோது, அந்தச்சிகரமானது சென்று கடலில்விழுந்ததுபோல, ஸ்ரீராமபாணத்தால் அறுபட்டதலையானது, நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டு போய்ச் சமுத்திரத்தில்விழுந்து அமிழ்ந்தது பார்த்திருந்த தேவர்களெல்லாம், பூமியில் இறங்கிவந்து இலங்கைமலையானது, நெக்கு விரும்படி மிதித்துக் குதித்து ஸ்ரீராமபிரானைத் துறித்துப்பாடி, உயிர்த்திருந்த வஸ்திரங்களை ஆகாயத்தில் விசிறியெறிந்தது, துள்ளித்துள்ளியாடினார்கள். தேகத்தைவிட்டுக்கழிந்த உயிரானது, முன்செய்ததருமப்பயனால்

அத்தேசத்தையே அடைந்தாற்போல, மறுபடியும் அந்தத்தலைக்குப் பதிலாக ஒருதலை முண்டத்தது. ஆகையால், கிறத்தது தவமேயல்லாமல் வேறுசெய்தையு முண்டோ? அதுபட்ட தலைபானது, அதுபடவில்லையென்றும்படி முண்டத்ததற்குத் தலைபானது, கிறத்தது ஆதிசிலவாத பேரிடப்பச் செல்லாகிய ஸ்ரீகோதண்ட நீஷாகுருவை, இடிபோலமுதல்கிற துரப்பாடினாங்களால் தாஷினித்தது அதுபடாது. மேருமலைக்கொம் துண்டிக்கப்பட்டி பிழிந்தாற்போல அபிவேகமாய்ச்சென்று திரிந்தது, தவமுடையவாயிலும், செனித்த தெனையிலும், மூங்குத் துவாரத்திலும், கடலினது திரையெல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு, ஆலாலகிளிப்போலச் சுவாலைய வீசுகின்ற விழிகள் பிதுங்கித் தோன்றும்படி, கிடந்த தலையும், வீராவேசத்தானே மேகம் குமுறுவதுபோலக் கிளங்கித்தது. எப்படியப்பட்டதேவர்களுமாயிற்று அவனாயும்ஜெயமே பெற்றுவந்த தம்முடையதலைகளிலொன்றை, இந்தஸ்ரீராமன் அதுத்துத் தள்ளினான்லவா வென்று கோபவெறிகொண்டு, தெயிங்கணக்கினுள் கிறப்பாகச்சொல்லப்பட்ட உயிரொழுத்துவாய் செயற்கையாலல்லாமல் இயற்கையாகவேதாமாத்தினாயாப்பிற்ற அகாரத்துக்குப் பொருளாய் நின்ற ஸ்ரீராகவயிரானுடைய திருத்தொடிகளில் பதினாறு அம்புகளை, இடியும் தம்மைப்போல வேறு இடியுமுண்டாவென்று சுத்தேகிக்கும்படியாக ஆவாந்தது என்பான். நீசனாகிய ராவணனுக்குத் தலையுத்தால் மறுபடியும் அத் தலையை முண்டிக்கும் தவமும் உண்டாயிருப்பதை அறிந்து, சக்கரதானாகிய ஸ்ரீராம பிரானுவர், விவிலத்தாநிப்பிருந்த ராவணனுடையகணினொன்றைப் பிறைமுடி அம்பிலும் அதுத்து விழச்செய்தார். அவையிது உடைய அந்தத்தென்காணப்பட்டி அதுத் தவமுத்தது, விவிலப் பந்திப்படியே கிடந்தது. அங்கையானது, அதுந்த இடத்தில் மந்திரஞ்சை முண்டேதானே யிருந்தது போல ஒருகை உடையமுண்டத்தெழுந்ததை அந்தத்தவர்களும் உண்டோ? ஒருவருயிலும், அங்கைய விவிலவே கிறத்தது. முன்பாநிசுத்தம் முண்டிக்கப்பட்டபோல மயிர்கள் அடர்ந்த முண்டாசுப்பட்டம், பின்னர்கொடியைப் பிடித்திருப்பதுபோல விவிலப் பிடித்திருப்பது அங்கைய அதுத்தகையபுறாபாடிப்பட்டதைய ராவணன் கெடுத்து, பொருளாய்ந்த கடுகாந்தகைப் பிடித்ததே

காச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கும் மாதலியினுடைய உயிரை மாய்க்கவேண்டி மென்று எண்ணிக்கொண்டு எறிந்தான். எறிந்த அத்தகையானது, வேகமாய் வந்து மாப்பில் பட்ட மாத்திரத்தில் ஒருகாலத்திலும்சலியாத மாதலியானவன், மஞ்ஜுநிடங் குங்குலித்தது, வாயால் குபுகுபென்று உதிரத்தைக் கக்கினான். தவமுடையபத்துக்களாகிய அகாரகோப் போலவே பெற்றுக்கொண்ட தவத்தையுடையவனு யிருந்தபோதிலும், அவ்வகாரிகளிலும் விசேஷிக்கயென்று சொல்லும்படி காமரமென்னும்இசையைப்பாடி, ஸ்ரீ கயிலாசபதியாகிய ருத்திரபகவானிடத்தில் அவர்கையிற் பிடித்திருந்த வாலைப்பெற்றுக்கொண்டராவணனுனவன், தானெறிந்த கையானதுமார்பிற்பட்டி உதிரத்தைக் கக்கிக் கொண்டு வருந்துகின்ற மாதலியினுடையநிலைமையைக்கண்டு, இவன் பிராணனைவாங்கி இதுவே நல்லசமயமென்றறிந்து, தோமரமென்னும் ஆபுத்தத்தைச் சுழற்றிஎறிந்தான். மாதலியினுடைய உயிர்வாழ்க்கையானது இவ்வேறு முடிந்த தென்று. தேவ சமுத்தான்கள் கிதறி ஒரம்படி ராவணன் எறிந்த தோமராயுத்ததிம்மேல், தீனாகுடிக்கைய ஸ்ரீகாருஸ்தகுலநாயகர், பஞ்சசுமுகாஸந்தரத்தைப் பிரயோகித்தனர். அந்தஅஸ்திரத்தால் தோமரமானது, பொடிப்பொடியாய் யுதிர்ந்து போனது. சர்வஞ்ஞமூர்த்தியும், சர்வலோகநாயகனுமாகிய ஸ்ரீராமபிரானுவர் தனார் வேதத்தில் சொல்லிய விதிப்பிரகாரம் சென்று, நீச்சயமாகச் சிறிதும் ஒய்வடையாமல் வியாபிக்கும்படி அபரிமிதமாக அம்புகளை எய்து, தமதுதிருக்கரத்தின் சாதுரியத்தைக் காட்டத்தலைப்பட்டார்.

இந்தப்பிரகாரம், ஸ்ரீராமபாணங்கள் பாய்வதிலும், சமுத்திரத்திலும், சமுத்திரஅலைகளிலும், பூமியிலும், மலைகளிலும், நாடுதிக்குகளிலும், மற்றும் கண்டகண்ட இடங்களிலும், ராவணனுடைய பலபல தலைகள், இடிகள் விழுமதுபோல விழுத்தலைப்பட்டதுகள். பர்வதங்களின் மேற்போய் விழுக்கின்றதலைகள், அந்தப்பர்வதங்கள் பிளவுபட்டுச் சாயும்படியிலும், அதுபட்டு ஆகாயத்தின் மேல் செல்கின்றதலைகள், அங்குநின்ற தேவர்களைக் கைத்தோடும்படி பாயும். கடலில் போய்ச் சிதறுகின்ற தலைகள், அந்தநிலை சுருமுதலிய மச்சங்கள் உலாவுதற்கும் நிரில்லாதபடி ஐயமெல்லாம் செவித்தொனையிலும், முக்குத்தொனையிலும், வாயிலும் அடங்கிப்

போம்படி சிதறும். ஒருவன் நெடுநாளாகத் தேடிய புண்ணியங்கொல்லாம், பரம வைதிக சுத்த சாத்துவிகர்களிடத்தில் அபசாரப் பட்ட காரணத்தால், கட்டற ஒழிந்துபோனதின், நெய்நீர்பிரதாபங்கொல்லாம் நீங்கிப்போய் அபகீர்த்திமுதலியதாகொல்லாம் அவனைச் சூழ்ந்துகொள்ளுமல்லவா? அது போலவே இந்த ராவணன், ஸ்ரீசரீவேசுரனுடைய தாசுபுதர்களாகிய தேவர்கள் பக்கலிலும், பரமமுனிவர்கள் பக்கலிலும், சர்வலோக சரணியாகிய பிராட்டியார் பக்கலிலும் அபசாரப்பட்டகாரணத்தால் ஸ்ரீராம பாணமானது, தனதுதலைகளைத் துண்டித்துத் தள்ளவே, முன்னே இந்தப் பாபிஷ்டனுக்குப் பயந்து ஒடுங்கிவணங்கிக்கொண்டிருந்த பிசாசுங்கொல்லாம், உயிரிந்துகிடக்கின்ற தலைகளைப்பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு அந்தத் தலைகளிலுள்ள கண்களைத் தோண்டித் தோண்டித் தின்னத்தலைப்பட்டதுகள்.

இப்படிச் சகல சேதனசேதன சுவாமியானவர் தலைகளை யறுத்தறுத்துத் தள்ளிக்கொண்டிருக்கச்செய்தேதானே, முனைத்துக்கொண்டேயிருக்கின்ற தலைகளைபுடையராவணன், தனது இருபதுதோள்களாலும்,வாள்,வேல், உலக்கை, வச்சிரம், தண்டம், கோடரிமுதலிய ஆயுதங்களைவாரிவாரி ஸ்ரீராகவபிரானுடைய மார்பின்மேல் விட்டெறிந்தான். அப்படி ஆயுதங்களை ராவணன் விட்டெறியும்போது சர்வநியாமகருகிய எங்கள் ஐயனானவர், இந்தக்கொடியோனை எப்படி வெல்லலாம், அதற்கு நாம் செய்யவேண்டியது என்ன வென்று ஆலோசித்து, அந்த ராகுசனனுடைய உடலைப் பாணங்களால் சல்லடைக் கண்களாகத் தொலைத்துவிடுவோ மென்று மிகுந்த கோபங்கொண்டு, மேகத்தைப்பார்க்கினும் அதிகருமை வாய்ந்த ராவணனுடைய மார்பிலும், தோள்களிலும், விஷத்தைக் காட்டிலும், கொடிய கண்களிலும், நாவுகளிலும், மற்ற அவயவங்களிலும், பாணங்கள் தைக்க்கும்படி எய்து, தம்முடையபாணங்களாகிய பறவைகள் வசிப்பதற்கு ராவணனுடைய தேகமே பஞ்சுமென்று சொல்லும்படி பொத்திவிட்டார். ஸ்ரீபரந்தாமராகிய காகுஸ்தர், எய்த அம்புகள், பத்தவாய்கள் நிரம்பவுந் தைத்து, இருபது கண்களும் மறையும்படி உருவி, மற்ற அவயவங்களில் வெல்லாம் பொத்தி, உதிரம் தம்மிறயடாதபடியினாவாக அப்புறங் கழன்று அண்டத்துக் கப்பாலும் சென்று நிறைந்ததுகள். தேவர்க

ளுடைய லோகங்களிலும், தேவ தேவர்களாகிய திரிமூர்த்திக ளுடைய கோகங்களிலும் தன்னை எதிர்ப்பாரில்லாமையால், சித்தும் அஞ்சாமல் பெருங்கனிப்போய் பவனிவருவோனாகிய ராவணன், தன்னுடைய தேகத்தில் மயிரிக்கால் மயிரிக்கால் தோறும், ஸ்ரீராமபாண வருஷங்கள், உயிரும் ஒயும்படி ஊருருவிச் சென்றதினும், எதிர்த்துவந்த சுருமச்சங்களும் இறக்கும்படியாக இழுத்துச் சென்று கடலில் கைத்தோடத் தக்கதாகத் தேவமுத்தின்உதிரப்பிரவாகம் ஒழுகவும், கோபம்பிறக்கவும், தன்னால் ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாமல் நடுங்கி அறிவுகலங்கிப்பரவசமாய்த் தேரிலிலேதானே முடிசாய்ந்து கிடந்தான். அதைப்பார்த்த அஜசுங்கோத்திராதி தேவர்கள் யாவரும், தரும தேவதையும், சுந்தோஷ ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு நடனஞ் செய்தார்கள். பாப கிரித்தியங்கொல்லாம் இனி நம்மை ஆதரிப்பா ரில்லையெ யென்று அறிதுக்க மடைந்து சோர்ந்து விழுந்ததுகள். ராகுச சாரதியானவன், தம்முடைய தலைவன் மூர்ச்சித்துக் கிடக்கிருநதலால் இனி ரதத்தை நிறுத்துவது தருதியல்லவென்று நினைத்து ரதத்தை மெல்லெனத் திருப்பி நடத்திச் சென்றான். தேவர்கள் முதலிய சாதுக்களுடைய உஜ்ஜ்வலூர்த்தமாகத் திருவவதரித்த ஸ்ரீராமசுவாமி யானவர், தம்முடைய சுத்துருவாகிய இந்தப் பாபிஷ்டன், கைகளில் ஆயுதங்கொண்டு மில்லாம லிருப்பது மகிழ், மெய்ம்மறந்து சோர்ந்து கிடக்கருன். ஆதலால் இவன்மேல் ஒரு பாணத்தையும் எய்யலாகாதென்று தருமத்தைச் சிந்தித்துச் சும்மாலிருந்தனர். இந்திரசாரதியாகிய மாதலியானவன், சுவாமியைநோக்கி, எங்கள் ஆண்டவனே? இந்தத் துஷ்டன் மூர்ச்சை தெரிவானேயானால், பின்னே ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது. மூர்ச்சையாய்க் கிடக்கிற இந்தச் சமயத்திலேயே இவனுடைய பிராணனை வாங்கவேண்டு மென்று ஸ்ரீராமபிரானே உச்சாகமாகத் துண்டினான். அதுகேட்டருளிய தருமஸ்வ ரூபியாகிய ஸ்ரீராமதாத ரானவர், இவன், எல்லா ஆயுதங்களையும் கைசோரவிட்டு அறிவுமயங்கிக் கிடக்கின்றான். இப்போது நாம், ஆயுதங்களை எறிந்தாலும் அறித்து கொள்ள மாட்டான். அப்படி நாம் பாணப் பிரயோகம்பண்ணி, துரர்வேதத்தி பிசுரும்படி பிராணனை வாங்குவதும், நம்மையோ? இவனுடைய யுத்தமோ முடிவாகப் போகிறது, நீண்டுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். அவன்

மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்த பிண்ணைதான்
 எழிப்பேய், இவ்வெ என்னுடைய கருத்
 தென்று அருளிச்செய்தார். சுவாமிபும், மாத
 லிபும், வாரித்தையாடிக்கொண்டிருக்கையில்,
 மஹாசுரர்கள் அஞ்சினவர்களைத் திராவண
 னுடைய தேரைத் தொடர்ந்து செல்வனார்
 கள். அக்காலத்தில் ஸ்ரீரகு தந்தனனைக் கை
 கைக் கட்டித் தண்டன் சமர்ப்பிக்காததேவர்
 களு முன்னோ? யாவரும் தண்டன் சமர்ப்
 பித்தார்கள். தண்டன் சமர்ப்பித்துக் கொண்
 டிருந்த தேவர்கள் யாவரும், தீயிக்கியம்படி
 யாகப் பிரதாபலங்கேசன், நித்திராதெளிந்
 து எழுந்தவனாய்ப்போல, மூர்ச்சை தெளிந்
 தெழுந்து, நித்திராணையமும் வஞ்சகமு
 முள்ள தனக்கு எதிர்ப்புத்திலே சதாநுடரா
 ய ஸ்ரீராமபிரானைக்காணாமல், அதிக கோபத்
 தோடு மற்ற மூன்று பக்கமும் திரும்பிப்பா
 ர்கையில் பின் பக்கத்திலே கண்டி, அடா
 சாரதி! சொல்பார்க்கைய தேவர்கள் காணவு
 ம், கொதண்டத்தைக் கையில்தாங்கியபடியே
 யிருக்கின்ற இராமனுக்குச் சிரிப்புண்டாகவு
 ம் தேரைத்திருப்பி ஓட்டிவந்து தப்பு செய்
 தாயே! என்னநிறைத்துக்கொண்டி இப்படிச்
 செய்துவிட்டாய். அடா! வஞ்சகா! நான் உ
 ணக்கு சகலமாய் நின்று சாரதித்தொழில் மு
 தையவற்றைச் செய்திது, யாவரும் பெறக்கூ
 டாத அகண்டைஸ்வரியத்தில் நினை நிறுத்தி
 னேன். அதற்குப் பிரதிபுபகாரமாக, இப்
 போது ராவணன் ஸ்ரீராமனோடு போர்செய்
 ய அஞ்சினுனென்று சொல்லும்படி பழிச்
 சொல்ல எனக்குத் தேடிவைத்தா யல்லவா!
 நீயும் உயிரோடு மிகுத்துப்போக இருக்கி
 ருயோ! என்று கலித்துக் கொடுத்துத் தன்
 கையில் ஒரு வாளைப்பற்றிக் கடைக்கண்ணாற்
 பார்த்துச் சாரதிமேல் வீசக் கையை உயர்த்
 தனும், சாரதியானவன் பொருக்கென எழு
 கது ராவணனுடைய பாதங்களை முடிமேல்
 தரித்துக்கொண்டி, வடவா முகாக்கினையப்
 போன்ற கோபத்தை ஆறக்கடவாய். தேவ
 குலகண்டா! அடியேன் சொல்லிக் கொள்
 டும் விண்ணப்பம் ஒன்று உண்டு. கேட்டரு
 சவேண்பெய்ந்து கெஞ்சிக்கெஞ்சிக் கொல்
 லுருள். ராஜசூல மித்திரா! நீ புத்தத்
 தொழில் மற்ற கோர்ந்து போய் விட்டா
 ட். இன்னும் சிந்தனேயம் அங்கேயே இருந்
 து திரும்பாடேடாடும், உன்னுடைய உயிர்
 தீர்த்துணமே நீயெனவே மென்று ஒரு தன்
 பம் என்னுடைய இருதயத்தில் கைத்த, அ
 த்தத் துன்பத்திற் போகக்கொள்ளும்ப

டி ரதத்தைத்திருப்பி நடத்திவந்தேனே யல்
 லாமல வேறல்ல. இது சத்தியமாரும். இது
 நிதிக், பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்தில், தன்
 னுடைய தலைவனுக்குச்சோர்வு அல்லதுபிரா
 ணபாயமும், சத்துருவுக்குத் திடவிரத்தியுங்
 கண்டால், உடனே சாரதியானவன், தனது
 தலைவனுடைய உடலின் சோர்வை நீக்கும்
 உபாயத்தை ஆலோசித்துச் செய்யக்கடவ
 னன்றோ! ஆகையால் இப்படிச் செய்தேன்.
 நீயே தீர்க்காலோசனை செய்யக்கடவாய். நிர
 பராதிபாகிய என்னை வாளால் கொல்லுதல்
 தகுதியல்ல என்றுவேண்டிக் கொள்ளுதலும்,
 சரிதானென்று தானும் ஆலோசித்துச் சாரதி
 மேல் இரங்கி அடா! சாரதி! இதிருக்கட்டும்.
 தேரை இராமன் மேல் தூண்டி நடத்தென்
 னு உத்திரவு செய்தான். அப்படியே சாரதி
 யும் ரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டி வந்து தார
 கமந்திர வாச்சியனுடைய ஸ்ரீராமச்சந்திர சுவா
 மிக்கெதினோ நிறுத்தினான்.

அதிவீர பிரதாப லங்கேசரானவன், அகி
 ல கல்மஷாந்தகார பால்காரா பெழுந்தருளி
 யிராநின்ற ஸ்ரீராகவபிரானை எதிர்த்து நின்று,
 யமனுக்குச் சமான்மாகிய கோடாகோடி
 அம்புகளை எய்து, இவன் பழைய ராவண
 னல்லன் புது ராவணன் என்று கண்டவர்க
 ளெல்லாம்சொல்லி அஞ்சும்படி முன்செய்
 த உபுத்தத்தைப்பார்க்கிலும் மூன்றுபங் கதி
 கமான உபுத்தத்தைச்செய்தான். அது பார்
 த்தருளி ஸ்ரீகோதண்ட தீட்சாகருவானவர்,
 ஒளியுண்டாயிருந்தால் நெருப்புண் டென்
 பதுபோல இந்தக்கொடியோன்கையில் விண்
 னுண்டாயிருக்கிறவனாயும், இவன் உபுத்தத்
 தை ஒழியான். இவன் ஒழியாமல் போர்செ
 ய்தகொண் டிருப்பானேயாகில் வெல்லுத
 லும் அரிதாகும். என்று திருவுளத்தில் கருதி,
 ஸ்ரீமந்தாராயணஸ்திரத்தை விரும்பி எடுத்த
 தத் தொடுத்திப் பிரயோகித்து, பூமியைச்
 சுமக்கின்ற ஈட்டு பாணனையும் செயித்த
 ராவணன்சுடித்திருந்த,யாவருக்குந் துன்பத்
 தைத் தருவதாகிய வில்லை இரண்டு துண்பிக
 ளாகச் செய்துவிட்டார். முன்னெயெல்லாம்
 பிர்மதேவரானவர் ஆண்டுகொண் டிருந்த
 அந்த வில்லானது, சகஸ்திர திருநாமங்களை
 யுடைய ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய அஸ்திர
 த்தால் துணிபெட்டு வீழ்தலும், தேவர்கள்
 யாவரும், தாம்செய்த பலவாகிய தவத்தால்
 பயன்பெற்றோ மென்று சொல்லிக்கொ
 ண்டி உயர்ந்த உயர்ந்த குதித்தாடினார்கள்.
 உடனே வேறொரு வில்லை ராவணன் பிடித்

தான் உடனே எம்மையனும் அதைத் துண்டித்து விட்டார். இந்தப்பிரகாரம் அந்தக் கொடியோய், எடுத்தெடுத்தப் பிடித்த பதினோராயிரம் விலுங்கனையும் ஸ்ரீராம மூர்த்தி யானவர் இடைவிடாமல் துண்டித்துக் கொண்டே வந்தார். இனி வில்லெயிப்பதில் பயனில்லையென்று ராவணனுனவர், ஸ்ரீரகுநாதருடைய திருமார்பில் வாசஞ்செய்கின்ற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் இடம்விடப்பெயரும் படி இருப்புலக்கைகளையும், தண்டாயுதங்களையும், வேல்களையும், ஈட்டிகளையும், வாள்களையும், நெருப்பிலும் அத்திக்குணியமாகிய தோமரங்களையும், எடுத்தெடுத்த ஸ்ரீராம எவாமியினுடைய மார்பில் தாக்கும்படிவிட்டெறிந்தான். அந்த ஆயுதங்களை பெல்லாம் அம்புகள் எய்து அறுத்தறுத்து, கடலிலே அங்கங்கே தோன்றுகின்ற திடர்களைப்போல, ஒழுகின்ற ரக்தப்பிரவாகத்திலே துணிபட்ட ஆயுதக்குவியல்கள் தோன்றும்படி குவித்தார். தமது திருவடிகளைச்சரணண்டினவர்களுடைய பாபங்களையெல்லாம் போக்குகின்ற நிர்த்தோஷராகிய ஸ்ரீ காகுஸ்தகுல திலகரானவர், நாம் இப்போது எய்கின்ற பாணங்களைப்போன்ற பாணங்கள், இவன் பிராணனை வாங்க மாட்டாதுகள். கடல்மணலினும் அபரிமிதமாகிய குரூரபாணங்கள், இந்தக் கொடியோனுடைய கண்மணிகளிலும் நுழைந்து ஓடியதுகள். முன்பட்ட காயப்புண்ணின்வழியே தத்துவ தரிசிகளுடைய கியானத்தைப் பார்க்கிலும் அதிககூர்மையுள்ள பல அம்புகள் உருவிச்சென்றன. இப்படிப் பாணங்கள் பாய்ந்து தொளைத்தும், இவனுடைய ததரியபல விரியங்களில் ஏதேனும் ஒன்று கழிந்ததுண்டோ? இந்த மஹாபாபிஷ்டனை உயிரோடு வைத்துக்கொண்டு போர்செய்வதினால் என்னபயன்? நாம் இனித் தாமசஞ் செய்யாமல், ஸ்ரீசர்வேசுரனுடைய திருக்குமாரராகிய பிரஹம்மானினுடைய அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துப்பிராணனை வாங்குவோமென்று தமக்குள்ளே தீர்மானித்து, ஆதியிலே மூலதாமரையில் ஜனித்துச் சகல அண்டங்களையும், கிருத்தித்த தேவகிஷ்டிராகிய பிரஹம்மாவின் அஸ்திரத்தை எடுத்தார். அடிசங்கோத்திராதி தேவர்களுக்குத் தாம்தமையசெய்த வரத்தைப் பாலனஞ் செய்யுப்படி அவதரித்த ஸ்ரீராமசுத்திரசுவாமியானவர், எடுத்த அந்தப் பிரஹம்மாஸ்திரத்துக்கு, அரிச்சனைமுதலியபூசைகளைச்செய்து, ஸ்ரீகோதண்டத்தின் தானில்தொடுத்து, மந்தரமலைக்குச் சமானமா

கியவலதுதோளால்வாங்கித்திரிபுரத்தைக்குறியும்படி பூர்வத்திலே நெருட்டித்தவந்ததாயத்தை உயிருவிவளரித்தன்கொடியுடைய மராமரங்களைத் தொளைத்ததும், பூசமத்திற் கொல்லியபடி கிவபூசாதரத்த சீவனாகிய வாலியினுடையமார்பை உருவிச்செய்ததும், ஆதிய அந்தப்பிரஹம்மாஸ்திரத்தை ராகுசுரலநாயகனாகிய ராவணனுடையமார்பை இலக்குக்குறித்துப்பிரயோகித்தருளினார். பிரமதேவருடைய மந்திரத்தை ஜெபித்துப் பிரயோகித்த அஸ்திரமானது, வாயுவால் அந்தப்பட்டாத வேகத்தையும், அக்கினியால் அறியப்பட்டாத திக்குணியத்தையும் கொண்டு, நால்சுருகங்களையுடையதாகி, தன்னிடத் துண்டாகின்ற சுவாலையால், சக்கரவாளகிக்கு அப்புறத்திலுள்ள பெரும்புறக்கடலும் நீர்முற்றும் சுவறிப்போய் வெற்றவெளியாகவும், யுகாந்தகாலத்துக்குரியனும், மின்மினியென்று சொல்லும்படியாகத் தன்னிடத்தெழுநின்ற சுடர்களால் உலகத்திலுள்ள அந்தகாரமுழுமையும் றிலைபெயர்ந்தோடவும் சென்று, சுதரிசனாழ்வானுடைய பூர்ணமிசத்தையும்பெற்று, சுவர்க்கமத்திய பாதாளங்களும், அஷ்டதிக்குளும் தமிழாற, மஹாவீர! பிரதாப லங்கேஸ்வரனாகிய அஷ்டாதபாலினுடைய மார்பில்வைத்து, தான் இந்திரியஆசைகளையொழித்து மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திப்பெரும் பிரயாசப்பட்டுச்செய்த பெருந்தவத்தையும், சாக்ஷாதபிரமதேவனும் சாம்பசிவமூர்த்தியும், மனப்பூர்வமாய்க்கருணைசுரத்தஆதிநாளில் அருளிச்செய்தமுன்றுகொடியுள்ளநாளையும், தேவதானவமனுஷர் முதலியோரால் ஜெபிக்கப்படமாட்டாயென்று கொடுத்தவரத்தையும், அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களையும், லோகேஸ்வர்களையும், யுத்தத்தில் ஜெயம்பெற்று வந்த பராக்கிரமத்தையும், சுவள்கரித்து உண்டிவிட்டு மார்பைஉருவி உயிரையும் உண்டு புறத்தேபோய்விட்டது. அப்போது சமஸ்ததேவர்களும், வேதியர்களும், முனிவர்களும், குதூகலத்தோடு ஆசிரீவாதஞ்சொல்லி வாரிவாரி இறைக்கின்ற புஷ்பவருஷம், தன்மேற்படுமபடியாக அந்தப்பிரஹம்மாஸ்திரமானது, திருப்பாத்கடலிற்சென்று பரிசுத்தநீராட்டஞ்செய்து திரும்பி, இராவணனுடைய மார்பில்நிற்கும் ஒருகாதின்ற உதிரக்கடலின் அலைகளில்மேற்சென்று, நீலரத்தினபர்வதம்போல விளங்குகின்ற தசரதம்ஜருடைய அம்பருத்தாணியில்வந்துசேர்ந்தது. அதுத்த பெருமலை போன்ற தோற்றமுள்ள

ராவணேஸ்வரன் பிராணநீங்கும் சமயத்தில்
மாரிகாலத்துள் குலகொண்டமேகம் குமுறு
வதுபோல இருபதுதோள்களையும் கொட்டி
பத்தவாய்களாலும் வீரகர்த்துவனைசெய்து,
தும்பைமாலிகைநீர்த் பருவதாசாரமாகியமார்
யில் நின்று, சூபாணக்கூட்டங்களும், அவ
தீரி எழுத்திய ரத்தினராசிகளும் சிதைந்து
சிந்தவும், இருபதுநேத்திரங்களி லிருந்தும்
புகையும், ரத்தமும், பெருகவும், மகோன்னை
தமான் ரத்திலிருந்து பத்துத்தலைகளும்
கிழாகக் குப்புற்று வீழ்ந்தான். அகா மோ
ஹனிர்த்தமாகக் கலித்த சாஸ்திரத்திலிவழி
யேசென்று, பரமவைதீக தெரியைத் தவறிந
டத்தராவணாகாணவன், ஸ்ரீராமபாணத்தால்
குராகபாவமுள்ள சிங்கத்தினது கோபம்
போன்ற கோபம் அடங்கவும், மனோதைரி
யம் ஒய்வவும், மாயாதந்திரங்கள் அழியவும்
தேவாகார்களாகிய சத்தருக்களது வலிகெ
யிம்படி போர்செய்த இருபது தோள்களி
னுடைய தொழில்கள் நீங்கவும், பரதாரங்க
ளிடத்து வைத்த மோகம் கெடவும், பராக்
கிரமம் தேய்ந்துபோகவும், உயிர்நீங்கினு
ளாயினும், அந்தச் சத்தவிரனுடைய பத்
து முகங்களுட், மௌன சீலர்களாகிய ரி
ஷிக் கூட்டங்களையும், தேவர்களையும், மற்ற
வர்களையும், தங்கள்நிலுகெட்டித் தலைகுனிந்
தோட முயியடித்தகாலங்களில் விளங்கியதை
ப்பார்க்கிலும், மூன்றுபங்கு அதிகமாகக் க
னிப்பும் வீரமும் நீரம்பி விளங்கிக்கொண்டி
ருந்தன. யிப்பி சுவாமியானவர், அப்பா மா
தயீ! சூகாயமார்க்கத்தில் செலுத்துகின்ற
ரத்ததைப் பூமியில் இறக்குவாயாக என்று
கட்டினாயிட்டமாத்நிரத்தில், மாதலியும், ஸ்ரீ
ராம சுவாமியினுடைய உத்தரவின்படி பூமி
மேல் தடத்திவந்தான். உடனே, எவர்களாவ
துண்டால் விரும்பத்தக்க சர்வலட்சணங்க
ளும் அமைத்து அறங்களைவளர்க்கின்ற தாம
சமலர்போன்ற விசாலநேத்திரங்களைபுடை
ய ஸ்ரீரகுலவீரரானவர், திருத்தேனாவிட்டி
இரங்கியருளி, மாதலியைக்கடாக்கித்து, நீ ர
தத்தைச் சுவர்க்கலோகத்துக்கு இனி ஒட்டிக்
கொண்டு போகக்கடவாயென்று உத்தரவுசெ
ட்டவிட்டி, ஸ்ரீவக்ஷ-மணப்பெருமானும், சு
கந்தீவ மஹாராஜரும், மற்றவானா சிவோஷ்
டர்களும், விசிஷ்ணுடனும் தன்னைக்குந்
ந்தவாச்சென்று, சூகாயத்தைமுட்டவீழ்த்து
கிடக்கின்ற தசமுகனுடைய உருவத்தை உந்து
ப்பார்த்தருளினார். மஹாதபங்களைச்செய்து
ஒருவன் பெற்றவெவ்வாது. தயிலைப்பெற

றுக்கொண்டவன் செய்யும் சத்தருமங்களுக்
குத் துணையாயிருப்பதுமன்றி, அவன்செய்
யும் துஷ்டருமங்களுக்கும் துணையாயிருந்து,
அவனுடைய பூர்வசத்தருமம் அற்றமாத்நிரத்
தில் உடனே அவனைவிட்டு நீங்கிவிடுகின்றநிலை
யில்லாமையைப் பார்க்கிலும் வேறொருநிலை
யில்லாமையும் உண்டோ? மேலும் அந்தச்
செல்வமானது, நீர்மெல்கிழித்தசித்திரத்தைப்
போலும் நிலைமையுடையதல்லவா? பெருந்
தவங்களைச்செய்து அகண்டைஸ்வரியத்தை
அடைந்து, ஒருவனாயும் வணங்கியாத ராவ
ணனுடைய பத்துத்தலைகளின் மேலும், சா
கூரது பரமசிவனுனவர் பிரமதகணங்களோ
டு எழுந்தருளிய கையிலாசத்தை ஒருபத்து
போலப் பேர்த்தெடுத்த இருபதுதோள்களி
ன்மேலும் தோள்களின் மேற்புறத்திலும், சா
காமிருகங்களாகிய அநேக, வானரங்கள், தா
வித்தாவி ஏறி மலைகளின்மேல் ஏறிநின்று ஆடு
வதுபோலக் குதித்துக்குதித்து ஆடினதுகள்.
சர்ப்பங்கள்றுமழந்து சென்றது போலவும்,
மேகராசியில் பிறைச்சந்திரர்கள், ஹழைந்து
சென்றதுபோலவும், ராவணனுடையமுதுகி
ல், திக்குயானைகளினுடைய தந்தங்கள் மார்
பில்தைத்து உருவிய தழும்புகளைக்கண்டு, இ
ந்தக்கொடியவன் பிராட்டியார்பக்கலில் அப
சாரப்பட்டதனால் தமக்குண்டாகியகோபமா
றிப்போய், தாமரைக்கண்ணாளுகிய ஸ்ரீரகுந
ந்தனர், புன்னகைகொண்டு, விசிஷ்ணுந்வா
ன் முதலானவர்களைப் பார்த்து, பார்த்தீர்க
ளா? தன்னுடைய பராக்கிரமத்தால் திரிலோ
கங்களையும் யதார்த்தமாகவே இந்தத்தசக்கீர்
வன் அடைந்தவனுனாலும், இன்று என்னு
டைய பாணத்தால் இறந்தானென்று நான்
என்தோள்களை நோக்கிக்களிக்கின்ற களிப்பா
னது, இவன்முன்னே எந்த யுத்தத்திலேயோ
ஏதிர்த்துப்பின்வாங்கி முதுகில்தைத்த சில அ
ம்புகளின் வடுக்கள் காணப்படுதலால், அழிந்
துபோனதுமல்லாமல், முன்னொரு சுத்தவீர
னுக்குத் தோற்றுப்போன ஒருவனை இந்த
ஸ்ரீராமன் கொலைசெய்தானென் றுலகத்தார்
நிந்திக்கும்படியான அபக்கியாதியையும் தே
டிக்கொண்டேன். இந்தராவணன், கார்த்தவீ
ரியாரீச்சுனனால், முன்னொருகாலத்தில் கட்டு
ப்பட்டானென்று உலகத்தார், சொல்லிக்கொ
ளினும் பிரபலமான ஒருவார்த்தையும் உண்
டு. அந்தவார்த்தையை நினைத்துநினைத்து எ
ன்மனமோ மிகவும்நாணுக்கின்றது. இதிருக்க
ட்டும், உயுத்தத்தில் இவன்முதுகுக்காட்டி ஒழி
ம்படிசெய்த சுத்தவீரனுடைய இரண்டுகை

களும் இருக்கச்செய்தே, நான் வில்லைப்பிடித்து அம்பைஎய்து இவனைக்கொன்றேனென்பதும் ஒருவீரமோ? முன்சொன்னபடி நானுக்கிற் எனக்கு இது முதுகில்பட்ட புண்ணல்லவோ? இறந்துபோனாலும் உலகத்தில் நிலத்திருக்கும்படியான பெருங் கீர்த்தியோ இனிஎன்னைச்சேரமாட்டாது. போரில் எதிர்த்துநின்று சிறந்த புண்படச்சண்டைசெய்யத்தக்க சுத்தவீரனுனவன், சத்தருக்க ளெல்லாம் கைகொட்டி, நகைசெய்யும்படியாகப் பிராணன்மேல் அன்பைவைத்துப்பிறகிட்டோடினென்பதுபோன்ற அபகீர்த்தியைத் தேடிக்கொண்டேன். முன்னேசிலவீரர்களிடத்தில்தான் பெற்றஜெயமும், வியர்த்தமாய்ப்போயிற்றே என்றுவீரரசும் தோன்றும்படி சொல்லினர். எல்லாம்வல்லோராகிய ஸ்ரீகாகுஸ்தர். வீரர்களுக்கு அபித்தவீரசுவார்த்தைகளை அருளிச்செய்தமாத்திரத்தில் ஸ்ரீவிபீஷ்ணுநீவாருணவர், சுவாமிக்ருத் தண்டன் சமர்ப்பித்தெழுந்துநின்று இரண்பிகண்டிகளும் நீர் பெருகும்படி பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு மனம் பொருமல் சுத்தவீரர்களுக்குள் சுத்தவீரசிகாமணியே? நீர் நீதியாகப் பேசவில்லையே, தைத்திய ராஜசகுலவையியே? பூர்வத்திலே ஆயிரத்தோள்களையுடைய கார்த்தவிரியனும் வாலியும், இந்தத்தசமுகனை வெகுஅருமையாகவென்றார்களென்பது, தேவர்களுடைய சாபத்தினால்லாமல் வேறல்ல. இந்தத்தூரத்து மாவானவன் அஜசங்கோந்திராதிசமஸ்தசீவர்களும், தாயைவணங்குவதிலும் அதிகமாகவணங்கத்தக்க சர்வலோகநாயகியாகிய பிராட்டியார் பக்கலில்பட்ட அபசாரமும், உம்முடைய தாசபூதிகள் பக்கலில் செய்த அபசாரம் காரணமாகத் தேவரீருக்குண்டாகிய சீற்றமும், இத்தசக்கிரீவனை வென்றதுகள் அல்லாமல் மற்ற எத்தேவர்களாலும் வெல்லவும் முடியுமோ? முன்னே, அவைதிகமாரிக்காது சாரியாகி இவன்பூமி விஸ்வீரணம் எந்தமட்டும் உண்டோ அந்தமட்டும் தனதுதேவைச் செலுத்திக்கொண்டு, தன்னை எதிர்க்கத்தக்கசத்துருக்களொருவனாய்ப் காணாதவராய், திக்கின் முடிவில் மகம்மேருப்போல நின்ற யானைகளோடு முட்டினான். அந்தத் திக்கெஜங்கள்னுடைய தந்தங்கள் இவனுடைய வச்சிரமலை போன்ற மாற்பில் தைத்து நிற்கும்படி தியிறிமுறித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான். அந்தத் தந்தங்கள் தன்மாற்புக்கு அலங்காரமாகவும் வீரபிரதாபத்துக்குரியாகவும் நெடுநாள் அப்படியே வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஒருகாலத்தில் யமதர்மராஜனோடு எதிர்த்தபோது அவனெய்தவச்சிரபாணங்கள் இறந்த தந்தங்களின்மேல் பட்டதினாலும், இதோ நிற்கின்ற தேவரீருடைய தாசராகிய ஆஞ்சநேயர் உயுத்தகாந்தில் குத்தியருத்தினாலும் திக்கு யானைகளினுடைய தந்தங்கள் முதுகு பரியந்தம் பாய்ந்தன.

உடனேபாய்த்தந்தங்கள் இவருடையகுத்தின் அதிர்ச்சியினால் பலபலவென்று உதிர்த்து விட்டதுகள் முதுகிலே தோன்றுகிற வடுக்கள் அவையேயன்றி வேறே ஒருபாணம்பட்ட வடுக்களல்ல. திருப்பாற்கடலில் பிறந்த ஆலகால விஷ்ணுமாதம் ஸ்ரீகுத்திரபகவானை நாசப்படுத்தினபோதிலும், வாசகிமுதலிய குரூர சர்ப்பங்கள், ஸ்ரீ கருடபகவானை நெருங்கின போதிலும், இந்தப் பிரமாண்டத்திலேயே அல்ல, மற்ற எந்த அண்டங்களிலாவது இவனுக்குச் சத்துருக்க ளுண்டாயிருந்து அவர்களுடைய பாணங்கள் அஞ்சாமல்வந்து இவனை என்ன செய்ய மாட்டும். சர்வ சம் ஹார ஸூர்த்தியே இந்த முதுகுக்காயங்களுக்கு வேறு காரணமும் உண்டோ இல்லை. இது இருக்கட்டும், சமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட பூகோள முழுமையும், தன்னுடைய கோரப்பல்லில் அடங்கும்படி ஆதிபுருஷ வராகமாகிய பராபரவஸ்துமுதலிட்ட தேவதேவர்களாயவரும், இந்த ராவணனா லுண்டாகும் இயிக்கண்களை என்றைக்கு நாம் நீங்கப்போகிறோமென்று துண்பப்பட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது தேவரீருடைய பாணப்பிரயோகத்தால் இந்தச்சாதுசுஜனகண்டகன் இறந்தானென்பதைத் தங்கள் கண்களாரக்காணும்படி இதோ ஆகாயமார்க்கத்தில் வந்து மொய்த்துநிற்கின்றார்கள் என்று சொன்னார். விபீஷ்ணுநீவான் சொல்லியதையெல்லாம் திருச்செவியார்த்திக் கேட்டருளிய ஸ்ரீராகவயிரான், இந்த வடுக்கள் யானைத்தந்தங்களின் வடுக்களாவென்று, நாம் கொண்ட அவதாரத்துக்கென்க முன் அடைந்திருந்த சந்தேகமும் நாணமும் நீக்கினவராய், தம்முடைய திருத்தோள்களை நோக்கிக் களித்து, ஸ்ரீவிபீஷ்ணனே! உயிர்மாய்ந்தவர்கள்மேல் அவர்கள் முன்செய்த குற்றத்தைப் பாராட்டிச் சவஞ்சாதிக்கிற துதருமமல்ல. அதுபுத்தி மான்களுடைய செய்கையுமல்ல. கொன்ற போன்ற குற்றஞ்செய்தவனா யிருப்பினும், உயிர்மாண்டவனாதலால் இவன்செய்த தீசமனை மன்னித்தவனாகி, நீஉங்களுடைய குலாசாரத்துக்குத் தக்கபடி கருமகாண்டத்திற்

கொல்லியவிதிகளை அதுசரித்துப் பிதோதபூசை உத்திரகிரியை முதலிய சூகளைச் செய்யக்கடவாயென்று திருவுளம் இரங்கித் தமதுகருணையால் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். அதுசமயத்தில் தம்மைத்தரித்து வணங்கும்படியாக சந்தவுலகங்களிலுமுள்ள சமஸ்தசாதுசங்குணங்களுட்பிரமமும் சிவனும் இத்திரனும், மற்ற தேவர்களும், வேதங்களால் தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு வந்து நிறைந்து முறைமுறையாக வீழ்ந்து செவித்துக்கொண்டிருந்தனர். — அவர்களோய் வார்த்தையாயும் படியாகச் சுவாடியானவர் தாம் அப்புறத்தே எழுந்தருளினர். அப்புறம், ஸ்ரிசர்வலோக சரணியராகிய ஸ்ரீராமநாதரானவர் அருளிச் செய்த அருளுப்பாட்டின்படி ஸ்ரீவிபீஷ்ணுவுடனாவர், தம்முடைய கியானவயிராக் கயத்தால் தயித்துவைத்திருந்த அல்பம், துன்பமும், நீங்கும்படியாகவும், வானரசைநிய முடிமையும், உலகத்திலுள்ள மனஷிபசுபகூழ் முதலிய எல்லாவயிர் வர்க்கங்களும், அங்குவந்திருந்த எல்லாதேவர்களும், முனிவர்களும், தங்கர்தங்களுக்குநேரிட்ட துன்பம்போலத் தம்மைக்கண்டு மனமிரங்கும்படியாகவும், தம்முடையபெருவாயைத்திறந்து கதறி அழுது, வீழ்த்துகிடக்கேற ஒருமஹாபர்வதத்தின்மேல் ஒருமலசாபிந்த விழுந்தாப்போலப் பிரதாபலங்கேசரன்மேல் வீழ்த்து புலம்பத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீவிபீஷ்ணுழ்வார்

இரங்கல்.

கவி.

உண்ணாதே புயிருண்ணு தொருநஞ்சு சனை யெனுப் பெருநஞ் சுண்ணைக், கண்ணாலே நோக்கவே போகையதே புயிர்நீயுங் களப்ப டடடயே, எண்ணுதே எண்ணியசொ லின் நினைந்தா எண்ணுதியோ வெண்ண லாற் றல், உண்ணுவோ வண்ணுவோ வசரகடம் பிரதமமே யமரர் கூற்றே..... (க)

உராகை யொருவன்மே, லுயிராகைக் குல மகன்மே லுடைய காதல், திராகை பழியெ ன்றே எண்ணுனிந்த முனிவாநித் தேறினா யோ, போராசைப் பட்டெழுந்த குலமுற் றும் பொரு வந்தான் பொருக் கின்று, பே ராகை. பேர்த்தே. பேர்த்தாகைக் களியிரிய ப் புருவம் பேர்த்தோப்..... (உ)

அக் தெரியில் விழுந்தே வந்திவர்க ளு லுருக்கோ ரன்னை யென்று, குருநயதே

மீத்தோளாய் கூறினே னதுமனத்துட் கொ ள்ளா தேயே, உய்றனது குலமடங்க வருத் தமரிற் படக்கண்டு முறவா காதே, பொய்தி னையோ விராகவன்மல் புயவலியின் தறிந் தான் போகின் ருயோ..... (ர)

மன்றன்மா மலரானும் வடிமுருவாட் ப டையானும் வரங்க ளீந்த, ஒன்றலா தனவு டைய முடியோயும் பொடியாகி யுதிர்ந்து போன, அன்றுதா னுணர்ந்திவையே யானா லு மவனாட்டையனுதிநின்ற, இன்றுதா னுணர் த்தையோ விராமனார் யாவர்க்கு மிநைவ ராதல்..... (ச)

வீரநா மீற்றயோ விரிஞ்சனார் யாவர்க்கு மேலா முன்றல், பேரநா மீற்றயோ பிறை குழி பிஞ்சுகன்றன் புரம்பெற் ருயோ, ஆர னு வன்னுயிரை யஞ்சாதே கொண்டகன்ற ரதெலா நிற்க, மாரனார் வலியாட்டந் தவிர்த் தாரோ குளிர்த்தானே மதிய மென்பான். (ரு)

கொல்லாத கைத்துணைக் கொன்றனெ ன் ததுகுறித்துக் கொடுமை சூழ்ந்து, பல் லாலே யிதழ்மறைக்குங் கொழிம்பாலி தெயி ம்பாரப் பகைதீர்த் தாளோ, நல்லாருந் தியா ரு நரகத்தார் துறக்கத்தார் நம்பி நம்மோ, டெல்லாரும் பகைஞரோ யார்முகத்தே விழி க்கின்ற பெனியை யானாய்..... (கூ)

போர்மகனைக் கலமகனைப் புகழ்மகனைத் தழுவிவார் பொருமை கூரச், சீர்மகனைத் திருமகனைத் தேவர்க்குந் தம்மோயைத் தெய் வக் கற்பின், போர்மகனைத் தழுவுவா னுயிர் கொடுத்தும் பழிசொண்ட பித்தா பின்னைப், பார்மகனைத் தழுவினையோ திசையானைப் ப ணையிதத்த பரிதி மார்பால்..... (எ)

வசனம்.

ஆலோசனையில்மிசுந்த அண்ணுவே அண் னுவே? அசரர்குலத்துக்குப் பிரளயத்தை ஓத்தவனே? தேவர்கள் குலத்துக்கு யமனை ஓத்தவனே? விஷ்ணுமென்பது, தன்னை உண் னாழற்போனல் உயிரை உண்ணமாட்டாதன் றே? சாண்கிராட்டியெல்லும் பெரிய விஷ்ணானது, தன்னைக்கண்ணுலே பார்ப்பதி லுலேயே உண்ணுடைய உயிரைப் போக்கிவி டடதே, மஹாபராக்கிரமசாலியாகிய நீயும் உபுத்தகனத்தில் வீழ்ந்தாயே, யோசனையில் சிறந்தவனென்று என்னை நான் சொல்லிக் கேள்வனவில்லை முன்னே யான் யோசித்துச்

சொன்ன சில புத்திகளை இன்றைய தினமா வது யதார்த்தமென்று எண்ணுகின்றாயோ? ஸ்ரீபரமபதநாதனாகிய ஸ்ரீராகவபிரான்மேல், பிராணனே அவனென்று ஆசை வைத்துள்ள, கற்புடையமங்கையர்க் கரசியாகிய மைதுலியில்மேல், நீ துராகிருதமாக வைத்த ஆசையை நீக்கிவிடு இல்லாவிட்டால் நமக்குப் பழிவந்து நேரிடும் என்றுசொன்ன என்னைக் கொடுத்திக் கொண்டாயே அந்தக்கோபம் இப்போது ஆதி நான் சொன்னதெல்லாம் உண்மைதானென்று தேறினாயோ? புருவங்களை நெறித்துப்பார்த்துத் திக்கஜங்கள் நிலை பெயர்ந்தோடச்செய்த சகலலோக பயங்கர சீலனே? யுத்தத்தில் அபேட்சைகொண்டு எழுந்த நம்முடைய குலமுழுமையும் நாசமாகிய பின்னேதானே உன்னுடைய பேராசை நீங்கியது. ஐயனே? இருபதுகுலாசலங்களை ஒத்ததோள்களை யுடையானே? அக்காலத்தில் அக்கினியில் வீழ்ந்து தேகவியோக மடைந்த வேதவதியென்னும் பதிவிரதாரத் தினமானவர், இப்போது இந்தச் சானகி பிராட்டியினுருவமாக அவதரித் திருக்கின்றார். இவளே சமஸ்த சராசரங்களையும் பெற்றெடுத்த சர்வஜகந்மாதாளன்று உனக்குச்சொன்னேன், அதை உண்மையிற் கொள்ளாமற்போனாயே அதுகாரணத்தால் உன்குலமுழுமையும் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை எதிர்த்து நின்று நாசமடைந்தது. பின்னேயாவதுஎன் சொல்லை நிக்மென்றுநம்பிச் சரணுகத்செய்யாமலே வியர்த்தத்தில் பிராணனைவிட்டாயே, இன்றைத்தினமாவது ஸ்ரீராம நாதனுடைய புஜபல பராக்கிரமத்தை அறிந்துசெல்கின்றாயோ? மூலதாமரைமலரில் வந்தசதுர்முகனும், கூரியமழுவாயுத்தத்தைக் கையில் தாங்கியபஞ்சமுகனும், கொடுத்தருளிய வரங்களில் ஒன்றுந்தவிராமல் எல்லாமும், ஸ்ரீராம பாணத்துக்குமுன்னே உன்பத்துமுடிகளோடுமொடியாய்ப் பயன்படாமற்போனதுகளல்லவா? அக்காலத்திலே உன்னிடத்தில் யான்வைத்த அன்பின் மிகுதியால் ஸ்ரீராமபிரானைப்பற்றிச் சொன்னதை ஒன்றும் உண்மையென்று அறிந்துகொள்ளாமற்போனாயே, ஸ்ரீராமபத்திரானுவர் லோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரர் என்பதை, அந்தஅவர்ப்த சமஸ்தகாமனாய்ச்சகலசகக்காரணபுத்தனாய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீசர்வேசுரனுடைய பரந்தாமத்தை யடைந்து நின்ற இன்றைக்குத்தான் தெளிந்தாயோ? நீ இருந்து வந்ததும், சக பிரிமாதி தேவர்களுடைய பதிவிகளுக்கும்

மேலாகியதும், இந்தஅண்டங்கள்யாவும், மூன்றுபங்கு அதிகப்பெரிதுமாகிய பரமபதத்தை யடைந்தாயோ? நீ உன் குலதேயவமாக ஆகமணிப்பிப்படி ஆராதித்துவந்த சந்திரசேகராகிய பரமசிவனுடைய உலகத்தை யடைந்தாயோ? என் அண்ணாவே சிறிதும் பயப்படாமல் உனக்குச் சமீபத்தில் வந்து உன்னுயிரைக் கொண்டு போனவர் யாரோ? இதைல்லாம் நிற்கட்டும். சர்வ லோகேஸ்வரியாகிய சீதாபிராட்டியார் பக்கலில் துன்மதியால் நீ விரகங்கொண்டதையறிந்து உன்னோடு போராடிக்கொண்டிருந்தமன்மதனுவர், தாம் செய்துகொண்டிருந்த போராட்டத்தை இனியாவது விட்டாரோ? அக்கினிச் சுவாலையைப்போலக் கிரணங்களை வீசிக்கொண்டிருந்த பூரணசந்திரனுவன், இப்போது குளிரநிலா வெறிக்கின்றானே? யாவராலும் கொல்லப்படாத பராக்கிரம சாலியாகிய மைத்துனை இந்தஸ்ரீராமநாதரானவர் கொலைசெய்தாரென்று உள்ளத்தில் வயிரங்கொண்டு அநேகத் தீய வஞ்சனைகளை ஆலோசித்து, உதட்டை மறைக்கும் படியாக முன்னே நீண்டு தோன்றுகின்ற பற்களையுடைய சூர்ப்பநகையானவள் இப்போதாவது தான் கொண்ட வயிரத்தை நீக்கினாளோ? நீ சானகி பிராட்டியார் பக்கலில் அபசாரப்பட்டகாணத்தால் சுவர்க்க வாசிகளாகிய நல்லவர்களும்த, நரசுவாசிகளாகிய தீயவர்களும்த, நம்மோடு பகைகொண்டிருக்கின்றார்களே! புருஷன் கொன்றே! நீ சுவர்க்கத்தையாவது நாகத்தையாவது அடைந்தாயானால் அங்கே யாரோடு உறவாயிருந்து யார்முகத்தே விழிக்கப்போகிறாய். ஐயோ? தனித்தவனாகி விட்டாயே, விசய லட்சமியையும், சாஸ்திரங்களுக்கதிரேவதையாய் நின்ற சாஸ்வதியையும், கீர்த்தியென்கிற பெண்ணையும் தழுவி நின்று, அந்த மூன்று ஸ்திரீகளும் பொருமையால் ஊடிக்கொண்டு உன்னை விட்டு நீங்கும்படியாக, எல்லா வைபவங்களுக்கும் இறைவியும், சகல சம்பத்துகளுக்கும் தலைவியும், அந் சங்கராதி தேவர்களுக்குத் தாயும், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கற்புள்ள பெரிய பிராட்டியாரும் ஆகிய ஸ்ரீ சீதாபிராட்டியை, உன்னுடைய துர்ப்புத்தியால் தழுவுதற்காகப் பிராணனையே கொடுத்துப் பழியைப்பெற்றுக் கொண்ட முழுப்பித்தனே? உன்னெண்ணமெல்லாம் பழுதாகி, இப்போது திக்குயானைகளுடைய தச்சங்களை முறித்துவிட்ட பிரகாசமாகிய மார்பினாலே பூமிதேவியைத்தழு

வினாயோ! என்று சொல்லிச் சொல்லி யழுதார். இப்படி யழுகின்ற ஸ்ரீ விபீஷணனுடைய இரண்டுகணையையும் எய்துதல் கடிப்பதைக்கு அரசனாகிய சாம்பவரானவர், மலைபோலியுற்ற பெருந்தோர்களை யுடையானே, விபியினது நிலைமையைச் சிந்தித்து அநியாமம் ஒய்ந்து துக்கமில்லாத புத்தியும் உணர்வு உண்டோ! கருமம் துக்கமும் மாறாமல் வந்துகொண்டிருப்பது நல்லினைநிலைகளினாலு பயனென்று தெரியாமல் வீணே வருத்தப்படுகிறது நல்லறிவோ! என்று இன்னுயர்ப்பல மிதமாகத் தெற்றிக்கொண்டிருந்தார். இங்கே இப்படியிருக்க, மயனுடைய குமாரத்தியாயியமண்டோதரியானவள், தன் பரித்தாவினாடைய மாணச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்டி, அறத்தலங்கும் ராஜாச ஸ்திரீகள் தங்கள் தங்கள் கூற்றங்களை விரித்துக் கொண்டு கத்திக்கொண்டு தன் பிள்ளைவர, நினைப்பென்பதும் மறப்பென்பது மில்லாதவளாய், இறந்து கிடக்கின்ற ராவணனுக்குச் சமீபத்திலு வந்து அவன்மேல் வீழ்ந்தாள். எல்லா உயிர்களிடத்தும் வைத்த கருணையையும், தருமத்தையும் துணையாகக்கொண்டு எல்லா வயிர்க்களையும் காக்கின்ற நல்ல வயிச்சத்திலே பிறந்த சந்திரன் குருவன், பூர்வகர்மத்தால் நேரிட்ட அபக்கியாதி எங்கும் வியாபிப்பதுபோல, ராஜாசஸ்திரீகள் வாய்ப்பற்றித்து அழுத கூக்குரலானது அண்ட முழுமையும் வியாபித்தது. இவ்வகா நகரத்தில் உள்ள யக்ஷகிண்களிடத்தானவையித்தியாதாநாகஸ்திரீகளிலும் ராஜாச ஸ்திரீகளிலும், சிலர், காவில் அணிந்த சிலம்புகளும், துபாங்களும் அழுவதுபோலச் சபித்குழம்படி கோபுரங்களின் மேலேறி நின்றுபார்த்து அழுதார்கள். சிலர், இந்திரனுடைய பகை இன்றோடே ஒழிந்துபோய் விட்டதல்லவா என்று சொல்லிக் கொண்டு, போக இடம்பெருமல் ஆகாயத்தின் மார்க்கமாய்ச் சென்றார்கள். சிலர், குண்டல ரூபவிய சூபரணங்களும், இடையும், மின்னலைப் போல விளங்கவும், மால்போன்ற கண்களில் திவ்யம் மழைபோல நீர்சிந்தவும், அழுதாரலானது இடிபோகைபோல தொனிக்கவும், மேகாசைலைப் போல வந்து வீழ்ந்து அழுதார்கள். சிலர், தலையின் மேல் கூப்பிய கைகளையும், முகங்களின்மேல் ஒழுதி ஒழிக்கின்ற நீராச் சொரிக்கின்ற கண்ணையும், உடையவர்களாய் அடர்ந்தவந்த, சமுத்திர அலைகளின் மேல் தவிர்ந்துகின்ற அகணப் பறவைகள் போல ராவணனுடைய தீண்டதோள்களின்

மேல் விழுந்து அழுதார்கள். சிலர், தசமுகனுடைய தலைகளையும், சிலர், கால்களையும், லர், எழுத்துக்களை ஒத்த தோள்களையும், சிலர், பரிவதம்போன்ற மார்பையும், சிலர், சிலர், மற்ற அவயவங்களையும் தழுவிக்கூட்டி கூட்டமாய் உட்காந்து கொண்டு வீழ்ந்து அழுதார்கள். அவனோடு உட்காங்கொண்டு இருப்பது தங்களுக்கு வருத்த மென்றும் அவனோடு கூடிவாழ்ந்தலே தங்கள் உயிரவாழ்க்கைச் சுகமென்றும் நினைத்து இவ்வளவும்காலங் கழித்துவந்த சிலஸ்திரீகள், இராவணன்மேல் விழுந்தமீதுடம்பெருமல் ஒருவர்மேல் ஒருவர் விழுந்து அவன் தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டழுதார்கள். சிலசில ஸ்திரீகள் முறைபிறழ் மொய்த்துத்தழுவிக்கொண்டு, கண்டோர் யாவருக்கும் உள்ளம் நெகிழும்படியாக அழுதழுது, திரிலோகபயங்கரமே! புருஷசிம்ஹமே! அதர்மமாக உன்மனத்திலே வைத்திருந்த சீதைவர இன்னமும் மறந்தியோ! நிமறந்துவிட்டது யார்த்தமாயிருந்தால், பூர்வத்திலே எங்கள்மேலாசையாயிருந்து பேசியதுபோல உன்வாய்களாகிய மலர்களைத்திறந்து என் பேசவில்லை? பேசாமற்போனபோதிலும் கண்களைத்திறந்து எங்களை என்பார்க்கவில்லை? மற்றொருதிருபையும் என்செய்யவில்லை? இவற்றுள் ஒன்றுஞ் செய்யாம லிருப்பதால் நீயும் இறந்துவிட்டாயோ? என்று சொல்லி அழுதார்கள். சூரியனைப்போல உலகுக்கெல்லாம் தானொருவனே சமர்த்தனென்னும்படி ஐகழ்பெற்ற மயனுடைய புத்திரியாகிய மண்டோதரியானவள், இருபுறமும் அலைகளை வீசுகின்ற கருங்கடலில் மின்னல் விழுந்தாப்போலப் பிரதாபலங்கேசரனுடைய உடலின்மேல்விழுந்து, அங்கு சுந்துப்பக்கங்களிலுள்ள மரங்களும், மலைகளும் தன்னுடைய புலம்பலைக்கேட்டு உருகும்படி வாயைத்திறந்து புலம்பத்தொடங்கினாள்.

மண்டோதரியுலம்பல்.

கவி.

அன்னையோ வன்னையோ வாகொடியேற கடுத்ததுவு மரக்கர்வேந்தன், பின்னையோ விறப்பதமுன் பிடித்திருந்த கருத்தினுவும பெற்றிலேனோ, முன்னையோ விழுந்தவுடன் முடித்தியோ படித்தியை முகங்காட்டாயோ, என்னையோ என்னையோ விராவணனார் முடித்தபரி கிதுவோபாவம்.....(க)

வெள்ளெருக்கு மலர்முடியால் வெற்
பெரித்த திரடோளின் மேலுங்கீழும், எள்
ளிக்கு மிடனின் பிடியிருக்கு மிடனடி யி
ழைத்தவாரோ, கள்ளிருக்கு மலர்க்கூத்தம்
சாணியைக் கடுஞ்சிறையில் வைத்தகாதல்,
உள்ளிருக்கு மெனக்கருதி புடல்பிளந்து தட
வியதோ வொருவன்வாளி.....(௨)

ஆரம்போர் பொருமார்பை யகன்மு
ழைக னெனத்திறந்திங் வுலகிற்கப்பால், தூர
ம்போ யினவொருவன் சிலைதூர்த்தசாங்கோ
போரிற்றோற்றும், வீரம்போ யுங்குறைந்
து வரங்குறைந்து வீழ்ந்தானே வேறேசெட்
டேன், ஓரம்போ வுயிர்பருகிற் திராவண்ணை
மானுடனா ருற்றமீதோ.....(௩)

காந்தையருக் கணியான சாணியார்
பேரழகு மலர்தங்கற்பும், ஏந்துபுயத் திராவ
ணனார் காதலுறஞ் சூர்ப்பறகை யிழந்தழைக்
கும், வேந்தர்பிரான் நயாதனார் பணியாலே
வெங்காணம் விரதம்புண்பி, போந்ததுவுக் க
டைமுறையிற் புரந்தானார் பெருந்தவமாய்ப்
போயிற்றம்மா.....(௪)

தேவர்க்குந் திசைக்கரிக்குஞ் சிவனுர்க்
கு மயனுர்க்குஞ் செங்கண்மாற்கும், ஏவர்க்
கும் வலியானுக் கென்றுண்டா யிறுந்யென
வேமாப்புற்றேன், யாவர்க்கு நீயுழந்த வருந்
தவத்தின் பெருங்கடங்கும் வரமென்றோதும்,
காவற்கும் வலியாரோர் மானுடனா ருளரென்
னக் கருதினேனோ .....(௫)

அரைகடையிட் டமைவுற்ற கோடிமுன்
றுபுலம்பே ரறிஞானும், உரைகடையிட் ட
ளப்பரிய பேராற்றல் போராற்றற் குலப்போ
லில்லைத், திகைகையிட் டிதுப்பரிய வரமெ
ன்னும் பாற்கடலைச் சீதையென்னும், பிணா
கடையிட் டழிப்பதனை யறிந்தேனோ தவப்ப
யனின் பெருமைபார்ப்பேன்.....(௬)

ஆரனருலகியற்கை யறிதக்காருலகேழு
மேழுமஞ்சும், வீரனருடறுறந்து விண்புக்
கார் கண்புக்க வேழவில்லான், நாரநான் மலர்
க்கணியா னொளொந் தோளொலா தையவெய்
யும், மாறனார்தனியிலக்கை மனிசனாழித்தா
ரோ வலத்தினாலே.....(௭)

[வேறு.]

ஆராவமுதாயலைகடலிற்கண்வளரும்.....*
தாசாயணனென்றிருப்பேனிராமனைநான் *

ஓராதேதொண்டகயிருபுத்தமனார்தேவிதனைப்
பாராய்ந்தில் னுடைய மார்பகலம்பட்டபெயர்
[வாய். (அ)]

வசனம்.

எந்தாயே தாயே ? மஹாபாதகியாகிய
எனக்கு, ராஜாசுரூல நாயகனுக்குப்பிள்ளை
இறக்கும்படி நேரிட்டது. இதென்ன ஆச்சரி
யம் ! நான் வேறொன்றை அடையாமற்போ
னாலும் என்ருலநாயகனுக்குமுன்னே இறக்க
வேண்டிமென்று எண்ணியிருந்த எண்ணத்தை
யாவது பெறுகின்றபாக்கியம் எனக்குஇல்லா
மற்போச்சே ! இந்த வீரசிரோஷ்டருடைய உ
டல் முன்னேவிழுந்திருக்கிறது. சொர்னமய
மான முடிகளணிந்த தலைகளோ புழுதியில்
உருண்டி கிடக்கிறதுகள். ஒகோ சற்றே முகத்
தைக்காட்டோ ! தம்முடையபேரைக் கேட்
டமாத்திரத்தில் சகலவிரஜனங்களையும் அழச்
செய்பவ றென்னும் ஏதுவால் இராவணனெ
ன்னும் பெரும்பெயரைப்பெற்ற பராக்கிர
ம சாலியானவர் இறந்துபோனா றென்பது
என்னஆச்சரியம் !! என்னஆச்சரியம் !! இது
எவ்வளவுபரிதாபமான காரியமாயிருக்கிறது ?
ஆ ! ஆ ! தனக்குச்சமானபில்லாதபுரீராமனுடை
யபாணமானது, மார்பொன்றையே பிளந்து
செல்லாமல், வெள்ளெருக்க மலர்மாலையைத்
தரித்த சாணாது. ருத்திரபகவானுடைய கயி
லையை அநாயாசமாகப்போர்த்த தோள்களுக்
கு மேலுங்கீழுமாக எள் தங்குதற்கு மிடமில்
லாமல் கின்னபின்னமாகத் தொனைத்திருப்ப
தை யோசித்துப் பார்த்தால், பிரானாதரத்
தைத் தேடித்தேடித்தான் இப்படிச் செய்த
விதமோ ? தேவியாகிய சாணகிராட்டியை
அசோகவனத்தில் சிறைவைத்த ஆசையானது
தங்கியிருக்கும் இடத்தைத் தடவிப்பார்த்த
விதமோ ? இதென்னவிபரீதமாய்க் காயம்ப
ட்டிருக்கிறதே. ஒப்பற்ற புரீராமனுடைய
பாணங்கள், மலையில் குகைகள்காணப்படுவது
போல மார்பைப்பலதொனைகள்செய்து இங்
வுலகையுங்கடந்து அப்புறத்திலும் சென்றன
கள். சகல விரஜனங்களையும் செயம்பெற்ற
பிரதாபலங்கேசுரர், போரிலே தோல்வியடை
ந்து, தம்முடைய வீரத்தையிழந்து, வலிகெ
ட்டுப், பெற்ற வரங்களெல்லாம் தொலைந்து
வீழ்ந்தாரல்லவா ? இதென்ன ஆச்சரியத்திலே
ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. ஒருபாணந்தானே !
என்புருஷ்டருடைய உயிர்நாவங்கியது. ஏதம
துஷியனுக்கு இப்படிப்பட்டபலமும் உண்
டோ இதென்ன அற்புதம். பார்வதிமுதலிய

ஸ்திரீகனங்களுக்கெல்லாம் கிரகிலே அணிந்து கொள்ளத்தக்க ஆபரணம்போல விளங்குகின்ற சாணகிராட்டியாருடைய கட்டழகும், அவருடைய கற்பும், உயர்ந்த தோள்களையுடைய இராவணனார் அந்தப் பிராட்டியார் பக்கத்தில் வைத்த சூசையும், இத்துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகிய சூர்ப்பநகையானவள் மூக்கையிழந்ததையும், ஸ்ரீராமபிரான், தசரதசக்கரவர்த்தியினுடைய ஆக்கின யால் தவிரவலும் பூண்டு காட்டில் பிரவேசித்ததும், இவையெல்லாவற்றையும் கடைசியாக ஆலோசித்துப் பார்த்தால் இந்திரன்செய்த மஹா பாக்கியமாய் முடிந்திருக்கிறதுகள். எல்லாதேவர்களும் திருடியானைகளும், சிவனும், பிரமனும், உபேந்திரனாகிய விஷ்ணுவும், மற்ற எவர்களும் ஆகிய இவர்களைப் பார்த்திலும் பராக்கிரமசாலியாகிய ராவணனார்க்கும் மாணமு முண்டாகுமோ இல்லையென்றே காவங்கொண்டிருந்தேன். எல்லாநாப்பாக்கிலும், நீர் அதிகபிரயாசப்பட்டுச் செய்த அரியதபமாகிய சமுத்திரத்தைக்காட்டிலும், அந்தத்தவங்களால் பெற்ற வரமென்றும் அரணைக் காட்டிலும், வலிமையுடைய மனுவிய நெருவன் உண்டென்று நான் நினைத்தது முண்டோ இல்லையே. ராக்ஷசகுல ராஜ சிங்கமே, உம்முடைய ஆயுள் நாளோ? மூன்றரை கோடியாகும். புத்திமான்களாலும் அளவிடத் தொன்றாத உமது பராக்கிரமத்துக்கும், போர்ச் சாதுரியத்துக்கும் இவ்வளவுக்கு முடிவில்லை. எல்லையிலல்லாமல் நீர் பெற்றிருந்த வரங்களென்னும் பாற்சமுத்திரத்தை தம்முடைய விதியானது, சீதா பிராட்டியாகிய பிளையைக் குத்தி அழிப்பதனை நான் இதற்கு முன்னே அறிந்திருந்தேனே இல்லையே. அறிந்திருப்பேனேயானால் எவ்விதத்திலும் சாணகிராட்டியை நீர் விட்டு விடுப்படி செய்யாமற் போவேனே செய்தேயிருப்பேன். நீர் பெற்றிருந்த வரங்களின் பெருமையைப் பண்டி என்னிப்புகொண்டிருந்தேன். லோக சபாவத்தை யார் அறிய வல்லவர்கள். சதுர்த்தச புவணங்களும் அஞ்சுதக்க மஹாசுத்தவிராகிய சாவணனார், தேவந்ததத்தந்த விரகவர்க்கமடைந்தார். கணுக்கடைந்த கருப்பயில்லு ஏற்றி மலர்க்கணைகளால் எந்தோமும் இருபது தேவர்களின் மேலும் உபதேசனெய்வந்த மன்மதராசனுடைய கஷிபமென்னும் ராவணன் ஸ்ரீராமனென்னும் மனுவிராவன், தம்முடைய பராக்கிரமத்தால் அந்தத் திட்டமோ? என்

ராணபதமான நாயகமே, எல்லா இறைவர்களுக்கும் திருப்தியுண்டாக்காத அமுதமாகித் திருப்பாத்கடலில் திருக்கணவளர்க்கின்ற ஸ்ரீசர்வேசரெனன்றே ஸ்ரீராமபிரானே நினைத்திருப்பேன். நீரதை எவ்வளவும் ஆலோசியாமல் அந்த அப்பிராகிருதராகிய ஸ்ரீராவ பிரானுடைய தேவியானா வஞ்சமாய் எடுத்தாக்கொண்டு வந்து சிறை வைத்துவிட்டீர். இப்போது உம்முடைய விசாலமாகிய மாற்புழுமுதும் பட்டிருக்கிற புண்களின் துவாரங்களைப்பாரும். என்று கூக்குரலிட்டு அழுதனள்.

இப்படி புலம்பி அழுத பதிவிரதா கிராமணியாகிய மண்டோதரி யானவள் எழுந்து அந்த ராவணனுடைய மார்க்பைத் தழுவிப் பெருமூச்செறிந்து பிரியாமை ஆக்கத்தாலே உயினைவிட்டனள். அப்படிபிராணனைவிட்ட மண்டோதரியினுடைய கற்பினிலுமையெக்கண்டு, தேவதா ஸ்திரீகளும், மற்ற பூலோக நாகலோக ஸ்திரீகளும், ரிஷிபத்தினி மார்களும், ஆகிய எல்லா பதிவிரதா ஸ்திரீகளும் கொண்டாடினார்கள். மண்டோதரியும் இறந்துபோனபின் விபீஷணபூவா னானவர், வேதவிதிப்படி பிதோதசடங்குகளைச் செய்து, சந்தனஅகற்கட்டைகளை அயிக்கு அதன்மேல் தன் அண்ணனை ஏற்றி மற்ற கடன்களையும் செய்துமுடித்து, மயனுடைய புத்திரிகா ரத்தினமாகிய மண்டோதரியையும் தந்தமையனே கட்டைகளின் மேலேற்றித் தியால் தகனமாக்கிக் குடங்களிலிருந்து நீர்க்கொட்டு வதிலும் அதிகமாய் இரண்டு கண்களினின்று நீர்சொரிந்து அழுது, கும்பகருணன் இந்திரஜித்த, கும்பன், நிகும்பன், முதலானவர்களுக்கும், நீர்க்கடல்முதலியவர்களைச்செய்து, எல்லோர்க்கும் இவ்வேயல்லாமல் வேறே சரணாகதி யில்லையென்று உணர்ந்து, ஸ்ரீகோதண்ட தீட்சா குருவினுடைய சீர் பாதங்களை வந்து வணங்கினார். தம்முடைய சரணாவித்தங்களை வந்துவணங்கிய ஸ்ரீ விபீஷணபூவான ஸ்ரீ சக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர் கட்டாடித்து! ஏன் துக்கிக்கிறாய் மரணமென்பது யாவருக்கும் இயற்கையாய் அமைந்திருப்பது தானே. இது என்ன நீ அறியாததோ என்று பலபல தேறுதல்சொல்லி அவருடைய துன்பப்பாசத்தை நீக்கவிட்டார்.

இராவணன் வதைப்படலம்

முற்றிற்று.

மீட்சிப்படலம்.

தான் முன்னேற்ற அருத்தவதின் பயனில் தம்மைச் சரணமடைந்து உயிர்வித்த விபிஷ்ணுவாணைப்பார்த்து, மறுநீதிமுதலிய தருமசாஸ்திரவிறிகளை யறிந்திருக்கிற புத்திமானே? நீவருத்தப்படாதே என்று திருவாய் மலர்ந்தருவி, ஸ்ரீலட்சுமணப்பெருமானைப் பார்த்து, சுக்கிரீபமஹாராஜர், அதுமான், மற்றவானரவீரர்கள் இவர்களோடு நீசென்று வேதத்தில் சொல்லியபடி நீதிமானாகிய விபிஷ்ணுனுக்கு முடிசூட்டக்கடவாபென்று ஆங்கியாபித்து மற்றவர்களுக்கும் விடைகொடுத்தருளினார். அப்போது அங்குநின்ற சமஸ்த தேவர்களும், மற்ற திக்குப்பாலகர்களும், தங்கள் தங்களுக்கேற்ற செய்கைகளைச் செய்யும் உட்களிப்போடுசென்று, சமுத்திரம், ஸ்ரீஹரி யினுடைய பாதோதகமாகிய கங்கை, முதலிய தீர்த்தங்களையும், திவ்விய ரத்தினமயமாகிய சொர்ணகீர்த்தங்களையும், பெருமைபாகிய வச்சிரமலிகளிறுத்த சிங்காசனத்தையும், மந்தும் வேண்டியவைகளையும், விராவாகக்கொண்டுவந்தனர். மூலதாமரையிற் பிறந்த பிரமன் கட்டவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் சொல்ல அச்சொல்லின்வழியே தெய்வத்தச்சுனவன், அங்குவந்துள்ள பிறைச்சந்திரனையும் கங்கையையும் சடாபாரத்தில் தரித்த சிவன் முதலாகிய தேவர்கள் யாவரும், அதிசயித்துப் புகழ்ந்து கொண்டாடும்படி நானொளிகளை வீசுகின்ற மணியமயமாகிய மண்டபமொன்று சிருட்டித்தனன். உடனே விதிசிவாதி சமஸ்ததேவர்களும், ஸ்ரீவிபிஷ்ணுவாணுக்கு வேதவிதிப்படி மங்களாபிஷேகஞ்செய்து சர்வாபரணங்களாலும் அலங்கரித்து அழைத்துவந்து சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கச் செய்தபோது, சுமித்திராதேவியினுக்கிங்கமாகிய ஸ்ரீராமாநுஜர், ஸ்ரீராகவ பிரானுடைய ஆக்கினையின்படி தமது திருக்காங்கனால் திவ்வியமணிமகுடமொன்றெடுத்தா, ஸ்ரீராமபத்திரருடைய திருவடித்தாமனாகளைத் தியானித்து வேதமந்திரங்களைச் சொல்லி ஸ்ரீவிபிஷ்ணுவாணுக்குச் சூட்டினார். ஒரு நிலமையானது சூரியகிரணத் தொகுதியைச் சிகரத்தில்குடி, சிவந்த ரத்தினசனத்தின்மேல் இருந்தாப்போல, தம்முடைய தலையில் மணிமுடிவிளங்க விபிஷ்ணுவான் சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்து விளங்கினார். இலங்காதகரத்துக் கரகாக ஸ்ரீவிபிஷ்ணுவான் இளையபெருமானால் முடிசூட்டப்பட்ட

டவுடனே தர்மதேவதை நடனஞ்செய்தது; முடிபத்திரமுகோடி தேவர்களும் கற்பக மலர்களால் கொய்துகொய்து தாவினார்கள். சித்தர் சாரணர்கள் முதலானவர்கள், தங்களுக்கு வேறே மலர்கள் கிடையாமல் திரிமூர்த்திகளோடும், முனிவர்களோடும், பாமவைதிகமார்க்க பிராமணர்களோடும், ஆசிரவசனமென்னும் மலர்களைத்தாவினார்கள். பட்டா, பிஷ்க்தனாகிய அரக்கரூலாதிபனுவர், இலட்சுமணருடைய பாதாம்புயங்களை வணங்கி, ஸ்ரீராகவபிரானைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்கிற பேரவாவையுடையவராய், மேருமலையுக் கண்டி நானுகின்ற தோள்களையுடைய இராமாநுஜரோ? யான், ஸ்ரீசர்வலோக சரணியராகிய ஸ்ரீராமபிரானைச் சேவித்து வருமளவும் நீர் இந்த லங்காதகரத்திலிருந்து, இங்குள்ளவரைக்காவல் செய்திரும் என்று அவரிடத்திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு, சுக்கிரீபமஹாராஜர் அங்கதன் முதலானவர்கள் சூழ்ந்துவரச்சென்று ஸ்ரீராமச்சந்திரருடைய திருவடிகளைவணங்கினார். உடனே அன்னமாய் அருமறைதந்த சுவாமியும், தம்மையே சரணமடைந்த விபிஷ்ணுவாணை, வாரியெடுத்தினைத்து, அவைதிக மார்க்காதுசாரிகளாகிய ராகுசர்களைப்போலல்லாமல் பரமவைதிக மார்க்கத்தில் பிசகாமல் ஒருகுடின்ற சிரஞ்சீவியாகிய சுருண சீலனே? யாகாதிகளால் தேவர்களைத் திருப்திசெய்து, நீதியிலும் தருமத்திலும் தவறாமல் நடந்து, திரிலோகவாசிகளும் வந்து வணங்கும்படி இம்மை மறுமைப்பயன்களைத் தருவதாக அரசு செய்யக்கடவா யென்றும், மற்றும் பலபல நீதிகளைக்கூறி, உலகைச் சேர்ந்தவர்களோடு மிகுந்த கீர்த்தியை அடைந்து வாழக்கடவா யென்றும் சொல்லினார். சொல்லி முடித்தபின், மேலே நடக்க வேண்டியதை ஆலோசித்து, திருவடிகளைப்பார்த்து அதுமானே? பவளம் போன்ற வாயையும் மயில்போலும் சாயலையுமுடைய சாண்டியிளிடத்தே சென்று இங்குநடந்த செய்திகள் யாவற்றையும் சொல்லென்று அனுப்பினார். சர்வ சுவாமியினுடைய கட்டளையின்படி திருவடிகளானவர், அழகிய ஆசோகவனத்தைச்சேர்ந்து, நீரில்லாமல் வாடிக்கிடக்கின்ற ஒரு பூங்கொம்புக்குத் தளரிக்கும்படி வாரிக்கின்ற நீரைப்போல ஸ்ரீராமபிரானுடைய வீரபிரதாபச் செய்கையைக் கொண்டு, பிராட்டியாருக் கெதிரேறின்று, ஸ்ரீரகுலதிலகருடைய சகலதீர திருநாமங்களையும் பலபலமுறை வாயாரப்பாடித் குதித்துக் குதித்துச் சாரிகை திரிந்து ஆரத்தத்தாண்டவஞ்செய்து, கனிப்பி

ன் மிகுதியால் நடுங்குகின்ற அழகிய இரண்டு திருக்காங்கனையும் உச்சியில் மேற்கூப்பி நின்று சர்வக்கியரா யிருந்தும் ஒன்றும் அறியாதவ ரிபோல் இத்தவனத்திலிருப்பவனோ மங்களம் உண்டாகுத! சர்வவழிபாரிவழிமுதலிய உத்தம ஸ்திரீ ஜனங்கள் யாவரும் சிரசில்மேல் வைத் துக்கொள்ளத்தக்க திவ்யியாபரணம்போன்ற வனோ மங்களம் உண்டாகுத! உம்முடைய இவ்வாழ்க்கைக்கு மங்களம் உண்டாகுத! உம் முடைய திரு மாங்கலியத்துக்கு மங்களம் உ ண்டாகுத! சர்க்கராதானிய மத்தசுமாமானது, தேவரீர் பக்கலில் அபசாரப்பட்ட தசமுனா டிய முண்மரத்தைத் தும்சப்பித்திய விஜய த்துக்கு மங்களம் உண்டாகுத! என் தாயே சர்வாத்தம தயாபரணையே? அந்தப் பாயிஷ்ட னுடையதனைப் பரிவதாராகினைப்போலப் பூமிப் புழுதியில் உருண்டு கிடக்கின்றதுகள். சத்தினு பரணங்களைத் தரித்த புஷ்பஞ்சுங்கள், சமுத்திரத்தின் அலைகளைப்போலத் தரையில் கிடக்கின்றதுகள். பருத்த தேசமானது சமுத் திரத்தைப்போலக் கிடக்கிறது. மஹா பரிசு த்ராகிய விசுஷிணுட்வானுவர் சவாமியை நோக்கி, ஸ்ரீதசராத்மஜனோ! தேவரீர் இன்னும் பிராட்டியானா வரவனமுயாமலிருப்பது தே வரீருக்குப் பிழையாக முடியும். அம்மியும் யாவரும் மதிக்கத்தக்க புசுமூலல்லன்றுசொ ள்ள ரென்று சொல்லினர். இப்படி ஆஞ்ச தேயர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது. தம் மை அடைந்தவர்க ளுடைய இருவினைகளை யொழித்த நித்தியானந்தத்தைத் தருகின்ற சிதாபிராட்டியார், தினம் தினம் ஒவ்வொருகலை யால் வனராமல் எல்லாக்கலைகளையும் ஒரேதின த்திற்சேர்ந்து சந்திரன் வளர்ந்தாப் போலச் சர்வவயங்களுப் பூரித்தாந். இம்மட்டுமோ, செவ்வாம்பல் போன்ற திருவாயும், திருமுக மண்டலமும், மலர்ந்து தோன்றவும், துட்ப மாகிய இடைபானது வருந்தும்படி தாம் கொண்ட எதலுக்கு இரண்டுபங்கு அதிகமா க வந்தனபாக்கள் பூரித்தத் தோன்றவும், இ ராசுவால் பிடிக்கப்பட்டு மறுபடியும் கக்கிய சந்திரனைப்போலவும் காணப்பட்டார். ஆஞ் சதேயர், ஸ்ரீராமதாதருடைய செய்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது சர்வ லோ கேசவரியாகிய பிராட்டியாருக்கு முன்னே ஒக்கிப்பூரித்தது, மனமோ! மனத்திலுண்டா க்ப பெருக்கிப்போ? அழகிய வனையலணி த்ததோனோ! அவ்வு வந்தனபாரமோ! எது வோ இன்னதென்று அறிந்த சொல்ல எம் மால் முடியாது. இப்படி பூரித்ததும் அல்

லாமல், திருமுகத்தில் புருவங்கள் தெறித்தன. ஸ்தனங்கள் வெயர்வைக் குமிழிகளை அரும் பின. நிலைப்பதொன்றும் சொல்லதொன்று மாயினது. இந்தப்பிரகாரம் பிராட்டியானாச் செய்யவல்லது ஸ்ரீராமபிரானுடைய வீரபிர தாபமே அல்லாமல் மனமும் செய்ய வல்ல தோ! கற்புநூலிற் சொல்லியபடி நடந்து து ன்னைப் பாதுகாப்பவ ரில்லாமல், குற்றத்தை அடைந்திருந்த இல்லறத்தினது குற்றத்தை நீக்கிப் புலிதமாக்கும்படி திருவவதரித்த சா னகிராட்டியானவர், மேலே சொல்லியபடி ஆறந்தப் பரவசப்பட்டவராய், அஞ்சன இள கு் சிங்கத்தைப்பார்த்து இன்னதைச் சொல்ல லாமென்கிற நினைவில்லாமல், உண்மத்த மடை த்தவர்களைப் போலச் சும்மாவிருந்து, யான் யாதுசொல்லப் போகிறேனென்று இருந்தார் அந்த நிலைமையைக்கண்ட ஆஞ்சதேயர், சுகத் மாதாவே தேவரீருடைய இருதயத்தி லுண் டாகிய களிப்பின் மிகுதியாலோ? அல்லது என்னுடைய தூதுபொய்யென்றோ? நீர் ஒன் டும் பேசாமலிருப்பதென்றார். அதுகேட்ட ருளிய எம்முடைய தாயானவர், என்னப்ப னே ஆஞ்சதேயா! உன்னுடைய வார்த்தை யாகிய அமிரிதத்தைப் பானஞ் செய்ததினால் என்னுள்ளத்தில் ககாபுரண டெழுந்தோங்கி ய சந்தோஷ பிரவாகத்தினாலே பரவசப்பட் டி எதைக்கொல்லுவோமென்று ஆலோசித்து ஆலோசித்து, ஒன்றுந்தோன்றாமல் சும்மா இரு குக்கின்றேனே அல்லாமல் நீசொன்ன சமா சாரமாகிய மகாபாக்கியமானது, எனக்கு உ ண்டாகிய பைத்தியத்தைப் போக்க மாட்டா மல் மேலும், பைத்தியத்தையுந் தருமோ, முன்னே தூதுவந்தபோது இந்தச் சிறையி லிருந்து யானே நீக்குகிறேனென்று சொன் ன நீ அப்படியே இப்போது சிறையில் நின்று நீக்கிச் சந்தோஷிச் செய்தியையும் சொன்னாய். அப்படிப்பட்ட உபகாரியாகிய உனக்கு என்னபிரதியுபகாஞ் செய்யப்போ கிறோ மென்பதை யோசித்து யோசித்து உன்னோடு பேசவும் மாட்டாமல் சும்மா இரு த்து விட்டேன். என் ஐயனே அதுமானே! இந்தத் திரிபுவணங்கனையும், நீ செய்த நன்றிக் குப் பிரதி நன்றியாகத் தந்தபோதினும் சரிப் பரிமோ! அதுவுமன்றி, நீசெய்த உபகாரத்தை ப்போல என்றைக்கும் அந்த மூன்றுவசமும் அபிராமலும் இருக்குமா! அறிந்து போகு மேயென்று நினைத்துக்கொண்டே யிருந்தேன். என் புத்திரதீபமே உன்னை என் தலையால் வணங்கவுந் கூடுமென்று என்னுகிறேன். இப்

படி யிருப்பதினால் யாதோருபகாரமும் செய்யச் சக்திபற்றநான் உனக்கு என்ன செய்யலாமென்று எண்ணி யிருந்தேனே அல்லாமல் பேசு மறந்து விட்டவளல்லேன். சாண்பிடித்த இரத்தினத்துக்குச் சமானமான ஸ்ரீராமனாதனே! உன்பக்கலில் நான் செய்ய வேண்டியதுயாது அதைச் சொல்லக் கடவாயென்று கேட்டார். உடனே வாழுபுத்திரரானவர், எம்முடைய இறைவியே! நீர் எனக்குத் தயை செய்கின்ற வரம் வேறொன்றுமில்லை. உம்முடைய மனம் களிக்கின்ற அநந்த கலியாண குண நிதியாகிய ஸ்ரீரகுல நாயகரிடத்தில் யான் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படி நீர் கிருபைசெய்வது நான் நான் பெற்றுக் கொள்ளும் பெருவரமாகும். இதுவும் அல்லாமல் ரத்தினத்தைப்போலக் களங்கமறவிளங்குகிற திருமுகத்தை யுடைய திரிசடை யென்னும் எந்தையை ஒழித்து, இந்த ராக்ஷஸஸ்திரிகளை யெல்லாம் என்னுடைய கையறையால் கொல்லும்படி வேண்டுகிறேன். இதைத் தயைசெய்வீராகில் இதுவும் ஒருவரந்தானென்று சொன்னார். இவர்களைக்கொல்லசெய்வதும் ஒருவரமாகுமோ என்பிரானால், முன்னே தேவரீரைத் தகாதவார்த்தைகளைச் சொல்லி ஒவ்வொருத்தியும் உம்மை எயித்து விழுங்குவேனென்று ஒழுவந்தவர்களன்றோ? ஆகையால் யான் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய வரமேயாகும். சிக்கிரத்தில் இவ்வரத்தைக் கிருபைசெய்வீரானால் இந்த நீச ஸ்திரீகளுடைய மலைபேரன்ற உடலை என்னுடைய கூரியதகங்களால் பிளந்து உயிரை நமனுக்கு விருந்திடுகிறேன். இம்மட்டிலேநில்லாமல், இந்தநிசாசரஸ்திரிகளுடைய குடல்களைப் பிடுங்கி ரத்தத்தைப் பாணஞ்செய்து உடலைமுறுக்கித் தின்றுவிடுகிறேன் என்றுகேட்டுக் கொள்ளுதலும்-இதைக் கேட்ட தேகவலியையுடைய ராக்ஷஸஸ்திரிகளெல்லாம்- எங்களுடையதாயே உம்முடைய பாதாரவிந்தமே எங்களுக்கு அடைக்கலமென்று பிராட்டியாருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் பற்றி விழுந்தார்கள். தாயாரானவர் அரக்கமாதர்களை நோக்கி அஞ்சாதேயுங்கள் அஞ்சாதேயுங்களென்று அபயப் பிரதானந்தந்து அஞ்சநேயருடைய முகத்தைப்பார்த்துத் திரிகாணத்தாலும் பரிசுத்தவானே! அந்தப்பாபிஷ்டன் கட்டளையின்படி இவர்கள் செய்தார்களே அல்லாமல் இவர்களுடைய சுயபுத்தியால் என்னதிமை செய்தார்கள் பெற்றதாயைக் காட்டிலும் என்னிடத்தில்அன்பின் மிகுந்த ஆஞ்சநேயர்! நான்செய்த தீவினை

யால் இந்தத் துன்பங்கள் நேரிட்டதானே அல்லாமல்வேறன்று. ஆயினும், ஸ்ரீசாகுலத்த குலதிலகருக்குச் சர்வசித்தமாயிருந்த பட்டாபிஷேகத்தை திவர்த்தித்த கூனியானவர் இவ்வளவு துன்பங்களுக்கும் காரணமாயிருந்தார் அந்தக்கூனியப்பார்க்கிலும் இவர்கள் கெட்டவர்களல்லவோ. அன்றியும் கழிந்தது போனதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டிவதில்லை. நவ்வியாகரணபண்டிதனே! எல்லாத்தீவினைகளும் வசிட்பதற்கு இருப்பிடமாகிய துஷ்டஸ்திரிகளா யிருந்தபோதிலும் இவர்களை மனங்கலங்கும்படி செய்யாதே இவ்வரத்தை எனக்கு நீ மொடுக்கவேண்டுமென்று பிராட்டியார் சொல்லியருளினார். என்று சொன்னபோது திருவடிகளானவர், சிதாபிராட்டியாருக்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்து எம்பெருமானுடைய தேவியாரது திருவுளப்பாங்கின்படியே நடந்து கொள்ளக் கடவேன் என்று தின்றுகொண்டிருந்தனர். இங்கே இப்படியிருக்க யாவரினும் பெரியோராகிய ஸ்ரீராமபுத்திரர் ஸ்ரீவிடீஷ்ணுநீவானே நோக்கி, இவங்கா நகரராஜனே எமதுதேவியை வைபவத்தோடு அறிசெக்கிரத்தில் அழைத்துவாவென்று அருளிச்செய்தனர். அருளிச்செய்தமாதிரித்தல் இருளைப்போல மேனியும், சூரியனைப்போல முடியும், மேகத்தில் தோன்றுகிற மின்னைப்போலப் பிதாம்பரமும் ஆபரணங்களும் விளங்குகின்ற ஸ்ரீவிடீஷ்ணுநீவானவரின் வினாத்துசென்று, ஸ்ரீசானகிபிராட்டியாருடைய திருவடித்தாமரைகளுக்குத் தண்டன்சர்ப்பித்து, எல்லோர்க்குந்தாயே! அந்தணர்கள் அருந்தெய்வமாகிய ஸ்ரீராகவபிரானவரீ, தம்முடைய திருவுளத்தில் உத்தேசங்கொண்டகாரியமெல்லாம் முடிந்துவிட்டதகளுடைய உம்மைக்காணும்படி விரும்புகின்றார். நீங்கள் இருவரும் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோலத்தைக்கண்டு சேவிக்கும்படி பிரமன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் வந்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் தேவரீருக்குச் சிக்கிரத்தில் அலங்காரஞ்செய்வித்து உம்முடையவருத்தத்தை ஆற்றவித்துஎன்னிடத்தில்அழைத்துவாடென்றார். எம்முடைய இறைவியேஎழுந்தருள்வீராகளன்றார். ஸ்ரீவிடீஷ்ணுநீவான்சொன்ன சொற்களைக்கேட்ட பிராட்டியாரானவர், ராக்ஷசகுல வீரனே! யான் இந்த லங்காதகரத்துக்குள் இருக்கும் தன்மை இப்படிப்பட்ட தென்று, அங்குவந்திருக்கும் தேவர்களும், முனிவர்களும், கற்புடையமங்கையர்களும், கண்ணீரும்படி இதுவேபிரகாரம் யாவ்வருவேனே

யானால் அது எனக்குப் பெருமை யுடைய தாயிருக்கும். அப்படியல்லாமல் யான் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருக்கேனென ஆகில் பெருமையல்ல என்று அருளிச் செய்தார். அது கேட்ட ராஜசகுனராஜன், பிராட்டியானாதோ உயிர் எழுந்தாயோ? தேவரீர் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு எழுந்தருள வேண்டியென்று விண்ணப்பஞ் செய்தது யானே சொல்லிய தல்ல நீலாத்தினமலைபோன்ற திருத்தோள்க னையுடைய ஸ்ரீரகுநலோத்தமருடைய அரு ளுப்பாடாரும் என்று சொன்னார். ஆனால் அப்படியே அலங்காரஞ் செய்துகொள்ளக் கூடவேனென்று சம்மதித்தார். உடனே தேவ ர்களுடைய உத்தரவினால் அவர்க்கலோகத்தி லிருந்து திலோத்தமை முதலிய தேவதா ஸ்திரிகள் தாயானா அலங்காரஞ் செய்யும்ப டிவந்து சேர்ந்தார்கள். அந்தத் திலோத்த மையும், மேதகையும், ரம்பையும், உருவசி யும், மற்ற தேவதாஸ்திரிகளும், வாசுன பூ ட்டிய தைமமுதலிய திருமஞ்சனதிரவியங்க ளைச் சமர்த்துகொண்டுவந்து நெருங்கிநின்ற, பெண்ணிலக்கணம்விளையுங் காணியும், கற்பு டைய மன்னையர்க்கு ஆபரணமும், அழகெ ல்ளும் பொன்னின் மதிப்பையறியும் உணா யாணியும், திருப்பாற்கடலில் அமுதத்தோடு அவதரித்த அன்னமும், அறங்களைவளர்க்கும் தாயும், உயர்ந்தவேதமார்க்கத்தைத் திருத்து ம்படி அவதாரஞ்செய்த செல்வியும் ஆகிய ஸ்ரீதேவிராட்டியாருடைய சடையாய்த் திர ஸ்ரீயின் கூந்தலைச் சிக்குநீக்கி வாரி, சர்க்கரைப் பாகைவென்று அமுதத்தைப்போலப் பெ ருருகின்ற சொந்தையுடைய பவளம்போன்ற வாயில் முத்தகனில்வரிசையை ஒத்த தந்த வரிசையை விளக்கி, வாசுன தைலத்தைச் சி ருவிட்டுத் தேய்த்து, மலினமாயுள்ள திவ்விய ரத்தினத்தைச் சாணமிடிப்பவர்போல, வே தத்தனை பெரித்துப்பாடி வேதமுறைமை யில்படித் திருமஞ்சனஞ்செய்து, திருமேனி யை மெல்லிய கையால் நாமில்லாமல் தவ ட்டிக் கருவினமலரைப்போலச் சித்திரத்தொ டிவமைத்த பட்டுவெஸ்திரத்தை உயித்து, அத லமேல் மேகலாபாணத்தைப் பூட்டி, அழகி ய பவளக்கோடிக்குப்பாவினுடைய அப்பி ளுப்போலத் திருநாவு முழுமையும் கைவ ள்கத்தம் பூசி, குக்குமச் சந்தனத்தை ஸ்ரீ தன பாக்கனில்மேல்அப்பி, சந்திரனுடைய தேவி மாப்பிச் தரித்துக் கொள்ளும் முத்து வடத்தைப்படி, இத்திராணி அலங்கரித்துக் கொ ள்ளும் ரத்திராக்கனையும், மற்ற ஆபரணங்

களையும் தக்கபடி அணிந்து இயற்கையாய்ச் சி வந்துள்ள அதரத்துக்குச் செஞ்சாயத் தீற்றி, பிராட்டியாருடைய திருவழகைக்கண்டு பிற ருடைய கண்ணென்கண் கழிப்பாடி வேதபுத் திரங்களைச்சொல்லி ஆரத்திநீர்சுத்தி மண்பொ ட்டிட்டு நின்றுநீர்கள். திலோத்தமை முதலிய ஸ்திரிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பின்பு ஸ்ரீவி ஸ்ரீஷ்ணுநீர்வானுவர் சந்திரமண்டலத்தின் ம த்தியில் மாலிருந்தாப்போலச் சானகிராட் டியானா விமானத்தின் மேல் எழுந்தருளச் செய்துகொண்டு, சமஸ்த தேவதாஸ்திரிகளு ம், ரிஷிபத்தினிமார்க்களும், வேதவசனங்களா ல்தோத்திரஞ்செய்து கொண்டு சூழ்ந்து வர வும், சகலமாதாவினுடைய திவ்விய சேவை யைக்கண்டு சேவிக்கும்படி வந்து நெருங்கு கின்ற தேவர்கள் முதலானவர்களை வழிவிட்டு விலகும்படி, ராஜசுவீரர்கள் பொற் பிரம்பு களை ஏற்றி, அட்டிக்கொண்டு முன்னே செ ல்லவும், தேவதேவர்களுக்கு நாயகனாகிய ஸ்ரீ ராகவிராய் பக்கலில் போய்ச் சேர்ந்தார். தேவர்களும், ரிஷிகளும், வித்தியாதாரர்களும், நாகர்களும், தெய்வப்பெண்களும், அருந்த வப்பெண்களும், வித்தியாதா ஸ்திரிகளும், நாகஸ்திரிகளும், முதலிய திரிபுவனத்திலுள் ள மற்ற உத்தம புருஷர்களும், கற்புடைய ஸ்திரிகளும், பெருங்கனிப் புடையவர்களாய் க் கூட்டங்கூட்டமாய் வந்து நிறைந்து மொ ய்த்துக்கொண்டு தேவன் தேவிகளுடையவடி வழகைச் சேவித்துப் பல்லாண்டுகுறிஞர்கள். இலங்கை அசோகவனத்தி லிருந்து தாயார் எ ழுந்தருளிய காலத்தில் சமஸ்த தேவ சமூகங் களும், மற்றவர்களும் முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் நிறைந்து, செல்லுதற்கு வழி யில்லாமற் போகவே ராஜசுவீரர்கள், ஒ ட்டிக் தூத்துதலினால் அவர்கள் கலைத்தோடு வதினால் நருங்கடலின் முழுக்கம்போல ஒரு மகாகோஷம் பிறந்தது. அந்தக் கோஷத்தைக் கேட்டருளிய அந்தக்கடவுளாகிய ஸ்ரீராமநாத ரானவர் முன்னே வழியி லுண்டாகிய பே ரோசையானது யாதென்று, அன்றலர்ந்த செ த்தாமரை மலர்போன்ற திருமுகமண்டலத் தில் கோபம் தோன்றும்படியாகப் பார்த்துக் கேட்டருளினார். உடனே சமீபத்தில் இருந்த முனிவர்கள், சர்வலோகச்சாணிபா! ஸ்ரீராமப த்திரா! ஸ்ரீ சீதாபதி! அந்தக் கோஷமானது வேறொரு மல்ல. பிராட்டியார் எழுந்தரு ளுவதற்கே வழியில்லாமல் தேவர்கள் முத லானவர்கள் ஆடர்ந்து மொய்த்துவந்த கோ ணத்தினால், ஸ்ரீவிஸ்நுநீர்வானுடைய ஆக்கி

யெயால் ராஷசகுலவீரர்கள் அவர்களை அதட்டி வழிவிலகும்படிச் செய்ததினால் அவர்கள் கலைந்தோயும்போது உண்டான கோஷம் என்றார்கள். மெனனதீவர்கள் சொன்னதையெல்லாம் திருச்செவி சார்ந்திக் கேட்டருளிய ஸ்ரீகோதண்டசிக்ஷாகுருவானவர், மிகவும்பவளம்போல்த் அதரம் அடிக்கும்படி நகைத்து, வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்த விபிஷ்ணு! சாதுசஜ்ஜனர்களாகிய தேவர் முதலானவர்கள் அதட்டித் தூத்தி அவர்கள் பக்கவில் ஏன் அபசாரப்பட்டு நீதியல்லாததைச் செய்கிறாய். எம்மைக்காணவேண்டுமென்பது மாத்திரமேயல்ல. உயுத்தகளைத்தக்காணவேண்டுமென்னும் ஆசையாலும் வந்து நெருங்குவதை துக்குப்பாலகர்களையும், தேவர்களையும் கடிந்து தூத்தும்படி யார் உனக்குச்சொன்னார். மருவாயுத்ததைத் தாங்கிய சிவமூர்த்தி, உபேந்திரானுசிய விஷ்ணுமூர்த்தி, பிரம்மமூர்த்தி இவர்களும், இவர்களுடைய பத்தினிமார்களாகிய பார்வதிதேவி, மகாலக்ஷ்மிதேவி, சரசுவதிதேவி, இவர்களும் இல்லாமல் உலகத்தி லுள்ளவர்களுக்கு ஒரு காரியமும் நடப்பதுண்டோ! அளவிடற்கரிய தேவர்கள் தங்களுடைய உருவத்தை மறைத்துக்கொண்டு சேர்ந்து படுகின்றதின் பெருமையைப் பாரிக்கவந்திருப்பார்களே. அவர்களை அதட்டித் தூத்துவார்களு முண்டோ! அந்தத் தேவர்களே அப்படிஉன்னுல்தூத்தப்படுவார்களானால் மற்றவர்கள் என்னபாபிபட்டிருக்கமாட்டார்கள். சாஷசகுல வீரர்களாமணியே சாதுஜனங்களைத் தடைசெய்து ஒட்டிவது உனக்குஅபித்ததன்று என்று அருளிச்செய்தனர். அப்படி வேதநாயகன் திருவுளங்கண்ணி அருளச்செய்ததைக்கேட்ட பரிசுத்த குணவானுசிய விபிஷ்ணுமுவானவர், அதிதுக்காக்கிராந்தராயிருந்தார். அருந்ததிக்குத் திலகம்போல்த் சானதி பிராட்டியார், கழுகும் பருந்தும் பேயும்புசிப்பினிதிர்ந்து கனிக்கும்படிராஷசர்களுடைய உடல்களைச் சின்னபின்னப்படுத்திய வீரகோதண்டச் செல்வனுடைய திருமேனியின் கட்டழகினலங்காரத்தைப் பேரவாவோடு கண்டு சேவித்துத் திருவுளமுங் கண்களும் களிக்கப் பார்த்து, அப்போது தமக்குள் அடங்காத பெருங்களிப்பால், என்னுடைய கற்பி ஞ்ஞமூக்கத்தை யாவரும் அறியச்செய்து, என்னுடைய வீரத் தன்மையைப் பகிரங்கப்படுத்தி, என் குலத்தினுடைய பெருமையை நிலப்பெறச்செய்து, இந்த வுலகத்தில் விர்த்தமாய் நான் பிரானைத் தியாகஞ்செய்து

கொள்ளாதபடி உயிர்பிழைத்திருக்கச் செய்த அதுமானுக்கு நான் சொன்ன கிரந்திவித ஆவத்தை என்னுடைய கற்பானது நிலப்பெறச்செய்யுமே அல்லாமல் செய்யாமல் போகாதன்றோவென்று சொல்லினர். அப்படிச்சொல்லி, ராஷசர்களுடைய ஊரில் தங்கியிருந்த குற்றமுடைய எனக்கு அடைய வேண்டிவது இனி வேறே என்ன இருக்கிற தென்று பூரிப்புடையவராயிருந்த சிதாபிராட்டியார், தமக் கெதிரோ பச்சிலைபோல்த் திருமேனியும், பவளம்போன்ற வாயுமுடையவராய்த் திருக்காத் தில் ஸ்ரீகோதண்டத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீரகுநாயகனாக் கண்களாற் கண்டு, உயி ரை இழந்த உடலானது அந்தஉயினைக்கண்டி அடையுந் தன்மைபோலத் தம்முடைய திரு முகமண்டலத்தை நாயகருக்குக் காட்டும்படி, தேவதாஸ்திரிகள் சூழ்ந்துவர எழுந்தருளிவந்த விமானத்தைவிட்டுப் பூமியிலிறங்கி ஸ்ரீ காகுஸ்ததகுல திலகருடைய திருமேனி யையும் அவருடைய ஸ்ரீகோதண்ட பராக்கிர மத்தையும் கண்டு சேவிக்கப் பெற்றேன். இனி இந்தச்சும்தூக்கத்தை ஒழித்தாலும், வேறு சலமத்தை அடைந்தாலும், அந்தந்தக் காலத்தில் என்னுடையகரைக்கற்போடுகூடி வணங்கி னாலும் நன்று. அல்லாது அவனாயே முழுது ம்மறந்தாலும் நன்று. இந்த ஸ்ரீசர்வலோக சரணியருடைய தில்லியமங்கள் விக்கிரகத்தின் வடிவமுதை என் கண்களார்க்காளுமல் ஒரு வேளை தேவவிபேகம் நேரிடுமோ என்று சா ரீவதா துக்கித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆ! ஆ! என் பாக்கியவசத்தால் இந்த ஸ்ரீமானுக்குச் சமீபத்திலேவந்து சேவிக்கவும் பெற்றேனென்று முன் கொண்டிருந்த ஏக்கம்நீங்கி ஸ்ரீசர்வ சுவாமியிலுடைய சிர்பாதங்களுக்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்த நின்று. பின்பு, கற்பெ ல்கின்ற தருமத்துக்கு அரசியும், பிரமருத்தி ரோந்திராதிகளுடைய தேவிமார்களே கழுத் தில் திருவென்றும் ஆபாணமா யெழுந்தரு ளியிருந்து சட்சிப்பவரும், எல்லா அழகு களுக்கும் அழகு கொடுப்பவரும், மகாகீர்த்தி வாழ்தற்கு இருப்பிடமானவரும், தம்மிடத்தி லேயே அக்புவைத்த எல்லாவுயிர்களையும் இ ரட்சித்தருளுகின்ற தர்மஸ்வருபியும், ஆகிய ஸ்ரீசனமகாராஜனுடைய அருந்தவப்புத்திரி காரத்தினத்தை, ஸ்ரீ புருஷோத்தம சாகிய ஸ்ரீராகவபிரானுவர் திருக்கண்களால் கடை கித்தருளினார். அப்படிக் கடைகித்த ஸ்ரீச ராத்மஜ்ஜானவர், தம்மைக்காணப்பெற்ற பா க்கியத்தா லுண்டாகிய அந்தந்தால் இரண்டு

நேத்திரங்களி னிடிலும் தாராநாராயாய் ஸ்ரீ
தன பாரங்களில்மேல் நீர்சொரியும்படி வண
கெஞ்செய்த கற்பின் வாழ்வாயி சகந்தமாதா
வை, சரிப்பத்தைப் போலச் சீறிப்பார்த்து,
ஓசைகொடி புத்திரியே ! அவைதிக மார்க்கா
தாராரியாயி ராஷசனுடைய நகரத்தில் இது
பரியந்தம் வாசஞ்செய்துகொண் டிருந்தாய்
அங்கிருந்தவகாணயி அறுசுவை யுண்டிகளைப்
ய் கிந்தும் கவலையென்பதே இல்லாமல் உண்
டுகொண் டிருந்தாய். இப்படியெல்லாம் நட
ந்தபடியால் உன்னுடைய கற்பின் நிலைமை
பெயர்ப்போன தன்றோ ? அப்படிச் செட்டு
ப்போயும் இன்னம் உயிரோயி அழைத்திருக்
கின்றாய். இந்தப் பிரகாரம் பல குற்றங்களை
யும் செய்திருந்தும் கிந்தும் அச்சமில்லாமல்
நீரும்பிவந்தது என்னகாரணம் ? உன்னைநான்
இசைப்பே னென்று நினைத்தோ ? கடலித்து
ந்து அணைவட்டி அதன் வழியாக இலங்காதக
ரத்துக்குள்ளே யிரவேசித்து ராஷசப்பூண்
டதும்படி எப்பகைவருகிய ராவணனைக்கொ
லுசெய்தது, ஓ ஸ்ரீமதுவியே ! உன்னைச் சிறை
யிலிருந்து மீட்டிக்கும்படியென்று நினைத்து
க்கொண்டாயோ ? அந்த நிலைப்புக்கொள்ளா
தே. உன்னுடைய எணக்கு நேரிட்ட அவமான
த்தைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டிமென்று
செய்தேன். என்னிடத்தில் லேசமும் அன்பி
ல்லாத சைவராஜன் பெண்ணே ! ராஷசர்களு
க்கு அயிர்த்ததைப் பார்க்கிலும் ருசிக்கின்ற
மாய்ச்சத்தையும், மதுவையும், போதுமான
மட்டும் இதுபரியந்தம் உண்டாயே. சிலநா
னாவது உய்கூடு உறவாடிக்கொண் டிருந்த
நங்களுக்கு அந்த மதுமாயிச விருந்து செய்
விக்கலாமென்று விரும்பி வந்தாயோ ? அப்
படி விருந்துசெய்ய அழைத்துக் கொண்டு
போவதாயிருந்தால், என் தானத்தோயி தலை
குவித்துகொண்டு எண்ணீர்சொளிகிறாய். உய
ரந்த ஆபரணங்களில் பறித்த ரத்தினத்தினது
ஒளியைப்போல உத்தமப்பெண்ணுக் குரிய
நற்குண நற்செய்கைகள் நீதல்லஇராசவயிசத்
திலே பிறத்தவவல்ல சுவையால்உண்ணிடத்தில்
கிடைக்க மாட்டாதுகள். ஒரு புழுவைப்போ
லப் பூமியில் உற்பத்தியாகுய் அதற்குத் தக்க
படி தூங்குண தூசிச்செய்கைகளைக் காட்டி
ளுட். ஓ ! சதா ? குரிய குலமானது அச்சம்,
மடம், தாண்டம், பரிசுப்பு, என்னும் பெண்
வாக்குரிய குணங்களும், இழி குணமில்லாம
யும், குற்றமில்லாத குடிப்பின்பு, கப்பெ
ய்விற திடமும், தவ்வாழ்க்கையும், பருஷி
னே தெய்வமெனக்கொண்டது திக்கடஞ்

மும், கீர்த்தியும், பொய்சொல்லாமையும் ஆகி
ய குணங்கள் குறைவில்லி நிறைந்தவஸ்துகளை
யுடைத்தாயிருக்கிறதென்னும் மகாகீர்த்தியை
அடைந்திருந்தது. ஒருபெண்ணாகிய நீ அந்
தச் குரியவய்சத்தோயி சுப்பந்தப்பட்டபடி
யால், ஈகையென்பதில்லாத அரசனுடைய
கீர்த்தியைப்போல அந்தவயிசத்தின் கீர்த்தி
முழுமையும் நாசமாய்விட்டதன்றோ ? ஓ ! சா
னக் ? குலஸ்திரிகளா யுள்ளவர்கள், நாயகனை
நிங்கியிருக்கிறகாலத்தில் பஞ்சேசத்திரியங்களை
யும் அடக்கி, நல்லொழுக்கத்தையே உறுதி
யாகக்கொண்டு, தலைமயினாகச் சிக்கற வாரி
முடியாமல், சனையாகச்செய்வித்து, கற்பெ
ன்னும் ஒருபெருந்தவத்தைச் செய்துகொண்
டிருப்பார்கள். அந்தப்பெருந்தவத்துக்கு ஒரு
பழிநேரிடுவதாயிருந்தால் தங்கள் பிராணனை
விட்டொழிந்து அப்பழியைவாராமல் தமிழ்
துவிடுவார்கள் இந்தநற்குணங்களில் ஒன்றை
யாவது நான் உன்னிடத்தில் காணவில்லையே,
நான் இனி உனக்கென்ன சொல்வது. உன்னு
டைய நடக்கையானது என்னுடைய நெஞ்
சைப்பிளக்கின்றதே. நீநடந்தநடக்கை குலத்
துக்குத்தக்கது அல்லவென்று உனக்குத் தெ
ரிந்திருப்பதினால் உனக்கு இஷ்டமானமார்க்
கமே நீ செல்லக்கடவாய் என்று சொன்னார்.
மெய்கூறானமுடையயோகிகளுடைய இரு
தயத்தில் வசிட்பவராகிய ஸ்ரீரகுராமரான
வர், ஸ்ரீதோபிராட்டியாருடைய கற்பினினை
மையை யாவருங் கண்ணினரும்படிச் செய்ய
வேண்டிமென்னும் கருத்தால் இப்படி நிர்த்
தாஷிணியமாகச் சொன்னதைக் கேட்டிக்
கொண்டிருந்த பிரமன்முதலியதேவர்களும்,
முனிவர்களும், அவர்களுடையமனைவிமார்க
ளும், ராஷசரிசுனெல்லோரும், வானரர்களு
ம், மற்றயாவர்களும், வாயைத்திறந்து கதறி
அழுதார்கள். இவ்விருவர்களும் கருணையா
லும் இச்சையாலும்கொண்ட மானுஷிவதா
ரத்துக்கேதேகச் சகலவைதிகாதி ஒழுக்கங்களை
நடந்து காட்டுகின்றவர்க ளாகையால், சர்வ
கவாயியானவரைக் காணாமல் நெஞ்சம் புண்
பட்டிருந்த சானகிபிராட்டியாருக்கு அவர்
சொன்னசொல் புண்ணில்லகொண்டாற்போ
ல அநிகத்துக்கதை உண்டாக்கினபடியால்
தம்முடைய இரண்டு விசாலநேத்திரங்களில்
திலும் ரத்தக்கண்ணீர் லொழுக்கும்படியாய்ப்
பூமியை நோக்கிக்கொண்டு தம்மைமுழுதும்
மொத்தப்பாய் பெருமூச்சு விழிகல்வராயு
ம், பாவவனத்திலிருந்து குரியகாரண வெப்
பத்தால் தடுக்கப்பட்டி நீருண்ணும் ஆகை

யால்வருந்தி மாணவன்வையடைந்த மாணவன் நல்ல நீர்நிறைந்த தடாகத்தைக்கண்டு அதன்சமீபத்தில்போய் புண்ணக்கடாத சிலதடையை அடைந்தாப்போலத் தாம் குருரர்கள் வசிக்கின்ற இலங்காதகரத்தகருள் அநி கட்டத்தோயி வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்து ஸ்ரீசுவாமியைக் காணவேண்டுமென்கிற பேராசையோடு வந்தஇடத்தில் அவருடைய நீர்த்தாட்சிணிபமாகிய சொற்களைக்கேட்டு அந்நூக்கத்தை யுடையவராய், தம்முடைய நேத்திரங்களிலிருந்து பெருகாநின்ற நீரானதுஉலகத்தில் பெருகிஓயிம்படிப்புலம்பி, இதுபரியந்தம்பாறொருதீயொழுக்கமுயில்லாமல் இருந்து அடைந்தபேறு, இந்த மஹானுபாவருடைய திருமேனியைக்காணாதுவும், இவருடைய திருவடிசுருக்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்தலுமாம். இந்தஅரியபேறும்பெற்றேன். நான்செய்துவந்த கற்பின்தவமும் நல்லபயனையேதந்தது என்று, தமக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீசுவாமியைப்பார்த்து எல்லோரிலும் உயர்ந்த பரம்பரனே! இந்தஅனுமானம் ஸ்ரீவிபீஷணாட்வானும் என்னிடத்தில் வந்து ஸ்ரீரகுநாயகரானவர் உம்மைவரும்படி ஆக்கியாபுத்தாொன்று சொல்லி அழைத்துவந்தார் கள்.. யான். இதுவரையும் அதுபவஞ்செய்து கொண்டிருந்த என்னுடைய துக்கநிலையை தேவரீர்பக்கலில் ஸ்ரீஆஞ்சநேயர்சொன்னது மில்லையோ? அவர் சொல்லாமற் போவாரோ யாகில், அவரைத் தூதுவொன்று சொல்லவுங் கூடுமோ? இத்தனைக்காலமாக நான் பிரயாசத்தோடுசெய்துவந்த எப்படிப்பட்ட தவமும்-நன்மைமும் - கற்பும் - ஆகிய அவற்றையெல்லாம், நீர் அநியாமையால் அவை வியர்த்தமாய்ப் போனதுகளன்றோ? எல்லோருக்கும் கண்போல விளங்குகின்ற ஸ்ரீபுருஷோத்தமரானவர், என்னை நீ தகாதவனென்று சொன்னபோதே உலகத்திலுள்ளவர்கள் என்னைக் கற்புடையவ ளென்று சொல்லுவார்களோ? சொல்லப்போகிறதில்லை. தாமதாயிலெழுந்தருளிய பிரமதேவராலும் பேதிக்கப்படாத மனதிச்சயத்தை யுடையவரு மல்லாதவளானெனன்றுசொல்லி, இனிஇந்த உத்தமருடைய திருவுளத்தில் கொண்ட சமுசயத்தைநீக்க யாரால்முடியும். பொதுவாய்நிற்கின்ற தருமதேவதையும் இவரைப்போலவே அநியாமப்போகுமோ? யாதோ தெரிந்திலேன். பிரமனும் - சிவனும் - உபேந்திரரையெழுந்தருளியிருக்கும் தருமமூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவும், உள்ளங்கக நெல்லிக்கனிபோல எல்லா

வற்றையும் அறிந்துகொள்பவர்களாயிருப்பினும் மந்தையருடைய மனத்தினிலைம இன்னதென்று அறிந்துகொள்ளமுடியுமா? முடியாது. ஆகையால் இனி ஆந்தியர் தம்புப்படியோ என்னுடைய குற்றமற்ற கற்பனைசொல்லிக்காட்டுவென் என்று, தமக்குள்ளே யோசித்துக்கொண்டு, வேதநாயகனே நீர் விரும்பாத இந்தத்தேகத்தைவிடுவதைப்பார்க்கிலும் சிறந்தகாரியமொன்றுமில்லை. இதுவே உம்முடைய கட்டளையும், எங்கடமையு மா குமென்று சொல்லிவிட்டு இளையபெருமானைக் கடைச்சித்து, சுமத்திராதேவிபாருடைய புத்திரதிபமே! சீக்கிரத்தில் தீயைமூட்டக கடவீனொன்று ஆக்கியாபித்தனர். உடனே ஸ்ரீராமாதுஜரானவர், எல்லாவுயிர்களுக்கும் ஆதரவாய் எழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீராமசுவாமியைத் தண்டன் சமர்ப்பித்து நின்றனர் அவரும், அப்படியேசெய்யக்கடவாயென்று கண்காட்டினார். சுவாமியினுடைய அபிமதத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீலட்சுமணரானவர், தமதுயிர்நீங்கித் தள்ளாடும்படி மிகுந்த துன்பமுடையவராய்க் கண்களில் நீர் தானாதாராயா யொழுக்கச்சென்று சாவ்திரவிதிப்படி தீயைமூட்டினார். செந்தாமரைமலரில் வசிப்பவராகிய தெய்வங்களுக்குத் தாயானவர், அந்தத்தீக்குச்சமீபத்திற்போய் நெருங்கினமாதிரித்தில், அதைக்கண்டு சகிக்கமாட்டாமல் சூரவேதங்களும் நித்தியமாகிய தருமதேவதையும், மற்றவுயிர்களும், வாயைத்திறந்து சதநி ஓலமிட்டார்கள். மூட்டியதீயை நெருங்கித் தாயாரானவர் சுற்றிவரும்போது திரிபுவனங்களிலுமுள்ள எல்லாச்சீவர்களும் தங்கள் தங்களுக்கு நேரிட்ட துன்பத்திலும் அதிகதுன்பத்தை அடைந்து நிலைகலங்கி ஓவென்று ஷோஷித்து அலறிஅழுது சர்வலோகேசுவர்களுக்கும் ஈசுவராகிய ஸ்ரீராமபத்திரரே நீர் இந்த நிர்த்தோஷராகிய பிராட்டியார் பக்கலில் வைத்திருக்கிற பிடிவாதம் தருதியுள்ளதன்று அழைத்தருள்வீராக என்று சொன்னார்கள். இந்திராணி - பார்வத் - சரசுவதி-மற்ற தெய்வ மகளிர்கள் யாவரும், சக்தி மாதவைக்கண்டு வாய்திறந்து சதநி அழுது கைகளால் தங்கள் கண்ணை மோதிபறைத்து அறைத்து துடிதுடித்தார்கள். பிரமன் - சிவன் - இந்திரன் முதலான தேவர்கள் யாவர்களும், பூமிமுழுமையும் தனது ஒருதலையில் சுமக்கின்ற ஆதிசேஷன் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் விஷித்ததைக்கக்கினால் அந்த விஷிப்பத்திரவத்தால் தங்கள் எப்படி வருத்தப் பட்ட

வார்களோ! அப்படிப்பட்ட வருத்தத்தை உண்டாக்கி அங்கத்தார்கள். இப்படி சமஸ்த சிவர்களும் தம்மைக்கண்டு மனோதுக்கதர்க வாயிருக்க ஸ்ரீகாணகிராட்டியார், அக்கினி பசவானே! திரிசரணங்களானும் ஏதொரு குற்றத்தையும் அடைந்திருப்பேனே ஆனால் ஆதிசனோபத்தை யுடையவனாய் என்னைச் செய்தி? சார்பலாக்கக்கடவாயென்று சொல் லி, ஸ்ரீபுருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீரகுநாயகனா நோக்கி, நின்றஇடத்திலேதானே இருந்து மனப்பூர்வமான தண்டன் சமர்ப்பித்துத் தம்முடைய சவஸ்தானமாகிய தாமரைமல ரில் எழுந்தருளுவதுபோல அந்தத் தீயினுக் கு தடுவே குறித்தார். அப்படித் குறித்தவுட னே அவருடைய தெய்வத்தன்மையுள்ள கற் பாகிய நெருப்பினால் அந்தநெருப்புத் தகிக் கப்பட்டது. உடனே தீயில்கடவுளானவர், தம்மிலேகுறித்த சர்வ சகம்மாதாவை தமது சாக்கினிலே சுமந்தெழுந்து, ஒதினபந்து, தேவதேவோத்தமா, ஸ்ரீகாஞ்சுலகுல நாயகா என்னுடைய தேசமுமுமையும் எரிக்கின்றதே என்று கதறி மற்ற இரண்டுக்கையால் குவித் துக்கும்பிட்டுக்கொண்டி, வேதாந்தத்தின்முடி வில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பரவஸ்துவாயுள்ள ஸ்ரீராகவிராணுடைய திருவடிகளுக்குச் சமீ பத்திலே வந்துநின்றார். முன்னேசுவாமியுட னேண்டிக்கொண்டதினால் உண்டாகிய வேர் வையும்உலர்ந்துபோகவில்லை அளகபாரத்தினு ம் திருக்கழுத்தினும்கைகளினும் தரித்திருந்த சூழல்களும் நீரில்தோய்த் தெறித்தாற்போ ல் விளங்கின. நிலகலங்கிய சமஸ்தாத்தமாக்க ளும் தங்கத்தங்கள் நிலயிலிநின்றன. அருந் ததிமுதலிய கற்புடையஸ்திரிகளியாவர்களும் தாமமும், ஒருக்கமும், இல்லாதவர்களாய் அந் தாமார்க்கத்தில் நின்று ஆதந்தக்கூத்தாடிலார் கள். அக்கினிபசவானும், உம்முடைய தேவி உராத தெய்வத்தன்மையுள்ள கற்புத்தீயினால், ஒன்றுக்குலோசியாமல் என்னுடைய பல த்தைக் கழிவிக்கச் செய்திர். சுத்தமானயாகக் கினி ஸ்ரீரகுநாயகிய தேவர்களுமேல்என்ன கோபத்தினால் இப்படி என்னைக்கூட்டெரித்தி ரென்றபலபலிதமாப்முறையிட்டனர். அப் படி முறையிட்டிக்கொண்டிருந்த அக்கினிபச வான்தோக்கி, ஸ்ரீராமாதாரானவர், நீர்யார்? அக்கினியிருக்கும்தோல் நிறந்துஎல்லிடத் தில் நீர்பெய்வதென்ன? இந்தத்தீயொழுக்கமு டையஒருத்தியைச் சுட்டெரிக்காமல்சும்மாவி ட்டார். யார் சொல்லுக் கேட்டுக்கொண்டு இப்ப டிக்கொண்டிர். இவற்றையெல்லாம்சொல்லக்கட

விரொன்றுகேட்டருளினார் ஸ்ரீபராத் தமாவாகி ய ஸ்ரீராமச்சந்திரனோ! நானே அக்கினி தேவ ன். இந்த உலகமாதாவினுடைய கற்பெல்லும் அதிதீக்ஷணியமாகிய தீயானது, என்னைக்கூட அதைப்பொறுக்கமாட்டாமையால் உம்மைச் சரணாடினே என்னும் என்னுடைய மு றைப்பாட்டைக் கேட்டருளியும், யாவருக்கு ம் சாக்ஷிபூதனாய் நிற்கின்ற நீர், என் சமுசயப் படுகிறீர். வாளாயுத உபுத்தத்தில் மிகவும் கீர் ததிபெற்ற பெருமைபாகிய தோள்களையுடைய ஸ்ரீகோதண்ட நிக்ஷாகருருவே! குலஸ்திரிக ளை விவாகம்செய்வதும், அவர்கள் இல்லறத்தி னின்றும் விலகுவார்களேயானால் சத்தியபூர்வ கமாய்க் கேட்பதும், மற்ற பல பொருள்களி டத்தில் சந்தேகந்தோன்றினால் அந்தச் சந்தே கத்தை நிவர்த்திசெய்து கொள்வதும், ஆகிய இவையெல்லாம் என்னிடத்திலே தான் செய் துகொள்ள வேண்டும். இது நான் சொல்வத ன்று. நித்தியமாயும், அபௌரு ஷேயமாயு மிருக்கின்ற வேதங்களே சொல்லு கின்றன. எவர்களாவது ஐயப்பட்ட பொருள்களை எம் னிடத்திலிவியார்களேயாகில் அதிகேக்கிரமாகஅ ந்த ஐயப்பாட்டை நீக்கி உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல அப்பொருள்களினது உண்மை நிலையைக் காட்டுகின்றஎன்னுடைய சத்தியவச னத்தைக் கேட்டருளியும் சந்தேகிக்கின்றோ டுருகாலத்திலும் அசத்தியம் பேசியறியாத ஆ ரூசதேயருடைய சொற்களையும் உண்மையெ ன்று கொள்ளிர் இதென்ன ஆச்சரியம். சர்வ லோக மாதாவாகிய இந்தச் சானகி பிராட்டி யார் தீயில்குறித்தபோது சமஸ்த தேவர்களும், திரிலோகவாசிகளும், மற்றசராசாங்களும் அதி துக்கத்தோடு தங்கள் கண்களை மோதியு றைந்துகொண்டு ஆ! ஆ! என்று அலறி முறை யிட்டதையும் கேட்டெரிக்க. தர்மஸ்தாபனார் த்தமாகத் திருவவதரித்த மஹாபிரபுவே! தரு மத்தைநீக்கித் தருமத்துக்கு அந்நியாயமாகிய இந்த அதர்மகுணத்தை எங்கிருந்து கொண் டமோ! பதிவிரதாஸ்திரிகளுடைய கிரோபூஷ ணமாயுள்ள இந்தச் சீதாபிராட்டியார், சிந்து திருவுளத்தில் சேறுவாரோயானால், இனி மேகங்க ள் வருஷம் வருஷக்குமோ வருஷிக்க மாட் டாது. பூமி பிளந்துப்போகுமே யல்லாமல் ச ராசரப் பொருள்களைச் சுமந்துகொண்டும் இ ருக்குமோ! தருமமும் தன்வாயில் செல்லு மோ! உலகவாசிகளாகிய தேவர்கள் முதலா னவர்கள் உயிரோடு பிழைத்திருப்பார்களோ! இவர் திருவுளத்தில் சிற்றங்கொண்டு சயிப்பா ரோயானால், மூலதாமரையி் லெழுந்தருளிய

பிரஜாபதியாகியபிமமரும் இறந்துபோவதல்
லாமல் உயிர் பிழைத்திருப்பாரோ? என்று
இன்னம் பலபலவிதமாக எடுத்துச்சொல்லித்
துதித்தனர். அசத்தியமாகிய பொருள்களை
யெல்லாம்சுட்டெரித்தச் சாம்பலாய்ச்செய்
யத்தக்க அக்கினிபகவானுவர், தேவசமுஷ
ங்களும் மற்ற தீரிலோகத்தவர்களும், குறித்
துக் குறித்துநின்று தடனஞ்செய்யத் தாம்,
மங்கையர்க்கரசியாகிய பிராட்டியானா ஸ்ரீப
கவாண்பக்கலில் கொண்பிபோய் விடுத்தனர்.
இப்படி அக்கினிபகவானுவர், சொல்லிய
தைக்கேட்டருளிய கருணைசலதியாகிய ஸ்ரீரா
கவபிரானுவர், அக்கினிபகவானேசர்வலோ
கங்களுக்கும் ஆழிவில்லாத சாக்ஷியா யிருக்கி
ன்ற நீர், இந்தச் சானகியினிடத்தில் இழிந்த
குணங்களில்லை. சிறிதுநிந்தையும் கிடையாது
என்று சொல்லுவதினால் இனிப் பழிப்பில்
லாதவளே. யானும்அங்கிகரிப்பவளும்ஆவாள்
என்று அருளிச்செய்தனர். அது சம்பத்தில்
கிவேந்திராதிதேவர்கள் சதுர்முகராகிய பிர
மதேவரைப்பார்த்து, தேவரீர் மூலப்பிராகிரு
தியின் காரியமாய் எல்லாச் சீவர்களுக்கும்
பொதுவாய்நின்று அவைகளை மயக்குகின்ற
மாயையானது சிறிதும் அணுகாமல் உண்மை
அறிவு ஆனந்தமே நிருவருவதாக வுடைய
ஸ்ரீராமபத்திரருக்கு, அவருடைய யதார்த்த
நிலையில் நீர் அறிந்தவற்றுள்ளே சிறிதை எடுத்
துச்சொல்லும். அவரோ தம்முடைய யதார்த்
த ஸ்திதி அறியாதவர்போலக் காணப்படுகி
ருவொன்றுசொல்லப் பிரமதேவரானவர்ஸ்ரீரா
மசுவாமிக் கெதிரோதின்று துதியாக உண்மை
யை வெளிப்படுத்தத் தலைப்பட்டார்.

பிரமால் துதி,

கவி.

மன்னர்தொல் குலத்தவ ரினத்துணை யொ
ருமனிசன், என்னவுன்னலை யுன்னேநீ யிராம
கே ளிதினைச், சொன்னநான்மறை துணிவி
னிற் றுணிந்தமெய்த் துணிவு, நினைலாதில்
லை நினைவினவே றுள்ளலை நெடியோய்... (க)

பகுதியென்றன தியாதினும் பழையது ப
யந்த, விசுதியால்வந்த விளைவுமற் றதற்குமே
னின்று, பகுதியாவர்க்கு மரியவப் புருடனு
நியிம், மிகுதியுன்பெரு மாயையி னுவந்த
விக்கம்..... (உ)

முன்புபின்பிரு புடையெனுங் குணிப்பரு
முறைமைத், தன்பெருந்தன்மை தான்மெரி

மறைகளில் நலிகள், மன்பெரும்பர மாந்தர்
மெய் றுலாகின்ற மாற்றம், அந்நிபிபிபிபி
யல் லான்மற்றிங் கியானாய் மறைம... (ங)

எனக்குமெண்வகை புருவற்கு மிவ்வகை
க் கிறைவன், நனக்கும்பல்பெரு முனிவர்க்கு
முயிருடன் நழிவிய, அனைத்தினுக்குநீ யேபர
மென்பதை யறிந்தார், வினைத்துவக்குடை
வீட்டருந் தனைநின்று மீள்வார்..... (ச)

என்னைத்தான்முத லாகிய வருவங்க ளெ
வையும், முன்னேத்தாய்தந்தை யெனும்பெரு
மாயையின் மூழ்கித், தன்னைத்தாமறி யாமை
யிற் சலிப்பவச் சலந்தீர்ந், னுன்னேத்தாதை
யென் றுணர்வது முத்திவித் தொழிந்த... (ஊ)

ஐயஞ்சாகிய தத்துவத் தெரிந்தறிந் தவந்
தின், மெய்யெஞ்சாவகை மேனின்ற நினைக்கு
மேல் யாரோ, பொய்யெஞ்சாவில தென்னு
மீ தருமறை புகலும், வையஞ்சான்நினைச் சா
ன்றுக்குஞ் சான்நிலை வழக்கால்..... (ஈ)

அளவையாலளந் தாமன்றென் நறிவுறு ம
மைதி, உளவையாவைய முனக்கில்லை யுபநிட
த் துனது, களவையாய்நுறத் தெரிந்தில
தாயினுங் கண்ணல், துளவையாய்முடி யாய்
ளை நீயெனத் துணியும்..... (ஏ)

சரணமென் றுள வுன்னேவந் தறிவுகா னாமே
அரணமல்லவர்க் கிவைசுடந் தறிவரி தாக, மத
ணந்தோற்றமென் றிவற்றிடைமயங்குப வவ
ற்றுன், சரணமல்லதோர் சரணில்லை யன்னை
வை தவிர்ப்பான்..... (அ)

தோற்றமென்பதொன் றுணக்கில்லை நின்
கணை தோற்றும், ஆற்றல்சான்முதற் பகுதிமற்
றதனுளாம் பண்பால், காற்றுமுன்னுடைப்
புதங்க ளவைசென்று கடைக்கால், வீற்றுவிந்
துற்று வீவுறு நீயென்றும் விளியாய்..... (க)

மின்னைக்காட்டுதல் போல்வந்து விளியுமெ
ய் புலகந், தன்னைக்காட்டவுந் தருமத்தை நா
ட்டவுந் தனியே, என்னைக்காட்டுதி யீசனைக்
காட்டுதி யெமக்கு, முன்னைக்காட்டிலை யொ
ளிக்கினு மிலைமறை யுரையால்..... (கஉ)

என்னுருக்கொடிவ் வுலகினை யீனாதி யிடை
யே, உன்னுருக்கொடி புருத்தறிந் றோம்புநி
யுமையோன், நன்னுருக்கொடி துடைத்திமற்

திருத்தனி யருக்கல், முன்னுருக்கோடு பகல்
செய்து தரத்தகு முதலையி... (௧௧)

திருக்குவாழ்மலி செல்லத்தஞ் செருக்கு
வேந் திறத்தி, தருக்குமாய்வுறத் தானவர
கடர் வெஞ்சுமரில், இரிக்கவாவிநொந் துளை
ப்புலி புலையா மியையாக், சுருக்குவாய்வந்
து தோற்றி யிங்கிது கடனெ... (௧௨)

ஓங்காரப்பொரு டேருவோர் தாமுண்ண
புணர்வோர், ஓங்காரப்பொரு ளெண்ணுணர்ந்
திருவின புருப்போர், ஓங்காரப்பொரு ளா
மலிதேவர் தாழிசென் றாலும், ஓங்காரப்பொ
ரு ளோபொரு ளென்கலா வரவோர்... (௧௩)

வ ச ன ம்.

எங்களுடைய துக்கநிலாநூர்த்தமாகத் திருவவதாரஞ் செய்த வரபாலன மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமப்பிரபுவே ! அடியேன் சொல்வதைக் கேட்டருள்வீராக. பழைமையாகிய குரியவாமிசஸ்தர்களில் பிறந்த ஒருமனிதனாக உம்மை நினைத்துக் கொள்ளாதேயும். சமஸ்த அண்டங்களும், அவற்றுள் தங்கிய எங்களை யுள்ளிட்ட சரகாரப்பொருள்க ளெல்லாமும், உம்முடைய சங்கல்ப லேச மாத் திரத்தால் தோன்றி உம்முடைய கருணையில் ஒதுங்கி நி தங்கிற்ன. அசையால் இந்தச் சமஸ்த பொருள்களும் உம்மையல்லாமல் இல்லை. நீரோ அந்நியமாய் நினைத்தருள வேண்டாம். மூல ப் பிரகருதியேனது அநாதியாக தேவரீருடைய சத்திதானத்தி லொன்று உண்டு, அதிலே நி ல்லும் சப்தஸ்பரிசுருப ரசகந்தங்களைந்தும் அவத்திலேதொன்றியிருக்கி, அப்பு, தேயு, உய, ஆகாயமென்னும் பூதங்களைந்தும், அவ தில் கூடனாகிய மெய், வாப், கண், மூக் கு, கேவி, என்னும் ஞானேந்திரிய மைந்தும், உட்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம், என்னும் கீமேந்திரியங்க ளைந்தும், ஆகிய வேறுபாடெவந்த விரிவும், இவற்றிற்கு மே லே நின்று புருஷனும், அவன் தெரிந்து கொ ட்வதற்குச் சரணமாகிய, மான், அகங்காரம், மனம், என்னும் இவையும், தேவரீருடைய ஆ த் தாய்ந்தி திப்பவகைல்லவோ ? இந்த விரி வோடு உம்முடைய மாயாசத்தியால் விரி த்தனையெய்த. தோத்தரும், ஒக்கரும், அ வாய்ந்தமென்குந்த தம்முடைய பெருமை பிறவால் அறியப்படாமல் தாமே அந்நத்தக் க வேதநிரசென், உர்ப வந்தகனாகிய எங் களுக்குமேல் ஒருபாமாத்தமா உண்டென

சொல்லும். அந்தப்பாமாத்தமாய் கொண்டு எ ங்களிடத்தில் கருணையுள்ள நீந்தா னென்ற சொ ல்லுதல்களெவெ அல்லாமல் இங்கேவந்திருக்கி தபிரிமருத்திதோந்திராதிகளாகிய எங்களிலொரு வரையும் சொல்லவில்லையே பிமமனாகிய எனக் கும்சிவனுக்கும் இந்திரனுக்கும் பலபிரிமரிஷி களுக்கும், மற்ற சிவராசிக ளெல்லார்க்கும், நீரோ முதற்கடவுளென்று உண்மையறிந்து நி ட்சித்திதர்களாய்த் தேவதாந்தங்களைப் பஜித் தாமல் உம்மையே உபாசிப்பவர்கள், நிவர்த்தி செய்க்கடாத இருவினைகளாகிய பாசத்தினை யை நீங்கி முத்தியுலகத்தை அடைவார்க்கு யான்முதலாகிய எல்லாச்சேதனர்களும்தாய் தந்தைமனையார் புத்திரர் தனம் இவர்கள்மே லிவைத்த ஆசையாகிய கடலில் அழுந்தி, தங்க ளுக்குச் சுவாயியாகிய உமக்குச் சொத்தென் னெ உண்மைஞான மில்லாமையால் அந்தச்ச னன சமுத்திரத்திலேயே கிடந்து துக்கங்க ளாகிய மகரமச்சங்களால் கவ்வப்பட்டு நடுங் குவார்கள். தேவரீருடைய திரோதுகநிருபையால் சிவசேதனர்கள், உம்மையே சுவாமியெ ன்றும், உமக்குத் தங்கள் செஷ்பூதர்க ளென் றும், உண்மைஞானம் பிறந்து பிறவித் துண் பங்களை யொழிந்து முத்தியுலகத்துக்கு வித் தைப்போ லாவார்கள். இருபத் தைந்தாகிய தத்துவங்களையும் ஐயமறத்தெரிந்தால்யதார்த் தமானவகையால் அத்தத்துவங்களுக்குமேலே நீருண்டு அப்பதில் உமக்குமேல் யாருண்டு ஒருவருமில்லையே. இப்படியே சதுர்வேதங்களு ம் உண்மையாக உமக்குமேல் ஒருவருமில்லை யென்றே சொல்லும். முதற்கடவுளாகிய நீர் உ ண்டென்பதை உலகத்தாருணர்ந்து கொள்வதற்கு இந்தவுலகம் உண்டாயிருப்பதே சாஷி யாகும். இந்தச்சாஷி உண்மையோ அல்ல வோ என்று அறிந்து கொள்ள இதற்கு வே ரே சாஷிவேண்டியதில்லை. இதுவே பிரமாண முமாகும். பிரத்தியக்ஷம் அனுமானம், ஆகம ம், என்னும் பிரமாணங்களால் உம்முடைய இருப்பை ஆமென்றும், அல்லவென்றும், அ திகில்த ஆராய்ச்சி எங்களுக்கே அல்லாமல் உ மக்கோ கிடையாது. ஏனென்றால், உமக்கு மேல் ஒருபொருளு மில்லாமையாலே. உப நிததங்கள், தம்முடைய அறிவால் உம்முடைய ஒளிப்பை ஆராய்ந்து திருணயிக்கமாட்டா மத் போயினும், துளபமாவியணிந்த பாஞ் கடரோ ? நீர் ஒருவர் உண்டென்று நிச்சயித் துக்கமும். உம்முடைய ஜாயமான கடாட் சம்பெறாத புருஷன் உம்முடைய அநந்தகலி பாண குணங்களை ஒருவாறு அறிந்து உஜ்ஜீ

விக்க விரும்புவாரோ ஆகில் அவருடைய அறிவை மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணங்கள் தடைசெய்யும். ஆதலால் அவற்றை நிக்கிரகித்துக் கொண்டு உம்முடைய நிலையை அநியமாட்டாதவராகச் சன்னமரணங்களில் அகப்பட்டுக் கொண்டு மயங்குவார்கள். அந்தச் சன்னமரணங்களில் அழுந்தி வருந்துகின்றவர்களுக்கு அவற்றை நீக்க உம்முடைய திருவடிகளே யல்லாமல் வேறுசரணத்தையும் உண்டோ? இச்சையால்ல்லாமல், எங்களைப்போல இருவினைகளால் பிறப்பெல்பதொன்று உமக்குக்கிடையாது. உம்மிடத்தில் நின்றும். தோன்றிய பரமசக்தியுடைய மூலப்பிருகிருதியில் நின்று ஜனித்த முறைமையை யுடைய ஆகாயம் முதலிய பஞ்சபூதங்களும், தேவரீருடைய சங்கல்பத்தினால் ஏற்படுத்திய, காலப்பரிமாணம் ஆனபோது அழிந்துவிடும். சுவாமியுகிய நீரோ! என்று அழியுமாட்டீர். மேகத்தில் தோன்றி மறைகின்ற மின்னலைப்போல உம்மிடத்தில் ஜனித்து நகிக்கின்ற உலகங்களைச் சிருட்டிக்கவும், அவற்றில் தருமத்தை ஸ்தாபிக்கவும், நீர் அநாதிபாய் ஒருவராயிருந்து, மூலனை எண்ணிச் சிருட்டிக்கின்றீர். எண்ணிக்கொண்டு சாக்ஷாதுருத்திரனைச் சிருட்டிக்கின்றீர். கடைசியில் எங்களை யுள்ளிட்ட எல்லாப்பொருள்களையும் அழிக்கின்றீர். எமக்குக்காரணமாகிய உம்முடைய நிலையை மாத்திரம் காட்டமாட்டீர். அப்படி நீர் மறைத்திருந்தாலும், நாங்கள் எங்களுக்கு மூலகாரணப்பொருள் நீரேயென்று வேத வாக்கியங்களால் சந்தேகமறத் தெளிகின்றோம். அந்தச்சிருட்டி சம்மாரங்கனையாவது நாங்களே செய்கிறோமோ, இல்லையே. சூரியனுனவன் தன்னுருவத்தைக் காட்டிப் பகலையும், தனது உருவத்தை மறைத்து இராத்திரியையும் செய்வதுபோல, என்னுருவத்துக்குள் அந்தரத்துமாவாக எழுந்தருளியிருந்து இவ்வுண்டங்களைச் சிருட்டிக்கின்றீர். எங்களில் ஒருவராய் உபேந்திரமூர்த்தியாகி இடையிலெழுந்தருளியிருந்து எல்லாப் பொருள்களையும் பாலனஞ் செய்கின்றீர். பார்வதி நாதனாகிய சிவனுக்குள் அந்தரியாமியாயிருந்து அவற்றையெல்லாம் அழிக்கின்றீர். சம்பத்தின் ராசியாகிய பெருஞ் செல்வத்தினாலே கவித்துக் கிடக்கிற நாங்கள் கொண்ட கர்வமானது அடங்கும்படி அசுரர்களும் அரக்கர்களும் குரூரமாக யுத்தஞ்செய்து எங்களை அடித்து அரத்தவே நாங்கள் வந்து உம்மைச் சரணடைபெய்து அடைகிறோம். அதன்பொருட்டு,

வகிக்கத் தகுதியில்லாத மாறுபடிய கரீரப்பதினிலு அலதரித்து அந்தக் கொடியவர்களை நாசஞ் செய்து எங்களைக் தாக்கின்றீர். இப்படிச் செய்வது உமக்குக்கடனே அல்லாமல் மற்றருக்குக் கடமையாகும். மூலமெழுந்துக் கூடி ஒரொழுத்தாய் நின்ற பிரணவத்தினுடைய உண்மைப்பொருளை யறிந்தவர்கள், உம்மை உள்படி அறிந்தவர்களாவார்கள். தேவரீரைப் பிரணவத்தின்வாச்சியமாக அறிந்த அந்தப் புருஷர்களே இருவகைவினைகளையும் வெறுத்து ஒழிப்பவர்கள். அந்தப் பிரணவப்பொருளை அறிவதுதான் உண்மை ஞானமென்று உணராதவர்கள் மிகுந்த கியானிகளாயிருந்த போதிலும், பிரணவப் பொருளாகிய நீர் உண்டோ இல்லையோ என்று சந்தேகிக்கொண்டு, புகமுடிவு வரையும் பிறக்கிறது, இறக்கிறதுமாய் உழன்றுகொண்டிருந்தும் உஜ்ஜீவிக்க மாட்டார்கள். சர்வசுவாமீ! தேவரீருடைய நிலை யிப்படிப்பட்டதாக இருக்கிறது. அதைக்காட்டாமல் ஒளித்து நின்று எங்களை மயக்குகின்றீர். ஆனாலும், உம்முடைய திருமார்பி லெழுந்தருளியிருந்து எங்களையும் எங்களுக்கு கிருப்பிடமாகிய அண்டங்களையும் பெற்று, கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை ஒங்கிவரும் படி அனுஷ்டித்தருளிய எங்கள் தாயாகிய சான்றி பிராட்டியானா வியரித்தமாகக் கோபஞ்செய்யாதேயும் என்று கொல்லி முடித்தனர்.

இந்தப் பிரகாரம், சமஸ்த அண்ட சராசரங்களைச் சிருட்டித்த சதுமுசனுவர் துதி செய்து ஆனவுடனே. ரிஷிப வாகனத்தை யுடைய உமாநாயகராகிய சிவனுனவர், ஸ்ரீசர்வலோக சரணியரே! ஸ்ரீராம நாதரே! ஞானமே திருமேனியாக உடையவரே! மூலப்பிரகிருதிக்கும் அதன்காரியமாகிய எங்களுக்கும் மூலகாரணப் பொருளாயிருக்கிற நீர் உம்முடைய பெருமைமையொன்றும் அறிச்சீர்போலும் சமஸ்த அண்டங்களையும் பெற்றதாயாகிய சீதாபிராட்டியா னென்னும் கற்புடைய மங்கையர்க் கரசியானவர் பழையபடியே உம்முடைய திருமார்பை வந்துசேர்ந்தார். நாரகமந்திர வாச்சியனாகிய ஸ்ரீராமபிரானே! தேவரீர்; புராதனமாகிய சகல அண்டசராசரங்களையும் பெற்ற அழகிய திருவயிற்றையுடைய எங்கள் தாயாகிய ஸ்ரீசான்றிபிராட்டியானா நிக்கிரகிப்பது தகுதியில்லை. இப்பிராட்டியார் கற்பில் நின்றுத் தவறுவாராகில் இந்தச் சமஸ்தபுலன சராசரங்களும் அழித்துப்போகாமல் இன்னம் நிலத்துமிருக்குமோ?

அப்போதே அழிந்துபோய்விடும். ஆகையால் இந்தச் சாஷாது மகேசுவரியைத்தேவரீர் இப்படி நிந்திப்பது மறந்துவிடத் தக்கது என்று சொல்லினர். தம்மைநோக்கித் தவஞ்செய்தவர்களுக்கு வேண்டிய இஷ்டகாமி யவனொரு தபையசெய்த பாமசிவனுனவர், பின்னும் ஆலோசனைசெய்து, அநந்தசெய்யானானுண நிலயமாகிய, ஸ்ரீராகவயிராணைப்பிரிந்த துல்பத்தால் தேவனியோக மடைந்து, பாலனகர்த்தாவாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுனினுலகத்தை அடைந்த தசரதசக்கிரவர்த்தியி னிடத்திற் சென்று, மகா புண்ணியசேனாகிய சக்கரவர்த்தியே! நீர் பூலோகத்துக்குப்போய், சாட்குண்ணிய பரப்பிரமமாகிய ஸ்ரீராமச்சந்திரனைச்சேவித்து உம்முடைய மனோதுக் கத்தையும் ஆற்றிக்கொள்ளுமென்று சொல்லினர். ஸ்ரீசங்கரபகவானுடைய வாக்கிப்படி சக்கரவர்த்தியானவர் தமக்குப்பிராணபதமா யிருந்த ஸ்ரீராகவயிராணைக் காணவேண்டுமென்ற கருத்தால் பூலோகத்துக்குவந்து சர்வ உவாமிக் செதினோ நின்றுனர். உடனே வேத புருஷனுவுட் அவ்வேதநீளனால்அறியப்பட்ட பாவன்துவாகவும் இராநின்ற ஸ்ரீசானகிரமண னுனவர், சக்கரவர்த்தியினுடைய பாதங்களில் நமது திருமுடிதோயும்படித் தண்டன் சமர்ப்பித்தனர். அப்படித் தண்டன் சமர்ப்பித்த திருக்குமாரனா வாரியெடுத்திப் பர்வதம் போல விசாலமாகிய மார்பி லழுந்தும்படி இதுகண்டித்து, தம்முடையகண்களி லொழுதுகொண்ட ஆநந்தபாயிபத்தால் திருமஞ்சன மாட்டி, இப்போதுதான் நாம் வாழ்ந்தோமென்ற களிப்பு அதிகரித்தவராய் முன்னே நாமடைந்திருந்த துக்கங்கள் யாவற்றையும் அக்குள்ள யாவரும் கேட்கும்படிசொல்லிப் பிரலாபிக்கத் தொடங்கினார். அக்காலத்திலே தேவநாட்டரசனுடைய புத்திரியாகிய கைகேயபானவர், என்னிடத்தில் பெற்ற வரமென்ற கூரியவேலாயுதமானது, எந்தேகத்தை நீங்கும்படி செய்வததுமல்லாமல் இவ் துவ ளையும் என்னெஞ்சினிடத்திலேயே நின்று உபத்திரவத்தை விளைத்துக்கொண்டிருந்தது என்னப்பனே ஸ்ரீராமா! இப்போது உன்னை யான் ஆவிக் கணம் செய்தபுகி, தீவ்வி யா பரமவீரோத் தரித்தப் பரிமளம் மணக்கிவ் வுத்திருமாற்பாகிய காந்தக்கல்லானது அந் தவரமென்றவேலைக் கொடுத்துவிட்டது. அழகிய பெரிய திருத்தோக்கையுடைய ஸ்ரீரகு நாயகா! நல்லருணியுடைய கபுத்திரர் களைப்பெற்று அகிக் கிரகியாதிடையடைந்த

புருஷிகளும், என்னுடைய கால்களில் நின் னும் எழுதின்றதுகளுக்கும் சமானமாகா ரெ ணும்படியான மகாதீர்த்தியை எனக்குண் டாக்கினாய். இருவினைகளிலிருந்தும் நீங்கினவர் களுக்கும் பெறக்கூடாத ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத் தையும், சத்திர்த்தியையும் பெற்று யாவரிக ளிலும் உயர்ந்திருக்கிறேன். ஸ்ரீகூரியவமிச ருலதிலகனே சானகிரமனா! முன்னாலே நான் வணங்கிக்கொண்டிருந்த தேவர்களும், முனி வர்களும் பலமுறைபார்த்து எனக்குக் கைக டைக்குவித்துத் தண்டனிடுதலை உன்னுடைய செந்தாமராமலர்போன்ற கண்களால் பாரா ய். ஸ்ரீசர்வேசரானுடைய திருவுத்திமலரில் அவதரித்த பிரமனோபி நானும் சமானமென் னும்படி அந்தச் சதாரிமுகனோபி சத்திய வுல கத்திற் றோ ஆசனத்திற் இருக்கும்படியா யும் என்னைச்செய்தாய் என்றுசொல்லித் தம் முடைய புத்திரராகிய ஸ்ரீராமநாதனா எயித் தெடுத்தி மார்பில் இதுகத் தழுவிப் பின்பு ஸ்ரீசீதாபிராட்டியார் பக்கலில் சென்றார். உடனே பிராட்டியாரும் ஸ்ரீசக்கிரவர்த்தியாரு டைய பாதங்களில் நமஸ்காரஞ் செய்தனர். நமஸ்காரஞ்செய்த பிராட்டியாரை யாவரும் சொல்ல முடியாத புகழமுடைய தசரதான வர் அதிக கருணையோபி அனைத்து நின்று, ம ங்கையரிக்கரசியே ஸ்ரீராகவயிரான், உன்னை அ க்கினியில் பிரவேசிக்கும்படி சொன்னது. உ ண்னுடைய அழிவில்லாத கற்பி னிலையை உலகத்தாருடைய இருதயத்தில் தாட்டும்படியே அல்லாமல் வேறன்று. அதை உன்னுள்ள த்தில் நினைக்கவேண்டாம். ஸ்ரீபகவத்பத்திஸ்ரீ னர்களாகிய பாபிஷ்ட துராத் துமாக்கள், உன் விஷயத்தில் சங்கககொண் டிருப்பார்களே ஓனும், அவர்களும் இப்போது அந்தச் சத் தேகத்தை நீக்கி உன்னிடத்தில் நிச்சயமாகிய தம்பிக்கை அடைந்து உஜ்ஜீ விப்பார்களெ றோ ! இது சத்தியமே. கங்கைநாடாகிய கோ சலநாட்டு ராஜகிராமணியின்மேல்கீற்றங்கொ ள்ளாதே. பொண்ணைத் தீயிற் போட்டெடுத்தல் அப்பொண்ணினுடைய வாஸ்தவத்தை அறியும் படியல்லவோ! அப்படி யென்றே இதையும் நினைப்பது தகுதியாகும். விதி சிவவெத்திராதி தேவர்களும், முனிவர்களும், கூடியிருக்கிற இத்த மஹா சபையில் நீ கற்புடைய மங்கை யர்களுக்கு அரசியென்று தெரிவிப்பதற் காக வே உன்னை அக்கினியில் முழுகச்சொன்னது. இது சமயம் தப்பிப் போனால் இந்த மஹாச பையைக்கட்டி உன்னுடைய கற்பினிலையைக் கட்டித் தல் அருமையென்று நினைத்து, இந்த

புருஷோத்தமன் செய்தானாகும். பெண் ணாகுரிய இயற்கைக்குணங்களைமற்ற அரு த்திமுதலாகிய கற்பிலக்கணம் மிகுதியுமு டைய உத்தமஸ்திரீகளுக்குச் சிரோபூஷண மாய் விளங்குகின்ற எஸ்தாயே! உன்னுடைய அவதாரஸ்தலமோ பூமி. நீ இருந்துவந்த இடம், மனுவாக்குக்கெட்டாத ஸ்ரீவைகுந் தம். உன்னுடைய கலியாணகுணங்களுக்கு யாதொரு மாசுங்கிடையாது. இனி எந்தமுட னும் உல்லிஷ்பத்தில் வாய்மதங்கொண்டு தூஷணத்தைப்பேசி அபசாரப்பட்டுக் கெட் பிப்போகான் என்று இவ்வண்ணமாகச்சொ ள்வினர். பின்பு ஸ்ரீசீதாபிராட்டியாருடைய திருவுளத்தில் சிற்றமென்பது. சிறிதுமில்லை யென்பதைச் சக்கரவர்த்தியானவர் அறிந்து கொண்டு மனத்தில் சிறிதும் கிலேசமில்லாத வராய், ஸ்ரீராமாழ்வார் பக்கலில்போய், உள் ளத்திலுள்ள அன்பானது கட்டிம்படியாகத் தம்மைத்தாமேதழுவுவதுபோலத் தம்முடைய மார்பின் அவர் ஒன்றும்படித்தழுவி, தம் முடையகண்களிலிருந்து இடைவிடாது ஒழு காதின்ற நீரானது, பட்டாபிலேகத்தில் திரு மஞ்சனஞ்செய்கின்ற தீர்த்தம்போல இளை யபெருமாளுடைய சடாமருடத்திற் பாய்ந் து இழியும்படியாக உச்சிமோந்து அப்ப னே ஸ்ரீலக்ஷ்மண! என்னுடைய சன்னவி யாதியையும், ஸ்ரீரகுநாயகன் ஆரண்ணியத் துக்குத், தனியாய்ப்போகின்றனென்று என் னெஞ்சிக்கொண்ட துன்பப்பிணியையும் நீக் கினாயே. சுமித்திராதேவி யிளஞ்சிங்கமே! திரிமூர்த்திகளுடைய லோகவாசிகளெல்லா ரும் நீ இந்திரனுடைய பகைவனாகிய இந்திர ஶகித்துவப் போரில்வென்ற மகாகீர்த்தி யையே பேசுகிறார்கள். எஃஹ்யனே! இந்த உலகத்துக்கு நேரிட்டதுக்கமாகிய விரோதத் தை நிவர்த்திக்கச்செய்து தருமத்தை நிலை பெறச்செய்தாயே என்று பலவாறு சொல் வினர்.

இப்பிரகாரம் இலக்குமணரோடு பேசவி ட்டு, சக்கரவர்த்தியானவர் ஸ்ரீசானகீரமண ரிடத்துச் சென்று, எஸ்திராணபதமாகிய ஸ்ரீராம! அறந்தகலியாணகுணநிலையமே! நீ என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க ஒருவ ரம் கேட்கக்கடவாயென்றார். புத்திரவாச்சல் லியத்தால் கேட்டபிதாவைநோக்கி ஸ்ரீராம பிரானுவர், என்னிடத்தில் அத்தியந்தம் பிரீ தியுடையவராயிருந்த தந்தையே! எப்பொ ருட்டுத் தேவரீர் தேகவியோக மாணதைக் கேட்டு யான் அடைந்திருந்த துக்கத்தை, நீர்

அடைந்திருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்துத் த வந்து உம்மைக்கண்டி தீரலாமென்பிருந்தே யை. அப்படி துக்கித்துக்கொண்டிருந்த நான் என்னுடைய பாக்கியவசத்தால் இப்போது இங்கே இந்தத்தேகத்தோடுகொணும்படியான பெரும்பயனைப்பெற்றேன். இனியாக்பெற் றுக்கொள்ளவேண்டியது யாதென்றார். தாம் கொண்ட மானுஷியாவதாரத்துக்கேற்ற நடி க்கின்ற ஸ்ரீராகவபிரானுவர், சொல்வதைக் கேட்ட தசரதச்சக்கரவர்த்தியானவர், என்னை யனே! ஆனபோதிலும் உனக்குவேண்டிய தொன்றைக் கேட்பாயாகவென்று சொல்ல வே ஸ்ரீராமபத்திரரானவர், எஸ்திதாவே! நீர் என்னிடத்திலவைத்த வாச்சல்லிய குணநி சயத்தால் பொல்லாதவனென்று வெறுத்து விட்ட எஸ்தெய்வமும், உம்முடைய புத்திர னாகிய பரதாபிவானும், எனக்குத்தாயும், தம் பியும் ஆளும்படியான மகாவரத்தைத் தரக் கடவிரொன்றுகேட்டருளினார். அப்படி சர்வ சுவாமியானவர், கேட்டபோது அவருடைய கருணையைக்குறித்துச் சமஸ்தீவர்களும், அ திசெய்து ஆரவாரித்தார்கள். யாவருக்கும் வரத்தைத்தயையசெய்கின்ற ஸ்ரீரகுலமச்சிலக னே! நீ கேட்டுக்கொண்ட இரண்டிலே பர தன் உனக்குத் தம்பியேயாகக்கடவன். உனக் கு யான்கொடுத்த திருமுடியை அபகரித்துக் கொண்டு, இந்த விரதவேஷித்தை உனக்குக் கொடுத்த பாவிமெல் எனக்குண்டாகிய கோ பமானது சத்தியமாய் நீங்கவில்லையென்று, ஸ்ரீராமபிரானத் தழுவிநின்றதைகளும் தள ரிந்து தொங்கும்படியாக அதிகதுக்கத்தோடு சொல்லார். அதுகேட்டருளிய ஸ்ரீராமபிரா னுவர், தசரதச்சக்கரவர்த்தியானாப்பார்த்து, எஸ்திதாவே! நிலயில்லாத தேகபோஷிணர் தத்தத்துக்கு உபயோகியாய் இருக்கின்ற ராசி சியாதிகாரத்தை யாமிவிரும்பும் விருப்பமா னது பெருங்குற்றங்களுக்கெல்லாம் மூல மென்பதை யான் அறிந்துகொள்ளாமற்போ னதே குற்றமல்லாமல் என்னை வளர்த்தெடுத்த தெய்வமாகிய தாயானவர், கருணையால் என்னிஷியத்தில் அந்தராக்சியாதிகாரத்தைத்த டித்தவிட்டது குற்றமோமான்னுசொல்வினர். அப்படியேயாகுவென்று தசரதரும் சம்ம தித்து முன்னே கைகேசிமெற்கொண்டிருந்த கோபம் ஆறினார். இராவணனுக்கு அஜசக ரர்கள் தயையசெய்து கொடுத்திருந்த வரக்க னை பெல்லாவற்றையும் அறித்து வெந்திகொ ண்ட ஸ்ரீராகவபிரானுவர்சேட்டுக்கொண்ட படி சக்கரவர்த்தியார் சம்மதித்ததைக்கண்ட

தேவர்களை யாவர்களுக்கும் ஒருவரை ஒருவர்பார்த்துக்கேட்டு மகோதாயம்பெற்றுக்கொண்ட வரம்பெட்டவர்படி. தம்முடைய இறைவனைக் காட்டுகின்ற மகோபகாரியாகிய கைகேசி உரணவர் இந்தச்சக்கரவர்த்தியானிடத்தில் பெருங்கொண்ட வரங்களும் இரங்கிய. அந்த இரங்கியவர்களுடைய நடந்ததொண்ட எம்பெருமானாரு இவ்வு இவர்கொடுத்த வரங்களும் இரண்டெல்லாம் மனனிரங்கத்தொழிபட்டிக்கொண்டார்கள். திருலோகத்தாங்களும் இந்தத்தருகக் கொண்டாடுகின்ற சத்தியத்தில் பொருத்தி உயினைக்கொடுத்து மிகுந்த தீர்த்தியை அடைந்த தசரதசக்கரவர்த்தியானவர் இப்படி இரங்கியவர்களைத்தந்து, சகம்மோக லோகம் எவருடைய பரிசுமயிராணையும் இவையெருமானையும் ஸ்ரீராமபிராட்டியாரையும், அடக்கிப்பிடுத்து விமானத்தில் மீதேறிப்போயினர். தமது திருக்கரத்தில் ஸ்ரீகோபன்டத் தாங்கித்திற திருக்கோலமாயெழுந்தருளியிராத்திற ஸ்ரீராமபிராண சந்திரியில் தேவர்கள் யாவரும்வந்த சகத்தாரண பரவந்துவே! எங்கள் துலத்திவமே எங்கள் நிமித்தம் இந்த மாணாடியாவதாரத் திருமேனி வித்த பத்தவச்சுலே! தசரதசக்கரவர்த்தியினிடத்தில் பெருங்கொண்ட வரத்தைப் போல எங்கலிடத்தில் யாதேனும் ஓர் வரத்தைப் பெற்றிக்கொள்ளுமென்று கேட்டார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமபிராணனவர், ஒதேவர்களே! ராக்ஷசவீரர்களால் யுத்தத்தில் மடித்துப்போன வானரர்களெல்லாம், உயிர்பிழைத்தெழுந்திருக்கவும், அவர்கள் எந்தெந்தவனங்கொல்லப் பரவதக்கரி ஓய இவைபோலிறுடங்கள் இப்போய் வளிக்கின்றார்களோ! அந்த இடக்கெல்லாம், மதுரமான காய்களும், கனிகளும், கிழங்குகளும், தேனும், உண்ணத்தக்கதும் புழக்கமாய் இருக்கவும் வரத்தை தருக்கொன்று கேட்டருளினர். யாவருக்கும் முதலவாகிய சதுர்முகக்கடவுளும், மருவா யுத்தத்தையுடைய சாக்ஷாது ருத்திரபகவானும், இந்திரனுட மந்ததேவர்களும், முனிவர்களும், தவ்பத்தையே விளைக்கின்ற சனை நோய்க்கு மருத்தவருய்வினங்குகின்ற ஸ்ரீராமபத்திரானே உம்முடைய கருணைவிக்கணி உக்கரம் அப்படியே துக்ககடவதென்று ஒவ்வொருவருத் தனித்தனியே சொல்லிக் கண்களும் மனமும் குவிர்த்தார்கள். பாபாத்த மாவாகிய ராவணகுய்செய்த முதற்போர் முதல் அவகுய்செய்த கடைசிப்போர்வரையும் மாண்போன வானரங்களில் துஞ்ச

தேயர்கொண்டுவந்த சஞ்சீவியால் பிழைத்த வவப்பாக மந்தநவையெல்லாம் உயிர்த்தெழுத்து வித்தையும் விழிதளும் கனிக்ரும்படியாக நடந்த உயுத்தங்களையெல்லாம் நினைத்தும் பரிசுதைத்தப்பார்த்தும் அத்தியந்தப் பிரீதி யோடு, ஓடிவந்து தாமரசமலர்போலிற தேத்திரங்கையுடைய ஸ்ரீரகுநாயகருக்குத் தண்டல் சமர்த்தித்தன. இராவணன், கும்பகருணன், இந்திரஜித்தன், அகிலாயன், கும்பன், திருப்பன், மகாக்கண்ணன், கிசாசன், தாமரகன், வச்சிரதந்தன், முதலிய ராக்ஷசவீரர்களால் மடித்துப்போய் இப்போது உயிர்பெற்றெழுந்த அந்த வானரங்களெல்லாம் அங்கே சந்தோஷ ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டிருந்தன. பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாம், ஸ்ரீராமநாதலாநோக்கித் தேவரீர் எக்கிலபட்சத்து அய்யிடமியில் கவலாசலத்தை வந்து அடைந்து இலங்காதகரத்தை வானரசையங்கனால் முற்றுகைப்பாட்டு அரக்கர்கள் யாவரையும் கொலைசெய்து அமரபட்சத்துப் பஞ்சமித்தியில் இராக்கசகுல நாயகருடைய இராவணனையும் உயிர்ப்பாப்பது, இனி இந்த அண்டத்தில் வஞ்சகர்களில்லையென்னும்படியாகக் கொலைத்தொழிச்செய்த தாமரைமலர்போலிற கைகையுடைய எம்பெருமானே! தாயார்சொல்லியபடி பதினாறுவருஷமும் இன்றோடுமுடிக்கிறது. இன்றைத்தினமே அயோத்திக்கெழுந்தருளி ஸ்ரீபரதாபூவானுக்குத் தரிசனமாகாவிட்டால் அந்தஸ்திரமாத் தீயமும் அதில் குறித்துப் பிராணத்தியாகஞ்செய்து கொள்வார். ஆதலால் அப்படி அயோத்தியில் நடவாதபடி தேவரீர் சீக்கிரமாய் எழுந்தருள வேண்டிமென்று சொல்லிவிட்டுப்போயினார்கள். உடனேசுவாமியானவர், வீரபிஷ்ணுபூவன் முதலானவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். எந்தாபானவர் எனக்குக்கட்டளையிட்டவருஷங்கள் பதினாறும் இன்றோடு சரிப்பட்டுப்போகிறது. இன்றைத்தினம் நான் அயோத்தியைப்போய்ச் சோமம்போவெனையானால் எந்தம்பி பரதாபூவான் எரியில்விழுந்து பிராணமாய்த்துக்கொள்வான். அதுகண்டு எவ் குலமுந்தும் நாசமாய்விடும். அப்படி நேரிடவொட்டாமல் இங்கே யிருந்து இந்தத்தினமே அயோத்திக்குப் போகத்தக்க வாகனமும் ஒன்று உண்டோவென்று கேட்டருளினார். சுவாமி சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீவீரபிஷ்ணுபூவானவர், யக்ஷராஜனுடைய குபேரனுக்குப் பிரமதேவரால் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு புஷ்பகனிமான மொன்றுண்டு.

அது மகாபரிசுத்தமுடையது. அதன்மீது இந்த வானரவெள்ளங்கள் யாவும் ஏறினும் ஒரு புறத்தில் அடங்கிப்போயே யல்லாமல் அதற்கு ஒரு சுமைபாகமாட்டாதுகள். இராவணன் எப்போதாவது ஒரு காலத்தில் இலங்கையிலுள்ள ராணசர்க்கரை யெல்லாம் ஏற்றிக்கொண்டு போய் உலாவுவான். அவ்வளவு பெரியதென்று சொல்லினர். அப்படிப்பட்டதானால் அதைக்கொண்டு வாவென்று சுவாமியானவர் கட்டளையிட்டனர். அண்டகோடிகளொன்றாய்ந்திரண்டு ஒருருவமாயினதுபோன்ற பெரிய உருவமுடையதாயும், ஆயிரஞ் சூரியர்கள் ஏககாலத்தில் உதயஞ்செய்தாற்போன்ற ஒளியையுடையதாயும், அநேக மணிகள் கணிகளொன்று சப்திப்பதும், ஆகிய அந்தப் புஷ்பக விமானத்தைச் சர்வ சுவாமியினுடைய கட்டளையின்படி விசிஷ்ணுநுவாணுவர் அதிலேகமாய்க் கொண்டு வந்தார். அந்தப் புஷ்பக விமானம் பூமியில் வந்திருங்கியதைக் கண்டு ஸ்ரீராகவிராணுவர் திருவுள மகிழ்ந்து நம் முடைய எண்ணம் முடியுமென்று அதன்மேல் எழுந்தருளினார்.

உடனே தேவர்கள் யாவரும் அவர்மேல் புஷ்பங்களவாரி யிறைத்துப் பல்லாண்டு கூறினார்கள். சுழக்குத் தண்ணீர்போன்றவரில்லாத ஸ்ரீ சானகி பிராட்டியாரைத் திரிசடை யென்னும் சுருணவதியானவள் தண்டன் சமர்ப்பித்து அடியாளும் தேவரீரோடு அயோத்திக்கு வருகிறேனென்று சொல்லினள். அது கேட்டு ஸ்ரீசீதாபிராட்டியானவர், அம்மா திரிசடையே! நீ யாதொரு துன்பமுமில்லாமல் இலங்காநகரத்துக்கு ஒரு தெய்வத்தைப்போலிருக்கக் கடவாயென்று ஆக்கியாபித்து ஸ்ரீராமபிரான் பக்கலில்வந்து சேர்ந்தார். மணம் வீசுகின்ற மாலையைத்தரித்த இராமா துஜரும் விமானத்தின்மேல் லெழுந்தருளினார். சமஸ்த அண்டங்களையும் உண்ட ஸ்ரீசர்வேசரனுடைய திருவுதரத்தைப்போல எழுபதுவெள்ள வானரங்களை யுடையதாயும், வாயுவினது வேகமும் பின்னிவிடப்பட மனே வேகத்தை ஒத்த வேகத்தை யுடையதாயும், ஆகாயத்தின்கண் விளங்குகின்ற விமானத்தின்மேல் லெழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீராம நாதரானவர், ஸ்ரீவிசிஷ்ணுநுவாணை நோக்கிப் பூவினிதழ்களால் தொடுத்த மாலையைத் தரித்தவனே? உன்னை விட்டுப் பிரியாத மந்திரிமுதலானவர்கள் களிக்ஞம்படியாயும், இலங்கா நகரத்தில் உள்ளவர்களெல்லாம் புகழும்படியாயும், அரசுசெய்துகொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திரு. அந்நிஷ்டை

யோரி நிறிமார்க்கம் இரவதாமென்று சொல்லும்படியான ஒருக்கங்களை யுடைய விசிஷ்ணுவானே! ஸ்ரீசர்வேசரன் அல்லாமல் திருவருக்கொண்டு சதுர்வேதங்களையும் உபதேசிக்கப்பெற்ற பிரமதேவரானவர் ஆத்புருஷராகப்பெற்ற குலத்திற் பிறந்த கச்சினே! சத்தருக்கள் யாவரும் வந்து கப்பங்கட்டி வணங்குகின்ற இலங்கா நகரத்திலேயே இருந்து அரசுசெய்துகொண்டிருக்கப் போவென்று அருளிச்செய்தனர். மலேவாக்குக்கேட்டாத கீர்த்தியையுடைய ஸ்ரீராம பத்திரரானவர், சுக்கிரீவமகாராஜனைப்பார்த்து ஓ! சூரிய பத்திரனாகிய மஹாராஜனே! உன்னுடைய புஜபலத்தாலே பத்துத்தலைகளை யுடைய ராவணனைச் சங்கரித்தேன். அவன் முதலிய ராணசர்க்களுடைய புத்தத்தில் உன்னுடைய சேனைகள் யாவும் மிகுதியுஞ் சிரமப்பட்டு இளைப்படைந்தன. ஆகையால், நீ உன்னுடைய சேனைகளோடு கிடங்கிறைத்துப் போய்ச் சேர்ந்துவாழ்க்கடவாயென்று சொல்லி அங்கப்பெருமானையும், சாம்பவந்தனாயும், பரசனையும், வெற்றியைத் தரத்தக்க பேரரில் வல்ல நீயன் முதலாகிய சேனாநாயகர்களையும், வாயுபுத்திரராகிய ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயரையும், கடாசுரீதரநீங்களும் சுக்கிரீவமஹாராஜருடனே போங்கனென்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

நம்முடைய ஐயானவர், இந்த வசனத்தைச் சொன்ன மாத்திரத்தில் ஸ்ரீவிசிஷ்ணுநுவான் முதலிய யாவர்களும், மனத்திடுக்கிட்டு உடனும் உயிரும் நிலைகலங்கும்படியாக விழிகளில் நீர் தானாதானாயாக ஒழுக்கி ஸ்ரீராகவ பிரானுடைய செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை அவரவர்களும் தங்கள் தங்கள் தலைகளில் சூட்டிக்கொண்டு, எம்பெருமானே! உம்மை விட்டு நீங்குவோமே யானால் நாங்கள் பிழைப்பதில்லையென்னும் அன்பைக்காட்டிச் சர்வசுவாமியே! தேவரீரோடு பெரிய மதில் சூழ்ந்த திருவயோத்திக்கு வந்திருந்து, பசும்பொன்றும் செய்யப்பட்டு முத்து மாலைகள் தொங்குகின்ற ரத்தினமய கிரீடத்தைத் தரித்துக் கொள்ளும் பட்டாபிஷேக தீவ்விம மகோற் சுவத்தையும், அங்கு நடக்கும் வைபவங்களையும்; சிங்காதனத்தின்மேல் தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கும் அழகையும், உஜ்ஜீவிக்குப்படி கண்டு சேவிக்கு மளவும், தேவரீரைப் பிரியாதிருக்கும்படி தயைசெய்வீரென்று மிகுதியும் பணிவாகக்கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஸ்ரீவிசிஷ்ணுநுவான் ஸ்ரீசுக்கிரீவமஹாராஜா முதலானவர்கள் அதிகாரியே

தி கேட்டுக்கொண்ட விண்ணப் பத்தையும் அவர்கள் மீறிவெனத் துன்பத்தாலடைகின்ற தடுக்கத்தையும் ஸ்ரீகந்தநாதரானவர் கடாக்ஷித்து நீங்கள் துன்பப்பட வேண்டாம். நீங்கள் சொன்னபடியே உங்களை அயோத்திக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக முன்னமே நான் நினைத்தேன். ஆனால், உங்களுடைய உள்ளக் கருத்தையறியும்படி யான் அதசொன்னதே அல்லால் வேறன்று என்றுசொல்லியருளினார். அப்படி சொல்லியருளிய ஸ்ரீராம சுவாமியி னுடைய மொழியைக் கேட்டவுடனே ஸ்ரீகக் கிர்வ மஹாராஜரும், ஸ்ரீவிபிஷ்ணுவானும், திருவடினும், மற்ற வானரத் தலைவர்களும், சேனைகளும், சகல சகக்காரணனாகிய ஸ்ரீசக் கரவந்தித் திருக்குமாரருடைய சீர்பாதங்க ளை வணங்கித் தேகத்தோடு முத்தி யடைந்தவ ரினைப்போல ஆச்சரிய பூதர்களாய் நின்றார் கள். நின்ற அவர்களையாவையும் புட்பகவிமா னத்தின்மே லேறும்படி சுவாமி ஆக்கியாடிக் கவே அதிகவினாவாக, எக்கிரிவன் முதலானவர் களும், வானரப் படைகளும், விசிஷ்ணரும், அவருடைய சேனைகளும், அந்த விமானத்தி ன்மீதேறி ஒருபுறத்தில் இருந்தார்கள். இவர்க ளை அல்லாமல் பதினாறுலோகங்களும் அவ ன்நிலுள்ள சராசரங்கள் யாவும் ஏறின போதி லும் மேலும் வெற்றிடம்மிசவும்இருக்கத்தக்க சுவ்வன அபெருமைபுள்ள விமானத்தினுடைய இயல்பை யோகிசுவார்களாலே சொல்ல வேண்டியதே யல்லாமல் இந்தப்பூமியின்கண் சொல்ல வல்லவர்கள் யாருண்டு. புட்பகவிமா னத்தின் மேல் எழுபதுவெள்ளச்சேனைகளும் ஸ்ரீபுத்திரனும், இலங்காதிபதியும், அவரு டைய சேனையும், குத்தித்துக்கார்த்திருக்கமத் தியில் ஸ்ரீராமாநாதர் ஒருபக்கத்திலும், ஸ்ரீசீதா யிராட்டியார் ஒரு பக்கத்திலும், இருக்க இங் கிருவருக்கும் தங்கவே ஸ்ரீராமவிராட் எழுந் தருளினார். அந்தப் புட்பக விமானமானது அப்பிராஞ்சுத பாம்பதத்தைப்போலத் தோ ல் வந்தது. ஹேமகுண்டங்களும் ருத்தலும் நயி உம் முடியுமில்லாமலும் நான்குவெதங்களுக் கு எட்டாமலும், இருக்கிற ஸ்ரீ பரஞ்சுடரை ப்போல ஸ்ரீராமவிராட் அந்த விமானத்தில் வசிக்கினார். ஸ்ரீராமபுத்திரருடைய அநுமதி யுடல் ஸ்ரீபுத்திரராகிய எக்கிரிவ மகாராஜ ரும், இலங்காநகராதிபதியாகிய ஸ்ரீவிபிஷ் ணுவாரும், வெற்றியே புணத்தக்க இருவ டகச் சேனைகளும், ஒஞ்சுதேயர் சாம்பவர் முதலிய படைத் தலைவர்களும், மனித உருவ உ கொண்டார்கள். மேற்றிசையிலே அந்த

மித்த பின்பு கீழ்திசையிலே உதயஞ்செய்கின் ற சூரியன் தகழிநயனம் நீங்கி உத்தராயண த்துக்காக வட பாரிசத்தில் வருவது போல யாதொரு தடையுமில்லாமல் புட்பக விமான மானது ஆகாயமார்கத்தில் தாவிவரும் போ து ஸ்ரீசானகி பிராட்டியாணைப்பார்த்து நம் மையருணவர் சொல்லுகின்றார். இலங்காபுரி யை வலஞ்செய்து கொண்டு போகவேண்டு மென்று நினைப்பதற்கு முன்னே விமானமா னது அதிகவினாவாகக் கீழ் கோபுர வாயலில் வந்துவிட்டது. அப்போது ஸ்ரீ சர்வ சுவாமி யானவர் ஹே சீதா ! இங்கேதான் பிரகஸ்த னென்னும் ராண்சுப்படைத்தலைவன் நீலனெ ன்னும் வானரப்படைத்தலைவனால் உயிரிமாய் ந்தான். சுபாரிசனென்பவன் மாண்டதும் இ வ்விடமேயாம். மேற்றிசை வாயில் வந்தபோ து இங்கே இந்நிரஜித்து ஸ்ரீ லக்ஷ்மணனால் கொலையுண்டான். வடதிசை வாயலில் வந்த விடத்து இவ்விடத்தில் ராவணருணவன் ஸ்ரீச க்கிரிவனால் தன் கிரீடத்தி லிழைக்கப்பட்ட சிரோரத்தினங்களை யிழந்து என்னால் கொலையு முண்டான். நல்ல நெற்றியையுடைய ஹே சானகி ! உண்ணப்பிரிந்து பலநாள்கழிந்த பி த்பாடு நான் ஸ்ரீசக்கிரிவனோடு சிநேகஞ்செய் து உண்ணத் தேடும்படி அதுமான அனுப்ப அதுமான் உண்ணக்கண்டு வந்து செய்தி தெரி வித்தபின் வானர சிரோஷ்டிகள் கட்டியது இ ந்தச் சேதுவாகும். இந்தத் திருவணையினுடைய மகாத்துமியத்தைச் சொல்லப் பிரிமாவினு லும் முடியாது. இதன்பெருமையை எவ்வள வென்று சொல்லுவேன். ஹே மைனாவி ! பெ ற்ற தாய் தந்தையர்களுக்கும் குருவுக்கும் பெருங் குற்றத்தைச் செய்து சுற்றத்தாராயு ம் அழித்த பாதகர்களும் வந்து தரிசிப்பார்க ளே யானால் உடனே தேவர்களாவார்கள். இந்திரன் மலைகளைச் சிறகரிந்த காலத்தில் ஒழுவந்தொளித்த மைந்தாகபர்வதமும், பார் த்தவர்களுடைய பாபங்களை ஒழிக்கின்ற கெ த்தமாதன பர்வதமும் இங்கே யிருக்கின்றன. பாராய் அவ்விண்ணுமலைகளும் இந்தச் சேது வினுடையசம்பந்தத்தால் பரிசுத்தம் அடை கின்றன. நதிகளிலேகிறந்தக்கங்கையமுனை, கோ தாவிரி, காவிரி, நதி, முதலிய நதிகள் யாவற்றிலும் மூழ்கிஞால்லாமல் பாபங்கள் நீங்கமாட்டாது கள். இந்தச் சேது அப்படி அல்ல, தரிசனஞ்செ ய்தமாத்நிரத்திலேயே எல்லாப்பாபங்களையும் ஒழித்துவிடும்பகவையும், ஆசாரியனாயும், மு னிவர்களாயும், ஸ்டிரீகரின் கூட்டத்தையும், குற்றத்தையும்கூட, ஏதோ ஒருபயத்தால் அஞ்சி

வந்து அடைக்கலம் புருந்தவனாயும், கொ
லைசெய்த மகாபாதகர்கள் வந்து சேது ஸ்
நானஞ் செய்வார்களே யானால், அவர்கள்
தங்கள் பாதகங்களை பெல்லாத் தொலைத்து,
தேவர்கள் வணங்குகின்ற தேவர்களாகி விடு
வார்கள். ஸ்ரீசரீவ சுவாமியானவர் அங்கு மா
கிலப்பிகள் தோணிகள் முதலானவைகள் உலா
வவேண்டுமென்று திருவுளத்திலெண்ணித் தம
து திருக்கையிலுள்ள ஸ்ரீகோதண்டத்தினு
முதைதலையால் கீறிவிட்டு, ஹே ஜனகமகா
ராஜபுத்திரியே! பஞ்சமாபாதகங்களைச் செ
ய்தவர்களானாலும், இந்தத்திருவணங்குச்சமீ
பத்தில் வருவார்களே ஆனால் இருபத்தொரு
சுன்னமும் துக்கவியாதி யில்லாதவர்களாய்,
தேவர்கள் விரும்புகின்ற சங்கீதத்தி, பதுமநிதி
களைப்போலச் சிவோஷ்டீடர்களாவார்கள். செந்
தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற ஸ்ரீசீதா! இந்தச்
சேதுவைப்போலத் தான் ஆகவிலையே என்
கிற துக்கத்தால் கங்கையானவள் ருத்திரபக
வானுடைய நெற்றிக்கண்ணி னெருப்புச்சூட்
டையும் சகித்துக்கொண்டு, அவருடையசடை
க்காட்டிலிருந்து தவஞ்செய்கின்ற னென்
போமானால் இந்தத்திருவணையினுடைய மா
லிமயத்தை எப்படிச்சொல்லக்கூடும். என்று
சேதுவின் பெருமைபாலஞ் சொல்லிவிட்டு,
ஹே வனிதாரத்தினமே! இங்கேதான் சமுத்
திரராஜன் என்னுடைய பாணதீக்ஷணியத்தை
ப் பொறுக்கமாட்டாமல் என்னைவந்து சர
ணம்புருந்தான். இது அம்ஸ்தியர் வாசம்ப
ண்ணும் பொதியமலை. இது அழகப்பெரு
மான் எழுந்தருளிய திருமாலிருஞ்சோலை.
இது ஸ்ரீநிவாசப்பெருமான் எழுந்தருளிய
சேஷமலை என்று சொல்லிக்கொண்டு வரும்
போது பிராட்டியானவர், சுவாமி! தேவரீ
ருடைய தாசனாகிய அதுமானை எவ்விடத்தி
ல் கண்டதென்று கேட்டருளவே சுவாமியா
னவர் பிராட்டியாரைப்பார்த்து இதோ தோ
ன்றுகிற கிட்டிந்தைமலையாகும். சமுத்திரங்க
ளையெல்லாம் ஓரோபாய்ச்சனில் பாயவல்ல
வாலியென்னும் மகாவீரனை அவன்செய்த
அபிரத்தியத்துக்குத் தண்டனையாகக் கொல்
வித்துத் தருமதூலங்கைக்குறுணர்ந்து அதன்
வழியேநடக்கின்ற மேலோர்களைப்போலும்
நல்லொழுக்கத்தையுடைய சூரியபுத்திரனு
டைய ஸ்ரீசுக்கிரீவமஹாராஜன் பட்டத்தைப்பெ
ற்று வாழ்கின்ற இடமும் இதுதான் என்று
சொல்லியருளினார். அதுகேட்ட ஸ்ரீபிராட்டி
யானவர், தேவர்களும் அஞ்சத்தக்கசேனைகள்
சூழ்ந்தவரயானொருபெண், பெண்கள்கூட்ட

மில்லாமல் அயோத்தியாநகரத்துக்கு வருகிற
பெண்களால் என்னுடைய பெண்ணையானது
பெருமைப்பட்டது. ஆதலால் இந்தக்கிட்டிக்
தையிலிருந்து லெல்லிக்களை என்ஞ் உரை
துணையாக எந்ததல் புத்தமாகுமென்று சொ
ல்லார். அந்தச்சொல்லி ஸ்ரீராமபிராட்டி சுக்கிரீ
வருக்குச்சொல்லினார். அந்தமகாராஜாவா
வர் திருவடிகளைப்பார்த்து நீர் சித்திரமாதப்
போய்க் கிட்டிந்தையிலுள்ள ஸ்திரீகளை ராஜ
தரிசனத்துக்குப்போகும்முறைமை எப்படி
யோ அந்த முறைமைப்படி கொண்பவரு
மென்று சொல்ல, உடனே ஆஞ்சநேயரும்
விமானத்தைவிட்டிழிந்து சென்று ஸ்திரீஜன
ங்களை அம்முறைமையாகக் கொண்டுவந்தார்.
அந்த வானரப்பெண்களாலரும் விமானத்
தின்மேலேறித் தங்கள் அரசனாகிய சுக்கிரீவ
மகாராஜனாயும், ஸ்ரீசானகிராட்டியானாயும்
ஸ்ரீராமப் பிரபுவையும் நமஸ்காரஞ் செய்து
திற்பவர்கள் ளாகித் தாம் கிட்டிந்தையி லிரு
ந்துகொண்டுவந்த சுமங்கலத்துக்குரிய பொ
ருள்களைப் பிராட்டியார் பக்கலில் வைத்து
முறையாக வணங்கிக் சமீபத்தில் உட்கார்ந்
தார்கள். ஸ்ரீசீதாபிராட்டியாரும் இனியா
தொருகுறைவுமில்லையென்று திருவுளமகிழ்த்
தனர். உடனே புட்பகவிமானமும் மனோ
வேகமாகச் சென்றது. அப்படிச் செல்லும்
போது ஸ்ரீராகவிரான் ஸ்ரீசீதாபிராட்டியை
ப்பார்த்து ஹே சீதா! நமக்கெதிரோ தோண்
றுகிற நதியானது கோதாவிரி. அதற்குப் பக்
கத்தில்தோன்றுகிற பர்வதத்திலேதான் நாயி
ருவரும் ஒருவனாயொருவர்பிரிந்து துன்பங்
களையனுபவித்தது. தேனுண்ணும்படி வண்டி
கள் மொய்த்து ஒலிக்கின்ற மலர்மாலசொ
ருதிய கூந்தலையுடைய சானகி பெருமையா
கிய விரதங்களை அதுசரித்து உபாசனை செய்
பவர்களும், யாகங்களைச் செய்பவர்களும்,
வசிக்கின்றதண்டகாரணனியமோ அதோதோ
ன்றுகிறது. அது தேவர்களில் சிவோஷ்டீடனாகிய
இந்திரனும் வணங்கத்தக்க சித்திரகூடம். இது
பரத்துவாசரிஷியானவர் வாசம்பண்ணுகிற
இடம் என்று சொல்லார். மிஷ்ணப்போலும்
தேக்காந்தியுடைய ஸ்ரீசானகிராட்டியானா
தோக்கி ஸ்ரீராமநாதரானவர் இப்படிச்சொல்
லிக்கொண்டுவரும்போது, பரத்துவாச முனி
சிவோஷ்டிரானவர் ஸ்ரீராகவிரானுனவர் வரு
கின்றாரென்று அறிந்து எங்கள் உபாசனமூர்
த்தியாய் எங்களை ஆட்கொள்ளும் தேவதேவ
நாயகர் வருகின்றாரென்று மற்றமுனிவர்கள்
யாவரும் சூழ்த்தவர எதிர்கொள்ளும்படி.

உத்தேசித்து, குடையும் கண்டலமும் ஒரு
கையில் பிடித்து மற்றொருகையில் யேதனி
திப்படி யமைந்த திரிதலைத்தைப் பிடித்து
மகத்தாகியவர்களைக்கொல்லும்ஒன்ருகத்திரண்டு
ஒருகுவிப்பெற்ற எதிர்வருவதுபோல வரு
வதை, எல்லியிளவளவாவது திசையளவாவ
து தையையோடுபொருத்திய கிதேகம் உள்ள
தில் சித்திராபிலிதா அரங்கிகளாகிய யானை
கூட்டத்தைச்சங்கரித்து மேருமலையில் குகை
யில் வசித்திருந்த சிங்கத்தைப்போல விளங்கு
கின்ற ஸ்ரீராமபத்திரர்க்குயி புட்பகமானது
பூமியில் தாழும்படி நினைத்தனர். நினைத்த
மாத்திரத்தில் அவர்களுக்கொகமானது பூமியில்
வந்தது இறங்கியதுபோலப் புட்பகமானது
பூமியில்வந்துதங்கியது. எல்லா அளாக உடை
ய கவாயியானவர் விமானத்தை விட்டிறங்கி
வினாத்தபோய்ப் பரமநவநிகஸ்தராகிய ப
ரத்துவாசமுனிவருடைய பாதங்களுக்குத் த
ண்டன் சமர்ப்பித்தனர். தண்டன்சமர்ப்பித்
த தாமரைக்கண்ணராகிய ஸ்ரீராமபிரானை
அம்முலிவர் வாரி யெடுத்தினைத்து உச்சி
மோந்து சடை முடியிலுள்ள தூசுகள் நீங்
கும்படி ஆதந்தக்கண்ணீர்சொரித்தனர். உட
னே உடுத்த அளகபாரத்தையுடைய ஸ்ரீசான
கிராட்டியாரும் ஸ்ரீராமாஜனும் தண்டன்
சமர்ப்பித்துச் சமீபத்தில் நெருக்கின மாத்
திரத்தில் அருமையாகிய தவசிகொட்டரான
வர், ஆசிரிசனங்களைச்சொல்லிச் சந்தோஷி
தாமாகிய உண்ணுத்திருகிய அமுதத்தை எதிர்
வரக்கண்டபோல அவர்களைக்கண்டு மனங்
குதலித்து ஆதந்தக்கண்ணீர் பெருக்கினர்.
அதற்குப்பு ஸ்ரீசக்கிரிவமகாராஜரும், ஸ்ரீவி
பிஷ்ணுமூவானும், ஸ்ரீஆஞ்சநேயரும், சாம்
பவரும், மற்றவானாரர்களும், தம்மை வணங்
குத்தோடும் ஆசிரிவதித்து ஞானநாயகனைப்
பிராட்டியாரோடு, முனிவர்கூட்டங்கள் சூத்
ந்த வேதனோடுஞ் செய்தவரத் தம்முடை
ய ஆக்கிரமத்தோடுள்ளே அனைத்துச் சென்
து, ஸ்ரீசூரியவமிசகுலதிலகராகிய ஸ்ரீராமப
த்திரமூதலிய பாவருக்கும் செய்யவேண்டி
ய மரியாதைகள் யாவுஞ்செய்து ஆதந்தக்
கண்ணப்பெருச ஸ்ரீகவாயிலுடைய திக்வி
யமங்கலகா வடிவத்தைச்செவித்தும், அவரு
டைய அபிமானத்தி் சேஷிததங்களை நினைத்
தும் ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார். ஸ்ரீரகு
வமிசகுலதிரானே! என்மையோத்த முலிவர்க
ளுட், அநுசங்கரதி தேவர்களுட், மற்ற திரி
லோகவாசிகளுட், தூட்டப்பட்ட வகுத்தக்
கூடையித்தமும், அத்தக்கவர்களைக் கொடுத்தோ

ழிலுமுடைய ராவணதிராஷ்டிரர்கள் இறந்து
அவர்களுடைய உச்சமாயிசங்களை வாரியுண்
டுகளித்துப் பேய்க்கூட்டங்கள் நடனஞ்செய்
பும்படி வளைந்த ஸ்ரீகோதண்டத்தைக்கையிற்
பிடித்த எம்முடைய ஐயனே! உண்ணுடைய
சொளியத்தை நான்கள் எப்படிப்பட்டதென்
துதிச்சயித்துச் சொல்லுவோம். விராதனையும்,
சரணையும், மாரீசமானையும், வெற்றி மிகுந்த
வெந்தனையும், ஏழாமராமாங்கனையும், வாலியி
னுடைய மார்பையும், சமுத்திரத்தையும்,
இராவணனுடைய மார்பையும், கும்பகருண
னுடைய பெருவலியையும், ஒரோ பாணத்
தால் நாசப்படுத்தித் தேசனர்களாகிய எங்
களையாவதையும் சங்கித்த எம்பெருமானே!
உண்ணுடைய சாமர்த்தியத்தைச்சொல்ல எங்
களால் முடியுமோ? கௌசலாதேவி இனஞ்
கிங்கமே! முன்னேநாங்கள்செய்த அருந்த
வத்தால் இறந்தச்சித்திரகூடத்தில் வசித்திருந்து
இதைவிட்டுச் சென்று தென்றிசைக்கணுள்ள
திமைகள் யாவற்றையும் நீக்கி இந்தத் திசை
யை தோக்கிவந்து எம்முடைய பரிணசால
யில் எழுந்தருளினதவராயும், நடந்த உண்
னுடைய பராக்கிரமாதிரியத்தையும் மற்றவற்
றையும், நான்கள் மறந்துவிட்டோம் மிஃலை.
இன்றைத்தினத்தில் எங்களுக்கு நல்விருந்தாக
இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்.
வேதங்களின் பரமார்த்தத்தை நன்குணர்ந்த
பரத்துவாசரானவர் ஸ்ரீரகுநாயகரைப்பார்
த்து மேலுஞ்சொல்லுகிறார். எங்கள்குலதெ
ய்வமே ஸ்ரீசானகிராமனே! ஸ்ரீகோதண்டத்
தை வளைத்து உண்மையை யுடைய தேவர்க
ளது துன்பத்தைப்பொழித்துச் சர்வலோகங்க
லையுந் காக்கின்ற செந்தாமராமலர்போன்ற
கண்ணையும், மரகதரத்தினம்போன்ற திருமே
னியையுமுடைய தீனபந்துவே! ஸ்ரீபரதாழ்
வானுடையநிலையைச் சற்றுச்சொல்லுகிறேன்
கேட்டருளவேண்டும். ஸ்ரீசரதாத்மஜனே! நீ
தென்றிசையைச் சென்றபின், உண்ணுடைய
பிரிவால் ஸ்ரீபரதாழ்வான், தேகம் வெயர்த்து
ம், துன்பக்கண்ணீர் சொரிந்தும், நல்வினைதிவி
ண்களையும், ஸ்ரீபகவத்தாசர்களுக்குச்செய்யும்
வைதிக கங்கரியத்தையும், வெறுத்தும், ம
னம் பிரமையடைந்தும், மறந்து ஒருவேளை
உலகத்தை பார்ப்பதாயிருந்தால் தென்றிசை
யையல்லாமல் மற்றதிசைகளைப்பாராமலும்,
பயமும் துக்கமும் ஒருருவு கொண்ட தென்
னும்படியாய்த்தோன்றியும் இருக்கிறான். இம்
மட்டுத் தானே இந்திரியங்களை நிக்கிரகித்துக்
கனி காய்களை ஆகாரமாகப் புசித்தும், நாயு

கனிற்சென்று குதிநாகளுக்காகக் கொண்டு வந்த புல்லுப்பரப்பி அதன்மேற் படுத்தும், அயோத்தியா நகரத்துக்குள் பிரவேசியாமல் நந்திக்கிராமத்தில் வாசஞ்செய்து கொண்டு உண்ணுடைய திரு நாமத்தை மறவாமல் இரவும் பகலும் வாயாற்சொல்லிக்கொண்டு திருக்கோணென்று சொல்லி, என்னப்பனே ஸ்ரீராமபத்திரா! ராஜசகுல நாயகனுடைய இருபது நீலகுலாசலங்களை யொத்த தோள்களையும், பத்துச் சூரியர்களை யொத்த முடிகளணிந்த தலைகளையும் துண்டித்துத் தள்ளிய வீரநாயகா! நாங்கள் உன்னைப் பிரிந்தது முண்டோ உண்ணுடைய பரக்கிரமாதீதய லீலைகளையும், உன் பக்த கோடிகளுடைய இருப்பையும் சார்வதானான திருஷ்டியால் அறிந்துகொண்டிருக்கிறோம், இம்மாத் திரமேயல் லாமல் உன்னை எங்களுடைய இருதய கமலத்தில் சாசுநாதகரித்துக்கொண்டு நித்தியநந்த அதுபவஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற நாங்கள் உன்னை எவ்விதத்தில்திரிந்தவர்களாவோம் ஆதலால் உன்னை நாங்கள் எப்போதும் பிரிந்தவர்களல்லோ மென்று கூறினர்.

அந்தப்பரத்துவாச முனிவரைப்பார்த்துத் தம்முடைய அவதாரத்துக்குத் தக்கபடி நடிக்கின்ற ஸ்ரீராகவ பிரானுவர சங்கரபகவானும், நான்முகக்கடவுளுமே புகழ்தற்குத் தகுந்த மாதவ சிவோஷ்டோ! உம்மை வணங்கி உம்முடைய கிருபைக்குப் பாத்திரவானாக உயர்ந்தேன். அது காரணத்தால் எனக்குச் சமானமான புருஷன் நானே அல்லாமல் ஒரு வரு மில்லையென்று சொல்லினர். பின்பு ஸ்ரீபரத்துவாச முனிவரானவர் ஸ்ரீராமபத்திரைக் கருணையாகப் பார்த்து, ஸ்ரீராமநாதா! உனக்கு என்னவரம் என்னால் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமோ அந்தவரத்தை என்னைக்கேட்பாயாக வென்றார். அது கேட்டருளிய ஸ்ரீராமசுவாமியானவர், இந்தவானாரர்கள், நாங்கள் இஷ்டப்பட்டிடுச் சென்ற காயிகனி லெல்லாம், மழை காலத்தில் செழித்து உண்டாகுவது போலக் காய்கனிகளும், கிழங்குகளும், தேனும், மதுரமாகிய நீரும், நிறைந்திருக்கவும், அவர்கள் எக்சிவிசுளா யிருக்கவும், வரத்தைத் தயைசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டருளினார். அந்த முனிவரும், அப்படியே ஆக்கடவன வென்று ஆசீர்வதித்து எங்கள் ஐயனே ஸ்ரீரகுராமா! உனக்கும் உண்ணுடைய சேனைகளுக்கும், விருந்துசெய்கிறேனென்று, ஆகவநீயம், தகநினைக்கினியம், காராக பத்தியம் என்னும் மூன்றுதீயாலமைத்த யாகத்தில் வே

தமத்திராங்களைச் சொல்லி அவிப்பாசஞ் சொரிந்தார். ஆகுதிபெய்தமாத் திரத்தில் யாதோரு குறைவு மில்லாமல் சுவர்க்க லோகத்திலுள்ள எல்லாவளப்பங்களும் ஒருமிக்கவந்து அங்கே இறங்கியதுகள். அரசர்முதல் அடியார்கள் வரைக்கும் ஒருபேதமுமில்லாமல் அபரிமிதமாக அந்த வளப்பங்களை அதுபவிக்கக்கண்டு பிற்பாடு ஸ்ரீராகவபிரான் அதுவைபுள்ள உண்டியை அமுதுசெய்யப்போகும்போது திருவடிகளை அழைத்து, அதுமானே நாம் அயோத்திக்கு வருவதற்கு முன்பாக நீ சென்று ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கண்டு எம்முடைய சேஷமத்தைத் தெரிவித்து அந்தப் பரதன் தான் விழுந்திருக்கும்படி தீமூட்டி யிருப்பான். அதை அவித்துவிட்டு அவனுடைய எண்ணத்தையும் அவனிருப்பையும், நீ அறிந்துகொண்டு எம்மிடம்வந்து சேரவேண்டுமென்று சொல்லித் தமது விரலாழியையுங் கொடுத்த தனுப்பினர்.

உடனே ஸ்ரீ அஞ்சுளதேவி புத்திரர், தம்முடைய பிதாவினுடைய வேசமும், தம்முடைய சுவாமியினது பாணவேசமும், மஞ்ஜேவகமும் பின்னிழும்படிச்சென்று கங்கையின் கரையிலுள்ள ஸ்ரீகுடிப் பெருமானுக்கும் ஸ்ரீராமபத்திரருடைய வருகையை எழுந்தருளியிருக்கும் ஆச்சிரமத்தை யும் தெரிவித்து ஆகாய மாரீக்கமாகச் சென்றார். அந்தக் கலியாணகுண நிலயமாகிய ஸ்ரீராகவ பிரான் தெற்குத்திக்கை நோக்கிச் சென்ற செய்திகள் யாவற்றையும் சொன்னோம். எம் பெருமானானவர் அக்காலத்தில் நான் பதினான்கு வருஷமானவுடன் அயோத்தியா நகரத்துக்குத் திரும்பி வருகிறேனென்று சொன்னதை விசுவசித்திருந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய நிலையை இனி யெழுத்துச் சொல்லுவோம். ஸ்ரீசர்வேசுரானுவர ஸ்ரீராகவபிரான் ஆரண்ணியத்துக் கெழுந்தருளும்போது சித்திரகூடத்தண்டைவந்து கண்டிப்போன ஸ்ரீபரதாழ்வானுவர், ஸ்ரீ சத்துருக் காழ்வாண நோக்கி ஹே சத்துருக்கா! ஸ்ரீசர்வ. சுவாமி யானவர் அருளிய திருப்பாதுகையை நந்திக்கிராமத்தில் சிங்காதனத்தின்மேல் எழுந்தருளச்செய்து நீ ஒரு வவலாளியைப்போ லிருந்து கொண்டு அயோத்தியா நகரத்திலுள்ள அந்தணர்முதலிய வருணத்தார் துன்பப்படாத வண்ணம் காத்திருவென்று ஆக்கியாபித்துத் தாமும் அங்கே ஒருவனோடும் வார்த்தையாடாமல் இந்திரியங்களை நிக்கிரதித்துவிட்டுத் தமது தமைபளுடைய திருப்பாதுகளைத் தியானித்து அர்ச்சனைசெய்துகொண்டும், மிகு

கிற அச்சத்தினால் உடல்மேலிந்து எழுப்பி
ருவாமாயிற்று, பாரிபீபாரி அயிப்பென்பது
ஒருருவம் கொண்டதுபோலத் தோன்றுகிற
ருர் இவ்வொன்றுமடையாகக் காணப்பட்டும்,
ஸ்ரீசுவாமியானவர் ஆரண்ணியத்துக்குச் செ
ன்றதை நினைக்கும்போதெல்லாம் கண்ணில்
நீரிப்பெருங்கொல்லும் காய்கனி கிழங்குகளை
யல்லாமல் மந்த்ருவிறையும் புதியாமலும்,
ஸ்ரீராமபிரான் நம்மை யாட்கொள்ளும்படி
வருவதற்காக இதுவுள்ளேயன்று தெய்விகை
யையே தோக்கிச் சொல்லி உயிர்போவது வ
ருவதமாயி மகா அக்கத்தை அருபவித்தும்,
என்னுயிரிற்கும் உயிராயி ஸ்ரீரகு நாயகன்
சுருமுடி சூட்டியாயி னல்லாமல் என் துன்
பம் ஒழியமாட்டாதென்று தமக்குள் நினைத்
துக்கொல்லும், இருந்தனர்.

இப்படிப்பட்ட அக்காக்கிராந்தராயிருக்கி
ய்ற ஸ்ரீபரதாபூவானவர், ஒருநாள் திருப்
பாதுகளை அரங்கிக்குக் காலத்தில் ஸ்ரீராமபத்
திரானவர் அயோத்திக்குத் திரும்பி வருகி
தேனென்று சொல்லிய திருவாய்க்கைநிலைத்து
அந்தநாள் இன்றைக்கோ வென்று சொதிஷி
காலத்தில்கி வரவழங்குத் தேட்டபோது
அவர்களும் இன்றைக்குத் தானேயன்று சொன்
னார்கள். அந்தச் சொல்லிவசேட்ட மாத்நிரத்
தில் ஸ்ரீரகுநாயகர் திரும்பிவருகிறே னென்ற
சொல்லி நினைத்துக்கொண்டி கொல்லுண்டவ
ர்களைப்போலக் கவாசம்அடங்கிப்பூமியில்வி
ந்தது மதபடியும் எழுந்து செந்தாமரைமல
லாவென்ற கண்ணில் தானா தானாயாக நிர்
சொந்த உடலிலின்றும் பிராணன் போவ
தும் வருவதமாய் உஞ்சலாட அதிக மாணு
வெனது அடைந்து அங்கிருந்த முனிவர் முத
லாவன்களைப் பார்த்து, ஓ முனிவர்களே ?
பொய்சொல்ல அநியாத எங்கள் அருந்தெய்
வமாயி ஸ்ரீராமதாதர், எண்குஞ்சொல்லிவி
ட்டிப்போன நாட்கெனவையும், நான்படுகிற
துன்பத்தையும், எங்கள் தாயாகிய கௌசலா
தேவியினுடைய பிரமாதிசயத்தையும் சகித்
துக்கொண்டே வணத்திலேயே வாசஞ்செய்ய
மாட்டார். யான் செய்த பாபகரம்பலனால்
கெடா ஒருபகை அங்கிடத்திலும் தேரிட்டு
கதஞ் காலவனம்பனம் தேரிட்டிருக்கலா
ட்டென்று தேட்டித்தேட்டி யழுவார்.

ஆ. ஆ. சங்குருடைய வீரசிகாமணியாகிய
ஸ்ரீகோதண்ட பாணத்து சதினோ திரிமூர்த்திக
ளாயிற்று, அவர்கமந்திய பாதாணங்களினுள்
ள எவர்களாயிற்று, சூக மெய்த்தவத்து அ
காணத்தி யில்லாமல் தீத்பார்களோ அடவன

வு சத்திமாவிகளால்வர்களே யென்று தாங்கொ
ண்ட சந்தேகத்தை நிவர்த்திப்பார். பரதனா
ல்பவன் ராச்சியாதி காரத்தில் இப்போது
இர்வை யுடையவகு யிருப்பான் அப்படி இ
ச்சையிருக்கிறபட்சத்தில் அந்த ராச்சியபட்
டாமிக்கேகத்தை அவனே அடைபட்டும், தம
க்கு வேண்டியதில்லை இத்தக்காட்டி விருந்து
கொண்பிதவஞ்செய்வதே தல்ல ஆத்தமபல
னென்று தமக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டி
வணத்திலே இருந்துவிட்டாரோ என்று மூர்ச்
சையடைவார். நான் பிராணனை மாய்த்துக்
கொள்வதினால் இங்குள்ள குடும்பத்தார் யாவ
ரும் உயிரிமாய்த்துக்கொள்வாரிகள் அப்படி
என்குடும்பத்தை நான் கொலைசெய்வனா
லும் அக்ககடவேல். அந்த ஸ்ரீராவபிரானு
வர் வணத்திலேயே வாசஞ்செய்தாலும் செ
ய்யட்டும். அல்லது அயோத்தியா, புரிக்கு
வந்து அரசு செய்தாலும் செய்யட்டும்.
எங்க ளாண்டவர் வருவார் வருவா ரென்று
நினைத்து இத்தத்துக்கத்தில் வருத்தமாட்டே
ன். என்னுயிரோயி என்ருக்கத்தைப் போக்
கடிப்பேனென்றார். இப்படிப் பல்பலவித
மாக்க்கொண்டி ஸ்ரீபரதாபூவானவர் ஸ்ரீசத்
துருக்கினை என்னிடம் வரச்சொல்லுங்க்கொண்
து தாதனா அனுப்பினார். அந்தத்தாதர்கள்
பொய்ச் சொன்னமாத்நிரத்தில் ஸ்ரீசத்தருக்
காபூவானவர் வினாந்தவந்து தமதுதமை
யனுருடைய சீர்பாதங்களை வணங்கினார். வண
ங்கிய திருத்தம்பியாராகக் கண்ணீ ரொழுதி
வடிவின்ற தமதுமார்பி விறுகத்தழுவி என்னை
யனே 'சத்தருக்கா ! இப்போது நான் உன்
விடத்தில் கேட்டுக்கொள்ளும் வரமோ ஒரு
குற்றமுமில்லாதது. ஆகையால் நீயும் சம்ம
தித்துக் கொய்க்கவேண்டியதே. அந்தவரம்
என்னவென்று கேட்பாயாகில் தம்முடைய
தெய்வநாயகனாகிய ஸ்ரீராவப்பெருமானு
வர் முன்னே தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளிப்
போனநாள் இன்றாகும். இத்தினத்தில் எழு
ந்தருளாமைபால் இனித்தியைமூட்டி அதில்
குதித்து இறந்துவிடுகிறேன், அயோத்தியா
தரத்தினுள்ளவர்கள் வருந்தாதபடி நீ ராஜ்
யபட்டாமிக்கித்தனா அரகசெய்யக்கடவாய்
இதுதாக்கேற்றென்றமல்லஇதைத்தடுக்காதே
யென்று கேட்டுக்கொண்டார். ஸ்ரீபரதாபூவா
னவர் இத்தச்சொல்லிக்கொண்ணமாத்நிரத்
தில் ஸ்ரீசத்தருக்கப்பெருமான் தமது கைக
ளால் இரண்டிகாதனையும் முடிக்கொண்டி
டுக்கிட்டி கண்ணும் மனமும் நடுநடுக்கி
விடிந்தபுண்டவரைப்போல அதிகவேதனை

பட்டியல் சோர்ந்துவிழுந்து புலம்பிக்கதறிப்
பெருமூச்செறிந்து மறுபடியும் எழுந்து,
மனங்கொதித்து ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்பார்த்து
ஸ்ரீராகவயிரா னெழுந்தருள்விலையென்று
கவலைகொண்ட எண்ணெயனே! அடியேன்
தேவரீர் விஷயத்தில் என்ன அபசாரப்பட்
டேன். ஒருதம்பியானவர் திருவயோத்தியா
புரியென்னும் பூமகளைக்கைவிட்டுக் காட்டை
யானும்படியாகப்போன தனிதமையனார்க்கு
வேண்டிய கைக்கரியங் குறைவின்றிச் செய்
ப்போனார். காட்டுக்குச்சென்ற தன்மயானை
வர் இன்னநாளில் வருகிறேனென்று சொல்
லிப்போன தவனை தப்பிப்போச் சென்று
ஒருதம்பியானவர் தம்முடைய உயினாமாய்
த்துக்கொள்ள யத்தினப்படுகிறார். இவற்றை
யெல்லாங்கண்டு நான்நுகொண்டி பிராணனை
விடாமல் நான்தானே அயோத்தியாபுரியை
அரசாள் இருக்கிறேன். ஆ! ஆ! என்னு
டைய யோக்கியதை நன்றியிருக்கிறது இந்
தென்ன ஆர்சரியம். எண்ணெயனே! ஸ்ரீராகவயி
ரானார் காட்டுக்கெழுந்தருளியபின் நகரத்துக்
குள் பிரவேசித்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்.
ஸ்ரீபரதமகாராஜரென்று உலகத்தார்சொல்ல
வொட்டாமல், நீர் அயோத்திக்குப்புறம்பிலே
யிருந்து இந்த அரியதவத்தையே செய்து
கொண்டிருந்தீர். உமக்குப் பின்பிறந்தவனாகி
ய இந்தச்சத்துருக்களென்கின்ற ஒரு அடியா
னிருந்தபோதிலும் இப்படிப்பட்ட சொல்
லைச்சொல்லலாமோ! தேவரீர் தியில்குறித்துப்
பிராணனை மாய்த்துக்கொண்டபிறகு நான்
உயிரோடிருந்தேனெனில் அதுவும், ஒரு குடையி
ன்கீழ் இந்தப் பூமண்டலங்களை ஆளவதும்
ஒன்றுக்கொன்று சமானமானதேயல்லாமல்
வேறன்று. அப்படிச்சொல்லி முறையிட்ட
ஸ்ரீசத்துருக்காழ்வானே நோக்கி ஸ்ரீபரதாழ்
வானைவர், தம்பி சத்துருக்கா! நம்முடைய
பெருமானைவர் இதுபரியந்தம் வாராமல்
தாமசித்திருக்கிறார். இங்கே நாமும் அப்படி
யே சர்வசித்தமாயிருக்கிறோம் நாம் இறந்து
விட்டால்இந்தப்பூமிஅரசனில்லாமல்அலைந்து
போமல்லவா அதை அந்தக்காருண்ணியமூர்
த்தியார்கேள்விப்பட்டு ஆரண்ணியத்திலேயே
இருக்கமாட்டார் வந்து இந்த அரசாட்சியை
ஏற்றுக்கொள்வார். அவர் இப்போதுசெய்கிற
மாறுபாடும் நிலைபெறாது. ஆகையால் என்னப்
படு! சித்திரமாகச்சென்று அக்கினியைமூட்ட
க்கடவாயென்று ஆக்கியாபித்தார். அப்போது
இந்தச்செய்தி அயோத்திமாநகரத்தில் சொல்
னவுடனே ஸ்ரீபரதமனைப்பெற்ற கற்பில் ச

மானமில்லாத ஸ்ரீகௌசல்பாதேவியார் வயிற்
தில் மோதி அடித்துக்கொண்டு புத்திரோபாய
யடைந்து அழுது, என்மகனே என்மகனே
நீ இறப்பாயெயானால் உடனே இந்த அயோ
த்தியிலுள்ள மனைகள் யாவரும் இறந்துபோ
வதற்குச் சந்தேகமில்லை யென்று துக்கமே
உருக்கொண்டு நடந்ததுபோல் வினாந்தோ
டி ஸ்ரீபரதாழ்வானே விலக்கும்படி சென்றார்
மற்ற மந்திரிமார்களும், சேனாநாயகர்களும்,
பிராமணர்களும், எல்லாஸ்தீர்களும் அந்தக
ரத்திலுள்ள யாவரும், கைகளைத் தங்கள் தலை
மேல் வைத்து வாய்விட்டுக் கதறிக்கொண்டு
குழந்து செல்லவும், இந்திரன்முதலாகிய தே
வர்களும், அவர்களுடைய தேவிமார்களும்,
முனிவர்களும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய இரு
ப்பைப்போக்கி ஸ்துதிசெய்யவும், வினாந்துசெ
ன்ற ஸ்ரீகௌசல்பாதேவியானவர் தம்முடைய
கூந்தலானது அவிழ்த்தலையும், தேவந்தமி
மாறவும், கண்கள் நீர்சொரியவும், தியிக்கிட்டு,
ருத்திரபூமியில் சித்தப்படுத்தியிருக்கிற நெரு
ப்பில் விழப்போகின்ற தமது திருக்குமார
ருக்கும் தீக்கும் குறுக்கேபோய் நின்றார்.
அப்படி நின்ற திருத்தாயாருடைய சரணகம
லங்களுக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானைவர் தண்டன்
சமர்ப்பித்தனர். தண்டன்சமர்ப்பித்த சூமா
னை வாரியெடுத்து உறுதியாக அனைத்துப்பிடித்
துக்கொண்டு சொல்லுகிறார். அப்பா பரதா!
சக்கரவர்த்தியார் நம்மைவிட்டுப்பிரிந்து மா
ணத்தும் அடைந்ததும், ஜேஷ்டபுத்திராகிய
ஸ்ரீராமன் நாம் படுகிற துன்பமொன்றையுங்
கவனியாமல் காட்டுக்குச் சென்றதும், முன்
னே நாம்செய்த தீவினைப்பயனாகும். பதினா
ன்குறியிங் கழிந்தபின் வருகிறேனென்று சொ
ல்லிப்போய் அந்த ஸ்ரீராகவன் இன்னம் வரா
மலிருப்பதும் நாம்செய்த பாபசர்மபலந்தா
ன். நீ அதைநினைத்துக்கொண்டு இப்படிச்செ
ய்யத்தலைப்பட்டாய். நீதியில்குறிக்கின்றப்பா
யெயானால் இந்தக் கோசலதேசமுழுமையும்;
அரசர்களும், சதுரங்கசேனைகளும், அக்கிரி
ப்பிரவேசஞ்செய்வார்கள். நானும், சுமித்திர
ராதேவியும், அந்தக்கைகேசியல்ல. நாங்களும்
நெருப்பில் மூழ்குவோம். இவ்வளவிலேபோ
குமோ தருமதேவதையும் தியில்குறித்து மா
ய்த்தனியும். உலகங்களும் தங்கள் நிலைகுலைத்
துபோகும். என்னருந்தமுந்தையே அப்பா
ஸ்ரீபரதா! மதஸ்மிருதியிற் சொல்லப்பட்ட
சத்தருமங்கள்யர்வும், உன்னுடைய ஒழுக்கமே
யென்று நாங்கள் நினைத்திருக்கிறோம். உன்னு
டைய அருமையைச் சித்தம் நீ அறிந்தகொ

எனவிலை. உன்னுடைய பெருங்கீர்த்தியான
அ உயரிகாலம் வந்துபோயினும் அழியுமோ
அநேக ஸ்ரீராமர்கொண்டபொதிலும் உன்னு
டைய சுருணையையொழித்துப்பார்த்தால் உ
னக்குச்சமானமாவார்களோ, இவ்வுலகஞ்செ
ய்த புண்ணியமாகிய உன்னுடைய உயிர்போ
ருமேயானால் தேவர்களாயினும் இந்த மனு
பர்களாயினும் உயிரோடிருப்பார்களோ !
அந்த ஸ்ரீராமபத்திரன் இவ்வுலகக்கு வராமற்
போனால் நாளைபாவதுவருவான். உனக்குச்
சொல்லிச் சொல்லித் தவறிப்போவானென்று
நினைக்கவேண்டாம். நாளைக்கும் வராமல் தப்
பிப்போவானே ஆனால் நாமெல்லோரும்
மாணமடைவது நிண்ணந்தான். தருமசுருபி
நீயேயல்லாமல் வேறில்லையென்னும்படியாய்
இருக்கின்ற ஸ்ரீபாதா ! ஒப்பற்ற பாதன் இற
ந்துபோனென்று அங்கித்து நெடுநாள்வா
ழ இருக்கிற உயிரின் பாலும் இறக்கும்படி
செய்யப்போகிறாயோ அப்படி செய்பாதே
இறத்தலும், சிலரிவிட்டுப்பிரிதலும், ஒன்றின்
மேற்கொண்ட மோகத்தினாலே மிறத்தலும்
சேதனர் அருக்குக் கடமையென்றுணர்ந்து
இந்த லோசபந்தத்தில் நின்று நீங்குதல் அ
ல்லதுபான் எனதென்னும் இருவகைப் பற்
றையும் தறத்தல் இது தான் ஒரு புருஷனுக்
குத் திடமென்று சொல்லப்படுவ தென்று
சொல்லுகார்.

இத்தப்பிரகாரம் நீதினை யெடுத்துச் சொ
ன்ன ஸ்ரீனேசல்பா தேவியைப்பார்த்து; ஸ்ரீ
பாதாழ்வானுவர் சொல்லுகிறார். அம்மா
என் செய்வமே ! புத்திரானுவன் என் சொல்
லித்தென்று விட்டா னென்று என்மேலும்
நிஷ்டைக்கொள்ளாதேயும் யான் முன்னேசெ
ய்துகொண்ட சபதம் தவறுவேனே யானால்
நம்முடைய சூரியவயிச்சத்தானுடையதல்லொ
ழுக்கத்தக்குத் குற்றம் தேரியி மல்லவா அப்
படி நம்முடைய குலதர்மமானது அழியும்
படியாக எப்பிராணனை விரும்பி வாழமாட்
டேன். முன்னே செய்து கொண்ட சபதத்
தையே செய்து முடிப்பேன். தாம் சொன்ன
சொல் தப்பிப்போகாமல் யதார்த்தத்துக்குத்
தம்முடைய உயிரைக் கொடுத்து ஸ்ரீவிஷ்ணு
வோசனத அடைந்த சக்கரவர்த்தியாருக்கு
நானும் புத்திரன்தானே. அப்படியிருக்க நா
ன் சொல்லசொல்லித் தவறிப்போகலாமோ
மூத்தோர் சொன்ன சொல்லின்படித் தாம்
செய்தித்துக் கொண்டது யிசகாமல் நடப்
பது ஸ்ரீகாருஸ்தராகிய ஸ்ரீராம பிரானுக்கு
மாத்திரத்தானு கடமை ! மந்தபுத்திரன் அ

ப்படி நடப்பது நீதியல்லவோ ! ஸ்ரீசக்கரவ
ர்த்தியாருடைய ஜெஷ்டபாரியாகிய என் தா
யே ! தாயினுடைய சொல்லின்படி நடத்த
லும் பிதானுடைய வாக்கின்படி நிறைவே
ற்றலும், தாய்மார் தம்பிமார்க ளிடத்து வை
க்கவேண்டிய அன்பைப் பற்றில்லாமல் ஒழி
த்தலும், சர்வசவாமியாகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்
கே கடமை. நானே அப்படியொன்றும்செ
ய்யவில்லை. நான் இன்னது செய்வேனென்று
ஆதியில் சொல்லிக்கொண்ட சொல்லி இந்தத்
தியில் வீழ்ந்து மாண்டிகாட்டுவேனேயானால்
ஒரு குற்றமும் இல்லாதவனாவேனென்றுசொ
ல்லிவிட்டு மூட்டியிருக்கிற நெருப்புக்குச் ச
மீபத்தில்போய், அயோத்தியாபுரி ஜனங்களு
ம் மற்றவர்களும் கோவென்று முறையிட்டி
அழுதுகொண்டு பிஸ்தொடரத் தாம் அந்த
அக்கினிக்கெதிரோ நின்று ஸ்ரீராமருடைய தி
ருவடினைத் தியானித்துப் பூசையைச்செய்கி
ன்ற ஸ்ரீ பாதாழ்வானுக்கு எதிரோ ! ஸ்ரீ அது
மானுவர், நம்முடைய ஐயானுவர் இதோ
வந்தார் யாவரும் பூசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராகவ பி
ரானுவர் இதோவந்தார் உண்மைக்கும் உ
ண்மைபாய் நின்ற உம்முடைய உயிர் நீங்கின
ல் அந்த ஸ்ரீராமப் பிரபுவானவர் உயிரோடு
ம் இருப்பாரோ ! என்று ஓயாமல் சொல்லிக்
கொண்டு வந்து அந்தச் சனநெருக்கங்களுக்
கூள் பிரவேசித்துத்தமதுகையினால் எரிக்கிற
தெருப்பை அவித்துக் கரியாக்கி விட்டார்.
தீயைக் கரியாக்கி விட்டு வாயுபுத்திர ரானவர்
ஸ்ரீபாதாழ்வானுடைய கீர்பாதங்களை நமஸ்
கரித்து எழுந்துநின்று வாயைக் கையாற்பொ
த்தி வளைந்து நின்று ஸ்ரீபாதமகாராஜரோ நீர்
அங்கீகரிக்கத்தக்கது ஒருசொல்லுண்டு. அதை
க்கேட்பீராக, முன்னாலே ஸ்ரீராமச்சந்திரரா
னவர் தாம் வருகிறதாகச் சொல்லிப் போன
நான் முடிய வில்லையே. இன்னம் நாற்பது
நாழிகை யிருக்கிறது. அப்படி யில்லாமற்
போனால் உமக்கு முன்னேதானே நான் நெ
ருப்பை மூட்டிப் பிராணனை மாய்த்துக்கொ
ள்ளுகிறேன். இன்றிராத்திரியுக்கழிந்து நாளை
உதயம்வரையில் உம்முடைய அடியேன்சொ
ல்லி தம்பியிரும். என்சொல் தவறிப் போகு
மேயானால் நீரும் இந்தச்சனங்களும் பிராண
னை மாய்த்துக் கொள்ளுங்கள். நம்முடைய
தாய்களுக்குப் பரத்துவாச முனிவர் விருந்து
செய்யும்படி வேண்டிக் கொண்டு அவரை அ
க்கே நிறுத்திவிட்டனர். அல்லாமற் போனால்
உம்மிடத்தில் வராமல் கால விளம்பனமும்
செய்வாரோ ! இன்னமென்றது அடியேன்சொ

ல்லக்கேளும், தேவதேவர்களுக்கும்நாயகனாகிய ஸ்ரீராகவபிரானுவர், அதிகிருபையோடு கொடுத்த பெரிய அடையாளம் ஒன்றுண்டு. அதை அடியேனும்கொண்டுவந்தேன். யாதொரு குற்றமுமில்லாத பரிசுத்த இருதயத்தையுடைய ஸ்ரீபரதமகா ராஜரோ! நீர் அதைப்பாருமென்று ஸ்ரீசுவாமியினுடைய மோதிரத்தைக் காட்டினார். காட்டிய மோதிரமானது ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கும் ஸ்ரீசத்தருக்காழ்வானுக்கும் திருவயோத்தியா. புரியிலுள்ளவர்களுக்கும், விஷித்தால் பிராணன்போகின்ற ஒருவனுக்குப் பிரயோகித்த தல்லமருந்தைப்போலாயிற்று. முன்னாலே அழுது கொண்டிருந்த வாய்களெல்லாம் சந்தோஷ ஆரவாரஞ் செய்தன. தாராதாராயாய் நீர் பெருக்கிக்கொண்டிருந்த கண்களெல்லாம் அந்தநீரைச் சொரிந்தில. பூமியிலே வளைத்து மோதிக் கொண்டிருந்த தலைகளெல்லாம், ஸ்ரீஆஞ்சநேயருக்குக் கைகளைக் குவித்துத் தண்டன்சமர்ப்பித்துக் கொண்டு மேலே உயர்ந்தெழுந்தன. ஸ்ரீபரதாழ்வானுவர் அந்தத்திருவிரலாழியை வாங்கித் தமது திருமுகத்தி லிணைத்துக்கொண்டு, இந்த மோதிரத்தைக் கண்டு பூரிப்பதற்கு நம்முடைய பரதமகா ராஜருடைய தேகம் போதுமானதோ வென்று சொன்னவர்கள் நானும்படி. தேகம் மிகவும் பூரித்து ஸ்ரீபரதரானவர் தம்மை வணங்குகின்ற அஞ்சன புத்திரனா வணங்கிக் குதித்துக் குதித்துக் கூத்தாடினார்.

ஸ்ரீராகவ பிரானுவர் தம்மைப் பிரிந்து போனது முதல் அவருடைய பிரிவின் துன்பத்தையே யல்லாமல் யாதொரு சந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்காமையாலே, வாயால் ஊதினால் பறந்துபோகத்தக்க நிலையிலிருந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய திருமேனியானது இவர் நம்முடைய பரதமகா ராஜரல்லர் யாரோ அந்நியனென்னும்படி பூரிப்பினால் பருத்தது. அவருடைய இரண்டுதோள்களும், திக்குகளை யளவும்படி வளர்ந்தன. இப்படிப் பூரித்துநின்று ஸ்ரீராமபத்திரர் தம்மிடத்து வைத்துள்ள கருணையைக் குறித்துச் சற்றுநேரம் அழுவார். ஸ்ரீகாஞ்சநேயரானவர் வருவாரென்கிற மகிழ்ச்சியால் சற்றுநேரம் சிரிப்பார். தமக்குச் சுவாமியினுடைய திருவிரலாழியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தலாகிய மகோபகாரஞ்செய்த ஸ்ரீஅநுமானுக்குச் சற்றுநேரம் தண்டன் சமர்ப்பிப்பார். கனிப்பு அதிகரிப்பதனால் எழுந்து சற்றுநேரம் துள்ளுவார். ஸ்ரீஜானகீ ரமணானுவர் சொன்ன

சொல் தவறினொன்று வியர்த்தமாய் அபசாரப்பட்டோமென்று சற்றுநேரம் பூமியில் விழுந்து புரண்டு அழுவார். ஆ! ஆ! ஸ்ரீராம சுவாமியினுடைய மோதிரமும் நமக்குக் கிடைத்த தல்லவாவென்று பூரிப்பார். அவருடைய சொல்தவறாத நிலையைக்குறித்து அச்சப்பட்டு உடல் வெயர்ப்பார். அங்குள்ள கூட்டத்தாரோடு ஸ்ரீராமருடைய கலியாணகுணங்களைப்பாழ்க் கைகளைக் கொட்டிக்கொண்டு சற்றுநேரம் ஆனந்தக்கூத்தாடுவார். அங்குள்ளவர்களைப் பார்த்து உங்களுடைய பாவங்களெல்லாம் நசிக்கும்படி பாவிசே! ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்யுங்கோள் செய்யுங்கோள், இந்தப் பரத்துவாசருடைய ஆச்சிரமத்தண்டைதான் ஸ்ரீராமநாதர் எழுந்தருளியிருக்கிறார் அங்கே ஒடிச் சேவியுங்கோள் சேவியுங்கோள். ஸ்ரீராமபிரானுடைய மஹாகீர்த்தியைப் பாடுங்கோள் பாடுங்கோள். இப்படிப்பட்ட மகோபகாரஞ் செய்த ஸ்ரீராமதருடைய பாதா விற்தங்களைத் தலையிலே சூடிக்கொள்ளுங்கோள் சூடிக்கொள்ளுங்கோளென்பார். எம்பெருமானுவர் காட்டுக்கெழுந்தருளும்படி வஞ்சனைசெய்த மாயக்கைக்கெரியானவர் இனிப்பிராணனைமாய்த்துக்கொள்வா ரல்லவாவென்று தமது தோள்களைக்கொட்டுவார். ஒருபாதத்தைப் பூமியில் ஊன்றிநின்று மற்றொருபாதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு, நீலமலை ஆலவதுபோல மண்டலாகிருதியாக நடனஞ்செய்வார். சுவாமியினுடைய புகழைப்பாடுவார். தமக்கெதிரோயுள்ள பிராமணர்களைநோக்கி நீங்கள் ஆசாரத்தில் வருவாமல் நடக்கும்படியாக தல்காலம் நேரிட்டதல்லவாவென்று அவர்களை நமஸ்கரிப்பார். அரசர்களைப்பார்த்து நீங்கள் ராஜதர்மங்களில் பிசகி ஒருவரோடொருவர் கலகித்து நாசமடையாமல் நீதியோடு ராஜஜயபாடலனஞ் செய்து ஒருவருக் கொருவர் அந்நியோந்நியமா யிருக்கும்படி தல்காலம் இப்போது சம்பவித்ததல்லவா வென்று அவர்களைத் தொழுவார். தாதியர்களைப்பார்த்து, கூனியென்னும் மகாபாதகியானவன் நம்முடைய பெருமான் பக்கலில் அபசாரப்பட்டு நாமெல்லாம் வருந்தும்படியாக இவ்வளவு தீமைகளைச் செய்ததுபோல நீங்கள் யாதொரு தீமையும் செய்யாமல் உத்தமிகளாயிருக்கிறீர்கள் எல்லவா வென்று அவர்களுக்குத் தண்டனியுவார். இனி ஸ்ரீராகவபிரான் பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு செங்காதனத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருக்க அவருக்கு

வேண்டிய குற்றவகைகளைச் செய்து யான் உற்பிவிப்பதற்கு உபயோகியா யிருப்பது இந்தத் தேவமல்லவாவென்று தம்மைத்தாமே மும்பிடுவார். உன்மத்தராய் சத்தநேரம் உட்காத்திருப்பார். திடுக்கிட்டு எழுந்திருந்து சுற்றநேரம் நின்பார். ஸ்ரீராமபிரான் பக்கவில் கொண்ட யிரியானது ஸ்ரீபரதாபுவானே இப்படி யெல்லாம் செய்வதினால் அந்தப் பிரிதியைப்பது மயக்கத்தைத்தருகின்ற மதுவிலை பிரத்ததானே! அத்யோம். இந்த விதமாக ஆதந்தப்பரவதராய்நின்ற ஸ்ரீபரதாபுவானவர் ஸ்ரீகுஞ்சுதேயனாப்பார்த்து நீ திரிமுத்திகளில் ஒருவனு யிருக்கலாமென்று நினைக்கின்றேன் நீ பிரிமசாரி உருவங்கொண்டு வந்தது வாய்தவமன்று உண்மையாக நீ யாமோ அதை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க குஞ்சுதேயர்சொல்லுகிறார். ஸ்ரீராமசந்திரர் பக்கவில் அதி பக்திமானசேகராகிய ஸ்ரீபரதாபுவானே ! அஞ்சுனாதேவியானவர் திருமணியில்தின்ற திருக்கோலமா யிராநின்ற ஸ்ரீநிவாசப்பெருமானாதோட்கி நெயிராள் தவஞ்செய்து அந்தத்தவத்தின் பலனாக வாயு பவானுக்கு என்னைப்பெற்றார். நானே உம் முடையதமையனாகிய ஸ்ரீராகவபிரானுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்கின்ற எவ்வளவு. எனக்கு இயற்கையான உருவம் ஒரு குரங்கி னுடையவடிவம். அங்வுருவத்தைமாற்றிக்கொண்டு இக்கேவத்தேன். அடிமைத்தொழில் செய்கின்ற நாயினேனுடைய அற்ப உருவத்தை உம்முடைய தாமதாமலர்ப்போன்ற கண்ணால் பார்த்தருளுமென்று பொய்யாகிய பிராமண உருவத்தை நீக்கிவிட்டு, தேவர்களுடைய கண்ணுக்கும் எட்டாததூரத்தில் தமது முடிபானது உயரும்படியாக வளர்ந்துநின்றார். திருவடிக்குடைய உருவத்தைக்கண்டு ஸ்ரீபரத சத்தருக்கர்களும், வசிட்டரிஷியும், இது ஒச்சரிப்பதத்தக்க உருவமென்று நினைத்தார்கள். அங்குள்ளசேனாவீரர்களெல்லாம் அவருடைய திருமேனியைக்கண்டு பயத்தால் இரக்கமர்ப்போயினும் பிராணபீதியடைந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீபரதாபுவானவர், நேரஞ்சுதேயா ! இக்கேதில்து நாய்கள் கொல்லுகிற சொற்கள் உன்னுடைய குண்டலங்கொண்ட காதுகளில் துழைய மாட்டாதன. இந்த அழியில்லாத உருவத்தைச் சீக்கிரமாகத் துடைச்செய்வாபென்று வேண்டிக்கொண்டார். உடனே திருவடிகளானவர் தம்முடைய திருவுருவத்தைப் பழையபடி சருக்கெணக்கிக்கொண்டு எதிரேநின்றார். அவ

ருக்கு ஸ்ரீபரதாபுவானவர் திரவியமும் ஆபரணங்களும் முதலியவற்றைப் பூர்வயிருக்கொடுத்த ஸ்ரீசத்தருக்காபுவானதோட்கித் தம்பி சத்தருக்கா ! ஸ்ரீராகவபிரான் பரத்தவாசருடைய ஆச்சிரமத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார் அவரை எதிர்கொண்டு போகும்படி அயோத்தியாநகரத்தினுள்ள ஜனங்களைப் பிரயாணஞ் செய்யுங்கொள்ளும், தோரணங்க ள்நாட்டி, மேலேகோடிச்சீலைசுற்றிப் புரணகலசங்களைவேதிகைகளில்மேல்வைத்துதுப்படிப்பட்ட சர்வாலங்காரங்கள் செய்யுங்கொள்ளும், ரத கஜ ஆரங்களுக்கு அலங்காரப்பண்ணுங்கொள்ளும், அயோத்தியாநகரத்தின் மதில்முதற்கொண்டு பரத்துவாசர்வகிக்கும் வனம்வகைக்கும் முத்துப்பந்தர் போயிங்கொள்ளும், பறைஅறைவித்துத் தெரிவிப்பாயென்று உத்திரவுசெய்தார் இந்தவண்ணம் உத்திரவு செய்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீ பரதாபுவானுடைய திருவடிகளைவணங்கிச் சத்தருக்கப்பெருமானாவார், குற்றமில்லாத தூற்கெள்வினை யும்அவற்றிற்குத்தக்கஒழுக்கத்தையுமுடைய சுமந்திரனுக்கு இப்படி நகராலங்காரஞ்செய்விக்கும்படி தெரிவித்தார். அந்தக் கட்டளையைப் பெற்றுக்கொண்டு குதுகலமான சித்தமுடையவராய்ச் சுமந்திரனென்றும் முதன் மத்திரியானவர் வள்ளுவர்களை அழைப்பிடுத்து ஸ்ரீராமச்சந்திரர் சித்திர கூடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார் அவரை எதிர்கொண்டு போம்படி புரவாசன்யாவரும் பிரயாணப்படவும், நகரமுழுமையும், ரதகஜஆரபதாதினும், அலங்காரஞ்செய்யவும், அயோத்திமாநகரமுதற்கொண்டு பரத்துவாசருடைய ஆச்சிரமம் வகையில் முத்துப்பந்தர் போடவும் முரசங்கொட்டித் தெரிவிக்கக்கடவீர்கள் என்று ஆத்தியாபித்தார். அவருடைய ஆக்கினையின்படி வள்ளுவர்கள் யானைகளின்மே வேறிச்சென்று சுவர்க்கத்தையும் திக்குகளையுங் கடந்து சென்ற மகாகிர்த்தியையுடைய ஸ்ரீராகவபிரானுக்கு எதிர்கொண்டு போகும்படி நகரஜனங்களும், அரசர்களும், சதுரங்கசேனாகளும் எழக்கடவீர்கள். நகரத்தை அலங்காரம் செய்யக்கடவீர்கள். அயோத்தியாநகர் மதில்முதல் சித்திரகூடம் வகையில் முத்துப்பந்தல் போடக்கடவீர்களென்று பறைசாற்றினார்கள். வள்ளுவர்கள் கொட்டிய முரசொலியைக் கேட்டமாத் திரத்தில் ஆச்சரியகரமாய் இகாந்து கொண்டு திருவயோத்தியாபுரியிலுள்ள பிரிம கூத்திரியைவசிய குத்திர சாதூர் வருணத்தார்களும், அளவிடக்கூடாத களிப்பையுடையவர்களாய்

வினாவாக அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு பிரயாணத்துக்குச் சித்தமாணர்கள். தோஷரகிதராகிய ஸ்ரீராமநாதரை எதிர்கொள்ளவேண்டுமெனக் கொட்டிய பேரிகையின் ஓசையானது அந்தகரவாசிகளுக்கு நெடுநாள் தரித்திரத்தால் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஏழைகளுக்குத் திரவியக்குவியல்யாதொருமுயற்சியும் இல்லாமல் எதிர்ப்பட்டாற்போலவும், முன்னேதிருக்கலியாணத்தினிமித்தம் ஸ்ரீமதிவாபுரிக்குப்பிரயாணப்பயிம்படி கொட்டியமுரசொலியைப்போலவும்இருந்தது. முரசொலியைக்கேட்டு அலங்கரித்துக்கொண்டு ஆயத்தமான அறுபதிரூபிரம் அக்குரோணி சேனைகளும், ராஜநாயகர்களும், மற்றவர்களும், அவரவர்களுடைய சுபத்தினிமார்களும், தாங்கள் வெகுதினமாக அடையவேண்டுமென்று கோரியிருந்தபொருள் தானேவந்து கிடைத்தாற்போலச் சந்தோஷங் கொண்டாடிக்கொண்டு சென்றார்கள். எங்களுடையதுக்கநிவாரணர்த்தத்துக்குக்காரணபுதர்கள் இவர்களல்லவாவென்று தேவர்கள் நெருங்கித் தோத்திரஞ்செய்து கும்பியும்படியாகத் தாய்மார்கள்மூவரும் பொண்ணுற் செய்யப்பட்ட மணிகளிழைத்த தண்டுகைகளில் சென்றார்கள். தமக்குத்தாமே சமானமானவர்களாகிய முனிசிரோஷ்டர்களுக்கும், பந்துஜனங்களும் சூழ்ந்துவரச்சத்துருக்களோடு ஸ்ரீபரதாழ்வானவர் திருவடிகளுடைய கையைப்பற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீராகவயிரானுடைய திருப்பாடிகைகளைத் தமது சடைமுடியில்மேல் எழுந்தருளச்செய்துஇருபுறத்திலும் சாமவாசிசவும் வெண்பட்டுக்குடைபிடிக்கவும், எழுகடலினோசையைப்போல - ரத - கஜ - துரகங்களினோசை கோஷிக்கவும் சென்றனர். பிதாம்பரதாரியாயும் மணிக்மகரகுண்டலங்களைத் தரித்தவராயும் செந்தாமராமலர்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவராயும் சங்குசக்கர முதலிய பஞ்சாயுத பாலியாயும் எனக்குள் எழுந்தருளியிராறிய ஸ்ரீகோதண்டதீக்ஷாகுருவை எதிர்கொள்ளும்படியாய் ஸ்ரீபரதாழ்வாஸ்செல்கிலுரர் என்னுடைய கிரணவெப்பத்தால் கற்கன்றிறைத்தவழி தாமாச்சமலர்போன்ற அவருடைய பாதுகளைச்சுயும் ஆதலால் நான் மறைத்துவிடிகேறெனென்று போகின்றவனுட்போலச் சூரியபகவான் அஸ்தமனமானார். ஆஞ்சநேயருடைய கையைப்பற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானவர், பொழுதுபோனவுடனேஸ்ரீ அனுமனைப்பார்த்து ஸ்ரீலக்ஷ்மியபதியாகிய ஸ்ரீராமச்சந்திரரானவர், எந்தஇடத்தில் இப்போ

து வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார் அங்கே தங்கியிருப்பதற்குக் காரணம்யாது அவற்றையெல்லாம் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லக்கடவாயென்றுகேட்டார். என்று கேட்டமாதிரித்தில் ஆஞ்சநேயரானவர் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தண்டன்சர்ப்பித்தது எம்பெருமானானவர் திருவயோத்தியாபுரியில் இருந்ததும் ஸ்ரீமதிவாநகரத்துக்குச்சென்று திருக்கலியாணமகோச்சவத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு திருவயோத்தியாபுரிக்குத் திரும்பி எழுந்தருளியதும், தேவரீர் அறிந்திருக்கின்றனவே யல்லாமல் அடியேன்சொல்லவேண்டியதில்லை யன்றோ ! கித்திரகூடத்தைநீங்கிச்சென்றபின் பத்துத்தலைகையுடைய ராவணனோடு நடந்தபுத்தமும், இந்தப்பரத்துவாசருடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்ததுமே முடிவாகுமென்று ஸ்ரீராமபிரானுடைய திவ்விய சரித்திரங்களைச் சொல்லத்தொடங்கினார். ஸ்ரீபரதமகாராஜோ ஸ்ரீகோதண்டத்தைக் கையிற்றாங்கிய எம்பெருமானானவர் கித்திரகூடபர்வதத்தை நீங்கிச்சென்றபின்பு விராதனென்னும் ஒருராஷைகளைக்கொலைசெய்து தபோநிதிகள் வாசஞ்செய்கின்ற தண்டகாரண்ணியத்தைச் சேர்ந்தார். அங்கேயிருந்த அருந்தவமுனிவரயாவர்களும் ஸ்ரீசர்வசுவாமியின் பக்கலில்வந்து ஸ்ரீராமப்பிரபுவே! நாங்கள் ராவணகும்பகருணாநிராஷைசர்களுக்கு எங்கள் தபோபலம் அழிந்துபோனோம். அவர்கள்செய்திற உபத்திரவத்தால் யாகாதி சத்கருமங்களையும் செய்வதில்லை என்று முறையிட்டிக்கொள்ளவே ஸ்ரீராமநாதரானவர் கருணைசுரந்து தண்டகாரண்ணியவாசிகளே ! ஸ்ரீபகவத்பக்தமான சீகரிகளாகிய உக்களப்பச்சலில் அபசாரப்பட்ட அந்தராஷைசர்களையெல்லாம் என்னையிலுள்ள கோதண்டத்தைவளைத்துக்கூர்மையுள்ள அம்புக்கு இறையாகி நாசப்படுத்துகிறேன். இதுசுத்தியமாகும். நீங்கள்உக்களமனத்திலுள்ள கீலைசங்களை ஒழிக்கக்கடவீர்களென்று அவர்களுக்கு அபயபிரதானங்கொடுத்த அங்கேபத்துவருஷம் வசித்திருந்தனர். அப்போது தண்டகாரண்ணிய முனிவர்களயாவரும் நித்தந்தமும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஜகத்மோஹனாகார திவ்வியமங்களை விக்கிரக சௌந்தரியத்தைத் தங்கள் கண்களாரச்சேவித்தும் விட்டிப்பிரிய மனமில்லாதவர்களாயிருந்தபோதிலும் மேலேநடக்கவேண்டிய ராவணநிகைச்செயம்பெறுதலை யோசித்து ஸ்ரீராகவயிரானே நீர் இந்தவனைத்துக்குச் சம்பந்திலுள்ள அகஸ்தியருடைய ஆச்சிரமத்துக்குப் போ

சக்கடவீரனென்று அழைப்பாங்க உடனே அங்கி
 ஞான பறப்பட்டுச்சென்றார். அசுரத்தையமுறி
 யெனவார் ஸ்ரீகோகுலவந்தர் எழுந்தருளுவதை
 மூலத்தாக அறிந்து எதிர்கொண்டுவந்து அ
 ஞாத்தத்தென்று தீவ்லியமாகிய ஒருவிலை
 யும், அம்பகுத்தானியையும், கவர்த்தையும்,
 வானாயுதத்தையும் கொய்தினார். அவரிடத்
 தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சடாயுளவனும்
 கருங்கிருவ ராஜனக்கண்டு சானகிராட்டி
 யாரோடும் இனையபெருமானோடும் கூட
 கொலைகொடுத்த பஞ்சவடிபில் வாசஞ்செய்
 தார். அங்கே தம்முடைய ஆண்டவனுனவர்
 கமொக எழுந்தருளியிருக்கும்போது, ராகு
 சூலத்தார். நெய்தாளாகச் செய்துவந்த பா
 பங்கெல்லாம் ஒய்ந்துய்திரண்டு ஒருருவ
 மாய்ந்திருந்த குரீப்பநகை யெய்பவன்வந்து
 ஸ்ரீகானகியிராட்டியானாக் கீழ்ச்சென்றார்.
 அதுகண்ட இனையபெருமானானவர் பிராட்
 டியாருக்குப் பயநிவர்த்திசெய்து, அந்த ரா
 குகியினுடைய காதுகொடியும், முக்கையும்,
 வந்தனங்கொடியும் கொய்து தூரத்திவிட்டார்.
 உடனே அவர்ஒடி, காலிடத்திலே சென்று
 மூறையிட்டான். அதுசெய்திசேட்ட கரனும்,
 தீர்சொனும், தூஷணனும், மூன்று வடவாக்கி
 லி முனைத்தெழுந்தாற்போல உடல்சேர்ந்து
 சேனைகளோடு அகிலினாவாவந்து எதிர்த்
 தார்கள். தம்மையனுனவர் தமது திருக்கரத்
 திலே மிடித்திருந்த ஸ்ரீகோதண்டத்தைக் க
 ண்டால் பார்த்துமாத்திரத்தில் அவர்களையாவ
 ரும் தீப்பொறிப்பிட்ட பஞ்சக்ருவியகியொ
 த்து நாசமாயினார்கள். அம்முதலும் ஸ்ரீராம
 பாணத்தால் நாசமானதைக்கண்ட குரீப்ப
 நகையானவன் இலங்காநகரத்துக்குப்போய்
 இராவணனிடத்தில் சொல்லி மூறையிட்டிக்
 கொண்டான். அந்தப் பாபிஷ்டன் வஞ்சக
 மாயை மாணியோகிறேவிப் பிராட்டியானா
 விட்டு ஸ்ரீராமலட்சுமணர்களே பிரியச்செய்து
 தான் தீர்த்துடத்தைக் கையிற்பிடித்து வை
 த்மொர்க்கேச் சந்தியாகிவேடங் கொண்டுவந்து
 தம்முடையதாயை தீவத்தோடுபேர்த்தெயித்
 துக்கொண்டு போகும்போது,வந்துஎதிர்த்த
 சடாயுளவப் பூய்பில்விழும்படி சிவமூர்த்தி
 சேய்த்த வானாயுதத்தால் அவருடைய சிற
 ணைவேடம் தள்ளிவிட்டு அதிதக்கத்தோடு
 எருத்திட்டபுத்திக்கொண்டிருக்கிற பிராட்டி
 யானா பாணவந்தில் சிறைகவத்துவிட்
 டான். உடனே கரும் மாணத் தூர்த்திச்
 செய்து சாலைசெய்த திரும்பி
 எருத்திட்டபுத்திக்கொண்டிருக்கிற பிராட்டி

துணைக்கண்டு மணக்கிலைசத்தோடு அதிக
 லினாவாய்வந்து குத்தியிராடிக் கிடக்கிற
 தமது தந்தையாகிய சடாயுராஜனக்கண்டு
 மிகுதியும் துன்பப்பட்டு அவர்க்குச்செய்யா
 வேண்டிய கடன்களைச் செய்துவிட்டுத் தேவி
 யானாத் தேடிக்கொண்டு தெற்குத்திசையை
 நோக்கிக்கொண்டுவந்தனையில் கவந்தனைச் சம்மூரி
 த்து அவனுக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்து
 தம்முடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டி
 ருந்த சபரியானவன்செய்த பூசனையை ஏற்று
 க்கொண்டு அவன்சொன்ன அடையாளப்படி
 கிடங்கதைக்குவந்துசேர்ந்தார். இனையபெரு
 மானோடியுந்த ஸ்ரீராமநாதர் ஸ்ரீசக்கிரீவம
 காராஜனாக் கிதேசித்து வாலியினுளுண்டாடி
 ய துன்பத்தைநீக்க உனக்கு முடிசூட்டிக்கிடு
 னென்று அபயங்கொடுத்துப் பின்பு மராமா
 மேறையும் மகாபார்க்கிரமசாலியாகிய வாலி
 யினுடையமார்பையும் ஊயிருவிச்செல்லும்
 படி பாணப்பிரயோசஞ்செய்து ஸ்ரீசக்கிரீவ
 மஹாராஜருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்த
 னார். அபித்துவந்த மாரிகாலம் ஒழிந்தபிறகு,
 கவயன், இடபன், நீலன், மயிர்த்தன், சாம்பன்,
 சதவலி, பநசன், அங்கதன், முதலிய வானரசி
 ரோஷ்டர்களும், எழுபதுவெள்ளம் வானரசர்
 களும் குழும்படி ஸ்ரீமகாராஜாவானவர் ஸ்ரீ
 ராமசுவாமி பக்கவில்வந்து சேர்ந்தார். ஸ்ரீராம
 பத்திரருடைய அதுமதிபெற்றுத் தேவியா
 னாத் தேயும்படி ஒவ்வொரு திக்குக்கும் இர
 ண்டுவெள்ளஞ்சேனைகளை அனுப்பித்தேயிப்ப
 டிமஹாராஜாஅனுப்பினார். தென்திசையில்
 இரண்டுவெள்ளஞ் சேனையோடுசென்ற அங்க
 தப்பெருமானும் சாம்பவரும் என்னை இலங்
 கைக்குள் பிரவேசிக்கும்படி ஏவினார்கள் நா
 னும் மகேந்திரமலையிலிருந்து பாய்ந்து வங்
 காநகரத்தைச் சேர்ந்து ஸ்ரீசகலமாதாவைக்
 கண்டிசேவித்து நால்திரும்பிவந்து ஸ்ரீசர்வ
 சுவாமிக்குச் செப்திசொன்ன மாத்திரத்தில்
 வானாவெள்ளங்களெல்லா மோடும்வந்து தெ
 ண்சமுத்திரக்கொையைச் சார்ந்தார். அதுசமய
 த்தில் மெய்ஞ்ஞானத்துக்கும் மெய்ஞ்ஞா
 னம்போன்ற ஒழுக்கமுடைய ஸ்ரீவிநாயக
 தீவானவன் தம்மண்ணஞ்சிய ராவணனைப்
 பார்த்து நீ ஸ்ரீசோபிராட்டியானாவிட்டு ஸ்ரீ
 ராமபிரான சாஸுகிஅடை. இல்லாவிட்டால்
 உன்னுடைய சம்பத்தும் ஆயுசும் முடிந்து
 நாசமடைவாய் என்று சொன்னார். அந்தநீதி
 மொழிகளைக்கேட்டுத் தூரத்துமாவாகிய தச
 க்கிரீவனுனவன் மிகுந்த கோபிஷ்டமாய் அவ
 னைக்கீற்றான். உடனே எருணசுவாகிய ஸ்ரீவி

பிஷ்ணுந்நவாநுனவர் காருண்ணிய முந்தியா கிய தாசாநியைச் சரணம்புகுந்தார். சரண மடைந்த அவருக்கு ஸ்ரீகாகுஸ்தமான்வர் அப யப்பிரதானந்தந்து இலங்காநகரத்துக்கு அரச னர் இனித்தானென்று வாக்களித்துப்பிற்பாடு வருணனைக்குறித்து உபாசித்தார்.

வருண பகவானே சற்றுத் தாமதஞ் செய் தான். அதுகண்டு ஸ்ரீராம பிரானுக்கு இரண் டு தேத்திரங்கனும் சிவந்தன. உடனே ஏழுச முத்திரமும் வருணபகவானுடைய உடம்பும் யெந்துபோயின. அத்தச் சமுத்திரராசல் அ பயமென்றுசொல்ல அவனுக்கு அபயங்கொ டுத்தார். உடனே வானரவீரர்கள் மலைகளைக் கொண்டு வந்து சமுத்திரத்தை அணைக்கடி அ தல்வழியாகச்சென்று இலங்கையைமுற்றுகை போட்டுக் கொண்டு ஐரவாரித்தார்கள். அவ் வோசையைக்கேட்டுத் தேவர்களும் ராக்ஷ சபயந் தீர்த்தார்கள். அப்போது வெள்ளிமலை யைப் பேரீத்தெடுத்த ராவணனுடைய இரு பது தோள்களையும் அஷ்டதிக் கஜங்களினது தந்தங்களை முறித்த மார்பையும், பத்துத்தலை களையும், அம்புகளால் அறுத்துத்தள்ளிக் கும் பகருணனுடைய தோள்களையும் கால்களையுங் கண்டித்து மற்ற ராக்ஷசர்களையும் நாசப்படு த்திச் சுவாமியானவர் தேவர்களுடைய துணை பத்தை நீக்கினார். ஸ்ரீராமா நுஜரானவர் இந் திரஜித்துவையும் மற்ற தம்பியமார்களையும் ம ற்றவர்களையும், தம்முடைய அம்பினால் துண் டித்து வீழ்த்தினார். தேவர்கள் யாவரும் புஷி பமாரியைத்துவி இறந்த ராக்ஷசக் கூட்டங் களில் கவந்தங்கள் கூத்தாடுவதைக் கண்டு சந் தோஷித்தார்கள். தேவர்களும், முனிவர்க ளும், சித்தர்களும், அவாவர்களுடைய பத் தினிமார்களும், மற்ற திரிலோக வாசிகளும், தனித்தனியாக ஸ்ரீராகவ பிரானைப் புகழ்ந்து மொய்த்துக் கொள்ள அப்போது காயாம்பூ வைப்போலும் திருமேனியையுடைய ஸ்ரீ ஜா னகி ரமணரானவர், விபிஷணருக்கு நீதிகளைச் சொல்லி இறந்தவர்களுக்கு உத்தரகிரியை களைச் செய்வித்து, ஸ்ரீ லக்ஷ்மணனைக் கொ ண்டி அவருக்குப் பட்டங்கட்டிவித்தார். இவை யெல்லாம் நடந்தபின் தம்மிடத்தி லெழுந்த ருளிய ஸ்ரீஜானகி பிராட்டியாரைச் சுவாமி யானவர் சீறியருளினார். அதுகண்டு பிரமதே வனும், சிவனும், இந்திரனும், மற்ற தேவர் களும், ஸ்ரீதாசாநியைத் தோத்திரஞ்செய்து நிந்தக, அக்கினிபகவான் சொன்ன சொல்லால் கோபந் தீர்த்தார். சத்தியத்துக்குப் பிராண னைக்கொடுத்த சக்கரவர்த்தியானவர் விமான

த்தின்மேல் அங்கே எழுந்தருளினார். ஸ்ரீராகவ பிரானும், பிராட்டியாரும், இலட்சுமணரும், சக்கரவர்த்தியாருடைய பாதத்தில் வீழ்ந்து சேவித்தார்கள். சேவித்தவர்களைத் தனித்தனி ஆலிங்கனஞ்செய்து, ஸ்ரீரகுபதியை நோக்கி என்னுல் உணக்கு வேண்டியவரம் பெற்றுக் கொள் என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீராம பி ரானுனவர் என்னையனே: தம்முடைய கரு ணையால் என்னை யெடுத்து வளர்த்த தாயும், அவருடைய புத்திரனும் முன்போலவே என க்குத்தாயும் தம்பியுமாகும்படி வரந் தையை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்ட னார். சக்கரவர்த்தியாரும் அப்படியே ஆருக வென்று வரத்தந்துபோனார். தேவர்கள் உட ம் கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளுமென்று கே ட்டிக்கொள்ள அதற்குச் சுவாமிபும் இறந்தவா னார்கள் உயிரித் தெழுந் திருக்கவும், எல் லா வானரர்களும் சென்ற இடங்களிலெல்லா ம் உணவுகள் குறைவின்றிக் கிடைக்கவும் என சிவிகளா யிருக்கவும் வரந்தரவேண்டுமென்று கேட்ட அத் தேவர்களும் உம்முடைய கருணை யால் அப்படியே ஆருக என்று சொல்லிப் போயினார்கள். தென்னிலங்கை வேந்தராகிய ஸ்ரீவிபிஷ்ணுந்நவாநுனவர், அதிக வினாவாய் அயோத்திக்குப் போகவேண்டு மென்கிற ரு திப்பை அறிந்து கொண்டு புட்பக விமானத் தைக்கொடுத்தார். அதன்மேல் ஸ்ரீராகவபிரா னும், சீதாபிராட்டியாரும், இலட்சுமணரும், மகாராஜாவும், ஸ்ரீவிபிஷ்ணுந்நவானும், சாம் பவர் முதலிய படைவீரர்களும், இருவகைச் சேனைகளும் ஆரோகணித்துக்கொண்டு பரத் துவாசருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து சேர் ந்தார்கள். சேர்ந்தபின்பு ஸ்ரீரகுபதி யான வர் உம்மிடத்துள்ள பிரோமாதியத்தாலே என்னை அழைத்து விரலாழியைக் கொடுத்து நீ வினாவாகச் சென்று இதைக்காட்டி என் த ம்பியாகிய ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய துணைப் பதை முழுமையும், நீக்கிவரக் கடவாயென்று என்னை அனுப்பினு ரென்று சாங்கோபாங்க மாகச் சொல்லினார். சமுத்திரத்தைத் தாண்டி ராக்ஷசர்களுடைய நகரத்தை எரிபூட்டிய வா யுபுத்திரரானவர் சொல்லிக்கொண்டுவரக் கே ட்டருளிய ஸ்ரீபரதாழ்வாநுனவர் கண்ணிர் பெருக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீ அதுமானே! இலங் கா நகரத்தில் ராக்ஷசவேட்டையாடிய நீலமே கம்போன்ற திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமப த்திரர்க்குப்பிவ் தொடர்ந்து சென்றான் ஒருந ம்பி. அவருடையசரித்திரங்களைக் கேட்டுக்கொ ண்டிருப்பேனாகிய நானும் ஒரு தம்பியாயிரு

கிறேன். என்னுடைய அடிமைத் தொழிலும் மகாபீர்த்தியை யுடையதல்லே! என்று சொல்லிக்கண்ணிரொழுக அழுதுகொண்டு ஆஞ்சநேயருடைய காதலை வலக்கரத்தாற் பற்றி அந்த இருவிலே கால்நடையாகச் சென்று சூர்யோதயத்துக்கு முன்னே கங்கைக்கரையைச் சேர்ந்தார். பிழ்திசைக் காவலாளியாகிய இத்திரனுனவர், எம்பெருமான் இராவண வேட்டையாடித்திரும்பி அயோத்தியாநகரத்துக்கு எழுந்தருளிப் பூதேவியும் சீதேவியும் உள்ளவற் குதுகலிக்கும்படி தரித்துக் கொள்ளும் பொய்ஞாற்செய்த கிரீடத்துக்குத் தகுந்த கிராமணியை எய்திதாற்போலச் சூரிய தையஞ் செய்தான்.

சூரியோதய மானவுடன் ஸ்ரீபரதாய்வானுனவர் காலக்கடல்களைச் செய்து ஸ்ரீசக்கர வர்த்தித்திருக்குமாரருடைய திருப்பாதுகளை அரீகித்தி, ஆஞ்சநேயநோக்கி, பிலவங்க சிவோடினே! நீ சொல்லிய சொல் தவறிப் போம்போ லிருக்கிறது. நீ தவறியாகாண ப ண்டிதருகையால் உன்னுடைய சொல்லுக்கு எதிர்சொல் சொல்லுவாரு முண்டோ! ஸ்ரீராமநாதரோடுகூட எழுபது வெள்ளம் வான சேனைகளும் ராணசூரல ராஜனுடைய அளவில்லாத ராணசேனைகளும் இதோ தோண்டுகிற பரத்தவாசருடைய ஆச்சிரமத்தில் வந்திருக்குமேயானால் சமுத்திர கோஷம்போல ஆரவா மல்லாமல் இருக்கவுங்கூடமோ! ம ல்லாவிசிராமனாயே! எம்பெருமான் எழுந்தருளினுள்ளே சென்னது சத்தியந்தானே! நீ சொன்ன பரத்தவாசருடைய சொல் நமக்கு இரண்டிபோசனை தூரத்தி லிருக்கிறது சமுத்திரம் பெருகிப் பொங்கியதை ஒத்திருக்கச்சே எழுபதுவெள்ள வானரசேனைகளும், மந்த ராணசூர சேனைகளும், இந்தச் சொல்லில் தட்டிவிடுப்பது யதார்த்தமே யானால் நீதான் தரமல்லாம லிருப்பதுமுண்டோ ஓ! இதென்ன ஆச்சரியம். நீ எனக்கு ஆகச டாட்டி அநுபத்தவந்தது போதும்போதும். எது எப்படி யிருந்தபோதிலும் இருக்கட்டி ம். ஓயாமலாதபாவா! நீ சொன்ன எங்கள் ஓட்டருவிலிருந்தும் எவ்விதமானபத மாகவு ம் இருக்கிற ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித்திருக்குமாரர் எங்கே இருக்கிறார் என்று அதிகதூக்கமும் கோபமுந் தோன்றச் சேட்டருளினார். ஸ்ரீபரதாய்வானுனவர் அப்படி உருத்திக் சேட்டருளு ம்போது ஸ்ரீகுதமரானுனவர் அவர்க்குத் த ிட்டன் சமர்ப்பித்துச் சொல்லுகார். ஸ்ரீராமத்திரவாச்சிய தீவிய சர்த்திர குருப

வ புருஷோத்தமனே! யான் சொன்னதுபொய்யன்ற இந்தப் பரத்துவாச முனிவரும் மற் றமுனிவர்களும்சமஸ்ததேவர்களும்ஸ்ரீபரத் தாமருடைய வேண்டுகோளில்படி கொடுத்த வரத்தால் இந்தச்சோலையில்பூவையும், காயையும்,கனிகளையுமேஅன்றி, மதுவையும்-பரிமா ணத்துக்குஅதிகமாக உண்டுசமஸ்தவானார்க ளும்,ராணசூரர்களும்,அறிவழிந்தமயங்கிக்கிடக்கிறார்கள்போலக்காணுகிறது. இல்லாவிட்டால்யாதொருஅரவமுயில்லாமலிராது. தேவர்களும் முனிவர்களும்கொடுத்த வரத்தால் பெருகிய மதுவையும் காய் கனிகளையும், நிரப்ப உண்டு மயங்கிச்செயலழிந்து சோம்பிவாயை த்திறவாம லிருக்கின்றார்கள் அப்படி அல்லா விட்டால் இருவகைச்சேனைகளும் சும்மாரிருப்பவை எல்லவே. என்னையனே என்மேல் கோபங்கொள்ளாதேயுமென்று தேற்றி, இனி ஒருஷணத்துக்குள்ளே நம்முடைய பெருமானுனவர் புட்பகவிமானத்தின்மேல் எழுந்தருளுகின்ற தீவ்விபசேவையை இங்கிருந்த படியே நீர்பெருக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நேத்திரங்களாலேயே சேவித்துக் களிக்கப்போகிறீர் என்று இன்னும்பலபலவிதமாகச்சொல் லிக்கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீபரத்துவாசருடைய ஆச்சிரமத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற தாமனாமலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடைய ஸ்ரீகோதண்டிஷ்டாகுருவானவர் செய்த செய்கைகளை இனிஎயித்துச்சொல்லுவாம். அருந்தவர்க்கரசனுனவர் அதுகவைப் பதார்த்தங் ளொடு போசனத்தை அமைத்துவைக்க ஸ்ரீ னமதுலியோமும் ஸ்ரீராமாதுரோமும் தம்முடைய ஆதரவைப் பெற்றுள்ள துணைவர்களோடும் ஸ்ரீராகவபிரானுனவர் அழுது செய்து எழுந்தருளி யிருக்கும்போது ஸ்ரீகு கப்பெருமானுனவர் கருங்கடல் புரண்டி வருவதுபோல வேடுவச்சேனை தம்மைச் சூழ்ந்தவா அதிகவினாவாய் வந்து ஸ்ரீராமபத்திர கவாமியை தண்டன்சமர்ப்பித்து அவருடைய தீவ்விபமங்களாக விக்கிரக செளந்தரியத்தி ல் தம்முடைய மனமும், கண்களும், அழுந்திச் சுழலமிடச் சுற்றிச்சுற்றிச் சேவித்து இப்படிப்பட்ட தீவ்விப சேவையை இத்தனைகாலமாகச் சேவியாமல் வியர்த்தமாய்க் காலத்தைப் போக்கி விட்டோமேயென்று மிகுந்த துக்கத்தால் அழுதனர். எம்மேல்வைத்த நிரோதகிருடையால் எட்டமை யாட்கொள்ளும்ப டுஇக்கேஎழுந்தருளினுனொக்கிமபத்திராவச த்தால்தட்டுமாறிப்பலமுறை தண்டன் சமர்ப்பித்தனர். ஸ்ரீராகவபிரானுனவர் ஸ்ரீபரதாய்

வான் எழுத்து தருவதுபோலத் தண்டம் சம்பந்தித்த ஸ்ரீகுசப்பெருமானே வாரியெயி த்துத்தருளி, எண்ணப்பா குகனே ! உன் னுடைய புத்திரர்களும் மனைவியும் சேஷமேமோ டெவ்வு குசலப் பிரசுனை செய்தார். நானே ஸ்ரீகுச தேவரிருடையகருணைசஷ்கமாயிருக் குப்போது தேவர் வினாவிய பொருள்க ளிர ண்டும் அருமை யானவைக ளல்ல. மெய்ஞ் ஞானச் செல்வராகிய இனியபெருமா ளான வர் உம்மைப்பிரியாமல் பின்தொடர்ந்து வந் து செய்தத்தூரிய கைங்கரியங்களைச் செய்த னார். அவ்வாறுசெய்யாது அஞ்ஞானமே நிர ம்மிய மனத்தையுடையேனுக்கு இந்த அந் ப தேசத்தோடு கூடிவாழ்ந்த லொன்றுமே நித்தி ய க்ஷமல்லவோ ! இப்படிப் பலபலவிதமாக ச்சொல்லித் துக்கித்தனர். இவ்வாறு தம்மைத் தாமே இகழ்ந்துகொண்டு துக்கிக்கின்ற ஸ்ரீகு காழ்வாளைப் பக்தவற்சலராகிய ஸ்ரீ சக்கரவர் த்தித் திருக்குமாரர் கடாட்சித்துப் பரதனிநு த்த நிலையினின்றும் நீ என்ன வேறுபட்டிருந் தன. எல்லா விதத்திலும் நீ அவனையே ஒத்தி ருக்கின்றாய். இனித் துன்பப்படவேண்டாம். போய் உட்காொன்று சொல்ல உடனே ஸ்ரீ சானகிபிராட்டியாராபும், ஸ்ரீராமாதுஜனாபு ம், நமஸ்கரித்து உட்காந்தார். ஸ்ரீ ரகுபதி யானவர் ஸ்ரீ குசப்பெருமானையும் முன்னே தமது திருக்கண்களால் பார்த்து ஸ்ரீமகாரா ஜா முதலிய தோழர்களைப் பின்பு பார்த்து, இந்த ஸ்ரீமான் சிறந்த கீர்த்தமாகிய கங்கை யினிருகனாக்கும் நாதன். தாயைப் பார்க்கி னும் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் அன்புள்ளவன் வேதமார்க்கத்தில் தவறுதலில்லாத வேடராஜ னென்னும் பெயருள்ளவ னென்று சொல்லி னார். ஸ்ரீசானகி ரமணஞானவர் சொல்லியரு ளினபோது ஸ்ரீசுக்கிரீவ மஹாராஜா முதலா னவர்கள் பொருக்கென எழுந்து ஒவ்வொரு வராக ஸ்ரீகுசப்பெருமானைக் கரடாவிங்க னஞ்செய்து சிறேகித்தார்கள்.—இந்தப்பிர காரம் நடந்துகொண்டிருக்கையில், சூரிய பகவான், ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரரு டைய ஜகத்மோகனுகார திவ்யிய செனந்தரி யத்தை யாவ்ருநிகண்டு சேவிப்பதினால் அவ ர் திருமேனிக்குக் கண்ணெச்சில் படுமே யெ ன்ணும் பிசோமைபால் உலகமுழுமையும் இரு ளால் முடிபிரிவான் போல அந்தமித்தான். ஸ்ரீராகவ பிராஞானவர் சந்தியாவந்தனைக் கட மையைச் செய்து சேனைகள் யாவும் கடல்வ னேந்து கொண்டதுபோலச் சூழ்ந்து சயனித் துக்கொள்ள ஸ்ரீசீதாபிராட்டியாரும் தாம

மாகச் சயனித்துக்கொண்டார். ஸ்ரீராமாதுஜ னும் ஸ்ரீகுசப்பெருமானும் கையிற் கிவ்வும் அம்பு மேந்திக்கொண்டு சிந்தித் தவ் கவிகாமல் இராமுருமையும் காத்துக்கொண்டு நித்திரக் கள். சூரியனும் உதயமானும். ஸ்ரீபுருஷோத் தமமாகிய தாசாதி யானவர் உதயகட்டா செய்துகொண்டு ஸ்ரீசானகி பிராட்டியாரும் ஸ்ரீலட்சுமணரும் இரு பக்கங்கினிதும் வரச் சென்று பரத்துவாசருக்குத் தண்டல் சம்பந் தித்து அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு எல்லாறோடுங் கூடப் புட்பக விமானமேற்ப் பரத்துவாச முனிவருடைய கருணையும் மன மும் தம்பிரிவேனே தொடர்ந்துவரச் சென்ற னார். அந்தப் புஷ்பக விமானமானது தாவி ஆகாயத்தில் செல்லும்போது, இஃதநாயக னைக்கண்டமாத்திரத்தில் காமக்குறிப்புத்தோ ஸ்நிஹ குல மங்கையைப்போ லாகியும், சித்திரம் உயிர்பெற்றாற்போல அலங்கார மு டையதாகியும், இந்த்ரலோகமும் ஒப்பாகா த இயற்கை யழகுடையதாகியும் விளங்காதி ன்ற திருவயோத்தியாபுரியினது மதிளிப்புற மானது தோன்றியது. அப்புறஞ் சற்றுத் தூரம் புஷ்பகவிமானம் சென்றபோது, மதி ள்களாற் சூழப்பட்டு அழகாகிய அயோத்தி யா நகரத் தோற்றாநிற்க, அதிமேதானிகளாகி ய தோழர்களைப்பார்த்து ஞானமே திருமே னியாக வுடைய ஸ்ரீசானகி ரமணஞானவர் இப் படிப்பட்ட அலங்காரத்தை யுடைய தென் னு ஒருவராலும் சொல்லமுடியாத அயோத் தியாதகரத் தோற்றுக்கிறதென்றுசொல்லுதனும், கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு யாவர்களும் எழுந்து வணங்கி நின்றார்கள். அப்போது வி மானமானது ஆகாயத்தின்கண் வருவதானுந் த் அநேக சூரியர்கள் உதயமாயிருந் போல அந்தப் புஷ்பக விமானமும் அதிலெழுந்தரு ளிய ஸ்ரீராகவபிராணமே ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயருக் கு முன்னே தோன்றினார்கள். தோன்றின மா த்திரத்தில் ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீ பரதாழ்வாளைப் பார்த்துப் பரதமஹாராஜோ ! அன்றலர்த்த செந்தாமரை மலர்போல்த் திருநேத்திரங்க னையுடைய ஸ்ரீராமபிரானும், கற்புடையபெ ண்களுக்கு சூபரணம்போலச் சீரோஷ்டமாக விளங்குகின்ற ஸ்ரீசானகி பிராட்டியாரும், உ மக்குப்பின்னே அவதரித்த ஸ்ரீலக்ஷுமணப் பெருமானும், வானசசேனைகளும், விமான த்தின்கீழே வருகின்றதைப் பார்த்தருவிரா க என்று சொன்னார். பதினாறு வேங்கைகளும் தம்மே லேதப் பொதிலும், வெந்திடம் இ ருக்கத்தக்க பெருமை யுடையதா யொளி

யநமந்த விமானத்திற்மேல் ஊழிமுதல்வனாக
கய ஸ்ரீராமபதிபரி தோய்துயிற்று மொன்று
ஆஞ்சநேயர் சொன்னபோது, ஸ்ரீராமசுவா
மியை எதிர் கொள்ளும்படி வந்தவர்க ளெல்
லாம், ஒளிவயல்க்கென்ற மேருமலையின் பெ
ருங்குளையில் விளங்கியிருந்த நிருண்ட மேகம்
போல விமானத்துக் குள்ளே எழுந்தருளிய
ஸ்ரீரகுபதியைக் கண்டவுடனே ஆவாரித்த
சந்தோஷ ஆவாரமானது சாவணல் ஆரசா
ண்ட தெய்விலங்கைக்கு அப்பறத்திலும் செ
ன்றது. சந்தியத்தை ஆரளித்து மாமிசதேகத்
தை விடப்பொழிந்து ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்தை
யடைந்த ஸ்ரீராமசுவரீதியானது வருகையை
க் கண்டாற்போலக் காட்டுக்குச் சென்ற தன்
பிரான பதமாகிய ஸ்ரீராமபிரானே ஸ்ரீபர
தாழ்வரம் கண்ணாரக்கண்டனர். தாம் இழந்
துபோன பொருள் கிடைப்பதற்குமுன் வரு
ந்திய துன்பங்க ளெல்லாம் அப்பொருள் கி
டைத்த மாத்திரத்தில் முகிப்பட்ட சூர்ப்பக்
கை யெல்லா மறந்து ஆதந்திப்பவர்களைப்
போல அகவாயியானவர் காட்டுக்குச்சென்
றயின் மிகுந்த துக்கங்களால் வருத்தப்படுத்
தப்பட்ட ஸ்ரீபரதாழ்வானவர் அகிருதுக
லக்கொண்ட ஸ்ரீசுதாபதியைக் கும்பிதம்படி
ஆஞ்சநேயர் கையைப்பற்றிக் கொண்டிருந்த
வையிடிக் கண்ணைக் குவித்துக்கொண்டிருந்
தார். டடெனவும் அகி மேம்பாபுள்ள கீர்த்தி
மாடுகய ஸ்ரீபரதாழ்வானவர் தம்பற்றியி
ருந்த கையைவிட்டவுடனே ஸ்ரீஅதுமானான
வர் அப்பிடத்தி லின்றும் மேலே யெழுந்து
தமக்கேதோ கருகின்ற விமானத்தின் மேற்
பாங்கு ஸ்ரீசக்கரவரீத்தித் திருக்குமாரரு
டைய கீர்பாசங்களை வணக்கி ஸ்ரீபரதாழ்வார்
பயிற்ற சூரணமையை நினைத்துக்கொண்டு க
ண்ணில் தன் தாரா தாரையாகப் பெருக்கிக்
கொண்டு நின்று ஸ்ரீமஹாலட்சுமிக்கு நிவாச
ஸ்தானமாகப் திருமார்பையுடைய எம்பெ
ருமானே! சவையை லீசிக்கொண்டு எரிந்
த பெருநெருப்பில் விழ்ந்து வியிவதற்குச்
சூர்த்தமாயிருந்த ஸ்ரீபரதாழ்வான நாயே
ய் கடைத்து தேவருடைய வரவைச்சொல்லி
நெய் சொன்னதுபுதான் அயோத்தியாநக
ரத்தின் உள்ளார் யாரும் உயிரோடிருப்பவ
ர்க ளாயிருக்க. யார்க்கெந்த நீணைகள்பல
வற்றால் அப்பக திரங்குகளொன்றின்பின்னோ
ய் ருசுடந்தபுண்ணீட யிருக்கின்றன. யார்க்
செய்த கெந்தத்தாம் தீயொருவன் கடைத்து
அவற்றை பொதிக்க ஒழிந்தபோகின்றன. எ
வ் தாசையப் புரத்தினும் கண்டத்தந்த அன்

புவைத்துள்ள ஆஞ்சநேயா என்று சொல்லிக்
காடாலிங்கனஞ்செய்து, நீ எனக்குக் கிடைத்
தது தவத்தா லென்று எனக்கு மாத்திரமா
சொல்லிக்கொள்வது என் பிதாவுக்கும், தாய்
க்கும், தம்பியமார்களுக்கும், எம்மைச்சார்ந்த
வர்களுக்கும்மாரும், என்றுசொல்லார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீராமபதியானவர் திருவாய்
மலர்ந்தருளுகையில், முத்திநெறிக்கு வழிநி
னையும், தமக்குத்தாமே சமானமானவையும்
ஆகிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருப்பாதுகை
களைத் தலையின்மேல் தாங்கிக்கொண்டும், இர
ண்டுகரங்களைக் குவித்துக்கொண்டும், கண்ட
வர்களுக்குள்ளே இறந்ததேகத்திலும் உயிரு
ண்டோ வென்றார்க்கும் கண்ணீரொழுகலா
லும் அழுதலாலும் தடத்தலாலும் உயிருண்
டு உண்டென்னும்படியாக மிகவும் இளைத்த
தேகத்தையுடையவராய் எல்லாருடைய கீர்த்
திகளையும் தாழ்த்திவிட்டு ஒங்கியுயர்ந்த புக
ழையுடைய ஸ்ரீபரதாழ்வானவர் விமானத்
துக்குச்சமீபத்திலே நெருங்கிவந்தார். அப்
படியுந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தண்டல்ச
மர்ப்பிடுதுவிட்டுத் தருமதேவதைக்குத்துணை
வனாய் நித்தின்ற ஸ்ரீஆஞ்சநேயரானவர் ஸ்ரீ
ஜானேமணனாதோர்க்கிச் சுவாமீதேவருக்குத்
திருத்தம்பியாரும் சிந்தையும், மொழியும்,
செல்லாத நிலைமையுடையதாகிய பரமபதத்
தையடைவதற்குச் சலபமார்க்கமாகிய பாசு
தந்திரியமென்னும் மெய்ஞ்ஞான ஆரகச
யாண்டுகொண்டிருந்தவரும் தேவரீபக்கலில்
உண்டாகிய பிளோமாதிரியத்தால் பெற்றதாய்
விஷயத்தில் பகைமைபாராட்டிப்பவருமாகிய
ஸ்ரீபரதாழ்வரம் இதோவந்திறங்கின்றார். தம்
முடைய திருக்கண்ணால் கடைசித்தருளு
மென்று வாய்பொத்திக்கொண்டு சொல்லி
னர். ஸ்ரீஅஞ்சநேயரேவிபுத்திரர்காட்டத் தமது
திருத்தம்பியானாக்கண்ட ஸ்ரீரகுராமரானவர்
ஸ்ரீசுதாபதிசக்கரவரீதியானாக்கண்டாலொத்த
சந்தோஷித்தராகி, தம்மைக்காணவந்த அ
யோத்தியாநகர ஜனங்களையும், அதுபதினாயி
ரம் அக்குரோணிசேனாவீரர்களையும், தாய்
மார் மூவர்களையும், தம்பியமார்களையும், முனி
வர்களையும் காண்பெனென்று நினைத்தமாத்
திரத்தில் புஷ்பகவிமானமானது பூயியிலிறங்
கியது. ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளிய புஷ்ப
கவிமானம், அவரவர்கள்செய்த தல்வினையால்
விண்ணுலகத்திலிருந்து விமானமானது சத்
கருமங்களைச் செய்தவர்களைச் சுவர்க்கலோகத்
துக்குக் கொண்டிபோம்படி வந்ததுபோல்
எல்லாவுயிர்களும் களித்தன. ஸ்ரீசுதாபதி

ரானவர், ஸ்ரீகொளசல்யாதேவி முதலிய தாய்
மார்களுக்கு, பசுவிலிபக்கலில்வந்த இளங்
கன்றுபோலவுட், விஷியாந்தரமுதலியவற்றை
ஒழித்த பிரபன்னர்களுக்கு மனோலயம்வந்
ததுபோலவும், வாலிபர்களுக்குத் தங்களைக்
கனிலாயகின்ற பாவைபோலவும், பிரிவினோ
யினால் இளைத்த தேகத்தையுடைய ஸ்ரீபரத
சத்துருக்கர்களுக்கு நல்லுயிரிவந்ததுபோல
வும், தம்மைத்தரிசியாமைமயால் மிகவும்வருத்
தமுற்று உழலுகொண்டிருந்த எளிய உயி
ருடையோர்களுக்கெல்லாம், பெற்றதாய்வந்
தாற்போலவும், அன்புடை சத்புருஷர்களுக்
கெல்லாம் தேவாயிர்தம்போலவும், மெய்ஞ்
ஞானத்தையுடைய உயர்ந்தோர்களுக்கெல்
லாம் தம்முடைய யதார்த்த நிலைமையோடு
பிரசன்னமாயினதுபோலவும், மறத்தவிழி
கலையுடைய மங்கையர்களுக்கெல்லாம் கனிப்
பைத்தருகின்ற தேவ்போலவும் ஆனார். தங்க
ளுக்குப்பிராணன் ஸ்ரீஜானகேசமணியோ அல்
லாமல் வேறேயுண்டென்றுநினைவாத் கோசல
நாட்டாரும் அயோத்தியாநகரத்தாருமாகிய
ஸ்திரீபுமாண்களையாவரும், ஸ்ரீராமநாதர் எதி
ரோவந்ததைக்கண்டவுடனே ஸித்திரப்பிரதிமை
உயிரடைந்தாற்போல, முன்னடைந்திருந்த
சித்தப்பிரமைநீங்கி நல்ல உணர்ச்சியை அடை
ந்தார்கள். ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரர்
வந்துவிட்டாரென்கிற ஆந்தத்தத்தால் சுமங்க
ல் ஸ்திரீகளும், புருஷர்களும், சுவாமியே
னும், ஒருவருக்கொருவர் தங்கள்மேலும் வா
ரிவாரித் துவுகின்ற பரிமளப்பொடிகளும்,
சந்தனமும், நெய்யும், முத்துகளும், புஷ்ப
ங்களும், வாசத்தைலமும், ஒன்றாகச்சேர்ந்து
பெருக்கி குதிரைகளினுடைய துறையோடும்,
யானைகளினுடைய மதத்தோடும், அவர்களது
கண்களிலிருந்து ஒழுகாநின்ற நீரோடும்கலந்
து கடலுபுங்கடந் தோடியது.

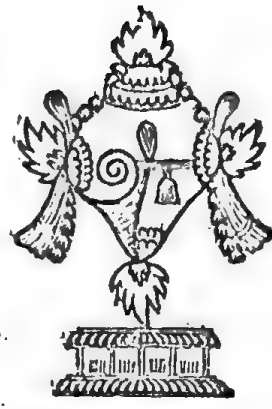
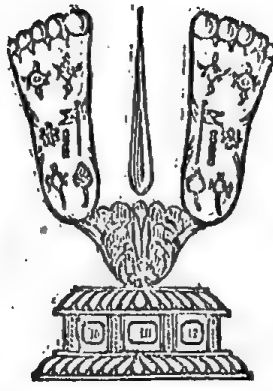
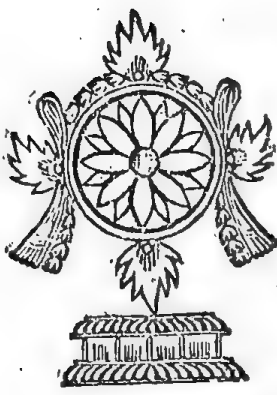
இந்தப்பிரகாரம் யாவரும் சந்தோஷிந்
கொண்டாடி வந்தபோது கருணாசலதியாகிய
ஸ்ரீராமநாதரைப்பெற்ற கொளசல்யாதி தாய்
மார்கள் மூவரும், தம்பிமார்களிருவரும் வசி
ஷ்டமுனி ஒருவரும்போய்ப் புஷ்பகவிமான
த்தின்மீதேறினார்கள் ஸ்ரீராமபிரானும் முன்
னே தங்குலத்துக்கு ஆசாரியராகிய வசிஷ்ட
ருடைய பாதங்களை வணங்கினார். வணங்கிய
ஸ்ரீராகவபிரானே அம்முநிபுங்கவர் ஆசீர்வதித்
து முன் தாம் கொண்டிருந்த துன்பங்கள்
நீங்கும்படி இரண்டிகாங்களாலும் தூக்கி எறி
த்துப் பலமுறைதழுவினார். மின்பு ஸ்ரீராமா

நாஜர் அந்த முன்மொழிபுருடைய பாதங்க
ளைவணங்க அவர் ஸ்ரீரகுபதியைத் தழுவினது
போலவே ஆசீர்வசனம்சொல்லி ஆய்ந்தனம்
செய்தனர். தாய்மார்க்கு மூவர்களில் கைகோ
யினுடைய அடிவளைச்செந்தாமரைமலர்போ
ன்ற திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீதசரதாம்பலர்
நமஸ்கரித்து மற்ற இருவர்களுடைய கால்
களையும் நமஸ்கரித்தார். அம்மூவரும் கண்
களில் நீர்பெருக்கி மிகவும் மிதிபோயி நழு
யினார்கள். ஸ்ரீசனகராஜபுத்திரியாரும், முனி
வரையும் மாமியர்களையும் வணங்கி நின்றுர்.
தனக்கொப்பில்லாத வெற்றியையுடையஸ்ரீல
ட்சுமணர் மூன்று தாய்மார்களையும் வணங்கி
னார். வணங்கிய இளையபெருமானே எடுத்த
அணைத்துக் குழந்தாய் நீதான் ஸ்ரீராமனாக்
குத் தம்பியெல்லும்படி காட்டுக்கு அப்புரு
ஷோத்தமனோடுகூடப் போய்வந்தாயென்று
சொல்லி ஆசீர்வதித்தார். ஆதியில் தாம் சொ
டுத்தருளிய திருப்பாதுகளை எரிசாடையும்
ஸ்ரீபரதாழ்வானவர் திருவடிக்காணிக்கை
யாகவைத்துத் தண்டலீசமர்ப்பித்தனர். அப்
படித் தண்டலீசமர்ப்பித்த ஸ்ரீபரதாழ்வா
னைத் தமது திருப்பவளத்தால் ஆசீர்வசனம்
சொல்வதொன்றும் அறியாமல் உறிகள் து
டிக்கக்கதறி அழுது ஸ்ரீரகுராமரானவர் உயி
ரும் உடலும் ஒன்றும்படி காடாலிங்கனஞ்
செய்து தமது நெத்திரங்களிலிருந்து பெரு
கி ஒழுகாநின்ற நீரால், இளமைக்கும் அழகுக்
கும் மாறாக அணிந்திருக்கிற சடைமுடியிலு
ள்ள மாசெல்லாம் நீங்கும்படியாகக் கழுவி
உச்சியைமோந்து கண்ணைக்கண்ட பசுவைப்
போலத்தமதுள்ளத்தூள் அன்புபுறத்திலும்
தொன்றிநின்றார். அதுசமயத்திலு, ரத கஜா
ரகபதாதிபாகிய, நால்வகைச் சேனைகளின்
ஆடம்பரமும், மற்றவைபவங்களும் ஸ்ரீ சர்வ
சுவாமியினுடைய திருப்பாதுகளைக்கூட
நடக்கும்படிசெய்துவந்த ஸ்ரீபரதாழ்வான
டைய திருவடிகளில், இந்திரனை வெற்றிகொ
ண்ட இந்திரஜித்துவைக் கொலைசெய்த இளை
யபெருமானானவர் வீழ்ந்ததண்டனிட்டார்.
தண்டனிட்ட ஸ்ரீராமாநாஜரை ஸ்ரீபரதாழ்
வான் எடுத்தத்தழுவினார். அவ்விருவர்களு
டைய திருமேனிகளையுங்கண்ட அறிவுடை
போர் பாவர்களும, ஸ்ரீராமபுத்திரரை விட்டு
ப்பிரியமாட்டாமல் அவரோடு பிண்டோடர்த்
துசென்று காட்டில்வருந்தியதிருமேனியோ!
அவருடைய பிரிவைச்செய்யாமல் அடுத்துக்கத்
தால் நாட்டிலிருந்து வருந்திய திருமேனி
யோ! இவ்விரண்டினர் எதமிருதியும் இளைத்

புமெலிந்திருப்பது என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டி உள்வம் தைந்தார்கள். கூடகியும் ஸ்ரீசுந்தருக்கப்பெருமானுவர், தேவதேவநாயகனாகிய ஸ்ரீராமவயிராஜனடைய சீர்பாதங்களைவிடும், இயாயபெருமானுடைய திருவடிவிலும் தாழ்வித நல்லமலர்களைத் தூவிக் கேட்கும்படியாகண்டார். அங்விருவரும் எடுத்தனத்தயின் ஸ்ரீமகேசவரீயாகிய ஸ்ரீசானகிராட்டியாருடைய திருவடிவளை வணங்கினார். ஸ்ரீராமவயிரானுவர் ஸ்ரீபாத சத்தருக்கைஞ்சுந்த தம்முடைய உயிர்த்தோழர்களாகிய ஸ்ரீசுக்கிரீமஹாராஜா முகலானவர்களை இவ்வுருவிலுந் இப்படிப்பட்டவர்களென்று சொல்லிக்காட்டினார். உடனே ஸ்ரீகவாமியோடுகூடவந்தவர்கள் இவ்விருவர்களையும் வணங்கினார்கள். ஸ்ரீபாதாழ்வானும், ஸ்ரீசுக்கிரீமஹாராஜானும், அங்கதப்பெருமானையும், குருதியையும், சாம்பவனையும், நீலனையும், மற்றும் படைவீரர்களையும், ஸ்ரீவிநாயகனாகியவையும், அவரவர்களுக்குத் தக்கவிதமாக மரியாதைகளைச் செய்தார்கள். சுமந்திரனென்றும் முதலிடைபெற்ற மந்திரியானவர், மந்திரிமார்களோடும், சேனாபதிகளோடும், பந்தர்களோடும், மத்தகைக்கப்போலிற் சாஸ்திரமார்களோடும், மத்தவர்களோடும் ஸ்ரீரகுநாதருக் கெதிரோவந்த அருமைத்திருமேனி வாடிவருந்தும்படி காட்டிக்கொடுத்த தருவியதை நினைக்குந்தோறும் தோன்றும் அமுனையும், அந்தப்பதினாறு வருஷிக்களையும் கழித்து வந்து இலிப்பட்டாய்க்கொஞ்சு செய்து கொள்வா ரல்லவாவென்ற நினைக்குந்தோறும் தோன்றும் மகிழ்ச்சியும், ஒன்றையொன்று அதிகரித்து உயரும்படியாகத் தொழுது எழுந்திருந்து கண்ணீர் பெருக்கி கொண்டு நிமிச, தம்மையானவர் அவனைத்தழுவித் குசலப்பிரசனைகள் செய்து நந்தித்தார். இயாயபெருமானும் அப்படியே க்ஷேமங்களை விசாரித்தச் சந்தோஷித்தார். சுமந்திரனானவர் ஸ்ரீராம பத்திரகாச்செய்வவா புற்றுப் பார்த்து இனி இந்தப் புதிக்கு பாதொரு குற்றமு மில்லை யென்று மற்ற மந்திரிமார்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். தம்மோடு ஒத்தவர்களும் தம்மினும் உய

ரித்தவர்களு மில்லாத ஸ்ரீராமநாத ரானவர் சேனாகவெல்லாம் விமானத்தின்மேல் ஏறக்கூடவனவென்று எட்டலையிட்டனர். சமுத்திரந்திரானது மேகத்திலடங்குவதுபோல அந்தச் சேனாகவெல்லாரும் விமானத்தின் மேலேறி ஸ்ரீராம லட்சுமணர்களுடைய சீர்பாதங்களை வணங்கின இவைகளை யெல்லாம் அந்தரமாரிக் கத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்ததேவர் களாவரும், இந்தவிமானத்தை அண்டங்களை யெல்லாம் உண்ட ஸ்ரீசர்வேசரனுடைய திருவயிற்றுக்குச் சமானமென்று சொல்லுவோமெயானால் அந்தத் திருவுதரத்தில் பிரம்ருத்தி கோத்திராதி சமஸ்த சேதனர்களும் அடங்கியிருந்தார்களே யல்லாமல் தாம் அடங்கியிருந்ததுண்டோ! இவ்வையே இந்தவிமானத்திலே அந்தத் தேவதேவநாயகனாகிய ஸ்ரீராமவயிரான் எழுந்தருளியிருப்பதால் இதற்கு அந்தத் திருவுதரம் ஒப்பாகமாட்டாது. ஸ்ரீபகவானுடைய திருவயிறே ஒப்பாகாமற்போருமேயானால் சமுத்திரம் ஒன்றை மாத்திரம் தமக்குள் அடக்கிய அகஸ்தியருடைய கையொலியே சமானமாகப்போகிறது என்று சொல்லிக் கற்பகமலர்களாத்துவித் துதித்தார்கள். இடிக்கூட்டங் களும், எழுசமுத்திரங்களும், ஒருமித்து ஆரவாரித்தாற்போல முரசங்களும், சங்கங்களும், மற்றவாத்தியங்களும், யானை குதிரைகளும், ஒலிக்கிற ஓசையும், பிராமணர்களுடைய வேதகீதங்களிலே ஓசையும், உயர்ந்தோங்கித் திக் குளெல்லாம் பரவிச் சத்தித்து, ஆகாயவீதியிலிதின்று சமஸ்ததேவகணங்களும், சித்தர்களும், சாரணர்களும், ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித்திருக்குமாரருக்குக் கூறும் பல்லாண்டொலியினால் அடங்கிப்போகுகின்றன. இவ்வளவு கோஷித்தோடு அயோத்தியைநோக்கி ஆகாயத்தில் செல்கின்ற புஷ்பகலிமானமானது இந்திரனுக்குக் கனிப்புண்டாகும்படி சுவர்க்கலோகத்துக்குச் செல்வதுபோல இருப்பதென்று இந்தப்பூமியிலுள்ளோரையாவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இந்திரனேயும் மற்ற தேவர்களோடும் சுவர்க்கலோகமே பூலோகத்துக்கு வருவதுபோல அந்தப்புஷ்பகலிமானம், தேவர்கள் தூவுகிற மலர்மாரியோடு ஸ்ரீஅயோத்தியாதகத்தை வந்துசேர்ந்தது.

மீட்சிப்படலம் முற்றும்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம :

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

பாசுரம்.

மாவடியைத் தம்பிக்கு வால்பணையம் வைத்துப்போய் வாளுவிவாழ்ச் ... *
செருவுடைய திசைக்கருமந் திருத்திவந் துலகாண்ட திருமால்கோயில்... ..*
திருவடிதன் திருவருவுந் திருமங்கை மலர்க்கண்ணுங் காட்டிநின்று ... ..*
உருவுடைய மலர்நீலங் காற்றூட்ட வொலிசலிக்கு மொளியாங்கமே. ... ..*

திருமுடி சூட்டுப்படலம்.

ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருக்குமாரரோடு யாவ
ரும் விமானத்தைவிட்டிழிந்தனர். அப்
படியே ஸ்ரீசானகிராமணர் ஸ்ரீபரதாழ்வானோ
டும் மற்றவர்களோடும் திருவயோத்தியாபு
ரிக்குத் தென்மேற்குத்திசையிலுள்ள நந்திக்
கிராமத்தைச்சேர்ந்து, தாமும் மற்ற தப்பி
மார்களும் சடைமுடியை மாற்றிவிட்டுச்
சௌரமும் செய்துகொண்டு சரயுநதியில்மு
டி, கேசவாதித் திருநாமங்களைச் சொல்லித்
திருமணக்காப்பிட்டுக்கொண்டு பிதாம்பரதா
ரிகளாயும், சரிவாபரணபூஷிதர்களாயும், நந்
திகிராமத்தைவிட்டு அயோத்தியாநகரத் தெ
ல்லைக்கண்வந்து, ஸ்ரீராமச்சந்திரரானவர், சது
ர்வேதங்களையுமொத்த நான்குபெள்ளைக்குதி
ரைகளைக்கட்டிச் சூரியனைப்போல விளங்கு
கின்ற ரதத்தின்மேல் ஆரோகணித்தருளினார்.
உடனே அந்தத்திருத்தேரில் மற்றமூவர்க
ளும் ஏறியருளி, அவர்களில் ஸ்ரீராமாதுசர்
சுவாமிக்குப் பிழிபுறத்துநின்று வெண்கொற்
றக் குடைபிடிக்கவும், ஸ்ரீசத்தருக்காழ்வான்
யின்னேறிந்நு இரண்டுகரங்களிலும் இரண்டு
சாமகளைப் பற்றிவீசவும், ஸ்ரீபரதாழ்வா
னுவர் ஆநந்தப்பரவசராய்க் கண்ணீர் பெ
ருக்கிக்கொண்டு முட்கோல்டிடித்துத் தேரை
தடத்தச்சென்றார். ஸ்ரீபுருஷோத்தமராகிய

ஸ்ரீராகவபிரானெழுந்தருளிய திருத்தேருக்கு
இரண்டிபாரிசங்களிலும் ஸ்ரீவிசுஷ்ணுந்நவாநு
ம் ஸ்ரீசுக்கிரீவமஹாராஜாவும், யானையின்மே
லேறிப்போற்றிசெய்துகொண்டுசென்றார்கள்.
ஸ்ரீஅங்கதப்பெருமான் கொடிப்படையில்மு
ன்னேபோனார். திருவனந்தாழ்வானுக்கொப்
பாகிய திருவடிகள் திருத்தேருக்குப் பின்வந்
தார். அறுபத்தேழ்கோடி வானரப்படைவீரர்
கள்மாலுடவுருவங்கொண்டு நல்லஆடையாப
ரணங்களைத்தரித்துக்கொண்டும், கலவைச்சந்
தனமுதலிய பூச்சுகளைப்பூசிக்கொண்டும், வெ
ண்பட்டுக்குடை நிழலச்செய்ய யானைகளின்
மேல் ஏறிப்போனார்கள். நவகண்டங்களிலு
முள்ள ராஜபுருஷர்களில் சிலர்யானைகளின்
மேலும் சிலர்பசும்பொந்தகமேயெந்த தே
ர்களிலும், சாமகைகள் பக்கங்களில் வீசவும்
வெண்பட்டுக்குடைகள் பிடிக்கவும், ரத்தினம
யகிரீடங்கள் கிரகுகளில் பிரகாசிக்கவும் ஏறித்
கொண்டு ஐக்களைக்குவித்துச் சென்றார்கள்.
வானரமங்கையர்களெல்லாம் தெய்வஸ்திரீக
ளைப்போல உருவமாறி நல்ல பட்டுவஸ்திரங்
களை யுடுத்தித் தவ்வியாபரண பூஷிதர்களாய்,
பிடியானைகளின்மேலும், குதிரைகளின்மே
லும், கோவேறுகழுதைகளின்மேலும் மேறி,
விண்மீன்கூட்டங்களைப்போலச் செல்ல. அவ

பெருந்தொழிலை மகேசுவரியாகிய ஸ்ரீகாண்டே
பாடப்பார விமானத்தில் மெல் சந்திரனெப்
பொலக் கன்றார். ஆராயலிசியினின்று எல்
லாத் தேவர்களும், முனிவர்களும், ஸ்ரீராகவ
யாரும் ஸ்ரீசீதாயிராட்டியாரும் எழுந்தரு
ளுகிற திவ்யியசேஷவுகையச் சேவிக்கும் உள்
லக்களிப்பால் சற்பகமலர்களையும் வேறுககந்
தமலர்களையும் கைகளோடியில்லாமல் வாரி
வாரிச் சொரிதலானே இந்தப்புமண்டலம் அந்
தப் புவனாலையேயுறிநறந்து தனாதோன்றப்
படாமையால் அநாதக்கண்ட நிறைந்த கல்வி
யாளர்கள் இப்புயி.யை புவென்று அழைத்தா
ங்கள் அம்முமுதல் இந்தச்சகத்துக்குப் புவெ
ன்று பெயருண்டாயிற்று. ஸ்ரீரகுநாதரான
வரி காட்டிக்கொழுந்தருளியு பிரிவில் அழைத்த
தானே, கோடைகாலத்தில் நீர்ப்பாசயில்லா
த மேகம்போலப் பதினெஞ் வருஷம் வரை
யில் மதநீர்ப்பெருக்காமல் இளைத்துச்சோம்
டிக்கிடந்தயான்களெல்லாம்புப்போது ஸ்ரீரா
கவயிரானவர் ஆரண்ணியத்தைவிடபித்திரு
வயோத்தியாபுரிக்கொழுந்தருளியதை உணர்ந்
தும் அவனைச்சேவித்தும் தாம் கொண்ட ஆந்
தமானது உள்வந்தித்திறந்து அடங்காமல்
பெருகியதபோல மூன்றுமதநீரும் ஆரூர்ப்
பெருகியோடிகடலில்போய்விடும்படிப்பெ
ருக்கியதனே. அந்தயான்களைப்போலவே கு
ழிகைகளெல்லாம் பேசு அறிபாத உணமைகள்
எதோ ஒருதெய்வவருளால் பேசும்படி, பெ
ற்றபோது எப்படி பேசுவார்களோ அது
போலவும், இடிகையே பெய்கின்ற மேகரா
களைப்போலவும், களைத்துக்கொண்டு செல்
றதனே. ஓர்நயுயிர்களாகிய மரங்கள் செடி
கள் கொடியெயாவும் ஸ்ரீசர்வசுவாமியானவர்
வணத்துக்கொழுந்தருளிய துக்கத்தால், அரும்
பெய்த்துப்போதாதி மலராமலிருந்து இப்
போது ஸ்ரீராமபத்திரர் அயோத்திக்கு எழு
ந்தருள்படியால் அந்தந்தப் பருவங்களில்
மலர்களையெல்லாபோல அரும்பி உடனே
நல்லமணமுள்ள மலர்களையெல்லாந்து ககந்தத்
தை லீசியதனே. ஸ்ரீராமபத்திரர் அயோத்
தியாபுரியைப் பிரிந்ததுமுதல் அதிக துக்கத்
தையடைபவர்களாய்க் கலவி இல்பத்தி லிச்
சையில்லாமல் வெறுத்திருந்தஸ்திரீஜனங்கள்
யாவரும், ஸ்ரீராமபத்திரர் எழுந்தருளின
வடனே மித்த செல்வச் செருக்குடைய
வர்களாய்க் கலவியித்தின்புடண்டாகவே அ
ந்தமனைகயர்களுக்கு உடவருமையுமப்பெ
ய்திற்றப்போன்ற பகையுததது. இவ்வண்ணம்
நிருவயோத்தியாதரைக்கூடும் மித்தகாலம்

பெருந்தொழிலை அந்தந்தகலியான்குண சலதி
யாகிய ஸ்ரீரவிஞலோத்தங்கரானவர் அயோ
த்தியா. நகரத்துக்குள்ளே பிரவேசித்து ஸ்ரீ
கௌசலமுதலிய தாய்மார்களை வணங்கி ஸ்ரீ
வசிக்கிட பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து த
ங்கள் குலத்தினருக்குத் திருவாராதனமாகிய
ஆபிரமெனலி எம்பெருமானைப் பணிந்து
ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் குதுகலமாக நடித்
துக்கொண்டிருக்கிற அரண்மனைக்குள்ளே
சென்றனர். ஸ்ரீரகுநாதராய்க் திருமானிகைக்
குள் எழுந்தருளின வுடனே புருஷர்களும்
ஸ்திரீகளும் உயித்திருந்த வஸ்திரங்களை அவி
யூத்தினிட வேண்டுமென்னும், கருத்தில்லாத
வர்களாயினும் தாமே அவித்திடுகிற அந்
த வஸ்திரங்களை கீழேவிழவொட்டாமல் பல
முறை நககளால் தாங்கிக்கொண்ட வர்களாயி
னும் ஆந்தப்பரவசத்தால், தேகம்பூரிப்பதி
னும் துள்ளித்துள்ளிக் குதிப்பதினும் தங்
களையறியாமல் வஸ்திரங்கள் அவித்திடுபோய்
மதுபானஞ்செய்த மயக்கத்தாலே நிருவானி
களாயிருப்பவர்களைப்போல்குறர்கள். பிராம
ணர்களுயித்திருந்த வஸ்திரங்களை வேசியர்கள்
பறித்து உயித்திக்கொண்டார்கள். அந்தவேச
யர்களுடைய ஆடைகளை அந்தணர்கள் பறித்
துத் தரித்துக் கொண்டார்கள். ஒருவருட
லோயி ஒருவருடல் நெருங்கிப் படுத்தலானே
ஸ்ரீசுவாமியினுடைய சேவையைக் காணும்ப
டி சந்தனமுதலிய பூச்சுகளைப் பூசவுநேரமி
ல்லாமல் அதிகவினாவாய் வந்துவிட்டவர்களு
டைய தேகமும், பூசிவந்தவர்களுக்கு இரட்
டிப்பாகச் சந்தனமுதலானவைபட்டுப் பரிம
ளித்தன. ஸ்ரீராமசுவாமியானவர் ராஜசம்பத்
தை நீங்கியிருந்த பதினெஞ் வருஷமும் நல்ல
ஆடையும் இரத்தினபரணங்களும் தரியாமல்
துக்கத்தைபே அதுபவித்துக் கொண்டிருந்த
மங்கையர்கள் யாவரும் இப்போது சர்வாபா
ணங்களாலும் தங்கள் உடல் மறையும்படியா
கத் தரித்துக் கொண்டமையால் அந்தந்த அ
வயவங்களி னிலக்கணத் தோன்றாமல் புருஷி
கள் மயங்கிநின்றார்கள்.

தேவபுருஷர்க ளுடைய தேகத்தி லணிந்தி
ருந்த சந்தனம் ராஜ புருஷர்களுடைய தேக
த்திலும், ராஜபுருஷர்களுடைய உடலிலணித்
த சந்தனம் தேவபுருஷர்களுடைய உடலிலு
ம்பட்டுப் பரிமளிக்கும் காரணத்தால் தேவ
தாஸ்திரிகள் தம்முடைய நாயகர் பூலோக
ஸ்திரியை ஆலிங்கனம் செய்து வந்தாண்
தும் ராஜஸ்திரிகள் தம்முடையகணவர் தேவ
தாஸ்திரியைத் தழுவிவந்தா னென்றும் தங்கள்

நங்கள் கொழுநர்களோடு ஊழிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு அரண்மனை பெங்கும் சந்தோஷரவாரமாயிருக்கும்போது ஸ்ரீராமச்சந்திரரானவர், ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கருணையோடு பார்த்து ஸ்லோபரதா! ஸ்ரீவிபீஷ்ணுமுவானையும் ஸ்ரீசுக்கிரீவமஹாராஜாவையும் மற்றவானரப்படைத் தலைவர்களையும், மற்றவர்களையும், அழைத்துப் போய் நம்முடைய சக்கரவர்த்தியினுடைய மாளிகையிலுள்ள சிறப்புக்களை பெல்லா வற்றையும் காட்டென்று கட்டினையிட்டார். என்று கட்டினையிட்ட வுடனே ஸ்ரீபரதாழ்வானவர் சுவாமிக்குத் தண்டன்சமர்ப்பித்து அவர்கள், பாவனையும் அழைத்துச் சென்று பல திருமாளிகைகளைக் கட்டிப் போய், தேவர்களுக்கு வாசஸ்தலமாய்நானுரத்தினங்கள் பிரகாசிக்கின்ற மேருமலைபோலவும், ஸ்ரீமகாலட்சுமிக்கு நிவாசமாகவும் விளங்குகின்ற ஸ்ரீதசரதசக்கரவர்த்தியினுடைய அந்தப் புரத்தைக் காட்டினர். அந்தத்திருமாளிகை வச்சிரம், மாணிக்கம், நீலம், மரசுதம், முதலிய ரத்தினங்களால் கட்டப்பட்டதாகையால் அவர்கள் அம்மனைகளுடைய கிரணகாந்தியால் உயிரும் நிலைகுலைந்து மனமும் தங்கள் மனோகிடமுயிழந்து புத்திமயங்கிக் கண்ட இமை கொட்டாமல் அப்படி யப்படியே நின்று விட்டார்கள். அங்கிருந்து நீங்கி ரத்தினங்களுக்குள் ஸ்ரீகௌஸ்தவ மணியைப்போல விளங்குகின்ற ஒரு திருமாளிகையைக் கண்டு இது யாதென்று வினவினார்கள். அவர்களைப்பார்த்து ஸ்ரீபரதாழ்வானவர், பூர்வத்தில் இஷ்டவாகு மஹாராஜா மூலதாயகாயில் உற்பவித்த சதுர்முகனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பெற்றுவந்த ஸ்ரீபிரணவாகார விமானத்தின் அப்பிரணவத்தின் பொருளாய்ச் சுயனித்த திருக்கோலமாய் ஆயிரமௌலியான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாளிகை பென்று சொன்னார். அதுகேட்டு இதைத்தெரிக்க எங்களால் முடியுமோ முடியாதென்று தண்டன்சமர்ப்பித்து விட்டு அப்புறஞ் சென்று மற்றொரு ரத்தினமய மண்டபத்தைச் சேர்ந்து உட்கார்ந்தார்கள். அங்கு உட்கார்ந்துகொண்டு தாங்கள் கண்களிலுந்து நானுவித விசித்திரமணிகளால் லமமத்த தொழில்களை எண்ணி எண்ணி ஆச்சரியபூதர்களாயிருந்த அவர்களில் சுக்கிரீவமகாராஜாவானவர், ஸ்ரீபரதாழ்வானை நமஸ்கரித்துப்பரிசுத்தகுணசீலோநம்முடைய பெருமானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யும் நல்லநாள் இன்னநா ளென்று இன்னம் குறிக்காமலிருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்டார். கேட்டமஹாராஜாவைப்பார்த்து ஸ்ரீபரதாழ்வானவர் எழுகடலினது தீர்த்தமும், கங்கைமுதலிய நதிகளினது தீர்த்தமும், இவ்விடத்தே வந்து சேர்த்தருச்சிலநாள் சுழியுமல்லவா? அவை வந்த பிற்புதான் ஒரு தீவ்லிய முகுர்த்தநாள் நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டுமென நம்முடைய ஆஞ்சநேயர் இருக்கச்செய்தே அந்தத்தீர்த்தங்கள் இங்கே வருவது பிரயசசமோவென்று சொல்லி ஆஞ்சநேயரைப் பார்த்தார். அந்த மகாநபாவர் இந்தக்குறிப்பை அறிந்துகொண்டு தீர்த்தங்கொண்டிவரும்படி பூமியைத்தாண்டி அப்புரத்தே சென்றார். ஸ்ரீபரதானவர் சாரதியை அழைத்து எம்முடைய குலத்துக்கு ஆசாரியராகிய வசிஷ்டமுனிவரையும், கணிதநூல்களில் வல்ல மற்றவர்களையும் இங்கே வரும்படிச் செப்பவேண்டுமென்று சொல்ல அப்படியே சாரதியானவன் சென்று அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க, வசிஷ்டமுனிவரும், கணிதசாஸ்திரிகளும், வந்து மண்டபத்தைச் சேர்ந்தார்கள். வசிஷ்ட பகவானைக் கண்டமாதிரித்தில் பாவரும் எழுந்து தண்டன் சமர்ப்பித்தார்கள். உடனே ஸ்ரீபரதானவர் ஒரு தீவ்லியாசனத்தைக்காட்டி அதிலெழுந்தருளும்படி கேட்டுக்கொள்ள வசிஷ்டரும் அந்த ஆசனத்தின்மேலெழுந்தருளினார். மற்றவர்களும் தங்கள் தங்கள் குறிய பீடங்களில் உட்கார்ந்தார்கள். ஸ்ரீராமபத்ரிருடைய மூத்த திருத்தம்பியார் வசிஷ்டமுனிவரை நோக்கி, பூதேவியும் அஷ்ட லட்சுமிகளும் கனிக்ரூம்படி ஸ்ரீதசரதாத் மஜருக்குத் திருமுடி சூட்டும்நாள் எந்தநாள் என்று கேட்டார். அம்முனி சிரோஷ்டரும் நன்றாய் ஆலோசித்து நானையென்று சொன்னார். இந்தப்பூமண்டலத்துக்கு கைசக்கிராதிபதியாயிருந்த தசரதசக்கரவர்த்தியாருடைய திருக்குமாரருக்குத் திருமுடி சூட்டும் நஷத்திரத்தைபும், வாரத்தையும், லக்ஷணத்தையும் குறித்து எழுதி இந்திரகுருவாகிய பிரகஸ்பதிக்கு ஒப்பாகிய முனிபுங்கவர்களுக்கும், மற்ற தேசாதிபதிகளுக்கும், துதுவர்கள் வசமாகத் திருமுகங்களை அனுப்பினார்கள். ஸ்ரீமுகங்களைக்கொண்டு இந்தப் பூலோகமேயல்லாமல் மற்ற சுவர்க்க பாதல லோகங்களுக்கும் போய்ச் சுவாமியினுடைய பட்டாபிஷேக சுபச் செய்தியைத் தெரிவித்தனர்.

அந்த மங்களச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே திரிலோகவாசிகளும் ஸ்ரீராமநாதரானவர் திருமுடி சூடிக்கொண்டு கங்காதனத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் தீவ்லிய சேனைய

அந்த மங்களச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே திரிலோகவாசிகளும் ஸ்ரீராமநாதரானவர் திருமுடி சூடிக்கொண்டு கங்காதனத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் தீவ்லிய சேனைய

ஸபச் சேவிக்கவேண்டுமென்ற பேரவாவால் தங்கள் தங்கள் சுயதேசத்தில் ஒருவருமில்லாமல் அயோத்திமாநகரத்துக்கு வந்து சேரித்தார்கள். அப்படி வந்து சேரிந்தவர்களுடைய வைபவத்தையும் முன்னே அயோத்திமாநகரத்திலுள்ள வைபவத்தையும், ஒருமுடிவுதொன்றுப்படி செய்யுளில் அமைத்துப்பாடுவது சதுர்முகராகிய பிரிமதேவரானும் முடியுமோ முடியாது. ஆதலால் அந்த வைபவங்களை எடுத்த வகுணிக்காமல் விட்டுவிட்டி மற்றவைகளைச் சொல்லப்புகுந்தானென்று என்னை யிகழ்பவர்களில்லை. எந்த வஸதேதாரர்களும்தான் சேரிந்த போது வசிஷ்ட முனிவர் ஸ்ரீராமபத்திர ரிடத்துக்கு எழுந்தருளினார். அவர்பின்னே ஸ்ரீபரதாழ்வானும், ஸ்ரீசுக்கிரீவமஹாராஜாவும், ஸ்ரீவிபிஷ்ணுநீவானும், சாம்பவரும், அங்கதப் பெருமானும், மற்ற படைவீரர்களும், போய் அனந்தகலியாணகுண பரிபூரணா பெழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீரவிசுல சந்திரருக்குத் தண்டன்சமர்ப்பித்து, ஸ்ரீசர்வ சுவாமியே நானாயநின்ம தேவந்திருமுடி சூயிம் நல்லதான். அதற்காக முன்னுதான் செய்ய வேண்டிய தொடக்கத்தைச் செய்ய எழுந்திருமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

சாக்ஷாது ருத்திரபகவானுக்குச் சமானமாகிய முனிசிஷ்டிரும் அப்படியே கூறினர். அக்கிரியைகளைச் செய்யச் சுவாமி எழுந்துசென்றனர். பிரமதேவர்வந்திருந்து, மயனென்னும் நாமமுள்ள தெய்வத்தச்சுனைநோக்கி கட்டவேண்டிய முறைமைகளைச் சொல்ல மயனும் அந்தவண்ணமே பொன்னும் நவரத்தினத்தொகுக்கொண்டு ஒருதிவ்வியமணி மண்டபத்தை யாதொருகுறையுமில்லாமல் திருமா னுஞ்செய்தான். முன்னே தீர்த்தங்கொண்டு வருப்படி நாவிச்சென்ற ஸ்ரீஅஞ்சனாதேவி பத்திரர் நாய்குதிகசுக்கடவினது தீர்த்தங்க ளையும், சப்தபுண்ணியநதிகளினது தீர்த்தங்க ளையும் கொண்டு, தம்முடையபிதாவைப்போல அக்கலிவாவாய்ந்து சேரிந்தார். பலஆசர் கள்பலதுறையின்களில்மேல்குடைநிழலில்ப லபவரத்தினக்குடங்கனில் சரயுநதிநீர்த்தத்தை தாமி வத்திக்கொண்டு காளம், சங்கம், மற்றும் பலவாத்தில்கள் முழங்கவந்து சேரிந்தார்கள். பனிக்குக்கர்களாகட்டிய ஒரு சிங்காரமாயினையில் மாணிக்கப்பலகைதைத்து, உச்சாரங்கங்கச்சேரித்துச் சந்திலும் பொன்னுல்கமலத்த பீடத்தின்மேல் ஸ்ரீராகவபிரான் ஸ்ரீசானகியாராட்டியபிரோயி எழுந்தருளினார். கமலகலந்திரிகள் மங்கலத்தக்கப் பாடவும்,

சாஸ்திரவிரிப்படி அந்தணர்கள் வேதகோஷிம்செய்யவும், சங்கம், தாளம், முழவம், முதலிய பலவாத்தியங்கள் ஆரவாரிக்கவும், தேவர்கள் பூமழைசொரியவும், வசிஷ்டர் முதலிய முனிவர்கள், பிராமணர்கள், மிகுந்தபுத்திமாய்களும் நல்லொழுக்க முடையவர்களுமாகிய ராஜபுருஷர்கள், மந்திரியர்கள், இவர்கள் யாவர்களும் முறையாக முதலபிஷேகஞ்செய்தார்கள். ஸ்ரீசுக்கிரீவமகாராஜா, சாம்பவர், அதுமான், ஸ்ரீவிபிஷ்ணுநீவான், குகப்பெருமான் மற்றவர்களும், முறையாகப் பின்பு அபிஷேகஞ்செய்தார்கள்.

அதுகாலத்தில் மாகதரத்தினமலையானது செந்தாமரைமலர்கள் பலபூத்துக் கங்காநதியினுடைய அலைகளின் துளிகளால் முழுமையும் நனைந்து, இரண்டுபொற்குழைகளைத் தாவிப்பாய்கின்ற வேல்போலும் வடிவமற்ற விசாலநேத்திரங்கலையுடைய ஒருசொரினற்ற மயிலோயிம் வீற்றிருந்தாப்போல விளங்குகின்ற ஸ்ரீசானகிராமரை முனிவர்கள்முதலிய சாதுசஜ்ஜனங்கள் யாவரும் தங்கள் சன்னதோய் நீங்கும்படி கண்களும் மனமுங் குளிர்ச்சேவித்து ஆநந்தித்தார்கள்.

இந்தத் திருவபிஷேகம் ஸ்ரீவசிஷ்டமுனித்திரர் பரமவைதிகமார்க்கத்தின்படி மந்திரங்களைச் சொல்லிநடத்தி, சுமந்திரனென்னும் முதன்மந்திரியைச்சமீபத்தில்வைத்துக்கொண்டு மற்றும்பல சடங்குகளையும்இந்திரனுக்குமுடிசூட்டுங்காலத்தில் நடக்கும் கிரியாவிசேடங்களைப்போல மிகுதியும் செய்தனர். இவையெல்லாம் நடந்தபின்பு, சிங்காதனத்தை மகாபாவராகிய ஸ்ரீஅதுமான் சுமக்கவும், உடைவானை ஸ்ரீஅங்கதப்பெருமான் பற்றிநிற்கவும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் வெண்கொற்றக் குடைபிடிக்கவும், ஸ்ரீலட்சுமணசத்தருக்கர்கள் இருபுறத்திலும்நின்றசாமரைவிசையும், திருவெண்ணையநல்லூர்ச்சுடையப்பெண்ணும் வள்ளுடைய வேளான் மரபிலுயர்ந்த வொருவர் மாணிக்கமய கிரீடத்தை எடுத்துக் கொடுக்க வாங்கி ஸ்ரீவசிஷ்டபகவானுனவர், உபயவிபூதி நாயகனாகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்குச் சூட்டினார். அகரகுலகுருவாகிய சுக்கிரனும், தேவகுலகுருவாகிய பிரகஸ்பதியும், கணிதசாஸ்திரவிரிப்படி குறித்தநல்லறமுகூர்த்தத்தில் திரிலோகத்தாரர்களும் ஆள்ளித்தள்ளிக் குதிக்க சதுர்வேதங்களோடும் சிதேவி பூதேவிகளோடு ஸ்ரீசர்வேசராகிய ஸ்ரீரவிசுலநாயகர் திருமுடிசூடியருளினார். அவாப்தசமஸ்தசாமராய்ப்பத்தபுராணராய் விளங்குகின்ற ஞானமே

திருமேனியாகவுடைய ஸ்ரீராமபிரானுவர், தம்மிடத்தில் மிகுதியும் அன்புடையோர்களுடைய கருத்தின்படி அந் திருப்பி புடையவராய்ச் சூழிக்கொண்ட திருமுடியானது அவருடைய கிரிஷ்ணமேல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பினும், சமஸ்தசேதனர்களும் மிகுதியும் களித்தின்ற களிப்பை யோசித்துப்பார்த்தால், ஒவ்வொருசேதனனும் தன்தன் முடியிலும் அன்று அந்தமுடியைத்தரித்துக்கொண்டிருக்கியாதிகாரம் பெற்றுக்கொண்டாற்போலிருந்தது. பலநாள்தவஞ்செய்து தம்முடைய இயற்கைக்குத்தக்க நாயகராகிய ஸ்ரீராமச்சந்திரனா அடைந்து இடையே பிரிந்துவருந்திக்கொண்டிருந்த சூதேவியானவர்ப்போல அது ஸ்ரீபுருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீராமநாதனாமாந்தளிப்போலச் சிவந்து மிருதுவாகிய கைகளைநீட்டி ஸ்தனங்கள் அவருடைய மார்பிலழுந்தும்படி தழுவினார். திருமுடி சூழிக்கொண்ட ஸ்ரீசானகிபிராட்டியோயி ஸ்ரீராமபிரான் பட்டாபிராமரா யெழுந்தருளியிருக்கும் திவ்வியசேவையைக்கண்ட ஸ்ரீவசிஷ்டர் முதலியபிரமரிஷிகளும், மற்றபிராமண சக்தி ஜனர்களும், ஆந்தப்பரவசர்களாய் ஸ்ரீசர்வசுவாமியினுடைய திருவழகுக்குக் கண்ணெச்சில் படுமோ என்கிற பபத்தால், (பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்றும், இராக்கதர் வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமெயென்றும், நாடுநகரமு தன்சுமிய நமோ நாராயணய வென்று பாடுமன்முடைப் பத்தருள்ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமினெயென்றும், தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர்வந் தடிதொழு தாயிரநாமஞ்சொல்லிப் பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்மினெயென்றும், பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமெ யென்றும், பையுடைநாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவெனென்றும்) மங்களாசாசனஞ்செய்து, [வாஸிமாவலத்தொருவனுடல் கெட வரிசிலை வளைவித்தன், தேவநாறுதண்டடம்பொழி விடம்பெற விருந்தவனே யென்றும், கலங்கமாக்கடல் கவிஞலம்பணிசெயவருவரையனைகட்டி, இலங்கைமாநகர் பொடிசெய்த வடிசளே யென்றும், மறையாய நால்வேதத் துண்ணின்ற மலர்ச்சுடனோ, முறையாவிவ்வுலகெல்லாம் படைத்திடந் துணியிழந்தளந்தாய், பிறையேறுசுடையானு நான்முகனும் இந்திரனும் இறையாதலறிந்தேத்தவீற்றிருத்தலி துவிப்பெயென்றும்,] வேதாங்கத்தா

னும், வேதமொழிளானும், துதிசெய்தாரினர். அப்பால் ஸ்ரீவசிஷ்டமுனிவர் வேதமந்திரங்களைச்சொல்லச் சாலந்திர விநிப்படி ஸ்ரீராமபிரானுவர் திருத்தம்பிரமர்கள் முவருக்கும் கிட்டங்களைத் தரித்து ஸ்ரீபர தாழ்வார செங்கோல் நடாத்தும்படி ஆக்கியாபித்து, எல்லாரோடும் அளவிடப்படாத நானுவித போகங்களை அதுபவித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

திருமுடிசூட்டிப்படலம் - முற்றம்.

விடைகொடுத்தபடலம்.

அப்படி அதுபவித்துக் கொண்டு இருக்கும் காலத்தில் ஒருநாள் பசும்பொல்துக் கவர்களுடைய மாணிக்கத் தூண்கள் தட்டி நானுவித ரத்தினங்களால் முசுலிவேய்ந்த கொலுமண்டபத்தில் மணிகளினுழத்த சிவிகையின்மேல் நீருண்டமேகமும் மின்னலுப்போல ஸ்ரீஜனக மஹாராஜ புத்திரியோயி ஸ்ரீதசரதராமர்வந்து, பரந்தவடிவினதாகிய கருங்கடலின் மத்தியில் மின்னல்க ளோடுவதுபோல ரத்தினங்களும், முத்தாரங்களும், மதானியும், திருமார்பில் அசைந்து பிரகாசிக்கவும், உதயசூரியனைப்போல தவரத்தினங்களிழைத்த பொன்மகுடம் திருமுடியில் விளங்கவும், மேகசிரோஷ்ட மானது பலசெந்தாமரை மலர்களை மலர்ந்து ஒரு சிங்காதனத்தின்மேலிருந்தாப்போல ரத்தினமய சிங்கங்கள்சுமந்த ஸீடத்தின்மேலெழுந்தருளியிருந்தார். மாகதமையின் பக்கங்களில் வெண்மைமயாகிய சந்திரிகைபாய்வதுபோல, வேல்போலுங் கண்களையுடைய மங்கையர்கள் தாமரைமலர்போன்ற கைகளால் சாமரைளைப் பற்றி வீசவும், தம்முடைய ஜகன்மோகனாகார திவ்விய வடிவழகில் ஈடுபட்டு, நாகர்களும், நரர்களும், தேவர்களும் பலவாறு துதிக்கவும், சந்திரசக்களடு உள்ளம் தோரும்படி பதினாறு லோகங்களிலும், தன்னுடைய குளிர்த்த ஒளி விசிக் கொண்டு, பிரதாபலங்கேசனை வெற்றிகொண்ட கிரீத்தி மேலே ஓங்கிப் பரவியதுபோல மேலே வெண்கொற்றக்குடை நிழலிச்செய்யவும், கற்புள்ள சுமங்கல பிராமணஸ்திரிகள் மங்கல கீதங்கள் பாடவும், ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க பிராமண ஜனங்கள் ஆசிரவசனங்களைச்சொல்லவும், தாளம், முழுவம், சங்கம், முதலான மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கவும், சேல்போலப் பிறழ்கின்ற கருங்கண்களையும் கோவைக்கனிபோன்ற சிவந்தவாயையும், தாமரைமலர்

பொன்ற முகத்தையுடைய செந்திரியவ
தினாகிய வேல்யாத்திரிவர் நடனஞ்செய்ய
வும், ஆலவோயெதிர்து கோஷங்கிற்ற சமுத்
திராதிமீஸ்தையும அடங்கும்படி நானுவித
வாத்தியங்கள் முழங்கும்படியாகச் சம்பவின்
தேசாதிபதிகளும் அயோத்தியாநகரத்தினது
பர்வதாசாரமாகிய கோபுரவாயலில் தெருந்
தெருந் தம்முடைய தீவ்வித தீர்த்தங்களை
யெடுத்திப் புகழ்ந்து முடிசுள் ஒன்றோடொ
ன்ற தாக்கும்படி வணங்குந்தோறும் சீர்பா
தங்களிரண்டும் சிவக்கவும், சுமந்திரர் முதலா
கிய மந்திரிமாரிகளும், முனிவர்களும், படை
தலைவர்களும், ஆழ்ந்து அங்கிதவும், பவளம்
பொன்ற கிவந்தவாயால் கற்புடைய மங்கை
யர்கள் பல்லாண்டு சொல்லவும், கிங்காதனத்
தீவ்மேல் தேவராஜாப்போல ஸ்ரீராமச்சந்
திரர் அரகவித்திருந்தார்.

நித்தியவிபுதி ல்லாவிபுதி நாயகாகிய ஸ்ரீ
ராகவப்பெருமானை அரகவித் திருக்கும்போ
து, மயித்தல், துமித்தல், சும்பன், அகம்
பன், அநாமன், குமுதாஷன், சதவனி, ரு
முதல், தந்முதல், முதலாகிய அறுபத்தேழு
கோடி வீரர்களோடும், எழுபதுவெள்ள வா
ரை சேனையும் சுற்றிவரச் சூரியபுத்திரராகி
ய ஸ்ரீசக்கிர்வ மஸாராஜாவும், ராகுசகுல
விரகோபி ஸ்ரீவிசுஷணுவானும், புள்ளிகள
மைந்தபுலியினதவாஹிதகக்கட்டிய அரை
பும், சூழங்கிற்ற செங்கண்ணும், மலைபோல்
உருண்டுநீர்நடப்புயங்கனும், உடைபவராய்த்
தம்முடைய வேல்வச்சேனை சூழ்ந்து வர ஒரு
கிங்கம்போல ஸ்ரீசுப்பெருமானும், வந்த
நண்டன்சமர்ப்பித்துக் கைகளைக்கூப்பிக்கொ
ண்டுநின்றுக்கூர் ஸ்ரீராமச்சந்திரரும் அவர்களி
டத்துத்தமக்குண்டாகிய பேரால்புமறையாம
ல் முகத்தில்தோன்றும்படிக்கருணையாகக்கடா
ப்பித்து அவர்களைக்கட்டி ஆலங்கரிப்பதெய்த
துபோலவேஅன்போடு இனியவார்த்தையால்
சமது திருப்பவளத்திறந்து, பாநொருகுற்ற
முயில்லாத வேத்தியானர்களே! இங்கே உட்
சுருமென்று சொல்லினர். அவர்களையாவரும்
அப்படியே ஆசனங்களின்கீழே உட்கார்ந்து
இமைசெட்டாமல் ஸ்ரீசுவாமியினுடைய வ
டிவடிவைப் பார்த்துப்பார்த்து ஆநந்தித்துக்
கேண்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீமத்யோகமாரக்கத்
தில் ஒழுங்கிற்ற மெய்குஞ்சைச் செல்வர்க
ளாகிய சூழ்க்கொட்டர்களும், நான்குவேத
நிலையும ஐயாத ஓர்புணர்ந்த கிரைந்தாச்சிர
மந்தாராவும், தேசத்திலும் மதுவியுருதியி
லும் சொல்லப்படி நடக்கின்ற உண்மைபுதி

வுடைய வானப்பிரஸ் தாச்சிரமத்தார்களும்,
குருகுலவாசஞ்செய்து சாமாநிய சாஸ்திரங்
களையும் சதுர்வேதங்களையும் அவற்றைச்சார்
ந்த தூலங்களையும், சந்தேகவிபரியம்ல்லாமல்,
கற்றறிவித பிரம்சரியாச்சிரமத்தார்களும், பா
ரம்பரியமாய்ப் பலநூல் சுற்றணர்ந்த விதவ
ஜனர்களும், அயோத்தியாநகரத்துக் கிறைவ
ராகிய ஸ்ரீரகுநாயகரை முறையாகச்சூழ்ந்து
தங்கள் தங்களுக்குரிய பீடங்களின்கீழே உட்
காந்தார்கள். விதிவிவெந்திராதி சமஸ்ததேவர்
களும், முனிவர்களும், வேண்டிக்கொண்ட
பிரார்த்தனையின் பொருட்டித் திருப்பாற்கட
லில் திருவணந்தாழ்வான்மேல் சயனித்துத்
திருக்கண்வளர்வதைவிட்டு நீர்வளப்பயிருந்த
அயோத்திமாநகரத்திலென்று அவதரித்த நிர்
மலசுருபராகிய ஸ்ரீகாகுஸ்தனா வணங்கித்
துதித்துச் சமஸ்ததேசாதிபதிகளும் மற்றவர்
களும் தங்களுக்குரிய ஆசனங்களின்கீழே
வீற்றிருந்தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் நித்தம்
நடந்துகொண்டே மெள்ளமெள்ள இரண்டு
மாதங்கழிந்தது. தேவர்கள்முதலாகிய சாது
ஜனங்களுடைய ஆக்கிவாரணர்த்தமாகத் தி
ருவயோத்தியாபுரியி லவதரித்து, அவைதிக
மாரக்காதுசாரிகளாகிய ஆஷ்டராசுசர்களைச்
சங்கரித்த ஸ்ரீராமயிரானுவர், முதலில் சதுர்
வேதிகளாகிய பிராமணர்களுக்கெல்லாம், ரத்
தினமும், முத்தும், பொண்ணும் விவையத்தக்
க பூமியும், பசுவும், தானஞ்செய்தும், எங்க
ளுக்கு இன்னது குறைவு என்று சொல்லி யா
கித்தவர்களுக்கெல்லாம் அவர்களுடைய உள்
ளக்குறைவு நீங்கும்படி வேண்டியவற்றைத்
தானஞ்செய்தும், அவர்களுக்குத் தண்டன்
சமர்ப்பித்து அவர்களெல்லோனாயும் அனு
ப்பிவிட்டு அரசர்களாவரும்படி உத்தரவுசெ
ய்தனர். அப்படியே அரசர்களுடவந்தார்கள்,
வந்தஅரசர்களைக் கிருபையோடுபார்த்து அவ
ரவர்களுக்குத்தக்கபடி தேசம், சிவிகை, ரத்தி
னகிரீடம், ரத்தினராம், முத்தாராம், இவைமுத
லிய ஆபரணங்கள், குடினா, தேர், யானை, ஸ்ரீ
தாம்பரம், இவைகளை உள்ளன்போடு கொடுத்த
து அவர்கள் தங்கள் பதிகளுக்குப் போகும்
படி கட்டினாயிட்டனர். பிற்பாடு திருப்பாற்
கடலில் யோகநித்திரை செய்வதைவிட்டு,
அயோத்தியாநகரத்திலென்று ஸ்ரீராமச்சந்திர
ரானவர், கவர்க்கலோக வாசிகளை நானுவித
இயக்கண்ணெய்த சம்பராசுரனைச் செயற்கொ
ண்ட தசரதக்கவார்த்தியாருக்கு அக்காலத்
தில் இத்திரலிமணங்கனித்துக்கொடுத்த தெய்வ
மணிகளினுழ்த்த கடகத்தையும், பாணிகளையு

ம், குதிகாக்கையும், தேர்ச்சியும், நல்லசொர்
னும்பாங்கனையும், ஸ்ரீசுக்கீரமஹாராஜருக்
கு வெருமதியாகக்கொடுத்தார். யாதொருப
யிற்சொல்லுமில்லாத. ஸ்ரீஜெயராமரானவர்,
அறிவுடைமையோடும் அங்கதனெய்தும் பெய
ரை அழகுபடும்படி திருத்தும்விதம்போலப்
பெயர்வாரு சக்கரவர்த்திக்குப் பூர்வத்தில் பிர
மதேவரானவர் கொடுத்திருந்த வாகுலையத்
தை அங்கதப்பெருமானுக்குக் கொடுத்தார்.
அப்போது அங்கதப்பெருமான் கொண்ட
ஆதந்தத்தை யாராலறிந்து சொல்லமுடியும்.
மேலும் அந்தஅங்கதப்பெருமானுக்குப்பெ
ரிய விலைமதிப்புள்ள ரத்தினரத்தையும், பீதா
ம்பரத்தையும், குதிகாக்கையும், கஜசிங்கி
டையும், கொடுத்து உனக்கு நீயே அல்லா
மல் வேறு ஒப்பிலாதவனே அப்பா அங்கதா!
சூரியகுமாரராகிய ஸ்ரீசுக்கீரமஹாராஜாவைப்
பிரியாமல் அவருடைய அபிமதாதுசாரியாய்
நடந்துகொள்ளுக.

நித்தியமாய் வழங்கிக்கொண்டிருந்த
நீதிநியமையுடைய ஸ்ரீசுக்கரவர்த்தித் திருக்கு
மாரர் ஸ்ரீஅருமனைக் கருணையோடு கட்டி
சித்து நீசெய்த மகோபகாரத்தை எமக்கு யா
ர்செய்யப் போகிறார். அதற்குப் பிரதியு
பகாரமாக யான் செய்யவேண்டிய தென்ன
இருக்கிறது. எமக்காகக் கொடிய அரக்கர்க
ளோடு போர்செய்த திண்ணிய தோள்களை யு
டையானே! இதோ என் மார்பிலணிந்த வச்
சிரமணியாரத்தை அணிந்துகொள்ளுக.
என்று புகழ்ந்த மாத்திரத்தில் ஆளுசநேய ரா
னவர் மிகவும் நாணத்தோடு தலைவணங்கி வா
யைப்புதைத்து முன்தானையை மடக்கி யோ
துக்கிக்கொண்டு ஒன்றும்பேசாமல் பயபக்தி
யோடு நின்றனர். அப்படி நின்ற வாயுபுத்தி
ரனை நன்றாய்ந்துக் கட்டிசித்து ஸ்ரீசர்வசுவா
மியானவர் தமது திருமார்பிலணிந்திருந்த
வச்சிரரத்தினரத்தையும், மெல்லிய பீதாம்ப
ரத்தையும், யானைகளையும், குதிகாக்கையும்,
கொடுத்தனர். ஸ்ரீசர்வேசரனுடைய திருமா
ர்பைநிங்கி மிழைப்புறியிவித்திருவவதரித்தஸ்ரீசா
னகிராட்டியாரை ஸ்ரீசுவாமியானவர் கடை
க்கண்ணால் கட்டிசித்தனர். அக்குறிப்பை அறி
ந்துகொண்டு பிராட்டியாரும் முன்னே தம
க்குச் சாகவதிதேவி சமர்ப்பித்த முத்தாரத்
தைத் தமது திருக்கரத்தால் எடுத்து மஹா
மிர்தியோடு திருவடிகளுக்குக் கொடுத்தனர்.
சமஸ்த அண்டங்களையும் அவற்றிலுள்ள சே
தன சேதனங்களையும் முன்னே தம்முடைய
உத்திக்கமலத்தில் வழியே தந்த ஸ்ரீபரந்தாம

ராகிய ஸ்ரீராமநாதரானவர், விஷயங்களை
வெல்லு சந்திரனாகொடுப்பினதும் இந்திர
ன் தரித்துக்கொள்ளத் தக்கதுமாகிய முத்தா
ரத்தையும், மற்றுஞ் சில ஆபரணங்களையும்,
யானைகுதிகாக்கையும், பீதாம்பரத்தையும்,
சாம்பவந்தருக்கும், சிறந்தவமணி மாலைநய
யும், முத்துமாலைநயயும், பொன்னிறமயால்
தெய்த வஸ்திரத்தையும், ஒப்பிலாத பொன்
னணிகளையும், மற்ற பல அணிகளையும், யா
னை குதிகாக்கையும், நீலனுக்குக் கொடுத்தார்.
ஆதியிலே சதுமுனைச் சிருட்டித்த ஸ்ரீபகவா
னாகிய ஸ்ரீரகுநாயகர் மத்திஜைகளையும், க
வேதாசுவங்களையும், பொன்னு பரணங்களையு
ம், மாணிக்க மாலைநயயும், மேலும் யோக்
கியமான பலவஸ்துக்களையும், சதவலி என்
னும் படைவீரனுக்கும், விஷமதிக்க அரு
மையானதும், தனக்குச் சமான மில்லாதது
மாகிய ஒளிப்புள்ள மணியாரத்தையும், பொ
ன்வஸ்திரத்தையும், மதித்த யானைகுதிகாக்கை
யும், சேசரிஎன் னும்படைத்தலைவனுக்குக் கொ
டுத்தார். கோசலநாட்டு அரசனாகிய ஸ்ரீராவே
பிரான், நாரூரத்தினரங்களையும், கணசாம்பர
த்தையும், கஜதூரகங்களையும், இப்படிப்பட்
ட அளவில்லாத திவ்லிய வஸ்துக்களையும், சூ
முதன், தாரன், பதசன், ஆகிய இவர்களுக்
குக் கண்டோர் ஆதந்திக்கும்படி ஒவ்வொரு
வராக அழைத்துக் கொடுத்தார். இந்தப்படி
அறுபத்தெழுதோடிபடைத்தலைவர்களில் மற்
றவர்களுக்கு அவரவர்களுடைய போக்கிய
தைக்குத் தக்கபடி முத்தாரம், மணியாரம்,
பொன்னணிகள், வஸ்திரங்கள், கஜம், தூ
சம், முதலியவற்றைக் கொடுத்து இனியவார்
த்தைளைப்பேசி, கடைப்போல ஒங்கிப்பெ
ருகிய எழுபதுவெள்ளம் வானரவீரர்களைக்
கட்டிசித்துச் சித்தி வாழத் தம்முடைய
கருணையைப் பாலித்தனர்.

வானரர் யாவர்களுக்கும் தடக்கவேண்டிய
முறைமையாவும் நடத்தினார். கூர்சாகர
த்தில் திருவனந்தாமுவான்மேல்செய்யும் அந்
துயிலை நீங்கி அயோத்தியில்வந்தவதரித்த எம்
னுயனுவர் மின்பு மின்னலினது திரட்சியை
யொத்த முடியைத்தரித்த சிவந்த தேத்திரங்
களையுடைய ஸ்ரீவிசுஷ் னாய்வானைக் கிருபை
யோடு திருக்கண் மலர்சார்த்தி, இந்தச் சர
சாங்களைபெல்லாம் கமக்கும் பெருவலியுள்
ள உனக்கு நீயே ஒப்பல்லாமல் வேறொருவ
ரும் ஒப்பாகார். ஒருவருண்டென்று சொல்
லினும், பொன்னு இரும்பு ஒத்ததாயினும்
ஒப்பாகமாட்டாரென்று அவருடைய உண்மை

நிலையை எடுத்துப் புத்திநீண்ட, முன்னேதேவர்
கள் தமக்குச் சம்பாதித்த ரத்தினக்கடகத்தை
யும், மதயானைகளையும் சூதிகளையும், ரதந்
களையும், மணிகளமுத்திய பொன்னணிகளை
யும், பொன்னிழையால் நெய்யப்பட்ட வஸ்து
களையும், கலவைச்சாந்தையும், செஞ்ச
ந்தனத்தையும், அப்போயி கொடுத்தார். சிறு
ங்கப்பரியமென்றும் நகரத்துக்கு அரசனாக
ய ஸ்ரீகுமரப்பெருமானைக் கடைவித்து, குற்ற
மற்ற அணைவரையினர்க்கு என்ன உபசாரஞ்
சொல்லுகிறது என்று சொல்லி, யானைகளி
யும், சூதிகளையும், நிதிக்குவியலையும், உய
ர்ந்த விலையுள்ள வஸ்துநிவஸ்தையும், ரத்தின
பாணங்கலையும், கொடுத்து அவருடைய ஊ
ருக்குப் போகும்படி விடைகொடுத்தனர்.

உடனே கருணாசலபியாகிய ஸ்ரீராமநாத
ரானவர், திருவடிகளையும், அந்தைப் பெரு
மானையும், சாம்பவனையும், மஹாராஜா
வையும் நோக்கி உங்களைப் பிரியும்பிரிவை
நினைப்பதற்குங் கூடாமையா யிருக்கிறது.
நீங்கள்வசிக்கும் கிடங்கிறையானது உங்களு
டையதல்ல என்னுடையதே அங்குள்ள குடி
கள் காப்பாரில்லாமல் வருந்துவார்களேயா
னால் அக்குற்றம் என்னைச்சாராமல்லவா ஆகை
யால் என்னுடைய ஆக்கினையால் கிடங்கிறைக்
குச்சேனைகளோடுபோய்ச்சேருங்கோளென்
று உத்திரவுத்த ஸ்ரீவிபீஷ்ணுவாணையும்
நோக்கி வானோத்திரர்களுக்குச் சொன்னது
போலவே இன்சொற்கள்சொல்லி விடைகொ
டுத்தனர். ஸ்ரீசீவசுவாமியானவர் இப்படித்
தங்களுக்குவிடைகொடுத்தவுடனே அதிவிவே
கங்களும், வேதஞ்சொல்லும் சத்தியமார்க்கத்
தில் நடப்பவர்களுமாகிய அவர்களையாவரும்,
சுவாமியைப்பிரிகிறோமென்று சிந்தித்தெஞ்
சங்கலங்காமல் குதுகலமாகிய நெஞ்சுடைய
வர்களாப், தம்முடைய சுவாமியானவர் எவி
யதைச்செய்வதே தமக்குக்கடனென்றுணர்ந்
து, ஸ்ரீபாதாம்பாணையும், ஸ்ரீராமாநுஜையு
ம், ஸ்ரீசுத்தருக்கப்பெருமானையும், வசிட்ட
பவையையும், தாய்மர்கள் மூவனையும்,மகே
சுவரையினை ஸ்ரீசானகி பிராட்டியாரையும்,
ஸ்ரீசர்வேசுவரையினை ஸ்ரீராவேபிரானையும், தனி
த்தன்யாகப்பிராத்தினஞ்செய்து தமஸ்கரித்
து அவரவர்களிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொ
ண்ட பிராணப்பட்டுத் திருவயோத்தியாபுரி
வைக்கப்பட்ட சக்கைக்களையில் இருக்கப்பெரி
யதகரத்தில் ஸ்ரீகுமரப்பெருமானை இருக்கவிட்
டு. அப்பறந்திசைத்து கீழ்க்கீழ்ப்புரிடையுடைய
புத்த அக்கே, ஸ்ரீசுக்கிரீவமகாராஜா அக்கேத்

பெருமான், சாம்பவர், திருவடிகள், நீலன்,
பதசன், முதலானவர்களை இருக்கவிட்டு, அர
க்கச்சேனைகளோடு ஆகாயமார்க்கமாக ஸ்ரீரா
வபிரானுடைய கருணைக்குப் பாத்திரபூதரா
கிய ஸ்ரீவிபீஷ்ணுவானவரீ சமுத்திரஞ்
சூழ்ந்த இலங்காநகரமே போய்ச்சேர்ந்தார்.
பிரமகுத்திரோத்திராதி சமஸ்ததேசதனர்களுக்
கும் பிரதாவாகிய ஸ்ரீசசரதராமசுவாமியான
வர், தமக்குத்தனைவர்களாகிய ஸ்ரீசுக்கிரீவம
காராஜாமுதலானவர்களைத்தங்கள்தங்கள் இரு
ப்பிடமேபோய்ச்சேரும்படி உத்திரவு கொ
டுத்து அனுப்பிவிட்டு, நித்தியசூரியாவதார
மாகிய திருத்தம்பிரமாரிகள் தம்முடைய சீர்
பாதநிழலினிட்டுப் பிரியாமல் வேண்டிய உப
சாரகங்கரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்க
வும் மதுஸ்கிருதியிற் சொல்லியபடி சாதர்
வருணத்தார்களும் மற்றவர்களும் ஸ்ரீமத்
பரமவைதிகமார்க்கத்தில் தூடக்கவும், பொய்,
கொலை, களவு, முதலிய தீச்செயல்களைச் செ
ய்யுமவர்க ளுளராயினவர்களைத் தக்கபடிதண்ட
ித்துப் பூபாரத்தைநீக்கி, ஸ்ரீதேவி பூதேவிக
ளிருவருட் திருவுளம் வாட்டமில்லாமல் களித்
திருக்கவும், திரிலோகத்தார்களும், இவர்தான்
தம்முடையபெருமானென்று துதித்துவணங்
கிக் குற்றேவல்களைச்செய்யவும், தானுந்தரு
மமுமாக இந்தத் தரணியை ஆண்டுக்கொண்
டிருந்தனர்.

விடைகொடுத்தபடலம்முற்றும்.

கம்பநாட்டாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அபியுக்தர்கள் செய்த கவி.

அன்னதான மகிலநற்றானமே ... *
கன்னிதானங் கபிலயிற்றானமே ... *
சொன்னதான பலமெனச்சொல்லுவார்
மண்ணிராம கதைமறவார்க்கோர்... *

(இ-ள்.) நித்தியமாகிய ஸ்ரீமதராமாயண
காலக்ஷேபம் செய்துகொண்டிருக்குமவர்கள்,
சுத்புருஷர்களுக்கு அன்னதானம், பூதானம்,
கன்னிகாதானம், கோதானம், இரணியதானம்
இவைகளைச்செய்தபேறுஅடைவார்களென்று
அறிவுடையோர்கள்சொல்லுவார்கள். எ-று.

கம்பநாடனு னமசெவிசாற்றுந்ந் ... *
கோம்பநாடன் கொழுநனிராமப்பேரி
பம்பநாடனுக் குங்கதைபாச்செய்த*
கம்பநாடன் கழறலையிற்றொளவாம். *

(இ-ள்.) பரமசிவனுனவர் புரிவத்தில் தம் துடைய நாயகியாகிய உமாதேவிக்கு உபதேசிப்பது, ஸ்ரீசானகேசமணருடைய திருநாமங்கள் பலசெய்யுள்களிலும் பொருந்தும்படி நித்தியமாகிய ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைக் கவியாகச் செய்தருளிய கம்பநாட் டாழ்வாருடைய திருவடிகளை எல்லாதலைமையும் அடையும்படி நாம் தலையில் தரித்துக்கொள்ளுவாம்-எ-து.

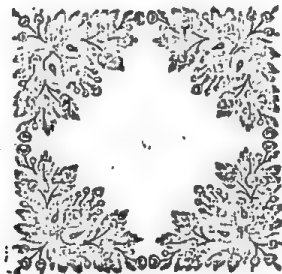
வாழ்வார் திருவெண்ணையி நல்லூர்ச்சுடையப்பன் வாழ்த்துபெறத், தாழ்வாருயரப்புவோரகவிருடானகலப், போழ்வார்க்கினி னுதித்ததெய்வப் புலமைக்கம்பநாட், டாழ்வாடியைச் சிந்திப்பவர்க்கி யாதாமரியதன்றே...*

(இ-ள்.) செழிப்பு நிறைந்த திருவெண்ணையி நல்லூரிலுள்ள சடையப்பவள்ளலான

வர் வாழ்த்தையடையவும், கல்வியில் புலமை நிரம்பாதவர்கள் புலமை நிரம்பி உயரவும், ஸ்ரீசரீவேரன் பக்கலில் அன்புல்லாதவர்கள் அன்புபெற்ற உயரவும், புலமையுடையோர்களுக்கு, சொன்னோக்கம், பொருளோக்க முதலிய நோக்கங்களைப்பற்றித் துணியப்படாமல் தமது நெஞ்சி வுண்டாயிருந்த அந்வினமையாகிய இருளானது ஒழியவும், இருளைச் சிறைத் தோட்டுகின்ற நீண்ட கிரணங்களையுடைய மார்த்தாண்டாளைப்போல தம்முடைய தவப்பேறாக அவதரித்த தெய்வப்புலமையுள்ள கம்பநாட்டாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் தியானிப்பவர்களுக்கு எதுவும் அருமையாயிராது, யாவும் கையெம். எ-து.

உயுத்தகாண்டவசனம்
முற்றும்.

கம்பநாட்டாழ்வார் திருவடி வாழ்க.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம: ॥

உயுத்தகாண்டம் - படலவகராதி.

படலங்கள்.	பக்கம்.	படலங்கள்.	பக்கம்.
அங்கதன் தூதுப்படலம்	ச௦௨	நிகும்பலயாகப்படலம்	நூசுக
அணிவகுப்புப்படலம்	நகக	படைகாட்டுப்படலம்	நூசுக
அதிகாயன்வதைப்படலம்	சகசு	படைத்தலைவர்வதைப்படலம் ...	நூசுக
இந்திரஜித் துவதைப்படலம் ...	நூசுக	பிரம்மாஸ்திரப்படலம்	நூசுக
இரணியன்வதைப்படலம்	நகச௦	பிரம்மாஸ்துதி	சுகசுக
இராவணன்முதலுள்புத்தப்படலம்	ச௦௫	மகாக்கண்ணன்வதைப்படலம் ...	நூசுக
இராவணன்சோகப்படலம்	நூசுக	மருடபங்கப்படலம்	நகசுக
இராவணன்களங்காண்படலம் ...	சுக௨	மண்டோதரிபுலம்பல்	சுகசுக
இராவணன் தேரோறுபடலம்	சுகக	மந்திரப்படலம்	நகக
இராவணன்வதைப்படலம்	சுகக	மருத்துப்படலம்	நூசுக
இலங்கைகேள்விப்படலம்	நகசுக	மாயாசனகப்படலம்	சுகசுக
இலங்கைகாண்படலம்	நகச௦	மாயாசிதைப்படலம்	நூசுக
ஒற்றுக்கேள்விப்படலம்	நக௨	மீட்சிப்படலம்	சுகசுக
கடல்காண்படலம்	நக௨	மூலபலவதைப்படலம்	சுகசுக
களியாட்டப்படலம்	நூசுக	வருணனைடைக்கலப்படலம் ...	நக௨
கும்பகருணன்வதைப்படலம் ...	சுக௨	வானரவீரர்களங்காண்படலம் ...	சுக௨
கோபுரப்படலம்	நக௨	விடைகொடுத்தபடலம்	சுகக
சானகிகளங்காண்படலம்	நூசுக	விசிஷ்ணுனைடைக்கலப்படலம் ...	நூசுக
சேதுப்படலம்	நக௨	விசிஷ்ணுமூவானிரங்கல்	சுகசுக
திருமுடிசூட்டுப்படலம்	சுகக	வேலேற்றுப்படலம்	சுகக
நாகபாசப்படலம்	சுக௨		

படலவகராதி-முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

கம்பநாட்டாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாயணஅரங்கேற்றற்குருக்கம்.

எண்ணில் பல்வளஞ்செறி வெண்ணெய்த
ல்லூரினில், மருளநவண்மைதேர் தெருளுறு
மறிவினில், அராமாபதிநிகர் கிராமாதிபதியா
கிய சடையப்பவள்ளலென்பவர் புலவர்பெ
ருமாளுகியகம்பநாடனானோக்கியுயர்! அளப்
பருந்தமிழ்க்கொருவிளக்கமேயெனவும், வே
ந்துழுவருஞ்சிரம் ஏந்துபுவெனவும் நின்ற
நீர் வடமொழியிலுள்ள இனிகாசகிரோஷ்டமா
கிய ஸ்ரீமதேராமாயணத்தைத் தமிழில் பெரு
ங்காப்பியமாகச் செய்தால், இத்தமிழ் வழங்
கும் நாட்டினில் கசடறக்கற்ற புலவர்கள் யா
வரும் சிறந்த இலக்கியமாகக் கொள்வதும்
அன்றி ஸ்ரீராமபிரானுடைய திவ்வியசரித்திர
த்தை எளிதில் கற்றுணர்ந்து மற்றையோர்க்கு
கூம் தெரிவித்து அவர்களை உய்யும்படிசெய்
து, தாமும் உய்வார்களென்று சொல்லினர்.
அதுகேட்டுக்கம்பநாடரும் அப்படியேசெய்
துதருகின்றோமென்று சொல்லி நெடுநாளாய்
ச்செய்யாமலே காலஹரணம்பண்ணினர். அ
ப்படிக்காலதாமசங்கம்பநாடர் செய்துவருவ
தைவள்ளலானவர்கண்டு நாம்குலோத்துங்கச்
சோழனைக்கொண்டு சொல்லித்தாவது நமது
அபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலா
மென்று சென்று சோழனுக்கு அதை அறிவி
த்தனர்.

அரசன் இது தகுந்ததேயெனத் தனக்குள்
கருதி மஹாகவியாகிய கம்பநாடனாப் பா
டும்படிக்கேட்டுக்கொள்வோமேயானால், அவ
ர் நம்முடைய சொல்லில் மதிப்பு வைத்துப்
பாடினால் பாடலாம், மதியாமல் பாடாவிட்
டால், அளவிடுதலரிய கல்விச்செல்வமுடைய
அவரைப் பொருட் செல்வமுடைய நாம் யா

துசெய்யலாம். சொன்னோக்கம் பொருளோ
க்கம் முதலிய வமைத்துப்பாடுதல் அவர்க்
கோ எளிது மற்றவர்க்கு அரிது. இதுபற்றிய
ன்றே கம்பர்விட்டுக் கட்டுத்ததியுங் கவிசெய்
பும் என்றும், புத்திநுட்பத்தால் அறியவேண்
டிய ஒன்றை இதென்னகம்பர் குத்திரமோ!
என்றும், பழமொழிகளாகக் கற்றோரும் மற்
றோரும் வழங்கி வருகிறார்கள். அவர் பாடித்
தருவாரோ யானால், வடமொழியி லுள்ளவை
போல், அறமுதலிய நான்கு புருடார்த்தங்க
ளைத் தருவதும், தன்னோடொத்தவரும் உயர்
ந்தோரும்ல்லாத தலைவனையுடையதும், மன
கடல் நாடு நகரம் இருது சூரியோதயம் சந்
தினோதயம் முதலிய பலவற்றின் வருணையும்,
மந்திரமிருத்தலும், தூதுவிடுத்தலும், பகை
மேற்செல்லுதலும், போர்செய்தலும், வெற்
றியடைதலும், தொடர்ந்து எட்டுவகைச்சுவை
முதலானவற்றையு முடையதும். ஆகிய பெ
ருங்காப்பியம் தமிழில் இல்லையென்னுங் குந்
றமும் நீங்கும். இவ்விவக்கணங்களை யமைத்
துப் பாடவேண்டுமெனில் ஸ்ரீராகவபிரானு
டைய சரித்திரமேயன்றி வேறின்றி. பாடவல்
லோரும் இவையென்றி வேறொருவரும் இல்
ர். ஆதலால் இவரை எவ்வகையாலாவது பாடும்
படிக்கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இவர் பாடி
த்தருவாரோயானால் நாமும் தமிழ்நாட்டிலுள்
ளவர்களுமேயன்றித் தமிழுஞ்செய்தபாக்கிய
மாம். கம்பநாடனாமாத்திரம்பாடும்படிநாம்
கேட்டுக்கொண்டால் எவ்விதத்திலும் காலவி
ளம்பனஞ் செய்வர். இவனாயும் வேறொருபு
லவனாயும் தனித்தனிப் பாடச் சொல்வோ
மென்றால் இவரைப்போலத்தெய்வப்புலமை

புள்ள மகாகவி ஒருவராயுட்கண்டலோம். தற்
காலத்தில் மாத்திரத்தானே முன்னியில்லை இ
ன்புண்டாவது மில்லை. ஆயினும் மற்றைப் பு
லவர்களில் சிறந்த ஒட்டக் கூத்தனாயாவது
குடகோயுகூட்டிப்பாடுப்படி கேட்டுக்கொண்
டாம், ஒருவரையொருவர் முந்தவேண்டிச் சி
கித்தத்தில் பாடிமுடிப்பெல்லுதமக்குள்ளே
தேறி அவிருவர்களையும் அழைப்பித்துத்
தகவடி உபசரித்துப் பாடித்தரும்படி கே
ட்டியிருக்கொண்டனர். ஒட்டக்கூத்தர் பாலகா
ண்டமுதல் ஐந்தாவது ஏந்தாகாண்டம் வரை
யுப்பாடி, ஒருவரையுத்தகாண்டத்தில் கடல்கா
ண்டமும் வரையும் பாடினார். அதுவரையும்
கம்பநாடர்தெய்வவணக்கமுஞ்செய்யவில்லை
யென்பதைச் சடையப்ப வள்ளலார் அறிந்து
வேந்தலிடத்திலேயேயுத்தகாண்டமும் ஒட்
டக்கூத்தனாயும் இராமாயணம்பாடச்சொன்
னதாகிவர் அவர்களை எவ்வளவுபாடியாச்சென்
ன கேளாநிருப்பது தருமமாவென்ன, உட
னே சோழன் அவிருவரையும் வரவழைத்து
இராமசரித்திரம் எம்மட்டும் பாடியாயிற்றெ
ய்தகேட்க, ஒட்டக்கூத்தர் கடல்காண்டமப
ரீயுத்தமென்றார். கம்பநாடர் ஒருபாட்டும்பா
டாநிருத்தும் ஒட்டக்கூத்தரிலும் அதிகமாக
ப்பாடினதாகச் சொல்லவேண்டுமென்று நி
னைத்ததால், அப்போது பொய் சொல்வது
ஆவக்கமாயிருந்தது. தாம்சொல்லும்பொய்
யிருக்குத் துன்பஞ்செய்யா தாதலாலும் உ
டனே அகவனவும்பாட வல்லவராதலாலும்
கடல்காண்டமபலத்துக்கு அப்புறத்துள்ள
சேது பந்தனப்படலம் வரையும் பாடினோ
மென்றனர்.

புலவர் பெருமானே! அதைச் சற்றே பிரச
ங்கியும் கேட்போமென்று அரசன் சொல்ல,
புலவர்கள் சாகவதியானவன் ஸ்ரீவாண்மிக்பக
வனானதைய நாவில் எழுந்தருளி ஸ்ரீமத்ராமா
யணத்தைப் பாடிமுடித்தாற்போல இப்போ
து ஸ்ரீராமபிரானுடைய தீய்விபசரித்திரஞ்
சுபவதித்திராகைய கம்பநாடருடைய நாவில்
எழுந்தருளிப்படியால், உடனே இவர் அப்பட
லத்தைமாத்திரம்பாடியருளி உபநியாசஞ்செ
ய்ப்படுத்தாடவதி, மதுராசாஜாவினுடைய ஆணை
மைய வானாவிரும், படைத்தலைவர்களும் ம
லைவையேவோய்பந்தத்துவந்தகடலினிவகை
ப்பற்றிப் கேட்கப்பட்டது, குமுதனென்னும்ப
டைத்தலைவர் தாண்டையிட்டுக்கொண்ட விட்
டெற்றித் தோத்தலையானது, கூத்தாடிகள்
பொலத்தமித்தமென்று ஒலிக்கலாதின்ற
து. அதுசொன்னதால் அங்குமித்தியுமுட

யகடவினது துளிகள்தம்முடைய உளரில்பிர
வேசிக்கக்கண்டதேவர்கள் அருதம்இன்னமும்
உண்டாமெல்லும் ஆசையால் துள்ளிக் கூத்
தாடினார்கள் என்னும் பொருளமைந்த,
கவி.

குமுதனிட்ட ருலவரை கூத்தரின் .....
திமிதமிட்டித் திரிபுந்தினாக்கடற் .....
துமிதமுற்புக வானவர்துள்ளினார் .....
அமுதமின்னு மெழுமெனுமாசையால் .....

என்னுந் திரு விருத்தத்தைக்கூறிச் சொற்
கவைமுதலிய பல கவையுந் தோன்றும்படி
விரித்து உபநியசித்தார். அதுகண்டுசடைய
ப்பவள்ளலும், குலோத்துங்கச் சோழனும்,
ஒட்டக்கூத்தப் புலவரும் மற்றவர்களும் இந்
தக்கம்பநாடருடைய கல்விப்புலமை, செயற்
கையால் வந்ததல்ல தெய்வப்புலமையாகும்
என்று உண்மையறிந்து அதிஆச்சரியமானசர்
களாய்ப் பாவசப்பட்டார்கள். ஒட்டக்கூத்தர்
ஆயினும் நாம் சுமமாலிருப்பது தகுதியன்று
நாம் ஏதேனும் ஓராட்சேபம்செய்யவேண்டு
மென்று கம்பநாடனானோக்கித் துளியைத்து
மியெய்ந்த தென்னையென்ன, அதுகேட்டி நா
னும் அறியேன் அவரும்பொய்சொல்லாளெ
ன்கூறி இச்சொல்லளவில் இச்சபையி லுள்
ளார் திருப்பதியாகொன்று தமக்குள்ளண்ணிப்
புன்னகை கொண்டு அமியென்னும் முதனி
லைத்தொழிற்பெயர் மலையெறித்ததனற் சிதது
ற்ற நீரித்தனிகளுக்கு ஆகுபெயராய் வந்த
தென்று கூறினர். இது நிகண்டுதிவாகாங்களி
லாவது சிறந்த இலக்கியங்களிலாவது உண்
டோவென்றுகேட்க, கம்பர் உலக வழக்கத்தி
ல் சாதாரணமாயுள்ள இப்பதத்தை அவைகளி
லும் காட்டவேண்டுமோவென்று சொல்லி
னர். ஒட்டக்கூத்தர் அதையெனக்கு மெய்
ப்பிக்கவேண்டுமென அப்படியேசெய்கிறோ
மென்றுசொல்லிஉபநியாசமுடிந்தபிறகு கம்
பநாடர்விட்டிருவந்துசபையில்தம்மையறி
யாமல் தம்முடையவாக்கில்பிறந்த திருவிருத்
தங்களைக்குறித்தும்தாம்இதுபரியத்தம்கேட்டு,
மநியாததமியென்னுஞ்சொல் அத்திருவிருத்
தங்களில் ஒன்றிலே தொடுக்கப்பட்டதைக்கு
றித்தும் மிகுந்த வியப்புடையவராய் இது
சாகவதியினுடைய கடைச்சந்தால் மற்றொ
ன்றுமல்லவென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, சு
ரகவதியைத் தியானித்தனர். பாசியும் பிர
சன்னமாய்நின்று முன்னே கவநிசுமுனிவரா
கைய வாண்மிக்முனிவருடைய வாக்கிலிருந்து
வடமொழிக்கலோசுருபமாய் ஸ்ரீமத்ராமாய

ணத்தை வெளியிட்டாப்போல இப்போது உன்னுடையவாக்கினின்று தென்மொழிச்செய்யுளுருவமாய் வெளியிடச் சித்தமாயிருக்கின்றேன். ஆதலால் இதைக்குறித்து நீலியக்கவாவது அஞ்சுவாவது வேண்டியதில்லை நாளைப்பொழுது விடியச்சாமதேரத்தில் ஒட்டக்கூத்தனையும் மற்றவர்களையும் ஆயர்வீதியே அழைத்துவாவென்றுசொல்லி மறைந்தனன்.

அப்படியே கம்பநாடர் ஒட்டக்கூத்தனையும், குலோத்துங்கச் சோழனையும், மற்றபுலவர்களையும் அவ்வீதியிலேயே அழைத்துப்போகையில் ஒருவிட்டில் அபொளரு ஷேயமாகிய வேதமே தயிர்த்தாழியும், வேதாந்தமேதயிரும், வைதிகசாஸ்திரங்களேமத்தும், தாம்பும், இதிகாசபுராணங்களே சிறுபிள்ளைகளும், தானொரு ஆய்ப்பெண்ணுமாக உருக்கொண்டு அந்நேரத்திலே தயிர்கடைந்துகொண்டிருந்த வாணியானவர் அவர்கள் சமீபத்தில் வராநிற்கையில் அவர்களுக்குக் கேட்கும்படிதன்னைக்குழந்துநின்றஇதிகாசபுராணச்சிறுவர்களைநோக்கிப்பிள்ளைகளே! உங்க ள்மேல் மோர்த்துமி தெறிக்கப்போகிறது எட்ட விருங்கோளென்றுசொல்ல, தெய்வக்கவிஞர் ஒட்டக்கூத்தனைக் கேட்டிரோவென்ன அவர்சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டார்; இவ்வீதி குடியில்லாவிடென்று எனக்குத்தெரியுமே இப்பொழுது யாரிங்கேவந்திருக்கிறவர்கள் அறிவோமென்று மடியிற்சொருகியிருந்த ஜமுதாட்டை உருவிக்கொண்டு ஒடிப்பார்க்கையில் அங்கே ஒருகோயிலாஸ்திரியும், சிலகோபாலர்களும், தயிர்த்தாழிமுதலானவைகளும் பிரத்தியட்சமாகத்தோன்றி மறைந்துபோயினமையால் இது சாரதையினது திருவிளையாட்டு என்றுகருதி ஆச்சரியப்பட்டுத் திரும்பினர். அப்புறம்ஒட்டக்கூத்தர் சோழராஜனிடத்தில் தாம்பாடிமுடிப்பதாகச் சொன்னதின்பொருட்டுக்கிட்டத்தட்ட ஆறுமாசத்துக்குள்கடல்காண்படலத்தினின்றும்மறபாகத்தையும்பாடிமுடித்தார். அக்காலத்திலுள்ள புலவர்கள் கம்பநாடர்உபநியாசஞ்செய்தகவியைக் கேட்டவர்களாகையால் அக்கவிபோல ஒட்டக்கூத்தருடையகவிசொந்தவைமுதலியன இவ்வெயன்றுசொல்லும்சொல்லப்பலமுறைகேட்டு அந்தத்தெய்வக்கவிஞருடையகவிக்குமுன்னே நமதுகவி பயன்படமாட்டாதென்றெண்ணி ஒருநாள்தம்முடைய இராமாயணத்தைச் சஞ்சிகைசஞ்சிகையாக உருவிக்கிழித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒட்டக்கூத்தர் வசிக்கும் வீதியிலேயேதோ ஒருகாரியார்த்தமாகச்சென்றபுலவர்

பெருமானுனவர் கிழிபட்ட எட்டிக்குவியல்களைக்கண்டுஒட்டக்கூத்தனாதோக்கிக் கிழித்தெய்யப்படுகின்றதேஇதென்னவென, யான்பாடின ராமாயணமென்ன, எவ்விழித்தெய்திநீளென, அவர் வரகவிபேசவி மற்றைக்கவிஎன்னென வி பெய்ந்துசொல்லிக் குறையும்கிழிக்க எத்தலிக்கையில், இவர் அப்புலவருடைய கையிலிருந்தவெகளைச் சீக்கிரமாய்ப் பறித்துப்பார்த்து உத்தரகாண்டமென்றுதெரிந்து கிழிக்கவொட்டாமல்தடுத்தி, ஸ்ரீராகவசந்திரமன்றி இராகத்தர்களுடைய சரித்திரத்தை உத்தரகாண்டம் சொல்லுகின்றமையால் தாம்பாடவேண்டிய தில்லையென்றும், இவர்பாடினதையே வைத்துக் கொள்ளலாமென்றும், நம்முடைய வாக்குக்கும் இவர் வாக்குக்கும் உள்ள தாரதம்மியம் உலகத்தாருக்குத் தெரியவருமென்றும், யோசித்து ஒட்டக்கூத்தனாதோக்கி அருமைப்பட்டுப்பாடியதை எவ்வீராகக்கிழித்தெய்யவேண்டும்! நான் ஆறுகாண்டமாத்திரம் பாடுவேன் அதன்பின்னே இந்தஉத்தரகாண்டத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறேனென்றார். அதற்கு ஒட்டக்கூத்தரும் உடன்பட்டார். அக்காண்டத்தில் சிற்சில இடங்களில் சிற்சிலகவிகளைத்தாழும்பாடிச்சேர்த்தனர்.

உலகத்தில் அறிவுடையோர் தங்கள்மனோரதம் கைகூடுகிறதற்கும் திரிவிக்கினமாய் நிறைவேறுதற்கும் பாரதத்தை விராடபருவத்தினின்றும், ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தைச் சுத்தரகாண்டத்தினின்றும் படித்தலும், பிறர்கேட்க உபநியசித்தலும், வழக்கமாகையால் நல்ல நாட்கொண்டு சுத்தரகாண்டத்திலிருந்து பாடத்தொடங்கி, அன்றுமுதல் குரியாஸ்தமனகாலத்தில் சந்தியாவந்தனக்கடன் கழித்துட்டு வடமொழிப்புலவர்களாகிய வைதிகபிராமணர்களை வைத்துக்கொண்டு இராமுமுதும் வான்மீசம், வாசிஷ்டம், போதாயணமுதலிய இராமாயணங்களையும்மற்றைச்சாத்தவிகபுராணங்களையும் ஆராய்ந்து சிறிதுநேரம் நித்திராசெய்து உதயத்துக்கெழுந்து நித்தியக்ருமானுட்டான முடித்துக்கொண்டு தம்மிடத்திலுள்ள சுற்றுச்சொல்லிகளில் சிற்சிலர் ஏழி. மெழுத்தாணியுமேயித்து எழுதும்படி ஆளுக்குளும்பது, அதுபது, என்பது, எழுபதாக அஸ்தமனபரியந்தம் நாளொன்றுக்கு எழுது அசெய்யுள்விழுக்காபாபிவார், இத்தினங்களில் சரகவதியானவர் இவர்வாக்கில் ஆவிற்பலி விருப்பதுமல்லாமல் புறத்திலும் ஒரு திவ்யதிமங்கையினுருக்கொண்டு இவர்சமீபத்தில் எழுந்தருளி இவர்கண்ணுக்குமாத்திரம் தேடி

விதிக்கொண் டிருப்பான். பொழுதுபோன
புடனேகம்பநாடனாதோக்கி, பொழுதுமுடி
த்ததுகம்பா! என்பன். இவர்கலைமகனாதோக்கி,
எழுதிமுடித்தது அம்பா! என்பர். இந்தப்ப
டி ஒருபட்சத்துக்குள் ஆறகாண்டமும்பாடி
முடித்தனர். நாளொன்று எழுதுதுகவிவிதம்
பாடினா லெப்பதைக்குறித்து அபிபுத்த லொரு
வர் பாடியபாடல்.

கவி.

கருந்தராயுனகமல் பணியாதவர்கிறிமணி
மடிமிசே, அருந்தவாளிக டொயிலிலாகவ
வயிதவகவிதாதன், விருந்தருளியிற் தெழுவத
ல்முல்மறை வேதியருடனாயிற், தெழுந்த
ளாயிது விருவதல்முல்வகி பாடினதெழுது
றே. ... *
என்பதாம்.

ஸ்ரீமத்ராமாயணம் பாடிமுடிந்த செய்நி
யைக் குலோத்துங்கச்சோழன் சடையப்பவ
ள்ளல் முதலானவர்க்குத் தெரிவித்து, சி
வையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்வதாகிய இவ்வி
திசாசனோட்டியம் வைதிகதூல்கனி லொன்றாத
லால் எல்லாத் திவ்விய தேசங்களிலும் கிறந்த
திருவாய்க்கப் பெரியகோயிலில் அரங்கேற்றல்
செய்யவேண்டுமென அவர்கள் அனுமதிபெற்
து ஸ்ரீசோசத்தை எயிப்பித்துக்கொண்டுமே
யிவ்விதப்போய் அத்திருப்பதியிலுள்ள ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களுக்குத் தாம் வந்திருக்கும் செ
ய்தினைத்தெரிவிக்க, அவர்கள் இப்பெருங்கா
விபத்தில் தரஸ்துதி பண்ணப்பட்டிருக்கிற
தென்பதாலும், வேறு சில அபிப்பிராயத்தா
லும்அக்கருத்தவெளிப்படுத்தாமல், தமிழில்
வல்லவர்களாயிருந்தும் வடமொழியா யிருந்
தால்ஒன்றும்போசனியில்லை தென்மொழியா
தலால்து எப்படிப்பட்டதோவென்று எங்க
ளுக்குச்சந்தேகம்ருக்கிறது. நீரோ மகாகவி
உம்முடையபுலமையைக்குறித்தும், போக்கி
வதைக்குறித்தும், புகழ்தாங்கல் அருகர்களல்
லோம். தமிழில் வித்தவார்களாயிருப்பவர்
கள் திவ்விய மூவாயிரவர்களும், பின்னும்சித்
திலபோகன மாதலால் அவர்களிடமேசென்
து அவர்களுடைய அங்கோசம் பெற்றுவந்தா
ம் உமது கவிபத்தக்கும் உமக்கும் அதிக
கோவமாயிருக்கு மென்றார்கள்.

அவர்கள் காத்த பிரகாரம் தெய்வப்புல
மைக்கம்பநாடானவர் திருச்சித்திரகூடத்து
க்குச்செய்த திவ்வியமூவாயிரவர்களில் சித்தில
லாக்கொழிந்தசெய்தியைத்தெரிவிக்காதவர்கள்
மூவாயிரவருப் கூடினவல்லாமல் எதேசத்
தில் உமக்கு உத்திரம் கொல்ல முடியாதென

றார்கள். தாம்போய்க் கண்டவர்களெல்லாம்
இப்படிச் சொல்லிவிடவே சந்தே உள்ளங்க
லங்கி,

குலசேகரப்பெருமாள் திருமொழி.

பாசரம்.

வந்தெதிர்த்ததாடகைதன் னுரத்தைக்கீழி ... *
வருகுநிபொழிதரவன்கணையொன்றேவி.
மந்திரங்கொண்மறைமுனிவன் வேள்விகாத்து
வல்லரக்கருயிருண்டமைத்தன்காண்மின்.*
செந்தளிரவாய் மலர்நகைசேர் செழுந்தண்
சோலைத், தில்லைநகர்த்திருச்சித்திர கூடந்த
ன்னுள், அந்தணர்களொருமூவாயிரவதோத்த*
வணிமணியாசனத்திருந்தவம்மான்றானே.

இதுமுதலிய பாசரங்களால் சித்திரகூட
த்தெம்பெருமானைத் தியானித்துக்கொண்டு
சயனித்தனர். அந்தத் திவ்வியதேசத்துப் பெ
ருமானானவர் இவருடைய சொப்பனத்திலெ
ழுந்தருளி நான உதயத்திலே அத்தில்லை மூ
வாயிரவர்களில் தலைமையானவருடையபிள்ளை
பாம்புதிண்டி இறந்துபோகும், அப்பிள்ளை
குத்தனைசமுஸ்காரஞ்செய்வதற்காக அவர்க
ளையாவரும் அத்தலைவன் வீட்டில் கூடுவார்கள்.
அதுசமயத்தில்திர்பாடின ராமாயணத்தில் நா
கபாசபடலத்தை எடுத்த இன்னஇன்ன பாட
லை வாசித்து, உன்னுடைய கவியின் தெய்வத்
தன்மையைப் பின்னுள்ளோரும் உணர்ந்து
கொள்ளும்படிமூன்றுசெய்யுளுஞ் செய்யெ
ன்று அருளிச்செய்து போயினர்.

விடிந்தபொழுது தீனதயாளனாகிய கோவி
ந்தராஜப்பெருமாள் அருளுப்பாட்டின்படி
தெய்வப்புலமைக் கம்பநாடர்எழுந்துஅதுட்
டான முடித்துக்கொண்டு சந்திதிக்குப்போய்
ஸ்ரீகோவிந்தராஜப்பெருமானைச் சேவித்துத்
தீர்த்தஞ் சடகோபம் லபிக்கப்பெற்றுத்திரு
ம்பிச்சென்று தலைவரவீட்டில் மூவாயிரவரு
ங்கூடி யிருப்பதுகண்டு, இராமாயணம் அரங்
கேற்ற வேண்டுமென்ன, நாங்கள் குழந்தை
யைப் பறிகொடுத்துப் பரிதபிக்கின்றோமே
இததான உம்முடைய ராமாயணப்பெருங்
காப்பியத்தை அரங்கேற்றுகிறசமயமென்றார்
கள். நான்நெயிராளாய்க் காத்திருந்தும் இன்
றுதானே நீங்கள் மூவாயிரவரும் ஒருசேரக்கூ
டும்படிநேரிட்டது. இனிஎந்தக்காலத்தில் இப்
படிப்பட்ட சமயம்நேரிடப்போகாதென்று
கொல்லியபன்மீர்! குழந்தை எவ்விதத்தாலிற்
ந்ததென்றுவினவ, அவர்கள் பாம்புசுடித்துஇற
ந்தது விஷமிதங்குத்தகுத்தியிலே குடோரி
யிட்டும்முத்து எத்தனை போமணிமந்திர ளுள்

விதங்களைப்பிரயோகித்தும், அங்கு உலப்படவி
ல்லபெய்துள்ளன. அந்தப்பிள்ளையை என்னக்குச்
சற்றேகாட்டுமென்ன அதுகேட்டு அம்மூவா
யிரவர்களும் இவர் மகாகவியாதலால் இவரா
ல்தமக்கு அங்கு உலங் கிடைக்கிறது கிடைக்கு
மென்று பரபரப்புடனே குழந்தையை எடு
த்துவந்துகாட்டினார்கள். இவர்கடிகவாயைக் க
ண்டு யமன், யமதுதன், காலன் முதலிய நான்
குபந்தரும் பிழிந்தபடியால் அசாத்தியமென்
றேசொல்லுவார்களென்னுமையில், ஊர்க்குமி
மிவந்து ஐயா! இக்குழந்தை தலைமுழுவதும்
பேரது தீண்டியபடியால் விஷம் அதிக்கிசுமா
கத்தலைக்கேற்பிப்பற்கள் கருகிக்கண் பஞ்சடைந்
துபோயிற்று. இனியென்ன செய்தாலும் ப
லிப்பது பிரயாசமே என்றான். இது மெய்
தான். ஸ்ரீசர்வேசுரனுடைய கடாங்குத்தால்
இப்பிள்ளை உயிர்த்தெழுந்தால் எம்முடைய
இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவார்கள் வென்று
கேட்க அவர்கள் யாவரும் கவிதாசார்வ பெ
ளமோ! செத்தவர்கள் பிழைப்பார்க ளென்
பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. அப்படி நடக்
குமேயானால் நீர் ஏவியதைச் செய்யாமல் நா
ங்கள் தடுக்கச் சக்தர்களல்லோ மென்றார்கள்.
அதுகேட்டுக்கம்பநாடர் திருச்சித்திரகூடத்தி
ல் சீரியமணியாசனத்தின்மேலெழுந்தருளிய
ஸ்ரீபகவானே தீயானித்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமா
யணத்தை அவிழ்த்து, நாகபாசப்படலத்தை எ
டுத்த இராமாதுஜர் முதலானவர்கள் இந்திர
ஜித்து எய்த நாகபாசத்தால் கட்டுண்டு மூர்ச்
சித்துக் கிடக்கையில், அஷ்டரூணைகளையுடைய ஸ்ரீ
மந்நாராயணன் ஆதியில் செய்த சங்கற்பத்தி
ன்படி பெரியதிருவடி எழுந்தருளியதனால்
அந்நாகபாசக்கட்டு நிவாரணமான சந்தர்ப்பு
த்தில், கருடபகவான் பல ஆயிரபுகங்கள்முடி
யினும் ஓரிமுகம் உதிராத தம்முடைய கிறகு
களை வீசுவதினால் உண்டாகிய படர்ந்த காற்
ருணது, செல்லுதற்குரியதாகாத நிலத்திலே
அந்தகாரத்தில் செல்லவே, இனையபெருமான்
முதலானவர்களைக் கட்டிக்கிடந்த நாகபாச
மானது சிறுதுண்டங்களாக அற்றுப்போயி
னது. சகல இந்திரியங்களையும் அடக்கி மூவா
கைகளையும் பற்றறவிட்டு இதுவே ஆத்தமஉஷ்
ஜ்வனமென்று நல்லவிவாலே தீர்மானித்து
ஸ்ரீபகவத் கைகளியத்தையே செப்பும் கலங்
காத நிலையையுடைய பாமேகாத்தியின் விஷி
யத்தில் அவைதிகர்கள் மாச்சரியத்தால் சார்த்
திய பழிகள் அப்புருஷிணையடைபாத தன்மை
போல அந்நாகபாசத்தால் கட்டுண்ட அவர்க
ளுடைய திருமேனியின் கடுக்களும் தோன்

குமல் மறைந்துபோயின எல் லுய் பொரு
ளுட்கொண்ட,

கவி.

பல்லாரிரத்தின் முடியாதபக்க மயலாகி
வந்தபடர்கால், செல்லாநிலத்தி னிருளநிசெ
ல்ல வுடனிலிற்வானிசெதற், நெல்லாமவித்து
முணர்வோடு மெண்ணியதனையினிழைக்குமுர
வோன், வல்லாநெருத்த னிடைமேயடைத்த
வடுவானமேனியவும். ... .. *

என்னுந்திருவிருத்தத்தையும், பாதகனாகிய
இந்திரஜித்து எய்தநாகபாசமானது வாசனை
ங்கிய தாமரைத்தாளினது தூல் எளிதின்கிங்கு
துபோல எளிதி னிங்கியதென்று சொல்வது
பாதுகாரணம், கைம்மாறுவேண்டாமல் கொ
டுக்குந்தன்மைபால் மேகமோவென்று கண்
டோர்ஜயங்கொள்கின்ற சலியாதநிலைமையை
புடையோருகிய சரராமவள்ளல் (சுடையப்ப
வள்ளலுடைய இனையதம்பி) வாசஞ்செய்யும்
திருவெண்ணெய்தல் லுரரில்வந்துசேர்ந்த அநி
வுவிளக்கமாகிய அந்தணர்களும் வித்துவஜனங்
களும்மற்றும் சாதுஜனங்களும் ஆகிய இவர்க
ளை யமடாசத்தைப்போலச்சேர்ந்து வருத்து
கின்ற தரித்திரத்தைப்போல இருந்த இடமே
தெரியாமல் மறைந்து போயிற்று. என்னும்
பொருளைத்தருகின்ற, கவி.

வாசங்கலந்த மறைநாளூலின் வகையென்
ப தென்னை மழையென், ருசங்கைகொண்ட
கொடைமீளியண்ணல்சரராமன்வெண்ணெய
ணுகும், தேசங்கலந்த மறைவாணர்செஞ்சொ
லறிவாளொன்றிம்முதலோர், பாசங்கலந்தப
சிபோலகன்றபதகன்றுரந்தவுரகம்..... *

என்னுந்திருவிருத்தத்தையும், மற்றுஞ்
சிலவிருத்தங்களையும்வாசித்து,

கவி.

ஆழியான்பள்ளி யணையெய்வங்கடைந்த *
வாழிவனாயின் மணித்தாம்பே - பூதியான்*
பூணேபுரமெரித்த பொற்சிலையிற்பூட்டுகின்ற,
நாணையகலநட ... .. (க)

எனவும்.

மங்கைபொருபாகன் மார்பிலணியாரமே *
பொங்குடல்கடைந்தபொற்சியிறே-திங்களை
யும், சீதியதன்மேலுருந்தெய்வத்திருநானே
ஏதியபாம்பேயிறங்கு. ... .. (உ)

எனவும்.

பாணாச்சுமந்தபடவரவேபங்கடென்.....*
விசங்கிடத்துறங்குமெல்லெண்ணெய்- நாமதிசு*
செஞ்சடையான் பூணுந்திருவாபாணமே...*
நஞ்சுடையாய்துரநட ... .. (ஈ)

எனவும்.

தூதனமாகவுழந்தவென்பாவையும்பாடி எல்லாப்பாப்புகளுக்கும் ஓராசனாகிய திருவணந்தாழ்வாரைப் பிரார்த்தித்தபொழுது ஒருசரப்பம் அகலினாவாழ்வார் யாவரும்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அக்குழந்தையைக் கீட்டி முல்புலத்தவாயில் மறபாடியுங்கிடத்தென்கெனின விஷித்தநிபிட்டிகொண்டு திரும்பிக் கிணாரம்போயிறந்தது. பின்பு திரும்பிடந்த முந்தாத உயிர்பெற்று நித்தினா செய்தெழுந்தாற்போலவெழுந்தது. இவ்வற்புத்ததைக்கண்ட திவ்ய மூவாயிரவர்களும் மற்றவர்களுக்கம்பதாடருடையதெய்வப்புலமையங்கூறித் துதி ஆச்சரியமானசீக்களாய் அவர்களில் சிலர் இவர்திருவணந்தாழ்வாரைப்புகண்வளங்கிற்ற கோவிந்தராஜப் பெருமானுடைய திவ்யியருணையைப் பூரணமாப்பிப்பெற்றவரென்றும், சிலர் இவரவிஷி கண்டருகியகாட்சாது குத்திரபகவானே இப்படி மாண்டபுருவங்கொண்டி வந்தாரென்றும் மனப்பூர்வமாகச்சொல்லிப் பலவாறுதுதித்தார்கள். எக்காலத்திலும் எவர்களையும்மதியாத செருக்கொண்ட திவ்யியல்வாழ்கின்ற அந்தணர்களமவாயிரவர்களும்,கம்பதாடனாத் தெய்வப்புலமையுள்ளவரென்றுஉள்ளபடியே யறித்தமூலத்தெரியாமல், இவரவிஷியத்தில் அபகாரப்பட்டோமெயென்று மிகுதியும் அது தாப்பப்பட்டுத் தங்கன் தங்கனல் இயல்நமட்டுப்படைகிறதாட்டித்தித்தனர்கள்.

பிறகு மரித்த பிள்ளைக்காமசானத்தில அபிஷேக எழுந்ததில்மேல் அப்பாம்மைக்கொண்டிப்போய்த்தகனசஞ்சயன முடித்தவந்து, கம்பதாடரிடத்திலிருந்த ஸ்ரீராமாயணபுத்தகத்தைத் தாங்கவேவாங்கி அவிழ்த்துத் தனித்தனியே அனைவரும் பார்வையிட்டிச் சொந்தனட பொருள்நடை கற்பனை கருத்துக்களை ஒசைமுதலானவைகளையும் விசதமாக் ஓராத்தித்த தமிழில் இப்பெருங் காப்பியத்தட்போல ஒரு தூலமுண்டோ! டெருக்காப்பியம்மெயென்று தமிழுக்கு இடையற்ற உண்டாயிருந்த குற்றமும் ஒழித்தவென்றுசொல்லி வியத்த தங்களுக்குள் ஓராசனாத்தமகபத்து, தம்பிட்டத்தில்வந்தவென்ப நாம் தங்குயிருக்கிறதென்று அங்ககாப்பியத்தித்தடெருதுதுக்கும்தமக்கும் பெருமையாகது முய்துமே அதங்கொட்டிமுயிவர் தொகைப்படுத்திச் சில சூட்செடஞ்செய்ததுபோல நாமும் சில சூட்செப லுச்செய்து பிறிய அபிஷேகமாதேதவென

று தெய்வக்கவிஞனாதோக்கிச் சில்கேள்விகள் கேட்கத்தலைப்பட்டார்கள்.

கவி.

நாடியபொருள்கைகூடுஞானமும்புகமுமுண்டாம், வீடியல்வழியதாக்கும் வேரியங்கமலைநோக்கும், நீடியவரக்கர்ச்செய்திருபட்டழியவாகை, சூடியசிலையிராமன் தோள்வலிகூறுவோர்க்கே.

என்னும்பாடலில் நாடியபொருள்கைகூடும்என்றவாக்கியத்திலேயே பில்கூறுவனவெல்லாம் அடங்கியிருக்க, ஞானமும் புகமுமுண்டாமென்று மிகைபடக் கூறியதென்னெயென, கம்பதாடர் பொருள்என்பது ஒரு பொருள், இருபொருள், முப்பொருள், நார்பொருள், ஐம்பொருள், முதலியவாகப்பலவகைப்பயிம். அவற்றுள். ஒருபொருள்-மோட்சம், இருபொருள்-கல்வி-செல்வம், மூப்பொருள் - சித்த-அசித்த-ஈசுரன்-நாற்பொருள்-அறம்-பொருள் - இன்பம் - வீடு-ஐம்பொருள்-வ்வல்லுபம்-பாஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம்,உபாயஸ்வரூபம்,விரோதிஸ்வரூபம்ஆம்.உலகத்தாரியாவரும் பிரதானமாகறாயிம்பொருள் கல்வி-செல்வம் இரண்டுமேயாதலால் இங்கு அவ்விருபொருளையுமே கருதி-நாடியபொருள்கைகூடுமென்றும், அவற்றுள் கல்வியால் ஞானமும், செல்வத்தால் கைவகியமும் உண்டாதல்பற்றிச் சாதனாத்தியமுறைபாக அவற்றில்பின் ஞானமும்புகமு முண்டாம் என்றும், (லகவகியத்தைப் புகழெனக் காரணத்தைக் காரியமாகவுபசரித்தனர்.) இவ்விரண்டும் ஒரு சேர உண்டான விடத்துத் தன் புருஷகாரத்தால் பிரதிசயாதத்த முத்தியைத்தரும் பெரியபிராட்டியார் கடைச்சிப்பார் அதுபற்றி அவற்றில்பின் வீடியல்வழியதாக்கும் வேரியங்கமலைநோக்கும் என்றும், இப்பயனைத்தும் உள்என்போடு ஸ்ரீராகவசரித்திரத்தைக் காலகேசுபஞ் செய்வோர்க்காதலால், தவத்தில் மிகுந்த அரக்கர்களும் அவர்களுடைய சேனையும் நீருகி தாசமகையுப்படிவென்று வெற்றிமாவையைத்தரித்த ஸ்ரீகோதண்டராமபிரானுடைய திருத்தோள்களது பராக்கிரமத்தைப்படனஞ்செய்வோர்க்கே என்பதுதோன்றிநீடியவரக்கர்ச்செய்திருபட்டழியவாகை சூடியசிலையிராமன் றெள்வலிகூறுவோர்க்கேஎன்றும் சொல்லினம் என்றார். மீண்டும் அவர்கள், சூடியசிலையிராமன் றெருக்கைகூறுவோர்க்கேயெனின் உமதுகருத்திப்படி ஸ்ரீராமா

யணமென்பதடங்கும் அப்படிக்கூறுது தோ
ள்வலியெய்ததெய்வெயன, தெய்வக்கவிஞ
ர், தாடகையச்சுக்கரித்து, சுவாகுவைக்கொ
ன்று, கெளகிகமுனி வேள்வியைக்காத்தாமிதி
லையில் சீவனதுவில்லைஒடித்து, சீதாயிராட்டி
யைத் திருமணமுடித்து, அயோத்திக்கு மீ
னாவிருகையில் பரசுராமனைவென்று, வனத்
தில் விராதன் தோஷைச்சரித்து, கரதாஷ்டிரிய
ரை அதமாக்கி, மாயமானைக்கொன்று, கவந்
தனைமாய்த்து, மராமரத்தைத்தொண்டித்து, வா
லியைவதைத்து, சுக்கிரவனுக்கு அரசளித்து,
வருணனைவாட்டி, மகராட்சனைமடித்து, ரும்
பகருணனைச் சேதித்து, மூலபலத்தைமுடி
த்து, ராவணநிராட்சசரிகளை யெல்லாம் கருவ
றுத்து, விசிஷ்ணுவாணுக்கு முடிசூட்டிய
து ஸ்ரீதாமசுந்திர வாச்சியனுடைய புஜபல
மேயாதலால் ஆதிதொடங்கி அந்தமட்டும்அ
வன் தோளாண்மையைச் சொல்வதே ஸ்ரீரா
மாயணமென ஆராய்வோர்க்கு நன்குவிளங்
குதற்பொருட்டித் தோள்வலியென்றும். என்
றார்.

மேலும்பற்பலவாறு அவர்கள்வினாவிய
வினாக்களுக்கெல்லாம் மகாகவியாகிய கம்ப
நாடர் தக்கவாறு விடைகூறக்கேட்டு, இவரு
டைய தெய்வப்புலமைக்கு நம்முடையகல்
வி எம்மாத்திரமெனத் தங்கனையிழந்துகொ
ண்டு அவரைவாயாரப்புகழ்ந்து சந்தோஷிப்
பட்டு. நாடியபொருள்கைகூடுமென்னுந்திரு
விருத்தத்தில் நீறுபட்டழியவென்றதற்குநீர் எ
ந்தப்பொருளைச் சொல்லிக்கொள்ளினும்சொ
ல்லிக்கொள்ளும் அந்த ராஜாசசேனையர், நீர்
தரித்திருக்கும் திருமணப்பட்டன்றே நாங்கள்
தரித்தநீறுபட்டித்தானே அழிந்தது என்றுசா
துரியமாகச்சொல்லி இவ்விதிகாச சிரோஷிடத்
தைப்பாட நீரோதகுந்தவர் என்றுமெச்சித்
தங்கனில் தலைவராயினோ ரொருவர்கெய்தது
திகவியோடு கையொப்பங் கொடுத்தனர். கவி.

மெய்ச்சிட்டர் பொதுநோக்கிற் சீர்தூக்கி
க் கம்பனெனு. மேதக்கோன்றன், உச்சிட்ட
முலக்குள கசடறக்கந்துயர்புலவ ருருந்நியா
ப்பில், வைச்சிட்ட சொற்பொருளுகக் கணி
முதல வென்பார்தனி மிதிவைக்காந்தை, விச்சி
ட்ட மணவாளன் புகழெனின்மந் நிதன்றைக
மை வினம்பற்பாற்றே. ... ..*

இச்செய்யுளையுங்கையொப்பத்தையும்கொ
ண்டிப்போய் நம்பெருமாள் சந்திதியிலுள்ள
பரமநவதிக மார்க்கத்தாருக்குக்காட்டி நடந்

தசொய்தியெல்லாம் சொல்ல அவ்வந்தணர்கள்
அதிகயப்பட்டுத் திருநாற்புகையெய்வ
துவந்தலத்திலுள்ள கைநாடகரில் அந்தநகரநா
ழிற் பெயர்பெற்றவிசிஷ்வராமனும் சமயது
வேஷிகளுமாயிருப்பாராக. ஆகையால் அவர்
கள் வாயை அடக்கும்படி அவர்கரிடத்திலு
ம் கையொப்பம் வாங்க்வந்தால் யுத்தமாயிரு
க்கு மென்றார்கள்.

இவர் நல்லதென்று புறப்பட்டு அவ்வி
டத்துக்குப் போனபொழுது, அவர்கள் ஸ்ரீ
மத் ராமாயணத்தைத் தமிழில் பெருங்காப்பி
யமாகச்செய்து, தில்லை மூவாயிரவர்கள் முன்
னிலையில் அராதிண்டப்பட்டு இறந்த பிள்ளை
யை உயிர்ப்பித்து, அரங்கேற்றியதெய்வப்
புலமைக் கம்பநாடர் வந்தாரொக்கிற செய்தி
யைக் கேள்விப்பட்டவுடனே என்னுங்காணாத
பொருளைக் கண்டவர்கள்போலப் பரமசத்
துஷ்டி யடைந்து எதிர்கொண்டதைத்தப்பி
போய் உபசரித்து எங்களிடம்வந்த தெய்வோ
யென, கம்பநாடர் யாம்பாடின ராமாயண
த்துக்கு உங்களுடைய கையொப்பம் வாங்க
வந்தோ மென்றனர். உம்முடைய தெய்வப்
புலமையையும், தில்லையில் பிரத்தியட்சமாக
நடந்த ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தினது தெய்வத்
தன்மையையும் நோக்கும்போது எங்களு
டைய கையொப்பம் எம்மாத்திரம்! தமிழில்
வித்துவான்களா யிருக்கிற தில்லை மூவாயிரவ
ர்களுடைய கையொப்பமும் பெற்றுக்கொ
ண்டார். அப்படியிருந்தும் நீர் எங்களுடைய
கையொப்பம் வேண்டுமென வந்து எங்களை
ப் பெருமைப்படுத்தினீர். ஒவ்வொருவரும், ஸ்ரீ
ராமாயணத்தை வாங்கி ஆங்காங்குப் பார்வை
யிட்டுச் சொற்களைவ பொருட்சுவை முதலிய
வற்றை நோக்கி அதிபாச்சரியமான சீக்களா
ய் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கித் தமிழிலுள்ள
சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், வளையாபதி, ம
ணிமேகலை, குண்டலிகேசி. என்னும் பஞ்ச
காவியமுதலிய நூல்களும், மற்றுஞ்சிலசங்கச்
செய்யுண்முதலிய நூல்களும் இந்நூல்போல
ப் பெருங் காப்பியத்தி னிலக்கணம் முற்றும்
பெற்றாவது, சொல்லோக்கம் பொருளுகக்
கம் முதலிய நோக்க முடையனவா யாவது
உண்டோ! இவரைத் தெய்வக்கவிஞ ரென்ப
தற்கு யாதொரு ஐயப்பாபும் இல்லையெனக்
கூறி, இவருடைய புலமையை யாவருக்கும்
புலப்படுத்த வேண்டுமெனத் தாங்களும் சிற்
சில இடங்களில் ஆட்சேபஞ்செய்ய வேண்டு
மென்று பல கேள்விகள் கேட்டனர். அவ
ற்றுள் சிலவருமாறு.

க. 9.

பலகம் யானவயுந் தாமுள வாக்கலும் .....
 தீய பெருத்தலுந் தக்கலுந் தீயகலா .....
 தல்கலா வினா யாடபிடை யாவார் .....
 தலைவரன்வரிக் கேசர ஸ்ரீநகலே. .... *

என்ற பாடலில் எப்பொருட்கும் இறைவன் வாயில் வினாயாட்டென்ற தெய்வோ! ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத கடவுள் வினாயாடுவாரானால் அவரைச் சிறுவனென்றவற்றோ நினைக்கவெண்ணியவரும் என்றும், மூன்றுசெய்யுளால் கடவுள் வணக்கஞ் செய்ய வேண்டிய தெய்வ ஒருசெய்யுளால் செய்தலே அமை யாதோ வென்றும் கேட்டார்கள். அம்மூன்று கேள்விக்குப் கம்பபாடரி — சகலா லாட சராசரங்களையும் சூக்கலும்-காத்தலும்-அழித்தலும்-சரிவசத்தியுடைய அவர்க்கு இச்சாமாத்திரத்தில் எளிதிலிழ்கவனவென்பதும், அவரது வினாயாட்டிச்செய்கையே இப்படிப்பட்டதாயினால் அவர்வேண்டுமெனக்கண்ணாந் திச்செய்யும் செய்கை எப்படிப்பட்டதாயி னாது! இதனினும் பெருஞ் செய்கையா யிருக்குமென்பதும்தொன்ற, அவற்றையினை யாட்டென்றும், வஸ்துநிச்சயம்பண்ணமிடத் தாமருபயிசியைவரை ஆவசிகமாகச் சொல்ல வேண்டுமாதலால் அவற்றுள் ஸ்ரீசர்வேசரனு டைய கீரியை உலகம்யானவயுந் தாமுளவாக் கலும் என்றபாடலாலும், குணம், சித்ருணத் தர் தெரிவருதன்னிலை பென்ற பாடலாலும், தாமம், ஆதிபந்தம் ரீதியென யாவையும் என் றபாடலாலுஞ் சொல்லப்பட்டன வென்றும், தாமகீரியைவரைச் சொன்னவளவில் உருவம் தானேயமையதலால் அதனையொழித்து அவன து அந்தக்கவிபாணருணக்கடலிலாடுதல் ஆன் றோர் ஒழுக்கமாதலால் குணங்கூறப்பட்ட னெவ்வந்தக் கூறினர். அதுகேட்டுச் சைதரிக ள், சாகவெறியம்சமாகிய உமது வல்லமையை தாங்கள்கூறாமாத்திரமென்றுகூறி, ஐயாதெ ட்டெக் வேகுறோ! இப்பெருங் காப்பியத்தை என்னுக்கு ஏதாவது ஆதாரம் உண்டோவெ ன்று வினாவு, உண்டென்று உயுத்தகாண்டத்தி ல் இத்திரிசத்த வதைப்படலத்தில், வில்வீரர் களுக்கு நெல்லாம் சிறந்த இத்திரிசத்த டிரிசத்த மாத்திரத்தில் அந்த ராவணனுக்கு தாசாட்சி யானது இனிச்செல்ல மாட்டா தென்று லேப்பிடைத்த தேவர்க ளெல் லாரும், உடுத்த வாகடையையும் மேலுத்த ர்ப்பதையும் ஒக்க உரித்த கருட்டி மேலே செல்புப்படி யீசி உத்தத்தால் தூவரித்த

போது கொல்லாவிரதிகளாகிய சமணர்களு டைய உபாசனாதேவர்களாகிய அருகரிக்கட்ட ம்போல இருந்தனர். என்னும் கருத்தை உட்கொண்ட,

கவி.

வில்லாளரானுந் தக்கெல்லா மேலவன் வினித லோயும், செல்லாதவ் வில்ங்கைவேந்தற் கர செனம் சளித்ததேவர், எல்லாருந் தாகநீக்கியே நிதவார்த்தபோது, கொல்லாத விரதத்தோர் தங் கடவுளர் கூட்டமொத்தார் ... *

என்ற பாடலிச் சொன்னார். அதையவர்க ள் கேட்டு வியந்து, அவர்களுக்கும் தலைவரா யினோர் ஒருவர்.

கவி.

பாரோந்து படவரவப். பெரும்பாபன் மி சைத் துயிலும் பரமன் சீர்த்திச், சீரோந்து பெருங்காப் பியந்தமிழிற் புனைந்துகைஞ் சி றக்கவிந்தாய், நீரோந்துகடலாடை நீண்டத் திற் றனக்கொப்பு நிகழ்த்தவொண்ணப், பே ரோந்து நந்தெய்வப் புலமைபெறு கம்பென னும் பெரியனம்மா. .... *

எனக்கூறிய சூதிகவி யொன்றுங் கையொ ப்பமுங் கொடுத்தனர்கள்.

அச்செய்யுளையுங் கையொப்பத்தையுங் கொண்டுபோய்க் கோயிலிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் காட்ட இம்மட்டிலேபோது மெல்லுது மாவண்ணிற் சிரோஷ்டி பண்டித னாகிய ஒருகருமா னிருக்கின்றான் அவனுடைய கையொப்பமும் வாங்கிக் கொண்பவாரு மென்றார்கள். அப்படியே புறப்பட்டி மாவ ண்டிருக்குப் போய் அந்தக் கருமா னுக்குத் தமதுவரவைத் தெரிவிக்க, அப்புலவன் எதிர் கொண்டு சென்று அதிக மரியாதை யோடு உ பசரித்த எண்ணையும் ஒரு பொருள் செய்து தாம்வரவேண்டுமோ தங்களுடையதுவிலுள் ள செய்யுளின் கருத்தை யுண்மையாக உணர வல்லவர்களு முண்டோ அப்படி யிருந்தும் தாங்கள் தில்லைமூவாயிரவர்க ளிடத்தும் திரு ததுங்கொண்டதச் சமணர்களிடத்தும் மிகை யாகக் கையொப்பம் வாங்கினீர்கள். இனிநா னுந் தாவேண்டுமோ வென்றுசொல்லி அதி விரயத்தோடு அப்பெருங்காப்பியத்தை வா ங்கி அவிழ்த்து வாசித்தப்பார்த்து எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணி.யென்றும் இலக்க ண்க்களுக்கு இலக்கியமாயுள்ளது இதனைஅன் திவேறென்றுமில்லையெனமனத்தொடுவரயா ரப்பலவாறு புத்திந்து இந்த மகாகாவியத்தில் எங்களுக்கு ஏதேனும்ஆஸ்பதமுண்டோவெ

வந்து வணக்கமாபீச் கேட்க, இல்லாமற் போ
வானேன் உண்டென்று கூறி, ஸ்ரீராமசிரான்
மேல் இராவணன்மாயாந்திரத்தையிரியோ
கித்தபோது, அவர் மாதலியைநோக்கி இதெ
ன்னவென்று வினாவ, மாதலி சர்வசுவாயிதைய
நோக்கி, கருக்கொண்டி நிறைந்த மேகத்தை
ப்போலுந் திருமேனியையுடையானே, கொ
டிய திக்கறங்கலினுடைய தந்தங்களை ஒடித்த
மார்பையுடைய ராவணன், தான் தூலிசுழறு
சுழகின்ற சிற்றாசியைச் செய்து இருப்புத்
தொழியில் தேர்ந்த கருமானிடத்துச்சென்று
விருப்பத்தோடு வினைக்கு வாங்கிக்கொள்ளொ
ன்று விந்கின்ற அந்வினியைப்போல, மாயப்
பெருமானாகிய உம்மேல் மீளாத மாயாந்தி
ரத்தைப் பிரியோகித்தானென்று கூறிய பொ
ருளமைந்த,

கவி.

இருப்புக்கம்பியற் கிழைதுழை யூசியொன்
றியற்றி, விருப்புக்கோடியால் வினைக்கெனும்
பதடியின் விட்டான், கருப்புக் கார்மனழவ
ண்ணவக் கழித்திசைக் கன்றிநின்று, மருப்புக்க
ல்லிய மார்பவன் மீளருமானாய்.....*

என்ற பாடலைச் சொல்லினர். அதற்கவன்

சந்தோஷப்பட்டு,

கவி.

கருக்கொண்ட முகிலவண்ணத் தனிமுதல்வன்
காசில்கொற்றக் கதையொண்பாவால் ...*
ருருக்கொண்டமுதிர்கருணை யொயித்தந்தான்*
கடப்பாடு கோளில்வானின் .....*
மருக்கொண்ட பொழிந்முந்து மெழுமுடை
மாதவப்பேரு வந்துதோன்றித் .....*
திருக்கொண்ட தனித்தெய்வப் புலமைபெறு
கம்பனெனுஞ் சீரியோனே. ... ..*
என்ற துதிகவிபுங் கையொப்பமுங்
கொடுத்தான்.

அதைக்கொண்டுவந்து காண்பித்த பொழு
து ஸ்ரீரங்கத்தார் தெய்வக்கவிஞரை நோக்கி,
தஞ்சாவூரில் அஞ்சனாட்சி யென்ற ஒருதாசி
பிரபல வித்துவாமிசையாயிருக்கிறார். அவர்
அந்நிகர்வமுடையவ ளாகையால் ஏதாவது
பிதற்றுவார். அவர் கையொப்பமும்வந்தால்
சர்வோத்தமமாயிருக்குமென, இவர், ஓரா
யினுமென்ன, (கடைநிலத்தோராயினுங் கற்
துணர்ந்தோரைத் தலைநிலத்துவைக்கப்படுமீ.)
என்பதனால் குற்றமில்லையென்று அவனிட
ஞ் சென்றபொழுது, அவர் உள்ள நெங்கித்
தேவரீர் எண்ணப் பொருள்செய்து இவ்வளவு
தூரம் வந்தது யார் செய்த பாக்கியமோ!

ஆயினும் என்னொரியமென்ற விதயத்தோடு
கேட்க, தம்முடையகருத்தையெனியிட்டனர்.
இதற்கோதாய்கள் எழுந்தருளுவது, அடியா
னைவரும்படிநியமித்தால் தலையாற்றடந்த உ
ரோமேனா? இதென்ன அபகாரமென்று வருத்த
முற்று, மற்றும் தமதுகல்விக்குமுன்னேமற்
றையோர்கல்வி எம்மாத்திரம்! குரியதற்குமு
ன்னே மின்மினியும், கடனுக்குமுன்னே கால்
வாயுமாமே யென்றுகூறி, ஸ்ரீராமாயணத்த
வாங்கிச்செற்சில இடங்களிலுள்ள கவிதையா
த்து அடியாச்சரியத்தோடு களிந்து, இந்தப்
பெருங்காப்பியத்தில் அடியேங்களுக்கு எங்
வளவாவதுபற்றுண்டோவென்றுகேட்டனர்.
புலவர் பெருமானானவர், பலவுள்ளி. அவற்று
ள் ஒன்றுசொல்லுகிறோமென்று, பாலகாண்ட
ம் மிதிவெக்காட்சியில், மிதிவாதரை ராசவீதியி
லுள்ள விசித்திரங்களைப்பார்த்துக்கொண்டே
விசுவா மித்திர முனிவர் பின்னே போகிய ரா
மல்குமணர்கள், அங்கங்கு பலமங்கையர்
கள் ஆணிமுத்திழைத்த பந்துகளை எதிர்த்து
விளைபாடுகையில் சீர சம்பந்தத்தால், உண்
டாரும் போக கசத்தைத் தழுவின புருஷர்க
ளோடு சமமாக அனுபவித்து, அதற்காகவி
லைபுங் கொள்ளுகின்ற பாம்பின்படம் போ
ன்ற அல்குலியுடைய வேதையர்களை மனம்
போலவும், அடுத்த பொருளினிறமாய்க் கா
ணப்படுகிற பனிங்கு போலவும், மைத்தீட்டிய
செவ்வரி படர்ந்த தெடியகண்ணினது பா
வைப்பதலும், சுறுதிவந்து, சிவந்தகையில்
வந்துசேர்ந்தபோது சிவந்துதோன்றும் ப
ந்துகள்பலவற்றையுங்கண்டார்கள் என்றபொ
ருளமைந்த,

கவி.

மெய்வருபோகமொக்கவுடனுண்டிவிடையு
ங்கொள்ளும், பையரவல்லுலார்த முள்ளமு
ம் பனிங்கும்போல, மையரி தெய்வக்கொக்க
ம்பிதலுங்கருகெவந்து, கையெழிற் சிவந்தகா
ட்டிங் கந்துகம் பலவுக்கண்டார். ... ..*

என்ற பாடலைச்சொன்னார், அதுகேட்டு உ
ள்ளமகிழ்ந்து,

கவி.

அப்பராவணி சடையா னயன்முதல் ...*
உம்பரான் முனிவரால் யோகராலுயர்...*
இம்பராற் பிணிக்கருமிராமவேழஞ்சேர்...*
கம்பராம் புலவரைக் கருத் திருத்துவாய்...*
என்ற துதிகவிபுங் கையொப்பமுங் கொ
த்தனர். அவ்விரண்டையுங் கொண்டு வந்து
கோயிலிலுள்ள முதலிகளாகிய ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்களுக்குக் காட்டினர்.

ஸ்ரீரங்கதாமர் அருளுப் பாட்டிப்படி கப்பறாடர், ஆழ்வார் விபீயத்தில் தூது கட்டினான் கவித்துறையால், ஆழ்வார் நூற்றந்தாதி எய்து வழங்குகின்ற சடகோபரந்தாதி யென ஓரந்தாதி பாடியருளினார். அதைக்குறித்துப் பின்பு அபிபுத்தொருவர் பாடியபாடல், கவி.

நஞ்சடகோபனைப் பாடினையோவென நம்பெருமான், விஞ்சியவாதரத் தாற்சேட்பக்கம்பர் விலாந்தாறாத், செஞ்சொலந்தாதி கவித்துறைதூதுத் தெரியுமண்ணம், நெஞ்சடியேற்கருள் வேதந்தமிழ்செய்த நிலமலனே. ....*

என்பது அவ்வந்தாதியில், கவி.

வேதத்தின் முன்செல்க மெய்யுணர்ந்தோர் விரிஞ்சு முதலோர், கோதற்றஞானக்கொழுந்தின் முன்செல்க குணங்கடந்த, போதக்கடலெங்க டென்ருருகூர்ப் புனிதங்கவியோர், பாதத்தின் முன்செல்லுமே தொல்லைமுலப் பரஞ்சுடோ. ....*

என்பது முதற்பாடல்.

(இதன் பொருள்.)

புராதனமாயும், எல்லாப்பொருள்களுக்கு மூலகாரண மாயும், மேன்மையாயும், சோதி சுருபமாயும் விளங்காநின்ற ஸ்ரீமந்தாராயணன், வேதங்களையும் வேதாந்தங்களையும் கடந்து அவற்றின்முன் செல்லினும் செல்லடமும். உண்மைநிலையுணர்ந்த யோகியர்கள், பிரமம் முதலிய தேவர்கள் இவர்களுடைய குற்றமில்லாத ஞானத்தின் முடிவைக் கடந்து செல்லினும் செல்லடமும். எய்குணமில்லாத மெய்ஞ்ஞானக் கடலாய்த் தென்புகைக்கண்டிருக்குருகூரில் அவதரித்த பரிசுத்தகுடிய எங்கள்சடகோபர் வெளியிட்டருளிய திரவிட வேதத்தில் ஒரு கவியினது ஒருபாதத்தைக்கடந்து செல்வானே செல்லமாட்டான் -எ-று.

ஸ்ரீசர்வேசுரன் ஸ்ரீசடகோபனுடைய பாசுத்தினது ஓரடியைக் கடக்கமாட்டானென்பது என்னவெனில், பாண்டிநாட்டில் திருக்குருகொன்றுத் திவ்வியதேசத்தில் அர்ச்சாவதாரமாயெழுந்தருளியிருக்கின்றஆழ்வாருக்குக்கொயிலிலும் வீதிப்புறப்பாட்டிலும்வெருகாலமாகவேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன் என்பது முதலாகப் பற்பல விருது கூறித் திருக்கின்ன மூதிவருவதையும் பிரமோச்சவங் கண்டருளப் பண்ணுவதையும் பற்றி ஒருகாலத்தில்தென்மதுகாச்சங்கத்தார் தங்கள் மடமையால்அருகையகொண்டிஆழ்வார்

பத்தோயல்லாமல் பகவானல்லோ இவரை வேதந்தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபனுடன் விருதுகூறித் திருக்கின்னமூதிவருவதையும் நடத்துவதும் என்னகாரணம் ! இவர் செய்தருளிய திருவாய்மொழி தமிழ்ச்செய்யுளே அந்தி வேதமென்பது தகுதியற்றென்று வாய்மதம்பேசி அபசாசப்பட்டார்கள். அப்போது ஆழ்வார் திருநகரியிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இந்தச்சங்கத்தார் தம்மொன்றுதெய்துகினவர்க ளாதலால் இவர்களுடைய வடநால்மேற்கோள்களைக் கூறி வாதிப்பதனால் பயனென்றுமில்லை. இவர்கள் எதேனும் மீரத்திடப்படமாக்க ஒன்று நடந்தாலல்லாமல் ஒப்பார்க்கொன்று மனம்பதைத்துக் குருகைப்பிரான் சந்திப்பிற்போய்ச் சேவித்து, ஆழ்வாரோ ! தேவனாயும், முத்தையாயிரமாய் தமிய்வேதத்தை யும், அவமதித்த சங்கத்தாருக்குக் கர்வபங்கமாய்படி தேவரீர் ஏதாவது பிராயச்சித்தம் செய்வித்தாலொழிய அடியோங்கன் எழுந்திருக்கக் கடவோமல்லோமெனத் தீர்க்கவைராக் கிய சித்தர்களாய் மூன்றுநாள்களையும் ஸ்ரீநானம், அதுஷ்டானம், நெய்பம், ஹோமம், உபயவேத பாராயணம், பகவதாராதனம் முதலானவைகளும் இல்லாமல் கிடந்தகிடையி விருந்தார்கள்.

அப்படி அவர்க ளிருப்பதற்காகத் திருவுளமிரங்கி ஆழ்வார் ஒரு விரித்த பிராமணனாகவந்து, யார்கானும் மூன்றுநாளாக இந்தக்கோயிலின் வாசலில் கிடக்கிறவர்கள் ! இப்படிச் செய்வதற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்க, அவர்கள், தென்மதுகாச் சங்கத்தார்தங்கள் மடமைத்தனத்தால்குத்திப்படியைத்தெரிவித்துஅம்மூடமதிசுளுக்குஎதேனும்ஒருபிராயச்சித்தம் நடக்கவேண்டுமென்பது அடியேங்களுடைய அபிமதமென்ன, அந்த ஓர்ந்த பிராமணர், புன்னகைகொண்டு இந்தக்கலிகாலத்திலும் அப்படிநடக்குமா ? இதென்னபைத்தியம் ! என்னசொல்ல, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அப்படி நடவாவிட்டால் இங்ஙனே அன்னபாஸதிகளில்லாம விருந்து பிராணனை விட்டு விடுகிறோமென்று சொல்லினார்கள். அது கேட்டருளிய விரித்தபிராமணர், அவர்களுடைய மனோதிச்சயத்துக்காகத் திருவுளமுகப்பாதி, ஸ்ரீசடகோபர் வெளியிட்டருளிய தமிழ்வேதத்தில் இன்னபத்தில் இத்தனையாவது பாசுத்திற ஒரு சிறுதனக்கிள் எழுதிக்கொண்டிப்போய்ச் சங்கப்பாசையிலிமெல் எழுதிக்கொண்டு அருளிச்செய்து அந்தத்தானமாயினர்.

செவ்வர் அப்படியே தொன்னாற்
வந்தார் திருவாய் மொழியில் முதற்பாவரத்
தொன்னாற்வந்தார் கொண்பொய்யை
த்தமாத்தரத்தில் சங்கப்பலகையானது பொ
ருத்தமாகக் குளத்தில்முழியி விட்டது. அதன்
மேலிருந்த புலவர்களுடையவல்லாம் தந்தித்தமமா
ரி அழகுத்துமலல நித்திக்கொச்சேந்தி பார்
குப்பொது அழிந்தபலகை குழியாக்
கொழித் தன்னிடத்திலாவத்த கிணமுதியை
மாத்தரம் ஏந்திக்கொண்பியித்தது. அவர்க
ளின்மேலுக்கு யெய்திது. “கொண்பியித்த
கொண் - தன்னுமனமுடையர் - என்னுந்தி
முதாமம் - தன்னுதாரணமே, இத்திருவாய்
மொழியையவாழ்த்தித்து இத்திருமுதிக்கு இ
டம்பொழிந்த சங்கப்பலகை இதனோய் நமக்
கும் ஒத்தெடுங்கொய்க்குமா கொடாதாதலா
ல் தம்மையுத்தி விட்டதென்றும், ஆழ்வாரு
டையஅருளிச் செயல்உண்மையாகவே வேத
மென்றும் அறித்து முன்னேதாங்கியது ம
டமை யென்று அக்கித்த, மற்றும் திருவள்
ருவர், ஞானன், இடைக்காடர் ஒருவனாயொ
ருவர் கித்தித்தபோது வள்ளுவனா நோக்கி
நிச்செய்ததால் எப்படிப்பட்டதென்று மற்
ற இருவருக்கிடத்தற்கு “குறுமுனிவன் மு
த்தமிது மொழிமுதநதங்க கிணமுனிவன்வா
ய்மொழியிச்செய், என்னுசொன்னதையும்,
அதன்மேலிருக்கல, உம்முதடயகுறநதம்அ
காத்தமுனிவரால்வெளியிடப்பட்டமுத்தமி
தும், தந்தைப்பொட்டியினுடைய புத்திரா
யவதந்தித்தபொழுதே இருவரைப்பற்றும் மற்
றுத்தந்த கிணமுனியாகிய ஸ்ரீசடகோபர்
பிரத்தமத்தத் தமிடவேதத்திற்குப் புத்திர
வதானமேய் தகையே. அத்தந்திரவிடவேத
ந்தந்தித்தவனானசொல்லத்தே பொதாதென்று,
“ஐயப்ப” குறந்தாப்பொருளு முப்பொருளு
ய் பெத்தமத்த - செய்பொருளை யெம்ம
ளாக்குக்செய்பொருளைத்-தன்னுருகூர்ச்செ
ய்பொருளத்தென்பி கிரியாலிவ்வகை-தா
ய்பொருளத்தென்பெய்தகைத்து - என்னுசொ
ன்னதும்.

(இதன்பொருள்.)

ஐயப்பொருள்-அத்தபஞ்சகத்தையும்
தந்தபொருள், கதரிவிதபுருஷார்த்தங்களை
பும், முப்பொருளும் - கித்த - அத்தந்த-நி
காத்தித்தபும், பெத்தமத்தந்தித்த அமை
தும், செய்பொருள் - உண்மைப்பொருள்,
யெம்மனம்-முன்-உண்மைப்பட்ட வேதங்களுக்
கும், தேடப்பொருள்-கத்தமத்தமத்தமன்

பொருளை, செவ்வர்-அதன்மேலுமுணராததின்
தன்னுருகூர்-குறித்ததிருக்குருகூரில்அவதரி
த்த, செய்பொருள்த- பிறந்தபொழுதே து
றத்தகுமுத்தையினதுகொல், என்பர் - என்ன
சொல்லுவார்கள். தகைத்த-அவர்களைத்ததித்
து, யாவி-நானோ, இய்யவ்வின் - இந்தஅண்ட
ங்களுக்கு, தாய்-தாயுமாய்நின்ற ஸ்ரீமத்தாரா
யணன் பிரமனுக்கு உபதேசித்த, மொழிய
தென்பேன்-மொழியாகிய - வேதமேயென்று
சொல்வேன்-எ-து.

அதுகேட்ட இடைக்காடரிதிரவிடவேதத்தி
விடத்துத்தமக்குகூடாரியபுத்திராதிசயத்தால்
கவி.

செய்பொழியோ தாய்மொழியோசெப்பி
யிராய்மொன்றம் - வாய்மொழியையயாரும
றையென்ப வாய்மொழிபோல், ஆய்மொழி
கள்சால் வளவெனினு மம்மொழியின், சாய்
மொழியதென்பேற்றகைத்து. என்னுசொன்
னதையும், நினையாமற் போனோமே யென்
றனர்.

(இதன்பொருள்.)

செய்யின்-சொல்லுமிடத்த, செய்மொ
ழியோ - திரவிடவேதமும், தாய்மொழியோ
வடமொழிவேதமும், இரண்டும்-ஆகியஇவ்வி
ரண்டும், ஒன்று - வேற்றுமையில்லாமல் ஒரு
பொருளையே சொல்லுதலால் ஒன்றேயாம்,
(அதுகாரணத்தால்)அவ்வாய்மொழியை - அத்
திருவாய்மொழியை - யாரும்-மேலோர்யாவ
ரும், மறையென்ப - வேதமேயென்றுசொல்
லுவார்கள், வாய்மொழிபோல்-திருவாய்மொ
ழிபோல், ஆய்மொழிகள் - தெரிந்தெய்தித்த
மொழிகளால் சமைத்ததூல்கள், சால்வளவெ
ன்னும் - மிகுதியும்உண்டென்னும்,தகைத்து
அதைத்ததித்த, அம்மொழியின்-அத்திருவாய்
மொழியினது, சாய்மொழியது-சாயையாக
க் செய்யப்பட்ட தூல்களாகும், என்பேன்-எ
ன்னுசொல்லுவேன்-எ-து.

—*—

அப்படியினையா விடனும், பூர்வம் ஒரு
காலத்தில் தாமிரபருணி நதியின் வட
கரையி லிருந்த யோகி யொருவனா தத்
திக் கொண் டிருந்த நாயானது தென்கரையி
னுள்ள ஆய்வார் திருநகரிக்குப் பிரதிதினமும்
மத்தியான வேளையித்தோய் வீதியில் ஸ்ரீவை
டிணவர்க ளுடைய உச்சித்தித்ததத் தீயினு
உயிற்றை திரட்டிக்கொண்டுவருவதாயி. ஒரு
நாய்போய்த் திருப்புவர தோய்ப்பட்டதால்

தாயின்னும் வானிலியே யெனக்கருவையா
வே ஐந்தோர்த்தில் வந்தபார்க்கும்போது
அந்தாய் தட்டாந்திலிருக்கையில் மெல்லென்
ளவந்தபடியால் நீந்திக்காலோயிற்று அந்தீ
ரில்அமித்தூண் மெல்லெனப்பிற்று. அப்போ
து, அதன்கபாலம்வெடித்து ரத்தரத்தின் வ
ழியாய் தாயின்னும்மாவானது ஜோதிமயமா
ய்விமானத்தின்மெல்லெனவந்து தாம்செய்து
வந்தபோகபலத்தால் யோகியானவர் பிரத்தி
யட்சமாக்கக்கூடு புண்டிபுள்ளதாயும் எம்
மையொத்தவர்களும் டிபுதத்தனிய பேறு
பெற்றதே இதென்ன சாதனத்தையுடையதா
யிருந்தது ஒன்றுமில்லையே. ஆழ்வார்திருநகரி
யிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய உச்சி
கீட்டத்தைப் புசித்ததினால்லவா இப்பேறுகி
டைத்ததென்று ஆராமையோயி கண்ணீர்வி
ட்டி மனமுருகி அவர் “வாய்க்குங் குருகைத்
திருவிதியெச்சில் வாரிபுண்ட-நாய்க்கும் பா
மபதமளித்தா யந்தநாயொ டிந்தப்- பேய்க்
கு மிடமளித்தாற் பழுதோ பெருமான்மகு
டம்- சாய்க்கும் படிக்குக் கவிசொல்லு ஞா
னத்தமிழ்க்கடலே, என்றுகூறியது முதலாக
மற்றும் பலர் தோத்திரித்த பாடல்களையாவ
து நினைத்து அபசாரப் பாடாமலிருந்தோமா
இல்லையென்று அதுதாபப்பட்டு அவ்வப
சாரத்தை ஆழ்வார் கூடிக்கும்பொருட்டி,
கவி.

சேமங்குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கட
லோ-நாமம்பராங்குசனேநாரணனே-நாமம்
துளவோவருளமோ தோளிரண்டோ நான்
கும், உளவோபெருமானுனக்கு,

இதுமுதலியபாடல்களைத் தனித்தனி ஒ
வ்வொருவரும் பாடித்துதித்தார்கள்.

சங்கப்புலவர்களையாவரும் பாடநினைத்த
போது. ஒருசொல்லாவது ஒரொழுத்தாவது
அகச சீர் தனை முதலியவைகளில் ஏதாவதுகி
ற்தும் பேதப்படாமல் இந்த ஒருசெய்யுளே
எல்லாருடைய வாக்கினிலும் பிறந்ததென்று
சொல்லுவாருமுண்டு. பின்புஅவர்கள்ஆழ்வா
ருக்கு அன்றுமுதல் விருதுகூறல்முதலியவை
பலங்களும் முன்னிலும் அதிகமாய்தடக்கும்
படிசெய்தார்களென்பதாம்.

இப்படியே இக்கம்பநாடர் பூர்வதகச
யில் தென்மதுரையில் முத்தாறுதமிழ்ப்புலவ
ர்களோயி சங்கப்பலகை ஏறியிருந்தகாலத்தில்
ஸ்ரீமதுரகவிசுளுடைய திருவமிச்சத்தில் திருவ
வதரித்த ஸ்ரீமதுரகவிசுளுடைய திருநாம
முடையவரும், ஸ்ரீமதுரகவிசுளுடைய வமி
சொற்பவருமார் வங்கிசெல்லொருந்த ஸ்ரீ

வைஷ்ணவொருவர், ஸ்ரீமதுரகவிசுளுடைய
ஏற்பாட்டில்படி அச்சுசுருபயாபெற்றத்தரு
ளியிருக்கின்ற ஆழ்வாருக்கு திருப்பபப சமசு
ம்வற்சொச்சவங்கிளெல்லாங்குலறததத்தி
க்கொண்டிமகோச்சவங் கொண்டருளப்பண்ணி,
வேதந்தமிழ்செய்த பெருமான் வந்தார். திரு
வாய்மொழிப் பெருமானவந்தார். திருநகரிப்
பெருமான்வந்தார். திருக்குருகூர் நம்பிவந்
தார். காரிமாறவந்தார். நாவீரன்வந்தார்.
சடகோபர்வந்தார். பராய்குசர்வந்தார். என
ப்பலகிண்ணம் பணிமாற, அதுசேட்டிக் கம்ப
நாட ரிடத்திருந்து சில தமிழ்ப்புலவர்கள்வந்
து எங்கள் கம்பநாடரோயி தருக்கித்துச்சங்
கப்பலகை ஏறிருலொழிய, வேதந்தமிழ்செ
ய்த பெருமான்வென்றுவிருதுகூறவொட்டோ
மென்று தயிக்க, ஸ்ரீ மதுர கவிசுளும், அது
ருபமாம். எங்கள் ஆசாரியர் எங்கும் எழுந்
தருளார். அவருடைய நிவ்யலெக்திக்குச்சங்
கப்பலகை இடங் கொடுத்ததானில் அவருக்கு
இடங் கொடுத்ததாமே யென்றுசொல்லி ஒரு
சிறுமுறியிலே “கண்ணன் கழலிணையென்று
ம் பாசரத்தை எழுதி இச்சிறுமுறியைச் சங்க
ப்பலகையின்மேலேவைப்புங்கோளென்றுஅவ
ர்களையிலேகொடுத்தனர். அவர்களும்போ
ய்க் கம்பநாடருக்குச் சொல்லி அச்சிறுமுறி
யைச் சங்கப்பலகையின் மேலேவைக்க, கம்ப
நாடரோயேசேர ஏறியிருந்த முத்துறுதமிழ்ப்
புலவர்களையும் இவனையும் அச்சங்கப்பலகை
கவித்ததுப்போட்டு ஆழ்வார் நிவ்ய லெக்திச்
சிறுமுறியொன்றையுமே தரித்துக்கொண்டி
ருந்தது. இதைக்கூடிக் கம்பநாடர் பயந்து,
கவி.

ஈயாபிவதோகருடந்தேநீரோ யிரவிக்கெதிர்
மின்மினியாபிவதோ, நாயாபிவதோ வறுவெ
ம்புலிமுன்னியாபிவதோநரசேசரிமுன், பே
யாபிவதோவழகூர்வசிமுன்பெருமான்வருளா
பரணன்னருள்கூர்நீ, தோவாதுவாயாயிரமா
மறையின் லெருசொற் பொருமோ வலகற்
கனியே.

எனவும்.

நீயேயநிலவதினதகத்தேநிற்குநேமியங்கை *
ஆயேயநிபுமற்றாநிவாடிபேங்களுக்குத் *
தாயேபொருதற் திருக்குருகூர்த்தமிழ்க் காரி
பெற்ற, சேயேநினது திருவாய்மொழியின்
செழும்பொருளே.

எனவும் ஆழ்வார் விஷயமா
கக் கவிசொல்லி அபராத கூடாபனம் பண்
ணிக்கொண்டார். அங்கிருந்த மற்ற தமிழ்ப்பு
லவர்களும் தனித்தனியே கவிசொல்லி அப

சாரம் கயிற்றிட்டுக் கொண்டார்கள். இது குறுகியபடிக்குறியாய்ப்பா பிரபலத்திற் கொண்டிருந்தது.

இது தீர்க்க. சும்ப நாடார், சடனோபா நாடு பாடிமுடிந்தவுடனே ஸ்ரீரங்கதாமஸ்சத்திரியின்பெரியபூயிரக்கால்மண்டபத்தில்சதுசாஸ்திர பண்டிதர்களாகிய வடமொழிப்புலவர்களிலும், முத்தமிழிலும் புலமைநிரம்பிய தமிழ்ப்புலவர்களிலும், உபயகலிகளிலும், வைதிக சம்பிரதாயத்தையுடைய ஸீமார்த்திராமரீசுவரர், வைத்தீனவர் என்னும் பிராச்சீனமரகைய தீர்மதஸ்தாபர்களிலும், மற்றுஞ்சில நவீனகூடாத்திர மதஸ்தாபர்களிலும், அரசர்க்குப் பிரபுக்கள் முதலானவர்களிலும் வெகு பெரிதான பி. சிறந்திருக்க, பிரபத்திரிபிதா பராக்ஷய ஸ்ரீமத்நாதமுனிகள் திருவோலக் கத்திரை தெய்வப்புலமைக்கம்பநாடார் தெய்வ வணக்கஞ்செய்து அவையடக்கமுங்குறிக்கிரமமாக ஸ்ரீராமாயணத்தை அரங்கேற்றினார்.

அரங்கேற்றும் பொழுது ஸ்ரீவைத்தீனவர்களில் சித்திலர் பற்பல ஆட்சேபங்களைக் கூறக் கம்பநாடார் பலவந்திக்குத் தாம் சமாதானஞ் சொல்லியதமல் தித்த முடைய புத்திர சாஸ்திர ஆம்பிகாபதியினுடைய புலமைத்திறம் அங்குள்ள கத்தியரித்தோருக்கும் புலப்படுப்படி சில ஆட்சேபங்களுக்கு அவனாக்கொண்டே சமாதானஞ்சொல்லித்தனர். அரங்கேற்றல் அப்படி நடத்தவருகையில், ஆரணியக்கல் குறிப்பதில் முக்கூறப்பட்டு இராவணனை தீர்த்துக்கொண்ட புலம்பியதைச் சொல்லிப் பாடல்களில் ஒன்றுகிய,

கவி.

உருப்படிய மல்கமனை யொத்துளரோ யாமிட முன், செருப்படியிற் பொடியொவ்வா மாளுடனாச்சுத்தியோ, நெருப்படியிற்பொ தச்சுந தீர்த்தமதத்தினையானை, மருப்பொடியுடைய உருப்படியத் தோணியிர்த்தவலியோ

..... *
உவ்வாத வாகிக்கேட்டி, அதில் உன்செருப்படியிற் பொடியொவ்வா மாளுடனா எட்டதைக்குத்திக அங்குள்ள ஸ்ரீவைத்தீனவர்களில் ஒருவர் கம்பநாடனா தோக்கி வக்காடும் புரட்செய்யுடைய ஸ்ரீசுந்தரவர்த்தித் திருமகாரிவெப்பெய்துப் ஸ்ரீ கவித்திரா கிங்கவரையடித்ததும் செருப்படியிற் பொடியொவ்வா மாளுடனாவுகறி அபசாசப்பவர்க்குத் துவி - ல, கம்பநாடார் பக்கத்திலிருந்த அம்பகாதி அருஞ்செத் தண்ட

ய் சமர்ப்பித்துக் குட்பகருணன் இறந்த செய்தியை அறிந்த இராவணன் தன்னைக் கண்டோர் யாவரும் புலம்பியுமத் தானும் அழுதானென்று சொல்லுதல் அவனுடைய வீரத்துக்குக்குறைவா மென்றெண்ணி, தரன்றேடிச் கொண்ட திமையால் தன்னையும் மற்றவர்களை யும் அருவித்தா எனெனும் பொருள் பட, "பண்ணடைத்தல்லுமத்தின் காரணத்தைப் பா ரித்தானென்று சொன்னவர், ஸ்ரீபசுவான் விஷயத்திலும் அவனடியாரிவிஷயத்திலும் அபசாரப்படுவாரோ என்ன, ஸ்ரீமத்நாத முனிகள் புன்னகைகொண்டி அந்த ஸ்ரீவைத்தீனவரை நோக்கி, கலிகூறும் கூற்றல் அரக்கி கூற்றா கச்சொல்லிய உன் செருப்படியிற் பொடியொவ்வா மாளுடனென்றதற்கு, ராமலட்சுமி னார்கள் அவள் இஷ்டப்படி நடவாடையாலும், மூக்கு முதலிய அவயவத்தைச் சேதித்த மையாலும், அவள் இப்படியே தூஷிப்பாளாகையால் இதுவொரு கருத்தும், செரு - படியுள்ளப்பிரித்து உனது உயுத்தபூமியில் ஒரு துகளுக்கும் ஒப்பாகாத மாளுடனான வேறொரு கருத்தும் படுப்படி சிலைவையாகச் சொன்னது வித்திசாமர்த்தியமே யல்லது அபசாரமன்றென்று அருளிச்செய்தனர். அது கேட்டு யாவரும் ஆதந்தித்தார்கள்.

இரணிய வதைப்படலம் வாகிக்கப்படும் போது உபயகலிகளில் வல்லவர்களுக்குள் சிலர், ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் எங்கும் இரணிய வதைப்படலம் சொல்லப்படவில்லையே. இதேது நவீனமாயிருக்கிறதென்று வினாவினார்கள். கம்பநாடார் இது புராணத்தா மென்ன, அவர்கள் இது புராணத்தாமாயினும் வடமொழியில் ஸ்ரீவாண்மீதி முனிவர் முதலிய முனிவர்களால் சொல்லப்படாததை நீர் சொன்ன மையால் எவ்விதத்தில் ஒப்புக்கொள்வது. இப்படலத்தைக் குறித்து இங்குள்ள யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி ஏதேனும் ஒருதிட்டாந்தம் காண்பிக்க வேண்டும். அதாவது இது கிங்கப்பெருமான் தீவ்லிய சரித்திரமாதலால் இதைத் திருவாக்கம்பெரியகோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் மேட்டழகிய கிங்கரானவர் சொக்கம்பச்சக்கம்பம்செய்ததிறுவளம்பவந்தருவதுதானென்றார்கள். இதுவிஷயத்தில் முக்காலதிகந்திப்பும் உணரவல்ல மெய்க்குறா னக்சேவராகிய ஸ்ரீமத்நாதமுனிகள் ஒன்றும் வார்த்தைகொல்லாதிருத்தனாகப்பநாடார்க்குக் கலியத்தை ஆரப்பித்தநாள் முதலுடையது சப்பலித்தபடியேயிருக்கிறது இவையெல்லா ம் ஸ்ரீராமபிரானுடைய சக்கப்பந்தான் வேறு

ன்றென்று துணிச்சு, அங்விருணிய வஸ்தப்பட
லத்திலிருணியல், ஸ்ரீ பிரகலாதனாழ்வானை நோ
க்கி, நீ சொல்லிய அரியென்பவன் எவ்விடத்தி
லிருப்பானென்று கேட்டதற்கு ஸ்ரீ பிரகலா
தனாழ்வான், அந்தப்பரஞ்சடர் அக்ஷேபதனா
கையால் இன்னிடத்தில் இருப்பான் இரா
னென்று கண்டித்தபடியித்திச்சொல்லவும், அவ
னுடைய அனுத்துவவிபுத்துவ அபிசயங்களை
இன்னபடியென் றறியவும், வேதங்களானும்
முடியாத ஆயினும் ஒருவாறு சொல்லுகிறேன்
அவன், சாணனவாகிய பொருளிலு மிருப்பா
ன். அனுவைபொருதன்மையாக நூறுகூறுக
ள் செய்த சிற்றணுக்களிலும் தனித்தனியிருப்
பான். பெரியமேருமலையிலு மிருப்பான். இ
ங்கே திறக்கின்ற தூணிலுமிருப்பான். அவனை
ங்கேயுண்டென்று நீ கேட்ட சொல்லிலுமிரு
ப்பான். அவனில்லாத இடங்கிடையாத. இப்
படியவனிருப்பதைச் சீக்கிரமாக ஆராய்ந்து
பாரொன்று சொல்லியருளினர். இரணியன் தல்
லதென்று நென்னும்பொருள்தரும்.

கவி.

சாணினுமுளனோர் பெற்றி யனுத்தனைச்சதக்
கூறிட்ட, கோணினு முளன்மாமேருக் குன்றி
னுமுளனித் திறை, தூணினுமுளன் முன் சொன்
ன சொல்லினுமுளனித்தன்மை, காணுதிவினா
வினென்று னன்மெனக்கனகன் சொன்னான்*
என்னும்பாடலையும்.

தேவர்க ளென்போர் பாவர்க்கும் உனக்
கும் ஒருதன்மையாய் நின்ற, இந்த அண்டங்
கென்கும் விபாபித்திருப்பவனை, இத்தூணினி
டத்து நாய்கானும்படிகாட்டி. நீ காட்டாவி
ட்டால், பெருத்தமத்தகத்தையுடைய பாணை
யைக்கிங்கமானது கொன்றத்போல உன்னைக்
கொலைசெய்து உன்னுடைய செம்புருக்குப்
போன்ற உதிரத்தை நிரம்ப உண்டு உனதுதே
கத்தையும் தின்பெனென்று சொன்னு நென்
னும் பொருளமைந்த,

கவி.

உம்பர்க்கு முனக்குமொத்திங் வுலகெங்கு
ம் பரந்துளானைக், கம்பத்தின்வழியேகாணக்
காட்டிதி காட்டிடாயேல், கும்பத்தின்கரியை
க் கோண்மாக் கொன்றென நிற்பனைக்கொன்
றுன், செம்பொத்த குருதிதேக்கி யுடையுந்
தின்பெ நென்றான். ....*
என்னும்பாடலையும்.

அங்விருணியன் சொன்னதைக் கேட்ட
பிரம ஞானி யாகிய பிரகலாத னாழ்வான்,
இரணியனை நோக்கி, ஸ்ரீசர்வேசுரனுக்குத் தா
சனாய் நிற்றலென எனையுயிரை உன்னால் கொலை

செய்வதற்கு அங்விருணியதாசிய ஒருபொ
ருளல்ல. நாய்முன்சொன்ன ஸ்ரீ ஹரி, இந்தத்
தூணென்றுமேயல்ல நீ தீண்டின தீண்டின
இடங்களிலெல்லாம் தோன்றாமற் போருய்,
என்னுயிரை நானே மாய்த்துக் கொள்வேன்.
அதன்மேலும் உயிர்வாழ்தலை விரும்புவேரு
ளுல், அந்த ஸ்ரீ ஹரிக்கு அடியெனல்லேனெ
ன்று நென்ற பொருளமைந்த,

கவி.

என்னுயிர் தின்றதற்கோற்ற கெனியதொ
ன் றன்யிரான்முன், சொன்னவன் குறட்ட
தொட்ட விடத்தொறுந் தோன்றாதுயின், எ
ன்னுயிர் யானேமாய்ப்பல் பின்னும்வாழ்
வுகப்படலென்னின், அன்னவர்கடியேனக்
லென்றன நறிவின்கிக்கான். ....*
என்னும்பாடலையும்.

இப்படிப் பிரகலாதனாழ்வான் பிரதிக்கி
ணையை இரணியன் கேட்டவுடனே இப்பிரதி
க்கினையினுண்மையைக் காணவேண்டு மென்
கிற விருப்பமானது வெளியேதோன்றும் வ
ண்ணம் கோபத்தோடு நன்று நன்று என்று
சொல்லிச் சிரித்து, விசையோடு இடியானது
விழுந்தாற் போல எதிரே நின்ற ஒரு தூ
ணினை வெற்றியும் கீர்த்தியும் தங்கிய வலக்கா
த்தாலே அறைந்தான். அறைந்தமாத்நிரத்தில்
சர்வாந்தரியியாகிய சிவந்த கண்ணையுடைய
ஸ்ரீ சிவப்பெருமான் திக்குகளும் அண்டமு
ம் பிளந்துபோம்படி கலகலவென்று சிரித்த
னர் என்னும்பொருளமைந்த,

கவி.

நகைதிறந் திலங்கப்பொங்கி நன்று நன்
றெண்ணதக்கு, விசையிறந் துருமுவிழ்ந்த
தென்னவோர் தூணின்வென்றி, இசையிறந்
தமர்ந்தகையா வெற்றினு நெற்ற லோபிம்,
திசையிறந் தண்டங்கிறிச் சிரித்தது செங்கட்கி
யம். ....*
என்னும்பாடலையும்.

ஸ்ரீ சர்வேசுரன் நாகசிக்கத் திருவுருக்
கொண்டி பிரசன்னமாய்ச் சிரித்ததைக்கண்ட
மெய்ஞ்ஞானச் சிவவராகிய ஸ்ரீ பிரகலாதனா
ழ்வான் ஆனந்தத்தால் ஆடிப்பாடிச் கண்ணிர்
சொரித்து தொழுததைச் சொல்லிய,

கவி.

நாடிதான் றருவெனென்ற தல்லறி வாளு
ளும், தேடிதான் முகநுங்காணச் செயவன்
சிரித்தலோபிம், ஆடினா னருதான்பாடி யாந்
தினன் சிரத்திற்செங்கக, குடினன் ருருதா
னோடி யுலகெலாந்துகைத்தான் துள்வி. ...*
என்னும்பாடலையும் வாசித்தார்.

திருப்பாடல்கள் திருவிழை கோயிலுக்குப் செல்லும்பொழுதெல்லாம் கம்பநாடர் கடயிலி நிதமண்டப்பதில் எழுந்தருளப்பண்ணித்திரு வந்திக்காப்பு நடப்பிக்கவும், சடகோபரந்தா ளியில் இரண்டிபாடலைத் திருக்குருகூரில் ஆழ வாரிசுநிறியில் நித்தியப்படியாகச் சேவிக்கவு ம் வேண்டிமெனக்கட்டலையிடும் தமதுகோ ளிடியிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைநோக்கிக் கம்ப நாடராகிய கவிச்சக்கரவர்த்திக்குப் பெரு மாள்சேவைபண்ணுவித்து ஸ்ரீசடகோபமுத லானவைகளும் பிரசாதிபுங்கோ ளென்பதாக திபமித்தருளினார்.

அந்திபமனப்படி அவர்கள் கம்பநாட ளார் அமைத்துப்போய் நம்பெருமானுக்கு த்திருமஞ்சன முதலானவைகளுக்கு சமர்ப்பி த்துப் பிரணவாகார விமானத்தில் திருக்கண் வளரிலிற்ற பிரணவப்பொருளாகிய ஸ்ரீரங்க நாதனையும், ஸ்ரீரங்கநாயக்பாணாயும், அவர் சேவித் தும்படி செய்து ஸ்ரீமத்ராமாய ணத்தைச் சுவாமியினுடைய பொன்னடிகளி ல்சமர்ப்பித்து, அவருக்குத்திருமாலு தீர்த்த ம் பிரசாதம் ஸ்ரீசடகோப முதலானவைகளு ஞ் சாதிப்பித்து, விசேஷமரியாதை நடப்பி த்தார்கள். அவைகளைக்கம்பநாடர் பெற்றுக் கொண்டு “அன்றுநாய்பிறந்திலேன், எனத்தி ருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செயலின்படி கீ ழ்ப்போன் சன்மங்களனைத்தும் அந்வினிபி அவலமாய்க்கழித்ததனால் அப்பொழுதெல்லா ம் அடியேன்பிறந்தேனல்லேன். இப்பொழு து சன்மசாபல்யமாகிக் கிருதார்த்தனும்படி சதாசாரியகடாட்சம் வாய்க்கப்பெற்றமைபா ல் இந்தச்சன்மமே உத்திருஷ்டமானசன்மம் என்று நெஞ்சங்குழைந்து சரீரம்புனகித்துக் கண்ணில் ஆறந்த பாஷ்பம்பெருகப் பரவச மாயினார்.

கவி.

எண்ணியசகாத்தமெண்ணாற் ... *
நேழின்மேற்சடையன்வாழ்வு ... *
நண்ணியவெண்ணெய்தன் லூர் ... *
தன்னிலைகம்பநாடன் ... *
பண்ணியவிராமகாத ... *
பங்குனியத்தநாளில் ... *
கண்ணியவரங்குமுன்னே ... *
கவியரங்கேற்றிடுனே. ... *

இது.

ஸ்ரீராமாயணம்பாடின இடத்தைபும், அ ரங்கேற்றியதைபும், காலத்தையும் குறித்துக் கோயிலிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் ஒருவர் பாடியது.

கவி.

அம்பிலேவிவையநாட்டி யமரக்கந்தமுதநி த்த, தம்மிரா பன்னத்தாழத்தந்தி லீலநாடா நாட்டித், கம்பநா லிடையவள்ள கவிசக்திவ ரீத்திபார்மெல், நம்புபாமாயியாலே நரங்கு யிற்றமுதபித்தால்,

இது.

கவிச்சக்கரவர்த்தியென்றும் பட்டப்பெ யணக்குறித்து மத்தெருவர்பாடியது.

கவி.

இம்பர்நாட்டித் செவ்வமெலா மெய்தியரசா ண்டிருந்தாலும், உம்பர்நாட்டித் கற்பகக்கா வோங்குநீழலிருந்தாலும், செம்பொன்மேரு வனையபுயத் திறல்சேரிராமன் திருக்கதையிற் கம்பநாடல்கவிதைபித்தோற் கற்றோர்க்கிதய ல்களியாதோ.

என்பதுமுதலாக மத்துஞ் சிலர்பாடியு செய்துள்ளன ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தின் பாவித த்தில்காவக.

இப்படி எல்லாமரியாதையும் பெற்றபி ண்பு கம்பநாடர் ஸ்ரீமத்நாதமுனிகளையும் ம் துமுள்ள பிரபன்னர் முதலானவர்களையும், சேவித்து அவர்களிடத்தில் திபமனம்பெற்ற க்கொண்டு, கோயிலிலிருந்து திருவெண்ணை ய் நல்லுருக்குவந்து சடையப்பவள்ளல்க் க ண்பி, அரங்கேற்றியசெய்திகளையெல்லாம் வி வரித்து அவர் உபசரிக்கப்பெற்று, அங்கிருந் து உறையுருக்குப்போய்க் குலோத்துங்கச் சோழனைக்கண்டு நடந்தசெய்திகளையாவும் ஓ தியந்தமாகச்சொல்லினார். அரசன் அப்படியா வென்று ஆச்சரியப்பட்டி இதுவிஷயத்தில்தெ குவிரயாசப்பட்டார். பட்டாலும்உமக்குட்கா விபத்திற்கும் மிகுந்தகிறப்பெயென்று சொல் லிச் சந்தோஷப்பட்டி, இவ்விடத்தில், நானும் மற்ற அரசர்களும், சடையப்பவள்ளலும் உ ம்முதலயவாக்காலே ஒருமுறை இராமாயண முழுதும் கிரமமாக உபநியசிக்கக் கேட்கவே ண்டாலோவென, அப்படியே செய்யலாமெ ன்றனர். உடனே சோழராசன், பாண்டியன் சேரன்முதலானவர்களுக்குப் பத்திரிகைமுல மாக இதுசங்கதியைத் தெரிவித்து வரவழை த்து ஒருபெரிய மகாவித்வ சடைபு கடயிலி த்தனல். அரசர்களும் கற்றுவல்லோர்களும் கூடியபெருஞ்சபநிலையில் கம்பநாடர்களுத் தருளியிருந்து கற்றுக்கொள்க்கக்கேட்டுநீடி த்து வா ிக்கிதாப் உபநியசைத் தலைபட்ட டார்.

(தகர்த்துக்குச் சகரம்போலி. வளையாடலொ
பித்தலால்) கண்ணனே, (தருமத்தை மாறாது
செய்தலால்) பிள்ளை கண்ணனுக்குப் பிள்ளை
வந்திய தருமனே (அழிவில்லிவாழ்தலால்) மண்
நூலில்பெற்றவனே, (தயிமை வளந்தலால்)
தெய்வ- பாண்டியனே, சோழங்கம்- சோழ
தேசமாகிய அங்கத்தையுடைய, (சோழங்க
ம் கடைக்குறை) பெருமானே - பெருமையு
டையானே- என்பதாம். மற்றும் பதசாரமும்
விராடநிலைய எண்கவைகளும் தோன்ற விரித்
துக் கூறினார்.

இங்குவோதற்குங்கச்சோழராசன் முதலா
னவர் அதைக்கேட்டியிருதியும்ஆச்சரியப் பட்
பி, பாடினவன்முடனும், பாட்டி அகாக்காசு
பெருதனமாயிருந்தும், அவனைவித்தவானே
ன்றும், அதைப்பாடலென்றும் ஸ்தாபித்ததை
க்குறித்து இறந்ததெய்வக் கவிஞரை மிகவுங்
கொண்டாடினார்கள். பின்பு சோழராசன் இவ
ரைப்பற்றி அவனுக்கு ஆடையணி முதலிய
வெகுமதிகள் செய்தனன். கம்பநாடர் அவ்வி
றகுதலையனைத் தம்முடைய கற்றுச்சொல்லிக
ளாகிய புலவர்களில் ஒருவரைக்கொண்டு தமிழ்
நிலக்கண விலக்கியங்களைக் கற்பித்துப் பாட
ப்பழகுவித்து ஒருநாள் சபைக்கு வரவழை
த்து, வேந்தனைக்கொண்டு சமிகைகொடுப்பி
த்துக் கவிபாடச்சொல்லி அதை அவனே உப
நியாசஞ் செய்யும்படிச் செய்தனர். அதைப்
பற்றித் தான் இதைத் தம்மிடத்திலே கண்டே
னென்ற ரொற்றனர். அதுகேட்டுச் சந்தோ
ஷித்து இப்படிப்பட்ட தெய்வப்புலமையுள்
ள கம்பநாடரை கால்நடையாய்ப் போக்கு
வாவு செய்யப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது
நமக்கு அழகல்லவென்று, அவருக்கு யானைத்
தந்தத்தால் தொட்டி சமைத்துக் கணக்குப்
பொற்றகி சித்திரித்து வேய்ந்து, அடியிலே
நிலத்தால் கால்கடைந்துபொருத்தி, மரகதத்
தால் குமிழிநினைத்து, மேலுக்கு விசித்திரமா
கிய சரிகைமுகம் பண்ணுகுவித்தி, தெரு
ங்க முத்துக்குச்சுகள் தூக்கி, கணையி னிருபுற
மும் தங்கத்தால் சிங்கவருவமைத்து, கண்ணு
க்கு நீலமும், பல்லுக்கு வச்சிரமும், வாய்க்
குப் பதுமராகமும், அமைத்துச் சமைத்த
விடையுபர்ந்த தண்டுகை பொய்று வெகுமதி
செய்தான். கவி.

பின்பு, “திவ்வொடொன்றிய திறத்தரு
தலத்தோர், ஆய்வவையற்றிலை யறிந்தனர் து
றத்தாங், சேயவரு துண்பொடி படித்தட
னெழுந்தே, பாய்பரி வினாத்ததறி நின்றன
பாத்தே. .... *

இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்ட மு
தலியவற்றை விரித்துக்கூறியபோது, சிந்து
தேசாதிபதி மனமங்கித்து தெய்வ நுதலிய
இடங்களில் தற்கழிகளுள்ள தூது உத்தமசாதி
க் குறிஞ்சிகள் வெகுமதிசெய்தனன். இக்காவி
யத்தில் ஒவ்வொரு நயங்கண்டு. ரூடகதேசத்
திற்கும், பாண்டியதேசத்திற்கும், சிந்து தே
சத்திற்கும் அடிபதிகள் தனித்தனி யான குறி
ஞ்சைத்தண்டுகைகள் வெகுமதி செய்ததைப் பா
ர்த்திருத்த மாறுவாடித் தேசத்தரசன், அதற்
குமுன் கம்பநாடர் எழுச்சிப் படலத்தில்,
கவி.

தள்ளரும்பாந் தாங்கிய லொட்டகம், தென்றா
திங்கரும் பியாவையுந் துல்கில, உள்ளிட்கண்
ததம் வாய்முலர்ந்தன, கள்ளுண் மாந்தரிந்
கைப்பனதேடியே. .... *

என்றபாடலை உபநியசித்ததைக்கேட
டிருந்தும், அப்பொழுது நாம்ஒன்றும் செய்
யாமற் போனோமே யென்று வெகுலக்கை
யடைந்து பிறகு தன் தேசத்திலுண்டாகும்
ஒட்டகங்களில் இருபது வெகுமதி கொடுத்தான்.
கவி.

கோலங்கான் படலத்தில் “அமிழ்மைத்
துணைகள் கண்ணுக் கணியென வமைக்குமா
போல், உமிழ்சுடரிக் கலங்கணங்கை யுருவி
னை மறைப்பதோரார், அமிழ்தினைச்சுவைசெ
ய்தென்ன வழிணைக்கழகு செய்தார், இமிழ்
தினைப் பரவைஞால மேழைமையுடைத்து
மாதோ. .... *

என்ற பாடலைப் பலவாறு விரித்துக்
கூறும். போது, காங்கீர தேசத்தரசன்
சிங்கள கேள்விகள்கேட்க அதற்குத்தக்கவாறு
விடைகொடுக்கக்கேட்டு ஆறந்தப்பரவசனாய்,
பதினாயிரம் இருபதினாயிரம் பொய்விலையெ
றப்பெற்ற இருபதுசால்வைகளைக்கொடுத்து
அவற்றுள் ஒன்றைவித்துக்கம்பநாடருக்குப்
போரித்துவிட்டான்.

பின்னும் அப்படலத்தில்.
கவி.

கோனணி சங்கெவந்து குடியிருந்தனையக
ண்டத், தினமில்லைக்கடம்பி லியைவனவணி
தல்செய்தார், மாணனிலேக்கி னுந்த மங்கலக்
கழுத்திற்கெல்லாம், தானையானபோதுதன
க்கணியாதுமாதோ.

என்றபாடலை உபநியாயஞ் செய்யப்போ
து கூர்ச்சாதேசத்துக் கணவந்திக சீரோடி
ட்டுருவன் எழுந்தறிந்து, ஐயா தெய்வக்
கவிஞரோ ! கமக்கவையிடுகளுடையகழுத்தக்
கு ஸ்திரோயிரட்டியானாத் தருவாபாண்டிம.

பி ஒழிந்தமேவிழுந்து அலறி அழவேண்
டுமே அப்படியுஞ்செய்யாமலும், தன்னரு
மைந்நம்மகளைக் கொடுத்தொழிவாக்கண்கொ
ண்டோனதிருநல் பெற்றவயிதுபற்றியெரிய
அக்கலானது நிராயுருகிக் கணாந்து பிரக்கி
னையினாமல், அழுந்துணியாக ஒருவனாயுந்
தேடது தனியே கதறிக்கொண்டிருப்பது
பற்றி நிலைதளர்வாய் நண்ணிக்கண்டு மிரங்
காதே, தனியே கதறுந் தடங்கடலென்றோமெ
ன்று, பின்னும் அச்சமுத்திர நங்கை
அவ்வாறு அழுதையில், அந்நங்கையினது அ
லைகைய கைகளின் மேல்தவழ்ந்து விளையா
டும்புந் தென்ற லாகிய பிள்ளையானது இ
தென நம்முடையதாய்நருமகளை உபசரிக்
காய் அழுது கொண்டிருக்கிறாள். இவர் நம்
முடைய முன்பிறந்தாளைத்திருமணம்புணர்ந்
த உலத்தில் நாம் அருகிலிருந்து விளையாட்
டுகின்றபடியும் பாக்கியம் பெருமற் போனோ
டு இப்போதாவது நடத்தி நம்முடையஅத்
தனச் சந்தோஷப் படுத்தவோ மென்றெ
ண்ணி 'இளம்பிள்ளையமறியாது, என்பதற்
தேகச் சமயாசமயந் தெரியாமல் புண்ணப்
புரிவள்ள பராசமாயி கத்தப் பொடியை
விடுக்கத்தப்பொடியசந்தமாடத் தலைப்பட்ட
புபற்றித்தினாமேற்றவழிகிற்பிள்ளைத் தென்
றிகளாருயிரிக்கும்புண்ணக் குறுப்பூததுஞ்சு
ண்ணப்பூசா தொருகாற்போகா தென்றோமெ
ன்றுங்கூறினர்.

கேட்ட சபையிலுள்ளோர் யாவரு
ட்கம்பநாடருடைய புலமையைக் குறித்து
ஆச்சரியப் பட்டார்கள்.

பிராட்டிகளன்காண்படலத்தில்.

ஸ்ரீ தோதாபதியானாப் புலிபகவிமானத்தின்
மேலேற்றி உய்த்தகனத்துக்குக் கொண்டுவந்
து அவருக்கு, பிரமாண்டிரத்தால் செய்கை
யற்றுக்கிடக்கின்ற இளையபெருமான் முதலா
னவர்களைபும், அவர்களைக்கண்டு துக்கித்து
மெய்மறந்துக்கிடக்கின்ற பெரியபெருமானை
பும் பாரொன்று அரக்கமாரிகள் காண்பித்த
பொழுது;

கவி.

மங்கையழுதாள்வாருட்டியில்சுளழுதார்மழ
விடைபோன், பங்கினுறையுந் குயிலழுதாள்
பஞ்சமலர்மேல்மாதழுதாள், கங்கையழுதா
னாமடத்தை யழுதாள்மெலத் தடங்கண்ணன்,

தங்கையழுதா விராட்சாத வரக்கிமாருத் தளர்ந்
தழுதார்.....*

பொன்முழகுழையா டணியின்ற பூமாமடந்
தை புரிந்தழுதாள், குன்முழையுந் தருமமு
மேகுழைந் அருழைந் துதளர்ந்தழுத, பிங்கு
வுடற்றும் பெரும்பாவமழுதயின்னென்றிற்
செய்கை, நிங்குந்நின்றபடியழுதாந்நினைப்பு
முயிர்ப்பு நீத்திட்டாள். ....*

பிராட்டி அழுதையை நோக்கித் தேவ
ஸ்திரிகள்முதலியோர்அழுதனொன்றுங்கருத்
துக்கொண்ட,

இப்பாடல்களை உபநியாசஞ்செய்து பி
ராட்டியானா உபத்திரவஞ்செய்தவந்த அர
க்கமாரிகளும், பாவமும், அழுத அழுதையா
ன் உள்ளபடி அநிசயமாமென்றார்.

பாண்டியராசன் ஸ்ரீசர்வோத்தமியாடியசன்
னபிராட்டியாருடனே சகத் காரணமாகிய
ஸ்ரீசர்வளவாடியும் இத்தனை ஸிபாபிகள்பட
வந்ததெல்லாம் மேற்படி தேவஸ்திரிகளுக்கும்
ம அவர்களுடைய நாயகமாரிகளுக்கும்
ராவனாடியரால் தோண்டி உபத்திரவத்தை நி
வர்த்திக்கும்பொருட்டே யாதலால் அவர்கள்
அதைநினைப்பார்களானால், அவர்களைத் துக்கி
க்கவேண்டாவென்று தலித்தாலும் கேட்டபா
ட்டார்கள். இந்த அரக்கமாரிகளுக்கோ அப்
படிப்பட்ட ஆபத்தசம்பவிக்கவுயிரிவ. அப்
படிசம்பவித்து ஸ்ரீராமபிரானுவது ஸ்ரீதோ
பிராட்டியாவது சகாயஞ்செய்யவுயிரிவ. இ
ப்படி ஒளையும இல்லாதிருந்தும் அரக்கி
மாரிகள் துக்கித்தது ஸ்ரீவைதேயியாருடைய
துக்கம் சங்கமுடியாமையாலே யாதலால்
இது உகிதமென்றது மெய்தானென்றான். அ
துகேட்டுச்சபையிலுள்ளவர்கள் யாவரும் எ
ம்பெருமாட்டியாகிய பிராட்டியை வருத்த
ப்படுத்திக்கொண்டிருந்த அரக்கமாரிகளையா
வருடைய துக்கத்தைக்கண்டு சிவமால் உள்
ளருகி அழுதார்களானால் அவருடைய அரு
மைத்திருமேனி எப்படியதைத்திருக்கவேண்
டும் அவர் எவ்வளவு கண்ணலக்கம் பட்டிருக்
கவேண்டும். என்னென்று புலம்பியிருக்கவே
ண்டிமென்று பலவாருகஎண்ணி அப்பிராட்
டிபக்கல் விசேஷ பத்தி யுடையவர்களாதலா
ல் தங்கன்மனங்குழைய முகம்வாட மெப்
சோரக் கண்ணிப்பெருக அலறி அழுதார்கள்.
அதுகண்டருளிய கம்பநாடர் கத்துச்சொல்
லியைமருத்துப்படலமெடுத்தவாசிக்கச்சொ

ல்வி, திருவடி சஞ்சிவினொலிவந்தொன் னம்
அந்தவாடைப்பயிற்றந்தங்கெல்லாப் உயிர்
பெற் றொழந்தாக வெக்கும் உபநியாசஞ்
செய்தனர். அநுதவரின் யாவரும் அக்கமொ
திக் உலிப்படைத்தனர்.

சோழரின் இவ்விசயம் ஸ்ரீகுலசே
சரார்வார் ஸ்ரீமத்ராமாயண காலகோபஞ்
செய்தவாறுயிற்றென்றுசொல்லி தகைத்தான்.
கூப்பதியென்னும் அரசர் அது எவ்வாறென்
னாவை, கம்பநாடர் ஸ்ரீகுலசேசராஜ்வா
ஸ்பவர் ஸ்ரீமத்ராமாயண காலகோபம் செ
ய்தவருமையில், ஸ்ரானியகாண்டத்தில் சூர்ப்
பநகி எழக்கூறியபுயி கரதாஷ்டியரிடத்தி
ற்பொய் முறையிட்டிக்கொள்ள, அந் துக்கிர
மாயினவனிறத்த துட்டிசேனகொக்கட்டிக்
கொல்லிஎதிர்த்தனர். அதுசமயத்தில்தமக்
கொருவருந் துணையில்லாமல் சுவாமியும் அ
வர்களை எதிர்த்தனவென்று சொல்லக்கேட்டி
ஸ்ரீராமபிராஸ்பக்கல் அநிபத்திபாரவசிய ரா
கையால், நெயிராடாக்குமுன் தடந்தசரித்திர
ம் அன்றுதடக்கிறதாச எண்ணிச் சுவாமியினி
த்திருக்க இவையபெருமார் எங்கேசென்றன
வென்றுகேட்ட, பெளராணிகர்ஜயாமிராட்டி
யா ரெழுந்தருளியிருக்கும் பரிணசாலையண்
டைகாவலாயிருக்கும்படி ஸ்ரீரகுநத்தனர் நிய
மித்தனர். அந்நியமனத்தின்படிஅவர் அங்குநி
ன்றனவென்றுசொல்லக்கேட்டவுடனே மத்தி
ரிசனாடைய தந்திராலோசனையால், இரண்டி
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆய்வாருக்கெதிரேவந்து,
சுவாமி பாசனார்பாயும் தனித்தவராயும் இரு
க்கிறவென்று அதுதபித்த உக்கிராகாரமாய்
த்தமது சேனையைப்படைபெய்க்கும்படிக்கட்
டையிட்டித் தாமும் போர்க்கோலம் பூண்டு
அச்சேனையைக்குப் பின்னேசெல்லுகையில்
ஸ்ரீசர்வசுவாமியானவர் கரதாஷ்டியர்களை
பும் அவர்களுடைய சேனையையும் ஐயித்து
த்தேவர்களை புஷ்பமாரிபெய்யப் பரிணசாலை
க்கு மின்னெவந்தாரென்ற கலோகங்களை எதித்
துக்கத்தினர்கள். ஆத்வார் அதுகேட்டுக் கோ
பா வேசமாதித் தெற்குநோக்கிப்போனவன்
ரோமத்ததத் திரும்புவரும்படி நியமித்தா
வென்றுகூற, கூப்பதி ஸ்ரீகுலசேசராஜ்வாருக்
கு ஸ்ரீசர்வேசவர் பக்கல் பரமபத்தி தலை
பெய்த் திருக்கேவனும். அது அவருக்கும்
“ஆய்ப்பெறவையரும்பெற்றெனக்கேட்டுவி,
என்ற ஸ்ரீபிரகலாதாபவாதுக்குமன்றி மற்ற
ஆருக்குமொடையுமனதெடுத்த புனகமுந்
றும்.

இவ்வாறுசிறையிருந்தவனெற்றஞ் நசர்வ
நாவிய ஸ்ரீராமாயணத்தைத் தெய்வயுலமைக்
கம்பநாட்டாழ்வார் உபநியாசஞ் செய்த மு
டித்ததினார். சோல் கம்பநாட்டுக்கு விவிலி
யேறப்பெற்ற ஆடைபணிகளையும் திவங்களை
யும் வெகுமதிசெய்து;

கவி.

தராதலத்தினுள்ளதமிழ்க்குற்றமெல்லாம்...
அராமுமரமாயிற்றென்ற இராவணகேமல்
அம்புநாட்டாழ்வா னடிபணியும்மாதித்தல் *
கம்பநாட்டாழ்வார்களி.

எனத்துதிகவியுமொன்று பாடித்ததன்
ன். கருணாகரபாண்டியன், தாருமடிபாறு
நல்லவெகுமதிகள் செய்து;

கவி.

தரலாற்றுந் கவிச்சக்கர வர்த்தியெய்யுடாருந்
முடைமைநோக்கி,வரலாற்றுமுறையினியற்ற
மீமுனாரித்தமுதியோரு மற்றுளோரும், ரூ
லாற்றுந் கடற்பாரிந்தம்பருத்திரமுதுசொன்
மொழி பவன்னோற், கெரலாற்று மால்சக்க
மொக்குமெனின் யாம்வேற்றெப் பியம்பள
மால்.....*

என்றதுதிகவியுந் கொடுத்தான். ஓளவை
முதலியவித்தவணுளர்களுந் துதிகவிகள் பாடித்
கொடுத்தனர்.

குலோத்துங்கச்சோழன் ஸ்ரீராமர்பட்டாபி
ஷேசமகோற்சவத்தை ஒருபடத்தில்எழுதுவி
த்துத்தன்னரண்மனைக்குச் சமீபத்தில்பட்டா
பிஷேசமண்டபமென ஒருமண்டபங்கட்டிவி
த்து, அதைச்சுவர்க்கம்போலச் சிங்காரஞ்செ
ய்து தலைவில் பத்மராக பீடத்தின்மேல்அப்ப
டத்தைபெழுத்தருளப்பண்ணாவித்து;ஸ்ரீவை
ஷீணவர்களைக்கொண்பி ஆராதித்து, ஸ்ரீமத்க
ம்ப ராமாயணத்தைப் படத்தில் சமீபத் தில்
வைத்துச் சுந்த புஷ்பஞ் சாத்திப் பின்பு
பொல் மயமாதிய தண்டுகையில் மெல் வை
த்துச் சோடசஉபசாரத் தோடு முன்னேகொ
ண்பி மிசுல்லப் பின்னேகவிச் சக்கரவர்த்திக்கு
உயர்ந்த பட்டாடை தரித்ததுச் சங்கு சக்கரக்
கேக்கலும், தவரத்தினகண்டியும், வச்சிரபதக்
மேயும், முத்தமாலையும், தங்கக்கோப்புக்கொளு
கமிட்டுச் சந்தனபுஷ்ப தாம்பூலமுங்கொய்த்

அச்சுப் பத்திரிகை முடைய பட்டத்து யானை யின்மேல் பொன்னம்பாரிவைத்து அதன்மீது அவளை ஏற்றி நானாவித வாத்தியங்கள் முழங்கத் தலைமந்திரி பிரதானியர்கள் சாமரம் போடச் சிறப்பாகக் கிராமபிரதட்சினம் செய்துவிட்டு அவருக்குச் சத்திரம், சாமரம், திருச்சி ல்லும், முதலிய அநேகவிருதுகளுக்கொய்த்து கவி.

வந்தவாறிருவெண்ணெய்தல் லூர்ச்சுடையப் பல்வாழ்த்துபெறத், தாழ்வாருயரப்புவலவோ ரகிருடானகலப், போழ்வார்க்கிறி னுதித்த செய்வப்புவமைக்கம்பநாட், டாழ்வாரடியை க்கிற்றிப்பவர்க்கியா துமரியதன்மே.....*

என்றதற்கவியுஞ் செய்துவாசித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கோதான பூதானங்களும் கவிசரங்களுக்குப் பலவித வெகுமானங்களு ளுஞ்செய்து அரசர்கள் முதலானவர்களுக்குத் தக்கவாறு மரியாதைபண்ணி விடைகொடுத்தனன். அவர்களுக்குள், சிற்சிலர்போம்பொழுது ஸ்ரீமத்கம்பராமாயணத்தைப் பார்த்து ஒவ்வொருபிரதி எழுதுவித்துக்கொண்டிப்போ னார்கள்.

கம்பநாடர் சீவவந்தவராயிருந்தகாலத் தில் எப்பொழுதாவது எவ்விடத்துக்காயினு ம் போகவாவேண்டியிருந்தால் முன்போலக் கால்நடையாகப் போகாமல், ஸ்ரீராமாய ணத்தை உபநியாசஞ்செய்தபோது ஆதந்தி த்துக் கருணாகரபாண்டியன் கொடுத்த தந்தத் தாற்செய்த தண்டுகையின்மேல் ஏறி, குலோ த்துங்கச்சோழன் வியந்துகொடுத்த சுவேத சத்திரங்கவிக்கவும், சாமரம்விசவும், திருச்சி ல்லும் முதலும், மற்றும்பற்பல விருதுகள்பிடி க்கவும், குடகதேசாதிபதி கொடுத்த யானை களும், மாறுவாழித் தேசத்தரசன் கொடுத்த ஒ

ட்டகங்களும், சிந்துதேசத்திறைவன் கொடு த்தகுதிகளையும், ஆந்திரதேசாதிபதி கொடு த்த கண்டவாள எருதுகளுஞ் சேர்ந்தமுந் தூறுபுலவர்களும், தங்கள் தங்களுக்கு உகித மானவாகனங்களின்மேலேறிக்கொண்டிபெரு ங்கூட்டமாகச்சூழ்ந்து ஒரு அரசனுடையதன் டியவருவதுபோலவரப்பிரயாணம்பண்ணுவது ண்டி. இந்தக்கூட்டம்போகிறவருகிற மாரி களில் இவைகளுக்குவேண்டிய ஆகாரங்க ங்கங்குள்ளசோலைகள், தோப்புகள், கொல்லை கள், கழனிசளில்வேண்டிய மட்டும்பெற்றுத், கொள்வதற்குத் தடையிலில்லை. அந்த நகரத் தை வருஷவாரியில் அந்தந்தத்தேசத் தரச ர்கள் தங்களுக்குவரும் மேல்வாழ்த்தில் கம்ப நாடர் போனவழிகண்டு கழித்ததுஇவ்வளவெ ண்று கழித்துக் குடிகளுக்குக் கொடுப்பது பெருவழக்கமாயிருந்தது.

முத்தமிழுணர்ந்தமெய்த்தகைப்புலவரும் *
பிரகேசுபுயநீயவான்செல்வரும்.....*
சிரமேற்பொறுக்குஞ்செழுமலனொனவும்...*
கற்போர்காமுறுங்கற்பகமெனவும்.....*
விளங்கிச்சென்னைக்கல்விச்சங்கத்தில்.....*

தமிழ்ப்புலமைநடாத்தும், இயற்றமிழாசிரிய ராகிய அஷ்டாவதானம், வீராசாயிசெட்டி யாரவர்கள் எழுதியவினோதரசமஞ்சரியென் னும் நூலில் இச்சரித்திரம் சுருக்கமொழியக் காணலாம்.

ஸ்ரீராமாயண அரங்கேற்றநிருபகம்,
முற்றிற்று.

கம்பநாட்டாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்,

